

Giới thiệu Lời Nói Dối Của Thần

Thể loại: Kỳ ảo, phiêu lưu, tình cảm. Xuyên không ở giữa truyện.

Số chương: 42 chương.

Một câu chuyện được tác giả viết dang xen giữa tình cảm và những chuyến phiêu lưu kỳ ảo. Nhân vật chính trải qua rất nhiều thế giới khác nhau.

Thần nói: "Là con ta, con chắc chắn sẽ luôn được hạnh phúc!"

Sinh nhật mười sáu tuổi của Claire Green đến với một bất ngờ lớn khi nó được tắm thư tay thay thông báo nó là Nữ thần may mắn Clover bị thất lạc trong tổ chức Tây viện thần bí, báo nó hãy đến gặp Fleur Allen để biết thêm thông tin chi tiết. Bán tín bán nghi Claire lên đường tìm đến học viện Dark Deity để tìm nhân vật giữ mệnh mỗi duy nhất cho thân phận của nó, một nhân vật đã sắp trở thành truyện kỳ trong thế giới pháp thuật về kỹ tích nực cười của mình...

Trở thành thần tức là chỉ cần ăn ngon sống tốt bình an qua ngày đã đủ hoàn thành trách nhiệm? Đứng là một lời hứa hẹn bùi tai, Claire đã rất hạnh phúc khi được trở thành một phần của Tây viện, nhưng rồi thời gian trôi qua nó mới nhận ra tất cả không đơn giản như thế...

Và cả Fleur Allen bí ẩn, cô gái ấy có thân phận thế nào?

Câu chuyện được bắt đầu ở điểm tàn cục trong cuộc chiến âm thầm giữa các vị thần với hàng loạt những góc khuất quá khứ đã bị cắt bụi phủ mờ...

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 1: Phụng Hoàng và lời tiên tri của lão bà lẩm cẩm

Trong đêm đến tối tăm và mù mịt một khoảng trời chợt rực sáng bất thường. Lửa bùng bùng cháy lên cuốn theo những cuộn khói đen nghi ngút dày đặc, mùi gió đêm ngọt ngào hương từ vọng, cả công trình kiến trúc đồ sộ minh chứng oanh liệt nhất cho thời đại hoàng kim của gia tộc bậc nhất thế giới phủ thủy giờ chỉ còn lại một đồng đồ nát. Giữa trời lửa mệnh mang vằng vặc đầu như có tiếng trẻ con khóc, từng âm thanh nức nở nghẹn ngào quẩn quanh trong những góc khuất của đồng tro bụi hoang tàn, dần bước ta đi tìm kiếm một sự sống kỳ diệu nào đó. Người thanh niên giẫm chân trần trên lửa, vạt áo trắng tung bay phấp phới, vẻ mặt lạnh lùng y đắm đắm nhìn đứa trẻ trước mắt. Cả thân hình nhỏ xiu của nó vậy trong lửa, lửa hun đốt cơ thể nó cháy rực như đuốc sống giữa trời đêm, đứa trẻ khóc, tiếng khóc bi thương tựa bài hát tiễn đưa những người thân xấu số đã vong mạng. Chỉ một đứa trẻ sơ sinh sống sót, thật lạ kỳ biết bao. Người thanh niên trầm ngâm, y tiến tới bồng đứa trẻ lên tay mình, vào giây phút bàn tay y chạm vào nó cảm giác bỏng rát truyền tới làm y giật nảy. Đôi mày kẻ nhâu như chợt nhớ tới điều gì y vội xoay người đứa trẻ lại và không ngoài dự đoán thứ y chờ đợi cuối cùng cũng tới. Một hình vẽ Phượng Hoàng cháy rực như đao khắc trên vai trái của đứa trẻ, là ấn ký Định mệnh đã đóng lên, số phận đã chọn lựa khi đứa trẻ còn chưa mở mắt, người thanh niên khẽ mỉm cười. Giọng y ngân nga hòa trong gió đêm lỏng lẻo...

“Khi Phượng Hoàng hồi sinh từ biển lửa tất cả sẽ quay lại khởi điểm ban đầu! Chào mừng em,...”

Những tiếng thầm thì cuối cùng bị gió át mất, người thanh niên đặt nhẹ nụ hôn thật khẽ lên trán đứa trẻ rồi bồng nó bước đi. Sau bóng lưng hai người, phút chốc toàn lâu đài sụp đổ tan tành khi không còn chống đỡ thêm nổi nữa. Mù phủ lên, cát bụi vùi chôn tất thảy, không bao lâu nữa người ta sẽ phát hiện ra thảm kịch diệt gia ở nơi này, tức nuối, khóc than và cả tò mò về sự ra đi của những người đã khuất, nhưng sẽ chẳng có ai hay từng có một sinh mệnh sống sót, ít nhất vào thời điểm ấy họ không thể biết. Đứa trẻ đã được mang đi, bình an sống ở một nơi nào đó, tránh xa mọi thị phi điều tiếng phiền phức, lớn lên với số mệnh của riêng nó và rồi khi sẵn sàng đứa trẻ ấy sẽ trở lại.

Đó cũng là lúc câu chuyện của chúng ta thực sự bắt đầu.

- *
- *
- *

Tục xưa truyền lại bất cứ đứa trẻ nào trong thế giới này khi sinh ra đều sẽ được những người trong hội đồng tiên tri tới xem mệnh và chúc phúc. Fleur Allen cũng không phải ngoại lệ.

Tuy có hơi khác vì nàng đã sống ẩn dật hết những năm đầu đời ở nơi mà cả thế giới pháp thuật đều không hay biết, nên khi bàn tay nhỏ nhắn của nàng đặt vào bàn tay của cụ bà mắt mờ chân chậm trước mặt thì nàng đã là một cô gái bảy tuổi có lẽ vài ngày.

- Bàn tay con thật đẹp, Fleur à.

Bà cụ cười từ ái bảo với Fleur. Nhưng có lẽ vì tuổi cao mắt kém cụ cũng chẳng nhìn rõ Fleur ngồi phía nào, cụ cười với một khoảng không trống hoác cạnh đó. Fleur im lặng, nàng bí mật nhích dần về phía ánh nhìn của cụ.

- Để ta coi xem, bàn tay này nói lên điều gì.

Cụ bảo rồi chăm chú nhìn, Fleur thật sự với cùng hoài nghi, đến nàng cụ nhìn còn không thấy thì đôi mắt vẫn đục kia có thể thấy gì từ mấy đường nét bé tẹo trong tay nàng?

Nhưng nàng vẫn im lặng chờ đợi. Cụ nhìn rất lâu, lâu đến độ nàng sắp ngủ gật vẫn chẳng thấy cụ nói. Và tới khi nàng cúi đầu đồng ý lần thứ ba mười chín mới thấy giọng cụ khàn đặc vang lên.

- Cô gái, số mệnh của con thật đặc biệt. Không bằng con rút thêm một lá bài rồi già sẽ nói con nghe.

Cụ mỉm cười, vẫn cái vẻ hiền từ như thế, dù cho một lần nữa cụ lại nhìn sai hướng. Vừa bí mật chỉnh lại chỗ ngồi của mình Fleur vừa giro tay rút ra một lá bài, nàng đưa nó cho cụ. Nhưng cụ không nhận lấy, cụ bảo nàng.

- Ta nhìn không rõ, con nói thử xem, con thấy gì trên lá bài này?

Ra là cụ cũng biết mắt cụ kém. Fleur nhìn xuống lá bài vừa rút, nàng quan sát một lúc mới lên tiếng.

- Có một bánh xe lớn.
- Ồ. Ngoài nó ra?
- Có những sợi dây đan dọc ngang?
- Rồi còn gì nữa?
- Có một nửa sáng và tối.
- Và?
- Có mặt trăng và mặt trời.
- Còn gì nữa không cô gái?
- Và...

Fleur nhàu mày, nàng nhìn quân bài mình cầm trên tay, ở trung tâm lá bài dường như có gì đó sáng chói ngày càng lớn dần. Nàng nheo mắt lại.

- Còn có cả lửa nữa.

“Phùng!”

Lời vừa phát ra lá bài trong tay nàng đã cháy thành tro bụi, những mảnh tro tàn lác đác rơi xuống nhuộm đôi tay nhỏ bé của nàng những vết đen loang lổ. Cụ bà thở dài, cụ đưa cho nàng một chiếc khăn tay.

- Lau đi con.

“...”

- Ta cũng không biết nên nói gì về số phận của con nữa. Có vẻ thiên mệnh không quá hào phóng để tiết lộ nhiều điều. Cô gái, con sinh ra từ lửa, giữa ranh giới sự sống và từ vọng, con chính là Phượng Hoàng cả thế gian này đang trông đợi. Từ cổ chí kim Phượng Hoàng không bao giờ chết, nó luôn bay trong vòng giữa niết bàn và tái sinh, một vòng tròn vô tận. Vì vậy sứ mệnh của Phượng Hoàng là sự liên kết thời gian, giữa quá khứ- hiện tại- và tương lai. Cũng như vậy cô gái, đứng ở trung tâm của bánh xe vận mệnh, nắm giữ các sợi chỉ số phận con là người quyết định tất cả, là người khởi đầu đưa mọi thứ về đúng vị trí của nó.

Đôi mắt cụ bà mờ đục, cụ nhìn Fleur chăm chú, lần này may mắn sao cụ đã nhìn thẳng được vào nàng.

- Và có những người đang chờ con. Hơn cả thể gián này, họ đã chờ con từ rất lâu rồi. Cô gái, vận đào hoa khó tránh, giữa bốn người ấy con phải lựa chọn, đừng sai nhé. Ta tin nữ thần tình yêu sẽ luôn bảo vệ con! Chúc con hạnh phúc, con yêu!

- Nhưng em chính là nữ thần tình yêu mà?!

Sau khi nghe Fleur thuật lại câu chuyện của nàng với cụ bà của tộc tiên tri Gillian Ivient không khỏi phì cười. Cậu bé tám tuổi này chính là người đã cùng Fleur đi tới nơi này, cậu chờ phía ngoài túp lều tiên tri hơn một tiếng đồng hồ, trời rì rã đổ tuyết, chóp mũi cậu đỏ ửng vì lạnh, nhưng có vẻ điều này cũng không được cậu quan tâm, cậu còn đang lúi húi quảng khăn cho cổ bé con bên cạnh.

- Cụ ấy là người già nhất của tộc tiên tri nên được mọi người kính vọng lắm.

Nhưng anh đó là vị già quá nên cụ cũng có chút lẩn rồi, em không cần để ý nấy lời cụ nói đâu. Như anh hỏi trước cũng chính cụ xem tay cho anh kia, em biết cụ bảo anh gì không? Bảo là cẩn thận sẽ bị anh trai cướp mất tờ duyên. Mà anh thì lấy đầu ra anh trai cơ chứ?

Fleur Allen nhoeen cười, lời đoán mệnh của cụ bà nàng nghe cũng chẳng hiểu mấy, nàng vốn chỉ sợ Gillian sẽ lo lắng, nhìn anh ấy vẫn vui vẻ vậy là nàng yên tâm rồi. Bốn người gì chứ, rõ ràng nàng chỉ thích mình Gillian thôi. Đôi má nàng ửng lên những vết hồng bẽn lẽn, bên cạnh nàng Gillian trông thấy thì sốt sắng lắm.

- Coi em lạnh rồi kia. Mau đi thôi, mình về. Xe ngựa đã chờ ngay bên ngoài rồi!

Gió thổi tung bông tuyết tí tách rơi, bóng hai đứa trẻ ôm sát nhau bước đi mỗi lúc một xa dần. Cho đến mãi sau này khi nhớ lại mùa đông năm ấy Fleur vẫn âm thầm mỉm cười. Có những lời nàng chưa bao giờ nói, rằng chỉ cần có người đó kề bên nàng sẽ chẳng cần lời chúc phúc nào khác. Nàng luôn hạnh phúc. Điều ấy là chắc chắn.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Khu chợ đêm

Câu chuyện của chúng ta được bắt đầu vào một đêm không trăng ngày vừa lập hạ, tại khu chợ họp sát làng Kỳ Diệu ở Tráng đất Bắc, địa danh cổ kính đứng hàng thứ sáu của thế giới pháp thuật. Chẳng biết chợ họp từ bao giờ cũng không biết ai là người đã mở chợ, người ta chỉ thấy nơi đây mỗi ngày một đông đúc nhộn nhịp với hàng vạn những mặt hàng đa dạng, từ đồ dùng hàng ngày tới vật phẩm quý hiếm, bùa phép, thông tin và cả nô lệ. Bình thường chợ họp một tháng hai lần, du khách bốn phương ủa tới đông như trảy hội, mùa này hội thật, chợ họp tới bốn lần mỗi tháng mà số lượng khách chỉ tăng không giảm. Còn hội là hội gì thì không bằng chúng ta ghé vào một quán nước nghe xem mọi người nói sao.

- Đương nhiên là hội Siêu trắng rồi, câu hỏi vô vắn gì vậy! - Một lão già mặt nhăn nhoeo ngồi nhìn cậu thanh niên vừa hỏi - Mặt mũi có tới nổi nào mà sao cậu kém thế? Chẳng phải giới Tiên tri đã thông cáo với toàn bộ thế giới pháp thuật sao? Cậu thuộc tộc nào? Từ núi xuống à?

Không ngờ là cậu thanh niên lại gật đầu. Ông lão chép miệng.

- Ông trên đó lâu chưa? Tôi nói chứ lớp trẻ các cậu nên đổi mới tư duy, đừng đi theo mấy lão già cổ hủ phí cả đời trên chốn khi ho có gậy ấy giờ ngay cả hội Siêu trắng sắp tới rồi cũng không biết...

Lão cần nhẫn, cậu thanh niên mặt không biểu tình đưa ra một cái chân gà trong đĩa rồi hướng mắt chờ mong lão nói tiếp. Lão gật gù tay nhận lấy tay nâng bát rượu uống liền vài hớp.

- Siêu trắng lần này có thể coi là Siêu siêu trắng trong vòng một ngàn năm trở lại đây, người ta đồn rằng mặt trăng có thể to gấp vài chục lần bình thường, năng lượng nó tỏa ra đương nhiên cũng không vừa. Đã lâu lắm rồi chúng ta mới có một dịp tận hưởng sự an sung do ánh trăng như vậy. Hội đương nhiên cũng sẽ được mở đúng đêm trăng tròn đẹp nhất...

- Rằm tháng tám?

- Phải. - Ông lão gật đầu - Địa điểm tổ chức hội thì ngay đằng kia rồi, cậu có biết không?

Lão chỉ tay về phía xa, người thanh niên quay đầu nhìn theo tay lão, trên cao khuất sau những rặng núi là cả một công trình đồ sộ rực rỡ ánh đèn.

- Học viện Dark Deity?

- Ừ. Người ta đã lựa chọn phù thủy là chủng tộc được đăng quang tổ chức lễ hội năm nay, còn phù thủy thì lại lựa chọn gia tộc Allen làm chủ nhà lễ hội như để chúc mừng cho sự hưng thịnh và quật cường của họ - Ông lão uống một hớp rượu nhỏ rồi khà một tiếng - Cũng không sai, tộc Allen rất xứng đáng!

- Chúng ta có quyền được mơ về một lễ hội để đời dưới sự tổ chức của họ - Từ bàn kế cạnh, một giọng nam bắt chợt xen vào - Nhà Allen chưa bao giờ làm chúng ta thất vọng.

- Phải rồi - Thêm một người nữa kẻ ghé lại gần - Tôi còn nghe nói nhà Allen sẵn sàng chi ra một phần ba gia nghiệp của mình để tổ chức sự kiện này thật hoành tráng mà không nhận bất kỳ sự tài trợ nào.

- Nhà Allen dù giàu có để làm thế - Câu chuyện thu hút nổi lúc một thêm nhiều sự chú ý, người vừa lên tiếng là một người phụ nữ ăn mặc quý phái - Họ không thiếu tiền, thứ họ cần là danh tiếng nhất là sau sự kiện mười sáu năm trước, họ càng cần phò trương ra cho thế giới thấy sức mạnh của mình.

- Dù gì thì đó cũng là một gia tộc bản lĩnh. Mười sáu năm trước có ai nghĩ họ có thể quật khởi như vậy.

- Tôi còn tưởng chúng ta sẽ phải xóa đi một đại gia tộc ấy chứ...

- Thì có ai không tưởng thế đâu - Đám đông hưởng ứng ngày một nhiều - Giờ thì sao chứ, đẳng cấp vẫn mãi là đẳng cấp!

Ngồi một bên, chàng thanh niên khiêu đầu cho câu chuyện vẫn chậm rãi cắn chân gà, có vẻ những điều người ta đang bàn tán không phải là điều cậu quan tâm, nhưng cậu cũng chẳng nói gì, đôi mắt chăm chăm hướng về phía xa, nơi được giới thiệu là học viện Dark Deity, học viện nữ sinh lớn nhất thế giới pháp thuật do nhà Allen sáng lập và cũng đồng thời là nơi gia tộc này cư trú đã lâu đời. Người xung quanh vẫn cứ bàn tán, họ hò hét vì mùa lễ hội sắp tới, hò hét đón chào một đầu mốc cho thời kỳ thịnh vượng của thế giới pháp thuật, không khí vui vẻ tràn ngập nơi nơi.

- Lượng khách tới quá nhiều đến độ họ phải mở ra rất nhiều cổng không gian khác nhau để đáp ứng - Một bà phù thủy tí hìn kể chuyện - Cháu gái tôi học trong trường mà, nó kể trường giờ phải mở rộng diện tích gấp năm lần vậy mà vẫn không đủ chỗ cơ đấy!

- Mà không phải ai muốn đến cũng được đâu, họ chỉ mời những nhân vật nổi tiếng của mỗi giới làm khách mời danh dự, đã thế rồi vẫn phải chia nhau tới. Các nhà nghiên cứu học giả, nghệ thuật gia, thương nhân và các thành phần trí thức khác được mời tới trong ngày hai tuần đầu tiên. Kể tới là tầng lớp quý tộc danh gia vọng tộc cũng như người đứng đầu các giới được mời vào tuần tiếp theo. Các tầng lớp khác chuẩn bị cho lễ hội sẽ được mời tới cuối cùng. Chỉ cho tới rằm tháng tám hội mới hoàn toàn mở cửa cho du khách bốn phương tới thăm quan. Mà tới khi ấy chẳng biết có được bao nhiêu người chen được vào.

- Giả chẳng có một tấm vé mời chúng ta sẽ đường hoàng được bước vào đó...

- Có tưởng dễ mà có sao. Vé mời chỉ được gửi tới những người cực kỳ quan trọng thôi!

- Ôi dào, tôi cùng thì vẫn là bọn quý tộc được ưu tiên hơn, lì bay cứ sồn sồn lên, lễ hội này tổ chức cho lì bay ấy à...- Một lão người lùn đầu hôi nhỏ toẹt mở vò hạt để trong miệng mình - Rõ ào tưởng!

- Dù gì ấy cũng là niềm tự hào của chúng ta, lão nói cái gì mà kỳ!

- Cứ nhìn đôi bàn gọng kính hồng đi quý cô, sống tới bằng tuổi như ta có sẽ thấy, chả có đêch gì tốt đẹp cả!

Mọi người chẳng ai thêm để ý một lão già gàn dở như vậy, họ vẫn hào hứng châu đầu với nhau bàn tán về cái lễ hội sẽ tới trong hơn hai tháng nữa. Cậu thanh niên nghe thêm một lát nữa nhưng mãi dường như vẫn chưa đến chủ đề mình muốn, cậu phiền muộn đặt ly rượu xuống bàn...

- Có ai biết Fleur Allen không?

- Có nghĩ xem chúng ta liệu có nên ra chỵ đen sẵn vẻ không nhì? Được vào đó một lần là đủ vốn khoe khoang hết nửa đời còn lại rồi.

- Biết đâu còn có thể kiếm được một anh chàng tốt nữa, vậy bỏ một mà lì mười rồi...

Câu hỏi của cậu thanh niên nhanh chóng chìm sâu trong câu chuyện của mọi người xung quanh chẳng ai buồn để ý. Nghĩ nghĩ chốc lát, cậu rút ra từ trong túi áo một tấm phong bì nhỏ rồi đập xuống bàn. Kỳ thay hành động này lại được tất cả mọi người chú ý, họ chăm chăm nhìn, âm thanh rộn rộng bật rồi ngay giây sau chợt vờ ào.

- Giấy mời?

- Cái gì thế này! Là thật!

- Chàng trai, cậu có giấy mời!

- Ở đâu ra thế này!

- Các vị... – Cậu thanh niên giờ hai tay lên ra dấu mọi người im lặng.– Thứ này sẽ thuộc về một trong số các vị! Nào, giờ thì ai nói cho tôi biết, Fleur Allen là ai?

Lần này mọi người vẫn im lặng nhưng sự im lặng thậm chí còn lạ lùng hơn trước. Ông lão này giờ vẫn ngồi bèn dè dặt lên tiếng.

- Chàng trai trẻ, sao cậu lại muốn biết về Fleur Allen?

Cậu thanh niên nhìn lão nhún vai.

- Vì tôi không thể tìm thấy một lời giới thiệu nào về cô ấy trên sách cả. Nên tôi cần một ai đó giới thiệu cho nghe... Cô ấy là tiểu thư nhà Allen đúng không? Vì sao lại không ai nói tôi cô ấy?

- Vì cô ta chẳng có gì để nói tôi chứ sao!

Ít ngờ nhất lão người lùn lại là kẻ lên tiếng, giọng lão vẫn đầy châm biếm và chế nhạo.

- Đám người ở đây cũng không dám nói gì về con à đó đâu, như cậu nói đó, á là tiểu thư nhà Allen cơ mà! Kể cả cậu có cho họ tắm về đó họ cũng không dám nói ra đâu, họ sợ mạo phạm đến gia tộc tôn quý đó. May cho cậu gặp ta, ta thì ta đêch sợ gì cả!

Lão rút dài một hơi thuốc rồi hà hòng cười to.

- Sao các người lại không dám nói chứ! Fleur Allen, cái con à tặc nguyên què quặt, các người lại sợ nó à! Cứ nói ra đi! Nó là nỗi thất bại của gia tộc Allen, là vết nhơ không thể xóa bỏ, đến họ còn muốn giấu nhem nó đi! Sao các người không dám nói! Chỉ là một con thiếu năng pháp thuật!

Tiếng lão mỗi lúc một to cũng là khi đám đông xung quanh lão dần ra xa dần. Ông già ngồi kẻ thì thầm với cậu thanh niên.

- Tắm về này cậu cứ giữ lấy, tốt nhất là đi thôi, đừng nghe lão ta nói, chẳng may lại chuốc họa vào thân. Fleur Allen không đáng cho sự trả công này của cậu đâu!

Nhưng càng như thế cậu thanh niên dường như lại càng muốn biết, cậu gọi thêm một bình rượu nữa cho lão người lùn rồi bảo.

- Lão nói đi, tôi muốn nghe!

- Ha ha, luôn có những người đáng mến như cậu, thanh niên ạ. Được thôi, nếu cậu muốn, cậu biết gì về Fleur Allen ngoại trừ cô ta là tiểu thư nhà Allen?

Cậu thanh niên lắc đầu, lão người lùn hỏi tiếp.

- Thế vụ thảm sát mười sáu năm trước của nhà Allen cậu chắc biết chứ?

Kỳ thay, cậu ta vẫn lắc đầu. Lão người lùn nhìn cậu trần trụi lăm bầm

- Từ trên núi xuống à?

- Tôi không biết gì cả, lão nói đi! Thảm sát mười sáu năm trước và Fleur Allen có liên quan gì?

- Đương nhiên là có, vì cô ta là kẻ cuối cùng sống sót mà! Khi mọi người ngỡ tưởng không ai còn tồn tại trong vụ đó thì bảy năm sau nhà Allen đột nhiên đưa về một đứa trẻ và tuyên bố đó là tiểu thư của họ... Tô mò đúng không? Cả thế giới pháp thuật cũng vậy, một đứa bé sơ sinh thế mà lại sống sót trong khi ông bà cha mẹ nó, những người pháp thuật hùng mạnh thế nào thì đều chết cả, đứa bé này phải có gì hơn người chứ! Và đáp lại cho thắc mắc này của chúng ta nhà Allen không đưa ra một sự giải thích nào cả, họ im lặng cho đến tận bây giờ! Điều gì làm những kẻ đó phải im lặng, không ai nói ra được chính xác, nhưng có thể chắc chắn, đó chẳng có gì tốt đẹp hết!

Cậu thanh niên rót thêm cho mình một ly rượu. Lão người lùn thì rất hào hứng, có vẻ lâu rồi mới có người nghe lão nói.

- Người ta bắt đầu đưa ra phỏng đoán, lâu dần những lời đồn bắt đầu toa ra khắp nơi. Người ta nói, lý do bảy năm đầu cô ta không trở về là vì khoảng thời gian đó cô ta còn phải chữa bệnh ở nhà Ivient...

- Nhà Ivient?

Cậu thanh niên hơi giật mình, lão người lùn ngo cậu.

- Đây, đừng nói nhà Ivient cậu cũng không biết nhé!

- Không, tôi biết. Lão nói tiếp đi.

- Chưa bệnh hết bảy năm mới về, cậu nghĩ cô ta còn ra hồn người à? Nhà Allen tổ chức một lễ đón rước rất trân trọng nhưng từ đầu tới cuối người ta không hề trông thấy cô á, vừa về tôi là á bị tông lên tháp Bắc, nơi ấy cũng biến thành cấm địa luôn. Cậu nói xem con á ấy thuộc dạng gì? Một là nó quá nguy hiểm nên phải giam giữ lại không để xông ra hại người, hai là quá đáng xấu hổ không thể để ai thấy, mà ba là cả hai.

- Nhưng cũng có thể chỉ là cô ấy thích một mình, ngại tiếp xúc thì sao?

Cậu thanh niên vừa nói lão người lùn đã gạt phắt đi.

- Ngại gì, là không dám gặp người thôi! Cậu biết, độ tuổi lấy chứng chỉ pháp thuật trung cấp của phù thủy là tám mươi lăm, không nói tới lũ quý tộc ấy, chúng phải hoàn thành chứng chỉ cao cấp từ nhỏ ấy chứ, vậy mà cho tới giờ đã mười sáu tuổi Fleur Allen vẫn chưa hề có một chứng chỉ nào. Thậm chí, ta còn nghe người ta kể, khi cô ta cầm đá Nhận Dạng viên đá còn không sáng lên cơ. Điều này nghĩa là gì – Lão người lùn cười khà khà – Có nghĩa cô ta là đứa thiếu năng pháp thuật!

Đây là một lời miệt thị đáng sợ nhất trong thế giới mà bất cứ ai cũng sở hữu một quyền năng riêng biệt, việc chẳng có thứ gì giống như lột trần mình ra và đương nhiên sẽ không bao giờ nhận được sự tôn trọng tối thiểu. Cư dân pháp thuật tôn sùng sức mạnh, trong thâm tâm họ coi thường những kẻ không bằng mình, cũng bởi vậy kẻ sinh ra với cái danh “thiếu năng pháp thuật” chắc chắn sẽ không thể sống dễ dàng.

- Như thế đấy chàng trai – Lão người lùn vỗ vai cậu thanh niên bằng bàn tay nhỏ xíu của mình – Cũng chẳng đáng ngạc nhiên, cậu biết mẹ cô ta không, á cũng là kẻ không có pháp thuật, mẹ sao con vậy thôi mà. Không chỉ thế, cậu cũng biết nhà Allen trước nay luôn tự hào về việc họ mang trong mình rất nhiều dòng máu quý tộc các giới có được từ việc liên hôn. Giờ thì sao, ai biết vụ án không lời giải mười sáu năm trước có phải là một vụ bùng phát pháp thuật từ một kẻ điên rồ nào đó trong số chúng, chẳng phải ngẫu nhiên cả nhà Allen lại cùng chết trong ngày Fleur Allen được sinh ra, có khi chính cô ta lại là hung thủ cũng nên. Như thế này này... “Bùm” một cái, mọi người đều chết còn cô ta tiêu hết pháp thuật của bản thân mình, hợp lý không?

~...

- Giờ cô ta bị nhốt một mình trên tháp Bắc, ngay cả nhà Ivient cũng phải xây một bệnh viện kế cạnh đây, chắc để chữa bệnh cho cô ta cả đời. Ta đồ rằng con nhỏ ấy chắc điên rồi, có khi còn không có bộ dáng bình thường ấy chứ...

Sau cả một buổi tối nghe lão người lùn kể chuyện, để lão uống say bí tỉ nằm gục trên bàn, cậu thanh niên đứng dậy tính tiền rồi rời đi. Bóng áo xanh thấp thoáng rồi nhanh chóng lẩn khuất giữ chốn đông người.

Cùng lúc ấy, có một đôi trai gái mặc áo chàm kín cừng rồi khỏi quán theo hướng ngược lại, cô gái vẫn không ngừng ngo ra sau nhìn theo bóng cậu thanh niên xa lạ, miệng không nhịn được lăm bầm.

- Anh có thấy cậu ta quen quen không?

- Anh dám chắc với em cậu ta không thuộc những người mà anh biết!

- Sao em lại thấy cậu ấy quen thế nhỉ? Là em ảo giác à?

- Em có thể quay lại hỏi...

- Nhưng cậu ta đi xa mất rồi! Thôi, cũng không quan trọng, nếu cậu ta cũng tới hội thì sớm muộn gì cũng sẽ gặp nhau thôi.

- Ủ, vì là em nên sao phải lo lắng, đúng không?

- Không, em đang lo đấy! Mai em đã hẹn gặp Fleur Allen rồi, nhưng anh nghe xem... một cô gái như vậy lại là nữ thần tình yêu ư? Không phải có nhầm lẫn gì ấy chứ!

- Mai gặp không phải sẽ biết sao. Đi, muộn lắm rồi, chúng ta phải tới học viện Dark Deity thôi!

Chàng trai phẩy nhẹ cây đũa phép, tức thì một cỗ xe ngựa vọt xuất hiện từ không thinh. Phút chốc sau, bóng hai người đã biến mất.

... Nửa đêm, chợ cũng sắp tàn...

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 3: Vị chủ nhân tháp Bắc

"Cộng đồng pháp thuật là tên gọi chung của hơn 130 chủng tộc pháp thuật khác nhau đã được thống kê trong lịch sử vài triệu năm thành lập. Chúng ta chia ra sinh sống ở khắp nơi trên toàn lĩnh thổ tự chung lại chia làm bốn phương Đông – Tây – Nam - Bắc.

Đông có Đông cung làm chủ.

Tây có Tây viện đứng đầu.

Nam thành Bắc điện, tứ trụ chia nhau cai quản.

Triệu năm bình an ngàn năm hoà hảo.

Tôn trọng tương giao cùng nhau phát triển...

Tây viện là một tổ chức thần non trẻ so với bề dày lịch sử thánh thần chúng ta từng biết tới. Tây viện được lập ra từ hơn 6000 năm trước bởi thánh Fly với chín vị thần dưới trướng ngài cai quản một phương Tây rộng lớn. Nhưng non trẻ không phải là điều đặc biệt nhất, người ta gọi Tây viện là tổ chức thần bị lãng quên vì ngoại trừ thánh tối cao chín vị thần còn lại của người không hề được Thượng Đế ban cho đặc quyền bất tử, cũng vì thế Tây viện lại trở thành thứ bí ẩn nhất trong mắt người đời. Chín vị thần Tây viện không ngừng chết đi, luân hồi tái sinh rồi từ vong và lập lại một lần nữa. Thống kê 6000 năm Tây viện đã trải qua hàng trăm thế hệ thần nhưng danh tính của họ vẫn luôn được giấu kín, không ai biết rai rác trong thế gian họ ở đâu là ai và làm gì. Chỉ tới khi dấu hiệu của thần lộ ra thì bản thân họ mới được gác ngõ về thần tính của mình..."

Từng trang sách lật mở lộ ra những dòng chữ vàng nghiêng nghiêng, trên lầu cao tháp Bắc gió ào thổi qua mang theo hương hoa và chút ẩm ướt cuối hạ. Cạnh những cuốn sách xếp chồng có một cô gái đang say ngủ, mái tóc bạch kim phủ xóa bờ vai lấp lánh trong ánh nắng, gương mặt an bình và nhẹ nhàng dạo chơi trong những giấc mơ.

- Em lại ngủ quên nữa rồi!

Đứng cạnh nhìn là một chàng thanh niên tóc tím, cậu vừa nói vừa cúi xem chừng cũng chẳng biết làm sao, ý cười yêu thương nhảy múa trong đôi mắt cậu. Cậu là Gillian Ivient– con trưởng thế hệ hiện thời của gia tộc có truyền thống hành nghề y lâu đời nhất trong thế giới pháp thuật, gia tộc nằm trong danh sách năm đại gia tộc nổi danh của cộng đồng phù thủy mặc dù cho có lẽ là gia tộc nghèo nhất trong bản danh sách này. Một điều nữa cả giới pháp thuật ai cũng biết nhưng không ai công nhận, Gillian còn là con của Helen Allen, nữ chính khách tài giỏi một mình vực cả gia tộc Allen từ đồng đỏ nát. Tuy rằng để đạt được điều đó, Helen đã phải ly hôn với chồng mình, bỏ quyền nuôi con để quay về là người nhà Allen danh chính ngôn thuận.

Nhưng dù sao đó cũng là chuyện mười sáu năm trước, trở lại với hiện tại, giờ là chín giờ sáng Gillian vừa rời khỏi bệnh viện nằm kề cận học viện Dark Deity sau một ca trực dài, chưa nghĩ ngợi gì cậu đã lập tức đi thẳng tới đây và không nằm ngoài dự đoán cái người bấy giờ gửi thư cho cậu sau hai tiếng rảnh rỗi ngồi chờ đã lần ra ngủ. Gillian cúi xuống đưa ngón tay của mình chọc lên má cô gái đang ngủ say.

- Heo! Đã nói sẽ đợi anh rồi vẫn lần ra ngủ! Fleur, em đúng là heo!

Nghe tiếng gọi Fleur lơ mơ hé mắt, đôi mắt xanh bạc mờ mờ một tầng hơi nước không đầy ba giây lại nhắm kín, nàng lắc mình tránh khỏi cái tay đang quấy nhiễu giấc ngủ của mình rồi thần nhiên ôm mộng tiếp. Chẳng biết có phải vì đã quen rồi không nên Gillian cũng không mấy để ý, cậu cúi xuống thu gọn từng cuốn sách đang đọc dở xếp gọn chồng lại lên giá sách cạnh giường, vừa làm vừa nói.

- Đạo này em lại thích đọc Thần học à? Cái này khó hiểu lắm, anh cứ đọc là buồn ngủ nên chắc em chỉ có thể nói chuyện với bé El thôi. Em đã ăn sáng chưa? Bữa sáng hôm nay ngon chứ? Anh nghĩ bánh kẹp kem sẽ hợp vị lắm..

Gillian cứ nói, cũng chẳng biết có ai nghe không, sau khi cất hết sách lên giá, cậu quay lại xếp mấy cái gối trên giường, và đương nhiên là vẫn không ngừng nói.

- Đêm qua bệnh viện đông cực, căng gần hội thi bệnh nhân căng đông, mà cũng trùng hóm qua chợ họp nữa. Tự dưng anh muốn báo chợ họp đi đi một chút quá, họp thì họp sao phải danh nhau...- Giờ cậu chuyển qua thay nước cho lọ hoa - Hôm ra đánh nhau toàn vì lý do đầu đầu ấy, xong nằm viện thì vui rồi - Tiện tay tưới luôn nước cho dãy cây xanh treo trên cửa sổ - Đồng quá trời, khéo dịp này anh phải tranh thủ xin thánh Fly mở rộng đất bệnh viện ra nữa, không biết người có đồng ý không - Và rắc bánh cho mấy chú chim- Mà này em đã biết chưa, nữ thần may mắn đang chờ gặp em đấy?

Khi căn phòng đã dọn xong xuôi Gillian quay lại thì cũng là lúc con sâu ngủ phải phá kén chui ra, Fleur ngồi trên giường ngó cậu bằng con mắt dờ dẩn. Tầm tìm cười Gillian bước lại gần, cậu ngồi xuống bên giường bàn tay vuốt nhẹ mái tóc của Fleur.

- Em chú ý tình rồi hả? Đi thôi, Clover đang chờ đó!

Bên ngoài phòng khách đứng là có hai người ngồi đó, là đôi trai gái vừa dạo chơi trong chợ đêm trước. Trong thế giới phù thủy, cặp đôi này khá nổi tiếng, chàng trai là Louis William, con trai duy nhất của đại gia tộc William giàu có, chuyên kinh doanh thông thương giữa các giới, còn có gái tên Clairra Green, tuy xuất thân không có gì đặc biệt nhưng từ nhỏ đã được người ca là nữ phù thủy thiên tài, có trong tay tất cả mọi thứ từ nhan sắc tài năng cho tới một anh bạn trai thật bảnh, nói tóm lại là trái ngược hoàn toàn với Fleur Allen chẳng được tích sự gì gia. Câu hỏi đặt ra là, hai người này tới đây làm gì?

Để trả lời cần phải quay ngược mốc thời gian về hơn một tháng trước, vào một buổi chiều bình an như bao buổi chiều khác khi Clairra đang ngồi chăm chỉ đọc sách luyện bùa thì chợt nhiên thấy có thứ gì đó nhô lên ở mu bàn tay phải. Ban đầu nó cũng chẳng để ý chỉ cho là không may có con gi đốt mình, ai biết về tẩy mỗi lúc một lan dần, lúc đầu màu đỏ sau chuyển đen hình dạng ngày càng rõ ràng là một nhánh có ba lá đậm nét. Không để nó gây người tự hỏi chuyện gì được bao lâu thì dấu hiệu kỳ lạ ấy lại tự động biến mất như chưa từng xuất hiện, con mình nó dần mặt với đây rồi nghĩ ngờ. Ngay đêm ấy có một phong thư tức tốc được gửi tới cho nó, thư viết ngắn gọn vài chữ với dòng ký tên làm nó trợn mắt há mồm: “Thánh tối cao”. Người nhanh chóng thông báo và thừa nhận nó là nữ thần may mắn Clover của thế hệ thần này, báo nó đừng lo lắng, có gì không hiểu cứ tìm tới chỗ Fleur Allen nghe giải thích thêm. Vậy là chuyện thật như đùa, bằng một cách khó hiểu nó trở thành nữ thần may mắn!

Chuyện có lẽ cũng không phải quá khó chấp nhận nếu như mọi thứ không xảy ra đột ngột quá thế, vì từ bé tới lớn may mắn đến với nó rất nhiều. Chỉ có điều nó chưa từng nghĩ rằng Tây viện trong sách vở mình biết đã bí ẩn lại... qua loa và khác thường như thế, nó nhận chức thần mà không có ai tới giải thích phải tự đi tìm câu trả lời cho bản thân mình. Và mạnh mẽ duy nhất là tìm tới vị nữ thần tình yêu nó đã biết danh tính, đúng lúc hội Siêu trảng lại sắp diễn ra, Clairra nghiêm nhiên trở thành khách mời danh dự. Trước khi tới đây Clairra có hỏi Louis về tiểu thư Allen nó không mấy khi nghe thấy tên kia thì nhận dc câu trả lời là Louis cũng chẳng biết gì hơn nó, dù anh đã không ít lần gặp gỡ người nhà Allen nhưng tuyệt nhiên có gì bí ẩn kia cứ như bị giấu kín. Cộng thêm những gì nó nghe đồn đại thì sự tò mò của Clairra đã chạm tới đỉnh, không biết Fleur Allen là con người thế nào, có bình thường không, có lãnh lạn không, có nguy hiểm không, nhờ có ấy nửa điên nửa tỉnh thì nó biết làm sao... .hàng loạt câu hỏi như pháo bông nổ ra trong đầu nó khiến Clairra bất chợt quên bẵng đi mục đích ban đầu nó tới đây làm gì.

Mang theo tâm tình thấp thòm thế Clairra đi tới tháp Bắc nơi nó được hẹn sẽ gặp mặt tiểu thư Allen, không ngờ người ra mở cửa cho nó lại là Gillian Ivient nổi danh. Cậu rất lịch sự mời nó và Louis vào, bảo tự nó ngồi đợi rồi một mạch đi vào trong nhà mất hút.

- Sao lâu thế anh nh?– Clairra quay sang báo Louis, nó ha giọng thăm thì – Anh nghĩ lát nữa gặp Fleur Allen có ấy trông thế nào? Liệu có phải đi xe lăn đi ra không? Nhớ đầu trông có ấy như này như này như này thì sao...

- Đừng đoán lung tung nữa! - Giữ tay cô bạn gái lại đang lên cơn, cười cười Louis nói thăm lại - Họ ra rồi!

Clairra lập tức ngồi thẳng sống lưng, con bé đường hoàng quay đầu lại, miệng cười mỉm rất chuẩn mực. Nhưng chưa được ba giây nụ cười ấy đã trở nên gờn gợn.

Người đi ra là một cô gái trẻ người dong dong cao, làn da trắng nhợt mong manh, mái tóc dài buông xõa, nàng mặc váy trắng, tay khoác hồ hững một chiếc khăn tối màu, gương mặt nàng tỉnh lạng như nước, đôi mắt đượm xanh, nàng nhìn tự nó chăm chú, bước chân chậm rãi tiến tới.

Clairra nhìn nàng không chớp mắt, ngay cả khi nàng đã ngồi vào ghế đối diện cùng Gillian nó vẫn chưa thể dứt mắt nổi. Người con gái này lẽ nào...

- Chẳng phải mọi người muốn gặp nhau sao? - Tiếng Gillian vang lên thật vui, ần thêm chút gì hành diện - Có cần tới giới thiệu không? Đây là Fleur Allen!

Ngay cả khi đã được nghe chính xác tên của cô gái, Clairra vẫn có hơi thần thờ. Nó không nhận được lắm bản

- Đúng là đồn đại linh tinh..

Louis huyếch nhẹ vào tay làm nó tỉnh ra, bên đối diện Gillian tầm tầm nhìn nó cười. Lấy lại tinh thần nó cũng nhẹ nhàng cười lại với cậu ta.

- Thất lễ quá rồi! Tờ là Clairra Green, các cậu có thể gọi tờ là Clairra.

- Ừ- Gillian điềm đạm nắm lấy tay nó - Tờ là Gillian Ivient, cứ gọi là Gil cũng được.

- Ở đây chắc chỉ nhìn tiểu thư Allen chưa biết tới thôi nhì - Louis cũng lên tiếng – Tôi là Louis William, lần đầu được gặp tiểu thư.

Đáp lại lời chào của Louis, Fleur chẳng lúc chẳng gặt và đương nhiên càng không thêm nói, nàng chỉ nhìn chăm chăm vào Clairra như ngay từ giây đầu tiên thấy nó. Một hai phút Clairra còn ổn, nhưng cứ bị đối mặt lạnh lạnh ấy chiếu hoài thì nó cũng phải chột dạ.

- Em.. có gì lạ lắm à? - Nó sờ sờ gương mặt mình – Louis, Louis...

- Không có gì đâu Clairra! - Người đáp lời nó lại là Gil, cậu ta mới rời từ trong nhà với một khay trà bánh đầy ắp, vừa bày biện Gil vừa vui vẻ cười - Đừng hiểu nhầm, Fleur nhìn cậu chỉ vì có ấy thích cậu thôi. Hai người uống trà đi.

Trà mới pha thơm mùi thảo được, bánh quy khô ròn rụm thơm phức kích thích hứng thêm ăn của Clairra, nó nhón lên một chiếc bánh nhắm nhấp rồi ca ngợi.

- Ngon thật đấy, đây là bánh Fleur làm à?

- Lần sau tới có lẽ Fleur sẽ mời cậu ăn bánh cô ấy làm - Vừa nói Gil vừa đưa riêng cho Fleur một cốc chocolate nóng hổi - Lần này ăn tạm đồ tớ làm đi.

- Cậu giỏi nhỉ – Dù chẳng thích ăn đồ ngọt nhưng vị hương bánh quá quyền rũ Louis cũng phá lệ ăn đến cái thứ hai – Khéo tay sướng thật, nói nghe xem còn gì mà cậu không làm được không?

- Nhiều chứ - Gil bật cười - Ở đây có ai chưa biết tôi không có pháp thuật không nào?

Gil thần nhiên hỏi đối lại hai người đối diện cậu không biết nói gì. Sự thật cậu cả nhà Ivient là người “thiếu năng pháp thuật” chẳng phải bí mật gì với thế giới nhưng thay vì thái độ khinh thường thế giới lựa chọn im lặng như chấp nhận, còn sự chấp nhận này bắt đầu từ bao giờ hay vì sao người ta làm thế thì không ai giải thích được rõ ràng, có thể vì cậu ta là người của gia tộc Ivient nổi danh, cũng có thể vì y thuật cậu ta vẫn dù tài giỏi để thế giới phải cần tới, cũng có thể vì thế giới không muốn thừa nhận mình lại thua kém cả một kẻ không có pháp thuật, tùm lủi đây được coi như là một bí mật công khai của cả thế giới. Chỉ có điều chắc không mấy ai nghĩ nhân vật chính của bí mật này lại vô tư phơi bày ra thế.

- Lắm khi cậu thẳng thắn đến phát ghét Gil à! – Louis cau mày.

- Vậy sao – Gil ha ha cười, cậu cũng chẳng để ý – Tôi nghĩ cần phải làm rõ điểm này với người lần đầu gặp như Clairra. Cậu cứ thoải mái đi, tớ chưa từng thấy ngại về việc mình thiếu hụt pháp thuật đâu... Và còn một việc này cậu cũng nên biết, đừng tin những gì người ta đồn đại, Fleur giỏi pháp thuật lắm đấy.

- Ủ... – Nhìn Gil cười rộ rỡ bất chợt Clairra lại chẳng biết nói sao. Nó nghĩ giấy lát rồi lắm lắm - Mấy người ngoài đó đúng là chẳng biết gì cả!

- Tớ cũng nghĩ thế.

Rót thêm cho mỗi người một chén trà Gil tự nhiên chuyển chủ đề.

- Hai người các cậu đến thật chuẩn giờ, sớm chút nữa là tớ sẽ không kịp về rồi, ca trạc đêm qua kéo dài quá. Nhưng tớ nghĩ cũng khó mà không chuẩn được, dù gì cậu cũng là nữ thần may mắn cơ mà...

- Sao cậu biết? – Clairra hơi giật mình, nó cứ tưởng chuyện nó là nữ thần may mắn phải giữ bí mật chứ. Nghĩ thêm chút nữa càng lúc nó càng thấy có cái gì đó sai sai...

- Phải hỏi là sao cậu lại ở đây mới đúng chứ? – Người lên tiếng là Louis, anh đặt chén trà xuống. Ai cũng biết cậu con trai trước mặt này là cháu ngoại không được thừa nhận của tộc Allen, cũng là anh họ của tiểu thư Allen nhưng mà – Trùng hợp thế sao? - Nhất là khi vị tiểu thư kia chẳng hề đau ốm một thấy thuốc như cậu ta có mặt ở đây làm gì?

- Hai người nghĩ sao? – Đòi mắt Gil háp háy – Đương nhiên không phải trùng hợp rồi. Tớ nhận sự ủy thác của một người để đón tiếp cậu Clairra ạ.

- Ai cơ?

- Thế ai đã bảo cậu tới đây?

- Ài... thánh tôi cao à?

Clairra tròn tròn mắt, cuối cùng nó cũng lờ mờ nhận ra điều không đúng ở đây là gì. Nó chăm chú nhìn cậu con trai trước mặt nhỏ giọng hỏi.

- Thực ra cậu là ai thế Gillian?

- Ha ha ha – Gil phá ra cười trước vẻ mặt thú vị của Clairra, cậu lịch thiệp cúi người - Để tớ giới thiệu lại, tớ là thần Bác ái Lotus, chào mừng cậu gia nhập Tây viện, Clover!

Đôi mắt Clairra tròn xoe, bên cạnh nó Louis còn có vẻ giật mình hơn nữa nhưng có vẻ Gil chẳng bận tâm mấy, cậu tiếp tục nói.

- Vài tuần trước tớ cũng có gặp thánh Fly, người bảo tớ cuối cùng Clover cũng chịu xuất hiện, trông người vui lắm. Người dọn bộ tớ đón tiếp cậu cẩn thận, người đã hẹn cậu hãy tới gặp Fleur đúng không? Để hiểu mà, vì trong chín chúng ta Fleur là người duy nhất không chạy lung tung và mọi người thì thỉnh thoảng vẫn hay ghé qua đây. Từ nay cậu cứ coi thần Bác là nơi gặp mặt của Tây viện chúng ta cũng được.

- Vậy là từ giờ tớ có thể thường xuyên tới đây chứ?

- Lúc nào cũng chào mừng cậu!

Một tuần trà bánh trôi qua, không khí càng lúc càng thân mật và ấm áp, thoải mái tới nỗi đối diện với Clairra, Fleur đã thiêu thiêu buồn ngủ. Nàng gà gật nhìn mọi người nói chuyện, tâm lý rất dẩu tranh không biết nên ở lại nghe tiếp hay trở lại phòng ngủ luôn cho rồi. Cuối cùng thì nàng vẫn ở lại, đôi tay chống cằm mắt chăm chú nhìn Clairra cố gắng không để hai mí mắt tách ra. Gil thấy thế

lền bật cười, cậu xoa nhẹ bàn tay Fleur rồi bảo.

- Đúng là Fleur thích cậu lắm đấy.

- Biểu lộ thích của cô ấy thật lạ - Louis lăm lăm – Nói như cậu chắc cô phải ghét tôi dữ lắm, nào giờ chưa nhìn lấy một lần

Cả Gil và Clairra đều cười. Gil rót thêm trà cho ba người.

- Với ai có ấy cũng thế cả, đương nhiên là trừ cậu Clairra, cậu là người đặc biệt! – Không để thời gian cho Clairra thắc mắc Gil cứ tiếp tục nói.– Hôm nay là lần đầu chúng ta gặp nhau, nhiệm vụ lớn nhất của tớ là giới thiệu cho cậu nghe về Tây viện. Thực ra việc này El làm tốt hơn tớ nhiều chỉ là hôm nay chẳng bé lại có hẹn rồi...

- El? – Louis nghi ngờ - El mà cậu nói có phải El tôi biết không vậy?

- Còn tùy anh biết bao nhiêu El chứ!

- Gabriel?

- Ha ha... được rồi, Clairra, cậu đã biết những gì về Tây viện?

- Có chín thần, và người đứng đầu là thánh Fly...- Clairra nghĩ nghĩ – Hình như tớ chỉ biết mỗi vậy.

- Điều ấy chứng tỏ sự bảo mật của Tây viện chúng ta vẫn tốt lắm đúng không? Ngay cả Louis dù có là tín chủ của nhà William thì cũng không biết gì hơn cậu.– Gil nói – Bảo mật là quy tắc đầu tiên của chúng ta. Quy tắc này để bảo vệ chúng ta, cũng để tránh rối loạn cho thế giới, cậu cũng có thể tưởng tượng nếu một ngày danh tính cậu lộ diện, sự tín ngưỡng của mọi người sẽ hóa thành ham muốn giành giật, nhất là khi cậu còn là nữ thần may mắn. Chúng ta không can dự vào trật tự thế giới khi nó đang bình ổn mà chỉ lộ diện khi có chuyện xảy ra, đây là quy tắc thứ hai. Đương nhiên thì mọi thứ chỉ tương đối, Tây viện chúng ta cũng không nghiêm khắc tới thế, cậu cứ làm điều gì cậu muốn, không sao cả.

- Nghe cứ kiểu quy tắc nêu ra cho có ấy nhì? – Clairra bật cười, Gil cũng cười theo.

- Thánh tôi cao để cho chúng ta tự do hết mức mà - Cậu nói tiếp - Về Tây viện, người đứng đầu đương nhiên là thánh Fly. Trước khi Tây viện được thành lập vào gần 6000 năm trước, Tây phương chỉ do mình thánh Fly cai quản, đã nói tới Tây phương thì không thể bỏ qua Người. Chắc mỗi người các cậu sẽ tưởng tượng khác nhau về Người, nhưng trước khi hai cậu gặp Thánh Fly tớ cá mọi sự tưởng tượng của các cậu đều là trật lất!

- Là sao? – Clairra chẳng hiểu gì.

- Tớ cũng không thể nói rõ, mà thậm chí có nói chưa chắc các cậu đã tin. Thôi cứ để các cậu tự mình cảm nhận!– Gil nháy mắt – Dưới quyền thánh Fly, Tây viện chỉ có chín chúng ta, thật vui được thông báo chúng ta đã là cấp cuối cùng rồi, cậu không thẳng chức cũng không từ chức được đâu. Và may thay là chỉ có chúng ta chứ nếu Tây viện cũng phức tạp như Đồng cung thì chẳng biết tớ phải giới thiệu với cậu tới bao giờ.

- Cậu định giới thiệu tớ nghe cả Đồng cung nữa à?

- Không phải hôm nay đâu. Chuyện này phần lại cho El thôi, tớ không giỏi kể chuyện lắm. Nói về Tây viện trước đi, cậu cũng biết Tây viện có chín vị thần, trừ đi cậu, tớ Fleur đi là sáu. Đầu tiên, - Gil hướng về phía Lotus. – Tôi nghĩ là anh đúng, đó là Gabriel, em trai song sinh của tớ, nó là thần Thông thái – Iris. Tiếp theo anh sẽ thấy khá quen, cha của chúng tôi, ngài Esme Ivient, ngài ấy là thần Sinh mệnh Esme hay anh trai của Fleur, Deneger Allen đó là thần Thời không Nil. Họ hay ghé qua đây lắm, cậu sẽ sớm gặp họ thôi. Còn mấy vị thần nữa, cặp đôi nữ thần Mặt trời và thần Thiên nhiên họ cũng là phù thủy nhưng sống tách biệt cách đây khá xa, có lẽ vài tuần nữa họ mới đến nhập hội. Người cuối cùng là thần bí ẩn Rinie, ngài ấy thì đúng như tên chúng ta không nên quá mong đợi, tớ gia nhập Tây viện từ bốn tuổi mà còn chưa gặp qua nữa. Hết chưa nhì - Gil vui vẻ nghĩ nghĩ – À, hết rồi, có nhiều đó thôi.

Giọng Gil rất điềm nhiên như thể đang chỉ tay giới thiệu: "Nơi đây là một vườn cà, bên cạnh vườn cà là một luống hoa" hoàn toàn không hề để ý gương mặt đã nghệt ra của hai người đối diện. Clairra rùng mình một cái rõ thật.

- Tớ sao cứ có cảm giác như thể mình được thông báo là Clover lần hai ấy. Phong cách của Tây viện lúc nào cũng thế này à?

- Là sao nhì?

- Không có gì.

Louis còn giặt mình hơn, những vị thần vừa được điểm tên anh đã gặp quá nửa, thậm chí còn gặp khá thường xuyên, năm nào cũng vài ba ngày hội họp, một trong số họ Deneger còn là bạn thân của anh thế mà anh chẳng biết gì cả.

- Chẳng trách nào dịp này nhà Allen lại dễ dàng lập nhiều công không gian tới thế. – Bình thường đây là chuyện rất hạn chế cần sự phê chuẩn của Tây viện mới có thể tiến hành – Ra là đầu cần xin

phép gì đầu, chính nó là thần Thời không rồi mà! – Nói rồi anh lại nhìn Gil – Nhà Ivient các cậu tài thật, có bao nhiêu người là thần hết cả...

- Đầu cần là Thần chúng tôi mới tài – Gil đùa lại. – Tô tiên chúng tôi vẫn tuyệt lắm mà, đúng không?

- Có thể - Louis nhún vai. – Nhưng thế hệ này có phải thánh Fly thiên vị phù thủy quá không. Đành rằng phù thủy chúng ta đông nhưng chín người mà có ít nhất tám người là phù thủy thì cũng hơi nhiều...

- Luân hồi không thuộc thẩm quyền của thánh tội cao đầu – Gil lắc đầu - Nếu anh muốn có tăng lớp thần dừng lại ở thánh Fly thì chuyện này là ngẫu nhiên, còn nếu phát triển ở những vị cao hơn nữa thì... tôi cũng không biết được.

- Vậy coi ra tờ là thần cuối cùng gia nhập của thế hệ này rồi nh? – Clairra nói - Mọi người đều xuất hiện dấu hiệu sớm thế sao?

- Thường là trước mười tuổi. Nhưng cậu cũng không phải người cuối cùng đâu.

- Sao lại thế?

- Tây viện chúng ta vốn được coi như một thể thống nhất, thường một thể hệ thần luôn luân hồi cùng nhau. Nhưng cha tớ, ngài Esme ấy lại là ngoại lệ, ông là người cuối cùng của thế hệ thần trước. Tính ra tới giờ thần Sinh mệnh vẫn chưa luân hồi.

- Người cuối cùng? – Louis hơi giật mình – Tôi nhớ ngài ấy mới ba sáu tuổi?

- Ủ. Già rồi mà – Gil cũng không giải thích gì nhiều, cậu uống hớp trà rồi lảng qua chuyện khác – Nói tớ nghe xem, Clover, cậu có thắc mắc gì không?

- Ừm... có cái này tôi vẫn chưa hiểu lắm – Clairra ngần ngại - Tây viện hoạt động thế nào? Chúng ta có phải họp gì không? Đứng hơn thì tờ cần phải làm gì?

- Cậu không cần làm gì cả - Gil trả lời ngay – Hãy cứ sống như trước nay cậu vẫn sống. Trước khi thế giới xảy ra biến động, Tây viện của chúng ta luôn ở trạng thái đóng băng. Hay nói nguyên lời

thánh Fly thì... cậu cứ sống cho tốt là được!

Clairra ngẩn mặt, phút chốc nó phì ra cười. Gil nhìn nó, cậu cũng cười.

- Có vẻ mọi thứ đều không được như cậu nghĩ nh?

- Ừ. – Clairra gật đầu thừa nhận. – Đơn giản hơn tớ nghĩ. Nhưng mà – Con bé thờ ra một hơi nhẹ nhõm – Như vậy sẽ thoải mái hơn. Tớ thích!

- Vậy là xem như hôm nay tờ cũng thành công rồi hen. Còn một buổi nữa giới thiệu qua cho cậu về giới thần phương khác thì cứ để lại phần El đi. Thăng bé sẽ cho cậu một trải nghiệm thú vị. Nó hẹn chắc một lát là về, nếu các cậu có rảnh thì cũng không lâu lắm đâu.

- Phải để hôm khác rồi. Hôm nay chúng tôi cũng có hẹn.

Ngồi thêm một lát, Louis và Clairra đứng dậy ra về, Gil tiễn họ ra tận cửa, còn Fleur, nàng tặng cho Clairra một gói hạt Cacao mà nàng yêu thích sau đó về phòng ngủ sớm, vẫn không nói một lời. Đợi bóng nàng đi khuất Gil mới bảo.

- Fleur không thích nói chuyện, nhưng cô ấy thực sự rất quý cậu, Clairra ạ, cậu là sự tồn tại đặc biệt với Fleur! Vì vậy nhờ cậu, khi nào rảnh hãy tới với cô ấy thường xuyên nhé.

- Ừ - Clairra vui vẻ gật đầu - Tờ sẽ tới. Nhưng mà... – Nó nhìn xuống gói Cacao được thất nơ xinh xắn - Đặc biệt là sao há Gil?

Gil nhìn Clairra chăm chú một lúc lâu, lâu tới độ Clairra ngỡ tưởng sẽ không nghe được câu trả lời thì cậu lại lên tiếng.

- Vì mẹ cô ấy là Nữ thần may mắn, Clairra ạ.

Cánh cửa đóng lại trong con mắt tròn xoe của Clairra. Nó ngỡ ngàng quay sang Louis.

- Anh có nghe cậu ấy vừa nói gì không? Nghĩa là... CON GÁI EM ĐÓ HẢ?

... Nắng vàng trải rực rỡ góc sân trường vui nhộn. Nắng tháng sáu, ngọt như mật...

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Bí mật của Gabriel

Trong cùng lúc ấy, trên lầu cao nhất của tòa tháp Đồng hồ cổ kính trữ danh, cậu trai được nhắc tới là Thần thống thái tài giỏi của Tây viện đang một mình đứng đó, trong cuộc hẹn của bản thân cậu.

Nhìn vẻ ngoại hình Gabriel giống anh trai song sinh của cậu phần nhiều nhưng nếu ai đã từng được giới thiệu chắc chắn sẽ không thể nhầm giữa hai người họ. Gabriel cũng mang sắc tím đặc trưng trong tóc và mắt như bất kỳ người nhà Ivient nào khác, sắc tím trong đôi mắt cậu nhạt màu phủ thêm chút bạc, mái tóc hất cao lộ ra vầng trán rộng và tự tin toát ra từ cậu chỉ nhìn qua cũng thấy.

Mà đúng là cậu có nhiều thứ đáng đề tỷ tin, so với anh trai cậu nổi tiếng hơn khá nhiều trên mọi phương diện và lĩnh vực, cậu có pháp thuật, thậm chí là sử dụng pháp thuật gọi, cũng không quá khi nhận xét cậu là niềm hy vọng sáng chói nhất của toàn giới phù thủy bảy giờ. Nhưng dù sao cậu cũng mới mười sáu tuổi, ngoài công việc cậu vẫn thích vui chơi, và giờ là một trong những khoảng thời gian thư giãn hiếm hoi của cậu.

Có tiếng bước chân vội vã tới gần, khuỷu tay chống vào lan can hành lang cao vút, cả người cậu thư giãn ngả ra sau đầu bệng nhác, cậu cũng không quay lại, giọng vang lên mang theo ý cười.

- 20 phút 53 giây. Luca, cậu trễ rồi!

Phía sau cậu là một cô gái nhỏ mới mái tóc xù bông, tay xách theo hai cái chậu nhỏ bộ đáng thờ không ra hơi. Luca vừa cố gắng lấy lại sức vừa đứng thẳng dậy, dù có thể thì cũng không thể phủ nhận sự lùn của nó khi chỉ đứng tới vai Gabriel, nó phải ngước lên mới nhìn thẳng được vào cậu bạn.

- Xin lỗi cậu, tớ tới trễ quá. Cậu đợi có lâu lắm không?

- Bình thường thì là không, nhưng với người đã thức liên mấy đêm như tớ, đứng đây hứng gió tớ tự thấy cũng khá lâu đấy.

- Xin lỗi nhen.

Luca có vẻ hơi cuồng, đôi mắt màu hạt dẻ ướt át nhìn nó càng đáng thương đến tội. Gabriel nhện không được gồ lên đầu nó.

- Đồ ngốc! Tớ đùa thôi! Đùa cậu chẳng vui gì cả!

- Vậy à? – Luca thờ phào ra một tiếng, nó cười ngốc ngốc.– Xin lỗi nha...

- Lại nữa hả?

Gabriel dờ khóc dờ cười, cậu không nở cốc đầu Luca nữa, cậu đang nghĩ không biết có phải do mình mà cô bạn càng lúc càng ngu ngơ thế này không. Thay vào đó, cậu đưa tay vuốt ẹp mái tóc xù bất trị của Luca xuống.

- Rồi, giờ thì nói đi, cậu quay lại Vườn hoa làm gì?

- Cậu biết hả?

Luca giật mình. Đây không phải là lần đầu tiên cậu bạn đoán chuẩn phúc nơi nó vừa tới, nhưng mỗi lần như thế nó đều không khỏi giật mình.

- Sao cậu biết thế?

- Bí mật!

Gabriel toét cười, cậu rõ ràng rất hưởng thụ ánh mắt ngưỡng mộ Luca dành cho mình, không thêm che giấu cậu thẳng thắn thừa nhận là mình thích vậy. Tò ra thật ngẫu và được sùng bái một

cách đơn thuần, cảm giác ấy thật tuyệt.

- Rồi, cậu không trả lời tớ à? Tớ Vườn hoa làm gì thế?

- Cậu cũng có trả lời tớ đâu?

Luca nhỏ giọng lẩm bẩm nhưng tay thì vẫn rất ngoan ngoãn giờ lên hai chậu cây lủng lẳng xách theo mình.

- Đây!

- Chà...

Gabriel đưa tay nắm lấy dây treo rồi đưa chúng lên cao, cậu ngắm thật kỹ từng cái cây một, xác định chắc chắn một điều là mình chưa từng gặp cũng chưa từng đọc bất cứ tư liệu nào về loài cây này rồi mới quay lại hỏi Luca.

- Mới à? – Từng chiếc lá nhỏ xù màu xanh chằm rung rinh theo gió đem đến một mùi hương thoang thoang dễ chịu – Thom ha? Để làm gì thế? Không phải để bày hen? Trồng nó xấu mà!

Vừa nói Gabriel vừa vô tư cười bộ như không để ý tới gương mặt đang ngẩn ra của Luca.

- Xấu lắm à? – Nó gãi gãi đầu - Cậu không thích sao?

- Tớ thích quan trọng à?

- Ủ. Tặng cậu mà!

- Chà. – Gabriel nhìn hai chậu cây lên. – Hơi xấu nhưng mùi hương cũng dễ chịu đấy! – Cậu nhún vai – Thôi thì tớ miễn cưỡng lấy vậy.

- Hì... – Cũng chẳng để bụng Luca cười toe, hai cái răng tho lấp ló to cộ. - Hương dễ chịu là được. Khi nào hai em ấy sinh con, tớ sẽ đề nghị thay đổi chút cho hợp kiểu cậu thích. Cậu thích trông như

thế nào?

- Còn như thế nào nữa – Gabriel vui vẻ giờ hai chậu cây lên – Như thế này này!

Tiểu là trò đùa của cậu không được hưởng ứng lắm, gương mặt mới tươi lên chút ít của Luca lại dần ra. Có vẻ bối rối xoa má.

- Là sao El nh?

- Thôi bỏ qua đi.

Tới mức này thì Gabriel cũng cụt hứng. Cậu thờ dãi.

- Ý tớ là tớ đã rất thích món quà cậu tặng rồi. Ngổ ả!

- Ô!

Cũng không chắc là Luca có thực sự hiểu gì không nhưng Gabriel cũng kệ, lâu dần cậu quen rồi. Cậu hít thêm một hơi dài...

- Hương này còn dễ chịu hơn cả những lần trước đấy. Để tớ đoán, lại là An thần nữa, đúng không?

- Ủ! – Luca gật đầu - Tớ đoán cũng đã tới lúc em Ngủ ngon số 28 không còn tác dụng với cậu nữa. Nên hai em này, tên của hai em là Ngủ ngon số 29 phẩy 1 và Ngủ ngon số 29 phẩy 2, tớ nghĩ thời gian nhạy cảm với hai em sẽ dài hơn đấy!

- Ô. Tớ luôn tự hỏi sao lần nào cậu cũng đoán thời gian hết nhạy của tớ trùng phóc thế nhỉ? – Trong khi những chuyện khác thì rõ ngốc... – Dù sao thì, cảm ơn nhé!

Gabriel cười tươi, gò má Luca ửng hồng, đôi mắt ướt của nó cũng rực sáng hơn, hai mũi chần cọ cọ vào nhau, nó nghĩ nếu nó có đuôi hẳn đã vui vẻ vẫy rồi. Năng tháng sáu ẩm áp rọi qua bóng lưng hai đứa in lên những vệt xiên xiên.

Gabriel, cũng như tất cả những người trong gia tộc cậu đều được theo nghiệp hành nghề y, tiếp nối truyền thống đó, cậu là một thầy thuốc giỏi. Công việc của cậu ngoài chữa bệnh là chế thuốc, với một cơ thể đã tiếp xúc với quá nhiều thuốc từ khi còn nhỏ thì được tính của tất cả một thuốc với cậu đều bị giám sát, cũng chính bởi vậy khi bản thân cậu mắc bệnh mắt ngủ kinh niên thì cậu lại chẳng thể tự kê cho mình một liều thuốc xứng đáng. Nhưng may mắn thay chuyện này không xảy ra quá lâu thì cậu đã gặp được Luca.

Luca Gyon là một cô gái mười sáu tuổi mang một vẻ ngoài cực bình thường, năng lực pháp thuật và các môn thường thức cơ sở đều chỉ ở mức tạm tạm không hơn, điều gì khiến một người làm thường như vậy lại lọt vào danh sách khách mời danh dự của nhà Allen trong dịp lễ hội Siêu trắng sắp tới. Đường nhiên là vì Luca đặc biệt theo cách riêng của nó, con bé sinh ra với tài năng thiên bẩm có thể trò chuyện với cây cối, nó biết nói chuyện với cây trước cả khi học nói tiếng người, cũng thích nói chuyện với cây hơn cả nói chuyện với người. Và bởi vậy theo lễ tự nhiên Luca trở thành một Nhà làm vườn tài ba, nó có thể chăm sóc tất cả các loại cây kể cả loài cây nó không biết, cũng có thể lai tạo, hướng tất cả cây cối phát triển theo ý muốn của bản thân mình. Có lẽ đó cũng là một năng lực đáng gờm nếu kể số hữu không phải là người đơn thuần tới ngổ nghếch như Luca, việc nó hay làm nhất là ngồi cả ngày nghe mấy bông hoa ti tẽ về chuyện trên trời dưới bể, hay vùi đầu vào mấy quyển sách Thực vật học nhắm chán. Thế nên sau từng ấy năm con bé cũng chẳng kiếm thêm được cho mình mấy lạng, bình thường vẫn hoàn bình thường là vậy.

Gabriel và Luca tình cờ gặp nhau khi Luca vừa tròn sáu tuổi, tình huống thì hoàn toàn đảo ngược, chính vì hứng thú với tài năng của cô bạn nên Gabriel mới chủ động tiến tới làm quen trước, thư thả từ từ ngày càng hợp rồi chẳng biết hai đứa thân với nhau từ bao giờ. Cứ như vậy qua mười năm quan hệ giữa tại nó ngày càng tốt lên, Luca cũng tự nhiên có thêm việc mới, nó dùng khá nhiều thời gian để chuyên tâm nghiên cứu về mấy loại cây có tác dụng an thần cho cậu bạn mắt ngủ kháng thuốc của mình, như nó nói thì đây đã là giống cây thứ 29, chuyện nghiên cứu mỗi lúc một khó khăn...

- Cậu cũng đừng lễ thuốc quá vào thuốc – Lo lắng Luca dặn dò – Ăn ngủ điều độ một chút, cậu lại gầy đi rồi. Sao cậu là thầy thuốc mà chẳng biết tự lo cho mình vậy!

- Rồi rồi... – Gabriel gật đầu nhiệt tình mà không biết có lọt vào tai được từ nào không. Cậu lẳng đi - Cậu ở đây có gì bất tiện không? Có gì cứ báo tớ, dù gì tính ra tớ vẫn là cháu ngoại nhà Allen mà...

- Không có. Mọi thứ đều tốt lắm, cậu đừng lo.

- Việc chuẩn bị hội có vất vả lắm không? Nghe báo nhà Allen giao cho cậu toàn quyền chăm sóc hoa cho lễ hội à? Nhiều thế cậu có làm xuê không?

- Vẫn tốt vẫn tốt! Có bạn mấy thì cũng không bằng cậu...

Gabriel nhàu nhàu này, không rõ làm sao với những điều cần nhắc về bản thân cậu thì nói thế nào Luca cũng không quên. Có lẽ phải lẳng qua một chuyện khác đáng chú ý hơn...

- Cậu vẫn chưa nói cậu tới Vườn hoa làm gì. – Gabriel giờ hai chậu cây lên - Chắc chắn không phải vì nó rồi! Cậu hẹn gặp tớ thì hẳn đã phải mang chúng theo ngay từ đầu, có chuyện gì khiến cậu phải quay lại Vườn hoa một lần nữa?

- Sao cậu biết tớ phải quay lại? – Luca càng giật mình hơn – Nay cậu cũng đoán được?

- Ô! – Gabriel cười thần bí - Tớ giỏi mà. Rồi, nói đi?

- Thì là vì cái này.

Luca lục từ trong túi áo và đưa ra một lọ thủy tinh bé xíu chưa đầy dung dịch màu xanh nhạt, nằm gọn trong đó là một hạt giống nhỏ xíu, xù xì, sần sùi và đen thui, nó giờ trước mặt Gabriel.

- Cậu còn nhớ nó chứ?

- Đường nhiên...

Gabriel lẩm bẩm, giọng cậu đổi qua một tông nghiêm túc hoàn toàn khác khi cầm lọ thủy tinh lên ngắm nghía, chưa đầy vài giây cậu đã lặng lẽ kết luận.

- Nứt vỡ rồi!

Đương nhiên với con mắt người thường nhìn vào, giữa hàng loạt những những gờ mấu rãnh sâu uốn lượn trên vỏ hạt thì cái khe nứt bí ẩn nào đó thật khó nhìn thấy. Nhưng hai người họ, người thì đã ngắm hạt giống ấy suốt ba năm ròng, người thừa thông minh để ghi nhớ, họ đều chăm chăm nhìn vào một điểm như điều đó quá rõ ràng. Luca mím môi, nó không làm khi nghĩ hạt giống này là vật quan trọng với Gabriel, quen nhau bảy năm cậu ấy mới tin tưởng trao cho nó, nhờ nó hồi sinh một loài cây sắp tuyệt diệt, suốt ba năm cậu cũng không hỏi thóc nó một lần, cứ như đã quên đi, như không có chuyện gì, nhưng linh cảm luôn nói với nó El chỉ không muốn khiến nó cảm thấy áp lực. Cũng may sau ba năm nó không làm cậu phải thất vọng.

- Cậu biết tớ có khả năng nói chuyện với cây mà, ngay cả những hạt giống chưa nảy mầm cũng có tiếng nói của riêng chúng để chứng minh sự tồn tại của mình. Nhưng hạt giống này, hai năm đầu tiên nó không nói với tớ một lời!

Khỏi phải nói Luca lo lắng bao nhiêu, một hạt giống im lặng là một hạt giống đã chết, nó không dám nói ra sự thật ấy với Gabriel, lại càng không thể bỏ cuộc, nó ép mình phải cố gắng trong vỏ vóng.

Mỗi tối Luca đều dành 2 tiếng dài chỉ ngồi đồng tai lên nghe xem có phát hiện được âm thanh nào không, nó thả hạt giống này giữa hàng loạt những hạt giống vui vẻ khác, cố ngồi lăm nhăm khơi chuyện bất cứ lúc nào có thể, nhưng dù nó có cố

gắng sao thì kết quả vẫn thảm tới không đánh nhìn.

- Mãi cho tới đầu năm nay, lần đầu tiên tôi thấy nó lên tiếng! Nó hỏi, nó có thể tin tôi không? Nó hỏi tôi có tự tin không? Rồi nó kể về giống loài nó, kể về cuộc đời nó, kể về những người đã dồn cả nhà nó vào cái chết. Nó bảo nó gọi là Ngọc trà, từ là tôi rẽ mọi bộ phận trên cơ thể nó đều quý hiếm, cũng vì vậy hơn một trăm năm trước, khi tìm ra loài cây này chúng ta đã không ngừng khai thác, nhưng chúng ta chỉ biết lấy đi chứ không biết bù lại, chúng ta đã thất bại trong việc nhân giống chúng, thậm chí thất bại trong cả việc giữ chúng sống trong môi trường nhân tạo. Cả giống loài nó chết dần, nhà nó là chi hệ cuối cùng, nhà nó cũng từng cho gia tộc Veldt những cơ hội, họ từng là những người làm vườn tuyệt vời nhất trong thế giới của chúng ta đúng không? Nhưng họ đều thất bại, cô về tài năng của họ không được duy trì, cùng sự tàn lụi của gia tộc Veldt những hạt giống cuối cùng của giống Ngọc Trà cũng chết. Và mẹ nó, giây phút cuối trước khi bị chúng ta chặt ra thành từng mảnh đã bảo nó, nó là niềm hy vọng cuối cùng, tuyệt đối không được nhẹ dạ, không được tin thêm bất cứ ai, nó phải chờ đợi sự trở lại của Một thần Đồng cung để hồi sinh cả giống loài...

- Hân chết lâu rồi. – Gabriel lẩm bầm

- Chính vì thế nó mới cho tôi cơ hội – Luca mỉm cười. - Một thần đã chết 3000 năm trước chẳng biết đến bao giờ ngai ấy mới trở lại trong khi thời gian của nó đang hết dần. Nó được sinh ra khi mẹ nó đã già cỗi, nó không được khỏe mạnh như những anh chị của mình, nó không thể chờ đợi được nữa. Tôi cũng không biết mình có thể làm những gì, cũng không biết khả năng mình tới đâu, nhưng tôi hứa, mình sẽ cố gắng hết sức El ạ. Hãy tin...

Những tiếng cuối cùng mắc kẹt trong cổ họng chưa kịp thoát ra khi Luca bị kéo mạnh về phía trước, cả người nó ngã vào một vòng ôm ấm áp, gương mặt nó tỳ vào lồng ngực Gabriel dần trở nên nóng rực, nó nghe từng tiếng tim cậu bạn đập từng nhịp vững trãi.

- Tôi lúc nào cũng tin cậu. - Giọng El vang lên thật khẽ - Ngốc!

Và Gabriel cũng chỉ nói có thể, cho tới khi nói lời tạm biệt cậu cũng không nhắc lại thêm một lần nào nữa. Cậu vui vẻ cười đùa cùng Luca nhưng tất cả những lần gặp trước nay của hai người, như chẳng hề có chuyện gì xảy ra. Trước khi El quay người cuối cùng Luca cũng quyết định hỏi một câu mà nó đã tò mò suốt ba năm trời.

- Thực ra cậu cần cây Ngọc Trà làm gì thế?

- Để trả lại một thứ tôi không cần!

Trả lời đơn giản thế Gabriel thông thả bước đi, tay cầm áo, tay lưng lửng xách hai chậu hoa bóng sơ mi trắng của cậu dần khuất xa theo những bước chân đầy phóng khoáng. Để lại Luca lững lờ đứng đó ngo ngẩn. Chốc lát như tỉnh ra Luca cũng vội vã rời khỏi, theo như nó nhớ hôm nay là ngày Clairia tới, phải đến chơi thôi. Xa một tuần đã nhớ rồi...

Nắng ấm áp rười lên khắp chốn đó đầy trên khuôn viên học viện rộng lớn. Mười sáu năm qua tất cả vẫn yên bình như thế!

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Âm thầm

Khi Luca tới được phòng của Clairia thì có bạn thân của nó đang ngồi thần thờ, gương mặt ngẩn ngơ tới tới. Clairia chẳng buồn chào nó một câu, đôi mắt phượng nhìn ra phương xa lăm. Luca bối rối quay sang Louis, tiếc thay anh cũng không giải thích gì thêm. Không còn cách nào khác nó đành lên tiếng hỏi:

- Clairia, cậu làm sao thế?

- Luca à... – Đường như lúc ấy mới nhận ra sự có mặt của nó, Clairia nhìn nó thẳng thốt rung rung - Tôi có con rồi!

Chưa kịp chuẩn bị gì Luca bị tin tức chấn động này đánh cho cháy khét từ trong ra ngoài. Mắt chữ O miệng chữ A, ngón tay nó run rẩy chỉ qua chỉ lại.

- Hai người... mới có một tuần... vậy là hai người đã...

- Không phải! - Mặt Clairia đỏ lên, cô bé khoát khoát tay - Tôi kể cậu nghe...

Và thế rồi Clairia tuần tuột kể sạch mọi chuyện đã xảy ra trong buổi sáng nay, kể cả chuyện về cơ cấu Tây viện cô bé cũng không giấu, với Clairia, Luca không phải là người ngoài. Đợi cho cô bé dứt lời quay sang về mặt Luca đã trở nên rất vi diệu. Nhưng Clairia thì không đủ tâm sức để ý đến chút khác thường này của nó, cô bé còn đang bận vất mình trong dòng suy nghĩ về cô con gái từ trên trời rơi xuống kia. Clairia ngả người sang phía Louis, anh đang chăm chú xem tài liệu cần thiết cho buổi họp chiều nay, thấy cô bé anh buông tài liệu xuống.

- Sao vậy?

- Anh ơi, em có con rồi – Clairia bụng xúng – Con gái em ấy...

- Đừng nghĩ linh tinh, Fleur bằng tuổi em đấy.

- Em biết... – Cô bé dừng một chút – Nhưng em vẫn cảm giác đó là con em... Em phải làm sao giờ?

- Hum... - Louis nghĩ chốc rồi bật cười – Không bằng em với anh có con nhanh một chút, vậy là em sẽ thành mẹ rồi!

- Anh thật... - Mặt Clairia hồng lên – Ngươi ta đang nghiêm túc mà!

- Ừ thì anh cũng nghiêm túc mà!

Louis làm vẻ rất đương nhiên, chốc lát chịu không nổi ánh mắt của bạn gái anh mới xuống giọng:

- Được rồi! Chuyện cũng có gì đâu. Nếu em quan tâm tới Fleur không bằng nhân dịp này tôi chơi với cô ấy nhiều một chút. Dù sao Fleur quý em mà!

- Em cũng tính vậy... - Rất nhanh vui vẻ trở lại Clairia ngồi thẳng dậy, cô bé hớn hơ khoe với Luca – Con gái tôi đẹp lắm, xinh cực kỳ. Lại còn đáng yêu nữa. Chẳng giống mấy lời người ta hay đồn đại đâu! Mà chẳng hiểu mấy người đó đồn đại kiểu gì nữa. Nhảm nhí vậy. Con gái tôi là nữ thần tình yêu cực tư cách đấy!

- Ừ! – Cô về Luca cũng tin lời cô bé nói rất dễ dàng. – Fleur chỉ hơi ít nói thôi chứ cô ấy rất tốt mà...

- Ừ hén! – Clairia gật đầu nhiệt tình nhưng giây lát cô bé lại ngo ra – Nhưng sao cậu biết Fleur ít nói? – Mình đã kể chi tiết này đâu?

- À... - Luca đảo mắt - Tôi đoán... - Mò hỏi nó tủa ra – Dù sao cô ấy kín tiếng đến vậy chắc là người sống nội tâm lắm...

- Ừ! - Clairia rất nhanh bị cuốn theo chủ đề mới - Tôi cũng đang nghĩ, rõ ràng cô ấy rất tuyệt vậy mà cứ sống ẩn dật để mọi người nói này nói nọ, nhà Allen cũng chẳng dính chính gì. Lại hen? Hay có chuyện gì đó nhỉ?

- Ừm... có lẽ khi thân hơn cô ấy sẽ nói cho cậu nghe?

- Ừ hen. – Clairia vô tư cười. - Để tôi kể tiếp cậu nghe, nay tôi gặp cậu cả nhà Ivient, Gillian ấy. Cậu ấy vừa đẹp vừa dịu dàng lại còn khéo tay nữa. Không có pháp thuật thì có sao, cậu ấy vẫn giỏi mà, kiểu khí chất cực ấy...

- Hèm... - Trước khi Luca kịp nói gì giọng Louis đã vang lên– Anh vẫn còn đang ngồi đây đấy!

- Hay anh đi ngủ đi – Clairia thành thật đề nghị - Chiều còn đi họp.

- Em nói hay nhỉ!

- Vậy yên đó, em nói chuyện, đừng nghịch!

- Gì?

- Dù cậu ấy tuyệt thế nào thì anh vẫn tuyệt hơn gấp bội!

Trước khi Louis giận thật Clairia đã kịp vuốt đuôi. Cô bé rướn người hôn nhẹ lên mặt Louis.

– Người yêu của em, mau đi ngủ đi, anh mệt rồi!

- Coi như em giỏi!

Nói rồi rồi cất tấp tài liệu đi, Louis đứng dậy, anh quay qua Luca.

– Hai đứa ngồi chơi nhé.

- Dạ.

Chốc lát phòng chỉ còn lại hai người tại nó, Claira lập tức ríu rít nắm lấy tay Luca.

- Tôi biết thế nào anh Louis cũng không thích tôi buồn chuyện nhưng mà rõ ràng là tôi thấy giữa Gillian với con gái tôi có cái gì đó lạ lẫm, chẳng giống anh em họ gì cả, ánh mắt ý! Cậu nói xem, có phải tôi còn có cả con rể không?

- Có lẽ... – Luca ngập ngừng.

- Rõ ràng là không bình thường tí nào Luca ạ.

- Vậy à...

- Gil còn hẹn tôi lần tới sẽ cho tôi gặp Gabriel. Thật đáng chờ mong mà. Louis chẳng dẫn tôi đi đâu cả thành ra mấy người đó tôi chẳng biết ai. Cậu nghĩ xem Gabriel là người thế nào nhỉ? Trông chắc giống hệt Gil hen, không biết tính cậu ấy có thế không? Là thần thông thái hẳn gọi là... liệu cậu ấy có khéo tay như Gil không, hôm nay tôi được Gil đãi món bánh cậu ấy tự làm, ngon cực, chỉ muốn gói về vài hộp...

Claira vui vẻ nói không nhìn ra vẻ mặt ngày càng xoắn xuýt của Luca. Luca quì đang ôm nỗi khổ không thể nói ra, chẳng nhẽ nó lại báo với Claira “Những chuyện cậu kể tôi biết cả, cậu nghĩ đúng đấy, cậu có con rể rồi, còn Gabriel thì tôi vừa gặp chẳng đầy một tiếng trước này”? Hẳn Claira sẽ ngạc nhiên lắm, khéo khi đây còn là sự phản bội ghê gớm cũng nên, Claira chẳng hề giấu nó chuyện gì còn bản thân nó lại ôm theo mình cả bụng bí mật. Nhưng cũng có phải nó muốn đầu, là El bao nó đứng nói chứ, trước Claira không biết thì thôi, giờ bảo nó phải làm sao? Nó thì nói dối dờ ẹt...

Cần rằng chịu đựng thêm chốc nữa không dùng được Luca đánh lấy lý do về trước. Claira vẫn chẳng nghĩ ngờ, cô bé còn liến thoắng hẹn Luca cùng đi thăm quan học viện Dark Deity khi rảnh rỗi, Claira rủ gì Luca cũng gật, ù ù cạc cạc rồi chạy mất. Bữa trưa cũng đã tới rồi

Ở một góc khác của học viện, trong căn phòng tại tòa tháp Tây có một cậu trai đang say ngủ, mái tóc tím của cậu xoắn tung giữa phòng nền trắng muốt của chăn và gối, trên cửa sổ là hai chậu cây nhỏ đựng đưa theo gió. Tự chung lại quả là một bức tranh đẹp!

Gil thăm cảm thán thế, cậu đứng bên giường lom lom ngó em trai mình ngủ mà có cảm giác hạnh phúc cùng thành tựu rõ rệt, hết như một ông bố trẻ nuôi được cậu con đáng tự hào. El của nó càng lớn càng đẹp.

- Anh ngấm vậy đủ chưa?

Đột ngột đổi mắt tím đang say ngủ mở ra làm Gil giật mình. Cậu cười toe.

- Dậy rồi này.

- Bị ngấm hoài vậy không dậy mới lạ đó! – El dụi dụi mắt - Mấy giờ rồi anh?

- Mười hai giờ. Ngủ ngon không?

Gil ngồi xuống giường, cậu đưa mắt nhìn hai chậu cây trên cửa sổ.

- Mới há? Luca đưa đúng không? Lần sau gặp em mang ít bánh cho cô ấy nhé, anh đã làm bánh vô cam Luca thích rồi.

- Ồ!

El gật đầu, nó chống người ngồi dậy vẫn chưa tỉnh ngủ lắm. Mái tóc tím bình thường chính chu giờ lơ lửng trước trán.

- Mười hai giờ? Chiều nay em có lịch gì nhỉ?

- Không có lịch – Gil cười tươi hơn – Chiều nay để anh đi họp, em nghỉ đi, đêm trực.

- Vậy hử? – El ngáy ra thêm chút nữa - Thế anh gọi em làm gì?

- Dậy ăn, ngốc!

Gil gơ tay lên, trong tay cậu là một cặp lồng đầy, vừa mở nắp hương thơm thức ăn đã tỏa khắp căn phòng. Nhưng mà dù vậy mặt El cũng không có vẻ gì là thích thú, nó cầu nhàu vài câu tỏ ý muốn nằm xuống ngủ tiếp. Và đương nhiên là Gil không cho.

- Anh biết là đêm qua em bỏ bữa sáng nay cũng chưa ăn gì đâu, đừng trốn. Ăn đi rồi ngủ tiếp!

- Đã bảo không muốn nà! Em lười ăn lắm!

- Ăn đi, ngoan.

- Em lười xúc lắm!

- Anh xúc cho!

- Em lười nhai nữa!

- Là súp đấy, không cần nhai đâu!

- Em muốn ngủ mà!

- El!

Chịu thua với ông anh cứng đầu, cầu nhàu cầu nhàu cuối cùng Gabriel vẫn phải nhận lấy âu đồ ăn. Gil ngồi cạnh vừa cười vừa kể.

- Nay anh gặp Clover rồi. Cô ấy khá thân thiện và dễ mến, có lẽ không khác mấy so với những gì người ta hay nói. Đương nhiên là Fleur thì quý cô ấy thấy rõ, lâu lâu rồi anh mới thấy Fleur vui vậy.

- Ồ. – Gabriel không để ý lắm tâm trí nó còn đang dồn vào thì súp vừa xúc vào miệng. – Anh lại cho cả rót rồi! Em đã nói là không thích cả rót mà!

Miệng nó phình ra lúng búng với miếng cà rốt bên má không chịu nuốt xuống. Gil nhìn thấy thì phì cười, cậu lấy tay chọc chọc má em trai.

- Nuốt đi! Ba ngày tới anh sẽ không bắt em ăn cà rốt nữa!

- Hừ hừ...

Rên như mèo, không tình nguyện chút nào nhai qua loa El nuốt chửng xuống. Gil có vẻ rất hài lòng, cậu tiếp tục nói

- Hôm nay anh mới giới thiệu qua cho Clover về Tây viện thôi, chuyện còn lại phần em tất.

Lông mày El lập tức nhàu vào.

- Sao lại là em?

- Không em thì ai? Fleur à? Dù sao để em giải thích chắc chắn sẽ hay hơn, coi như là vì Clover đi. Mà không phải em vẫn muốn tìm Clover bấy lâu nay sao? Chưa tìm được hăng hái vậy, giờ thấy người rồi thần thiết với người ta chút, chẳng tốt à.

- Đây là trước khi biết cô ấy là Claira Green thôi, người ta có bạn trai rồi...

Gabriel rầu rĩ lắm lắm

- Em nói gì thế?

- Không có! – Nó lập tức chối bay. - Thế bao giờ cô ấy lại tới?

- Tùy vào em mà. Anh đang định hỏi em bao giờ rảnh để viết thư mời Clover.

- Hm! Lịch tuần này của em thế nào nhỉ? – Nó còn chẳng buồn nhớ - Hay anh cứ sắp bữa đi.

- Vậy ngày kia nhé?

- Sao cũng được.

- Qua loa.

Gil bật cười, cậu xoa xoa tóc em trai, El của cậu vẫn đang bận đấu tranh với mấy miếng cà rốt như thể đó là kẻ thù vậy. Mấy sợi tóc tím lòa xòa trước mặt cũng dễ dàng khiến Gil say mê.

- Hình như anh yêu em quá rồi - Cậu lăm bằm – Tóc chớm mắt, để anh cắt lại cho.

- Nhanh dài quá. – El chép miệng – Mai kiểm cho em cái kẹp, kẹp lên đỡ cắt.

- Không bằng buộc đi.

- Lười lắm.

- Có cái gì mà em không lười không?

- Không.

Gabriel đáp ngay chẳng thêm nghĩ, đối diện nó Gil lại phì ra cười, bất kể nó có nói gì cũng dễ dàng làm Gil cười như thế. Nó nhò giọng bảo.

- Em đang lười lắm đây.

- Lại sao rồi?

- Luca đó. Cô ấy là bạn thân của Clairra...

- Rồi?

- Rồi lại phải giải thích với Clairra về quan hệ giữa em và Luca, em vẫn bảo cô ấy giấu lâu nay mà. Đảm bảo Luca xoắn xuýt lắm cho coi, em cá chỉ lát nữa là có thư của cô ấy tới liền.

- Và? Em sợ Luca ngại à? Hay sợ Clairra hiểu nhầm quan hệ của hai đứa?

- Là sao? - Mặt El đầy dấu chấm hỏi - Sợ gì? Em lười đó! Phải giải thích đó, rắc rối đó!

- À – Gil vỗ lờ ra, cậu vẫn đánh giá quá thấp cái sự lười của em trai mình. - Vậy em tính sao?

- Hay kệ đi – El bảo. - Đờ nhất!

- Há?

- Không được nhỉ? – Nó tự lăm bằm – Không bằng ngày kia em mời luôn cả Luca tới, để cô ấy cùng giải thích với Clairra? Đùng, cứ vậy đi?

- Tùy em. Giờ anh viết thư mời Clairra, cần anh viết luôn cho Luca không?

- Không. Luca để em tự viết.

- Ủ nha.

Cứ như vậy Gil ngồi vào bàn giấy cuối phòng, cậu trải ra một tờ giấy lụa ti mẩn chăm viết lóng ngóng từ từ viết. Ngồi trên giường phía sau cậu El chậm rãi ăn thêm vài miếng bánh, húp vài thìa súp. Rồi chợt nhiên nó dừng lại...

- Gil à... Hoa Ngọc Trà sắp nở rồi đây. Anh có bỏ quên mất chuyện gì không?

... Bóng lưng Gil đối diện nó vẫn im lìm...

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Đông cung cố sự

- CẬU LỬA TỎ!

Đây là hai ngày sau tháp Bắc lại được phen náo nhiệt, Clairra trần trần nhìn không tin nổi. Nó được mời tới tháp Bắc, vốn tưởng chỉ gặp Fleur và vị thần thông thái chưa biết kia ai ngờ còn được biết thêm một người quen tới không thể quen hơn nữa. Trước mặt nó, Luca cười ngai ngùng, vừa giấy trước cô bạn con vui vẻ nói chuyện với Gabriel, trông hai người họ rõ ràng đã thân quen lâu lắm. Lữ lữ tiến đến nó trông Luca gần gũi.

- Cậu không định giải thích gì à?

- Có có. Cậu ngồi xuống đây.

Luca kéo tay Clairra nhưng nó không nghe, héch mặt nó ngưng ngẩng đi tới ghế đối diện, đặt mông ngồi xuống cạnh Fleur không thêm nói gì. Luca ái ngại đưa mắt nhìn sang Gabriel cầu cứu.

- Đừng trách cô ấy. – Gabriel cười hòa giải, cậu rót cho Clairra một chén trà và thả vào đó mấy lát chanh. – Là tớ không cho Luca nói với cậu. Tớ quen Luca mười năm rồi. - Cậu nói như giải tỏa thắc mắc của Clairra – Nhưng việc quen với tớ không đưa lợi gì cho cô ấy cả, thậm chí nếu mọi người biết sẽ có cả đám rắc rối tìm tới...

- Nhưng tớ có phải người ngoài đâu!

- Vậy nên tớ chân thành xin lỗi cậu. Uống chén trà này bỏ qua cho tớ nhé.

Gabriel toe cười, khoe mắt cong cong nhìn dễ thương đến lạ. Tuy không nên dùng từ dễ thương để miêu tả một cậu con trai, Clairra thầm nhắc nhở mình. Nó hèm giọng.

- Về tớ sẽ tính với cậu sau.

Vậy là đỡ quá rồi, Luca tươi tỉnh hẳn. Gabriel thì vẫn cười.

- Chắc cũng không cần giới thiệu nhiều, tớ là Gabriel Ivient, cũng là thần thông thái Iris. Cậu có thể gọi tớ bằng bất cứ tên gì cậu muốn trừ rút gọn tên thật của tớ thành Gab Gab thì không thể chấp nhận được...

- Vỉ?

- Nghe như một con vịt vậy!

Cả Clairra và Luca đều bật cười. Ngồi kế cạnh Clairra, Fleur vẫn im lặng, nàng vẫn chăm chú ngắm Clairra như thể căn phòng này chỉ có mình nó. Clairra cũng sớm nhận ra điều ấy, nó quay sang nhìn nàng.

- Hôm nay trông cậu tốt hơn đấy. – Nó bảo. - Nhớ tớ không?

Bất ngờ là Fleur lại thành thật gật đầu.

- Tớ cũng nhớ cậu nhiều. Nói nghe này. Cậu quen Luca trước rồi đúng không?

Gật.

- Lâu chưa?

Gật.

- Luca nói dối đó vậy là không tốt chút nào. Cậu không được như thế đâu nhé!

Gật.

Claira vui vẻ cười, nó dành cho Fleur một cái ôm nồng thắm. Đối diện hai người họ chân mây Gabriel khẽ nhướn lên, nhìn họ không hiểu sao cậu lại nhớ tới mấy màn dạy xiếc thú, có phải Claire quay lại với cương vị làm mẹ nhanh quá không? Và quả nhiên đó là mẹ, chẳng mấy khi nó lại thấy Fleur ngoan ngoãn tới vậy.

- Nay Louis không tới cùng cậu à?

Gabriel hỏi, cậu chỉ khoi chuyện thể chứ thừa biết Louis phải đi họp rồi. Và quả nhiên Claire báo.

- Anh ấy bận. Không sao, tớ đi chơi một mình hoà, quen rồi.

Đôi tay lo lắng nó vuốt nhẹ mái tóc dài, màu vàng óng á hút mắt lan qua từng kẽ tay nó làm Gabriel nhìn tới ngây người.

- Cậu sao thế?

Phút chốc tỉnh hồn lại thấy cả ba cô gái trong phòng đều chăm chú nhìn mình Gabriel cười khan.

- Không sao. Thình thoảng tớ hay thất thần, cậu đừng để ý. Sao nhì, hôm trước tớ đi cậu đã được Gil giới thiệu qua về Tây viện rồi đúng không. Hôm nay tớ là người chủ trì cho cuộc nói chuyện này, cậu muốn biết gì cứ hỏi nhé.

- Ô... - Claire ậm ừ - Thực ra tớ đã biết bao nhiêu đầu đề hỏi - Cuối cùng nó cười. - Cho cậu tùy ý đây.

- Cậu thực sự không tò mò gì hết à? - Gabriel hơi ngạc nhiên - Bắt cứ điều gì?

- Giờ việc tớ tò mò nhất là thánh tối cao của chúng ta như thế nào, hôm qua Gil cứ báo tớ không tưởng tượng nổi đâu. Nhưng chắc cậu cũng không có ý nói tớ nghe đâu đúng không?

- Cái này cậu phải tự trải nghiệm mới thú vị - El bật cười - Kể trước mắt vui.

- Vậy bao giờ người sẽ tới gặp tớ nh?

- Câu này khó. Thánh Fly không đến theo lời hiệu triệu, kỳ thực cũng chẳng biết giờ người đang ở đâu. Nhưng cậu cứ yên tâm, cho đến khi nào cậu còn thứ này trên người, nhất cử nhất động của cậu Người đều biết hết. Thứ này này...

El nói rồi chỉ tay lên mặt mình, ở điểm chạm tay cậu, dưới kheo mắt trái một chữ Tri bằng ký tự có đen như hắc ín từ từ hiện ra rồi nhanh chóng vượt biến mất khi cậu vừa buông tay xuống. Đây chính là dấu hiệu nhận diện của thần Thông thái.

- Ra nhờ nó thánh Fly mới biết đến tớ hen.

Claira như ngộ ra.

- Không trách nào, tớ cứ tò mò mãi...

- Đây là sợi dây vô hình liên kết Tây viện chúng ta, nó không chỉ báo cho thánh Fly biết chúng ta đang ở đâu mà còn giúp người nhận ra mỗi khi giữa chúng ta có người gặp nguy hiểm. Cũng không sai đâu khi nói cách thức tốt nhất để liên hệ với bất cứ ai trong chín chúng ta là đến tìm thánh Fly. Mặc dù tớ cũng không chắc cách này là nhanh nhất...

- Vì...

- Vì còn phải tìm thánh Fly chứ sao! - Gabriel bật cười - Nội việc này là lâu hơn tất thấy rồi

- Ừ nhì. Ha ha...

Cả đám vui vẻ cười, trừ Fleur, nàng vẫn im lặng ngắm Claire như chưa thỏa, ánh mắt nàng mỗi lúc một dịu êm. Cốc chocolate trong tay nàng vẫn còn đầy sóng sánh, lâu lắm mới có người khiến nàng “quên ăn quên ngủ” tới vậy. Nhìn nàng Gabriel không khỏi thờ ơ hắt ra một hơi...

- Làm mẹ lúc nào cũng có độc quyền. Gil nà ở nhà anh ấy sẽ ghen chết với cậu mất Claire.

- Hà?

- Cậu đã không thắc mắc gì, vậy tớ sẽ kể cho cậu nghe thêm một số kiến thức sơ lược khác nhé. - El nhẹ nhàng đổi chủ đề. - Cậu nghe cũng cũng được đó Luca, coi như bổ sung kiến thức Thần học luôn.

- Ôi... - Cự nhắc đến môn ấy là Luca lại thấy đau đầu. Claire thì cũng chẳng khá hơn. - Cậu nói dễ hiểu thôi nhé... Tớ chậm tiêu lắm.

- Yên tâm. Tớ là ai chứ! - Gabriel vui vẻ cười, rồi cậu bắt đầu nói. - Chuyện về Tây viện cũng chẳng có bao nhiêu, có thể nói trong giới thần từ phương Tây viện là tổ chức thần đơn giản nhất. Ngoài chúng ta vẫn còn ba tổ chức thần cơ bản khác, gồm Đông cung, Nam thành, Bắc điện, bốn tổ chức thần như từ trụ bốn phương đối kháng cân bằng với thế lực Bóng tối. Ma giới và Quỷ giới. Đây là bộ cục toàn diện nhất của thế giới bảy giới!

Gabriel ngừng một chút cho hai cô bạn tiêu hóa hết đám thông tin rồi mới tiếp tục.

- Chúng ta đang sống trong một thời đại hòa bình, khi các thế lực đạt đến cân cân bằng cần thiết. Mà thật ra trong suốt chiều dài lịch sử phần lớn thế giới vẫn an lạc như thế, chiến tranh hiếm khi bùng nổ, trong sự kìm kẹp lẫn nhau mâu thuẫn luôn luôn tồn tại nhưng bị đè nén không được giải quyết, chỉ đến khi mâu thuẫn lên đến đỉnh điểm xáo trộn mới xảy ra. Điều này có nghĩa sự bình yên hiện tại chỉ là nhất thời, chiến tranh tất yếu sẽ bùng nổ, còn sự nhất thời này kéo dài bao lâu hay thứ gì sẽ chấm ngời cho cuộc chiến thì chúng ta chưa thể biết được. Vì vậy dù giờ chúng ta nhàn rỗi lắm, có khi hết kiếp này cậu cũng chẳng phải thực hiện nghĩa vụ thần của mình đâu, nhưng cậu vẫn buộc phải nắm được cục diện cơ bản của thế giới, hiểu chứ?

Claira gật đầu, không rõ sao khi nghe Gabriel nói sống lưng nó bất giác thẳng đứng lên. Đối diện nó Luca cũng nghiêm chỉnh hơn thấy rõ.

- Bình tĩnh... Tớ có phải nói để dọa hai cậu đâu. - Gabriel bật cười ha ha. - Trạng thái cân bằng của thế giới bảy giới được thiết lập từ vài ngàn năm trước, cũng chẳng có dấu hiệu gì nó sẽ bị phá vỡ ngay đâu, các cậu cứ coi như đang nghe kể chuyện đi, được không?

- Ô...

- Tất nhiên là tớ sẽ nói hết cho cậu nghe, nhưng chỉ một buổi sáng thì có vẻ không đủ nên chúng ta cứ tiến từ từ nhé, mỗi ngày một ít. Cậu muốn nghe về gì đầu tiên?

- Ừm... - Claire có vẻ phân vân - Đông cung đi. - Cuối cùng nó chọn.

- Tớ biết sao cậu chọn Đông cung, so với Nam thành hay Bắc điện, Đông cung có vẻ được biết đến rộng rãi hơn hen? Dễ hiểu mà, kể cả so với Tây viện, quy mô tổ chức thần của Đông cung cũng không thua được. Tây viện chúng ta, có điểm danh cả thánh Fly cũng chỉ hết hai bàn tay, còn cậu mà muốn đếm hết số thành viên của Đông cung sợ rằng vài chục bàn tay cũng không đủ. Nhưng chúng ta sẽ chỉ nói tới cơ cấu chính thôi nhé. Tính ra cơ cấu chính của Đông cung hiện tại nếu hoàn thiện sẽ cũng chỉ bằng Đông Tây viện, tức là mười người...

- Cậu nói... nếu hoàn thiện?

- Ừ. - Thấy Claire nắm bắt vấn đề có vẻ nhanh Gabriel vui lên trông thấy. - Đông cung có bề dày lịch sử dài không kém gì Tây viện mà trong trang sử về họ, sự hy sinh, thay thế là không thể tránh khỏi. Thế lực đối đầu với họ là Ma giới, khác với Quỷ giới bên Tây phương chúng ta, Ma giới chưa bao giờ xóa bỏ tham vọng được nắm quyền xưng bá, sự đấu tranh khốc liệt giữa hai phe lẫn là nguyên nhân Đông cung thương vong nhiều nhất. Khởi đầu, Đông cung được dẫn dắt bởi một vị được gọi là “Ngọc Đế”, vị này chắc cỡ ngang ngang tuổi thánh Fly đó, tiếc là không thọ bằng. Cậu biết sự kiện đời Tân lịch 7000 năm trước vì đâu mà có không? Chính là nhân kỷ niệm Đông cung đổi chủ đầu, Ngọc Đế chết! Rẽ ngang nói về cái chết của vị hoàng đế này thì hẳn là cả câu chuyện bí lự, các cậu cũng biết Đông cung và Ma giới không đối trời chung đúng không, nhưng hay ở đây là hai người đứng đầu hai thế lực mị chết ta sống này lại đem lòng yêu nhau. Trở về vầy, họ thậm chí còn đã có con với nhau nữa, nhưng mâu thuẫn giữa đôi bên vẫn không thể hóa giải, cuối cùng họ gieo mình xuống vực tử sát. Đây quả là việc làm ngoài sức tưởng tượng, ít gì họ cũng là người đứng đầu hai giới, nông nổi cỡ nào mới hành động vậy, tớ vẫn tò mò mãi. Nhưng lịch sử không ghi nhận nhiều về sự việc này, nên sau 7000 năm chúng ta vẫn phải chấp nhận sự thật như thế.

- Ô...

Tự nhiên bị cuốn theo câu chuyện ngoài luồng, hai cô gái bất giác thả lỏng, họ đón nhận câu chuyện như những thính giả nhiệt thành. Gabriel vẫn vui vẻ, kể chuyện không hẳn là việc cậu thích nhưng nhận được dẫn dắt được người nghe đi theo đường mình chỉ cũng không tồi.

- Có điều may là trước khi chết Ma hoàng vẫn kịp sinh hạ ra một đôi trai gái song sinh. Ngày hai người họ chết sự lạ bỗng xảy đến, đôi trai gái nọ tách đôi, từ hai thành bốn, một đôi theo Ma giới, một đôi về Đông cung, đây cũng là sự ra đời của thế hệ người đứng đầu thứ hai. Đông cung đổi chủ, từ một Ngọc Đế ban đầu giờ được cai quản bởi hai người, Ngọc hoàng từ và Thiên Nguyệt công chúa, kỷ nguyên mới của Đông cung bắt đầu! Dưới thời mình, Ngọc hoàng từ cho lập hai cận thần thân cận, là Tà cận thần và Hữu cận thần, lại cho lập thêm một hội bảy vị dưới quyền gọi là Thất thần, bao gồm Phong Mộc Thủy Hỏa Thổ Long Nguyệt. Vầy là hoàn thiện bộ máy tổng cộng có mười người, đúng không. Nói về Ngọc hoàng từ, tớ đã gặp vị này vài lần, đây là một vị vua tốt, khá hiền từ, cũng nhanh nhạy nhưng hơi thiếu quyết đoán. Khách quan mà nói vị này hợp làm thần hơn là làm vua, khả năng lãnh đạo của Ngọc hoàng từ không quá tốt, cũng bởi vậy so Ma giới được lãnh đạo bởi vị chúa tể mới lên ngôi Đông cung không phát triển nhiều lắm. Và một khi cân cân bị nghiêng tất yếu chiến tranh sẽ nổ ra. Các cậu học Lịch sử chắc không ít lần nghe đến cuộc Đại chiến 5600 năm trước chứ, chính nó đấy!

- Nhưng tớ nhớ... — Đòi mảy của Clairra chau lại. - Kết quả của cuộc chiến này Đồng cung thắng lợi mà, đúng không?

- Đúng. — Gabriel mỉm cười — Xét theo cục diện lúc đó đây đúng là điều không tưởng. Tương quan lực lượng quá chênh lệch, những nhà quân sự đã dự đoán chắc phần thua cho Đồng cung chi tiết là họ chưa tính hết được sức mạnh của Đồng cung khi ấy. Nếu nói Ngọc hoàng tử gọi nhất điều gì thì không phải là tài lãnh đạo mà hẳn là khả năng quy thuận lòng người. Cậu có biết anh hùng chính của cuộc chiến năm ấy là ai không? Chính là hội Thất thần đấy, khi đó hội này vừa được lập chưa đầy mười năm, cũng đều là những vị thần còn chưa qua hai mươi tuổi. Vậy mới nói, lịch sử vẫn quá ưu ái Ngọc hoàng tử, hai mươi năm chỉ là hạt cát trong dòng lịch sử, nhưng lịch sử đã chọn trao hạt cát quyết định ấy cho Đồng cung. Mặc dù cũng phải đánh đổi bằng thương vong. Thiên Nguyệt công chúa qua đời, Nguyệt thần cũng chết, chuyện lại khởi ngọat tại đây. Sau thua cuộc, tương quan lực lượng giữa Đồng cung và Ma giới coi như đã cân bằng, hòa bình được giữ vững cho đến tận bây giờ. Nhưng đầu cứ như thế là không có mất mát và hy sinh, có những hy sinh từ cả hai phía khiến cân cân không thay đổi nhưng bản cờ đã thiếu mất vài quân. 3000 năm trước, đột ngột cả Hữu cận thần và Mộc thần đều qua đời đồng thời với đó, ở chiến tuyến bên kia, hai nhân vật quan trọng nhất của Ma giới là chúa tể và hoàng tử Ma giới cũng cùng hy sinh. Cái chết của những người này vì đầu và tại sao vẫn là bí ẩn bị che khuất, nhưng tớ nghĩ cũng chẳng thể tránh được sự liên đới giữa họ. Vài ngàn năm trôi qua, những người đã ra đi vẫn chưa hề trở lại. Đồng phương vẫn giữ cân cân lực lượng cân bằng theo cái cách khuyết thiếu như vậy, cả Ma giới và Đồng cung đều đang tích cực tìm người, biết gì không? Bên nào tìm được người sớm hơn cân sẽ lệch bên đó, chẳng có khi đó lại là nguyên nhân khơi mào chiến tranh cũng nên. Nhưng cũng chớ lo, lịch sử vốn hay đều đầu, định mệnh cho họ ra đi cùng nhau cũng có thể đưa họ về cùng một lúc... Ai mà biết chuyện gì thực sự sẽ xảy ra, đúng không nào?

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Tình nhân

"Ngày xưa có một nàng công chúa... róc tìm mình yêu thương một đóa đào..."

- Cứ như vậy hai đứa tụi em nghe tới gần cả một tuần. Ôi, anh phải có mặt ở đó mới biết, cậu ấy kể chuyện hay cực cực cực!

Đấy đã là gần nửa ngày sau, Louis và Clairra đang cùng thưởng thức buổi trà chiều trên tầng cao tòa nhà cho khách của học viện Dark Deity. Suốt nửa tiếng Clairra chỉ chăm chăm kể lại hết những gì mà sáng nay nó đã được nghe, cùng với lòng tôn sùng và thích thú không gì sánh nổi với cậu bạn mới gặp. Lại là Louis lại không ghen, anh cười cười rồi xoa đầu nó.

- Anh biết rồi. Anh đã biết trước thế nào em cũng bị ấn tượng bởi Gabriel mà. Vâng hào quang xung quanh cậu ta quá chói mắt, hiếm mà có ai không bị thu hút đâu.

- Em đã nghĩ... đúng là đáng cấp náo mới là thần thông thái chứ!

- Qua một mối câu chuyện mà em kết luận luôn được à. — Louis lại càng buồn cười hơn. — Hâm mộ vừa chứ?

- Không phải đâu... Khí chất ấy — Clairra cố diễn tả. - Không thể dứt ra được... Kiểu cậu ấy cực kỳ tự tin, kiểu thấy cậu ấy làm gì cũng đúng hết...

- À à... — Louis vỗ lẽ ra — Anh hiểu, anh hiểu. Lần nào gặp mặt mà cậu ta chẳng tỏ ra thế. Nhà Ivient ấy mà, ngài Esme thì có màng gì chính sự, thành ra giờ ai cũng coi Gabriel như là gia chủ chính thức rồi.

- Còn Gil nữa?

- Em thấy Gil sẽ để ý sao. Thông thường họp mặt mười lần thì hiếm hoi Gil mới tham gia một hai lần thôi, mà giữa hai người họ, em nghĩ Gil lại là người nắm quyền sao?

- Hình như không...

- Đó!

Louis cười về "anh đã bảo mà". Anh vẫy tay gọi thêm một chén trà đắng hồng xua đi vị ngứa khó chịu của miếng bánh kem vừa được Clairra dứt cho. Đồ ngọt chưa bao giờ là thứ anh thích. Clairra thì vẫn huyền thuyên.

- Nghe Gabriel nói em thật muốn sang Đồng cung chơi một chuyện. Cậu ấy bảo nếu muốn, qua dịp năm mới sẽ dẫn em qua.

- Người thân đi cùng được không?

- Người thân nào vậy? Anh hai em? Ông?

- Anh này!

- Chẳng liên quan luôn nhé!

- Cho em nói lại lần nữa!

- Không! — Clairra tùm tùm cười. — Anh nghĩ em ngốc à?

- Ủ, may mà em còn thông minh đấy!

- Chứ sao!

Hai người nhìn nhau gầy gât rồi cùng phì cười. Clairra cao hứng lại muốn dứt thêm cho Louis một miếng bánh nữa nhưng tiếc là chưa kịp làm anh đã từ chối.

- Uống nhiều trà quá đêm sẽ khó ngủ.

- Anh muốn uống sữa bù lại không?

- Em nghĩ sao?

- Thế tối em mang tới chúng ta cùng uống nhé!

- Anh đồng ý hồi nào vậy!

- Là em đồng ý! Tùy em mà!

- Thôi, nhớ đường cho đường đấy!

Giống thoi lông lộng, những áng mây chiều bay qua với tốc độ nhanh trông thấy, trời gợn gợn một màu tím lạ lùng. Clairra vừa ngó vừa lẩm bầm.

- Coi xem, trời ở đây trông khác trời ở Athen anh nhì. Tím đẹp quá ta...

- Em chuyện qua thích tím rồi à?

- Hình như sau khi gặp hai cậu nhà Ivient mắt em bị sao á anh. Tự nhiên tím nó đẹp lung linh luôn à. Mà hai cậu ấy rõ ràng sinh đôi nhưng mắt họ khác nhau rõ anh hen?

- Ủ.

- Vậy càng dễ phân biệt. Mà cũng chẳng cần, gặp là thấy không sao mà nhầm được! Khí chất khác hẳn nhau. Khí chất ấy!

- Em thoi ngời ca về hai người đó được không? Anh nghe khí chất tối ơng ca óc rồi...

- Anh lại chuẩn bị ghen đấy à?

- Em nghĩ anh không nên ghen?

- Không, em thấy anh dễ thương đấy!

- Hay quá ha!

- He he...

Louis nhéo mũi Clairra một cái.

- Em ấy, thích ai là thấy người đó cứ như mặt trời luôn rồi.

- Thích anh thì sao?

- Với anh phải là yêu! Thích thú gì!

- Anh lại chuẩn bị dễ thương nữa rồi!

- Em chê mũi mình thẳng quá à?

- Không. Bỏ mũi em ra...

Vừa phụng phịu vừa xin xỏ Clairra mới mới dứt mình tránh được khỏi móng vuốt của Louis, mũi nó hồng lên một mảng.

- Anh coi này! Anh xem mũi em thành cái gì rồi!

- Anh thấy thế này mới dễ thương ấy!

- Anh!

Gặp đôi Clairra phồng mồm ăn hết một hơi một thìa bánh to, nó phụng phịu nhai, vừa nhai vừa liếc Louis như thể chỉ mong có thể nhét cho anh một miếng bánh to không kém. Nhìn cảnh này Louis không nhịn được phì ra cười.

- Chịu em đây! - Cuối cùng anh xoa xoa tóc Clairra. – Ăn bánh nữa không anh gọi?

- Anh nghĩ em là nhọn à?

- Biết đâu đấy!

- Louis!

- Ha ha ha ha...

Trời chuyển tối dần, sắc tím ngày đậm rồi dần như bị nuốt chửng khi những tia nắng cuối cùng tắt đi. Louis ngược mắt nhìn trời giãy lắt.

- Hai cậu nhà Ivient đó em thân cũng được, anh quen họ hơn mười năm rồi cũng chưa thấy chuyện gì, nhưng em vẫn nên cẩn thận một chút...

- Sao anh?

- Họ cứ kỳ lạ sao đó... Em không để ý khi họ nói chuyện à?

- Là sao ạ?

- Cái cách họ nhìn đối phương trong một cuộc nói chuyện. Nó không đáng hoảng!

- Dạ?

- Em không thấy sao? Gillian đó, cậu ta chẳng bao giờ chịu nhìn vào mắt em khi nói chuyện, bao giờ ánh nhìn của cậu ta cũng hướng xuống, rất chăm chú nhưng lúc nào cũng lệch hướng. Còn Gabriel thì ngược lại, mắt cậu ta lúc nào cũng nhìn em đó, nhưng đây mắt cậu ta có in lại gì không thì không ai biết. Nói chung, đây là điểm anh không thích nhất ở hai anh em họ!

- Em thực sự không để ý lắm... – Clairra lẩm bẩm – Lúc nào gặp lại em sẽ xem xem...

- Ủ, gặp lại thì đừng bị khí chất kia thôi miền nữa đấy nhé!

- Có sao?

- Có!

- Vậy à – Clairra chắc một tiếng rồi lảng qua - Vậy hôm nay anh đi họp có việc gì không?

- Toàn chuyện lung tung ấy mà. - Lần nào hỏi Louis cũng đáp thế. Anh không muốn kéo Clairra vào trong vòng quan hệ phức tạp của mình. Chẳng thế mà tới giờ Clairra mới gặp hai anh em nhà Ivient.

- Vậy à? Có chuyện gì liên quan tới em không?

- Em thì không nhưng Luca phải đối chỗ ở. Nhà Allen muốn có bé chịu trách nhiệm chính về hoa cho lễ hội, để tiện họ sắp xếp cho Luca một ngôi nhà sát cạnh vườn hoa, chắc mai là chuyển thôi...

- Vậy mai em tới giúp! Ôa, một ngôi nhà cạnh vườn hoa, thơ mộng biết mấy!

- Nếu em thích có thể xuống đó cùng Luca?

- Không, không. Không thể ở cạnh Luca quá lâu khi nó được vây quanh bởi các em hoa của nó. Dù nó nói chuyện được với hoa thật nhưng anh hiểu cảm giác mình nhìn chỉ thấy nó lăm bằm như kiểu tự kỷ không? Nhìn lâu em chắc chắn sẽ bị ám thị theo nó...

- Ồ. Vậy thôi

- Mai mình xuống chỗ Luca, hẹn luôn anh Cent ra chơi? Anh đến đây trước tụi mình mà anh nhĩ?

Người mà Clairra nói tới là Centa Gyon, anh trai của Luca, một người bạn thân khác trong hội bốn đứa nó hay chơi với nhau ở Athen. Tiếc là Louis lại lểch đầu.

- Em nghĩ nó tới sớm lắm gì? Để chơi với Deneger đó! Hai đứa nó chẳng vì vu với nhau rồi, còn lâu mới về!

Deneger cũng là bạn của Louis, cùng với Cent, ba người này lập thành hội bạn cùng tuổi chơi cực thân với nhau. Mặc dù trong hội Louis thường xuyên bị cho ra rìa.

- Hai đứa nó cứ quần quýt với nhau chẳng để ý gì anh cả. Còn chuyện Deneger là thần thời không Nil nữa. Anh cá là nó nói với Cent rồi, hai đứa này hè nhau giấu mỗi anh. Còn không nghĩ tới làm sao tụi nó quen được nhau...

- Không biết bao giờ anh ấy về ta?

- Để anh viết thư hỏi. Tốt nhất là nên hẹn trước, chứ hai đứa này tụi nó đi chơi còn bận hơn mình!

Cứ thế Louis và Clairra ngồi nói chuyện cho tới khi trời tối hẳn mới đứng dậy. Bóng họ lù rù bên nhau in trên những hành lang dài lộng gió... lung lay...

Buổi tối hôm đó trên tầng cao nhất của tòa tháp Bắc như thường lệ Fleur lại lòi từ trong tủ của nó ra cuốn sách mà nàng đang đọc dở, thấy lên giường, ôm theo một cốc chocolate nóng rồi trèo lên yên vị ngồi đọc sách. Đây là khoảng thời gian nàng tỉnh táo nhất trong ngày, cũng là khoảng thời gian thư giãn nàng yêu thích. Trong phòng lúc này không chỉ có mình nàng, ngồi kế cận Gil cũng ôm theo một quyển y thư dày không thấy đáy, tay cầm tay chép, nhất thời xung quanh chỉ còn tiếng giờ sách cùng âm thanh sột sọet của ngòi bút lướt trên giấy.

Chưa được bao lâu chân mày Gil đã chau lại, đôi mắt nó nhủ nhủ chớp mờ không ngừng, những con chữ trên sách cứ nhòe dần. Gil trầm nghĩ, có lẽ hôm nay khó mà đọc xong cuốn sách này được.

Ngay đúng lúc ấy bất ngờ một chiếc kính gọng bạc được giờ ra trước mặt nó, Gil ngạc nhiên quay qua. Bên cạnh nó Fleur lặng lẽ nhìn, gương mặt vẫn bình lặng nhưng đáy mắt lại ầu lo.

- Cảm ơn em

Gil nhận lấy kính, nó mỉm cười. Nó biết làm sao có thể dễ dàng lừa được những người thực sự quan tâm nó.

- Kính vừa luôn. Em đoán giỏi thật ỹ!

~...

Fleur vẫn nhìn nó, nàng không nói gì.

- Mắt anh chỉ hơi mờ chút thôi! – Nó bảo – Anh ôn mà. Đọc sách mới hơi khó chứ không thì bình thường mà...

-...

- Chắc dạo này anh thức đêm hơi nhiều. Dịp tới anh sẽ nghỉ ngơi nhiều hơn.

-...

- Thật đấy. Giờ đọc sách với em anh sẽ đeo kính được không?

-...

- Anh tự biết sức khỏe của mình mà. Em đừng lo nhé! Cũng đừng nói với El đấy, được không?

Cuối cùng Fleur thở hắt ra một hơi, nâng thỏi nhìn Gil mà quay lại với cốc chocolate của mình. Giấy lát nâng đưa cốc qua...

- Cho anh há?

-...

- Một ngụm thôi?

Gật.

- Ha ha ha. Anh biết rồi!

Nó xoa nhẹ đầu nàng, nâng từ từ ngả dần vào vai nó, bàn tay nàng với tới nắm chặt tay nó. Nó biết nàng đang buồn.

- Anh vừa đọc được cái này hay lắm.

Gil nhanh chóng chuyển chủ đề khác. Nó kéo cuốn y văn lại gần trước tầm mắt của Fleur.

- Hội chứng mất khả năng điều hòa pháp thuật thể hiếm, em nghe bao giờ chưa?

(Éc éc)

- Anh cũng mới nghe, chắc đúng là thể hiếm thật... Hội chứng này được diễn giải khi một người được sinh ra, khả năng pháp thuật của họ toàn vẹn, thân thể họ cũng khỏe mạnh không có tổn thương gì nhưng vì một lý do nào đó yếu tố điều hòa pháp thuật của họ bị ức chế hoặc không tồn tại, phần nhiều là khuyết thiếu bẩm sinh, đến một lúc nào đó pháp thuật và cơ thể họ không tương thích với nhau nữa thì pháp thuật sẽ biến thành độc được phản phệ lại chính cơ thể đã sử dụng nó.

Độc tới đây có vẻ hứng thú của Fleur đã được khơi lên, nàng chăm chú ngồi lại gần.

- Tức là pháp thuật không được kiểm soát, không được dung hòa, dẫn đến quay lại đầu độc chính chủ thể. – Gil tổng kết – Anh hiểu sao nó lại hiếm rồi, vì trong trường hợp không điều hòa được như thể này chủ thể sẽ chết ngay từ trong bụng mẹ hoặc ngay khi lọt lòng. Đây chẳng phải là tử vong do nhiễm độc bẩm sinh sao? Nhưng người mắc hội chứng này lại khác, từ khi sinh ra đến khi phát bệnh họ hoàn toàn bình thường, không có một dấu hiệu cảnh báo nào cả, đột nhiên bệnh khởi phát, mức độ nghiêm trọng và thường chết trong tình trạng suy kiệt vài tuần đến vài tháng sau đó. Bệnh nan y, chưa có cách điều trị hiệu quả... Bệnh này thật ác, đã không phát hiện được lại còn không chữa trị được. Mà em nghĩ coi sao trước đó người ta vẫn sống bình thường khi không có yếu tố điều hòa được nhỉ? Có gì đó kháng lại được độc tính của pháp thuật sao? – Nhìn sang phía Fleur, Gil nhiu mày – Gì nhỉ, anh đang nghĩ đến một thứ, em có nghĩ đến nó không? – Nghe nó hỏi, Fleur huơ tay tay rồi lại tự chỉ vào mình – Anh cũng nghĩ thế đấy. – Nó gật gật đầu – Có thể những người này có thiên hướng phát triển pháp thuật hệ bảo vệ nên chính nó đã giúp họ chống lại sự phản phệ của pháp thuật với chính bản thân họ. Cho đến một lúc nào đó sức mạnh bảo vệ này suy yếu hoặc họ sử dụng pháp thuật ở mức độ cao quá giới hạn cho phép thì vòng bảo vệ sẽ bị phá vỡ và bản thân họ sẽ nhận lấy hậu quả pháp thuật của mình mang lại... Cách duy nhất để cứu sống được bệnh nhân mắc hội chứng này là phát hiện trước khi phát bệnh và nhờ đến quyền năng của thánh tối cao tước pháp thuật ra khỏi người họ. Nhưng làm sao để phát hiện nhỉ? Làm một số kỹ thuật kiểm tra chắc sẽ biết sự thiếu hụt này nhưng hội chứng này hiếm gặp như thể chẳng hề chúng ta phải mang tất cả mọi người ra kiểm tra? Anh nghĩ ngờ những người cường pháp thuật hệ bảo vệ, như chúng ta đã suy luận, xung quanh chúng ta có ai theo hệ bảo vệ không nhỉ? Chắc nhan nhân luôn quá, làm sao kiểm định được giả thiết của chúng ta đây? Không biết cha đã từng gặp bệnh nhân nào trên thực tế chưa? Ông ấy có biết không ta? Tự dưng anh muốn viết thư hỏi ông ấy quá.

Gil huyền thoại một hồi thành công chuyển được sự chú ý của Fleur qua trang sách. Nàng chăm chú đọc, sách vốn là thứ nàng thích. Và thậm chí dù nàng không phải người nhà Ivient nhưng y học cũng là thứ nàng theo từ bé, từ khi biết Gil không sử dụng được pháp thuật nàng lại càng chú tâm hơn, nàng muốn giúp Gil, điều mà Gil thiếu nàng sẵn sàng mang mình đổi lại. Trái tim y nữ thần ngày thơ đã giữ trọn tình yêu như thế...

- Sắp đến dịp anh và El cần đến các bệnh viện lưu động. – Gil vuốt nhẹ mái tóc nàng – Em đi với anh không?

-...

Nàng nhẹ gật đầu, đôi tay chaoáng ồm ồm Gil. Rồi nàng kéo gờu bàn tay Gil ra, dùng ngón tay mình nguyệt ngọc viết từng chữ.

“Dù bất cứ đâu em cũng đi!”

Gil cười, đôi mắt tìm sau gọng kính nhấp nhá ánh nhìn hạnh phúc.

- Được. Anh sẽ đưa em đi khắp thế gian!

Ngoài trời gió vi vút bay. Gió nghiêng ngao hát từng câu rồi rạc... “Ngày xưa có một nàng công chúa... róc tìm mình yêu thương một đóa đào...”

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 8: Vị khách không ai ngờ tới

"... đáng về thư thái và tự nhiên đến độ suy nghĩ đầu tiên nhảy ra trong đầu nó chính là: Người này đang Quang Hợp?"

Những ngày sau đó đúng như nguyên ước của Gil, Fleur có thêm nhiều bạn mới, lâu cao tháp Bắc không lúc nào vắng vẻ, Claira gần như hóm hóm cũng ghé qua. Louis và Luca thì bận hơn, đặc biệt là Luca, dù rất muốn tới chơi nhưng vườn hoa nó phải chăm sóc quá lớn đến độ nó không thể rời chân đi đâu. Trong một lúc ngồi nghỉ nó than thở với Claira.

- Giả mà đưa được mọi người xuống đây chơi.

Bên cạnh Claira ngẩn mặt quay qua.

- Ủ nhỉ, sao mà không được?

Và thế là ngay trong sáng đó Claira lập tức đi lên tháp Bắc tìm Fleur...

- Mai tự mình cùng xuống vườn hoa chơi nha?

Ngoài bên cạnh Fleur, Gil âm thầm lắc đầu, chuyện này rất khó, không ít lần cậu muốn rủ Fleur ra ngoài nhưng chẳng lần nào nàng đồng ý cả. So với bên ngoài, nàng thích căn phòng và những cuốn sách của mình hơn. Đã chắc lắm thế nên khi thấy Fleur điềm nhiên gật gật, Gil trợn tròn mắt.

- Em nói thật?

Gật.

- Mai đi chơi?

Gật.

- Mai có bảo à?

Gil không nhận được lắm bấm. Phía đối diện, Claira cười tươi như hoa.

- Một lời đã định. Mai tớ đã hẹn cả anh Deneger và anh trai của Luca rồi. Sáng mai, chín giờ nha!

Gật!

Và thế là dù mọi chuyện có khó tin thế nào thì sự thật cũng không thay đổi, sau hơn mười năm từ ngày trở về học viện Dark Deity tiểu thư Allen của chúng ta cũng nhắc chân ra khỏi cửa cho một chuyến đi chơi chân chính. Trời cuối hạ, nắng vàng rực rỡ, mai vẫn sẽ là một ngày thật đẹp trời.

Đứng như dự báo đã được đưa ra, buổi hẹn gặp mặt hôm ấy là một ngày nắng đẹp trời. Luca dậy từ khá sớm, lúc bình minh vừa rạng đông nó đã quét tước nhà mình hết một lượt. Xong xuôi con bé cầm theo bình tưới chạy ra vườn hoa tính tắm cho tất cả các bé hoa của nó, chúng đang vươn mình thức dậy say mê giấc ngủ dài, từng cánh hoa kiêu kiêu e lệ hé mở, rung rinh thân cành đón ngày mới sang. Thật ra công việc tưới nước này Luca hoàn toàn có thể thực hiện bằng pháp thuật trong nháy mắt nhưng nó lại chẳng mấy khi làm thế chỉ trừ trường hợp quá bận rộn mà thôi, bằng không nó thích tự tay mình nghiêng bình tưới nước, ngắm nghía từng cây hoa nó yêu, trò chuyện tâm sự với từng em từng em một, thậm chí là chơi trò thích đồ trí nhỏ để đặt tên riêng cho mỗi em. Bỗng con bé lảng xăng chạy giữa vườn, vui về vung vẩy bình từ khóm hoa này sang khóm hoa kia, riu riu trò chuyện, cả khu vườn tràn ngập tiếng cười nói của chỉ riêng một mình nó, một buổi sáng vẫn cứ đầy năng lượng như bao buổi sáng khác.

Diện tích của khu vườn chẳng hề nhỏ, cho đến khi Luca xách bình trở về đã là cả một lúc lâu sau, người nó ướt đầm mồ hôi chẳng khác nào vừa tập thể dục, nó đem bình cất đi rồi chọn cho mình một bộ váy thêu ren xinh xắn và đáng yêu để thay cho trang phục làm vườn nó vẫn hay mặc, con bé chạy vô nhà tắm rửa tắm rửa và khẽ ngắm nga, hôm nay có khách đến chơi nhà, tâm trạng nó đang rất là vui vẻ.

Chuẩn bị tươm tất cho mình nó lại ra ngắm nghía căn phòng đang ở, cũng chẳng có gì nhiều để thu dọn, dù sao nó cũng chỉ sống một mình, đồ đạc khá đơn giản, chiếc bình chứa hạt giống cây Ngọc Trà nó đã đặc biệt cất vô tủ kín, vì chuyện Gabriel nhờ nó là chuyện bí mật hẳn cậu ấy cũng không muốn cho mọi người biết sự tồn tại của hạt giống kia. Ngắm đi ngắm lại nó vẫn thấy phòng của mình hình như hơi đơn sơ, không có vật trang trí đúng nghĩa cả, hôm nay làm khách đến chơi, còn có cả những vị khách đặc biệt hơn hẳn thường ngày, để phòng đơn giản quá thế này có lẽ không đủ để tỏ rõ lòng nhiệt tình của nó, hẳn là nó cần một cái gì đó trang hoàng thêm, tí dụ... một chậu hoa chẳng hạn. Hoa cũng vốn không phải của nó nên nó sẽ không lấy luôn, chỉ mượn tạm một chậu, cho đến khi mọi người về nó sẽ mang trả lại hẳn không vấn đề gì ha. Nghĩ sao làm vậy con bé tung tăng đội mũ chạy ra vườn...

Ngồi đầu khi nó vừa chạy ra khỏi nhà liền thấy giữa vườn hoa yêu quý đã có một ai đấy đứng đó từ bao giờ. Luca ngơ ngác tiến lại gần, nểng chối chang xiên xiên làm đôi mắt nó cũng phải nheo lại... Ai thế này?

Đó là một chàng trai trẻ, hình dáng không mang nét đặc trưng của bất cứ giới tộc nào, nó đoán có lẽ cũng là phù thủy, nếu thế chắc chẳng hơn tuổi nó đâu. Một thiếu niên tầm mười lăm, đáng người không cao lắm, hơi gầy, vận trang phục lụa voan trắng cổ điển, đang giữa đầu ngược mặt nhìn mấy xanh, cả thân mình chói chang trong ánh nắng, mọi đường nét đều nhạt nhòa dần, đáng về thư thái và tự nhiên đến độ suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu nó chính là: Người này đang quang hợp?

Có lẽ nghe thấy tiếng bước chân nó lại gần, thiếu niên thôi không ngừng đầu mà quay sang mặt đối mặt với nó. Trong giây phút hai mắt chạm nhau, Luca thăm nghĩ, thôi, chết nào rồi!

Sống trên đời gần hai mươi năm, Luca đã gặp không ít người, cũng biết rất nhiều người đẹp, nhưng dường như đây mới là lần thứ hai nó cảm thấy tim mình lệnh nhịp trước hào quang sắc đẹp tỏa sáng trước mặt. Lần đầu tiên là khi nó gặp Fleur, đầu gì năng cũng là nữ thần tình yêu, vậy còn vị khách lạ lưng này... Ai đấy?

Thiếu niên đẹp như tượng tác xuất hiện giữa vườn hoa, mái tóc vàng bóng bệh lẳng du theo gió, làn da trắng muốt như ngọc thạch, đôi mắt sâu thẳm một màu trời bao la, thiếu niên đứng đó mơ hồ tựa như sương... Luca mê mẩn nghĩ, thiếu niên này là ai? Đẹp đến vậy... Có lẽ nào giờ không chỉ nghe thấy tiếng hoa nói, nó còn nhìn thấy được cả hoa nói nữa sao?

- Ra là ở đây!

Đăm đăm nhìn Luca hồi lâu bất chợt thiếu niên lên tiếng, âm thanh đột ngột kéo Luca thoát khỏi mộng tưởng, nó ngơ ngác rồi ngày ngộ phun ra một chữ:

- A?

Nhưng thiếu niên cũng chẳng nói gì thêm, chỉ nhìn nó rồi mỉm cười, nụ cười dịu dàng mà chói mắt. Luca vội rời tầm nhìn trước khi trí não nó lại dính công chết ngơ luôn đó. Nó cố gắng tập trung, người này vừa nói gì nhỉ? "Ra là ở đây!""? Ý là người ta đến tìm nó ư? Cũng không đúng lắm, nó có quen biết gì đâu? Hay là đến vườn hoa này có việc? Làm gì nhỉ? Một người lạ mặt cần tới vườn hoa... Nó thả tâm trí mình trôi xa để rồi cuối cùng rút ra được một kết luận bất ngờ:

- Anh đến mua hoa à?

- Mua hoa? – Người dõ lập lại lời nó nói, giọng anh ta nghe rất là tai, nó vẫn có thể hiểu nhưng âm điệu không quen thuộc lắm, không biết miêu tả chính xác thế nào, nhưng chắc chắn nó chưa từng gặp ai nói chuyện như vậy – Vậy cứ bán cho ta một cây hoa đi – Anh ta ngó quanh nhìn quất một lúc rồi chỉ vào mấy chậu hoa trắng phía xa xa – Cho ta vài cây hoa Bách Hợp – Thiếu niên tháo chiếc vòng ngọc trên tay mình xuống – Ta không có tiền, có thể đổi bằng thứ này không?

... – Luca ngơ ngác đưa tay đón lấy chiếc vòng ngọc được đặt vào, chiếc vòng sở mát lạnh nhìn qua đã biết rất có giá trị chắc hẳn hơn giá mấy chậu hoa kia, nhưng vẫn dè dặt – Tôi chỉ trồng hoa thôi, tôi không có bán hoa.

- Vậy sao có lại hỏi ta có mua hoa không?

...

Hai người đứng ngẩn mặt nhìn nhau, hình như thiếu niên cũng bị nó làm cho ngơ ngác theo, Luca bối rối gãi đầu. Suy nghĩ trong nó lại bắt đầu chui vào cái vòng luân quán, người này đến đây không biết để làm gì, nó lại đi hỏi người ta có muốn mua hoa không, giờ người ta muốn mua hoa rồi nó trả lời mình không phải là người. Hình như cư xử kiểu này không được ổn thora lắm, chỉ tại một phút suy nghĩ ngớ ngẩn mà giờ có muốn sửa cũng không được. Sao vậy lại nghĩ đến bán hoa, số hoa này có phải của mấy đầu, phải làm sao bây giờ?

- Hay anh đợi một lát. Lát nữa người ở... bán hoa sẽ đến. – Cuối cùng Luca bảo. Đây là cách cuối cùng nó nghĩ ra, tuy nó biết gọi thế cũng không đúng lắm nhưng công từ út nhà Allen hẳn phải có thẩm quyền hơn nó về vấn đề này – Ồ... – Nó ngó quanh một lượt – Anh có vào nhà ngồi đợi không, ngoài này hơi nắng?

Thiếu niên nhìn nó gầy lắt, cũng không quá đắn đo mà gật đầu rồi theo chân nó đi vào nhà. Trong lòng Luca thoáng vui vẻ, có khi anh ta muốn mua hoa thật, nó nghĩ cũng không có sai...

Căn nhà gỗ tuy nhỏ nhưng vẫn tương đối đủ phòng, bước chân qua cửa đầu tiên là phòng khách, khá đơn sơ, chỉ có một bàn gỗ nhỏ, vài cái ghế tròn và hai cái tủ đựng đồ kê sát nhau. Mọi thiếu niên ngồi, Luca đi lấy khay rồi xếp ra đó một đĩa bánh kem theo một ẩm trà, chơi với Gabriel lâu nó dần học được một số đạo tiếp khách bài bản, trà và bánh này đều là loại ngon nhất nó có, cũng là những thứ Gabriel mang tới tặng nó, hình như là của Gil chuẩn bị cho. Chất lượng có thể đảm bảo, Luca khá tự nhiên mang ra mời người thiếu niên đẹp như mộng kia. Anh ta cũng chẳng ngại ngần gì nhìn lấy một cái bánh, cắn một miếng, bánh vừa chạm lưỡi, hàng trăm mây của anh ta đã nướn lên.

- Sao thế? – Để ý thấy, Luca hỏi – Không hợp khẩu vị anh à?

- Không phải. – Thiếu niên lắc đầu rồi mỉm cười. – Ngon lắm. – Đôi mắt xanh sâu thẳm thẳm - Ồ đây chỉ có mình cô sống thôi sao?

Anh ta hỏi, Luca gật gật đầu, nó đáp.

- Tôi là người chăm sóc hoa ở đây.

- Đây là nhà cô sao?

- Không, tôi chỉ được giao cho khu vườn này một thời gian thôi...

- Ồ... – Uống một hớp trà, người thiếu niên mỉm cười – Hoa có trông đẹp lắm.

- Hì, cảm ơn anh! – Luca vui vẻ cười, dù lời khen này nó đã nghe không ít lần nhưng lần nào cũng làm nó thích thú.

Hai người vừa uống trà vừa thưởng hoa yên lặng chẳng ai nói với ai điều gì, cũng chẳng ai buồn lên tiếng phá vỡ bầu không khí ấy. Luca vừa ngắm hoa vừa âm thầm quan sát người thiếu niên lạ mặt, ngoại hình xinh đẹp, khí chất hơn người từng cái nhắc tay của anh ta cũng mang đầy vẻ thanh cao và tao nhã, nói một câu đơn giản hình dung, người so với hoa đã đẹp lại càng đẹp hơn. Chỉ có điều... có phải anh ta phổ bày động tác nhắc tay hơi nhiều không, tại sao đĩa bánh của nó lại hết nhanh như thế, nó còn chưa động miếng nào, chẳng chốc đã đã thấy đầy, anh ta lập tức quay sang dùng cặp mắt sâu thẳm kia hướng ánh nhìn chờ mong nó soạn ra một đĩa bánh khác, có phải người này hơi tự nhiên quá không? Động tác ưu nhã nhường vậy mà tốc độ cần quét thức ăn thật kinh người! Giương mắt nhìn điểm tĩnh, nhất vẫn nhìn vườn hoa mà tay thì chẳng hề dừng lại, đĩa bánh cứ đầy rồi lại vơi, cho đến khi Luca xếp những miếng bánh cuối cùng lên khay bùng ra lòng tự hỏi hết đĩa này nữa thì phải làm sao, đúng lúc ấy lại có người tới...

- Sao vậy lại dọn tí ra đây vậy, tính tự kỷ với mấy bông hoa luôn hả?

Chưa thấy người đã thấy tiếng, khỏi cần nhìn Luca cũng đoán được. Còn ai khác ngoài ông anh quý hóa nhà nó.

- Biệt tích nửa tháng giờ mới biết em gái ở đâu mà còn nói, anh còn có tí mặt mũi nào không hả?

- Còn, tao đang về mặt đến chỗ mấy chơi này, nhìn coi!

Người đứng ở thềm cửa bấy giờ đứng là Centa Gyon, anh trai ruột của Luca. Về ông anh này, Luca chỉ có bốn từ miêu tả ngoại hình của ông: "Tiểu Loli chân chính!" đầu to, người thấp, mặt thì như cái bánh bao nhân thịt, mắt to như hai quả nho, miệng lại nhỏ xíu, ngoại hình hoàn toàn trái lặt với cái tính cộc cằn thô lỗ của ông. Quần áo lố lỉnh, tóc cắt cực ngắn, theo đúng tiêu chí bề ngoài chỉ là thứ yếu, đôi khi nhìn anh trai mình Luca cũng phải thầm tiếc thay cho những gì ba mẹ nó ban cho anh, tất cả chỉ là lãng phí mà thôi!

Cent đã bước đến ngưỡng cửa, nó ngược lên ngó vào trong phòng nhưng thay vì chỉ thấy em gái mình nó còn nhìn thấy một người lạ hoắc. Dừng vài giây nhìn từ trên xuống dưới cái kẻ vẫn đang bình thản ăn bánh kia, Cent quay sang Luca hỏi:

- Anh chưa gặp bao giờ, bạn mới của em à?

Giọng điệu rõ ràng đã nhẹ nhàng hơn khi này, làm bạn với Louis lâu như vậy cũng không phải vô nghĩa, ít nhất trước mặt những người khác Cent vẫn toả khá lịch sự, nó mềm mỏng hơn hẳn với cô em gái mình.

- Cũng không phải – Luca đáp – Cậu ấy đến đây mua hoa.

- Mua hoa? – Cent tròn mắt – Giờ ngoài trồng hoa mà còn biết bán hoa cơ à? – Vừa biết người lạ mặt này chẳng có quan hệ gì với em gái mình, Cent lập tức đổi giọng. Gọi em xưng anh diễn cảnh tình cảm chẳng hợp với tính cách của nó chút nào – Vậy mau bán cho người ta đi, còn đợi gì nữa. – Nó ngồi xuống ghế rồi phẩy tay xua em gái như xua gà.

- Anh dớ hơi à, hoa này có phải của em đâu! Chờ công tử nhà Allen xuống anh ấy bán sao thì bán.

- Máy báo Deneger á? – Mắt Cent giờ còn tròn hơn, – Đứng tự tiện tìm cho nó nghề nghiệp mới chứ! Xem cậu ta thích hoa nào mày cứ tặng luôn mấy chậu đi, tao thấy dễ chặt cả vườn rồi kia.

- Em đã báo không phải của em mà. – Mấy hoa này lại toàn loại đất nữa. – Chờ công tử Allen xuống anh ấy bán hay cho cũng được...

- Mày rõ rắc rối – Cẩn rôm rốp miếng bánh Cent cau mày. – Tao nói thật mày có cho đi cả nửa vườn Deneger nó cũng chẳng nhận ra đâu. Xoắn xuyết làm gì hại nào lại bắt người ta phải đợi...

- Không sao đâu. – Bây giờ thiếu niên lạ mặt mới lên tiếng. Anh ta nhấp một ngụm trà. – Ta đợi được mà...

- Ồ... – Cent lần nữa ngó sang nhìn vào người thiếu niên chưa biết là ai này. – Cậu không ngại vậy ngồi đợi cùng được.

- Ta chẳng ngại gì đâu.

Tao nhá nhón lên một miếng bánh, người thiếu niên cười. Y bỏ trọng miếng bánh vào miệng, xoa hai đầu ngón tay hẩy những hạt đường vụn rơi xuống, nhai nhai rồi lại cầm tách trà lên, tất cả mọi động tác đều cảm giác rất từ tốn và uyển chuyển đến độ người ta có cảm giác chỉ cần nhìn y thôi là đủ. Đương nhiên đây là với những người bình thường, tựa như Luca chẳng hạn, còn với Centa anh trai nó, người anh mà theo lời Luca nói bị khuyết con mắt thẩm mỹ thì có đẹp vậy chứ đẹp nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì. Bằng chứng là chẳng mất mấy giây Cent đã rời mắt đi, sức tập trung của nó lại hướng về nơi khác.

- Giọng cậu có vẻ lạ nhỉ? Cậu thuộc tộc phù thủy phải không? Cậu đến từ vùng nào vậy?

-... – Người thiếu niên mỉm cười, y cắn miếng bánh, nghiêng nghiêng cái đầu xinh đẹp của mình, có chút phân vân. – Ta cũng chẳng chắc lắm nữa. – Cuối cùng y đáp như vậy.

- Chà...

Một câu trả lời ngoài ý muốn, Cent nhún vai. Dù sao chuyện của một người lạ mặt nó cũng chẳng cần quan tâm, nhất là khi người ta chẳng muốn nói. Trông thiếu niên này có đáng đáp như một vị quý tộc, chẳng biết đâu chừng thân thế cậu ta lại khiến hai anh em nó kinh ngạc, vậy thì thôi, chẳng nên biết làm gì.

Nghe thế Cent quay xuống định tập trung vào đĩa bánh trên bàn, ai biết đâu được lần nữa người lạ làm nó giật mình, đĩa bánh vốn đầy đã vơi hết một phần ba, và hình như trong một phần ba ấy nó mới ăn được hai cái, em gái nó không ăn vậy đương nhiên số bánh đó đang nằm trong bụng kẻ lạ mặt đối diện. Nó tròn mắt ngó, thiếu niên lạ mặt đang nhón lên một chiếc bánh khác, đáng vẻ ăn khá từ tốn nhưng tốc độ của y chẳng khác sáo chút nào, dè ý ra mới thấy tận suất y lấy bánh, uống trà phải cao gấp mấy lần nó. Đôi mày Cent cau lại, bánh ngon như vậy bình thường nó muốn ăn một cái cũng phải đợi em gái nó đồng ý, không lý nào hôm nay đáng nguyên cả túi cho cái kẻ chẳng biết là ai kia??? Làm gì có chuyện đó!!! Suy nghĩ không hiệu quả, hành động mới là thiết thực, cứ ngồi yên như thế bánh sẽ hết mất thôi, nó phải nhanh tay mới được.

Nhìn dáng vẻ như kẻ chết đói của ông anh trai cùng tộc đó cần quét đĩa bánh kính người của thiếu niên lạ mặt, đứng ngoài xem hai người họ tròng mắt giành từng miếng bánh một, đĩa bánh đáng thương ngày một vơi dần, Luca chỉ còn biết cảm lạnh nhin trời. “Lạy thánh Fly lòng lành, xin người nói cho con biết bây giờ con phải làm sao?” Hết đĩa bánh nhà chắc chỉ còn mấy cái nó tự tay làm tới qua chẳng lẽ cũng phải mang ra mời cả, ăn bánh Gil làm rồi ăn bánh nó làm thì khác nào đùa nhau. Nên làm thế nào bây giờ... Clairra... Gabriel... Louis, bao giờ mọi người mới tới!

Cùng lúc ấy đoàn người bao gồm Gillan, Gabriel, Fleur, Louis, Clairra, Deneger và một con mèo vẫn tên là Zaza, thú cưng của Gabriel, mới vừa bước qua cây cầu bắc qua hồ nước nổi từ rừng xanh bên này tới khoảng đất trống cho vườn hoa bên kia. Vườn hoa qua tay chăm sóc của Luca đang độ nở rộ, so với bất cứ bức ảnh chụp nào đều vượt xa. Khung cảnh đầy kiểu điệu và trắng lẹ, sau lưng là rừng xanh hùng vĩ soi bóng xuống hồ nước mênh mông phản chiếu lên sắc lục long lanh trong nắng hè, trước mặt là cả một vườn hoa rộng lớn, có lẽ phải tới trăm ngàn cây, cây đặt dưới đất cây treo trên gió, mỗi cây một chậu, mỗi cây một sắc một hương, chúng được sắp với nhau tụ thành từng quần thể nhỏ muôn màu muôn vẻ. Chút thanh khiết của của Bách hợp tinh khôi, chút rực rỡ của Hướng dương tỏa nắng, chút nồng nàn của hồng đỏ cổ điển, lại chút lãng mạn của sắc tím oải hương... Từng nhành hoa Tigon uốn lượn, những tán hoa anh đào bông bênh, lan chuông rung rinh theo gió, thu hải đường từng chùm dập dánh... có quý phái sang trọng như Calla cũng có loại giản dị và thân thuộc như hoa bất tử, ngàn loài hoa ngàn cái tên không mấy ai nhớ hết, chúng đều đang khoe sắc nơi này trong nắng trời ấm áp, gió khẽ du đưa dập dờn như thay chúng mời gọi, chúng tới rất đẹp, hãy nhìn chúng tới này.

Ngay cả Fleur cũng ngẩn tới ngây ngẩn, bên cạnh nàng Gil không khỏi lăm lăm.

- Không bằng chuyển luôn tổng đàn Tây viện xuống đây cho rồi.

Chắc vì đã tới thăm nhiều lần nên Clairra cũng bớt kinh ngạc hơn mọi người, nó hớn hờ chạy vào nhà, giọng gọi vang.

- Luca, tới rồi, tới rồi này!

Ngạc nhiên thay là khi bước vào phòng nó mới thấy, trừ Luca và Centa đã ngồi đó còn có một ai đó nó chưa biết tên.

- Cậu có khách à?

Luca ậm ừ. Clairra cũng chẳng lấy gì làm lạ, nó nhanh chân bước vào chọn một ghế rồi ngồi xuống.

- Cậu ấy là ai thế Luca?

- Ồ... là người tới... ờ...

Luca chỉ tay ra phía cửa, về mặt thoáng chốc trở nên nghi ngờ. Clairra cũng nhìn theo, bấy giờ nó mới nhận ra, theo sau nó có tận năm người, chưa kể một con mèo, ấy mà chỉ có mình Louis là bước vào ngồi cùng nó còn bốn người kia đang đứng như trời trồng ở cửa. Ánh mắt họ còn không nhìn nó mà đang nhất loạt tập trung về phía người thiếu niên lạ mặt kia.

- Mọi người biết nhau à?

Gật, gật gù!

Có cái gì đấy không bình thường thì phải.

- Vậy mau vào đây?

Vẫn đứng đó.

Rõ ràng là không ổn.

Clairra liếc mắt qua quyết định hỏi câu quan trọng nhất.

- Thế ai đây?

- Không phải cậu muốn gặp suốt sao?

Gabriel là người lấy lại tiếng nói trước nhất.

- Hờ?

- Giờ thì chúng thân phải hỏi người đó. Thánh Fly, sao người lại ở đây!!!

- HẢ?!

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 9: Trăm năm là bao lâu nhỉ?

Bốn người trong phòng liếc mắt nhìn nhau nào vẫn chưa kịp tiêu hóa chuyện. Trong phòng này ngoại trừ tự nó ra chỉ có một thiếu niên đang thân nhiên gặm đào, vậy mà Gabriel lại hỏi hào cái gì? Thánh Fly? Thánh Fly nào? Đâu? Đâu(u)...

- HẢ!

Một tiếng hét thất kinh, bốn người đang ngồi trên ghế đồng loạt nháy lù, chỉ trừ thiếu niên gặm đào là vẫn hơn hơn vui vẻ.

- Cuối cùng mọi người cũng mang bánh tiếp tới này. Vừa kịp! Mau vào đây vào đây! Còn mọi người nữa... - Thiếu niên quay sang nhìn bốn đứa vừa đứng bật dậy vẫn tròn mắt nhìn mình. - Ngồi xuống, bánh tiếp tới rồi, đừng ngại, ta không keo kiệt đâu, mau ăn mau ăn!

Nói rồi thiếu niên thần thiết vỗ tay lên mấy cái ghế. Mọi người cảm thấy quay ra ngó nhau, Claira như người trong mộng hướng sang phía Gabriel thần thờ...

- Đây chính là thánh tối cao?

Cho đến cả chục phút sau khi đã yên vị ngồi quây quần quanh bàn tròn, trà bánh đều đã được sắp ra đầy đủ, Claira vẫn không dừng được lập lại câu hỏi này, đến độ Gabriel cũng phải phì cười...

- Không cần nghi ngờ gì đây, xin trân trọng giới thiệu lại với cậu, đây chính là Thánh Fly mà cậu vẫn muốn gặp đó!

Sao với những người chưa biết đến thánh tối cao, những người đã biết thì giờ tâm trạng đã trở về hoàn toàn bình thường, vượt qua cú sốc “Sao Người lại ở đây”, họ còn ôm tâm lý ngồi xem kịch vui để nhìn mọi chuyện. Đương nhiên điều này là không thể với Louis, Claira hay hai anh em Luca và Centa bởi vì theo như những gì họ được dạy cộng với những gì họ lường tượng ra, vị thánh tối cao của Tây phương với số tuổi giờ không ai biết được hẳn phải là một cụ già phúc hậu râu tóc bạc phơ, chẳng chạp điểm kính thì chất hơn người, không dính bụi trần nhân gian, chứ chắc chắn không thể là cái kẻ trông như thiếu niên thậm chí còn trẻ hơn cả Claira đang điểm nhiên ngồi giữa họ tí ần bánh chưa buồn nói chuyện này.

- Tớ đã nói trước là cậu sẽ bị sốc mà. – Gil cười khì. – Bất kỳ tưởng tượng nào của cậu trước đây cũng không thể đúng đâu.

- Tưởng tượng gì? – Ân này hồi tự thấy đã ổn ổn người thiếu niên, mà giờ phải gọi là Thánh Fly, mới lên tiếng. – Chẳng lẽ mỵ mạo của ta còn chưa làm vừa lòng cô sao, Clover?

Tội nghiệp Claira vừa mới hóp được ngưng trà định thần nghe xong lập tức phát sắc, nó ho sù sụ nghẹn thở đến độ mặt tía tai, ngồi bên cạnh Louis đưa tay vỗ vỗ lưng giúp nó thuận khí. Phía đối diện vừa gặm cái bánh vừa nhìn cô bé, thánh Fly tỏ vẻ khó hiểu.

- Sao cô kỳ lạ thế nhỉ? Bọn họ cũng từng gặp ta lần đầu hết, mà có ai ngạc nhiên như cô đâu...

- Là vì khi ấy chúng thần còn quá nhỏ, chưa kịp hình dung gì để ngạc nhiên thôi. – Gabriel không nương tình vạch trần sự thật.

- Vậy ai bắt mấy người hình dung lung tung. – Thánh Fly vẫn không hiểu được – Ta nói chứ từ cái hồi ta còn nhỏ đến giờ ta vẫn y hệt thế này, có đôi khác gì đâu, sao mọi người cứ làm tương hoài vậy!

- Muốn mọi người không nhầm lẫn cũng dễ mà. – Gil hiền kể - Nhân dịp sắp tới có lễ hội, Người cho phép chúng thần tạc tượng Người sau đó đặt vô đền thờ rồi công bố cho cả thế giới đến chiêm ngưỡng, vậy là ai cũng sẽ biết tới mỵ mạo của Người sẽ không ai nhầm lẫn được nữa.

- Vậy thì đi tới đâu mọi người cũng nhận ra hết à? Không tự do chút nào, ta sẽ ngưng ngưng, không được không được!

Rất nghiêm túc suy nghĩ, thánh Fly lắc đầu. Ăn hết mấy miếng bánh thấy cổ họng hơi khô Người tiện tay với sang phía giờ hoa quả nhặt lên một quả táo, số hoa quả này chính là những thứ Gil đã đặt và chuyển tới trước khi tụi nó đến, nguyên bản vốn đầy cả giỏ nhưng bây giờ chỉ còn lại một phần ba. Chỗ còn lại đã đi đâu không cần nói chắc ai cũng hiểu. Táo vừa mọng nước lại vừa ngọt, rất ngon miệng, ăn hết một quả thấy vẫn chưa đủ, Người lại nhặt thêm quả thứ hai. Gặm một miếng thật lớn, sung sướng tận hưởng cảm giác mị y tràn đầy bấy giờ ngó xung quanh Người mới dễ ý ra. Sao tất cả đều đang nhìn Người thế này?

- Đồ ăn còn nhiều lắm mà. – Hón chục cái đĩa bày trên bàn đĩa nào ít thì cũng phải còn hơn một nửa – Mọi người ăn đi, dừng ngay! Nhiều lắm nên ta không giành đâu. – Thấy vẫn chưa ai hưởng ứng, thánh Fly quay qua túm đại một người – Cậu đó, Centa nh, mau ăn đi, ăn cùng ta, khi này ta thấy cậu đói lắm mà!

Đói đến mấy thì ăn bằng đó bánh cũng phải no rồi, ấy còn chưa kể sau khi biết cái sự thật mình vừa đi tranh bánh với Thánh tối cao chưa thất kinh đã may, ai còn lòng dạ ăn uống gì nữa! Suy nghĩ cuộn trào trong lòng mà không thể nói ra, Centa cảm tách trà lên che giấu, nghĩ qua nghĩ lại vẫn không chịu được nó giờ chân âm thầm đạp Deneger đang ngồi cạnh một cái, càn tội khi này không xuống sớm cùng nó, thật đáng oán giận! Ăn đau, mặt vẫn đơ như khúc gỗ không cảm xúc, Deneger với lấy một chiếc bánh bông lan to, nhanh gọn nhét thẳng vào cái miệng còn chưa kịp khép lại của Cent ý bảo rõ ràng: Nếu bối rối thì ăn bánh đi, xoắn xuýt cái gì! Cent quay sang trợn mắt nhìn anh nhưng sau cùng vẫn đem chiếc bánh kia cắn một ngụm.

- Đò, mọi người cũng ăn có phải vui vẻ hơn không.

Không cần biết quá trình, chỉ quan tâm kết quả, thấy đã có người ăn bánh với mình thánh Fly hớn hờ lại ngay. Ở một góc bàn Gil cũng đang cầm bánh đưa cho em trai mình, chứng lười ăn của Gabriel càng ngày càng nặng, nếu Gil không lấy bánh cho chắc El cũng chẳng buồn ăn gì.

- Thánh Fly, sao hôm nay người lại ở đây thế?

Bỏ chiếc bánh anh đưa vào miệng, hóp một ngụm trà, Gabriel hỏi. Theo như nó biết Thánh Fly vốn hay rong chơi nhưng Người cũng toàn lựa nơi không có ai mà tới, nếu không có chuyện gì Người sẽ chẳng đến học viện Dark Deity.

- Sao ta ở đây à... – Thánh Fly lập lại, người nghĩ nghĩ chắc phải mất đến vài giây rồi bất chợt nhớ ra, người vỗ mạnh tay một cái. – Đùng rồi! Ta tới đây mua hoa!

Hiển nhiên cái đáp án thần kỳ này không nằm trong dự đoán của mọi người, tất thảy quay ra bốn mặt nhìn nhau.

- Mua hoa à?

- Ồ! – Người gật đầu rất chắc chắn – Mua hoa!

Có vẻ vài tháng không gặp suy nghĩ của Người lại cao thêm một tầng mới rồi! Mọi người không hẹn mà cùng nghĩ. Thánh Fly thì nào biết đến những lộn xộn trong đầu họ, Người còn đang bận rộn toàn tâm toàn ý theo đuổi mục tiêu mới:

- Ta muốn mua hoa nhưng cô ấy lại không chịu bán cho ta.

Người chỉ về phía Luca, tội nghiệp cô bé vừa ngắc đầu lên lại sợ hãi cúi gằm xuống, nội tâm loạn thành một núi, ai nói cho nó biết sáng nay nó đã làm gì thế này, cư nhiên mời thánh tối cao mua hoa, rồi sau đó lại to gan từ chối không bán hoa cho Người. Bây giờ nó quý gỏi tạ lỗi còn kịp không?

Điều này không ai có thể trả lời cho Luca hay bởi lẽ cũng chẳng ai biết cái chủ ý mua hoa kia là từ nó mà ra. Người duy nhất biết thì lại không đủ tinh ý để thấy, những rối rắm của Luca hoàn toàn chẳng được Thánh Fly đưa vào mắt, thực tế Người còn đang bận tìm một người khác.

- Nì à, ta muốn mua hoa. – Người tha thiết nhìn Deneger. - Ta chỉ có cái vòng này thôi, cậu xem có bán cho ta một cây hoa Bách Hợp được không? Có ấy nói sẽ bán hoa cho ta đấy!

Theo ngón tay người chỉ tất thảy nhất loạt nhìn qua, cái đầu Luca đã cúi thấp đến độ không thể thấp hơn, cả cô và tai nó đều dò ừng. Đào mắt nhìn em gái Cent âm thầm nghĩ ở trong lòng “ai bảo mày không nghe lời anh, đã bảo cứ tặng bữa mấy cây đi không chịu, muốn kiếm việc cơ, rõ ràng!”

Mọi người hết ngó có bé lại quay sang nghĩa Deneger những tưởng anh sẽ thoải mái tặng không cho thánh Fly tất cả những gì người muốn, ai ngờ họ vẫn đánh giá sai khả năng suy nghĩ thần kỳ của cậu út nhà Allen, anh rất thần nhiên tiếp nhận chiếc vòng từ tay thánh Fly, lại cực kỳ nghiêm túc sẫm soi nó, bộ dạng một mực muốn định giá vật nhỏ trong tay, hồi lâu anh chậm rãi mở miệng.

- Chiếc vòng này muốn đổi lấy một cây Bách Hợp là không thể, không đủ đâu ạ.

Quả nhiên người ít nói mới lời nói ra cũng khiến người khác chấn kinh, Cent trợn trắng mắt nhìn em mình rồi lại ngó ra vườn hoa, trong lòng đã sinh ra ảo giác mình đang ngắm một vườn tiền! “Mẹ nó, một chiếc vòng ngọc mà cũng không đổi một cây hoa, Luca, mày đang trồng cái quý gì thế!”

Luca nào đâu có nghĩ được tiếng gió thét trong lòng anh trai mình, nó cực kỳ vô tội bởi lẽ nó cũng có biết gì đâu, khéo khi còn kinh ngạc hơn thế, nó thậm tự cháy mồ hôi lạnh, hóa ra mấy cây nhà Allen giao cho nó chăm sóc lại quý tới thế, may mà nó còn chưa làm mất cây nào không thì anh em nó bán nhà mà trả nợ, đáng cấp nhà Allen đúng là ở một phương trời khác biệt, sau ngày hôm nay nó có nên đến xin thoát thác nhiệm vụ không cứ thế này nhờ hụi đi một cây nó lấy gì mà bù lại. Luca còn đang tính thế lại nghe ở phía trên kia bàn Deneger điểm nhiên nói tiếp.

- Muốn đủ một cây phải đập vòng ra vậy phí lắm à! Người không thể lấy nhiều hơn sao?

Hóa ra nghĩa của từ không đủ ở đây là như vậy, mọi người đồng loạt thở ra một hơi, Cent không nhận được đáp chân thêm cái nữa. Cái tên này có một câu một câu cũng dễ dành không nói hết, làm nó hiểu lầm, còn đang trù tính nửa đêm xuống ăn trộm vài cây ra là được tổng cho quà đưa bở. Deneger vỗ có bị đánh chẳng hiểu gì nhìn qua đây nghĩ hoặc. “Cậu lại lên cơn cái gì?”.

Thánh Fly vẫn còn đang nhóp nhép ăn bánh, người nhìn vườn hoa rồi quay lại hỏi:

- Chiếc vòng đó đáng giá nhiều cây lắm sao? Cờ bao nhiêu nhỉ?

- Tầm gần hai trăm cây ạ! - Deneger nghĩ rồi đáp.

- Ồ...Ta cũng không cảm đi nhiều lắm...Vậy ta lấy trước một cây, số còn lại gửi chỗ cậu khi nào đó ta lại đến lấy, được không?

- Được ạ! - Deneger gật đầu, và lát suy ngắm anh lại nói thêm: - Một trăm chín chín cây, để thần viết giấy nợ cho người.

- Sao thế? Nì sợ quên à? Đừng lo, ta sẽ đến đòi đấy đủ mà

- Không phải - Anh chậm rãi lắc đầu - Thần chỉ sợ vài trăm năm nữa người mới lại tới, đến khi ấy phải để con cháu thần biết còn trả lại cho người.

- Ồ...ra là Nì sợ mình quên à. Vậy cứ viết đi – Thánh Fly rất thoải mái đồng ý sau chốc lát, người dường như lại có chút tự tự.

- Sao vậy ạ? – Deneger tỉnh ý nhận ra, anh hỏi giọng vẫn trầm như thế.

- Không chỉ là ta đang nghĩ thôi... Thực ra... trăm năm là bao lâu nhỉ? Hình như ta lại quên mất rồi.

Người cười, gương mặt trẻ tuổi mang sự ngây thơ lại pha chút mơ hồ. Mọi người xung quanh lặng thinh không nói, vẫn là Gabriel nhanh nhay hơn.

- Trăm năm là đủ cho chúng thần luân hồi chuyển kiếp đến ba thế hệ rồi. – Nó đáp đơn giản. – Khi nào người phải tìm Clover thêm ba lần nữa, hẳn khi ấy đã đủ trăm năm!

- À... - Thánh Fly có vẻ đã tự lý giải ra. – Ba lần nữa... - Người làm bầm, đôi mắt xanh thăm thẳm trầm tư như đang nghĩ ngợi – Hẳn là vậy rồi.

Đối diện người trong giây phút ấy bất chợt Clair lại nhớ đến những lời Gabriel đã nói trên tòa tháp Bắc hôm nào, cậu bảo nói chuyện thời gian với thánh Fly chỉ là vô nghĩa bởi cái gì gọi là thời gian có lẽ Người cũng quên luôn rồi! Khi ấy nó vẫn chưa tin, hay đúng hơn là chưa tưởng tượng ra điều đó, đến bây giờ tận mắt chứng kiến nó mới hay cậu bạn nói thật. Cũng thời khắc ấy dường như cái hình tượng về vị thánh tối cao trong đầu nó về ra đang dần dung nhập với hình ảnh người thiếu niên trước mặt, bộ óc dần chịu nhận thức một điều, có lẽ cái người trông trẻ tuổi hơn cả nó đây thực sự là người đã tồn tại sánh ngang cùng trời đất, đáng lãnh tụ vĩ đại được cả Tây phương kính ngưỡng, trông chờ.

- Vậy thực ra người đến đây có việc gì thế?

Gabriel hỏi, nó dõi vào tin vào cái lý do mua hoa mà Người đưa ra, suy nghĩ của Người chẳng thể bình thường đến thế, vị thánh tối cao ngay cả đến thời gian cũng quên lãng của tụi nó làm sao lại biết mua bán trao đổi, theo đúng tư duy của người gặp vườn hoa rộng lớn nhường này nếu người thích Người sẽ trực tiếp lấy luôn dĩ nữa vườn không ý kiến mới phải.

- Ta đến đây mua hoa.

Thánh Fly vẫn trả lời vẻ rất đương nhiên, mặt người còn rành rành biểu cảm, rõ ràng ta đã nói rồi mà, sao cậu lại không nhớ, là thần thông thái, còn trẻ vậy mà đã mau quên, thật đáng lo ngại, linh tính gì đó.

- Vậy trước khi có ý mua hoa người muốn làm gì thế ạ?

Gabriel vẫn bình tĩnh hỏi tiếp, trên thực tế nó luôn tự đánh giá mình là một người rất kiên nhẫn, đặc biệt là với những người mà nó yêu quý, tỷ như là vị thánh tối cao vĩ đại của tụi nó đây. Nó có thể cứ vậy hỏi cho đến khi lấy được câu trả lời mà mình mong muốn. Đại khái thì nó cũng là một đứa rất cứng đầu.

- Ồ... - Ăn thêm một miếng bánh, thánh Fly cố gắng nghĩ lại, người cũng không có ý muốn giấu nhưng kỳ thực người đến đây làm gì ấy nhỉ? - A! - Nhìn thứ cầm trên tay cuối cùng người cũng đã nhớ ra - Việc chính của ta là đến đây lấy bánh!

- Dạ?

- Lotus, cậu rất là xấu nhé! - Ngoe ngược ngón tay về phía Gil, thánh Fly bắt đầu kể tội. - Mọi người ở đây ăn không hết bánh thế này, vậy mà cậu không thêm nhớ tới ta! - Vẻ mặt người rất thương tâm khi lên án. - Ta lúc nào cũng đợi bánh của cậu ấy vậy mà...

- Khoan ạ - Gil vội ngắt lời trước khi nghe thêm một hồi đề rồi chính nó cũng sẽ tự thấy mình thật vô lương tâm. - Đầu tuần vừa rồi thần đã mang bánh lên điện Thái Dương cho người mà ạ- Thậm chí là 4 giò bánh đầy ắp. - Tuần nào thần cũng mang tặng người cả, thần không quên mà ạ.

- Ủa, cậu tặng ta rồi hả? Sao ta không nhớ gì nhỉ? - Thánh Fly tỏ vẻ hoài nghi. - Thời gian là một phạm trù vô cùng phức tạp, cậu xem mình có nhớ nhầm không?

- Thật mà ạ, hôm đó thần lên không gặp người nên thần đã viết giấy để lại cho người, có một mảnh giấy màu xanh người có nhớ không ạ? Thần còn hỏi người, lần sau người thích ăn táo hay nho ấy ạ?

- Ồ... - Thánh Fly ngân một tiếng nất người đảo tròn. - Ta không nhớ gì cả, vậy chắc là... chuột ăn vụng mất rồi! Đừng thế! Chuột thật là xấu quá đi!

Mọi người không hện mà cùng ngẩng đầu liếc mấy xanh, trên trời cư nhiên cũng có chuột? Từ bao giờ chuột tiến hóa đến thế rồi?

- Dù ta không nhớ gì cả nhưng ta vẫn đáp nhé. - Người nói rất rộng lượng - So với nho, ta thích táo hơn, nên lần sau cậu hãy làm nhiều bánh táo nghen.

- Dạ, thần nhớ rồi ạ. - Gil tủm tỉm cười - Lần này thần sẽ nhờ El làm thêm cả bữa chống chuột nữa, người không cần lo bị chuột ăn mất đâu ạ!

- Cậu tốt với ta nhất đấy Lotus à!

- Dạ - Gil cười cười. - Nhưng mà thần có hơi thắc mắc, sao người trả tiền mua hoa cho anh ấy mà chưa bao giờ có ý trả tiền làm bánh cho thần nhỉ?

-... - Thánh Fly im lặng một chút, người quay qua hỏi Gabriel. - Nhà Ivient độ này rất túng quẫn sao?

- Vậy nhà Allen cũng túng quẫn lắm ạ? - Ai ngờ Gabriel lại hỏi ngược như thế.

-... Hẳn là túng quẫn rồi... - Người nhỏ giọng làm bầm - Nhưng mà ta vẫn thích bánh của cậu lắm, giờ ta lại không có tiền- Người dẫn do - Thế này đi, để mấy hôm nữa ta đi kiếm cho cậu một tảng đá quý thật đẹp thật đẹp bù lại, vậy được không?

Sau đó lại phải viết giấy nợ cho trăm năm sau ấy hà, Gabriel vội xua tay:

- Thần bỗng nhiên thấy nhà mình dù nghèo nhưng chút bánh ấy vẫn đủ sức tặng người, người cứ an tâm ạ.

- Vậy thì tốt rồi! - Thánh Fly cũng không nghĩ gì nhiều. - Có bánh ăn là được.

Người vui vẻ cười, kỳ thực muốn người vui vẻ cũng chẳng khó gì, đủ đồ ăn ngon, đôi lúc có ai đó nói chuyện, yêu cầu của người khá đơn giản. Đương lúc người cười, Gabriel lại hỏi.

- Việc chính là người đến lấy bánh, vậy việc phụ là gì thế ạ?

Nó luôn tính ý bắt được những từ quan trọng nhất và đủ cổ chấp để đừng hòng bỏ qua những từ này. Thánh Fly ngưng cười, người nhìn nó trầm ngâm:

- Hình như là để gặp một vị nào đó của Đồng cung thì phải.

Suy tư người bảo. Gabriel liền hỏi thêm.

- Ai vậy ạ?

- Ta cũng không biết nữa - Người nhún vai - Đồng cung gửi thư đúng lúc ta buồn ngủ, ngủ một giấc là ta quên mất rồi.

- Vậy người hẹn gặp người ấy lúc mấy giờ vậy ạ?- Gabriel hỏi tiếp.

- Thế bây giờ là mấy giờ rồi?

- Mười giờ kém chút ạ! - Gil giờ đồng hồ lên xem

- Ồ - Chớp đôi mắt xanh như biển thánh Fly có chút mơ hồ- Vậy mấy giờ ta hẹn gặp người đó nhỉ?

!!!!

Làm sao chúng thần biết! Tụi nó tròn mắt ngó nhau. Thánh Fly vẫn rất vô tư.

- Cậu có đồng hồ mà. - Người bảo với Gil - Cậu xem hộ ta giờ hẹn là bao nhiêu thế?

- Hình như đồng hồ của thần không có chức năng này... - Gil gượng cười

- Tệ nhì, ta nghĩ cậu nên thay đồng hồ mới rồi đấy! - Người nghiêm túc khuyên - Chắc đồng hồ của cậu hỏng mất rồi.

- Dạ...

- Vậy người hẹn gặp người đó ở đâu ạ? - Gabriel vẫn chưa chịu thôi.

- Ở đây - Người nói cực đương nhiên. - Ở học viện Dark Deity...

Người nhìn Gabriel, ánh mắt có chút thương hại xen lẫn hoài nghi ý như muốn bảo" Chứ không cậu nghĩ ta đến làm gì, cậu không phải là thần thông thái sao, sao lại ngốc đến vậy chứ, có phải nhầm người không, ta thật chẳng an tâm chút nào" vẫn vẫn mây mây gì đó

Hai lần liền bị xem thường chỉ số thông minh, Gabriel lặng lẽ cầm tách trà lên nhấp một ngụm, hôm nay nó đã ra khỏi nhà bằng cái chân nào nhỉ?

Đương nhiên là không ai trả lời được cho nó biết, Gabriel phiền muộn vò cục bông trong lòng mình, ăn ngon ngủ kỹ, từ lúc đến nhà gỗ tới giờ con mèo này vẫn chưa thèm dậy. Bên cạnh thánh Fly có vẻ cũng đã chú ý đến cục bông ấy.

- Đạo này nó có vẻ lớn hơn ấy nhỉ? - Người nói - So với lần trước ta gặp nó.

Vừa nghe tiếng người nói đến mình, con mèo ngủ nhừ đang ngủ ấy lập tức mở bừng mắt ra, nó dùng đôi mắt vàng rực chăm chăm nhìn thánh Fly, cái đuôi ngoe nguẩy có chút sốt ruột.

- Gần đây nó ăn nhiều quá mà suốt ngày ngủ, chẳng chịu vận động gì cả, thần cảm thấy mình sắp không vác được nó nữa rồi. - Gabriel than thở - Mà người đã từng gặp Zaza rồi ă? - Sao nó không nhớ gì về việc từng mang theo Zaza đến gặp người nh? Không lẽ trí óc nó thực sự có vấn đề?

- Ủ, cũng lâu rồi - Thánh Fly trả lời không mấy bận tâm - Khi ấy không có mặt cậu. - Người khẽ vuốt nhẹ lên đầu Zaza - Nó được bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?

- Thần cũng không rõ - Thực ra là nó không quan tâm - Từ hồi cha thần đưa thần đến nay cũng hơn mười năm rồi ă.

- Mười năm... - Ánh mắt người có chút khó dò - Sắp lớn rồi ha. Xinh đẹp thật đấy.

Khen xong câu ấy, thánh Fly quay lại ăn bánh uống trà chẳng để ý gì đến Zaza thêm nữa. Zaza nhìn người hồi lâu thấy người không còn chú tâm đến mình thì từ từ nằm ẹp xuống phiêu vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Món quà của thánh tối cao

- Thần may mắn lần này có vẻ trầm tĩnh hơn lần trước nh?

Nhà nhân nhấm một miếng bánh nhìn cô gái ngồi đối diện mình, thánh Fly nói. Người nghĩ như thế cũng phải, từ đầu tới giờ Clairra vẫn ngồi im thít, mà cũng chẳng riêng mình nó, những người mới gặp người lần đầu có ai dám lên tiếng gì đâu. Phần vì không biết nói gì, phần vì bắt chuyện với thánh tối cao, nghe thôi đã thấy thần kỳ thế nào ấy!

- Chắc cô ấy ngại đấy ă - Gabriel đỡ lời. - Bình thường cô ấy hay nói hay cười vui vẻ lắm chắc cũng không thua cô Alex bao nhiêu đâu ă.

- Không bằng, Clover ở thế hệ trước, từ lần đầu tiên gặp ta đã bắt nạt ta được rồi - Thánh Fly hồi tưởng, người lắc lắc đầu. - Hiểu động kinh khủng! Thôi, lần này hiền hơn một chút là có phúc cho ta rồi.

Đấy có tính là khen không? Clairra chớp chớp mắt, nó lên tiếng nói lên nhòm thánh tối cao thì phát hiện người vẫn đang nhìn mình, đôi mắt xanh bình lặng bao la như biển cả. Rồi chẳng biết lấy đúng khi đâu ra cuối cùng nó cũng rón rén lên tiếng:

- Thực ra con rất là ngưỡng mộ Người - Nghĩ nghĩ thêm một chút nó lại nói. - Con hứa là mình sẽ không bắt nạt Người đâu...

- Ta cũng mong chờ lời hứa này của cô quá - Thánh Fly có vẻ không mấy tin tưởng, dường như ẩn tượng của thần may mắn thế hệ trước để lại cho người quá sâu đậm không dễ xóa đi - Cô là thần, hãy cứ tự xưng mình là thần. Như mọi người ấy. Không phải ngại, cô ngại gì, ta còn chưa ngại cô sao cô lại ngại ta chút.

- Dạ... - Clairra bẽn lèn cười. - Thần hiểu rồi ă.

- Không bằng người cũng tặng gì đó chúc phúc cho cô ấy nhân dịp lần đầu tiên gặp mặt đi ă - Gil lên tiếng gợi ý. - Như hồi trước người tặng cho chúng thần ấy ă?

- Nhưng mà ta nhớ là giờ mình chẳng có gì cả - Người khẽ chau mày. - Hay ta vẫn còn một trăm chín chín chậu hoa đấy, tặng cô một chậu nh?

- Hai chậu được không ă? - Clairra chớp chớp mắt.

- Còn mặc cả với ta nữa! Vậy mà chưa gì cô đã hứa sẽ không bắt nạt ta!

- Không phải ă - Clairra vội giải thích. - Thần muốn cô đồ đôi với anh ý - Chỉ sang phía Louis con bé nhe răng cười. - Có sự chúc phúc của thánh tối cao chúng thần sau này thế nào cũng sẽ hạnh phúc.

Tím hồng bay phấp phới, hai người yêu nhau âu yếm nhìn nhau cười, những người xung quanh ngại ngại ngó qua nơi khác chỉ có thánh Fly vẫn chăm chú nhìn Clairra.

- Cô nghĩ thế thật ă? - Người hỏi vậy, đôi mắt xanh bình lặng không chớp. - Vậy thì cứ theo ý cô đi.

- Vẫn còn nữa ă - Thấy người chiều theo ý mình Clairra vui vẻ hơn hẳn. - Còn hai anh em họ nữa - Nó chỉ sang phía Luca và Cent. - Họ cũng mới được gặp người, người có thể...

- Không được - Nó chưa nói xong người đã từ chối. - Ta không muốn.

Không khí bỗng nhiên chùng xuống, cái đầu chưa ngừng cao bao nhiêu của Luca bắt giắc lại cúi gằm, trong lòng con bé khổ sở nghĩ, thôi xong, nó bị thánh tối cao ghét thật rồi, vì nó không nhận ra người, vì nó dám đòi tiền hoa của người ư? Sao lại buồn đến vậy cơ chứ.

- Chẳng phải cô là thần may mắn sao. - Đương lúc Luca rầu rĩ thánh Fly lại nói. - Thay ta tặng quà chúc phúc cho họ là được rồi. Cô có thể chọn cho họ hai cây hoa khác rồi bảo Nil trừ đi trong phần của ta.

Tức là vẫn lấy đi của người hai cây hoa nữa, nhưng không phải người tặng mà là người đưa cho Clairra rồi báo cô ấy tặng, thế thì khác gì nh? Phần đa mọi người đều không hiểu nhưng người đã nói thế cũng chẳng ai thắc mắc gì thêm. Luca nhủ thầm, vậy là nó cũng có quà, nhưng sao người lại không muốn tự mình tặng nó? Nó có thể cứ coi như đó là đồ người tặng không, hình như làm thế nó sẽ vui hơn đấy?

- Lần này Đồng cung cử người đến chắc là vì dịp tụ hội mười một năm sắp tới. - Gil nói qua chuyện khác. - Anh thật giỏi - Nó báo với Deneger - Ngay cả Đồng cung cũng mời đến được, em nhớ mấy lần trước họ có bao giờ đến đâu.

- Anh chỉ gửi thiệp bình thường thôi. - Deneger lắc đầu - Anh cũng không nghĩ họ sẽ tới.

- Chà... chắc đạo này họ rành.

- Đồng cung đến vì được mời ă? Sắp có lễ hội ở đây sao? - Thánh Fly hỏi, có vẻ người cũng không biết.

- Dạ, sắp có hội đấy ă. - Gil cười - Người có muốn đến chơi không ă?

- Thôi ta...

Người vừa định từ chối Gil đã nói tiếp.

- Dịp hội này sẽ có cả một khu ẩm thực lớn được mở ra, tranh tài của những hiệu ăn nổi tiếng nhất, nhiều món ngon lắm, người thực sự không muốn tới sao ă?

- Ta...

- Cả chín người chúng thần cũng sẽ tụ hội đầy đủ, người không muốn đến chơi với chúng thần sao?

Nó bồi thêm.

Thánh Fly im lặng suy nghĩ 3 giây rồi quay lại hỏi.

- Bao giờ bắt đầu vào hội nh?

- Khi đó thần sẽ đến đón người nh!- Gil háp háy đôi mắt cười. - Nhưng người đừng đi đâu xa quá, thần không gọi đi tìm người đâu.

- Được, ta biết rồi.

Những mẩu nói chuyện không chủ đề cứ thế tiếp diễn trong vui vẻ cho đến khi Deneger xin phép về vì chiều nay anh còn có buổi họp với các gia tộc khác về dịp tụ hội. Louis, đương nhiên nằm trong những thành viên cần đi họp nên anh cũng về theo. Gil thay mặt nhà Ivient tham gia cuộc họp trên nên cũng chẳng thể ở lại. Và người quan trọng nhất là Thánh tối cao, sau khi đã ăn uống no nê thấy lưng lưng bụng cuối cùng người cũng thấy đã đến lúc nên đi tìm nhân vật nào đó của Đồng cung kia. Một buổi sáng vui chơi cứ theo đó mà kết thúc.

Fleur luôn đi cùng Gil, Clairra sánh đôi với Louis, Cent thì muốn về ngủ bù, Luca dù là chủ nhân tạm thời của nhà gỗ nhưng nó lại cần đi lựa hoa cho mọi người thành ra chẳng mấy chốc quanh bàn trà chẳng còn ai, mọi người đều tụ tập hết với nhau ngoài vườn hoa, phần để ngắm nhìn, phần để lựa chọn. Clairra riu rít kéo Louis đi giữa những luống hoa, nó không ngừng hỏi anh thích hoa nào nhưng anh lại để toàn quyền cho nó chọn lựa, báo nó cứ lựa một cặp hoa, hoa gì anh cũng thích. Phần vẫn ngầm nghĩa giữa cỏ một vườn hoa bất ngờ, cuối cùng hình như ánh nhìn của Clairra cũng đã bắt được một mục tiêu cụ thể, ở phía xa xa giữa muôn loài hoa nó chợt có một loài cây mảnh khảnh ă ấp giấu nụ đặng sau những phiến lá dài. Nó đưa tay chỉ.

- Anh thấy sao?

Louis mỉm cười, đôi mắt anh dịu dàng nhìn Clair.

- Tuy đã là hoa em lựa cây nào anh cũng thích nhưng nếu là nó anh sẽ thiên vị hơn một phần.

- Em cũng nghĩ anh sẽ thích. - Clair cười, đôi mắt phượng cong lên như vàng trắng khuyết. - Nó là bí mật của chúng ta.

- Cậu muốn lấy Quỳnh à?

Đứng sau lưng hai người, Luca cũng nhìn thấy loài hoa mà Clair chỉ, nó hời, Clair gật gật đầu.

- Ừ. Tôi thích nó nhất.

Số lượng Quỳnh ở đây không nhiều, chỉ chừng trên dưới trăm cây, Luca lại hỏi.

- Cậu thích em nào?

- Anh thích cây nào? - Clair lại quay qua hỏi Louis. Anh lắc đầu.

- Anh không rõ cây cối lắm, em chọn đi.

- Em cũng không biết đâu. Vậy cậu chọn họ tớ hai cây?

- Thực ra các em ấy đều tốt cả, cậu nhìn thích em nào hơn là được?

- Vậy thì tớ lấy hai em kia nhé. Hai em sát bờ gần mấy bông cẩm chướng ấy, hai em cong áp vào nhau ấy...

- Hai em ấy hả? Để tớ lấy cho cậu.

Nói rồi Luca bước ra. Khác với một số cây khác đã tách chậu, nó vẫn trồng Quỳnh trực tiếp dưới đất thành từng cụm, giờ muốn mang đi nó cần phải gói ghém đẹp để cho mỗi em một chậu. Mà chuyện này thì quá đơn giản với Luca, nó tìm hai chậu thủy tinh, cẩn thận tách hai em cây được chọn vào đó, vừa thắt dây cầm vừa dặn hai em ấy về nhà mới phải ngoan ngoãn có dịp nó sẽ đến thăm. Việc xong xuôi nó đang định xách hai chậu ra thì nghe tiếng nói ngay cạnh mình.

- Đưa nó cho ta.

Vẫn là âm điệu tai ai, chẳng biết từ khi nào thánh Fly đã bước đến đằng sau nó, người đứng đó chờ đợi. Ngẩn ngơ như mất hồn Luca vô thức trao cả hai chậu cây cho người, vừa nhận được nó người liền xoay đầu bước đi để lại Luca vẫn chưa hoàn hồn. Trong lúc trao dây cầm cho người, Luca có vô tình chạm nhẹ tay người, nó gần như phải giật mình vì sự chênh lệch nhiệt độ hai bên, tay người giá lạnh như băng. Và giây phút vừa rồi khi nhìn vào người nó lại bất chợt nhận ra, hoàn toàn đối lập với vẻ thiếu niên vui tươi mà nó ngờ nhận, khi người không cười, gương mặt người thật lạnh lùng và xa cách khiến nó chỉ muốn lùi lại. Chẳng lẽ người ghét nó thật sao?

Xoay lưng về phía Luca, cầm theo hai chậu hoa Quỳnh thánh Fly quay lại chỗ mà Clair và Louis đang đứng, khẽ mời người khẽ cong một nụ cười rất nhẹ, thoải mái và bình yên. Người nói:

- Đây là ước nguyện của hai cô cậu, cũng coi như quà ta tặng cho cả hai nhân lần đầu chúng ta gặp mặt. Chúc cho hai cô cậu có thể gắn bó yêu thương, đi với nhau đến cuối đời.

- Thần xin ạ.

- Con xin.

Nhận lấy chậu hoa từ tay người, Louis và Clair cùng nói, họ cùng cười, vẻ hạnh phúc in trên từng nét mặt. Clair ôm lấy chậu hoa được tặng không rời tay, ngắm nghía, nhìn qua phía Louis khóe miệng vẫn không ngừng kéo lên. Nó mang gương mặt toe toét mà nói với thánh Fly.

- Lần tới gặp thần sẽ chuẩn bị quà cho người nhé. Thần sẽ làm bánh cho người, thật nhiều bánh.

- Hay có cứ mua bánh cho ta thì hơn. - Nhắc đến làm bánh thánh Fly hình như lại nhớ tới một đoạn ký ức đen tối nào đó, phần nhiều là liên quan đến thần may mắn thế hệ trước. - Cứ để Lotus làm bánh cho ta, cô muốn thì mua thêm cũng được, ta không từ chối đâu.

- Thần thích ăn bánh dâu lắm vì vậy thần sẽ mua bánh dâu cho người nhé?

- Cô mua cho ta ăn hay mua cho cô ăn vậy hả?

Clair cười hi hi. Thánh Fly cũng cười theo, người bảo nó.

- Còn hai người họ, cô chọn giúp ta.

- Thần biết rồi ạ. - Clair le lưỡi, nó đưa chậu Quỳnh cho Louis rồi quay lại nhìn Luca và Cent đang đứng gần đó - Hai người thích cây gì?

- Ờ...

Trong lúc Luca còn phân vân không biết chọn thế nào thì Cent đã quay lại hỏi một câu với cậu út nhà Allen phía xa xa.

- Trong vườn này hoa nào đất nhất thế?

Quá phân nửa mọi người đều không biết nói gì, Luca xấu hổ gật tay anh trai nó.

- Trước mặt thánh tối cao anh đừng lộ liễu thế được không?

- Người cho tao chọn mà, mày kệ tao.

Thế loại thần kinh thô như Cent rất ít khi hiểu xấu hổ là gì, nó đẩy tay em gái ra rồi đi về phía Deneger ngụ ý muốn nhờ bạn mình chọn cho một cây hoa nào đó thật giá trị. Luca bối rối hết nhìn anh trai rồi lại lên lút ngó thánh Fly chẳng biết làm sao. May thay lúc ấy có Clair giải vây cho nó.

- Đi nào. - Cô bạn kéo tay nó - Tớ với cậu cùng đi chọn, tớ sẽ chọn cho cậu một em hoa đẹp nhất vườn nhé - Thấy Luca vẫn đang ngần ngại, Clair vỗ vỗ nhẹ lên cánh tay nó - Không sao mà, thoải mái đi.

- Ừm.

Hai cô gái nắm tay nhau đi trên lối mòn giữa khu vườn, ở cạnh Clair chỉ chốc lát Luca đã quên đi sự ngại ngùng của mình khi có mặt thánh tối cao, tại nó lú lú nhìn ngang ngó dọc cốt chọn ra được một em hoa ưng ý. Phía bên kia Cent cũng ồn ào chẳng kém, Deneger gọi ý cho nó khá nhiều loài hoa thế nhưng cậu mà người ta hay nghe thấy cậu chẳng nói nhiều nhất lại là: "Thế cây đó với cây này cây nào đất hơn?"

Đứng nguyên vị trí cũ, hai tay xách hai chậu hoa Quỳnh chốc lát có vẻ Louis cũng thấy cảm mãi hơi vướng, anh mới từ không gian ra và cắt bớt một chậu vào. Xong xuôi anh đưa mắt tìm vị trí của Clair tính định đi qua chỗ cô bé, ai biết đúng lúc ấy lại có tiếng hỏi.

- Cậu là Louis Williams?

- Dạ? - Phân xạ anh vội quay lại. Thánh Fly nãy giờ chẳng hề nhìn anh nhưng rõ ràng câu này người không thể nói với ai khác.

- Cô cậu rất đẹp đôi... - Như vụ vợ lại như bang quơ thánh Fly tiếp tục nói. - Để ta cho cậu một lời khuyên nhé!

Đang nói bắt ngờ người quay lại, đôi mắt xanh thăm thẳm chiếu thẳng vào anh. Theo từng tiếng người nói bước chân người cũng đi chuyển chẳng mấy chốc đã tiến đến sát trước mặt anh. Với vẻ ngoài như một cậu thiếu niên, người cũng không cao lắm, ít nhất là thấp hơn anh nửa cái đầu anh cúi xuống vừa vận đối diện với tầm mắt người. Ở khoảng cách gần nhìn vào đôi mắt ấy bộ óc anh chẳng tự chủ được mà nghĩ một điều, đôi mắt ấy thật đẹp!

- Với Clover - Người nhỏ giọng thì thầm - Hãy bảo vệ cô ấy như để giữ chính tính mạng cậu vậy. Nếu cậu khiến nữ thần rơi lệ, cậu ấy sẽ gánh tai ương!

Bàn tay người nhẹ nhàng đặt lên ngực anh, hơi lạnh truyền qua lớp vải làm anh run rẩy, trái tim ở ngay dưới bàn tay ấy đập loạn nhịp khiến anh phát đau. Anh sững sờ đứng vậy, cho đến khi định thần lại bóng người đã ở phía xa.

Chuyện xảy ra lúc ấy chỉ mình Louis biết, chẳng một ai để ý vì ai cũng đang bận việc, anh có hoang mang khó hiểu cũng chẳng thể hỏi lại gì. Còn cái người thần nhiên gây ra sự hoang mang ấy giờ đã đi đến chỗ Gil, Gabriel và Fleur đang đứng, người nhìn có gái mà từ khi gặp đến giờ vẫn chưa buồn chào người một câu.

- Sao ngay cả đứng mà em cũng ngủ gật được thế? - Người nói với Fleur. Người thật không hiểu nói có sao đôi mắt đẹp để nhường ấy lại ở trên một người luôn mang trạng thái cá chết thế này, đúng là lỗi lầm của tạo hóa. - Lotus, cậu càng ngày càng chiều Selen quá rồi.

Nghe người nói Gil chỉ cười, câu này lần nào gặp người cũng nói, cả chục năm nay rồi. Mà cũng chỉ là nói vậy, ngay cả người cũng chẳng có ý muốn sửa cái tật xấu ham ngủ của Fleur.

- Trông em ấy mở mắt thế này sao ta cứ có cảm giác thực ra em ấy đang mộng du nhỉ?

Người chau mày lăm lăm, nhưng không ai trả lời người, Gil vẫn tùm tùm cười, Gabriel đang bận quan sát màn chọn hoa thú vị phía xa còn Fleur thì khỏi mong chờ gì, hồi nào giờ rảnh có thêm ư hử gì đâu. Nhìn vai một cái người lại xoay đầu đi về phía vườn hoa, để lại ba người họ yên vị ở đó.

Lúc bấy giờ cả Luca và Cent đều đã chọn xong được loài hoa mình muốn. Cent lấy một cây hoa "Nhà vàng", một loài hoa khá đặc biệt. Sở dĩ chúng có tên gọi này vì khi trưởng thành chúng sẽ cho người ta vàng tùy theo mức độ ít hay nhiều không ai biết. Giá của một cây "Nhà vàng" không quá đắt, cũng không phải ai cũng có hứng thú trồng vì 98% sau trưởng thành cây hoa này chỉ cho ra vài chục hạt phấn hoa vàng, chưa đủ bù lại giá tiền mua nó. 2% hiếm hoi còn lại sở vàng có thể từ từ tăng lên, một nhỵ hoa, vài nhỵ cánh hoa, vài cánh hoa một bông hoa, cho tới trường hợp nhiều nhất từng đc ghi nhận là cả cánh hoa đều biến thành vàng. Tuy vậy Cent vẫn chọn cây hoa này, lòng tự tin của nó cũng cao lắm, nghĩ thử xem nó lấy cây hoa này với sự chúc phúc của ai, thần may mắn đây chưa, việc bấy giờ chỉ cần ngồi mà đợi thôi, có khi nó lại là người đầu tiên trên thế giới trồng ra được một cây hoa hóa Vàng từ gốc tới ngọn ấy chứ, nghĩ không đã thấy thích rồi. Lắm khi nó cũng tự phục mình, sao lại có thể thông minh đến thế cơ chứ!

Luca thì không suy nghĩ nhiều như ông anh của nó, nó chọn theo ý thích và rồi ôm ra được một em Diên Vỹ xanh mượt chỉ mới nở được hai bông hoa màu tím nhạt. Con bé vừa đi vừa thì thầm trò chuyện với em hoa của mình, cụ thể nó nói gì thì không ai nghe rõ nhưng nhìn vẻ mặt Luca thì ai cũng có thể đoán ra được, con bé đang rất vui khi có món quà sở hữu của riêng mình. Mặc dù vậy, Luca chẳng ôm ấp em ấy lâu lắm, nó quay vào đặt em ấy trên cửa sổ của căn nhà gỗ rồi vội vã chạy ra vườn hoa, vui có mấy nó cũng sao quên được, ai cũng có hoa cả rồi chỉ riêng thánh tối cao còn chưa có, nếu chưa có người sẽ chưa rời đi mà nếu người không đi thì dù mọi người có bận cũng ai dám đi trước, vì vậy sứ mệnh nó cần làm bây giờ là hoàn thành việc đáng nhẽ phải làm từ mấy tiếng trước - ấy là cần thận chọn một em hoa đẹp nhất để dâng lên người. Mà hình như người cũng đang đợi nó, nó vừa ra đã thấy người đang nhìn mình. Người thấy nó thì quay đầu đi trước hướng về phía dãy chậu Bách Hợp, nó theo người lút cứ đi sau chân còn run run đến tội.

Tối nơi người cũng chẳng quay lại, chỉ chào với nó.

- Chọn giúp ta một cây!

Rồi ung dung đứng mặc nó hành động. Luca nhìn cả trấm cây Bách Hợp tươi đẹp trước mắt lần đầu tiên ngắm hoa mà có cảm giác bị thấm sấp khóc đến nơi. Trong mắt nó cây hoa nào cũng đẹp, nó biết nên chọn em nào cho người? Nếu nó chọn ra một em không hợp ý người liệu người có cho rằng nó cố ý làm thế vì không kính trọng người rồi phật ý với nó thêm không. Đặc tội với thánh tối cao, chưa gì nó đã có cảm giác khổ sống. Nó phải làm sao bây giờ?

Thánh Fly thì đã sống quá lâu đến độ mặt cả tỉnh nhậy cảm với tâm trạng người khác, người cứ ung dung chờ mãi mà chẳng thấy Luca đưa được cây hoa nào cho mình, người khó hiểu quay lại nhìn mới thấy mặt cô bé tái mét từ bao giờ. Ngần cả người, thánh Fly cau mày suy nghĩ, người đào tât cả mở logic tỉnh cảm vụn vặt còn sót lại trong đầu cô để lý giải cô nhỏ bị làm sao và hồi lâu sau khi đã lờ mờ đoán được ra nguyên nhân người chỉ còn biết thờ dài.

- Lấy cho ta cây đó đi.

Người chỉ vào một cây gần cô bé nhất. Nghe thấy tiếng người Luca như được đại xá vội vã lăm theo, nó mở khớp nối các chậu hoa và tách ra cho người chậu mà người muốn. Xong xuôi hai tay ôm chậu vẫn con run run nó bước gần đến dâng cho người. Người đỡ lấy chậu hoa Bách Hợp rất nhẹ nhàng. Luca đưa được xong cho người thì lui lại một bước ý muốn nhường đường người đi. Nó đứng im thin thít, đầu cũng không dám ngẩng lên, vẫn ngờ tưởng người sẽ lập tức bước đi trong chốc lát ai ngờ hồi lâu nó vẫn thấy người đứng đó. Không lẽ có chuyện gì? Linh cảm bất an trong Luca này lên cái thật ịch, nó nghĩ qua nghĩ lại phân vân đoán, không nhận được muốn ngừng đầu lên vừa lúc ấy lại nghe tiếng người nói.

- Ta không ghét con. -Trong gió tiếng người lướt qua thật nhẹ. - Vườn hoa con trông đẹp lắm, ta rất thích. Cây hoa này cảm ơn con.

Đại náo Luca định trệ mắt nữa, nó quên cả sợ ngẩng đầu lên, vô tình nhìn thẳng vào cặp mắt xanh như biển của người, người đang cười với nó, ý cười hiền từ dịu dàng như gió xuân. Người khẽ xoa nhẹ mái tóc nó rồi ôm theo chậu hoa bước đi để mình nó ngẩn ngơ đứng lại vẫn đang mơ hồ chìm trong nụ cười ấy... người vừa nói gì vậy nhỉ?

Không để ý đến Luca nữa thánh Fly quay trở lại trước cửa nhà gỗ, mọi người đều đang đứng đó có lẽ để đợi người.

- Cuối cùng cũng có hoa - Người vỗ nhẹ lên thành chậu sứ, vừa cười vừa nói có vẻ rất hài lòng. - Giờ ta phải đi gấp vì kia đấy.

Việc chính đã hoàn thành hết cả, cũng đã đến lúc người nên để ý đến việc phụ của mình. Gabriel có vẻ vẫn không yên tâm, nó hỏi.

- Người gặp người kia ở đâu? Hay để thần đưa người đi tìm, người đâu rõ đường đi ở đây.

- Không sao đâu - Thánh Fly cười nhẹ bằng. - Ta đi loanh quanh chút chắc rồi sẽ gặp ở đâu đó thôi mà. Ta rảnh lắm, nhân tiện thăm qua nơi này luôn.

Cũng phải, thời gian của người là vô tận và thời gian của ai đó kia cũng chẳng có điểm dừng, đây cũng là điểm quan trọng nhất làm nên sự cách biệt suy nghĩ giữa người và tụi nó, tụi nó lo người tốn thời gian nhưng người lại chẳng hề bận tâm đến điều ấy, với người thời gian đã hóa thành vô nghĩa, nay tìm không thấy thì mai tìm, mai vẫn không thấy thì còn ngày kia, ngày tiếp đó và những ngày tiếp đó nữa, thứ phạm trù được gọi tên là thời gian mãi mãi cứ lặp đi lặp lại không ngừng...

- Khu rừng kia xanh quá... ta nghĩ ta sẽ tìm ở đó trước tiên.

Trước khi tạm biệt mọi người, thánh Fly nói với, đôi mắt người lướt qua những tán cỏ thụ rợp trời một màu xanh thẳm. Người vẫy tay với tất cả, gật đầu với những lời chào của mọi người rồi nhẹ nhàng bước từng bước xa dần lướt qua cây cầu bắc ngang hồ và chẳng mấy chốc khuất bóng sau những rừng cây.

Mọi người lặng lẽ đứng nhìn theo cho đến khi dáng người khuất hẳn, bấy giờ tụi nó mới quay lại chào tạm biệt Luca ra về. Mà không phải chỉ có Luca, Gabriel cũng ở lại chơi với có bạn thêm chốc lát, thế là chỉ còn sáu người rời khỏi. Trước khi về, Gil còn cần thận dặn dò em trai mình không được bỏ bữa trưa phải nghỉ một chút rồi mới được đi làm buổi chiều cùng n những điều nhỏ nhặt khác. Gabriel vâng vâng dạ dạ lắng nghe rất ngoan ngoan dù chẳng biết có làm theo không, sau cùng nó cắt chuối đóng gói của anh trai bằng một cái ôm rồi đẩy ông anh mình đi về.

Sáu người cùng nhau bước qua cầu để hai người cùng một con mèo ở lại. Nâng rọi xuống mặt hồ phẳng lặng hắt lên thứ ánh sáng xanh ngọc diệu kỳ...

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 11: Một thần quá cố

Sau khi tiễn mọi người đi Gabriel và Luca quay trở lại nhà gỗ, hai đứa ngồi xuống hai chiếc ghế gần nhau của bàn tròn. Cho đến khi ấy Luca vẫn chưa hết ngơ ngác làm Gabriel không dừng được phải lay cô bạn mình.

- Cậu làm sao thế? Được gặp thánh tối cao vui quá hả?

- Hờ?

Luca cứ như vừa tỉnh mộng, nó thần thờ một chút rồi lắc đầu. Rồi nghĩ sao vài giây sau nó lại gật đầu.

- Là sao? – Gabriel bật cười, nó xoa đầu cô bạn. - Thánh Fly khác xa tưởng tượng của cậu phải không? Từ trước đó tớ đã báo cậu rồi mà.

- Cũng hơi hơi... - Luca ngần ngại một chút, đứng là so với những gì được miêu tả trong sách cùng với những gì nó tưởng tượng thì người chẳng giống chút nào nhưng mà... - Thực ra tớ thấy là mình tự nhầm tưởng, dù sao gặp người rồi tớ vẫn thấy người giống thánh tối cao.

- Ừ thì vì người là thánh tối cao mà. – Đây là điều đương nhiên - Cậu thấy vậy là tốt rồi, hơn tớ tưởng đấy. Đã thế sao còn ngờ ngác? Nghĩ gì vậy?

- Cũng không có gì...

- Mặt cậu viết rõ rành rành là có tâm sự, còn chớ! Cậu nghĩ giấu nói tớ - Gabriel cốc đầu Luca một cái. - Đến Zaza nó còn giấu giòi hơn cậu.

Luca xoa xoa chỗ vừa bị cốc, nó chau mắt nhìn xuống cục bông vẫn đang cuộn mình tròn xoe trong lòng Gabriel nhủ thầm, mình mà lại không bằng nó? Vô lý!

- Đang nghĩ sao người không muốn tự mình tặng quà cho cậu? Đang nghĩ có phải mình làm gì khiến người phật lòng? Đang nghĩ có phải mình bị ghét không?

Nhân nhà đọc ra từng cái bán khoán nho nhỏ của cô bạn, Gabriel rướn người ra phía trước quay đầu ngoắc thẳng vào mắt Luca rồi nói từng chữ một.

- Dừng lo, người không ghét cậu đâu.

- Ừm - Cậu cứ tưởng Luca sẽ ngạc nhiên gì đó ai ngờ cô bạn lại gật đầu. - Người cũng nói với tớ là người không ghét tớ.

- Vậy cậu còn lo lắng cái gì? - Gabriel ngồi thẳng lại. - Người đã nói thế rồi...

- Nhưng tớ vẫn không hiểu...

- Sao người lại làm thế? - Nói nốt câu của Luca, Gabriel lại vò đầu cô bé. - Vậy cậu có thể hỏi tớ, tự mình bán khoán làm gì! Có mấy việc mà tớ không biết chứ. Mà dù không biết tớ cũng sẽ tìm hiểu cho đến biết. Sao không chịu hỏi tớ, cậu

không tin tớ à!

- Không phải thế - Luca vội lắc đầu. - Tớ đang định hỏi cậu mà.

- Vậy sao - Hiểu rõ cô bạn nói dối nhưng Gabriel cũng chẳng để tâm, tỉnh Luca hay ngại ngùng từ trước đến nay vẫn vậy chẳng phải cậu không biết. - Cậu thắc mắc sao người làm thế? Thực ra chỉ vì người lo lắng cho cậu thôi.

- Cho tớ? - Luca hỏi lại mắt tròn xoe. - Tớ làm sao?

- Cậu có thấy thánh tối cao của chúng ta quá bí ẩn không?

Đột nhiên Gabriel hỏi thế, chẳng tốn mấy giây Luca đã gật đầu.

- Ừ, thấy.

- Người sống đã rất lâu rồi, lâu tới độ thế gian này cũng chẳng còn ai biết thánh tối cao có từ bao giờ. Thường thì khi một người đã sống lâu tới vậy ì hay nhiều người đó cũng sẽ lưu lại dấu ấn của mình trong dòng lịch sử hay bóng dáng bản thân trên dòng thời gian. Ấy thế nhưng từ trước đến nay như một điều hiển nhiên thế giới chỉ biết tới Tây phương có một vị thánh tối cao bảo hộ nơi này, còn người là ai, người như thế nào có mấy ai hay rõ. Như vậy, thứ mà tất cả mọi người nhận thức, bao gồm cả cậu trước khi gặp người chỉ là một danh vị thánh tối cao chứ đâu phải bản thân người! Phải không?

Luca ngăn người, câu nói của cậu bạn như một hồi chuông giống cho nó tỉnh ngộ. Đúng thế, từ trước đến nay giống như mọi cư dân pháp thuật khác nó luôn được dạy rằng, Tây phương có một vị thánh tối cao vĩ đại, năng lực của người rất hùng mạnh, sự tồn tại của người rất to lớn người sẽ luôn che chở chúng ta khỏi bàn tay quỷ dữ, vì vậy chúng ta phải luôn tôn kính người. Tin ngưỡng của nó theo thời gian cứ được bồi đắp từng chút từng chút như vậy. Thuở nhỏ nó cũng từng tự hỏi, không biết thánh tối cao là người thế nào nhỉ? Nó mang câu hỏi chẳng thể trả lời ấy hỏi anh mẹ hỏi cha hỏi cả thầy cô giáo, hỏi tất cả những ai nó tin tưởng nhưng câu trả lời được nhận lại luôn là "Người luôn ở trong trái tim con, hãy để ánh sáng của người soi rọi cho con biết", một đáp án nó không hiểu nổi, cố gắng tự lý giải làm như mình đã hiểu và rồi quên đi thắc mắc của bản thân. Câu nói đó là lời truyền miệng bao đời của cư dân pháp thuật khi nói về người, bằng sự tôn kính nhất cũng mơ hồ nhất, họ đã "tạo" ra một vị thánh như vậy. Và có lẽ nếu ngày hôm nay không gặp người một mai kia khi có những đứa trẻ khác tò mò hỏi nó nó cũng sẽ lại truyền cho chúng một hình tượng mơ hồ như nó từng có chăng?

- Thực ra cậu không có lỗi cũng chẳng ai có lỗi cả. - Gabriel nói tiếp. - Cậu không biết đến người vì đơn giản là người không muốn điều đó. Người sống lâu đến vậy nhưng ngoài giới thần người chẳng gặp mấy ai, mà cậu nghĩ cả thế giới rộng lớn thế này có có bao nhiêu. Cậu cũng thấy lúc Gil để nghị lưu truyền hình ảnh của người rộng rãi hơn cho mọi người cũng biết tới thánh Fly cũng có đồng ý đâu. Thánh Fly hay thích đi chơi, người hay khoe với tớ người đi đến nơi này đẹp lắm nơi kia vui lắm nhưng dần tớ nhận ra người luôn đến những nơi vắng vẻ, không có người, luôn ở một mình không muốn tiếp xúc với ai...

- Sao lại thế? - Luca không nhận được phải hỏi. - Không lẽ có việc gì khiến người ghét gặp gỡ mọi người? - Nếu không phải vậy sống qua hàng ngàn vạn năm chẳng nhẽ người không có đơn.

- Thay vì nói là ghét tớ nghĩ là sợ thì đúng hơn. - Gabriel có chút tự lự. - Chuyện về người tớ không biết quá nhiều nhưng tớ đoán trong quá khứ hẳn đã xảy ra một vài chuyện gì đó khiến người tin rằng những ai có liên quan đến người sẽ không gặp chuyện may mắn. Thế nên trước nay người chỉ liên lạc với những người trong giới thần giống như bọn tớ vì dù sao có không gặp tụ tập vẫn có mỗi ràng buộc với người. Cậu có để ý lúc Gil hỏi người anh ấy chỉ gọi ý người tặng quà cho mình Clara thay vì cả Louis và hai anh em cậu không? Vì tụ tập đều biết người không muốn điều đó, không nên làm khó người. Ngay cả gặp gỡ mọi người mà người còn tránh cậu nghĩ người sẽ cảm nhận thế nào về lời chúc của mình?

Luca không nói gì, nó thần người ra nhìn cậu diễn viên bên cửa sổ, cảm xúc trong lòng lộn xộn không biết phải gọi tên như thế nào. Ra đây là lý do gương mặt người lại lạnh lùng như thế khi nhận hai chậu hoa quýnh từ tay nó, ra đây là lý do người hỏi Clara có thực sự muốn nhận lời chúc của người không. Và hóa ra đây cũng là lý do vì sao người không muốn tặng hoa cho nó...

- Vậy nên không phải người ghét cậu đâu, người còn báo Clover tặng quà cho cậu cơ mà. Tớ thấy người khá là quý cậu đây chứ. - Xoa xoa đầu cô bé Gabriel cười. - Biết rồi thì đừng nghĩ lung tung nữa.

Luca gật gù đầu nhưng nó vẫn chẳng thể thoát ra khỏi những suy nghĩ lờn vờn trong đầu. Giọng Gabriel tiếp tục vang lên bên cạnh nó.

- Thực ra tớ cũng có chút thắc mắc sao người lại đồng ý tặng quà cho Louis, vì anh ấy có quan hệ với Clara nên gián tiếp liên quan đến người? - Gabriel lẩm bầm. - Hay thần thế thẳng cha này có gì bí ẩn? - Còn cả việc người đồng ý vào nhà gỗ ăn bánh cùng Luca trước khi cậu đến nữa, nghĩ không cũng thấy lạ. - Bỏ qua đi. - Cậu tự nói với mình rồi chuyện qua chủ đề khác. - Tớ cũng không nghĩ cậu sẽ chọn Diên vĩ - Cậu cười híp mắt. - Diên vĩ là loài hoa biểu tượng của tớ đây, chúng mình có duyên thật rồi.

- Hờ... À... Ừ... - Luca ập ứng một chút, nó lạ nhìn về phía em Diên vĩ đang nằm phơi nắng trên cửa sổ mặt đỏ ửng lên một vệt đáng ngờ. - Tớ chọn vì tớ thích em ấy mà...

- Tớ biết rồi, em nào mà cậu chẳng thích.

Gabriel cũng chẳng để ý lắm. Cậu vuốt ve cục bông trong lòng, mắt nhìn ra phía vườn hoa, đôi mắt tím khác không tập trung vì cậu còn đang bận nghĩ chuyện khác.

Luca nhìn sang phía cậu bạn có chút ngờ ngợ. Nó cảm thấy Gabriel ở lại không đơn thuần muốn chơi với nó mà còn có chuyện cần nói với nó. Về vấn đề gì nhỉ?

- À! - Cuối cùng Luca nhớ ra, nó vội hỏi - Cậu có muốn xem em ấy không?

- Từ giờ đến chiều trước khi đi làm tớ vẫn còn hơn một tiếng đồng hồ nữa, xem qua một chút cũng không vấn đề gì.

Làm bộ như không quan tâm lắm Luca bảo vậy. Miệng thì nói thế nhưng mắt cậu vẫn chăm chú dõi theo từ lúc Luca mở tủ, lấy ra chiếc lọ thủy tinh cho đến khi có bạn ôm chiếc lọ ấy đến đặt trên bàn trước mặt cậu. Bình thủy tinh trong suốt đựng đầy nước sóng sánh, trời nổi ở giữa là hạt giống hoa Ngọc Trà xù xì đen thẫm. Vừa nhìn thấy hạt giống chẳng buồn giữ về bình tinh nữa Gabriel lập tức nâng bình lên kiểm tra vật nhỏ bên trong, so với lần trước cậu nhìn thấy thứ này cũng không khác biệt nhiều lắm.

Đã hơn một tháng trời qua kể từ lần gặp Luca trên tháp Đồng hồ hôm đó, mầm hi vọng được reo xuống trong lòng Gabriel ngày đêm không ngừng thôi thúc cậu. Cậu nghĩ đến hạt giống kia mọi lúc mọi nơi, từ lúc thức đến lúc ngủ, cả lúc tỉnh cả lúc mơ, gần như hơn một nửa bộ của cậu chỉ dành cho việc đó. Không ít lần cậu muốn đi thẳng xuống vườn hoa hỏi Luca xem hạt giống ấy thế nào rồi, có tiến triển gì không, bao giờ thì mới có thể mọc thành cây cho cậu, nhưng rồi cậu lại tự kìm chế bản thân mình, cậu không muốn tạo áp lực cho Luca cũng không muốn hỏi thức cô bé, cậu đã bảo sẽ tin tưởng cô ấy, cậu tin vào sự lựa chọn của mình. Nếu như hôm nay Luca không nhận ra suy nghĩ của cậu, không tự lấy ra hạt giống này chắc có lẽ cậu cũng chẳng nói ra đâu, cậu sẽ ra về như không có chuyện gì cả, sẽ tiếp tục ôm sự sốt ruột và tò mò ấy im lặng chờ đợi, đợi cho đến khi nào không đợi được nữa thì thôi. Một quá trình chỉ nguyên nghĩ cũng thấy nản, may sao Luca tình ý nhận ra.

- Vẫn ổn chứ Luca? - Đặt bình thủy tinh trở lại bàn Gabriel nhẹ giọng hỏi. - Có tiến triển gì không?

- Tớ đang thử các loại môi trường nuôi dưỡng khác nhau - Nói đến vấn đề chuyên môn của mình Luca mạnh dạn hơn hẳn. - Đã thử đến mười sáu loại rồi, loại này là loại khá nhất trong bảng đó, nó bảo với tớ nó thấy thoải mái hơn nhưng tớ vẫn nghĩ đây chưa phải tối ưu, tớ muốn cải tiến một số thành phần nữa. Hình như nó khá ưa kiềm, chắc nó cũng ưa sáng nữa vì nước càng trong nó càng thấy tốt, nhiệt độ ra sao thì tớ chưa nắm được, nó còn không thích tiếng động nữa, chẳng biết có ảnh hưởng gì đến phát triển của nó không...

Luca liên tục nói một hồi Gabriel chỉ im lặng ngời nghe. Sau cùng cậu xoa xoa đầu cô bạn, một nụ cười thật lòng nở ra trên môi.

- Cậu vất vả rồi.

- Hờ, cũng không có gì, tớ quen mà - Luca đưa tay vuốt vuốt lại mái tóc đã bị xoa đến rối xù. - Bình thường thôi, tìm hiểu nấy thông số ấy là cơ bản mà chỉ có điều... cậu không biết nó khó tính đến thế nào đâu! - Nhịn không được Luca chỉ vô hại giơng đang trời nổi giữa làn nước trong suốt. - Đến giờ nó còn đang cầu nhàu sao này tớ để nó trong tủ lâu thế, sao tự mình nói chuyện nhiều thế, sao ồn thế. Tớ đang báo cậu đó - Luca lay lay chiếc bình - cái đó bé xù mà khó chiều!

Đương nhiên ngoại trừ Luca có ai nghe thấy hạt giống kia nói gì đâu, trong mắt Gabriel cậu chỉ thấy có bạn mình nổi đóa lên với một cái bình thôi. Tinh Luca cậu biết rõ, để cô bé phải bùng nổ thế hẳn áp lực đã kìm nén cả tháng nay rồi. Cậu vội xoa dịu.

- Trước cậu báo nó không nói mà, giờ nó hay nói lắm à? - Gabriel hỏi, phương pháp tốt nhất cậu thấy là gọi chuyện cho Luca tự nói ra. - Nó nói gì thế?

- Nó toàn chê tớ thôi, chê suốt cả ngày ấy - Luca âm ỉc kể ra. - Chê tớ không biết cái này không gọi cái kia, toàn bắt nó phải thử nghiệm. Nhưng tớ không biết, không thử thì biết làm sao. Mà bụng mình nhột là nó chê tớ thế nhưng chẳng rõ hơn tớ được cái gì, tớ hỏi gì nó cũng không trả lời được, không trả lời được thì thôi lại báo tớ làm phiền nó. Cái đồ đáng ghét, nó bất nạt tới!

- Đúng là khó chiều thật.

- Nó chê tớ chán rồi lại ngồi ca cẩm sao nó lại gặp tớ chứ không phải Mộc thần. Nếu nó gặp Mộc thần có lẽ giờ nó đã có con có cháu rồi. Nó ca ngợi ngài ấy giỏi giang thế nào, tài ba ra sao, cái này tớ biết cả chứ nhưng ngài ấy là thần, tớ đâu phải thần làm sao mà so với nhau được.

- Đúng là không so được - Gabriel mỉm cười. - Vì giờ có ai biết Mộc thần ở đâu đâu để so với cậu, người đó mất lâu rồi mà...

- Tớ cũng biết ngài ấy không còn nữa - Tự nhiên Luca lại thấy rầu rĩ. - Nếu ngài ấy còn sống cậu sẽ nhờ ngài ấy rồi chứ đâu cần nhờ đến tớ...

- Tớ cũng không biết. - Gabriel nói - Tớ không thích nghĩ về những điều giả tưởng rõ ràng không có thật. Sự thực là tớ đã giao nó cho cậu, tớ tin cậu rồi sẽ làm tốt hơn cả cái vị Mộc thần nào kia nữa. Khả năng nhìn người của tớ chuẩn lắm đấy, cậu cũng phải tin tớ chứ.

- Tớ biết rồi... - Hơi bị lóa mắt đôi chút vì nụ cười của cậu bạn, Luca đáp lại giọng nhỏ xù, tâm trạng nó cũng khá lên rất nhiều. Rẽ mấy âm u trời lại nắng, nó cười hi hi. - Rồi đến khi nào cậu mọc thành cây tôi sẽ cho cậu biết tay - Lay lay cái bình con bé chau mắt lại - Nhớ ấy! Này, tôi báo cậu ấy, đừng có giả bộ ngu!

Gabriel bật cười, cậu lại có ham muốn vươn tay vào đó đâu có bạn, mái tóc Luca rất xù nhưng sờ vào lại rất mềm, xúc cảm rất tốt. Cậu cố gắng kìm chế mình, thay thế việc đó bằng cách xoa xoa đám lông cổ cục bông trắng, con mèo này vẫn ngủ khi khỉ, nhiều khi cậu thật hoài nghi mèo của mình ngoài ăn và ngủ còn biết cái gì. Hình như bị gai thấy nhột, Zaza quờ quờ hai chân trước đẩy tay cậu ra rồi tự lấy đôi chân to ú ớ đẩy lông ầy che đi đầu mình. Chắc con mèo này đang ham ngủ nên ghét bị làm phiền, nghĩ thế Gabriel cũng thôi không để ý đến nó nữa. Chỉ là có lẽ chính thằng bé cũng không ngờ tới, bên dưới nệm chần hồng có hai con nết vàng rực vẫn đang mở tròn.

- Cái ngài Mộc thần đó, ngài ấy nổi tiếng lắm à?

Sau khi bình tâm lại Luca đột nhiên hỏi. Nó không phải là đùa nhiều chuyện nhưng cả ngày cứ nghe hạt giống kia ca ngợi về một người nó không biết thì nó cũng dần trở nên tò mò.

- Cũng tương đối! - Gabriel gật gù - Nếu tính trong giới thần - Cậu ngừng lại đôi chút để ngó đôi mắt xoè tròn hào hứng của cô bạn mình - Lại muốn nghe chuyện rồi hả?

Luca gật đầu ngay lập tức, gì chứ khả năng kể chuyện của cậu bạn nó đã được chứng kiến nhiều lần rồi, càng chứng kiến lại càng muốn được chứng kiến thêm. Chỉ có điều không phải lúc nào Gabriel cũng rảnh, mà kể cả rảnh cũng không phải lúc nào cậu ấy cũng thích kể chuyện, vậy nên nếu có cơ hội phải nắm bắt ngay!

- Theo tôi thấy có bốn lý do chính khiến người này nổi tiếng - Thông thạo Gabriel từ từ nói. - Đầu tiên là vì chức vụ y cao, xếp theo sơ đồ bộ máy chính trị của Đông cung, y nằm trong Thất thần tử, xếp thứ ba về quyền lực. Nhưng đây chỉ là lý do nhỏ nhất.

- Vậy lý do thứ hai?

- Đương nhiên là vì y giỏi. Cậu nghe hạt giống này nói những gì về y rồi?

- Ừm... - Luca nhớ lại. Nó gạt mảy từ không tác dụng như gói lăm, tài ba lăm ra khỏi đầu cổ tìm một cái gì đó cụ thể hơn - Nó bảo ngài ấy từng là chủ nhân của Mảnh ghép trí tuệ... mà Mảnh ghép trí tuệ là gì thế?

- Là cái này này!

Gabriel đưa tay phải ra, ở nơi có tay gầy gầy có đeo một sợi dây đỏ treo lủng lẳng miếng ngọc bội vân xanh in hình chữ Trí theo ngôn ngữ cổ. Thứ này đã theo Gabriel lâu rồi, Luca cũng để ý thấy không ít lần chỉ có điều giờ nó mới biết tên.

- Ra nó là Mảnh ghép trí tuệ à? - Luca hơi ngạc nhiên - Giờ cậu giữ nó à? Mà là chủ nhân của thứ này thì sao?

- Thứ này giống như ấn ký thần trên linh hồn, nó đại diện cho một chức vụ thần, người sở hữu nó cũng được gọi theo tên là Mảnh ghép trí tuệ, là người cố vấn chung của giới thần Đông Tây Nam Bắc, sẽ được triệu tập bất cứ khi nào cần. Mảnh ghép này xóa đi ranh giới phân chia thần, tở là thần phương Tây nhưng vì sở hữu nó nên khi cần tổ cũng tham gia trong các tổ chức thần phương khác... - Giải thích có vẻ hơi loằng ngoằng, Gabriel tổng kết lại - Đại ý thì người là chủ nhân của mảnh ghép này phải là người rất thông minh, được thế giới nói chung là toàn bộ giới thần bốn phương nói riêng công nhận. Như tổ này!

- Ừa! Thật là giỏi! - Luca cũng chẳng ý kiến gì về sự kiêu ngạo của cậu bạn, hay đúng hơn chính nó cũng cho rằng bạn mình cực kỳ tài giỏi, tự hào là lẽ đương nhiên.

- Cậu nói tôi giỏi hay y giỏi? - Có những chuyện Gabriel vừa trả con lại vừa cố chấp, cậu nhất định phải hỏi cho rõ ràng cái đối tượng "Thật giỏi" trong câu nói của Luca kia là ai.

- Cậu giỏi! - Không chần chừ Luca lập tức đáp ngay.

- Ừ! - Khá thỏa mãn về câu trả lời của cô bé, Gabriel thoải mái nói tiếp. - Vậy y từng sở hữu mảnh ngọc này y có giỏi không?

- Cũng giỏi.

- Từ cũng nghỉ y giỏi. Y được giao cho mảnh ngọc này khi còn khá trẻ - Gabriel kể. - Khi đó phương Tây đã lập ra thần thông thái, tức là kiếp đầu tiên của tổ, người tên Iris ấy, nhưng Mảnh ghép này vẫn được trao cho y. Cậu nói xem có phải y giỏi hơn tổ không?

- Làm sao so sánh được? - Luca có vẻ không hiểu - Cậu là kiếp sau của thần Iris chứ có phải ngài ấy đâu, so với Mịch thần thế nào?

- Ừ hen. - Gabriel cười tươi hơn hẳn, cậu nói tiếp. - Nhưng thực sự thì y cũng có bản lĩnh không phải chỉ có danh thôi đâu. Y đứng đầu cuộc thi tuyển chọn vào Thất thần tử, theo lý y là thủ lĩnh của Thất thần tử. Việc sở hữu Mảnh ghép trí tuệ cũng là do y tự giành được. Cậu có biết đến cuộc chiến giữa Ma giới và Đông cung 5600 năm trước không?

Luca gật gù đầu, nó tự nhận bản thân không phải là một đứa học giỏi, ngoài biệt tài trồng cây tât cả những môn thường thức khác nó chỉ xếp mình trên mức trung bình một chút, lịch sử pháp thuật và thần học là hai môn nó yếu kém nhất nhưng dù là thế nếu với một sự kiện cứ được nhắc đi nhắc lại hết chương này mục khác, hết quyển sách này đến quyển sách khác thì dù không hiểu biết sâu nó cũng phải thuộc cái tên của sự kiện đó. Và cuộc chiến vào 5600 năm trước chính là một sự kiện nổi bật như thế.

- 5600 năm trước Ma giới chủ động gây chiến với Đông cung về tương quan lực lượng khi ấy Ma giới vượt trội hơn Đông cung rất nhiều, khi ấy Đông cung vừa lập Thất thần tử, vừa đổi mới bộ máy chính trị, vừa non trẻ vừa lăm khó khăn. Nhưng kết quả cuối cùng Ma giới lại thất bại thảm hại, cậu có biết nguyên nhân không?

- Không - Luca thành thật đáp. Trong đầu nó đang có lục lại lại mở phân tích lịch sử trong đầu nhưng khôn thay mức độ học trên dưới trung bình chỉ đủ cho nó nhớ được cái đề mục, còn đoạn dưới là gì thì nó chịu. - Tại sao thế? - Nó nghĩ nghĩ thêm - Có liên quan đến Mịch thần à?

- Ừ. - Gabriel gật đầu. - Y là nhân vật chính của chiến thắng ấy. Y gây xích mích với Đông cung, làm bộ như mình phản bội Đông cung đầu quân cho Ma giới, chiếm lấy lòng tin của chúa tể Ma giới được phong đến tận chức Quân sư, rồi ngay vào lúc ai cũng tưởng y là kẻ phản bội y lại âm thầm phá hủy ma giới từ bên trong, truyền tin ra bên ngoài vạch kế hoạch đánh úp Ma giới tiêu diệt từ đầu rảo Ma giới trở đi. Tuy kế của y không hoàn toàn thành công, không giết được chúa tể ma giới nhưng đủ sao cũng làm ám mờ thôn tính Đông cung của Ma giới thất bại. Chiến thắng của Đông cung hơn phần nửa công là của y. Quả ấn tượng với bản lĩnh người này giới thần mới quyết định trao Mảnh ghép thông thái cho y. Và khi ấy y mới tròn 20 tuổi. - Gabriel dừng lại một chút. - Trẻ hen?

- Ừ. Trẻ thật. Hơn ông anh tở có một tuổi... - Đùng là đẳng cấp khác biệt giữa Thần nhà người ta và anh trai nhà mình.

- Đây là chiến tích hiển hách nhất của y, sau này không có mấy sự kiện nhắc đến tên y nữa - Gabriel hóp một ngụm trà. - Phần lớn các sự kiện trong lịch sử được đề chung dưới tên Thất Thần Tử hay Đông cung thay cho tên một cá nhân cụ thể. Nhưng nếu cậu vẫn muốn thấy y cũng không khó đâu, chỉ có điều thay vì tìm trong mấy cuốn lịch sử cậu nên mở trang đầu tiên của các cuốn sách khác xem phần đề tên tác giả cậu sẽ thấy có một cái tên được lặp lại khá nhiều - "Mạn Đà La Hoa" ấy chính là tên hiệu của y. Nhất là trong sách Thực vật học, mười quyển thì phải hơn một nửa có tên y. Cậu có để ý không?

- Ra đó là ngài ấy à? - Luca ngẩn mặt. - Tổ cứ tưởng ai cơ.

- Xa tận chân trời gần ngay trước mắt. - Gabriel mỉm cười. - Nếu đã để ý đến tên tác giả sách, ngoài tên người đó cậu còn thấy tên ai quen nữa không?

Hỏi câu này Gabriel cũng nghĩ phần nhiều chắc có bạn mình chẳng biết đâu ai ngờ vừa nghe xong Luca đã nhiệt tình gật đầu.

- Có, tôi thấy cả tên cậu nữa - Con bé hớn hớn cười lộ ra hai cái răng cửa to như răng thỏ. - Các thế hệ thần thông thái đề tên chung là Iris phải không? Tổ thấy trong nhiều sách lăm.

Điều này con bé đã phát hiện lâu rồi nhưng chưa có cơ hội nói cho cậu bạn biết, nói được ra trông nó vui hơn hẳn. Mà đầu phải chỉ mình Luca vui, Gabriel lúc lắc lông chẳng kém, cậu nhịn không được vươn tay xoa mái đầu rối tinh của cô nhỏ.

- Coi như cậu cũng có lúc tinh ý.

- Hì - Thịnh thoảng mới được một lần khen, Luca cười híp cả mắt, nó có lục thêm trong kho trí nhớ tở tàn của mình xem còn chút dấu vết liên quan nào nữa không, cuối cùng thì nó cũng kéo ra được một cái đuôi mơ hồ. - Hình như tở nhớ là có mấy quyển tên cậu với tên ngài ấy toàn đi chung với nhau ày?

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Mịch thần quá cổ (2)

Gabriel lẳng lẳng nhìn nó, kỳ lạ là cậu bạn có vẻ chẳng hào hứng gì với vấn đề này. Hay nó lại nhớ nhầm rồi?

- Không, cậu nhớ đúng đấy. - Nhìn gương mặt đang xui xẻo của Luca, bỗng dưng Gabriel thấy tội tội. Cậu suy qua tính lại thì tự thấy dù sao trong lòng Luca hình tượng của cậu đã đủ cao lắm rồi, bớt đi một chút chút xui chắc cũng không sao đâu. Đây là Luca cơ mà, cậu có gì phải nghĩ. - Có rất nhiều quyển "Iris" và "Mạn Đà La Hoa" luôn đi chung với nhau, những quyển đó là thành phẩm nghiên cứu hợp tác mà tổ của những kiếp trước và y cùng làm. - Gabriel quyết định kể - Nhưng cậu có để ý tên y trước viết trước tên tổ không, điều ấy đại biểu cho việc tổ của những kiếp trước và tất cả mọi người đều tự công nhận công lao nghiên cứu của y lớn hơn, hay nói đơn giản là y giỏi hơn tổ. Theo tổ cảm nhận, có vẻ Iris trước kia và Mịch thần giao tình cũng không tồi, thậm chí "họ" luôn nhún mình dành cho y một sự nể phục nhất định, thừa nhận mảnh ghép này xứng đáng thuộc về y hơn họ - Gabriel lắc lắc miếng ngọc ở cổ tay. - Những kiếp trước hình như họ đã nghĩ thế. Tổ thì chẳng nghĩ gì được vì tở còn chưa gặp y. - Cậu nói bằng quơ rồi vươn vai đuổi người một cái. - Nếu có cơ hội tở cũng muốn một lần được gặp y xem sao, xem y thần thông quảng đại đến độ nào. Cậu có nghĩ y thực sự giỏi hơn tổ không?

- Không - Luca vẫn chẳng ngần ngại đáp ngay. Nó nói thêm khi thấy Gabriel dùng đôi mắt "cứ nói thật đi đừng ngại" nhìn mình. - Tổ lúc nào cũng nói thật mà, cậu biết tổ có nói dối được đâu. Tổ nghĩ ngài ấy chẳng giỏi hơn cậu, nhưng mà... - Nó dưng mấy giây. - Ngài ấy sống lâu hơn chúng ta...

- Nên là việc y có lăm thành tựu hơn tổ chỉ chứng tỏ y giỏi hơn tổ và có nhiều dịp thể hiện hơn tổ hen - Gabriel vui vẻ tự suy nột những lời Luca chưa nói (hoặc không nói) - Tổ cũng thấy thế, y có 3000 năm tích lũy kinh nghiệm, y có cả một cuộc chiến lớn để chứng tỏ tài năng...

Cậu thì có gì nh? Nhiều lắm thì được 30 năm cuộc đời, còn thời bình này lấy đâu ra cơ hội cho cậu cần nảo? Hay nói đúng hơn là gần như chắc mười phần mười cho đến tận khi cậu chết cũng chẳng có cơ hội nào so tài cùng vị Mịch thần kia, bao nhiêu khả năng đang yên đang lành tự đem lại có kẻ rảnh rồi nhảy ra lăm loạn, với tương quan lực lượng cân bằng như bây giờ, các thế lực Thần Quỷ bốn phương đâu có bị chùng vào nước cũng chưa chắc đã đỡ hơi gây chiến với nhau. Nên tóm lại, thời này ai ai cũng nhàn hạ, thần thánh cứ như thất nghiệp, lơng không được hưởng mà việc cũng chẳng ai khiến lăm, thật bình an thay!

- Nếu được so tài với y một lần thì thật tốt - Cuối cùng Gabriel cũng nói ra suy nghĩ của mình - Nhưng mà thôi - Cậu cười cười. - Làm đúng trách nhiệm của một vị thần tớ nên chú ý tới đa để ngăn chặn tuyệt đối mọi nguy cơ phá vỡ hòa bình thế giới có thể xảy ra, cứ thế này cũng tốt mà.

- Ủ, có chuyện gì cậu sẽ vất vả lắm - Luca bảo. - nếu cậu thích cậu có thể nghiên cứu viết sách...

- Rồi để những thế hệ sau đánh giá tớ và y ai hơn ai ấy hả? - Gabriel nói hộ - Vậy thì thôi cứ để thế hệ sau tự làm đi. Tớ lười lắm. Dù sao tớ cũng là người bận rộn mà - Cậu nhún vai - Tớ đâu có rảnh rỗi. Mà tớ đã có mục tiêu của riêng mình rồi...

- Là gì thế? - Luca tò mò.

- Cứ để khi nào hoàn thành được tớ nói cậu nghe nhé - Gabriel bâng quơ ngó ra phía xa xa - Giờ thì cậu có muốn nghe nốt câu chuyện về vị Mộc thần kia không?

- Có chứ. - Luca gật đầu ngay, bộ não đơn giản của nó lập tức xóa luôn câu hỏi trước đó.

- Tớ đã nói là có bốn lý do khiến Mộc thần nổi tiếng, hai lý do đầu tiên đã kể được ghi chép trong sách sử nhiều hơn, hai lý do tiếp theo tớ sắp kể dù ít ghi trong những tài liệu lịch sử chính thống, nhưng chúng lại được khá nhiều người biết đến và đều xét theo tính chất của một câu chuyện thì thấy chúng còn thú vị hơn. Thuộc về vấn đề cá nhân của người đó, lý do thứ ba nói tới là ngoại hình của y, nói thẳng ra là sắc đẹp của y. Mộc thần là một người vô cùng, vô cùng, vô cùng đẹp, tho vào mắt dành cho y những lời khen mà có cảnh, người ta nói y đẹp đến hoa đứng cạnh y then thung không dám nở, chim không muốn bay, bướm đậu nhắm chỗ, thậm chí chỉ cần y tới mặt nước cũng phải im lặng để đón lấy trọn vẹn bóng hình của y. Có thể nói trong lịch sử ngoại trừ là người thông minh nhất y còn được công nhận là nam thần đẹp nhất mà chưa ai vượt qua được, y cũng là người duy nhất có thể đẹp sánh ngang với cả nữ thần tình yêu Selen của chúng ta, nói đến vậy, cậu có thể tưởng tượng trong nào rồi chứ?

- Ổ... - Luca chưa hề nghĩ đến lý do thứ ba mình được nghe lại như thế, cộng thêm việc phải huy động trí tưởng tượng đến tối đa để theo kịp miêu tả trong lời nói của Gabriel làm nó chỉ đáp được một từ mơ hồ. - Ngài ấy đúng là toàn vẹn nhĩ? - Ngấm một chút nó nói thêm

- Ủ. - Gabriel cũng vui vẻ thừa nhận, nếu người kia không thực sự xuất sắc cậu sẽ thấy không thoải mái khi những kiếp trước mình bị coi dưới vẻ người ta. - Y quá nổi bật nên dù y đã chết khá lâu cũng không ai quên được y. Chỉ cần ba lý do trên đã đủ cho y được chú ý, còn một lý thứ tư coi như góp phần cho ai thích tìm hiểu về người này thôi. Là về vấn đề đời tư của y. - Gabriel chậm rãi nhấp trà rồi thông dong nói - Chuyện tình ái của y tương đối nổi tiếng. Người y yêu cũng là một vị thần nằm trong Thất Thần Tử, nằng giữ chức Nguyệt Thần, cũng là nữ thần duy nhất của tổ chức thần này. Hai người họ bên nhau từ bé, yêu nhau từ khi nào thì tớ không rõ nhưng cuộc tình của họ cũng chẳng kéo dài bao lâu vì ngay khi chưa đủ mười tám tuổi Nguyệt Thần đã qua đời, nằng chết trong cuộc chiến giữa Đông Cung và Ma giới. Không phải nằng chết trong chiến trận, cái chết của nằng là một sự trả thù của Ma giới đối với riêng Mộc thần vì những gì y đã làm, Ma giới đón sự căm hận của mình lên người mà Mộc thần yêu nhất. Nguyệt thần chết khi còn quá trẻ, nằng chưa lập được công lao gì nên ghi chép về nằng cũng không có mấy, người ta chỉ truyền lại rằng nằng đã ra đi trong vô vản tiếc nuối vì nằng chưa đủ mười tám tuổi, vì nằng ra đi khi chưa có được một danh phận với Mộc thần nằng yêu, nỗi uất hận trong lòng nằng khiến mười năm sau đó ở Đông cung, trăng ngày nào cũng đỏ rực như máu! Nhưng nếu câu chuyện của họ chỉ đến đây thôi có lẽ nó cũng chỉ gọi lên lòng thương tiếc của mọi người một vài năm chứ không thể lưu truyền đến tận bây giờ. Cậu có đoán được khi Nguyệt thần chết Mộc thần đã làm gì không?

- Ngài ấy trả thù Ma giới?

- Không, đứng ở vị trí một vị thần nhiều khi cậu không thể làm theo những gì mình muốn, vào lúc ấy Ma giới và Đông cung khổ khăn lắm mới ngừng chiến tranh Mộc thần sẽ không mù quáng phá vỡ thế cân bằng ấy. Việc y làm không rầm rộ mà rất lặng lẽ, y chỉ để tang và chờ đợi Nguyệt thần trong suốt 3000 năm, nguyên nhân đó đã không phải ai cũng làm được. Thứ người đời ngưỡng mộ ngoài một tình đẹp của hai người còn là lòng chung thủy của y, vừa tài giỏi vừa si tình y chẳng phải chính là mẫu người trong mộng của con gái các cậu sao?

Gabriel nheo mắt nhìn có bạn, Luca cười hi hi không đáp, Gabriel lại tiếp tục kể.

- Tớ vừa nói rồi đó, y chỉ chờ đợi Nguyệt Thần 3000 năm, cũng có nghĩa là 3000 năm sau Nguyệt thần đã trở lại, họ tổ chức một đám cưới rất linh đình đúng như nguyên ước của Nguyệt thần trước kia. Nhưng cậu cũng có nhớ mốc thời gian mà y chết không? Là khoảng gần 2600 năm trước, chính xác là 2575 năm, cũng có nghĩa Nguyệt thần chỉ trở về trong một thời gian ngắn thì cả y và nằng đều qua đời. 2575 năm trước là một mốc thời gian rõ ràng nhưng lại là một sự kiện mờ mịt, có chuyện gì đó đã xảy ra vào năm này mà lịch sử không ghi rõ, ngoài Mộc thần và Nguyệt thần vẫn còn ba cái chết kỳ bí của ba nhân vật quan trọng nữa, đó là Hữu thần của Đông cung, Chúa tể của Ma giới và Hoàng tử cũng của Ma giới. Năm người này vì sao chết hay chết thế nào không sách sử nào chép lại nhưng cũng có một số giả thiết có thể đặt ra. Đầu tiên là người chết thuộc cả hai phe Đông cung và Ma giới vì thế hẳn nguyên nhân cái chết của họ ít nhiều cũng phải liên quan đến sự đối đầu của hai thế lực này. Nhưng điều đó chỉ mang tính sơ lược tổng quát thôi, đào sâu hơn cậu sẽ thấy lý do năm người họ chết có lẽ vẫn xoay quanh vị Mộc thần kia. Đời tư của y tương đối phong phú, y chỉ yêu mình Nguyệt thần chắc là đúng nhưng không phải chỉ mình Nguyệt thần yêu y. Y xuất chúng mà nên mọi người chú ý đến y cũng là hiển nhiên. Trong số rất nhiều người đề ý y nổi bật có hai người mà tớ đã kể, là Chúa tể và Hoàng tử của Ma giới, hai kẻ này yêu y có lẽ cũng rất sâu đậm, công lao của y trong cuộc chiến giữa Đông cung và Ma giới không ai có thể chối bỏ nhưng mỗi bên nhìn nhận việc y làm theo một hướng khác nhau. Giới thần nói rằng vì y khôn ngoan và tài giỏi nên mới chiếm được lòng tin của Chúa tể mà giới đề rồi hoàn thành trọn vẹn vai diễn của mình. Giới quỷ thì không đồng ý như thế, chúng cho là vì y dùng sắc mê hoặc chúa tể và hoàng tử của bọn chúng nên kết cục ấy mới xảy ra. Dù sao lời truyền miệng qua từng đó năm cũng trở nên biến dạng và có chỗ sai lệch nhưng tờ nghi việc Chúa tể và Hoàng tử mà giới yêu y là chính xác bởi lẽ nếu điều đó không phải thật giới ma quỷ sẽ chẳng dám mạo phạm đến chủ nhân của chúng như vậy. Nếu công nhận điều ấy sẽ có rất nhiều việc được lý giải khác đi, tỷ như việc của 5600 năm trước tại sao Ma giới không giết Mộc thần mà lại xuống tay với người mà Mộc thần yêu, lại tỷ như chuyện của 3000 năm sau khi Nguyệt thần trở lại tại sao chỉ một thời gian ngắn lại có làm thương vong đến thế. Có nhiều lời phỏng đoán đưa ra rằng Nguyệt thần trở lại khiến hai vị của Ma giới kia không vừa mắt, họ muốn giết hại nằng lần nữa nhưng Mộc thần không thể cho phép điều này, giao tranh xảy ra và cuối cùng là tất cả cùng chết. Chuyện này tờ cũng chưa kết luận được là đúng hay sai vì nó xảy ra quá lâu rồi và người ta hình như cũng không muốn ai biết đến nó. Nhưng tớ nghĩ hẳn chẳng đơn giản đến thế, lý do vẫn xoay quanh vị Mộc thần kia nhưng sự tình chắc phải còn gì ẩn dấu vì nếu không tớ sẽ thấy nó cứ như tờ cười vậy!

Nghe Gabriel kể không hiểu sao trong đầu Luca lại vùn vụt nổi lên mấy cái từ bất giác gần người ta hay nói, đại loại như "Đánh ghen tại nhà, cùng tình địch đồng quy vu tận" hay "Phanh thấy người yêu rồi tự sát vì tình" gì đi đó. Nó nghĩ đến ngày người rồi lại vợ và lúc đầu đuổi một mớ loạn tấu bắt tao đi, nó còn chưa chán sống, ngắm thời coi từng đó ví dụ là vị nào thì cũng chỉ cần phẩy tay là nó la đầu gối coi, nó trề lồm, không nên đại đột nghĩ như như vậy.

- Chuyện tình cảm của thần cũng phức tạp nhì. - Nó bảo với Gabriel. - Cũng có yêu đơn phương, thù hận ghen tuông như thường.

- Không như thường thì cậu nghĩ nó phải thế nào? - Gabriel bật cười. - Ngoài việc được gần thêm một chữ thần ra thì có gì khác đâu. Không kể tới mấy vị sống lâu lâu lo chẳng chết, họ lại càng có thời gian làm nhiều chuyện mà chúng ta đều không làm được. Vậy nên chuyện tình cảm của họ đâu đơn giản, thường lại phức tạp hơn ả chứ. Có nhiều mối tình nổi tiếng lắm nếu có đủ thời gian tớ sẽ kể cho cậu nghe hết cả... Nhưng không phải bây giờ.

- Cậu phải đi làm rồi à? - Luca quay lại nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường và bất chợt nhận ra đã gần một giờ chiều, thời gian trôi qua nhanh quá. - Cậu ăn thêm gì đã rồi hãy đi. - Nó để ý thấy này giờ Gabriel chỉ uống trà chứ không buồn động đến cái bánh nào cả.

- Thôi khỏi - Vừa nghe xong cậu bạn đã phẩy tay. - Tớ có đói đâu. Nãy Gil ép tớ ăn no lắm rồi. Ăn nữa là bội thực đấy. Mà cậu cũng dừng lo - Gabriel cười cười. - Ai chứ ông anh nhà tớ tớ rõ lắm, thế nào lát nữa anh ấy cũng sẽ gửi cho tớ cả suất ăn trưa đến bệnh viện vì sợ tớ sẽ chết đói cho mà xem. Ngay cả tú của tớ ở viện ảnh cũng nhét đầy ú bánh rồi...

- Nhưng cậu có chịu ăn không chứ?

- Sao cậu nói càng ngày càng giống Gil thế nhỉ? Yên tâm đi, tớ sẽ giải quyết ổn thỏa tất cả trước khi tui nó quá hạn mà...

Luca có vẻ vẫn không an tâm lắm, thấy có nhò như còn có điều muốn nói Gabriel lập tức đánh lảng qua chuyện khác.

- Đạo này tờ cũng hơi bận nên ít xuống chơi với cậu được, sắp tới tờ còn phải đi đến viện lưu động nữa chắc phải qua tới tháng tám mới nhàn rồi hơn, lúc ấy thì vào hội rồi tự mình sẽ có nhiều dịp đi chơi. Giờ phải chuẩn bị hội chắc cậu cũng bận nữa.

Cậu nhe nhằng nói vài câu, tay không ngừng xoay tròn lọ thủy tinh chứa hạt giống nhỏ.

- Vậy nên mi đó, đừng gây thêm vất vả cho có ấy nữa. Ngoan ngoãn hợp tác đi, đừng có trông ngóng cái tên Mộc thần nào đó gần 3000 năm còn chưa trở lại đó, cả dòng tộc nhà mi không chờ được hẳn mi nghĩ mi đủ may mắn mà chờ được hẳn hả? Có ấy là hi vọng duy nhất của mi bây giờ, có ấy không cần mi mà mi mới cần có ấy, ta thực sự mong lần sau gặp lại ta sẽ không phải nghe có ấy phiền muộn thêm về mi, bằng không ta sẽ loí mi về bỏ tù đi, đừng mong có cơ hội ra ngoài!

Sau khi cảnh cáo đe dọa hạt giống nhỏ Gabriel dừng lại chút xem hạt giống kia có muốn nói gì không, đương nhiên việc nó nói gì cũng chỉ mình Luca nghe thấy rồi tường thuật lại.

- Nó bảo rằng không phải nó cần tờ mà là cậu cần nó mới đúng.

- Đùng ngay thơ thế chứ - Gabriel bật cười. - Ta cần mi thật nhưng không có mi ta vẫn sống tốt, còn không có có ấy mi chỉ có đường chết thôi. Nặng nề thế nào mi tự cân nhắc, ta nghĩ mi ngang bướng thật nhưng mi cũng đâu có ngu, phải không?

Giữa trưa nắng chói chang mùa hạ ôm theo em mèo Zaza, Gabriel bước ra khỏi căn nhà gỗ, tạm biệt Luca rồi xoay đầu định bế cả mèo cùng đến bệnh viện. Ai đề chỉ vừa mới đi được qua cầu con mèo vốn tưởng đang ngủ say lại bất ngờ nhảy vọt ra khỏi vòng ôm của cậu rồi nhanh chóng chạy biến vào rừng, để lại thảng bẽ đứng ngây ngẩn mắt vài giây. Chuyện gì thế nhỉ, cái con mèo quái người này đi chơi cả tháng rồi mà về vẫn không nhớ mình sao? Không lẽ ở với anh Deneger lâu quá nó tự nhiên trong anh ấy mới là chủ nhân rồi? Nhân vật có chút khó hiểu, chắc lát Gabriel cũng vút suy nghĩ về Zaza ra sau đầu, cậu vẫn vo chia nào thành nhiều phần mỗi phần ngắm một việc trong lúc chân vẫn bước qua công nổi không gian. Bỗng cậu thanh niên áo trắng vụt biến mất ngay trong tích tắc...

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 13: Khách không mời

Quay ngược thời gian trở lại gần một giờ trước là lúc đoán sáu người vừa rời nhà gỗ và đang trên đường về khu nhà chính của học viện. Họ đi thành đôi với nhau mỗi người mang theo một tâm trạng, đa số đều vui vẻ thoải mái trên mức bình thường, chỉ có duy nhất một người lại chìm trong suy tư nặng nề. Không ai khác đó chính là Louis. Điều này cũng rất dễ hiểu, bất cứ ai trong hoàn cảnh của anh nếu được nghe lời dặn dò rợn người từ vị thánh tối cao tôn kính mà bảo không nghĩ ngợi gì thì chỉ có thể là nói dối hoặc chẳng là đầu óc chậm chạp không nghĩ tới mà thôi. Không cần chứng minh cũng đủ thấy trí tuệ Louis vẫn hoàn toàn bình thường và cũng bởi vậy giờ anh đang cuốn béc óc mình đi trong hàng sa những suy nghĩ. Tại sao thánh Fly lại nói vậy với anh, đâu có lẽ nào lời nói của người chỉ mạng y đơn giản bảo anh hãy trấn trọng Clairah hơn đúng không, vì bản thân anh cũng thấy mình đối xử với người mình yêu khá tốt, ít nhất là chưa đến độ một người cao quý như thánh Fly lại phải tự mình dấn đó anh chuyện nhỏ nhất như thế, nếu vậy hãm y thực sự của người là gì? Hãy bảo về Clairà? Chẳng nhẽ có ấy sẽ gặp phải nguy hiểm! Đây cũng chính là điều anh lo lắng nhất, lo đến độ trong đầu anh sớm đã vạch đến mấy kế hoạch, trước hết có lẽ anh nên lên kế với tộc Tiên tri để xem họ có thể gọi y cho anh thêm chút gì nữa không. Đương nhiên anh cũng có nghĩ tới về sau câu nói của thánh Fly khi người nhắc đến tính mạng mình nhưng nó cũng chẳng khá hơn nữa về trước, anh vẫn chưa hiểu cụ thể ý người muốn nói. Xét theo mặt chữ dường như người muốn truyền đạt về một mối liên hệ nào đó giữa anh và Clairà mà ở đó nếu không bảo về được Clairà thì chính anh sẽ gánh hậu quả. Đó là mối quan hệ gì

nhĩ? Có lẽ nào người chỉ trừu tượng hóa lời nói của mình lên thôi? Những suy nghĩ cứ đâm rẽ phát triển lộn xộn và đầy áp lên trong đầu anh khiến anh vừa bất an lo lắng vừa muốn nhanh chóng tách chúng ra lại vừa bắt lực nhìn chúng cứ xoắn chặt với nhau như thề. Bên cạnh anh Clairra vẫn đang vui vẻ với hai cháu Quỳnh được tặng, cô bé liên thoảng nói, như một chú chim vui vẻ hót vang giữa mọi người.

Nhưng cũng rất mau thôi Clairra đã nhận ra hình như hôm nay Louis không chú tâm đến những gì mình nói, câu đáp lời của anh rất chung chung, chẳng giống anh bình thường chút nào.

- Anh sao thế?

- Hờ? – Đang trong dòng suy nghĩ Louis giật mình quay sang. - Có chuyện gì vậy em?

- Anh mới có chuyện gì ấy. – Clairra chau mày hoài nghi. – Em nói em nghe anh không đề ý gì à?

- Anh xin lỗi – Louis cười cười làm hòa. – Anh đang bận nghĩ một chút. Em định nói gì với anh?

- Em bảo chúng ta nên đặt hai chậu hoa này chỗ nào, phòng anh một chậu phòng em một chậu hay để hết chúng qua phòng em, tại anh cứ đi vắng mãi, để nó một mình ở phòng em sợ nó sẽ buồn.

- Thế nào cũng được cả mà em. – Thực ra anh thấy chuyện này cũng không quan trọng lắm, tuy Clairra muốn sao thì làm vậy, nhưng anh thừa biết cô bé sẽ không thích đáp án nước đôi như thế nên anh lại nói thêm. – Không bằng cứ để bên phòng em đi, cho tui nó nhìn quen mặt nhau đi đã rồi hãy tách chúng ra.

- Hừ, để tui nó có thời gian yêu nhau hen. – Clairra hip mắt cười. Từ hồi chơi với Luca, nghe cô bạn cứ tám chuyện hoải với mấy cái cây tui nó cũng luyện thành thói quen suy nghĩ cây cối như một cá thể có ý kiến chủ quan của riêng mình, chỉ trừ việc không nghe thấy chúng nói chuyện nào thôi. - Vậy là giải quyết xong chuyện ấy rồi, tui lướt anh nói em nghe, có chuyện gì à?

- Có gì đâu em

- Đừng lừa em chứ! Nếu không có chuyện thì anh nghĩ cái gì?

- Nghĩ buổi họp chiều nay. – Louis thuận miệng bảo, trong giây lát anh bỗng cảm thấy thật may mắn vì còn có lý do đường hoàng để viện cớ. Và lại còn là một lý do hoàn hảo, vì anh biết chắc nếu đã nói tới công việc dù có tò mò Clairra cũng sẽ không hỏi sâu.

Đúng như thế thật, Clairra chấp nhận lý do của anh rất nhanh chóng, cô bé bám lấy tay anh rồi ngả đầu mình qua đó.

- Chán nhĩ, hội thì vui thật nhưng lắm khi em ước gì giờ đã tàn hồi rồi, tui mình quay về Athens, anh sẽ bớt bận rộn hơn chút. Đạo này anh vất vả quá...

- Thương anh à? – Đôi dòng tâm sự của Clairra làm tâm trạng Louis khá hơn rất nhiều, anh với tay qua cốc nhẹ lên chòm đầu cô bé trêu chọc. – Nhưng mà em ngốc quá, chờ bao nhiêu năm mới có một dịp hội lại muốn nó trôi qua mau, về Athens em sẽ ít được đến chơi với Fleur hơn, ít gặp Gil và Gabriel hơn, không buồn à?

- Nhưng em sẽ có nhiều thời gian bên anh hơn. - Ngheến mặt lên nhìn vào mắt Louis Clairra nhò giọng nói - Vậy cũng tốt mà.

- Đang trách anh dành ít thời gian cho em đó hả? - Khóe miệng Louis nhướn cao hơn. – Nói nghe này, sao em không ước giờ qua dịp chuẩn bị hội, đã vào tháng tám khai hội, vậy có phải anh vừa nhàn hơn, em vừa được đi chơi hội lại không phải xa bạn em không?

- Ủ nhỉ? - Vẻ giật mình trên mặt Clairra rõ ràng như nó vừa bùng tình đại ngộ. - Sao em không nghĩ ra nhỉ?

- Vậy mới nói em ngốc.

- Kệ! Em cứ ngốc, có anh thông minh bù là được rồi.

- Cũng có lý!

Hai người ăn ý với nhau cùng cười, Clairra tựa hẳn người sang phía Louis, anh khẽ hôn nhẹ lên mái tóc to vàng, đầy mắt vừa dịu dàng lại vừa phức tạp, càng yêu Clairra bao nhiêu anh lại càng lo lắng cho cô gái của mình bấy nhiêu, lo cô ấy không được hạnh phúc, lo cô ấy sẽ gặp hiểm nguy, lo không thể bảo vệ cô ấy chu toàn. Sự bất an trong lòng anh không phải chỉ do thánh Fly mà còn phải nhờ công một phần do Gabriel mang lại, anh vẫn còn nhớ như in lời cậu ta nói, tuy không phải nói với anh nhưng vẫn làm anh giật mình, cậu ta bảo: “Một trăm năm đủ để người đi tìm Clover ba lần”. Câu nói này có nghĩa là sao? Đường như có điều gì đó bí ẩn bọn họ đều biết nhưng anh và Clairra lại không hề hay. Gabriel biết có lẽ Gil cũng biết, lòng anh lạnh đi khi nhớ lại buổi nói chuyện trên tháp Bắc vào ngày đầu tiên anh đến học viện này, được nghe tin chủ tộc nhà Ivient chính là vị thần còn sống sót từ tận thế hệ thần trước, năm nay ngài ấy mới ba bảy tuổi, vậy mà theo lời người con trưởng của ngài, thế là đã đủ già rồi! Chưa mò hồ gì lên cho anh những dự cảm bất an, có lẽ anh nên sớm làm rõ mọi chuyện bắt đầu từ phía cậu con trai phía trước, anh nghĩ cậu ta sẽ cho anh được câu trả lời thỏa đáng, bí mật gì đang ẩn giấu ở đây?

Gil đầu là một người vô cùng tinh tế và nhạy cảm nhưng điều ấy không có nghĩa là lúc nào nó cũng hiểu được người ta đang nghĩ gì, đơn cử như trường hợp này, tuy nó có đề ý đến hai người đi sau mình nhưng cũng chỉ thấy họ đang tình cảm ôm ấp nhau chứ sao biết được những sóng gió trong lòng Louis bấy giờ. Nó khẽ siết nhẹ bàn tay mình nắm, bên cạnh nó Fleur đang mơ màng, nó biết rằng lại buồn ngủ rồi, nên sớm đưa nàng về tháp Bắc nghỉ ngơi xong xuôi nó sẽ đi dự họp.

Sáu người đi thành ba đôi trong đó có lẽ đôi đi đầu tiên là ổn à nhất. Cũng không phải cả hai người đó đều thích nói chuyện, người ta hầu như chỉ nghe thấy tiếng Centa, đôi khi lắc đầu lắc mới có vài âm mũi Deneger ừ à đáp lại, vậy nhưng chắc đã quen với tính cậy miệng không thêm nói của thằng bạn mình, Cent vẫn tự mình chiến đấu rất hăng say:

- Mày còn nhớ à Mỹ nhân ngư ve vãn mày cái hôm sau khi tui mình ở đó được hai ngày không? Tao thấy à xấu hổ lắm mà cứ tự làm như mình xinh đẹp cho gái lắm. Đã vậy còn vừa ngu vừa hèn, mày biết lúc mày từ chối à xong à quay qua tao làm gì không? À kờm tao cháy mắt mày à, mà tao cũng đếch hiểu, mẹ nó, tao liên quan quí gì!

- Ừm..

- Mày cũng thấy vô lý đúng không, mà không phải lần đầu đâu, tao gặp chuyện này chẳng dưới chục lần rồi, nghĩ cũng buồn cười, sao mày à không hiểu rằng tao chỉ là bạn mày chứ có phải cha mày đâu, mà dù có là cha mày tao cũng có cảm cân gì việc mày yêu đương đâu, ghi hận với tao làm khi gì?

- Ừ...

- Mả sắp tới mày còn phải đi đầu nữa không? Có gì không phiền kéo tao đi với, ở lại đây chán chết lên được!

- Ừ...

Câu chuyện nhặt nhẻo bên nói bên nghe của hai người họ cứ vậy tiếp diễn cho tới khi Cent phải tạm biệt vì đã đến chỗ rẽ về khu nhà dành cho học viện Athens, trước khi rời đi nó thẳng tay ném lại cây hoa Nhài vàng cho bạn mình rồi căn dặn.

- Mày chăm mỗ giúp tao, cái vụ chăm nom cây cối này tao dốt lắm chỉ sợ nhờ tay làm nghèoөө mất mỗ thì khôn, em tao dám liều chết với tao lắm. Đợi đến khi nào nó hóa vàng thật thì hãy đưa tao, tao sẽ tặng mày một cảnh. Cự quyết thế nhé!

Nói rồi chưa để cho Deneger có cơ hội từ chối, Cent đã vô tư đi mất, mặc cho thằng bạn đứng lại ngẩn ngơ với một cây non đang rung rinh vui vẻ, hai sinh vật cùng im lặng trần trân ngó nhau, cuối cùng Deneger cũng đành mặc kệ, anh cắt cây non kia vào túi không gian, lòng thầm tự nhủ, tối nhất định không được quên bỏ nó ra, anh mà đắc tội gì với cái cây này rồi tai anh chắc chắn sẽ không được yên thân với tên nào đó kia, thôi thì vì một tương lai yên bình...

Cùng tạm biệt ở ngã rẽ này còn có Louis và Clairra, đáng nhẽ chỉ có mình Clairra nhưng không rõ sao Louis lần này lại nhất quyết muốn đưa cô bé về, Clairra đương nhiên không từ chối, nó còn rõ hơn hử, nó đơn giản nghĩ chắc còn dư thời gian nên anh ấy đưa mình về, cũng như Gil đưa Fleur về vậy. Và cứ như vậy trong cái vấy tay vui vẻ của Clairra hai người họ cùng nhau hướng về ngã rẽ của khu nhà.

Đường đi chỉ còn ba người, sân trường giữa trưa cũng vắng vẻ, hai trong ba người lại là những kẻ cá ngày không nói tiếng nào cũng không thấy sao, người còn lại khá khảm hơn là Gil, nhưng nó chỉ trên mức hai người kia chứ cũng không phải là một đối tượng hay nói, trường hợp duy nhất nó trở nên nhiều lời là khi chỉ có mình nó và Fleur, dường như khi ấy nó vừa phải nói thay cả lời cho nàng, vừa kích thích hứng thú nói chuyện trong bản thân mình, nói dễ hiểu chỉ có Fleur là đối tượng duy nhất khiến Gil đột nhiên “lắm lời”. Nhưng cái đối tượng duy nhất kia hôm nay lại không muốn nghe nó nói, rằng còn đang bận gì gắt buồn ngủ, vì vậy tóm lại giờ Gil cũng chẳng nói gì. Ba người cứ im lặng đi lại đi, Gil và Fleur dung dăng phía trước, Deneger và cây nhò lằng lằng theo sau.

Sáng nay đây không phải sớm lắm nhưng lại phải ở khá lâu dưới ánh mặt trời, điều này làm người thường xuyên ru rú trong nhà như Fleur khó chịu nổi, nàng có chút vàng đầu hoa mắt, cộng thêm chút nhập nhòe khi đã đến gần gác nhà trưa thành ra nàng đi theo tự nhiên nếu liên quan tới nàng có chày thì một ngày chuyện cũng tinh đến. Còn nếu không liên quan đến nàng thì tốt quá rồi, đỡ phiền! Một suy nghĩ vơ vẩn lo lằng trôi qua đầu nàng, biết đâu vừa rồi người nó nhìn thấy là Thần Ngủ hiện thực cũng nên, nàng cảm thấy mình và ngày ấy ngày càng thân thiết, có lẽ sắp kết thành tri kỷ không chừng!

Chợt nhiên vào giây phút ấy một hình ảnh lóe lên làm đôi mắt lim dim của Fleur phải bùng mỗ, đầy mắt nàng kịp thu lại bóng hình thoáng qua của một ai đó, người có mái tóc bạc thật dài, người khoác trên mình tà áo xanh thiên thanh, dáng người cao ngầy thẳng như trúc, ký ức mỗ hồ trôi theo một nơi nào xa lắm, quen thuộc đến sống sờ, trái tim trong lồng ngực bắt chợt thịch lên một nhịp vô danh. Nàng vội quay lại theo hướng nhìn nhưng chẳng còn nhìn thấy người kia đâu nữa, sân trường vẫn vắng lặng, nàng nghi hoặc nhủ mảy, chẳng có lẽ chẳng lại là ảo giác...Vây mỗ cảm xúc hỗn loạn trong lòng rằng đây là sao?

- Sao thế em? - Đề ý thấy Gil quay sang hỏi, nó cũng nhìn theo hướng Fleur đang nhìn. – Gì vậy?

Fleur lắc lắc đầu, nàng lững thững bước tiếp và nhanh chóng trở lại trạng thái mơ màng. Nàng là một người đơn giản, với những chuyện nghĩ tận ba giây mà còn chưa ra nàng sẽ trực tiếp chuyển vào dĩ vãng, theo quan điểm của nàng, mọi thứ hãy cứ để theo tự nhiên nếu liên quan tới nàng có chày thì một ngày chuyện cũng tinh đến. Còn nếu không liên quan đến nàng thì tốt quá rồi, đỡ phiền! Một suy nghĩ vơ vẩn lo lằng trôi qua đầu nàng, biết đâu vừa rồi người nó nhìn thấy là Thần Ngủ hiện thực cũng nên, nàng cảm thấy mình và ngày ấy ngày càng thân thiết, có lẽ sắp kết thành tri kỷ không chừng!

Nếu như Clairra có mặt ở đây và nếu như nó cũng quay ra cùng thời điểm với Fleur chắc hẳn nó sẽ lập tức nhận ra vị Thần Ngủ tri kỷ của Fleur kia nào ai khác chàng trai tóc bạc nó đã gặp ở phiên chợ đêm. Vậy nhưng không may thay giả thiết thứ nhất đã không hình thành vì vậy đương nhiên giả thiết thứ hai cũng chẳng có cơ hội thành hình, chàng trai tóc bạc được gán cho mỹ danh “Thần Ngủ” kia cứ đi tiếp sau khi rẽ vào góc khuất của lâu đài rồi một đường thoắt lác đúng rừng xanh. Cho đến khi y nhận ra thì xung quanh y trăm cảnh đã như một, màu xanh mượt cả cánh rừng.

Y mất một phút để chấp nhận sự thật mình bị lạc, lại mất thêm phút nữa để ngó đồng ngó tây suy nghĩ xem nếu y cứ mạnh bạo đi tiếp liệu y có nổi khỏi cánh rừng mênh mông này hay chẳng lạc càng thêm lạc. Hôm nay kỳ thực y có một cuộc

hẹn, cuộc hẹn mà y không biết địa điểm cũng chẳng biết thời gian, thậm chí ngay cả người được y hẹn có tới hay không y cũng không hay, một cuộc hẹn nguyên nghĩ cũng thấy kỳ lạ. Nếu y cứ quanh quẩn lạc mãi trong cánh rừng này không ra vậy người y hẹn gặp liệu có tìm được y không nhỉ? Người ấy tài giỏi như vậy chắc không khó đâu, vậy nên y cứ yên tâm ở đây mà đợi, thế chẳng?

- Anh là người của Đồng cung?

Trong lúc y còn đang vẫn vơ suy nghĩ thì một âm thanh kì lùng đã vang lên, là giọng nói của một cô gái, thế nhưng xung quanh y nào có ai đâu. À không, ngoại trừ một con mèo vẫn, cái con mèo lông xù chân ngắn vô thanh vô tiếng đứng ảng trước mặt y từ bao giờ...

- Cô là Zaza?

Y chậm rãi mở miệng, câu hỏi ấy cứ như một lời khẳng định. Y có thể đọc lên trên gương mặt đầy lông vằn vện kia một chút kinh ngạc thoáng qua, có lẽ Zaza cũng không ngờ y lại đoán được nhanh đến thế, con mèo chớp mắt nháy y rồi quyết định vươn người, nếu Gabriel có mặt ở đây chắc chính nó cũng phải giật mình khi thấy cục bông nhỏ mình nuôi nấng mười năm qua lác người biến thành một cô gái trẻ, lại còn là một cô gái rất xinh đẹp, da trắng như tuyết, môi đỏ như máu, hai má vẫn còn lưu lại vài vết vân chứng minh mình đúng là hiện thân của con mèo kia. Đôi mắt vàng rực nhìn chàng trai tóc bạc chăm chăm.

- Anh là ai, sao tôi chưa gặp anh bao giờ?

- Cô rời Đồng cung đã gần 3000 năm, không biết tôi cũng phải.

- Anh rất giống cha tôi, chút nữa tôi cũng nhầm... - Zaza nhủ mấy nhìn chàng trai trước mắt. - Nhưng điều tôi muốn nói không phải cái này - Nó lác mạnh đầu mình. - Cha tôi đâu rồi! - Zaza đột ngột lớn giọng - Tôi vừa được nghe một câu chuyện kể cười rằng Mộc thần là người tài giỏi nhất, là chủ nhân của Mảnh ghép thông thái, lại còn cả chuyện Mộc thần và Nguyệt thần yêu nhau, thật là vô vẩn! Phi lý! Ngải ấy mà tài giỏi nhất sao! Hai người ấy mà yêu nhau được sao! Lịch sử đã biến đổi thành cái gì vậy! Khi tôi đi chuyện gì đã xảy ra? Các người đã làm gì cha tôi! Đưa cha tôi đi đâu rồi!

Giống thoỉ y vút qua những tán cây tạo ra một bản nhạc xào xạc òn ã như dấy thêm lên nỗi kinh hoàng và sợ hãi trong lòng Zaza làm trái tim nó mỗi lúc càng thêm kích động. Đối diện nó, chàng trai tóc bạc vẫn lẳng lững nhìn, dùng cái ngoại hình bảy phần tương tự ấy chiêm chú ngắm nó, nhìn vào góc lòng tối đen run rẩy sâu thẳm trong nó mà hồi lâu chẳng nói gì...

- Cô không trở lại Đồng cung gần ấy năm, Đồng cung trong trí nhớ của cô và Đồng cung của hiện tại đã khác nhau quá nhiều - Cuối cùng anh ta cũng mở miệng. - Rất nhiều người đã chết, chuyện của 2575 năm trước cô có muốn biết không?

Giống vẫn rên vang một bài ca âm ả, ồn ào xóa tan từng thanh âm phát ra của chàng trai tóc bạc kia, cũng lạnh lùng xóa mờ cả chút huyết sắc it ỏi trên gương mặt vốn đã trắng bệch của Zaza. Và có lẽ cũng xóa luôn sự hiện diện của một người khác, người đứng sau bụi cây gần đó, vị khách thực sự chàng trai tóc bạc đáng nhẽ phải gặp, người đã bước vào rừng hơn một tiếng trước - thánh Fly! Không ai rõ người đã đứng đó bao lâu, đã nghe được những gì sự tồn tại của người cứ như một điều hiển nhiên, gương mặt trẻ tuổi thiếu niên trầm ngâm không cảm xúc. Trước mặt người chàng trai kia và Zaza vẫn đang nói chuyện.

- Lịch sử là thế, chuyện cũng đã trở thành vậy, tôi đã nói có nghe hết chắc cô cũng tự hiểu, cha nói cô là một người thông minh có hẳn cũng biết mình nên làm gì.

Chàng trai tóc bạc nói giọng đều đều, đối diện y Zaza vẫn lặng người chưa thể lên tiếng.

- Cô đang ở bên cạnh người đó, cha đã sắp xếp như vậy là có việc muốn cô làm...

- Anh muốn tôi làm gì? - Zaza cắt ngang lạnh lẽo.

- Không phải tôi muốn - Chàng trai tóc bạc ngược mắt nhìn trời. - Mọi việc phải đi về đúng quỹ đạo vốn có của nó. Cô không thể chống lại lịch sử...

- Nói ngắn gọn!

- Trước rằm tháng tám người đó phải trở lại! Và cô phải làm mọi cách để điều đó xảy ra! Đó là nhiệm vụ của cô.

Zaza cười nhạt hai tiếng. Chàng trai kia dường như không để ý lắm.

- Cô không phải làm mọi thứ một mình, tôi sẽ giúp cô, hãy đến tìm tôi khi cô muốn...

Hai người họ còn nói gì thêm nữa nhưng thánh Fly đã quay đầu bước đi, nghe như vậy với người là đủ rồi. Người ngẩng đầu nhìn trời, trời mùa hạ cao vời vợi, bầu trời như chia ngang xé bảy lớp mình giữa những tán cây, gió lùa làm mái tóc người bay bay, một cảm giác mơn man nhẹ nơi vùng cổ, như ai đó vỗ về, cũng như bàn tay ai kim cạp. Người nghĩ chuyện gặp sứ giả Đồng cung của mình lần này không thành rồi, người nghĩ chắc mình phải hẹn lịch khác, người lại nghĩ mình đã nghe chuyện của họ có lẽ nào người nên chung sức giúp họ một tay... Những suy nghĩ mông lung này lên hàng loạt trong đầu người như tua một cuộn băng cũ kỹ nhoe nhoe, không biết từ bao giờ việc nắm bắt chúng với người lại khó tới thế, nó cứ trôi mặc người giương mắt nhìn. Người nghĩ đây cũng là việc mình giỏi nhất - cứ mặc kệ cho tất cả trôi đi, không được can ngăn cũng không có quyền can dự, xét cho cùng công việc của một thánh tới cao nhân hạ cũng chỉ có thế, khoan tay lẳng lững nhìn mọi thứ xảy ra. Không dừng yên cũng có thể làm gì, người nhìn xuống đôi chân trần tươm máu của mình, luôn có những giới hạn nhất định không thể bước qua. Trong đây mắt người in lên hình bóng từng mảng thịt xám bong tróc rơi rụng, rồi phút chốc hình ảnh kia biến mất như ảo ảnh, găm trên đất rừng đôi chân người vẫn sạch sẽ tinh tươm. Người bỗng nhiên nở nụ cười, gương mặt lạnh lùng phút chốc trở nên thật ấm áp và hiền hòa, mấy rẽ trời quang, khỏe mắt người cong lên như có điều vui vẻ. Có những chuyện bất người dừng bên, vậy cũng có những chuyện dừng mong người những tay vào nữa, dù sao đáng bề trên cũng chỉ dặn dò người nhất định phải im lặng mà sống thôi đúng không? Tất cả hãy cứ để nó xuôi theo tự nhiên, cũng như người đi mãi chắc cũng sẽ ra khỏi cánh rừng này. Nghĩ đến người lại nhìn quanh, bỗng nhiên cảm thấy cánh vật chỏ này quen quen, có chắc người chưa từng đi qua đây không nhỉ, sao thấy nghĩ ngờ quá đi?

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Quyển 1 - Chương 14: Lời cầu hôn đột ngột

Cũng không biết sau đó thánh Fly tốn bao nhiêu thời gian để ra khỏi cánh rừng rộng ngút ngàn đó, dù sao thời gian của người vốn là vô tận, lang thang một hồi cũng không mất mát gì, người còn không để ý thì càng không cần ai phải lo lắng, vạn đồng hồ chúng ta đi đến thời điểm cuối giờ chiều, đây là lúc cuộc họp giữa các đại gia tộc đến hồi kết thúc, nói khách sáo thêm với nhau mấy câu, mấy vị công tử cũng dần tàn ra ai đi đường này.

Louis đã chờ thời khắc kết thúc cuộc họp này lâu lắm rồi, khi bắt đầu vì anh còn phải đưa Clairra về nên đến hơi muộn chẳng thể gặp riêng Gil được. Cả buổi họp trong tâm trạng thấp thỏm không tập trung, anh cứ nhìn về phía cậu con trai tóc tím còn cậu ta thì bận nhìn mấy người đứng đây phát biểu chẳng để ý đến anh, tới khi ra về trong lúc anh còn đang bận chào người anh cả nhà Allen thì cậu ta đã nhanh chân đi mất. Gil không cao lắm, chân cũng chẳng dài lắm vậy mà đi lại nhanh dáo dể, thoáng cái đã đi một quãng xa, làm anh vội vã đuổi theo mà còn không kịp.

- Gil! Gil! Chờ tôi với.

Anh gọi to bất chấp cả quy củ lịch sự bình thường vẫn tuân thủ, tiếng anh vang dọc hành lang trống, mấy người không liên quan còn ngạc nhiên quay lại nhìn, vậy mà cậu trai tóc tím kia cứ như không nghe thấy, cầm đầu đi thẳng.

- Gil! Nay! Gil!

Vừa vội vừa nóng lòng, anh càng gọi to hơn, guồng chân không chỉ dừng lại ở bước nhanh mà đã chuyển sang tư thế chạy. Gil vẫn cứ như mộng du chỉ đi đường mình không quan tâm gì cả.

- Nay! Tôi bảo cậu chờ đã mà!

Thở cả một quãng dài, thở hổn hển cuối cùng anh cũng bắt kịp cậu ta, nắm lấy vai Gil anh xoay mạnh người cậu ta lại, trong thoáng chốc anh còn đọc thấy cả nét ngạc nhiên trên gương mặt cậu ấy.

- Tôi gọi cậu không nghe thấy à! - Anh nhủ mảy lại. - Sao cứ đi thế!

- Anh gọi tôi à? - Nét ngạc nhiên bay đi rất nhanh, Gil cười xòa. - Xin lỗi, tôi đang bận nghĩ nên thả bay hồn mình đi mất.

- Cứ như cậu cố tình bỏ tôi ấy.

- Ha ha, không phải mà. Anh có việc gì vậy?

Gil cười, gương mặt vốn đẹp của cậu lại càng thêm bừng sáng, trông cậu rất thành thật, có lẽ do cậu mà nghĩ thật, đầu có lý gì cậu phải bỏ anh. Mà anh cũng chẳng rảnh nghĩ nhiều, anh gắt đầu luôn.

- Tôi có chuyện muốn hỏi cậu...

- Vâng?

- Liên quan đến Clairra...

- Ừm?

- Trưa nay Gabriel có nói, một trăm năm dù để thánh Fly đi tìm Clairra ba lần! Chuyện này là thế nào?

- Há?

Gil rõ ràng hơi giật mình trước câu hỏi của anh. Cậu ta nhìn anh bằng ánh mắt rất lạ.

- El chưa nói gì với hai người?

Nhìn hồi lâu cậu ta dò hỏi, ánh mắt ái ngại.

- Chưa! – Anh đáp ngay, trái tim bắt đầu tăng tốc trên cuộc đua đi tìm sự thật. – Vậy nên cậu nói đi.

- Chuyện này... – Gil vẫn còn chần chừ, cậu ta nhìn anh hồi lâu không đáp làm anh càng nóng lòng hơn.

- Nói đi! – Anh cố kìm giọng mình cho bình thường. – Cậu cứ nói với tôi trước, tôi sẽ tự biết chừng mực.

Trong một thoáng dường như anh nghe thấy Gil thờ dài, giọng cậu ta dần nhẹ đi và cậu ta cũng không còn cười nữa...

- Thời được rồi, tôi sẽ nói với anh. Nhưng anh phải hứa với tôi mình sẽ bình tĩnh...

- Nói đi!

Trong cùng khoảng thời gian đó, Clairra đang cho ra lò mẻ bánh không ngọt cuối cùng, cách làm bánh nó vừa học trộm được của Gil vài hôm trước, cũng đã thử nghiệm làm hỏng ba bốn mẻ, sau dần tay nghề cũng tiến bộ thêm chút. Louis vốn trước nay không thích đồ ngọt, dù nó cảm thấy bánh không có đường vị ngon đã giảm quá nửa nhưng nó vẫn muốn làm chút gì đó cho anh, đồ này anh bận quá mà. Con bé xếp bánh ra khay ngay ngắn thành hai hàng rồi hi hụi bê ra bàn nước, chiếc tạp dề hồng xinh xắn đang yêu lướt đi theo từng cử động của nó. Nó pha cho anh một ly ca cao không đường, cho mình một cốc trà sữa ngọt ngào rồi vui vẻ sửa soạn trang trí cho chiếc bàn. Hai chậu quỳnh được tặng được xếp ngay sát nhau, nó còn buộc thêm cho chúng 2 cái dây nơ đỏ, dù chưa ra hoa nhưng trong mắt nó chúng vẫn thật đẹp. Đang âu yếm vuốt ve thành chậu thú thì vài câu chọt nó nghe một tiếng cạch, cửa mở, trong lòng nó reo lên, anh về rồi!

Như con chim chích nhanh nhẩu đứng ngay dậy, nó lập tức chạy ra đón anh, miệng không ngừng hót:

- Em đoán giờ anh về chuẩn chóc, để xem em có bắt ngờ gì cho anh này...! Ó!

Tiếng reo vang của nó một giây khựng lại khi nó còn chưa thấy anh đâu đã có một bóng trắng lơ đến ôm chăm nó vào lòng, bóng người thật cao, lồng ngực thật rộng, mùi nước hoa sang trọng lan tỏa trong vòng ôm ấm áp, là anh, vòng tay anh đang siết thật chặt, khuôn cằm tỷ lệ trên hóm vai nó nhói nhói đau.

- Anh sao thế? – Nó ngạc nhiên hỏi, rồi khúc khích cười - Mới tạm biệt nhau mấy tiếng trước, sao anh đã nhớ em thế này rồi!

Anh im lặng không nói gì, chỉ siết mạnh thêm vòng tay, nó và anh giờ chẳng còn khe hở ở giữa, khung sườn của nó bị chèn ép đến đau. Clairra nhủ mảy không cười nữa, hình như có chuyện gì đó không ổn...

- Có chuyện gì vậy anh? – Nó hỏi mà anh vẫn không đáp, nóng lòng nó lấy tay muốn đẩy anh ra nhưng chẳng được, đôi lại anh càng siết nó mạnh thêm – Có chuyện gì thế, trả lời em đi!

-...

- Louis!

-...

- Anh làm em đau đấy!

-... Clairra - Cuối cùng sau một hồi anh cũng chịu mở miệng, giọng anh thật trầm. Nó nín thở nghe anh nói. – Chúng ta cưới nhau đi!

Không hề được chuẩn bị trước, Clairra ngạc nhiên đến quên cả thở ra, kết quả là một hồi ho sặc sụa, nó vừa ho lấy ho để, vừa cố gắng rặn ra từng tiếng.

- Anh... khụ khụ... Anh nói cái gì vậy!

Louis nhẹ nhàng vuốt lưng cho Clairra, đây mắt anh là một khoảng mờ mịt. Trong đầu anh vẫn đang lặp đi lặp lại từng câu nói của Gil, hết như âm thanh đập vào vách đá liên tục vọng về, giọng nói ái ngại, nét mặt âu lo của cậu ta cũng không ngừng phóng đại trong đầu anh, một mảng trắng trống rỗng hoảng sợ, cậu ta nói, thọ mệnh là cái giá để đánh đổi lấy tài năng của một vị thần, cậu ta nói quy luật tuổi thọ các vị thần phương Tây đều chưa bao giờ vượt quá bốn mươi, cũng như cha cậu ta chẳng biết mấy năm nữa sẽ qua đời, cậu ta nói anh cần chuẩn bị sẵn tư tưởng cho Clairra để cô ấy khỏi ngỡ ngàng, cậu ta nói hãy làm tất cả mọi việc có thể trước khi quá muộn. Giây phút ấy tại anh như ứ đọng, mọi vật chao liệng như con thuyền theo quỹ đạo kinh khủng nào đó, anh không biết mình đã đáp lời cậu ta thế nào, cũng không biết mình về phòng ra sao, như một cơn ác mộng không lời thoát anh xoay bản thân mình trong cái trục nghiền nát của nó. Và vào thời khắc anh nhìn thấy Clairra, cô gái nhỏ xinh xắn khoác tạp dề hồng, cô gái tung tăng chạy ra đón anh, cô gái luôn tặng anh những nụ cười thật đẹp, giây phút ấy trái tim anh rung lên một tiếng rắc vỡ vụn. Cô gái của anh, người con gái anh yêu thương và trân trọng, cô ấy còn trẻ lắm, cô ấy mới chỉ mười sáu thôi, làm sao anh có thể chấp nhận cái sự thật tàn nhẫn rằng cô ấy đã sống nửa đời người, làm sao anh có thể nói cho cô ấy nghe chuyện khủng khiếp ấy. Anh lao vào ôm chăm lấy Clairra như muốn hòa máu thịt mình vào cùng cô ấy, cứ như thế làm vậy anh sẽ có thể mang cô ấy đi hết cuộc đời. Thần cái gì mà quý cái gì, chưa bao giờ anh hận danh xưng ấy đến vậy, cô gái của anh đầu nhận được gì để phải trả giá đắt tới thế, người con gái anh luôn muốn bảo vệ giờ phút này bảo anh nói sao, rằng anh không thể bảo vệ em, rằng anh bất lực chẳng thể làm gì, rằng số phận tàn bạo tới thế...

Và khi câu hôn vụt ra quá dễ dàng, không đắn đo, không ngần ngại, không một nơi trang trọng, tất cả những lãng mạn trong dự tính của anh đều như phù du bay mất, trong lòng anh chỉ còn một suy nghĩ. Anh phải khiến cô ấy thuộc về mình, anh phải làm cô ấy hạnh phúc, trước khi quá muộn, trước khi thời gian cuốn trôi tất cả!

Clairra có vẻ vẫn chưa thể chấp nhận lời cầu hôn đột ngột ngoài dự kiến này, nó vẫn nghĩ Louis đang đùa, bằng không sao mới xa nhau mấy tiếng mà nó đã có cảm giác như xuyên không thế này. Nó đành nhẹ vào vai anh, nhò giọng.

- Anh bị cái gì kích động thế? Nói em nghe em chẳng hiểu gì cả.

- Em nghe chưa rõ à. - Vẫn không buông nó ra, giọng anh vang lên thật rõ ràng. - Để anh nói lại, mình cưới nhau đi!

*

*

*

*

Sau cuộc gặp gỡ trên hành lang, không chỉ mình Louis mất hồn ngay cả Gil cũng trở nên bối rối. Lâm nghề y đã gần mười năm, không phải nó chưa bao giờ tự mình tuyên án tử cho người bệnh, cảm xúc mỗi lần đều khác nhau nhưng có lẽ lần này cũng là một trong những lần đặc biệt nhất. Phần vì đây không phải người bệnh, lại còn là người quen, phần vì thay cho việc đóng vai người tuyên án hình như nó đang chuyển mình thành vai người bị hại cùng nhận án, và phần quan trọng nhất là vì khi nhìn vào Louis nó đang soi chiếu bản thân mình vào gương vậy. Nó chứng kiến anh ấy đi từ kinh hoàng, hoảng sợ đến thất thểu suy sụp mà như nhìn lại hình ảnh mình nhiều năm về trước, có lẽ khi đó nó cũng vậy, mà cũng có lẽ nó còn chẳng bình tĩnh nổi bằng anh ta vì dù sao lúc ấy nó vẫn chỉ là một đứa trẻ - bỗng nhiên hay tin chẳng thể đi cùng người mình thương nhất đến hết cuộc đời. Cảm xúc đau đớn trong tim nhói lên từng nhịp, đã lâu lắm rồi nó không cảm nhận được, nó nghĩ có lẽ lúc cảm động là biết chạy, đây là hệ quả ảnh hưởng tâm trạng của người cùng trò chuyện sao?

Trong lúc suy nghĩ vẫn bay trong vùng miền man, bước chân không ngừng đưa nó từ tòa trung tâm về đến tháp Bắc từ bao giờ, cho đến khi mở ra cánh cửa gỗ nặng nề và để mùi hương cả phê cuộn lấy mình nó mới nhận ra. Trong căn bếp nhỏ, có gái nó nghĩ vẫn đang say giấc ngủ đang ngồi trầm tư bên hàng loạt ly hộp lớn nhỏ, tay cầm muỗng bạc mắt chăm chăm nhìn vào đoạn hướng dẫn pha chế của một gói cà phê đã bóc. Đôi mắt Gil dần dần ập ý cười, Fleur không phải là cô gái giỏi mấy việc bếp núc, kỹ thực việc duy nhất nàng giỏi trong căn bếp này là nêm đồ ăn nó nấu, nàng cũng không phải người thích cà phê, thứ thức uống mà người ấy chẳng làm nàng ham thích một chút nào, gộp hai điều trên với dữ kiện đêm nay nó có ca trực thì không cần nghĩ chắc cũng đoán được cà phê kia là pha cho ai. Tất cả những phiền muộn và lo lắng trong lòng nó từ từ tan biến, mang theo nét cười thật sâu Gil chậm rãi bước tới vòng tay qua cổ Fleur ôm chặt nàng vào lòng.

- Thơm quá, lần này chắc em lại pha chế thành công rồi đó, để anh nếm thử được không?

Hơi giật mình khi nhận ra nó đã về, nắm nhẹ lấy bàn tay nó Fleur gật gù đầu. Cà phê được rót ra một tách nhỏ thơm dậy mùi...

Nó hớp nhẹ một hơi, trong cái nóng hơi vị ngọt lan dần cả miệng, ngọt quá, có lẽ Fleur cho sửa hơi quá tay, nó còn lộn cộn nhận ra trong miệng mình mấy vị quả khô, mứt dẻo gì đó, chắc rằng tự thấy cà phê không chẳng ngon gì cả nên tùy ý cho thêm mấy thứ mình thích vào. Một cảm giác ấm áp theo hơi cả phê lan dần cả người, nó uống hết tách nhỏ rồi buống xuống trong ánh mắt trông đợi của Fleur...

- Ngon lắm, em chắc có thiên phú khoản này rồi, lần nào pha cũng ngon như vậy, dạy anh pha với được không? Ấy, không được. – Vừa hỏi nó lại vừa tự trả lời. - Nhờ dạy xong anh biết pha rồi em lại bảo anh tự pha thì sao, công thức đặc biệt ấy cứ để mình em biết thôi... Lần sau lại pha cho anh nữa nhé!

Fleur gật nhẹ đầu, nàng không cười nhưng vẻ mặt nhũn nhủ cho nó biết nàng đang vui vẻ. Tình cảm lại được dịp lay lan làm nó cũng vui vẻ theo.

- Hôm nay em muốn ăn gì nhỉ? Anh sẽ nấu nhanh bữa tối trước khi đi trực. Em muốn ăn gì?

Nắng phia tây lìa lối những tia cuối ngày dịu dần rồi tắt hẳn, ngoài khung cửa kính bóng tối đang buông xuống dần, gió vì vu một bài ca vô tận, đêm đã sang...

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 15: Giấc mơ lạ kỳ

"Nhắm mắt là bóng tối mờ mắt là mờ mịt, đầu nỏ đẩy áp những miền man mơ bở như vừa thức tỉnh từ một giấc mộng rất dài. Câu hỏi đầu tiên bật ra trong đầu, nó là ai, sao nó lại ở đây, mà đây là đâu thế này? Và cũng liền đó chẳng cách bao lâu trí khôn đường như đã tìm được đường quay lại, nỗi tuyệt vọng tới tận trào phúng lan tỏa cả tìm nỏ, nỏ không ở đây thì còn ở đâu được, mộng quá nhiều quên cả hiện thực rồi sao? Trong giấc mộng nỏ cứ đứng mãi giữa nền trời tuyết phủ một màu trắng xóa, trắng đến mất cảm quan, có phải vì vậy khi tỉnh lại nỏ mới lại thấy nơi này đen tối và ảm đẫm vậy? Cảm giác lạ lẫm lại quen thuộc, thứ mờ mắt ra lần nào thấy là đỉnh giường gỗ sơn đen lập lờ vài ánh đỏ như than tàn lại chẳng tắt hẳn, vừa quỳ đi vừa mở mắt. Cũng chẳng có gì đáng nói đến, ấy chỉ là Bùa Định Thân mà Người ấy dùng màu mình viết ra thôi mà, nỏ đã nhìn đến quen mắt, cảm giác buồn nôn lúc trước chẳng còn, chết lặng cũng qua, giờ là thân nhiên đối diện, ít nhất đó cũng là thứ sáng nhất trong căn phòng này, có còn hơn không, trí nỏ nỏ chẳng thể tự thôi miên cho mình ngủ cả ngày, mà nỏ cũng không muốn ngủ, nỏ phải mở to mắt ra xem mình sống được đến bao giờ, xem Người ấy khoan dung yêu thương nỏ được bao lâu. Tại sao nỏ phải ngủ, nếu người ấy muốn chi cần cho nỏ một liều thuốc mê, không thì thẳng tay đâm nỏ một dao là xong chuyện, đầu cần lẳng ngoảnh thế này, người ấy muốn nỏ tỉnh nỏ càng phải mở to đôi mắt bị cảm ghét này ra để chứng kiến thứ người ta muốn nỏ nhìn chứ, vậy mới phải! Đôi lúc nỏ muốn cười nhạt nhưng từng dài cơ nhỏ nhất trên người nỏ đều chẳng chịu động đậy, mùi thuốc ngai ngái vẫn vơ trong phòng, bắt nỏ sống trong bộ dạng một cái xác chết, nếu đây là giới hạn từ bối cảnh của người đó, vậy nỏ phải sống đến bao giờ!

Trong nỏ mờ mịt, thời gian trôi qua với nỏ cũng mờ mịt, nỏ không rõ giờ là ngày hay đêm cũng không biết ngoài kia sáng hay tối, thứ duy nhất giúp nỏ nhận định được thời gian buồn cười thay lại là những lần người nỏ tới ép nỏ uống thuốc, nhờ những lần ấy nỏ mới biết, à, thì ra thời gian không ngừng trôi, ngoài kia mọi người vẫn đang sống, họ sống cuộc sống của riêng họ, nỏ cũng sống cuộc sống của riêng nỏ, có vẻ công bằng nhỉ. Vẫn vơ trong những suy nghĩ mơ hồ đôi lúc nỏ nghĩ mình nghe thấy cả tiếng chim hót, âm thanh mà khi ở nơi trước kia nỏ chưa từng nghe qua, tất cả chỉ là tưởng tượng qua vài trang giấy, đây có phải tiếng chim thật không nỏ cũng không chắc, càng mơ hồ lại càng thôi thúc ham muốn được nhìn ngắm của nỏ. Nghe nói nơi này ảm áp lắm, nghe nói cây cối ở đây rất tươi tốt, nghe nói nơi này đông vui lắm, nghe nói...

Nằm trong bóng tối nhìn chằm chằm lên đỉnh giường, nhìn vào là bùa lập lờ kia nỏ chợt nghĩ, không biết Nắng ngoài kia thế nào nhỉ? Hình như nỏ cũng chưa nhìn thấy nắng bao giờ, nếu nỏ không nằm trong căn phòng này, nếu nỏ được nằm dưới ánh nắng, nếu thân thể nỏ được nắng bao quanh không biết sẽ thế nào nhỉ, sáng sủa ảm áp lắm phải không, thoải mái dễ chịu lắm đúng không? Có phải thế không nhỉ?

Ngoài tiếng chim lẳng lặng kỳ nỏ nỏ cảm giác như mình còn nghe thấy tiếng bước chân nữa, có lẽ đã tới giờ uống thuốc, Người ấy lại đến đây mà. Nhưng có vẻ hôm nay người ấy vội, tiếng bước chân nghe thật lạ, có chuyện gì đó chẳng? Tiếng chân dừng lại ở vùng khoảng cửa hồi lâu không vào, nỏ cũng chẳng mấy quan tâm, lần nào cũng thế, nỏ biết người đó không muốn nhìn thấy mình...

- Có ai ở trong này không?

Đôi mắt vốn định nhắm của nỏ bất chợt mở bừng khi âm thanh lạ lừng ấy vang lên. Là người khác! Trái tim vốn tưởng đã mất nhịp của nỏ động ầm ầm vào lồng ngực, cuối cùng cũng có một ai đó phát hiện ra nơi này! Nó muốn gào lên trài rồi, trong này có người, có tôi, tôi vẫn còn sống, làm ơn mở cửa, làm ơn! Thế nhưng bị thấm luôn đến vào phút cuối khi nỏ phát hiện ra dù nỏ có cố gắng thế nào nỏ cũng không thể nào có phản ứng, cả thân thể cứ như khối đá vô tri, một tiếng động nhỏ nhất cũng không thể tạo thành, nỏ tro mắt nhìn bản thân để cơ hội duy nhất trôi qua trước mặt. Người ngoài cửa gõ liên mấy tiếng nhưng nỏ chẳng thể làm gì, điều duy nhất nỏ biết là cầu xin trong thâm lặng với một ai đó, hãy đẩy cửa ra, hãy bước vào, làm ơn hãy cứu tôi! Nhưng vẫn như trước đây lời cầu nguyện của nỏ chẳng ai buồn ngó nghiêng, người ngoài kia gõ thêm hai tiếng không thấy đáp lại thì bỏ đi, tiếng chân dần xa như mang hi vọng của nỏ quảng đi không thương tiếc, khỏe mắt nỏ nóng lên, ngay cả run rẩy cũng không thể, to máu dần ngưng kín nhân cầu!

Hi vọng như đùa giỡn sự thật đó tuyệt vọng nhấn chìm nỏ thêm để đáng, nỗi phần uất và cảm hận bao lâu nay đè nén bỗng bùng lên, nỏ phải sống ở đây đến bao giờ! Như một người chết mà không thể chết, như một kẻ hững hờ đầu mình dưới lưỡi dao nhìn nỏ bất động không nói xuống, từng giờ phút trôi qua đều là dày vò, trong lại nhìn thấy chỉ là tuyệt vọng! Nó đã làm sai điều điều gì! Thậm chí sinh ra trên đời cũng không phải do nỏ quyết cố sao bắt nỏ hững hờ chịu tất cả, nỏ không sai, nỏ không phục! Thế gian này ai cũng lạnh lùng, không một ai nguyên lòng cứu nỏ, những hi vọng viên vông nỏ dựng lên đều bị chính thực tại tát cho tỉnh lại, lòng tốt ở đâu đó có lẽ cũng tồn tại nhưng mãi mãi lại chẳng dành cho nỏ! Lừa hận trong lòng nỏ ngùn ngụt bốc lên thiếu nụi những tia lý trí cuối cùng, không phải người đó không ghét nỏ sao, không phải người đó muốn nỏ sống sao, được vậy nỏ sống, nhưng nỏ thế, chỉ cần một ngày nỏ còn sống, nếu nỏ thoát ra khỏi nơi này nỏ sẽ dùng ngon lửa ấy hủy diệt tất cả! Không phải nỏ là quý sao! Không phải nỏ chỉ được sống trong bóng tối thôi sao! Vậy cũng không phải chỉ cần hủy diệt ánh sáng thì tất cả ai cũng giống nỏ hết cả rồi sao! Nếu thế thì cũng nhau chết đi! Chết hết cả đi!

Và vào đúng giây phút ấy một cách không ngờ nhất cánh cửa sổ bên hông phòng đột ngột mở toang, một giọng nói lành lớt vui vẻ vọng vào:

- Trưa trưa trưa trời còn nắng ngời! Lười hơn cả ta! Người có thích chơi không? Chơi cùng với ta đi!

Ánh sáng lùa vào bất chợt khi những dòng suy nghĩ hận thù trong nỏ còn chưa kịp lui đi, đôi mắt nỏ chói đến không thể mở to, cả người nỏ vẫn không thể cử động chỉ có tròng mắt là tham luyến đảo chiều. Trên khung cửa sổ vắt vẻo bóng dáng của ai đó, trong ánh sáng chói lóa người đó rực rỡ vượt trên tất cả, cứ như mặt trời, như một vầng thái dương. Giây phút ấy đầy long nỏ bất chợt vang lên một tiếng thăm thì – Hình như nỏ đã nhìn thấy Nắng rồi!

...

Cánh vùn vụt chớp người trong dòng thời gian trôi đi, căn phòng tối đen đã biến mất nhường chỗ cho một loạt những khung cảnh đáng nhìn ngắm hơn, có khi là một thảo nguyên rộng bát ngát ngất nơi nỏ rong ruổi trên lưng ngựa, cũng có khi là một vườn trầu rộng xanh rợp bóng cây, hoặc chẳng nữa là trên thành cao dưới bầu trời rộng lớn rực trắng và sao, hay đơn giản là dưới một bóng tảo có thụ cạnh con sông êm đềm trong vắt. Cảnh chuyển qua rất nhiều chỉ duy nhất có một điều bất biến, đó là bên cạnh nỏ luôn có một người con gái xinh đẹp song hành, nỏ chứng kiến rằng từ một cô gái nhỏ lớn dần thành thiếu nữ, mỗi lúc nàng một xinh đẹp hơn, nụ cười tươi tắn luôn nở rộ trên môi, nàng ôm nỏ, khoác vai nỏ, dịu dàng hôn nỏ ngồi ca nỏ, tất cả những cái âu yếm yêu thương nỏ chưa từng được nhận nàng đều bao dung chia cho nỏ hết thảy. Nàng hơi ngốc, nhưng đơn thuần chẳng dễ phòng cũng không tính kế với nỏ, lúc nào cũng vui vẻ, chọc cho nỏ vui rồi lại tự mình cười vừa thiện lương lại vừa trong sáng. Nó đã nghĩ, có lẽ tất cả những đau khổ nỏ phải gánh chịu trước đây đều chỉ để đổi lại cơ hội gặp nàng, nỏ cảm thấy thật xứng đáng, nàng không phải mặt trời, nàng là mặt trăng, và nếu nàng là vầng trăng nỏ nguyện giam mình trong bóng đêm vĩnh viễn. Nàng nũng nịu, nàng ngốc tay: "đợi cho đến năm mười tròn mười tám tuổi, cả nỏ phải nước muối về đây, phải chờ muối biết không!" Nó đã hôn lên mái tóc nàng thủ thi: "Ta sẽ chờ muối, mãi mãi!"

Những ngày tháng hạnh phúc như một đóa hoa, sau khi nở rộ là tới lúc héo tàn, những giây phút ấy, nỏ càng muốn khắc ghi thì càng thấy mình dần quên lãng, như cát trôi trong tay nắm càng chặt càng rơi rớt đi nhiều, cũng như một hồi mộng ảo trắng soi trên nước, sóng gió đến nên những phá tan, cho đến cùng thứ còn lại chỉ là một tình yêu cháy rực tuyệt vọng!

Cảnh lại chuyển một lần nữa, như một hồi ác mộng dai dẳng, hàng trăm ngàn người không biết mặt chẳng rõ tên vui mừng tung hô nỏ là anh hùng, là công thần, là kẻ cứu thế, vinh danh và trọng vọng hơn tất cả những gì trước nay nỏ có, tất cả được khoe lên người nỏ như một điều hiển nhiên, chỉ có điều thứ ấy được đánh đổi bằng người con gái mà nỏ yêu thương nhất. Cảnh nhoe nhoe màu đỏ và từng nắm tóc nàng rơi, mái tóc vàng kim của nàng dần xoạc bạc trắng như màu tóc của chính nỏ vậy, người con gái xinh đẹp, thanh xuân nàng đang bị tàn phá mỗi ngày. Nàng nhìn gương nàng khóc, nước mắt nàng có nóng hay không nỏ cũng chẳng hay biết, vì khi nỏ đến nàng chỉ gương cười, dùng gương mặt đau khổ hơn cả khóc đó để làm nỏ vui vẻ. Cảnh nỏ mặt xoay chuyển diễn cuồng giữa máu và nước mắt, như lạc trong mê cung nỏ muốn gặp nỏ nhưng nỏ cũng nỏ muốn gặp nỏ một tiếng đến đại sự hồi hận ngập tràn như càng thêm nhạo báng bôi bằng lại những tiếng tung hô vui mừng xung quanh. Quàng xoay ấy chậm dần rồi dừng lại, trong vòng tay nỏ khỏe miệng nàng tràn máu đỏ tươi, nàng nhìn nỏ không sao tin nổi, tiếng nàng đứt quãng khàn đặc trong tiếng nấc: "sao ca có thể... sao ca nỏ làm thế... không thể... muối không muốn, muối không muốn, muối không cam tâm, ca ca, ca ca...". Nàng khóc nức những tiếng nghẹn ngào rầm rứt. Bàn tay nàng cố gắng siết chặt một lần cuối: "muội nhất định sẽ quay trở về... muối sẽ về... ca nhất định phải đợi muối... nhất định...". Dứt hơi tàn đôi tay nàng rơi xuống, khỏe mắt nàng nhắm lại ép ra hàng lệ cuối cùng, cả thân hình nàng bỗng cháy như Phurong Hoàng bước vào kỳ Niếp Bàn, hủy diệt để tái sinh, ngọn lửa bùng bùng hát cạn không khí xung quanh, như cơn nuốt toàn bộ ánh sáng đây nỏ trở lại Bóng tối dành riêng cho mình... Trong cái bóng cháy bao vây tới tâm và mặt mày, suy nghĩ cuối cùng nảy lên trong đầu nỏ thật mơ hồ... hóa ra... nước mắt nàng cũng nóng rất như thế..."

- Fleur, tỉnh tỉnh! Fleur, cậu làm sao thế!

Hình như có tiếng ai đó đang gọi... ai vậy...

- Fleur, tỉnh lại! Đây! FLEUR!

Đôi mắt xanh bùng mở trong kinh hoàng, Fleur ngồi bật dậy ngó xung quanh như vẫn chưa tự định hình được nơi nàng đang ở. Đối diện nàng gương mặt Claira tràn đầy lo lắng.

- Cậu làm sao thế?

Fleur gương lại vẻ ngờ ngác nhìn Claira, ngay cả khi đã nhận ra nơi mình đang ở nàng cũng không thể biết mình vừa xảy ra chuyện gì.

- Thế sao tự nhiên cậu khóc! Còn khóc thảm thiết thế kia, có chuyện gì?

Hà? Nàng khóc? Fleur kinh ngạc đưa tay lên sờ má, đúng rồi, ướt thế này, không trách nào này giờ tâm thần của nàng lại nhoe nhoe thế. Đã bao lâu rồi nàng không khóc nhỉ, trí nhớ thần kỳ đưa ra đáp án khoảng đâu đó trên dưới mười năm, thế vậy thì một người như nàng sao bỗng dừng lại khóc thế này.

- Cậu gặp ác mộng à? – May mắn có Claira đưa ra câu trả lời thay nàng. - Cậu mơ gì mà buồn thế?

Ký ức về giấc mơ của nàng theo câu nói của Claira vùn vụt quay lại, dù không còn rõ ràng nhưng vẫn như bóp nghẹt trái tim nàng, nước mắt không ngừng được chảy tràn...

- Cậu làm sao thế! – Claira thừa sự trở nên lo lắng, sáng nay theo thường lệ nỏ đến chơi cùng Fleur, nỏ biết đâu lại được chứng kiến một màn thế này...

Ngay cả Fleur cũng không biết vì lý do gì nước mắt nàng lại rớt ra, giấc mơ ấy rõ ràng không phải của nàng, nhìn lại nàng còn chưa kịp hiểu mình mơ gì, vậy mà trái tim lại cứ đau đóm, là sao?

- Hay tới gọi Gil về nhé? – Cũng nghĩ Claira càng thấy không ổn. – Hôm qua Gil trực đứng không, chắc sắp tan ca rồi, để tớ gọi cậu ấy về!

- Đứng... - Tiếng nói vụt ra nhanh hơn cả suy nghĩ trong đầu Fleur, có thể vì rất lâu rồi không nói, cũng có thể vì vừa khóc, giọng Fleur nghẹn ngào nghe lạ lạ. - Đứng nói cho Gil biết...

- Nhưng...

- Đứng nói!

Nàng nắm chặt lấy tay Claira và dùng mu bàn tay con lại lau sạch nước mắt trên mặt, giấc mơ quý quai gì đấy, nàng không hiểu nổi cũng sẽ không có để hiểu, cứ quên đi cho mọi người yên lòng.

- Bữa sáng... có gì ăn không? – Giương đôi mắt còn đang ướt nước, bằng ánh nhìn cực mong đợi nàng ngược nhìn Claira. - Tớ đói quá.

- Có chứ có chứ...

Không thể thoát khỏi ma lực của cặp mắt kia thoáng chốc Claira cũng quên sạch suy nghĩ trong đầu mình, thậm chí nỏ còn sinh ra ảo giác, hay vì đói quá nên Fleur mới thế?

- Để tớ lấy cho cậu! - Claira vội và đứng lên. - Chờ tớ chút!

Fleur gật gật đầu, nàng nhìn theo bóng Claira nhanh chóng biến mất, đôi mắt xanh uơn ướt nhìn mộng lung vào bức tường trắng tinh phía đối diện, hàng loạt hình ảnh từ giấc mơ lạ lừng đêm qua lại lướt qua, rõ ràng nhất là hàng trăm gương mặt tươi

cười của cùng một cô gái...Đôi mày nàng nhũn lại, sao nàng lại thấy cô gái này quen thế nhỉ? Nàng mang suy nghĩ không thể hiểu nổi từ phòng ngủ vào phòng rửa mặt để rồi cho tới khi soi gương nhìn khuôn mặt ngơ ngác phản chiếu lại nàng mới chợt nhận ra sự giống nhau đến giật mình, chẳng lẽ nàng có chị em song sinh còn thất lạc sao!

- *
- *
- *
- *
- *
- *

Tuy đã tự bảo sẽ không quan tâm nhưng việc thoát khỏi suy nghĩ về giấc mơ này không dễ dàng được như Fleur tưởng, loay hoay quanh luẩn quẩn thế nào cuối cùng nàng nhận ra trong đầu mình vẫn đầy hình ảnh của giấc mơ kia. Và cách giải quyết nàng lựa chọn chắc cũng sẽ khiến nhiều người bất ngờ khi thay vì tìm đến mấy quyển sách chiêm tinh chiêm bao, thần học, tâm lý học hay gì gì đó tương tự nàng lại ôm cho mình cả mấy bộ truyện tình cảm kinh điển bí có hải cẩu, rồi say sưa đọc từ trưa đến chiều. Theo lý giải của riêng Fleur, giấc mơ phản nào sẽ phản ánh ước vọng của tâm hồn, nàng tự dung đi mơ về hai người lạ hoặc nào đó trong một bối cảnh cũng lạ hoặc nào đó, có lẽ do sâu thẳm tâm hồn nàng muốn... làm nhà văn đi? Trong giấc mơ nàng tự thấy mình đã soạn ra một kịch bản tương đối chi tiết rồi điều này có nghĩa ước vọng được trở thành nhà văn của nàng hẳn cháy bỏng lắm mà nàng chưa nhận ra. Fleur trước nay lại là người luôn tuân theo chủ nghĩa hưởng thụ, thích mới mẻ, bản thân thích gì nhất định làm đó, cũng đôi khi sự lười có thể dè bẹp ước muốn nhưng về việc viết lách thì nàng nghĩ mình cũng chẳng lười lắm, ngồi một mình viết tản thơ không phải ra ngoài lại chẳng cần tiếp xúc với ai, đơn giản mà! Đặt bút viết ngay thì hơi khó vì nàng chưa biết bắt đầu từ đâu, thôi thì đọc ít tài liệu coi như tham khảo vậy. Đọc một quyển rồi lại đọc hai quyển, quyển chồng quyển chất mỗi lúc một cao cũng như Fleur cứ thơ thẩn bước mãi trên con đường một truyện không lối về, giấc mơ kỳ lạ kia đã sớm vùi sâu sau hàng loạt những câu chuyện thú vị khác...

... Sau tất cả sự lằng quẩn vẫn tiếp tục tuần hoàn...

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chiếm\)Net](http://EbookFull(chiếm)Net).

Quyển 1 - Chương 16: Phần nộ

Chiều hôm sau cũng như mọi buổi chiều rảnh rỗi khác, chẳng có việc gì làm Cent lại mở lên phòng bạn thân mình chơi. Vừa đến cửa, tay còn chưa kịp gõ cánh cửa phòng đã bật mở ra trước mặt nó, một bóng người lao nhanh ra ngoài, là cậu trai tóc tím nó gặp hôm trước, cậu ta nhìn thấy nó chẳng chào một câu, chỉ ném lại ánh mắt lạnh lùng rồi đi thẳng. Tự nhiên bị trừng mắt, còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, gãi đầu gãi tai Cent bước vào phòng.

- Chuyện gì vậy? Nồng nặc mùi thuốc súng, chúng mày đánh nhau à? Liên quan gì tới tao không? Sao tao cảm giác mình nằm không cũng trúng đạn là thế nào?

Sau bàn làm việc, Deneger ngẩng đầu lên, đôi mày anh giãn ra sau hàng loạt câu hỏi oang oang của thẳng bạn, anh lấy lại vẻ bình thản rồi từ tốn đáp.

- Có chút chuyện thôi.

- Vừa đi ra là ai thế? - Cent ngồi xuống ghế, tự nhiên lấy ra khay bánh kẹo nhón lấy một cái. - Cậu Ivient anh hay em ấy nh?

- Em. - Thấy thẳng bạn mình đã tự lo xong xuôi, cũng chẳng cần đứng dậy, Deneger lại tiếp tục quay về với đám giấy tờ chất đống trên bàn

- Em à? Gabriel phải không? Có chuyện gì thế?

Cent chỉ thuận miệng hỏi chứ chẳng mong gì thẳng bạn kiểm lời của mình hỏi đáp, thực tế thì đúng vậy, nghe xong câu hỏi mi cũng không thêm động, như chẳng nghe thấy Deneger lại tiếp soạn ký tiếp sắp họp đồng dày cộp không thấy đấy, tới tận khi Cent chắc nắn lần này mình lại bị bỏ đẹp thì anh mới lên tiếng.

- Vừa có danh sách giải thưởng Công hiến.

Đây là giải thưởng cao quý của toàn thể giới pháp thuật trao cho những nhân vật xuất chúng nổi bật để ghi nhận đóng góp của họ cho sự phát triển toàn giới. Giải thưởng này định kỳ cứ tới dịp tụ hội mười một năm lại bình xét trao tặng một lần.

- Louis nằm trong top mười phù thủy trẻ hệ bảo vệ xuất sắc nhất, Clairra được giải bạc hạng mục Sáng tạo, em gái cậu cũng có tên trong danh sách giải thưởng Phát triển...

- Luca á? - Cent ngạc nhiên đến suýt làm rơi miếng bánh. - Thật không?

- Có lẽ được 87/100 phiếu bầu, xếp thứ 6 trong danh sách.

- Cao thế cơ á? - Cent vẫn tròn mắt. - Thế ngoài giải ra rồi có được thưởng gì không? - Đây mới là điều nó quan tâm. - Phải có gì giá trị chứ, nh?

- Ừm Giải thưởng chưa thống nhất nhưng chắc cũng không nhỏ. - Deneger nói đơn giản.

- Tuyệt! - Cent vỗ tay một cái bốp. - Lát tao xuống thăm nó bồi dưỡng tình cảm!

Deneger chẳng buồn nói năng gì, quen Cent đã lâu tính cậu ta thế nào anh hiểu quá rõ. Nhìn qua cậu ta có vẻ là người hám tiền nhưng kỳ thực bản chất cậu ta không xấu, nghe tin em gái chuẩn bị có tiền Cent trông hào hứng vậy nhưng đợi đến khi tiền đến tay Luca thật, anh đoán chắc Cent sẽ chẳng bao giờ cướp đi một đồng nào. Bao năm làm bạn cậu ấy cũng chưa từng nhận bất kỳ khoản tiền nào từ anh, vì vậy thay vì nói cậu ta tham tiền, sẽ chính xác hơn nếu bảo cậu ta tham lam cảm giác tiền nằm trong tầm tay dù không phải của cậu ta đi chăng nữa, điều đó làm cậu ta vui vẻ và Cent thì cực giỏi trong việc kiểm ra những niềm vui nho nhỏ như vậy.

- Khoan đã - Qua cơn phấn khởi bộ não cá vàng của Cent lại chợt nhớ ra. - Tao còn đang tưởng mày trả lời câu hỏi của tao chứ...

- Ừ. - Deneger thần nhiên gật đầu.

- Tao hỏi mày với cậu Gabriel kia có chuyện gì cơ mà, mày quên à?

- Vừa có danh sách giải thưởng Công hiến - Deneger lặp lại, đầu cũng chẳng ngẩng lên - Gabriel đứng đầu trong số mười thầy thuốc trẻ có công hiến lớn nhất cho ngành y thuật toàn giới, cậu ta cũng dẫn đầu trong danh sách giải thưởng Phát triển, dẫn đầu trong danh sách giải Phát kiến, giải Hòa bình, giải...

- Rồi rồi tao biết cậu ta giỏi rồi. - Cent không kiên nhẫn cất ngang - Cậu ta là thần Thông thái cơ mà, nhiều đó đáng gì. Nhưng sao cậu ta lại nổi giận? - Gần đến độ trùng mắt với cả kẻ chẳng biết gì như nó - Nhận nhiều giải quá phát phì à?

- Gabriel được trao tổng cộng mười chín giải thưởng...

- Vả?

- Và Gil không có giải thưởng nào!

- Há? - Cent lại được dịp giật mình - Gillian Ivient á? Sao tao nghe mày báo cậu ta giỏi lắm, nhà Ivient mà ngay cả giải Y học cũng không có luôn há?

- Không. - Deneger đáp ngắn gọn, nghĩ một chút anh mới tiếp tục nói - Ban đầu tên Gil có trong 25 hạng mục đề cử giải thưởng nhưng sau vòng xét duyệt của Hội đồng tất cả đều bị gạch đi.

- V?

- Vì cậu ấy không có Pháp thuật.

Một câu ngắn gọn, một lý do thật đơn giản nhưng cũng là quá đủ cho sự bác bỏ của thế giới này, một kẻ không có pháp thuật lại muốn được vinh danh trên đài cao nhận giải thưởng của giới pháp thuật, nghe thật vô lý, ngay cả tiêu chuẩn đầu tiên cũng không vượt qua nổi thì sao được công nhận đây.

- Thật chẳng công bằng, cậu ta không có pháp thuật thật nhưng có phải cậu ta không có công hiến gì đâu. Nói bác bỏ là bác bỏ, cũng không sợ cậu ấy giận lên kéo cả nhà Ivient đình công thì chẳng biết ai phải sợ ai đâu.

Deneger ném sang một ánh mắt "đừng nghĩ ai cũng giống cậu" rồi chậm rãi tiếp lời.

- Hội đồng đánh tăng tay bác bỏ thế vì đã hỏi qua ý kiến của Gil, cậu ấy hoàn toàn đồng ý vì không muốn mình trở thành ngoại lệ đi ngược với truyền thống lâu nay. - Nói cách khác có giải thưởng hay không với Gil cũng chẳng mấy quan trọng, người ngoài nhìn thì tưởng Gil không được trao thưởng, trong cuộc mới biết chính cậu ta chẳng cần những giải thưởng đó.

- Tức là Gil ngầm đồng ý trước rồi nhưng không nói ra đến hôm nay có danh sách giải thưởng em trai cậu ta mới biết, thế là nổi giận? - Cuối cùng Cent cũng xâu chuỗi xong vấn đề. Hiểu rồi mặt nó vẫn ngệt nà - Nhưng tự Gil đồng ý thế, cậu ấy

còn không ý kiến gì sao em trai cậu ấy lại giận quá vậy? Trông như muốn ám sát ai luôn ấy. Tình cảm hai anh em họ có phải tốt quá mức rồi không?

Deneger không nói gì, anh lặng lẽ đưa mắt nhìn ra phía cửa kính, ngoài ô cửa nắng tà dần lụi, gợn thoáng âm u hiem hơi của một chiều hè...

*

*

*

*

*

Trong phòng trực của bệnh viện Gabriel đang phiền muộn xé đi tờ bệnh án thứ ba viết nhầm. Nhận trực tối sau một trận cãi nhau lớn với anh Deneger, đã hơn một tiếng trôi qua nhưng đầu óc nó vẫn đang phiêu du nơi nào đó chưa chịu trở về. Văng vẳng trong đầu nó lời anh Deneger không ngừng vang lên: "Gil đã đồng ý, cậu lấy tư cách gì để can thiệp?". Ánh mắt anh nhìn nó chẳng có mấy phần dễ chịu, khoảnh khắc ấy nó biết khúc mắc trong lòng anh về nó bao năm rồi vẫn chưa phai mờ. Cảm giác tức giận bức bách trong lòng mỗi lúc một tăng cao cho tới khi nó nhận ra thì tờ bệnh án đang viết đã rách toạc một lỗ theo đường bút gạch. Nặng nề thở hắt ra một hơi, thẳng tay xé đi tờ giấy nó đóng áp sổ bệnh án lại, mạnh tay đặt chiếc bút xuống bàn rồi đẩy ghế ra và đứng dậy.

- Chị Eli, tôi ra ngoài một lát. Chuyện ở đây chị nhờ Owen lưu tâm giúp tôi, có chuyện gì khẩn cấp thì lập tức báo hiệu cho tôi, tôi sẽ về ngay.

- Được. - Eli là cô y sinh có mặt trong phòng trực lúc này còn Owen là vị y sư cùng trực với Gabriel. - Không có chuyện gì xảy ra với cậu đó chứ?

Eli lo ngại hỏi, nãy giờ ngồi trong phòng mọi hành động của Gabriel đều đã lưu hết vào tầm mắt cô, trong ấn tượng của cô Gabriel là trước nay đều là người cầu toàn chính chu tới từng chi tiết nhỏ nhất, chuyện hôm nay là hoàn toàn một ngoại lệ lạ lùng. Và ngoại lệ thì không phải lúc nào cũng tốt đẹp.

Trái lại với lo ngại của cô, cậu trai trẻ tuổi chột nó nụ cười, ý cười cao ngạo quen thuộc in lên gương mặt cậu. Với lấy chiếc áo khoác dài, cậu thung thảng đáp.

- Tôi thì liệu có chuyện gì nổi chứ. Chị cứ an tâm đi.

Nói rồi cậu cất bước đi thẳng. Eli có chút ngần ngại nhìn theo bóng lưng cậu, lòng dấy lên dự cảm bất an.

Nhưng điều Eli không ngờ tới là chẳng đầy năm phút sau, cánh cửa phòng trực lại lần nữa mở ra và một gương mặt quen thuộc ló vào.

- Chị Eli, chị có thấy bé El của tôi đâu không? - Gillian mỉm cười dịu dàng đưa đôi mắt ngó quanh phòng. - Thăng bé không có ở đây hà chứ?

- Cậu ấy vừa ra ngoài mấy phút trước thôi - Eli đáp. - Khiêu khi cậu đuổi theo vẫn kịp đấy.

- Vậy à - Trái với suy nghĩ của cô, Gil chẳng những không đuổi theo mà còn bước ngay vào phòng. - Không có em ấy ở đây vậy để tôi trực thay nhé. Hôm nay có ca nào nặng không?

- Không có.

- Tôi cũng đoán thế, nếu có El làm sao dám đi. Để tôi làm nốt bệnh án đó rồi tôi và chị cùng đi thăm bệnh một vòng nhé.

- Được.

Eli gật gù đầu, trước mắt cô Gil đã ngồi xuống chiếc ghế mà ngay trước đó vài phút em trai cậu ngồi và giờ sổ bệnh án ra. Theo thói quen thường lệ cậu chỉnh lại ghế cho nó quay về phía đối diện với cô, lần nào cậu cũng làm thế, chẳng xoay lưng về ai bao giờ, cô nghĩ có lẽ bản tính cậu luôn thân thiện là vậy.

- Không có chuyện gì chứ Gil? - Im lặng chốc lát không nhận được Eli lại hỏi. - Tự dưng Gabriel lại rồi đi thế...

- Không sao đâu, chị đừng lo. Bé El buồn ngủ nên về trước đó mà - Gil cười thoải mái. - Nên tôi mới tới trực giúp em ấy này.

- Thật sao?

Eli vẫn không tin lắm, cô thấy rõ ràng có điều gì đó không đúng nhưng lại chưa biết nó ở chỗ nào. Trước khi cô kịp suy nghĩ ra thì cuốn sổ bệnh án đã được đóng lại lần nữa, Gil đứng dậy hướng cô cười cười.

- Hai chúng ta đi coi bệnh một vòng đi, nếu không có vấn đề gì mình đi nghiên cứu tiếp bài thuốc hôm trước. Ba ngày rồi mà, nhộng cũng đóng kén, tôi với chị cùng thử nghiệm lần nữa xem...

- Được.

Những suy nghĩ mơ hồ trong lòng Eli cứ như vậy nhanh chóng trôi qua mà cô không giữ lại được. Cô rảo bước đi theo chàng trai trẻ, bóng hai người đổ dài trên những hành lang sáng ánh đèn...

*

*

*

*

Cái ké cầu trước vừa tự tin mình không thể có chuyện gì chỉ chục phút sau đã lo ngại đứng giữa sân trường không biết đi đâu về đâu. Gabriel ngăn người dưới tán cây Chò cổ thụ, gương đôi mắt nhìn mọi thứ xung quanh, trời sấm sấm tới, đèn đuốc đã được thấp lèn hết thảy, sân trường Dark Deity dần đông người báo hiệu tối đầy nhộn nhịp. Người người vui vẻ cười nói, ồn ào mỗi lúc một tăng cao, đứng trong góc tối Gabriel phiền muộn nhàu mày, nó ghét bầu không khí như vậy, ghét đám người phiền phức ngoài kia, bao phần cười thật mấy phần cười giả chẳng thể hay biết, ngại gặp mặt để chính mình cũng phải cúi người tuân theo số đông, nó chưa rành hơi thừa sức giả là nói cười, giây phút này với nó thờ cũng là một mối. Không bước ra đối đầu nó lựa chọn lui lại, ẩn mình vào bóng tối, bước chân phiêu lãng trong vô định nó cũng chưa biết mình muốn đi đâu, chỉ cần tránh xa nơi này, tránh xa thứ áp lực chết tiệt đang đè nặng lên lồng ngực nó, nó muốn thả lỏng, nó muốn sống, nó không muốn chết trong một ngõ ngách này...

Đề chân lạng thang bước, cho tới khi Gabriel nhận ra trước mặt nó đã là khung cảnh vườn hoa quen thuộc, thăng bé ngơ ngác mắt vài giây rồi nhàn nhạt cười, tâm trí là đối trá chỉ có trái tim là thành thật, đây đúng là nơi bản thân nó muốn tới. Gió thổi đến từng cơn mát rượi, hương hoa quện cùng hơi ẩm tạo nên một mùi dễ chịu làm lòng nó thư thái, Gabriel ngẩng đầu nhìn trời, thời tiết mùa hạ biến đổi thất thường, phút trước quang đãng là vậy phút sau mây đã ùn ùn che phủ, chẳng nói trước gì trời lộp độp đổ mưa, cơn mưa rào nặng hạt từng chút một mang theo cái lạnh thấm nhập vào người nó, cũng thức tỉnh chút trí óc kìm giữ cuối cùng, nó nên bình tĩnh, không nên đẩy áp lực của mình lên người bất cứ ai, việc mình không muốn gánh đờng đây sang những người mà mình yêu quý. Thầm nhủ thế chẳng nghĩ quá hai giây nó lẳng lặng xoay người, về thôi, công việc bữa bọn còn đang đợi, nó ở đây làm gì...

- Gabriel, Gabriel!

Đúng lúc nó xoay đi thì lại có tiếng người gọi giật trở lại, từ căn nhà gỗ mang theo chiếc ô hồng Luca vội vã chạy ra, gương mặt cô bạn vừa hốt hoảng vừa lo lắng, chẳng biết đã nhìn thấy nó từ bao giờ.

- Sao đến rồi còn không vào mà cũng chẳng che ô gì cả? Cậu muốn ốm à!

Trong tiếng mưa rào rạo, giọng Luca vang lên vẫn rõ mồn một, chẳng mấy khi có bạn to tiếng với nó, hẳn lần này giận dữ lắm đấy. Trái lại nó bỗng thấy buồn cười và quả là nó đã cười thật, vài tiếng ha ha bật ra thật nhẹ nhàng.

- Còn cười nữa, có gì đáng cười à!

- Gặp cậu vui thì cười không được sao? - Giọng không nghiêm túc, Gabriel cợt nhả. - Sao lại cấm tôi?

- Cậu vui nhưng tớ không vui - Trái với suy đoán của Gabriel, Luca chẳng hề lúng túng trước thái độ của nó, khi nổi giận lên cô bạn cũng hung dữ ra phết. - Không nói nữa, vào nhà với tớ!

- Luca à... - Chẳng hề thông báo trước bất chợt Gabriel ngã người về phía cô bạn, hơi ẩm từ người cô bạn lan tỏa qua làm nó thật thư thái. - Tớ mệt quá...

- Đương nhiên mệt rồi, còn tính tắm mưa nữa, sao cậu cứ tùy hứng vậy chứ...

Đáng thương thay là trong trường hợp này Luca lại chẳng cảm nhận được tí nào tình cảm hay lãng mạn để phối hợp diễn với Gabriel, cô bé hung hăng cầm tay xềnh xệch lôi nó vào nhà, vừa đi vừa không ngừng căn nhắc khiến thăng bé đó khóc đỏ cườ.

Cho đến năm phút sau thì cả người nó đã khô ráo ngồi yên vị trong căn nhà gỗ nhỏ nhỏ, ở góc nhà Luca vẫn đang cúi húi muốn pha nước gừng để nó uống cho ấm bụng. Buồn cười một nỗi là cô nàng lại chẳng tìm thấy củ gừng ở đâu thành ra cứ loay hoay mãi...

- Tớ không uống nước gừng đâu. - Cuối cùng Gabriel cũng lên tiếng can lại - Cậu có rượu không? Mình uống chút rượu đi, tối nay tớ được nghỉ.

Nó vừa nhận được tin báo từ bệnh viện rằng Gil đã đến nhận trực thay nó báo nó không cần quay lại nữa. Nó gần như đoán trước được chuyện sẽ xảy ra vậy, từ trước đến nay tất cả những tùy ý của nó Gil đều sẽ chịu trách nhiệm hết thảy, rất lâu

rồi đã là như thế...

- Rượu á? Có, tớ có ù một bình rượu nho, nhưng chưa lâu lắm, mới được bảy năm thôi...

- Uống đi - Gabriel cười cười. - Tớ muốn uống.

Và thế là rượu được bày ra, nhà không sẵn ly hai dĩa đánh uống bằng chén. Gabriel chẳng nói chẳng rằng uống liền năm chén lớn. Rót đến chén thứ sáu, nó mới thong thả để xuống bàn.

- Rượu cậu ù ngon nhì. - Vừa ngọt vừa thơm nồng nàn mùi nho, lại thoang thoảng hương của một loài hoa nào đó nó chưa rõ tên. - Tớ uống xong người ảm thật...

- Rượu tớ ù cũng không nhe lắm đâu. - Bàn thần còn chưa uống đến chén thứ hai, Luca hơi lo lắng báo. - Cậu uống nhiều kiểu say đấy. - Theo nó biết thì từ lượng cậu bạn mình cũng chẳng cao lắm, cậu ấy trước nay luôn tránh tối đa việc uống rượu, chẳng biết sao hôm nay lại nhiệt tình vậy? - Có chuyện gì không thể Gabriel?

- Sao ai cũng hỏi tớ có chuyện gì không vậy? Bộ trông tớ cảm giác có chuyện lắm hả?

- Ủ! - Luca thành thật gật đầu dối lấy Gabriel phì cười

- Có gì đâu. Cậu không thấy trời mưa thế này uống rượu rất hợp á? Không phải lãng mạn lắm sao?

Rất phối hợp cùng lúc bầu trời ngoài kia rền vang lên một tiếng sấm, mưa vẫn rơi nặng hạt, chút oi nóng giữa hè đã bị quét sạch hoàn toàn.

- Lãng mạn là cậu đứng ngoài kia ngắm mưa á? - Luca vẫn chưa quên. - Vậy thì thôi lần sau khỏi lãng mạn đi.

- Ha ha ha - Gabriel vuốt vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trước trán, sau trận hứng mưa, mái tóc luôn được vuốt ngược ra sau của nó đã trở lại trạng thái nguyên bản một cách vô tổ chức.

- Cười gì chứ. - Luca nhỏ giọng - Sao cậu đã tới mà còn không vào, rõ ràng nay cậu được nghỉ mà. Cậu không muốn gặp tớ á?

- Nghĩ nhảm gì đấy - Gabriel cốc nhẹ lên đầu cô bé - Chắc chắn không có chuyện đó. Nghĩ lung tung. Uống rượu!

Lại một chén cạn. Giờ thì không phải nghỉ ngơi, Luca dám chắc cậu bạn có chuyện không muốn nói với mình. Nó không vội hỏi vì đã biết trước kết quả, Gabriel đã muốn giấu thì nó sao dễ hỏi ra. Thay vào đó nó luyên thuyên nói sang chuyện của mình.

- Trời mưa thế này cũng tốt, nếm đất rồi mai tớ lại trồng thêm hoa, độ này mọi người đến mỗi lúc một đông hoa trông bao nhiêu cũng thiếu, nhất là tộc Tinh linh, trước khi gặp họ tớ cũng không biết họ lại yêu thích cái đẹp đến độ vậy, cậu biết không, mỗi ngày họ đều yêu cầu số hoa gấp bốn lần mức bình thường, không kể...

Luca cứ vậy nói, Gabriel lắng lắng nghe thỉnh thoảng nhấp thêm một ngụm rượu nhỏ. Bên ảnh đèn, gương mặt Luca được nhuộm thêm sắc màu ảm áp, những câu chuyện vụn vặt lè tè chẳng đầu chẳng đuôi của cô bạn như thần chú đuổi dần những suy nghĩ khổ chịu ra khỏi đầu nó, lòng dần thả thả nụ cười trên gương mặt nó cũng trở nên chân thật hơn, Gabriel thăm nghĩ, đến chơi với Luca đúng là một lựa chọn đúng đắn. Ai biết đâu ngày khi suy nghĩ kia vừa hiện ra thì nó lại nghe Luca báo:

- Hôm nay ông anh tớ chơi báo với tớ là tớ xếp thứ sáu trong danh sách mục Phát triển giải thưởng Cống hiến, hi, nghe vui nhì. Từ bé đến giờ tớ không nghĩ mình lại nhận được giải thưởng lớn thế...

Bao nhiêu ảm áp trong lòng khô khan lần mới bồi đắp lên chỉ bằng một câu nói lập tức bị phá tan, lạnh lẽo như nước lũ tràn về mang theo muộn phiền và thật nhiều áp lực, Gabriel cười khổ, biết mà, không nên an tâm sớm làm gì, thấy hậu quả ngay. Luca thì vẫn chưa nhận ra tâm trạng đang tuyệt dốc của cậu bạn, nó quan tâm hỏi.

- Hân cậu còn được nhiều giải hơn đúng không? Bao nhiêu thế?

- Hai chĩnh giải. - Gabriel vẫn đáp lại nhưng không hề có ý muốn kể ra, nó nhàn nhạt cười, tay mân mê ly rượu, tất cả những suy nghĩ tiêu cực nó muốn trốn chạy lần lượt tìm về làm chút sức chống đỡ cuối cùng trong lòng nó cũng tiêu tan, đúng như nó đã nói, nó mệt mỏi, mệt đến ngay một nụ cười cũng là xa xỉ và gắng sức.

- Nhất định là có chuyện gì đúng không? Giải thưởng Cống hiến có vấn đề gì á?

Luca hỏi đầy bất an, Gabriel không đáp nhưng cũng chẳng buồn phủ nhận nữa, nó yên lặng rót thêm một ly rượu, uống cạn rồi lại rót một chén nữa, rượu uống mỗi lúc một ngọt hơn, ngọt đến độ nó sợ nếu mình không tiếp tục uống, sau vị ngọt mê người kia sẽ là một thứ mùi vị kinh khủng gì đó mà bản thân nó hoàn toàn không muốn nếm phải...

- Luca. - Thở ra một hơi nồng mùi rượu, Gabriel ngẩng mặt lên, đây là lần đầu tiên trong buổi tối này nó nhìn thẳng vào cô gái trước mặt mình. - Hạt giống kia thế nào rồi? Có tiến triển gì không?

Men rượu như thôi thúc nó thực hiện những điều bình thường nó sẽ không làm, nó chưa từng muốn gặp áp lực hay đòi hỏi bạn mình bất cứ thứ gì, vì nó biết có bạn đã đối tốt với nó đến mức nào, nhưng hôm nay cho nó hỏi một lần thôi, khát vọng trong lòng quá cháy bỏng, việc kiểm giữ khiến nó kiệt sức rồi, buông thả một lần này thôi.

- Vẫn chưa có tiến triển gì nhiều - Luca cũng hơi bất ngờ về câu hỏi của cậu bạn, theo đó là chút ngại ngùng khi nó lấy chiếc hộp chứa hạt giống nhỏ ra, so với hai ngày trước thì chưa có thêm thay đổi gì nhận thấy được. - Tớ xin lỗi, hai ngày nay tớ bận trồng hoa quá nên không dành được nhiều thời gian cho nó lắm, tớ...

- Sao cậu lại phải xin lỗi chứ, bị ngược à. - Với tay sang xoa lên mái tóc xù của cô bạn Gabriel nắm bắt. - Ai cũng có hết đề tố thống mình một mình, vậy thì buồn lắm...

- Gabriel... - Một cách không chắc chắn, Luca huơ huơ tay tre mặt cậu bạn mình rồi nhỏ giọng nói - Hình như cậu say rồi!

- Vậy hả?

Gabriel bâng quơ hỏi lại mắt vẫn nhìn đắm đắm vào hạt giống xù xì đen thẫm kia. Bên ngoài nhà mưa vẫn đang rào rào rơi, tiếng sấm rền vang ầm ỉ kéo theo vài ánh chớp sáng lấp lờ. Hôm ấy cũng là một ngày mưa thế này, nắng chuyển thành mưa, vận mệnh đã đổi hoàn toàn như thế. Luca nói nó say, nó cũng nghĩ mình say rồi, khi say người ta thường buông thả, có phải vì vậy mà bao kỷ ức nó đã chôn trong vùng cấm địa đều lần lượt nhào ra xoay trong đầu nó thành một vũng bùn nhơ bẩn, áp lực đè nặng khiến nó không sao rời nổi trước tầm mắt từng ao ảnh lại hiện ra. Đôi tay nó dần trở nên lạnh buốt. Say để quên đi chứ đâu phải say để nhớ lại, sao nó lại khó chịu thế này...

- Cậu có sao không Gabriel? Gabriel? Gabriel? El...

Một tiếng gọi El thân thiết thật dễ nghe, trong mơ màng Gabriel thoáng mỉm cười, có ai đó luôn gọi nó như vậy, có ai đó luôn yêu thương nó như vậy, lại có ai đó luôn coi nó thật bé nhỏ để bảo vệ nó như vậy. Chỉ một tiếng gọi thân thương dường như đã mở ra ô khóa phòng bị cuối cùng trong lòng nó, nó ngồi thẳng dậy, áp tay mình vào tay Luca rồi chậm rãi thăm thẳm.

- Cậu có muốn nghe chuyện không? Tớ kể cho cậu nghe một câu chuyện nhé...

Một câu chuyện mà hơn mười năm nay nó chưa từng nhắc đến với bất cứ ai, tự coi như vết thương đã lành vậy, cũng coi như tất cả chỉ là dĩ vãng...

- Chuyện kể ngày xưa ngày xưa... À mà cũng không xưa lắm đâu, có hai cậu bé song sinh, họ gần như cùng sinh ra một lúc những tưởng tất thấy đều phải giống nhau ai ngờ một trong hai cậu lại không hề có Pháp thuật, giống như về ngoài là một nhưng kẻ là tiên mà kẻ chỉ là giấy...

Gabriel cười mấy tiếng nhạt nhẽo, Luca đau lòng siết nhẹ lấy đôi tay lạnh buốt của cậu bạn, nó nghĩ mình hiểu cậu bạn đang kể về ai, cũng nghĩ mình hiểu cậu bạn đang đau lòng cho ai, nó nhẹ giọng an ủi.

- Không sao mà, dù không có Pháp thuật Gil vẫn rất giỏi, cả thế giới này đều phải công nhận điều ấy. Anh ấy không có Pháp thuật cũng đầu phá lỗi của cậu, cậu đừng buồn thế...

Gabriel nghe xong chỉ vỗ nhẹ lên đôi tay nó, ý báo nó để cậu kể hết. Luca im lặng nghe theo, trong đầu nó đang cố sắp xếp hàng loạt những câu an ủi sau đó. Gabriel lại tiếp tục kể.

- Cậu bé không có Pháp thuật kia đã lớn lên trong sự khinh thường và thương hại của tất cả mọi người, trong khi người anh em của cậu thì mỗi ngày một tỏa sáng, một như Nhật thực, một lại như Mặt trời. Thật là đối lập, thật đáng ghen tỵ, thật đáng căm hận, thật là phần uất lắm sao...

Luca vô thức cau mày, sao nó lại nghe ra chút gì đó không hợp lý nhỉ? Có cái gì bất thường ở đây thì phải?

Toàn bộ hành động của nó đều lọt vào trong tầm mắt theo dõi của Gabriel, cậu bật cười khanh khách, tiếng cười trong trẻo đến lạnh lùng.

- Cậu đã đoán được chuyện gì chưa? Vậy để tớ nói tiếp cậu nghe, thằng bé không có Pháp thuật đáng thương kia là ai... không phải Gil! - Nụ cười cong lên thật quyến rũ, một ngón tay ngoe nguẩy rồi bắt ngờ đổi hướng chỉ thẳng vào mình - Nó là tớ! Nó chính là Gabriel Ivient!

"ĐOÀNG!"

Sét đánh một tiếng rền vang lóe ra ánh sáng chói mắt rọi qua ô cửa kính chiếu vào gương mặt đã trắng bệch như tờ giấy của Luca...

Ngoài trời mưa vẫn rơi mỗi lúc một to hơn...

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 17: Câu chuyện của Gabriel

Kỷ ức của Gabriel mở hồ bắt đầu từ khung cảnh một căn phòng lờ mờ thứ ánh sáng âm đạm và quẩn quanh trong mùi thuốc ngai ngái nồng nàn. Đó là phòng ở của nó, nơi nó đã tốn gần như toàn bộ những năm tháng đầu đời, cũng là nơi đã khắc sâu tới ám ảnh trong trí óc nó. Ngọn đèn soi tới một khoảng góc phòng, xung quanh là sách chất cao hơn mũi, mùi giấy cổ mực nát lan tỏa theo mùi trầm hương cổ ất đi mùi thuốc tạo thành thứ hương vị cổ xưa lingers đằng khiến thời gian như dừng lại nơi đây. Nó đã sống sáu năm ở đó, có những lúc nó nghĩ rồi mình sẽ chết rực chôn vùi trước khi kịp nhìn thấy ánh mặt trời, chết trong đớn đau và tuyệt vọng, trong bàn tay chơi đùa của số phận. Đôi lúc vẫn vò nghĩ lại đó vẫn là những hồi ức kinh hoàng.

Nó sinh ra với định mệnh sắp đặt được sống trong giàu sang và quyền quý, là con cháu của hai trong sáu đại gia tộc của giới phù thủy, ngay cả khi cha mẹ ly hôn nó vẫn được biết đến là cậu hai nhà Ivient com ăn áo mặc đều chẳng cần lo lắng. Nhưng cũng chỉ đến thế, người đời vẫn thầm bàn tán nói nó số khổ, sinh ra đã là con ma ốm, quyền quý giàu sang tới mấy cũng sống được mấy hồi. Còn bản thân nó thì chỉ cười nhạt, là người trong cuộc nó hiểu hơn ai hết, dựa vào số thuốc nó phải uống mỗi ngày, vào số lượng kim châm kim cơ thể nó và cả vào số lần dạo chơi với Tử thần nhiều như com bữa no thừa biết nếu nó sinh ra không phải con cháu nhà Ivient, không có một người cha giỏi y thuật đến vậy chắc nó đã sớm chết từ lúc sinh rồi, sẽ thành ma thật chứ không còn đó cho người ta bàn tán. Xét cho cùng chuyện gì cũng nên suy nghĩ đa chiều, đừng ngồi một chỗ áp đặt suy nghĩ của mình lên cuộc đời người khác, điều đó thật nồng cay đến nực cười.

Những năm đầu đời, định nghĩa người thân trong nó chỉ gói gọn trong mấy từ đơn giản, cha và anh trai, tuyệt nhiên không có mẹ. Nó cũng chẳng cảm thấy gì không ổn, mẹ xa nó khi nó còn quá nhỏ, nhờ đến độ khiến nó có ảo giác mình cứ tự nhiên mà tồn tại thế, trên trời rơi xuống hay dưới đất mọc lên, sao cũng được. Có khi mình cha là đủ sinh ra nó thế này rồi. Kể đến cha, cha nó là một người đàn ông dịu dàng, dịu dàng tới mức hình như chẳng việc gì làm ông cau gôn nổi. Tóc ông rất dài, gương mặt lại mềm mại trung tính, nếu ông không tự nhận mình là cha hẳn nó cũng chẳng phân biệt dc ông vs hình ảnh sách vở miêu tả lại về một người mẹ. Ông là chủ nhân gia tộc Ivient đồng nghĩa với việc ông là một người thầy thuốc bậc rợn, khi ốm yếu nó còn nhìn thấy ông nhiều một chút, tới lúc khỏe hơn đôi ba ngày ông mới ghé qua thăm nó một lần, ốm nó mới lắt rỏi lại vội và rời đi. Nó biết ngoài kia có nhiều bệnh nhân đang đợi ông, đôi bản tay ông nên dừng làm chuyện lớn thay vì ngồi trong phòng này ngắm dây dõi tay nó, nó hiểu nên chưa từng trách ông, thậm chí nó còn vô cùng ngưỡng mộ cha mình, ngưỡng mộ bộ dáng bậc rợn của ông, ngưỡng mộ sự tài giỏi của ông, càng ngưỡng mộ khi ông được tất cả mọi người tôn kính và trọng vọng. Nằm trong căn phòng tối nhìn theo dáng cha nó đã tự nghĩ một vài mình, một mai khi khỏi nơi này nó nhất định sẽ làm được như ông!

Có lẽ cũng là một điểm đặc biệt, thuở ấu thơ nó bên cha không nhiều bên mẹ cũng chẳng được bao nhiêu, phần lớn thời gian của nó đều trôi qua bên cạnh một đứa trẻ-đứa trẻ trên danh nghĩa là anh nó tuy người anh này chỉ ra đời trước nó gần mười rồi. Cũng chẳng cần giới thiệu gì thêm, đương nhiên người mà nó nhắc tới chính là Gillian Ivient – anh trai song sinh của nó.

Sự tồn tại của Gillian bên cạnh nó chẳng rõ từ bao giờ đã trở thành đương nhiên cứ như anh ta và nó thật ra chỉ là một cá thể vậy. Gillian luôn đến khi nó còn chưa dậy và sẽ rời đi khi nó đã ngủ say, chi cần nó mở mắt ra tức khắc đã thấy anh ta trước mặt. Phòng nó ở vốn là phòng riêng nhưng phần nửa đó trong phòng nó nhớ chẳng phải của nó, cứ đêm ba hôm Gillian lại mang đến vài món đồ thú vị, đợi đến lúc nó không để ý nữa anh ta tự nhiên sẽ mang chúng đi. Là một con ma ốm, số thuốc nó phải uống mỗi ngày nhiều không đếm xuê, nó cũng chẳng buồn nhớ tên, bởi điều đó đau còn cần thiết khi bên cạnh nó đã có Gillian, từng bữa com gác ngủ, từng bát thuốc lị thế nào Gillian cũng chưa từng quên, đôi khi nó còn hoài nghi có khi một nửa trí não của Gillian chắc chỉ để ghi nhớ điều này. Từng chút từng chút mới cẩn thận chăm sóc cho nó, không thể không nói trên cương vị một người anh trai Gillian đã hoàn thành cực xuất sắc trách nhiệm của mình.

Câu chuyện mà nó đang kể bắt đầu khi cả Gillian và nó mới chỉ là hai đứa trẻ hơn hai tuổi, với số tuổi ít ỏi ấy không phải mọi chuyện đều hoàn hảo ngay từ đầu. Giống như hành trình chăm sóc em trai của Gillian, chẳng thế lúc nào cũng suôn sẻ và thuận lợi. Nó nhớ sai lắm tệ hại nhất Gillian mắc phải từ khi nhận nhiệm vụ trông coi nó là một lần anh ta ngủ quên để nó sốt đến chút nữa hư người, nếu không phải cha nó kịp quay lại có lẽ nó đã sớm được đi châu tiền tổ. Lần ấy cha vô cùng tức giận, trong kỷ ức của nó đây là lần duy nhất cha giận Gillian tới vậy. Giữa con mẹ sáng nó vẫn văng vẳng nghe tiếng cha mắng Gillian: “Sao con có thể vô trách nhiệm như vậy, đó là em trai con! Con muốn nó chết sao! Gabriel trở thành thế này cũng một phần vì con, chúng ta đều nó, con định bù đắp cho nó như vậy sao! Con còn là anh nó đấy!”. Gillian có muốn đáp gì không nó không biết được vì đó vừa lúc nó tỉnh lại, cuộc đối thoại giữa cha và Gillian cứ thế bị cắt đứt giữa chừng. Nhìn gương mặt xau hổ vì có lỗi của Gillian khi ấy không rõ sao nó lại muốn cười, nó đủ thông minh để hiểu ý cha nói, khi mẹ nó mang thai hai đứa nó đều không được khỏe mạnh, trong những tháng đầu thai kỳ, đứng trước nguy cơ có thể mất cả hai đứa con cha đành lựa chọn thai nhi khỏe mạnh hơn để dốc lòng chăm sóc, đứa yếu ớt hơn là nó chỉ tồn tại cầm chừng. Vài tháng sau khi sức khỏe Gillian ổn định hơn cha mới dồn tâm tới nó nhưng thời điểm thích hợp nhất đã qua dù cha có giỏi thế nào thì cục diện cuối cùng vẫn là bốn chữ không chết là may. Vì vậy, đầu cha chiều chuộng nó hơn Gillian hay nghiêm khắc với anh ta hơn nó thì theo cha điều đó cũng là công bằng. Gillian nên rộng lòng hiểu và thương yêu nó hơn để bù đắp những gì nó không có được. Nhưng ấy chỉ là suy nghĩ của cha, nó không quan tâm cũng chẳng cho là đúng, tại sao nó phải tuân theo thứ công bằng trong ý nghĩ người khác, phải tiếp nhận sự rộng lòng và bù đắp chẳng cần thiết kia? Mỗi quan hệ giữa kẻ cho và người nhận đầy miễn cưỡng, người ta cứ nhất quyết muốn cho mà chẳng cần bận tâm nó có đồng ý lấy hay không, đây cũng là vì nó luôn há? Thật nực cười.

Cũng không thể không nói sau lần nó sém chết ấy, Gillian đã quyết tâm chăm sóc nó cẩn thận hơn hẳn, hết như trong thân thể nhỏ bé của anh ta tâm hồn ấy đã vụt lớn trong một ngày. Đây hẳn là điều cha mong muốn, sau này khi biết lời nguyên gia thế mình phải gánh nó mới hiểu, so với người bình thường nhà Ivient tại nó chẳng sống được bao lâu, vì thế cha mới ép buộc tại nó trưởng thành càng sớm càng tốt. Đương nhiên Gillian càng trưởng thành thì nó càng được lợi, được chăm cho từng miếng ăn giấc ngủ, lo cho từng lúc vui lúc buồn. Dưới sự chiều chuộng của Gillian, thân thể nó dần tốt lên, tâm tính cũng thoải mái hơn, có thể nói đoạn thời gian đó của nó khá hạnh phúc, duy chỉ có một khoảng tối mờ mờ ở thẳm sâu trong tâm hồn thì mãi không biến mất mà ngày một lớn hơn dù Gillian làm gì đi chẳng nữa. Ban đầu nó vẫn không hiểu ra cho đến một ngày thì nó cũng tỉnh ngộ.

Nó và Gillian là anh em song sinh, ít nhất cha nó khẳng định là như thế. Nhưng nếu nhìn về bề ngoài của hai đứa tại nó vào thời điểm ấy hỏi mười người thì cả mười đều sẽ bảo rằng không thể nào, hai đứa nó khác nhau quá nhiều. Gillian sinh ra khỏe mạnh, cả người trắng trẻo mập mạp, hai má căng tròn phúng phính, đôi con mắt sáng long lanh, mái tóc tơ dài đến quá vai, nụ cười tím tím lúc nào cũng hiện diện, người được một khúc lác lư chạy qua chạy lại trông chẳng khác nào cái bánh bao đi động. Trái ngược hoàn toàn với nó, vì đúng chắc nó trông như trái khô qua, xanh xao ặt eo ốm yếu, da dẻ nhợt nhạt chỉ thấy xương, da dẻ nhợt nhạt chẳng khác nào người già cả, đầu thì trơn lóc một sợi tóc cũng không mọc, đôi con mắt to tướng lúc lơ lửng giữa gương mặt quắt gao lại trở thành bằng chứng duy nhất khẳng định nó đúng là con cháu của gia tộc đẹp có tiếng trong giới phù thủy. Ngoại hình thua kém làm nó chẳng muốn nhìn chính bản thân mình, định kỳ mỗi tháng nó chỉ soi gương một lần cốt để xem so tháng sau so với tháng trước trông nó có khá hơn chút nào không. Theo lời cha, uống thuốc đều độ chăm sóc cơ thể cho tốt chẳng mấy năm nó sẽ khỏe mạnh không khác nào Gillian, nó nghe và luôn tin điều đó. Sự thật chứng minh cha nó không nói sai, số thảo được đắp vào thân thể nó cũng chẳng phải vật gì, dù vẫn gây nhưng trông nó dần đã khá hơn, gương mặt cũng tươi tắn hơn, duy chỉ cái đầu trơn lóc là sau mấy năm vẫn chẳng thay đổi, có lẽ đường chất nó hấp thu chắc chỉ đủ nuôi những bộ phận quan trọng còn mái tóc kia ần không được thờ không xong, chẳng có nhiệm vụ gì nên bị vứt ra hàng bet rồi. Nó không muốn nhìn thấy cái đầu trơn nên vẫn thường đội mũ, thỉnh thoảng lại sờ lên đầu mình, cũng thỉnh thoảng lại vô ý liếc sang mái tóc dài của Gillian. Không biết anh ta để ý điều đó từ bao giờ có một hôm anh ta hỏi nó:

- Em thích tóc của anh lắm à? – Bàn tay bụ bẫm Gillian vuốt vuốt mái tóc mình – Nó đẹp lắm sao?

- Quan trọng à?

Dừng dừng nó hỏi lại, Gillian cũng chẳng đáp gì ngồi yên đó ra chiều suy ngẫm. Nó cũng mệt kỷ, cứ nghĩ chuyện thế là xong rồi ai biết đầu ngày hôm sau khi nó tỉnh dậy Gillian đã ở bên với quả đầu trơn lóc, mái tóc dài dài bị anh ta dùng dao cạo sạch, trên tay anh ta còn vung vẩy chiến lợi phẩm là bó tóc được tết đẹp để theo hình con búp bê, mặt thì ra chiều vui vẻ lắm.

- Đẹp không? – Gillian hóm hóm khoe. – Anh làm mất hai tiếng đấy. Tặng em

- Để làm gì?

Nhận lấy thứ đó từ tay Gillian nó lặng lẽ hỏi, Gillian có vẻ chẳng hiểu ý nó. Anh ta tính gãi đầu nhưng chẳng thấy tóc đâu nên đành xoa xoa cái đầu trơn lóc của mình.

- Không phải em thích sao? Em thích nên anh tặng em!

- Vì tôi thích nên anh cạo hết tóc đi như vậy?

- Ủ! – Gillian gãi đầu rất thân nhiên như chuyện đó với anh ta chẳng là gì cả. - Tóc dài làm búp bê mới đẹp. Giờ trông chúng ta còn giống nhau hơn nữa. Tốt mà!

Nó nhìn chăm chăm vào Gillian, dưới ánh nhìn của nó ban đầu anh ta còn chẳng hiểu gì hỏi lâu mới có vẻ chột dạ.

- Hay em không thích trông anh thế này à? Không sao đâu, đừng buồn, tóc anh mọc nhanh cực, mấy hôm lại dài luôn!

Lúc sau cha ghé tới nhìn thấy Gillian, lại nhìn con búp bê kỷ quặc trong tay nó chẳng nói nói nên lời. Ông lặng lẽ thờ dài, cũng chẳng hỏi han hay trách Gillian ngu ngốc, cứ thế bỏ qua như không có chuyện gì. Ngồi một lát ông bảo với hai anh em nó.

- Hai đứa cũng lớn rồi! – Khi ấy tại nó hơn ba tuổi – Đạo này con cũng đã khỏe hơn, cũng không cần Gil phải ở bên cả ngày nữa, cha muốn dẫn Gil đi học thêm y thuật và pháp thuật. Chúng ta đều không có nhiều thời gian, điều gì làm được nên làm càng sớm càng tốt.

Nói rồi cha nhìn nó như muốn dò hỏi ý kiến của nó, thật kỳ lạ, cứ như vậy Gillian đi hay ở đều toàn quyền do nó quyết định.

- Con biết rồi.

Nó gật đầu, cha mỉm cười về hài lòng với câu trả lời của nó. Ông từ ái xoa đầu nó.

- Con hãy nhìn nhận một chút, sức khỏe của con đang khá hơn từng ngày. Hãy tin cha, chỉ không đầy nửa năm nữa cha để con ra ngoài. Cha hứa!

Nói rồi cha ôm lấy nó, nó cũng vòng tay qua ôm lại ông. Chốc lát ông bậc rợn rồi đi, đưa cả Gillian đi cùng, trước khi đi ông khẽ hôn nhẹ lên trán chúc nó ngủ ngon.

Cánh cửa phòng một lần nữa đóng lại trong sự tối tăm và im lìm, bàn tay nắm chặt lấy con búp bê quái dị của nó thoắt chốc buông lỏng, nó giương mắt nhìn lên đỉnh giường không chú đích, đây lòng chạm rải hòa tan hương vị không tên. Có lẽ đó là hương vị của sự tình ngộ, cuối cùng nó cũng nhận ra khoảng tối mờ mờ trong lòng mình là gì. Hóa ra ấy là hai chữ hoài nghi!

Nó hoài nghi nó không tin nó chẳng hiểu, đây lòng nó luôn phát ra tín hiệu cảnh báo trong âm thầm. Từ một ánh nhìn băng quơ Gillian sẵn sàng cạo sạch mái tóc mình chỉ vì nghĩ nó sẽ thích, với anh ta đó là thứ nó thiếu còn anh ta lại có sẵn trong tay, đem đi cho nó có lẽ là đương nhiên rồi. Và Gillian chẳng hề suy nghĩ kỷ cái sự đương nhiên ấy từ đầu ra, dường như lời mồn logic trong đầu anh ta luôn nghĩ rằng hãy cho đi tất cả những gì nó muốn, mặc kệ thứ đó có là gì. Gillian lúc nào cũng thế, luôn tươi cười với nó, luôn nuông chiều nó, luôn đáp ứng nó vô điều kiện, luôn san sẻ cho nó tình yêu thương như vô bờ của anh ta, mặc cho nó có lạnh lùng có gắt gỏng hay có là một đứa em tính nết thất thường. Còn cha, ông luôn im lặng trước sự vô lý ấy, luôn nhượng bộ bỏ qua, từng cái nhủm mày bất đắc dĩ của cha, cái thờ dài ông giấu kín, bàn tay ông nhẹ nhàng vuốt ve, ánh mắt ông dạt buồn tội lỗi, ông đang nhìn ai, ông có nhìn vào nó không hay ông đang nhìn đến thứ gì? Cả hai người họ đều nặng nề nó như có gánh bao về một môn đồ dễ vỡ, họ tồn nó lên một vị trí quan trọng rồi dùng vị trí đó như có bù đắp đi những thiếu hụt của bản thân nó, bù đắp đi những lỗ hổng trong lòng họ... vậy tình cảm họ dành cho nó bao nhiêu ỷ họ thương, bao nhiêu là trách nhiệm con cháu nhà nó là thương hại?! Trong mắt họ nó ở vị trí nào? Có gắng nắn nó lên thật cao có phải vì vốn dĩ chỗ đứng của nó quá thấp kém hay không?

Nó không thể tìm được câu trả lời vì tất cả những điều ấy đều chỉ là suy nghĩ trong lòng họ, sự mờ hồ ấy khiến nó rối ren, khoảng tối mặt mũi mỗi lúc một mở rộng. Khi đã bắt đầu nghi ngờ thì bắt cứ chuyện gì nó nhìn cũng thấy chương mắt họ, nó chán ghét dần sự tồn tại quá quá của Gillian, nó trở nên mệt mỏi với sự nhượng bộ không giới hạn của cha nó, nó muốn đẩy mọi thứ ra một ranh giới khác, nó muốn nhìn thấy một biểu cảm khác nơi họ, nó muốn ít nhất họ cũng hãy coi nó như một đứa trẻ bình thường thay vì dùng đôi mắt thương hại nhìn nhận nó. Nhưng sau tất cả nó phát hiện ra hy vọng của nó hóa ra là vô vọng, họ vẫn thế, coi nó như một đứa khó chiều rồi dốc sức làm hài lòng nó mà không biết mệt. Cuối cùng nó lại là người phải bỏ cuộc.

Sau này lớn hơn nhìn nhận lại nó mới thấy khi ấy mình thật trẻ con, rồi lòng vì những chuyện không đâu, sức chịu đựng cũng thật kém cỏi, chuyện chẳng có bao nhiêu mà đã kiệt sức rồi. Nhưng đó cũng là chuyện sau này còn với Gabriel ba tuổi mà nói, nó vẫn tự cho mình là thông minh, cực kỳ thông minh, thông minh đáng kiêu ngạo!

Mà nó nghĩ thế cũng phải, trừ việc tự rủa mình vào sừng trâu thì so với những đứa trẻ khác nó quả là thông minh xuất chúng – thông minh hơn cả Gillian, kẻ đã được mọi người ca ngợi nhiều.

Từ lúc phải đi học Gillian ít tới chỗ nó hơn, anh ta chỉ tranh thủ tới vài lần trong ngày và chủ yếu vào buổi tối. Việc đưa thuốc hàng ngày được giao cho Lyn - một đứa trẻ khác hơn tụi nó năm tuổi. Ban đầu Gillian còn ngắc ngứ chưa yên tâm sau dẫn bạn quá anh ta cũng không để tâm nổi nữa. Và lại Lyn dù nhỏ tuổi nhưng rất được việc, Lyn chăm sóc chẳng nó kém gì Gillian, cũng tỉ mỉ cẩn thận, tuy nhiên ánh mắt hai người này lại bất đồng. Nó nhận ra Lyn hay nhìn nó nhưng nó không thích thú gì ánh nhìn của hắn ta. Một buổi tối khi Gillian đến nó bèn hỏi anh ta về Lyn, hắn ta là ai, hắn từ đâu tới, không lẽ hắn ta cũng là con của thầy thuốc nào. Và câu trả lời của Gillian hoàn toàn ngoài dự đoán của nó.

- Hôm trước cha gặp mẹ con Lyn trên đường đến vườn thuốc nên cha mang hai người họ về.

- Mẹ anh ta bị bệnh à?

- Không, cô ấy khỏe.

- Vậy mẹ anh ta biết y thuật à?

- Không, cô ấy có biết gì đâu.

- Thế sao hai người họ lại tới?

- Vì họ hết chỗ đi rồi. Cô ấy xin cho mình và Lyn ở lại làm việc vặt ở đây.

- Họ không có nhà sao? Cha Lyn đâu?

- Cô ấy nói không có.

Nó im lặng giây lát rồi hỏi một câu cuối cùng.

- Cô ta có đẹp không?

- Có. – Gillian ngáy ngủ gật đầu – Cô ấy dịu dàng và đẹp lắm.

Câu chuyện về Lyn dừng lại ở đó, Gillian bắt đầu kể cho nó nghe hôm nay anh ta đã học được gì. Từ hồi Gillian ra ngoài học tối nào nó cũng báo anh ta kể, tất cả những gì anh ta học được và tất cả những gì anh ta còn nhớ. Biết nó thích nghe Gillian đã cố gắng nhớ thật nhiều, anh ta cũng hỏi cha những điều chưa hiểu rồi giằng giãi lại cho nó, thậm chí cẩn thận tìm hết sách liên quan tới cho nó đọc, chỉ còn thiếu điều độc nào của mình sang cho nó thôi. Mà nào của Gillian lại là thứ nó chẳng cần, nếu có gì nó hơn được Gillian chắc chỉ có khối mềm trong đầu nó, nó tự tin là mình thông minh hơn anh ta, nó không cần mắt thấy tai nghe vẫn có thể hiểu được điều Gillian nói, nó thậm chí còn giải đáp cả được những vấn đề vướng mắc anh ta không nghĩ tới, nếu cho nó ra thực nghiệm chắc chắn nó sẽ vượt qua Gillian.

Cha biết điều đó thì vui mừng khôn xiết, ông ôm lấy nó hôn lên trán nó, nói anh em nó là niềm tự hào của ông. Gillian ngốc nghếch bắt chước theo báo nó là niềm tự hào của anh ta, nghe mà nó chẳng buồn đáp.

Có mục tiêu làm nó cố gắng hơn rất nhiều, nó chăm chỉ uống thuốc hơn, chăm chỉ ngồi đợi giờ giấc, chăm chỉ đọc sách hết quãng thời gian còn lại, nó muốn mình khỏe mạnh thật nhanh, nó muốn vươn đôi cánh ra xa, nó muốn bay ra khỏi căn phòng tù túng này, nó muốn chứng minh, muốn tỏa sáng và trên cả muốn người ta phải khâm phục mình. Nó tài giỏi, nó biết vậy! Thế giới cũng cần biết vậy!

Bản đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Rùa rời mai

Lyn có vẻ cũng đã sớm nhận ra điều đó, hắn ta xin cha được đọc sách cùng nó, cha có hơi ý kiến nó thấy nó chẳng phản đối thì cũng đồng ý cho hắn làm vậy. Có lẽ cả cha cả hắn đều không biết nó không phản đối chỉ bởi vì nó thấy sự tồn tại của hắn chẳng có nghĩa lý gì, nó cứ đọc sách nó, hắn tự cầm sách của hắn mà đọc không liên quan gì tới nhau. Mấy lần hắn đọc sách có chỗ chẳng hiểu liền hỏi nó nó cũng không buồn đáp, vì câu hỏi của hắn quá ngu ngốc thậm chí chưa cần hắn động não chỉ cần hắn chăm chỉ đọc thêm vài quyển sách tất sẽ hiểu thôi. Nó nghĩ ngờ hắn cũng chỉ làm bộ thể vì muốn thân cận nó, phần lớn thời gian ánh mắt hắn chỉ nhìn nó chứ đâu chú ý gì đến sách vở, cứ như thể hắn còn quan tâm tới nó hơn cả cha và Gillian vậy. Và rồi cũng có một lần hắn thử tiến thêm bước nữa lại gần ranh giới với nó khi nhắc nhớ nó nên đi ngủ trưa để chiều đọc tiếp quyển sách đang đó, nó nhớ khi ấy nó còn chẳng thêm nhìn hắn mà đáp:

- Tôi tưởng cha tôi thuê anh mang thuốc cho tôi thôi hóa ra ông còn báo anh quản tôi nữa hả? Hay là không nhận được muốn làm anh tôi thật rồi?

- Tôi nào có...

- Không có là tốt, nếu có thì gấu cho kỹ vào cả đời này cũng đừng lộ ra!

Cứ như thể quan hệ giữa Lyn và nó luôn đồng bằng ở một ranh giới khó chịu, nó những tưởng thế là xong nào biết nó vẫn đánh giá thấp con người này. Vào một buổi chiều khi cha và Gillian tới thăm đúng lúc Lyn có mặt ở đó, cha có hỏi qua Lyn và nó ở cạnh nhau thế nào. Chắc ông cũng chẳng mong chờ gì câu trả lời tốt đẹp vì ông quá hiểu tính nó rồi ai ngờ Lyn lại tươi cười trả lời ông một đáp án mà nó cũng ngạc nhiên, hắn nói nó đối xử với hắn tốt lắm, không những quan tâm hắn còn dạy hắn đọc sách giúp hắn tiến bộ, hắn cảm ơn nó nhiều. Cả cha và Gillian đều tròn mắt nhìn nó còn nó thì phải nhìn lại Lyn một lần, hắn ta vẫn đang cười về vô tư làm.

- Để tôi mất công dạy cho mà anh vẫn kém còn như vậy không bằng đập đầu chết quách đi cho rồi!

Nụ cười của Lyn lại tức khựng lại, dù da mặt hắn có dày tới đâu cũng không duy trì được, sắc mặt hắn nhợt hẳn đi, hắn trần trụi nhìn nó không tin nổi khi nó có thể điềm nhiên tát hắn một cái trong lúc hắn dốc lòng ngợi ca nó như vậy, có lẽ trước nay hắn chưa từng gặp ai như nó. Hắn lúng túng cúi đầu rồi vội vã xin cha nó ra ngoài, cha nó cũng không cản, ông thở hắt ra một hơi phỉn muộn, xoa đầu nó rồi cũng rời đi. Đương nhiên ông chẳng nở trách nó nửa lời, ngay cả một câu “Con không nên làm vậy” ông cũng không nói, vẫn như trước nay ông luôn nuông chiều nó. Còn Gillian anh ta ở lại mặt mày u dột cứ nhủu lên lại nhủu xuống, nó vốn định kể anh ta nhưng cho tới tận tối khi trở lại anh ta vẫn thể thì nó không nhận nổi nữa.

- Làm sao?

Nó thấy mình sắp câu tới nói, Gillian cứ liếc liếc nó ra bộ muốn nói rồi lại thôi, đôi mắt rung rung oán trách, bộ dạng ấy làm nó phát hỏa.

- Hoặc anh nói hoặc anh cút cho tôi!

- Em và Lyn... - Cuối cùng Gillian cũng chịu mở miệng, tay vẫn vờ vạt áo. – Sao em lại tốt với Lyn thế, quan tâm Lyn còn giúp anh ấy đọc sách... Em chẳng thể với anh – Gillian lúng búng. – Có phải em thích anh ấy hơn anh không?

Hóa ra cái tên ngu ngốc này ghen tỵ, nó trắng mắt nhìn có kim lòng không đá anh ta ra khỏi phòng. Gillian thì chẳng hiểu ra thấy nó không đáp lại càng đau lòng hơn.

- Gab à, anh lúc nào cũng yêu em mà...

~...

- Gab à, anh cũng chăm sóc em thật tốt mà...

~...

- Gab à, đừng thích Lyn hơn anh...

~...

- Gab à...

~...

- Gab... Gab... Gab...

Gillian liên tục gọi nó bằng cái tên anh ta đặt cho nó làm nó có ảo giác như cạnh phòng mình có cả đàn vịt. Nó đã cố nhắc mình hôm nay nó vẫn chưa được nghe Gillian kể về bài anh ta học, nên bình tĩnh thế mà cuối cùng vẫn không kiềm chế nổi trước liên hoàn “Cáp” của anh ta. Nó đập anh ta một cú rồi phát cáu.

- Anh bị ngu sao tin Lyn nói thật, anh có não không mà nghĩ tôi sẽ làm thế!

Gillian ôm bụng ngơ ngác nhìn nó, phất chốc anh ta nhào tới ôm chầm nó rồi hề hề cười ngu, lúc này thì nó cũng hết sức phản kháng lại nên kể anh ta muốn làm gì thì làm. Nhìn Gillian không hiểu sao phất chốc nó nghĩ đến Lyn, có lẽ vì đã khác gì nụ cười của Gillian nên nó mới dễ dàng nhận thấy Lyn cười giả dối thế nào, ánh mắt hắn ta không thật lòng ra sao, hắn đối tốt với nó trên nền tảng lấy lòng và toan tính, chính điều này làm nó ghét hắn ta. Thà ở bên một kẻ ngu còn hơn ở cạnh kẻ

gian đối. Và nếu kẻ đó vừa nưg vào gian đối thì tuyệt vời, mau cút nhanh cho khuất mắt nó!

Chuyện đáng buồn là Lyn vẫn không cút đi, hẳn ta vẫn đem thuốc tới cho nó đều đặn, chỉ có điều hẳn không còn lần la ngồi lại phòng nó mà đưa thuốc xong là vội vã đi luôn như kiểu ở lại ngại nghe nó đuổi. Vậy cũng tốt, nó nói rồi, nó chẳng thích hẳn ta.

Vài hôm sau Gillian có buổi học pháp thuật đầu tiên, anh ta háo hức đến nỗi lái nhái với nó cả tiếng đồng hồ. Lần này thì nó không cần vì bản thân nó cũng có chút chờ mong. Và đúng như mong đợi của bất cứ phụ thủy nhi nào, pháp thuật luôn là một thứ thú vị và thần kỳ, nó chăm chú nhìn Gillian phẩy ra một ngọn lửa từ đầu cây dưa phép, nhìn anh ta cầm ngọn lửa trong tay và chơi đùa như với một con thú cưng dễ mến. Pháp thuật của Gillian thuộc Hóa hệ, thực hệ Tấn công – cũng là một hệ khá phổ biến trong cộng đồng phụ thủy. Với một người thầy thuốc Hóa hệ của anh ta khá có ích nhưng chưa phải hệ tối ưu, Mộc hệ thuộc thực hệ Trị liệu mới là món quà trời ban. Đêm phát hiện ra thuộc tính pháp thuật của mình Gillian ôm lấy nó thật chặt mà thủ thỉ:

- Em sẽ là Mộc hệ nhé, Mộc với Hóa là một cặp tuyệt vời. Gab của anh tài giỏi như thế xuất chúng như vậy, Mộc hệ mới có thể xứng đáng với em... Gab ơi... Gab à...

Anh ta không ngừng dụi đầu mình vào cổ nó y như một con chó to xác, nó thảng tay đẩy lệch đầu anh ta qua một bên.

- Đã bảo đừng gọi tôi là Gab, tôi không thích!

- Thế em thích anh gọi em là gì bây giờ?

- Anh đừng gọi nữa là được!

Gillian cười hi hi, nó biết anh ta vẫn chẳng để lời nó nói vào tai. Còn nó dù có không muốn thừa nhận thì những gì Gillian nói vẫn là những điều nó thầm mong chờ, khỏi bệnh được ra ngoài, được học Pháp thuật, được phát hiện là Mộc hệ, được làm những điều vĩ đại để tất cả mọi người phải biết tới – và lãng quên đi xuất phát điểm có thể gọi lòng thương hại của mình.

Nó càng lúc càng muốn bước ra khỏi phòng, nhất là khi nghe tin Lyn cũng xin được học cùng một lớp học pháp thuật với Gillian. Khi ấy Lyn đã gần chín tuổi, bạn bè bằng tuổi hẳn đều đã tới trường nhưng hẳn không có điều kiện, thậm chí thuộc tính pháp thuật của mình hẳn cũng không biết. Ngày cầm đá xác định hẳn không tới đưa thuốc cho nó, sang sáng hôm sau hẳn mới đến gương mặt ỉu xù. Hỏi Gillian thì biết, thuộc tính của Lyn ở hệ Ân thân thực hệ Bảo vệ, một hệ khá hiếm trong thế giới phụ thủy vì cả độ độc và độ vô dụng của nó. Nếu muốn phát triển tài năng hệ này e rằng hẳn phải tìm tới một sở nghề đặc thù không phổ biến. Và đương nhiên với một thầy thuốc hệ pháp thuật của hẳn chẳng giúp ích được gì cả, cộng thêm đầu óc kém thông minh có thể dự đoán ngay tương lai hẳn khó mà có hy vọng trụ được trong nghề. Vậy nên không sớm thì muộn hẳn cũng sẽ phải rời khỏi nơi này thôi.

Khao khát được ra ngoài càng cháy bỏng bao nhiêu thì nó càng nỗ lực cố gắng bấy nhiêu, nó muốn chuẩn bị mọi thứ hoàn hảo nhất, một bước đệm âm thầm trước khi xuất hiện trước mọi người, để họ phải hổ thẹn trước những định kiến rào vảy lấy nó. Ngoài y thuật ns đọc trước cả sách pháp thuật, những cuốn sách ấy theo nó còn dễ hiểu hơn những văn tự y loãng loãng, nó vừa học vừa giáng giải lại cho Gillian, như thường lệ anh ta vẫn chậm hiểu hơn nó vài nhịp, lúc nào anh ta cũng lảng nghe nó chăm chú rồi cổ vũ nó rất nhiệt tình. Có một thỉnh giả như vậy suy cho cùng cũng không tệ!

Nhưng tất cả những gì nó biết đều chỉ gói gọn lại trong hai chữ lý thuyết, nó nghĩ rất giỏi nhưng chưa từng được tự tay làm điều gì. Cha nói nó chưa đủ khỏe, cha nói nó hãy dưỡng bệnh cho tốt, cha nói đừng làm những gì quá sức với con. Cây dưa phép của Gillian là vật nó không được chạm tới, cứ như sức nặng từ vật nhỏ ấy nó không gánh được. Đương nhiên nó tò mò nhưng trước mặt Gillian nó chẳng lộ ra điều đó, nó sẽ không bao giờ tò vè thích thú hay ước mong những gì thuộc về anh ta. Chỉ tới khi anh ta không chứng kiến nỗi tò mò trong nó mới yên lòng lộ diện. Nó nhẹ nhàng cầm cây dưa phép đen bóng của anh ta lên, phẩy một cái miệng lầm rầm cầu thần chú đơn giản chờ đợi phép lạ xảy ra. Nhưng rồi chẳng có gì cả, cảm giác gôm nóng lan tỏa lòng bàn tay, cảm giác pháp thuật theo dòng máu chạy dọc cơ thể rồi cả cảm giác giải phóng luồng khí độc từ não tới tim, tất thấy những thứ được miêu tả trong sách đều không tới. Ngọn lửa bập bùng hay nháy nhót cũng chẳng hiện ra, nó chán nản đặt cây dưa phép về chỗ cũ. Như một thẳng ngực, nó thảnh thơi, pháp thuật của anh ta và nó đúng là không cùng thế thật rồi.

Sau này nghĩ lại nó mới nhận ra, đa phần thời gian nó đều ngu ngốc và điều ngu ngốc nhất là nó đã không tính ngó sớm hơn. Một mình trong căn phòng nó có thể là vua nhưng ra ngoài kia nó chẳng là gì, khi cánh cửa căn phòng mở ra cũng là lúc cánh cửa cuộc đời nó khép dần lại, chôn mình nơi tối tăm có lẽ còn hơn phơi xác vùng nghĩa địa, thế giới bên ngoài hệt như cửa mở mở sẵn đợi nó bước vào. Và khi đã bước ra thì hệt đường quay lại, có lẽ khoảng thời gian ba năm trước đó lại là môn quà cuối Thượng Đế thương tình ban cho, nó ngày thơ chẳng biết gì cả, mang theo ký vọng cùng hàng hái hăm hồ tiền lên. Kết cuộc là một chuỗi những thứ như trò cười.

Ngày cha tuyên bố nó khỏi bệnh và dẫn nó ra bên ngoài giới thiệu với tất cả mọi người nó nhớ đó là một ngày hạ đầy nắng, ánh nắng chói chang rơi soi trên thân thể nó trở thành thứ kỷ ức nó khắc sâu trong trái tim mình. Mọi người tập trung lại đón nó rất nhiệt tình, họ hỏi thăm nó rồi tự giới thiệu về mình, họ khen ngợi nó, nói bình thường đã được Gillian kể cho nghe về nó nhiều thế nào, nói thật mừng khi nó đã khỏe, lại nói nó so với tương tượng của họ còn khỏe mạnh hơn. Không khí hôm đó thật náo nhiệt, ai cũng tươi cười vui vẻ, có lẽ chỉ trừ Lyn cười nhưng không vui vẻ nổi, hẳn đứng bên người mẹ xinh đẹp của mình, cũng không còn cổ tiến tới già bộ thần quen gì với nó. Còn nó thì vui vẻ nhưng lại không cười nổi, vẫn như trước nay nó trung gương mặt lạnh lùng đứng đưng đưng nhìn tất thấy. Mang theo thói quen từ khi sinh ra chỉ tiếp xúc với hai người lúc nào cũng chiều chuộng và nhường nhịn nó, nó không muốn cười cũng chẳng buồn nói chỉ chăm chăm tiến tới mục đích thành danh khi được ra ngoài, những người xung quanh nó cần nó sẽ nghe, nếu là điều thừa thãi hay vô nghĩa thì cứ để họ tự nói. Nó đã nghĩ mình làm thế chẳng có gì sai, thời gian của nó là có hạn, nó bắt đầu muốn hơn mọi người thì phải nhanh chóng tiến lên, đầu ra thời giờ lãng phí. Và chẳng phải từ trước đến giờ nó đều sống thế, đâu có sao?

Nhưng bản thân nó đã quên hay chưa từng nghĩ tới trên thế giới này nó chỉ có một người cha, cũng chỉ có một người anh, ngoài ruột thịt thì chính là người dưng, không phải ai cũng thật lòng yêu thương nó. Những người ngoài kia chỉ nhiệt tình với nó một hai lần đầu, tới khi nhận thấy nó chẳng hứng thú với họ thì họ lập tức cũng chẳng còn hứng thú với nó. Thậm chí là tệ hơn khi họ bắt đầu có ác cảm, họ nói nó lạnh lùng khó ưa, bảo nó được chiều hư sinh hồng hách, còn bảo nó vô giới giàng coi thường người khác, giả tạo hai mặt, ngra non hầu đã được cha và anh o bế tới hoang tưởng, ti ti những điều chẳng có gì tốt đẹp mà không biết họ nhận thấy khi nào để gần lên đầu một đứa trẻ bốn tuổi, tuy nó cũng phải tự nhận phần nửa chúng là đúng nhưng mấy thứ như vô giới giàng, giả tạo hay hoang tưởng gì đó nghe thật thần kỳ. Ngẫm lại danh tiếng của nó khi ấy chắc hẳn đã đều nhờ vào Lyn, cái miệng của hẳn đã giúp đỡ nó thật nhiều, người ta nói cũng đúng, thà chiến đấu với người quân tử còn hơn gây thù với kẻ tiểu nhân, mà Lyn theo cách nào đó còn là loại nhỏ mọn trong đám tiểu nhân. Mỗi quan hệ của nó với mọi người thời điểm đó căng thẳng và tệ hại tới độ người cha hiền lành của nó đã không đứng được phải gọi nó ra bảo. Và nó chỉ đứng đưng nói lại ông.

- Con chẳng làm gì cả!

Ông khề thờ dài, nó thì không quan tâm, cũng không nghĩ tiếng thờ dài của ông lại có nghĩa: “Cha sợ nhất là con không làm gì!”

Nhưng đó vẫn chưa phải những gì tồi tệ nhất, vì nó vốn không quan tâm, họ nói gì thì nói rồi thời gian sẽ tự chứng minh điều đó là đúng hay sai. Nhiều lần cũng chỉ thêm mấy lời gièm pha bảo nó khó ưa chẳng giống Gillian cũng chẳng giống cha nó thời mà, đầu anh hướng gì. Sông gió của cuộc đời nó chỉ thực sự tới vào cái ngày nó cầm trong tay viên đá xác định, rồi đất như đổ sụp trước mắt nó khi hòn đá nằm im lìm không hề sáng lên, hệt như một cục đá vô tri, hệt như một hòn đá chết, trái tim nó cũng trở nên buồn lạnh, nó không thể xác định được thuộc tính của mình!

Đôi mắt phứt tạp cha nhìn nó run rẩy, Gillian thì vội vàng ôm lấy nó, anh ta liệng viên đá trong tay nó đi rồi lớn tiếng báo đó là đồ hỏng nên mới có kết quả đó. Cha lại điềm tĩnh nhất viên đá lên, trong tay cha đá xác định đổi màu xanh lá non tươi như vừa hái lập linh tượng trong cho Mộc hệ của ông. Cha hôn nhẹ lên trán nó, nước mắt ông ướt đầm nơi vành tai, giọng ông nghẹn ngào một câu đứt quãng.

- Xin lỗi con!

Giây phút ấy nó biết cha đã nhận định nó là đứa trẻ không có pháp thuật và chuyện này lại là lỗi của ông như tất cả những thiếu sót trước nay của nó. Đôi mắt nó dờ dẩn, nó nhớ tới những cuốn sách pháp thuật trước nay nó đọc, nó nhớ tới trang sách cổ đượm mùi ẩm thấp trong căn phòng, nó đẩy mình ra khỏi vòng tay của cha, bình tĩnh nói:

- Cha, có thể là trường hợp con lại mà!

Đá xác định không sáng có hai khả năng, hoặc kẻ đó không có pháp thuật để xác định hoặc pháp thuật đó không thuộc hệ nào cả để phản lại – cũng có nghĩa kẻ ấy mang pháp thuật của hệ tổng hợp bao trùm tất cả pháp thuật các hệ khác. Tuy nhiên trường hợp thứ hai trước nay hiếm tới độ người ta cho rằng nó chỉ tồn tại trên lý thuyết mà thôi, thứ nhìn xem bằng ấy hệ pháp thuật cùng có mặt, người đó phải cường đại có lẽ nào mới không chế được mà không phát điên rồi chết. Và cha ngay từ đầu đã gạt nó ra khỏi giả thuyết đó, ông nghĩ nó không đủ mạnh mẽ, nó yếu ớt như những gì đã hằng định trong ông. Nhưng cha cũng không nói ra, ông im lặng hồi lâu, vòng tay ông vẫn ôm chặt lấy hai anh em nó. Ông hiểu bản tính cổ chấp của nó và cũng không định thuyết phục nó.

- Con muốn làm gì?

- Cha, con muốn lên núi Konuk!

Cha khề thờ dài, nép hẳn giữa đôi lông mày của ông nhuu cao hơn như những đầu tranh găng xé trong lòng ông. Nó biết ông không muốn. Núi Konuk là điểm bầu vùi cuối cùng cho những kẻ không tìm ra được pháp thuật của mình mà vẫn ngoan cố dò tìm sự khoan dung của Thượng Đế. Tại đó không ai biết chính xác điều gì sẽ xảy ra, người ta chỉ mường tượng chung được họ sẽ làm tất cả mọi biện pháp có thể để ép cho Pháp thuật lộ diện. Không thiếu gì những kẻ mất mạng trước khi kịp chống lại số phận nhưng như thiểu thân tất cả vẫn cố tìm cho mình cơ hội cuối. Và nó cũng thế, nó không thể đầu hàng lúc này!

- Con còn quá nhỏ để chịu đựng. E! Chúng ta có thể đợi một vài năm nữa không?

- Con sẽ phát điên mất! – Nó lạng lẹ bảo.

- Bình tĩnh EL...

- Con đang bình tĩnh.

- Nếu nhất quyết phải đi, cha đi với con.

- Cha còn nhiều việc phải làm mà – Nó nắm lấy đôi bàn tay ông, cha nó đang run rẩy. – Con không trách cha, con không sao.

- Vậy thì anh...

- Anh cũng ở lại! – Nó ngắt lời trước khi Gil nói xong – Con muốn đi một mình. – Những giây phút yếu đuối và chật vật ấy nó không muốn bất kỳ ai chứng kiến kẻ cả hai người thân nhất, nó không muốn mình gục ngã trước mắt họ. – Con sẽ đi rồi trở về an toàn, con hứa!

Hai tuần một mình trên núi Konuk là hai tuần kinh hoàng trong kỷ ức nó, những chuyện nó đã trải qua cả đời nó không thể quên, khi dòng mình đến ranh giới sự sống và cái chết nó chỉ biết cần rằng chịu đựng không cho phép bản thân đầu hàng. Nhưng những gì nó chờ đợi vẫn không tới, chút hy vọng mong manh cứ le lói tắt dần. Ngày cuối cùng trước khi tiến nó xuống núi Báo Pháp sư già nhẹ nhàng vỗ vai nó:

- Cậu bé, hãy biết chấp nhận sự thật!

Gắp lại nhau, cha ôm hoảng lấy nó, Gillan bật khóc còn nó chỉ lạnh lùng. Hoặc nói rõ hơn nó làm vào con trầm cảm, thế giới trước mắt nó tối tăm tối không rõ đường, mục đích đã mất đi trái tim nó rối tung. Ngay cả những việc xưa kia nó thấy đơn giản giờ cũng không sao hoàn thành, nó vui mình trong sách nhưng con chữ cứ lần lượt bay đi, cửa phòng vẫn đóng chặt nhưng lần này là tự nó không muốn mở cửa ra!

Hai ngày sau khi trở về từ núi Konuk nó nhận được thư của mẹ, lần đầu tiên trong đời – là thư gắp ti mi ngan ngắt mùi hoa. Thư mẹ viết không dài, bà chỉ nói còn quá nhiều nguy hiểm nếu bà tới gặp nó lúc này, nói nó hãy chờ bà. Bà lúc nào cũng nhớ và yêu thương nó rất nhiều. Không một dòng thư về chuyện pháp thuật của nó, hết như một lá thư bình thường mẹ vẫn gửi con trai sau bốn năm nó mới nhận được. Nó chỉ đọc duy nhất một lần rồi gắp lại kẹp trong trang sách, câu cuối cùng mẹ nhắn cho tới giờ nó vẫn chưa quên. Bà bảo: “Mạnh mẽ lên El của mẹ, con hãy làm nên điều phi thường!”

Kèm theo là thư ấy là một bức tranh màu, bức tranh vẽ cảnh một cô gái rạng rỡ cười giữa đôi hướng dương, mái tóc vàng óng tung bay trong gió, hết như màu nắng ngày đầu tiên nó bước chân ra khỏi phòng. Nó lặng lẽ nhìn, si mê ngắm, nước mắt chảy tràn bờ mi khi vuốt tay qua lớp kính bọc, trong bóng tối dường như nó đang nhìn thấy ánh sáng của đời mình.

Người con gái ấy tên là Alex Heygoz, nó sẽ gọi người đó là cô họ nó nếu cha mẹ nó không ly hôn và nếu như cô chưa chết. Alex là một cô gái tuyệt vời ít nhất cho tới khi cô rời khỏi cõi đời này ở tuổi hai tám. Nó và cô có bối cảnh khá giống nhau, đều là con cháu của một đại gia tộc trong giới phù thủy và cũng cùng chung nỗi bất hạnh khi không có pháp thuật. Nhưng cho đến tận khi cô mất, hai tám năm sống trên đời cô là Alex Heygoz chưa bao giờ để cho người khác có cơ hội thương cảm cho bản thân mình càng không để bất cứ ai nhắc đến khiếm khuyết pháp thuật mà chế giễu, cô mạnh mẽ, cô luôn cười, cô là một nhà thiết kế tài ba được cả thế giới công nhận, cũng là nhà từ thiện nổi danh khi quyên góp toàn bộ tài sản bản thân cho những người khổn khổ, là đại sứ nụ cười được vinh danh cho Hòa bình của thế giới. Càng tìm hiểu về người con gái này nó càng thấy cô vĩ đại, cũng như tất cả mọi người nhìn vào cô, kính trọng và tôn vinh, hơn cả thế nữa với nó là ước muốn cùng cảm phục. Phải ở cùng vị trí mới biết dễ làm được những điều như vậy cần nghị lực bao nhiêu và cố gắng đến nhường nào, trong xã hội đầy thành kiến lẫn coi thường. Gần một tháng sau ngày xuống núi, nắm chặt bàn tay, cúi người chào cô một lần nữa nó tuyệt đối sẽ không làm ra hành động xúc nổi nào.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Không thừa nhận

Sơ với lần đầu tiên cảm xúc trong nó đã khác, thái độ của mọi người còn khác hơn. Họ không còn niềm nở, trái lại họ khá dè dặt khi tiếp xúc với nó. Phần nhiều có lẽ là nể mặt cha nó, phần khác có thể vì thấy nó cũng còn nhỏ, hoặc chẳng là họ hi vọng qua lần này tính cách nó sẽ đổi khác hơn. Nhưng họ dần dần ra, đứa trẻ khó ưa ấy sau vấp ngã chỉ càng trở nên lầm lì và khó ưa hơn, nó không nói cũng không cười, lặng lẽ đi, lặng lẽ làm việc của mình và sẵn sàng cầu giãn với người anh trai tốt bụng lúc nào cũng muốn tiến tới. Đương nhiên ai thấy quý nổi đứa trẻ như thế, họ soi mói nhìn nó, chỉ chờ sau lưng nó và dăm tiếu về nó bằng những điều chẳng tốt đẹp gì. Nó vẫn làm như không biết, kim nén bản thân âm thầm chịu đựng, trước khi dù mạnh mẽ tuyệt đối sẽ không làm ra hành động xúc nổi nào.

Người cảm ghét nó nhất có lẽ vẫn là Lyn, nó cũng không buồn hiểu tại sao hẳn lại ghét nó đến nhường vậy, có lẽ khi nó càng cố tỏ ra không có chuyện gì thì hẳn lại càng ghét nó hơn. Có một lần khi nó đi ngang qua lớp học pháp thuật của hẳn và Gillian, đúng lúc bắt gặp hẳn đi tới mặt mày nhăn nhó nhìn vào cuốn pháp thuật sơ cấp nó đã thuộc từ thuở nào, ánh mắt hẳn ngưng lên chạm đúng tầm mắt nó, chẳng biết bị gì kích thích lần này hẳn không tránh né mà bước thẳng tới bên nó.

- Mày nhìn gì? - Hạ thấp giọng hẳn thì thầm vào tai nó giọng hơi rìn rít. – Coi thường tao? Bằng gì mà? Tao thừa biết mày khinh tao vì thuộc tính của tao khác người nhưng mày nhìn lại bản thân mày đi, mày thậm chí còn không có nổi cái khác người ấy để bằng tao! Đáng đời! Trời có mắt đấy!

Thấy nó vẫn không nói gì, nhìn xung quanh cũng không thấy ai hẳn lại yên tâm nói tiếp, không biết hẳn đã nhận không được mắng chửi nó từ bao giờ.

- Ngoại trừ là con của thầy mày đâu có gì khác, làm điều bộ muốn hơn người? Cũng không mờ to mắt ra nhìn xem mình đứng ở đâu! Mày sống được, lớn lối được cũng chỉ nhờ thầy và Gillian thôi, mày chỉ là cái bóng đằng sau Gillian, mày chẳng đáng là gì cả! Anh em song sinh? Ngoại trừ cái mà mày có gì bằng được Gillian? Chẳng gì cả! Thăng vô dụng!

- Tao vô dụng vậy nhưng tao vẫn hơn mày, từ khi sinh ra tao đã hơn mày, hẳn là trời có mắt!

- Mày có cái gì! Mày có cái gì chứ! – Không ngờ nó sẽ đáp lại nhưng thái độ của nó hẳn lại càng chọc điên Lyn hơn, hẳn giận dữ rì lên. – Mày chẳng có gì hơn tao cả, mày chẳng có gì...

- Mày sai rồi! Tao có tất cả những gì mày ghen tỵ! Như là cha tao, hay... GILLIAN!

Tiếng gọi của nó làm Lyn giật mình quay lại, lúc ấy hẳn mới nhận ra Gillian đã đi tới gần, tay anh ta cũng cầm theo quyển sách, vừa nghe gọi mắt sáng lên Gillian mừng rỡ chạy đến ngay.

- Em gọi anh? - Bộ dạng Gillian hơn ha hơn hơ, nếu anh ta có đuôi chắc đã dựng lên mà vẫy rồi.

- Đi theo tôi!

Nó chỉ báo vậy rồi bước đi luôn, Gillian chẳng hiểu gì nhưng anh ta vẫn làm theo, cái thần hình phi phi cứ thế theo đà muốn ôm lấy nó. Tiếng Lyn phía sau cổ kim sự giận dữ.

- Chuẩn bị vào lớp rồi, cậu còn đi đâu!

- Em xin vào muộn!

Nói với lại như vậy Gillian toe toét cười, anh ta vui thấy rõ. Ôm hoảng lấy tay nó vừa nháy Gillian không ngừng liu lo.

- Lâu lắm rồi em mới gọi anh, có chuyện gì à Gab Gab? Em nhớ anh rồi hả? Anh biết mà, anh cũng nhớ em biết bao nhiêu, đừng lo, hôm nay buổi học anh chỉ cần trả bài hôm trước thôi, mình đi đâu chơi đi, tới muộn muộn anh quay lại học. Để anh dẫn em ra chỗ này, anh muốn dẫn Gab đi lâu lắm rồi, em có biết ở chân đồi bên kia có một thung lũng hoa rất đẹp không, anh đợi dịp được đi đến đó với em mãi. Mà này em nói chuyện gì với Lyn vậy, có gì nói anh nghe với, anh cũng muốn biết, tất cả mọi chuyện anh đều muốn Gab tâm sự với anh trước tiên, anh...

- Anh đi đi.

Dừng bước sau khi đã đi được một đoạn xa, nó gạt tay Gillian ra.

- Quay lại lớp đi.

- Sao thế Gab? – Gillian ngạc nhiên đến ngây người. – Sao lại báo anh quay lại? Sao em lại mất hứng rồi?

- Tôi có bao giờ hứng thú với anh? – Nó lạnh lùng đáp lại. – Quay về lớp học đi.

- Em không muốn anh trốn học hả? – Không biết là giả hay nguốc thật, Gillian vẫn cố hỏi- Vậy khi nào tan lớp anh tới tìm em nha, chúng ta cùng đi ra...

- Không đi đâu cả! – Nó đã cố gắng giữ cho mình bình tĩnh nhưng trước mặt kẻ này sự nóng giận lúc nào cũng dễ vượt ra. – Đừng tới tìm tôi, tránh xa tôi ra!

- Gab...

- Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh! Đi đi!

Nhìn đôi mắt buồn bã của Gillian cùng dáng đi lủi thủi của anh ta dần xa nỗi khó chịu trong lòng nó không với bớt mà dữ dội như sóng trào lên từng đợt. Nó giận dữ trước những lời kích bác của Lyn và rồi trút hết tất cả lên đầu người anh vò can của nó, nó thừa hiểu mình giận cá chém thớt nhưng không sao kìm chế nổi. Ác ý như xoáy sâu vào lòng nó dù nó có muốn gạt đi thế nào, một phần nhỏ nơi đáy lòng vẫn lặng lẽ nói, mày giận dữ vì mày biết hẳn nói đúng và mày chẳng thể phản bác được bằng bất cứ thứ mệnh nào mà không phải dựa vào người khác. Có phải mày đúng là thằng vô dụng?

Nó không muốn thừa nhận nó càng cố gắng hơn nhưng chẳng chuyện gì là suôn sẻ. Không có pháp thuật người ta dường như cũng mất đi lòng tin vào nó, không muốn cho nó động tới, không muốn cho nó khám càng không tin tưởng để nó chữa bệnh. Và năng lực giao tiếp hạn hẹp của nó chẳng giúp ích được gì, nó nhìn Gillan cười đùa vui vẻ, nhìn Lyn niềm nở với mọi người, lại nhìn cha nó dịu dàng ân cần chăm sóc, bản thân nó thì không biết làm sao. Những con trầm cảm làm chứng ngại ngùng ngại của nó mỗi lúc một nặng thêm, ngoài im lặng và cầu gất khoảng thời gian ấy nó không làm được điều gì. Cuối cùng cha bảo với nó "Con thông minh vậy hay con sang làm bên nghiên cứu đi!"

Nghiên cứu y đương nhiên hợp với năng lực của nó nhưng lại không phải điều nó hướng tới. Chôn mình trong phòng cả ngày giữa sách vở dụng cụ và thảo dược, cuộc sống như vậy có khác gì trước kia? Nhất là khi mọi sự cố gắng của nó đều không được công nhận, người ta không tin tưởng bé bốn tuổi là nó nghiên cứu ra được những vấn đề về học thuật khó nhằn, cộng thêm việc trong thời gian nghiên cứu nó vẫn phải nhờ đến sự trợ giúp pháp thuật từ cha thì trong mắt họ toàn bộ công lao đều chỉ là cái danh cha đắp lên người nó mà thôi. Ngay cả khi nó tìm ra con đường rút ngắn thủ thuật chữa liệt cánh cho Điều nhân thì người trực tiếp thực hiện pháp thuật vẫn là Gillian, và khi Điều nhân ấy khỏe mạnh lại muốn cảm ơn Gillian đã nó!

- Ông đừng cảm ơn cháu, cháu không có công lao gì đâu, người ông nên cảm ơn là em trai cháu cơ, em ấy mới là người nghĩ ra cách chữa trị cho ông mau lành bệnh...

Trước khi Leo Điều nhận kịp nói gì Lyn ở bên cạnh đã xen vào.

- Cậu ấy lúc nào cũng khiêm tốn như thế, ông cứ khỏe mạnh là cậu ấy vui rồi, ông không cần nghĩ ngợi gì đâu ạ.

Hắn ta tươi cười, Leo Điều nhận thì như hiểu ra, ánh mắt liếc nhìn Gillan càng thêm cảm kích.

- Tôi không biết nói gì hơn, ngài đúng là vừa có tài vừa có tâm, đội ơn ngài đã làm phúc!

- Không phải là cháu mà... - Gillian rời rít xua tay. – Lát nữa cháu sẽ đưa em cháu tới, người ông nên cảm ơn phải là...

- Tôi không biết ngài ấy, tôi chỉ biết mỗi ngài, cảm tạ ngài đã giúp tôi!

Cả một đám người nhộn nhạo xung quanh cùng xúm vào khen Gillian khiến anh ta không đủ lời để chối còn nó đứng lặng lẽ góc xa chẳng ai để ý thấy, cổ họng đắng chát nó cảm thấy thật nực cười, hóa ra cố gắng cũng chỉ tới thế mà nỗ lực cũng tới vậy. Nó yên lặng xoay gót định bước đi, không biết sao đúng lúc đó Gillian lại trông thấy nó, anh ta gọi to.

- Gab!

Rồi vội vàng chạy đến, tiếng cười nói xung quanh thoáng cái im bật. Gillian nắm lấy tay nó.

- Em tới khi nào vậy, anh đang định đi tìm em. Đi với anh, có người này anh muốn em gặp.

- Bỏ tôi ra.

- Đi với anh, ông ấy muốn gặp em.

- Tôi bảo bỏ tôi ra!

Nó hét lên rồi giằng tay mình khỏi tay Gillian nhưng không may lại đẩy anh ta mất đà ngã ra sau, điều càng không may hơn là ngay sau hai đứa nó là hàng loạt chai lọ thủy tinh chứa đầy thuốc, một tiếng “Xoảng” thật to kèm theo tiếng hét của rất nhiều người. Nó ngơ ngẩn nhìn Gillian người đẩy mình giữa hàng loạt mảnh vỡ, lại nhìn tất cả hỗn loạn chạy tới. Nắm chặt tay mình nó bỏ mặc xoay đầu chạy đi.

- Gab! Gab!

Tiếng gọi với theo của Gillian nhanh chóng lẫn trong vô số âm thanh lo lắng của rất nhiều những kẻ khác nữa. Một bản nhạc chộn rộn thật chướng tai!

Lần ấy Gillian bị thương cũng không nặng, chỉ cần dùng thuốc và nghỉ ngơi chốc lát là khỏi. Nó cũng không trở lại thăm anh ta mà chỉ về phòng đóng chặt cửa lại, cuối cùng Gillian lại là người đến phòng nó.

- Anh không sao, chỉ xây xước qua loa thôi. Mọi người làm quá lên thế...

Đứng ngoài cánh cửa Gillian nói vọng vào.

- Thế nên em đừng lo cho anh, anh vẫn khỏe lắm.

Nó chẳng nói gì để kệ anh ta một mình đọc thoại.

- Anh biết Gab chưa ngủ mà đứng không? Anh chỉ muốn báo cho em biết kỹ thuật em ngủ ra tuyệt lắm, thời gian hồi phục của bệnh nhân rút xuống chỉ còn nửa mọi khi thôi, anh cũng bắt ngủ lắm, bệnh nhân còn bớt đau hơn nhiều nữa. Gab của anh đúng là thiên tài! - Giọng Gillian dần kích động hơn. - Phương pháp khó như vậy cũng nghĩ ra được, em thật tài giỏi! Em đúng là người thông minh nhất anh từng biết... Còn tốt nữa. – Gillian nói nhỏ dần. – Nên em đừng tò ra hung dữ thế, mọi người sẽ không hiểu được lòng tốt của em. Anh sẽ giải thích lại với họ, Gab đừng phiền lòng nhé...

Cho tới tận khi Gillian đòi đi nó cũng không nói tiếng nào, căn phòng tối mình nó ngồi bó chân nơi góc giường, phía đối diện nó biết cô Alex vẫn đang cười rạo rờ, chỉ có điều giờ phút này nó không sao nhìn được nụ cười của cô. Thời gian lặng lẽ trôi, chẳng biết tới bao giờ cánh cửa lại mở ra một lần nữa.

- Sao con không thấp đèn lên?

Giọng cha nó ân cần và từ tốn, đèn bật sáng, nó ngẩng đầu ngược mắt nhìn ông. Ông đứng ở ngưỡng cửa với một khay cơm đầy, gương mặt mệt mỏi nhưng vẫn điềm tĩnh.

- Cha...

- Cha đoán là con chưa ăn đâu đúng không? Cha đã dặn con không được bỏ bữa rồi mà...

Đặt khay cơm xuống bàn ông bước tới bên nó, bàn tay dịu dàng xoa mái tóc nó.

- Không phải con lại mệt rồi đấy chứ?

Trong giây phút ấy nó thực sự muốn gạt đầu nhưng vẫn kịp thời tự ngăn mình lại, cha nó chắc chắn vừa từ phòng phẫu thuật đi ra, đôi mắt ông thâm quầng, nhìn ông như vậy nó lấy tư cách gì để than thở một mối cùng ông...

- Lát con ăn, cha đã ăn chưa?

Cuối cùng nó hỏi ông như vậy, ông mỉm cười bảo nó

- Cha ăn rồi, con cũng mau ăn đi.

- Khi nào cha đi con sẽ ăn.

- El đang đuổi khéo cha đấy à?

- Không...

Cha nhẹ nhàng kéo nó vào lòng, vòng tay ôm lấy người nó, mùi thuốc thoang thoảng phả từ tóc ông khiến cái đầu đặc quánh của nó dần giãn ra.

- Cha nghe Gil kể rồi...

Giấy lát ông lên tiếng phá tan sự im lặng, trong thoáng chốc đôi mắt nó đã không dám nhìn thẳng vào ông, thế nhưng đầu gối ông chỉ bảo...

- Kỹ thuật con nghĩ ra tuyệt lắm, cha làm bao nhiêu năm rồi mà không nghĩ được, El của cha đúng là tài giỏi, nhỉ!

Giọng ông nghe thật ấm, đôi tay ông vẫn đang ôm chặt lấy nó và nụ cười dịu dàng chẳng dứt trên bờ môi ông. Nhưng nếp nhăn nơi khóe mắt và cái nhu nơi chân mày cha khiến nó hiểu trong lòng ông không được thoải mái như lời ông nói, chỉ là ông vẫn không nỡ lên tiếng trách cứ nó. Ông ôm nó, hôn nhẹ lên trán nó, muốn dùng sự dịu dàng của ông hòa tan trái tim nó, nhưng có lẽ cha nó không hề biết rằng sức nặng trong trái tim nó đang ngày một đè nén hơn, trong ân cần và bao bọc của ông nó dần không thở nổi. Mặc cảm tội lỗi trong ông đập tan đi tất cả yêu thương ông gửi gắm tới nó, khiến tình yêu của ông không còn còn công bằng khi vất vương lòng thương cảm. Cha đối xử với nó hệt như một món đồ dễ vỡ, mọi điều nó làm trong mắt ông đều chưa đến ranh giới sai lầm, ông chưa từng mắng mỏ hay thất vọng về nó kể cả khi nó có những khiếm khuyết không bằng người, có lẽ vì với cha ngay từ đầu ông đã không đặt hy vọng và tin tưởng lên người nó, nếu đã không có những điều ấy ông còn thất vọng vì cái gì?

Trong một gia đình, người mẹ không thấy mặt, người cha bận rộn và nuông chiều, anh trai luôn rạng rỡ cùng nhiệt tình, đứa trẻ như nó trở nên lạc lõng. Cánh cửa lòng nó giăng co trong những khúc mắc nó vấy lấy mình không sao dứt ra được. Một mình nó tranh đấu và vấy vùng, thế giới ngoài kia vẫn không ngừng lại thời gian cứ thế trôi qua, trong tập thể tiếng xấu về một thằng bé xác xược là nó đồn xa, nó im lặng sống giữa những người không yêu mến gì mình và lại cố ý gạt bỏ đi những tình cảm của người thật lòng quan tâm tới nó, ngọt ngào tới tận một mình nó vấy vùng có những lúc nó tưởng chừng mình không thể thở nổi, những lần choáng tỉnh giữa đêm cả người nó lạnh ngắt, con tim cảm bị dồn vào góc lòng lúc nào cũng chỉ chực bùng lên trong ước mơ cháy bỏng, ốm yếu và bệnh tật hành hạ làm nó dần kiệt sức, đêm đen như muốn nuốt chửng ánh nắng cuối chân trời. Nó mệt mỏi ép mình chạy về phía trước, trong khoảng thỉnh thoảng lặng yên ấy thế giới dường đã trôi về vô cực.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Người đàn bà muốn cướp cha

Quá khứ là câu chuyện được nhìn nhận dưới góc độ của riêng nó chứ không phải câu chuyện của mình nó. Xung quanh nó vẫn còn tồn tại vô số người khác với những câu chuyện khác, tỷ như cha nó, như Gabriel hay ngay cả Lyn và mẹ hẳn chẳng hạn. Quá khứ với họ hoàn toàn khác, đó sẽ trở thành câu chuyện mà nó chưa chắc đã còn là bản thân nó như nó nhận định.

Nó ghét Lyn, nó nghĩ hẳn cũng ghét nó thế. Lyn và mẹ của hẳn là hai kẻ mà nguyên sự xuất hiện của họ đã là bất thường, đáng tiếc hình như ngoài nó chẳng ai thấy việc một bà mẹ đơn thân dẫn theo con nhỏ xuất hiện nửa đường trùng hợp gặp đúng cha nó có gì kỳ lạ cả. Mẹ của Lyn tên là Anathia, một người phụ nữ chưa đến ba mươi còn đầy xuân sắc và cực kỳ xinh đẹp, nét đẹp hiện dụ ngây thơ như một cô tiểu thư trong gia tộc nổi danh nào đó. Lyn may mắn thừa hưởng khá nhiều nét đẹp của mẹ mình nên nét chung hần ta cũng là một thiếu niên ưa nhìn, đặc biệt là đôi mắt hẳn, đôi mắt ướt nước màu tro đặc mơ màng và cuốn hút, rất dễ lấy thiện cảm của người đối diện. Hai mẹ con hẳn tới đây xin cha nó cho lưu lại trong khi chẳng biết gì về y thuật, cha cũng không đành lòng bỏ đi nên sắp xếp cho mẹ Lyn làm bên thu chi. Và thế là một nàng kế toán đẹp như mộng tá túc lại trong bệnh viện, ai đi qua nàng cũng phải ngoái đầu nhìn thêm vài lần. Nếu Lyn được quý mến một thì mẹ hẳn chắc phải được hoan nghênh mười, đẹp, lại dịu dàng và tốt bụng, ai không thích một cô gái như thế? Cho dù cô ta đã có một đời chồng!

Nhưng nó biết đằng sau vô bọc điệu dàng thùy mị người đàn bà này không hề đơn giản, thần thể cô ta là bí mật và bộ mặt của cô ta cũng là giả dối. Nó từng tình cờ chứng kiến trong góc khuất cô ta thẳng tay tát Lyn một cái thật mạnh và si và hẳn bằng những lời nó nghe chẳng rõ, khi ấy gương mặt xinh đẹp của cô ta trở nên nhăn nhúm dữ dội và hung ác như một con quỷ, khác hẳn cô gái đoan trang thùy mị hằng ngày. Một kẻ có thể tàn nhẫn đánh đập con ruột mình không tiếc tay sau đó

thương xót róm rộ kể với mọi người rằng Lyn vô tình bị ngã để lấp liếm, chẳng mấy phút sau lại giả là cười nói đùa dàng với Gillian như yêu thương anh ta lắm, kẻ như vậy chẳng phải quá đáng sợ sao?

Anathia sẵn sàng đối xử tốt với bất cứ ai cho cô ta bày tỏ lòng nhân ái, trừ Lyn kẻ đã biết bộ mặt thật của mình. Nhưng có lẽ ai cũng dễ dàng nhận ra cách đối xử của cô ta với cha nó là đặc biệt hơn cả, chuẩn bị đồ ăn khuya tắm rửa, giặt đồ may áo, dọn phòng quét tước... tất cả những việc vụn vặt lệch ra khỏi ranh giới của lòng biết ơn thông thường. Lúc đầu mọi người còn nghi ngờ, nhưng tới khi Anathia lần lượt từ chối hàng loạt lời tỏ tình với lý do “Tôi đã có người trong lòng” thì tất cả đều đã hiểu ra. Xét thấy cha nó không có người chăm sóc đã lâu, lại xét tới Anathia “có vẻ tốt” thì hầu hết mọi người đều lên tác hợp cho cha nó và cô ta. Họ đùa đùa hỏi Gillian:

- Gil có thích có mẹ sống cùng không?

- Có! – Ngụ ngợ Gillian cười - Thích.

- Vậy Gil thấy cô Anathia thế nào?

- Tốt ă.

- Vậy nếu cô Anathia là mẹ Gil thì sao?

Nói tới đây cô về Gillian không hiểu, anh ta nghiêng đầu thắc mắc.

- Cô Anathia là mẹ anh Lyn mà? Liên quan gì tới Gil?

Xung quanh mọi người cười xòa, dù trong công việc Gillian được nhận định như một thầy thuốc độc lập thì sự thật anh ta vẫn là đứa trẻ chưa đầy năm tuổi, ngây ngô và trẻ con. Mọi người nghĩ thế, buồn cười thay là chính nó cũng nghĩ thế, chẳng hề xét tới nó còn là em anh ta.

Anathia vẫn lẳng lặng bày tỏ tình cảm của mình còn cha nó thì quá bận rộn để chú ý đến những hành động đó khiến cục diện trở thành mờ ám khi ai cũng hiểu rằng cha nó ngầm đồng ý cho cô ta làm thế. Đỉnh điểm là tới một buổi sáng Anathia đi từ phòng của cha nó ra, mọi người ngạc nhiên ào đến hỏi thì cô ta chỉ thẹn thùng đỏ mặt lắc đầu. Một tiếng “Ôa” nổ ra rõ to xen theo tiếng vỗ tay cũng hàng loạt lời chúc mừng vì cô ta đã được như nguyện.

- Vậy thầy ấy đầu rồi?

Xen trong đó có người hỏi.

- Đã chúc thì phải chúc cả đôi chứ, thầy Esme, thầy đầu rồi?

Họ gọi vang tên cha nó, Anathia giật giật tay ngưng ngừng bên lên tính mở miệng nhưng trước khi cô ta kịp làm thế nó đã giành lời.

- Thầy ấy đi hái thuốc từ sáng sớm nay rồi.

Hầu hết mọi người đều gật đầu mình, họ đã quên đi giọng nói của nó như lảng quên sự tồn tại của chính nó vậy. Mà buồn cười là cứ mỗi lần nó lên tiếng thì không khí có đang vui vẻ chộn rộn tới mấy cũng phải xẹp lại, cứ như ai đâm thủng một quả bóng bay. Chẳng lẽ là nó?

- Gabriel, cháu tới từ bao giờ thế? – Anathia tươi cười đi tới, nếu nhìn không kỹ sẽ chẳng nhận ra gương mặt cô ta chỉ mất tự nhiên hơn một chút. – Đã ăn sáng chưa, cô làm gì đó cho cháu ăn nhé?

- Thôi khỏi – Nó gạt tay mình khỏi bàn tay đang vươn tới của cô ta – Tôi ăn sáng với cha tôi rồi.

Lần này sắc mặt Anathia mới trở nên khó coi hơn, cô ta gượng gạo bảo.

- Cô còn đang định làm bữa sáng cho thầy và các cháu, thì ra mọi người đã ăn rồi à. Thầy đi sớm quá cô không kịp...

- Đương nhiên cô không kịp rồi! – Nó lạnh lùng cắt ngang – Cha tôi rồi khỏi đây từ bốn giờ sáng, sau khi ở với tôi cả đêm qua, cái giờ ấy cô còn đang bận làm gì? Quan tâm bằng cách lên vào phòng cha tôi sao?

Anathia lặng câm, ngay giây tiếp theo nước mắt đã viên lưng trông, nó cũng phải bội phục tốc độ thay mặt của cô ta. Trông à giờ hết như một người phụ nữ yếu đuối bị bắt nạt mà không thể nói ra, hướng chú ý của mọi người cũng bị rời đi.

- Sao thế Ana, có chuyện gì vậy?

- Đừng khóc Ana...

- Cô sao thế?

- Đừng rồi, đừng có khóc. – Nó lạnh nhạt bảo thêm, nó không thể đơn giản cho qua như thế! - Đợi tôi tìm ra phòng cha tôi có mất gì, lúc ấy cô khóc một thể!

Và đúng là cô ta khóc thật, mọi người xúm vào rồi rít dõ dành, thậm chí còn tặng cho nó hàng loạt những ánh mắt chán ghét, hết như một vô hải kịch. Nó chẳng buồn quan tâm mà bước qua luôn, liếc về góc khuất xa nó thấy Lyn đang nhìn mình. Hắn ta trông thật giận dữ, nhưng chắc không phải vì nó “bắt nạt” mẹ hắn mà khả năng cao hơn hắn đang lo cho tương lai chính mình. Sở dĩ Anathia dám lên vào phòng cha nó như vậy là vì Lyn đã tìm hiểu sẵn và biết chắc cha nó không có ở đây, không ai biết ông đi đâu, thỉnh thoảng ông lại biến mất một lần như vậy. Cha nó biến mất, họ có thể nói bây sao không nghĩ tới nó cũng có thể làm thế nhỉ? Và dù cả hai phía đều là nói dối nhưng lời nói của đứa con là nó đương nhiên đáng tin hơn chứ nhỉ? Vì nó lên tiếng sau và vì sự thật thì không ai biết nên ngay cả mẹ con Lyn cũng nghĩ những gì nó bảo là đúng. Vậy nên Anathia hẳn đang rất giận dữ vì Lyn không hoàn thành được nhiệm vụ à ta giao cho, à sẽ không cho qua để dàng.

Đúng thế thật, ngày hôm sau người ta lại thấy Lyn "không cần thận" mà vấp té bầm dập. Lúc gặp hắn nó tính đi qua luôn cho nhanh, không ngờ hắn lại gọi nó lại.

- Thăng khốn!

Và càng không ngờ hơn khi hắn chửi nó như thế. Nó cũng phải bất ngờ:

- Tao nghe nhầm không?

- Mày là thăng khốn!

Lần này thì nó thấy buồn cười thật nhưng vì nề hắn vừa bị cho ăn đòn nên không nói gì thêm định đi luôn, ai ngờ hắn bồi cho một câu:

- Cứ vênh vào đi, mày chẳng là cái thá gì cả!

Thành công câu này kim chân nó lại, nó thò ra một hơi, vỗ vỗ vai hắn.

- Đừng ngu thế anh bạn! Sao lại nói tao không là gì? Chẳng phải mày vừa bảo tao là thăng khốn sao?

- Mày...

- Và dù tao có là thăng khốn thì mày vẫn mong được là tao, còn mẹ mày lại muốn ngồi vào vị trí mẹ tao, không thấy tức cười à? Mày nói xem mày đáng là gì?!

- Mày... Đừng tưởng mình tài giỏi! Cái thăng sống bằng lòng thương hại! Mãi mãi mày chẳng là cái thá gì!

Mối quan hệ giữa nó và Lyn cứ luân như thế chẳng khi nào dính được đến hai chữ tốt đẹp. Hai đứa trẻ mang trong mình tâm hồn u tối chẳng vừa mắt nhau, nghĩ lại vừa đáng thương lại vừa nực cười.

Sau lần ấy không để đặt gì Anathia vẫn dính lấy cha nó, có lẽ mặt dày cũng là một thế mạnh của cô ta. Ngoài ra cô à cũng cố gắng đối xử thật tốt với Gillian, vui vẻ với tất thầy mọi người và cố tránh nó càng xa càng tốt. Nó thì không muốn thấy thăng ngốc anh mình tiếp xúc nhiều với à nên mới gọi anh ta ra báo, ai dè anh ta lại vô tư rồi.

- Sao lại phải tránh? Anh thấy có sao đâu?

Nó lười nói lý với anh ta nên chỉ gắt lên cụt lùn.

- Tôi bảo thì anh cứ tránh xa ra!

- Anh biết rồi, biết rồi! – Gillian xua tay cười tùm tùm cực đáng đánh. - Thế anh tránh xa cô ấy thì có được đến gần em không?

- Biết!

Nó vẫn nghĩ thăng anh mình ngu ngốc và quyết không để tâm đến anh ta nữa. Ai ngờ vài ngày sau bệnh viện được chào đón một vị khách vô cùng đặc biệt đến khám căn bệnh cũng đặc biệt chẳng kém: quý bà Helen Allen - mẹ nó, bà nói bà mắc bệnh tương tự!

Sự hiện diện của bà là một bất ngờ lớn với nó, bởi lẽ người mẹ mà ngay cả khi nghe tin con mình không có pháp thuật cũng không thể dòi chân giờ tự nhiên xuất hiện chẳng nguyên do thì hơi vô lý. Chẳng lẽ lại vì tình thế bây giờ đã bất ngờ hiểm nên tình mẫu tử trong bà mới được dịp vùng dậy? Thật vậy sao?

Sau này nó mới được biết là đến là vì Gillian đã viết thư vô tình nói qua về sự có mặt của một cô gái xinh đẹp bên cha, thư viết hôm trước hôm sau bà đã tới nơi dù biết vị trí của cha trong lòng bà lớn đến cỡ nào. Và cũng đủ thấy cách hành xử của Gillian khôn khéo và nhẹ nhàng hơn nó khá nhiều, gấp đây rồi thay vì tự cắt anh ta đi tìm người giữ nút dây. Gillian có thể hiền nhưng không ngu, chỉ tiếc là khi ấy nó không nhận ra điều đó!

Lần đầu tiên gặp mẹ hóa ra cũng không mãi mãi tình cảm như nó tưởng. Bà ôm nó rất chặt, vòng tay rất ấm áp, trong xa lạ cũng có chút thân thuộc. Nó dựa vào vai bà, vuốt nhẹ lên mái tóc vàng của bà nhẹ nhàng gọi một câu.

- Mẹ!

Bà gật đầu hôn lên trán nó, hết như cách cha nó hay làm. Sau này thì nó mới hiểu, đây cũng là nụ hôn ông hay dành cho bà, bà chỉ mang nguyên tình cảm ấy gửi gắm lên người tội nó. Không thể nói mẹ không yêu hai anh em nó, chỉ có thể bảo vì bà lỡ yêu cha nó quá nhiều.

Đương nhiên với tình cảm đó làm sao bà chịu để yên cho một kẻ lăm le muốn chiếm vị trí của mình, ngay ngày đầu tiên đến bà đã tỏ rõ vị thế chủ nhà khi mang đồ vào phòng cha nó ơ. Gillian hỏi:

- Mẹ không sợ người ta nhòm ngó à?

Thì bà đáp.

- Sao phải sợ, thời thế khác rồi. Giờ họ mới là người phải sợ mẹ!

- Oa, mẹ gọi thế!

- Mẹ của hai cậu lúc nào chẳng gọi!

Đương nhiên điều bà nói cũng không hoàn toàn là thật, bà chỉ không muốn làm tội nó lo lắng, vì nếu ngoài kia không có bất cứ nguy hiểm gì thật bà cũng sẽ chẳng phải đợi tới lá thư của Gillian thì mới đến. Nhưng trái với suy nghĩ của nó rằng bà là người điềm tĩnh và lạnh lùng, mẹ nó lại thẳng tính quyết đoán đến đáng sợ. Đến buổi sáng ngồi chưa ấm chỗ, ngay trưa bà đã kéo cha nó đi khắp viện đòi ông giới thiệu về mình. Cha nó lại là người kín đáo hay xấu hổ nhưng vì chiều bà ông vẫn đi theo, hai người họ tay bế nó tay dắt Gillian cùng nhau dạo qua vườn hoa bên kia quả đồi. Đó là một chiều hoàng hôn mùa hạ, nắng đỏ rực cả góc trời, lần đầu tiên trong cuộc đời nó cảm nhận rõ ràng được hai tiếng gia đình!

Sáng hôm sau, khi bước ra khỏi phòng của cha nó cuối cùng mẹ nó cũng đụng mặt Anathia, cuộc gặp gỡ này thu hút sự chú ý của không ít người dù phần đa họ có giả bộ không chú ý. Đứng đối diện người mẹ quyền uy, tiểu thư hàng thật giá thật của tụi nó về ngày thu hiền lành của Anathia trở nên bị lu mờ, có lẽ lần đầu tiên người ta nhìn rõ cô ta cũng chẳng đẹp tới vậy, càng không nói tới có xứng với cha nó hay không. Mẹ nó chẳng vòng vo gì mà nói thẳng.

- Nghe bảo cô thích chồng tôi?

- Chồng tiểu thư là ai cơ? – Anathia ngây ngô cười. - Tiểu thư đang đọc thần mà, sao lại nói thế?

- Khi cả hai đều hiểu thì bớt giả bộ đi! - Mẹ nó rõ ràng không thích thái độ của á ta. - Một tờ giấy kết hôn thì chứng minh cái gì – Bà nói – Tình cảm của chúng tôi đủ xé rách hàng trăm tờ giấy ly hôn..

- Tiểu thư...

- Gọi tôi phu nhân! Nhớ rõ, muốn sống tốt thì thu mình lại có gái, cô cũng đã nghe về tôi đúng không? Nếu có cô ý định bất chính gì với Esme, tôi sẵn sàng xé nát cô như xé một tờ giấy!

Mẹ nó cũng không ở lại được lâu, ngay sau khi gặp Anathia mẹ đến tạm biệt ba cha con rồi vội vã rời đi, nhanh như một cơn gió.

Còn về Anathia, có lẽ cô ta cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ nếu không phải ngay khi mẹ nó vừa đi cha nó đã tới xin lỗi cô ta: “phu nhân nhà tôi” có gì không phải cô bỏ quá cho. Về mặt của á lúc đó đủ đặc sắc khiến nó nhớ mãi không quên. Sau lần đó cô á cũng có vẻ an phận hơn nên nó chẳng chú ý nhiều nữa, dù sao miễn không phải lỡ xỏ muốn động đến cha nó thì nó cũng không dư sức quan tâm thêm.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Cái giá phải trả cho sự tham lam

Dấu mốc quan trọng tiếp theo trong cuộc đời nó là khi nó vừa tròn năm tuổi, ấy cũng là lúc dấu hiệu của thần bộc phát trên người nó, là một chữ “Tri” có ở dưới dưới mắt trái, cùng lúc Gillian cũng bộc lộ thần diện của mình, ký hiệu của anh ta là một đóa hoa sen ở ngay trước trái tim – là biểu tượng của thần Bác ái. Người biết điều này đầu tiên đương nhiên là cha nó, ông có kinh ngạc nhưng sau đó lại thờ dài, ông khề bảo.

- Cha thực sự không mong là hai đứa!

Hóa ra ông cũng là một vị thần, cha nó là thần Sinh mệnh của thế hệ liền trước tụi nó, tới tận khi chứng thực hai đứa nó là thần ông mới nói ra. Điều này giải thích cho rất nhiều những lần biến mất kỳ bí của cha, cũng vén lên bức màn bí ẩn xung quanh cha nó. Ngày hôm sau ông trở lại thăm tụi nó cùng với một cậu thiếu niên tuổi tầm mười lăm, tay trái cầm bánh tay phải cầm trà cười rạng rỡ như một đóa hoa. Ông giới thiệu.

- Đây là thánh tối cao!

Cảm xúc của nó khi ấy khó có từ nào diễn tả nổi, nó chỉ muốn gọi riêng cha nó ra bảo: “đừng đùa con!” Nhưng ngoại trừ ấn tượng ban đầu ra thì thánh Fly đích thực là một vị thánh đầy khí chất, cảm giác thần thoại nơi người khiến nó nhanh chóng buông lỏng mọi phòng bị, tới khi người bế nó ôm vào lòng nó cũng thư thả dựa đầu vào vai người, như đôi bạn cũ lâu ngày gặp mặt đã hiểu rõ nhau chẳng ngờ mong gì. Thay vì gặp một cả hai anh em cùng lúc người lựa chọn gặp riêng, nó cũng không biết người đã nói gì với Gillian, chỉ biết khi ở cùng nó người có bảo:

- Tìm được cậu ta vui lắm, Iris của ta.

Nó không quen với cái tên này nhưng từ khi gặp nó người vẫn luôn gọi nó như thế. Người vuốt nhẹ mái tóc nó thảnh thơi.

- Ra cậu lại trở thành con của Esme, cha của cậu đúng là giỏi, sinh người con nào cũng tài hoa thế này.

Nó đỏ mặt, bỗng dưng được khen làm nó ngượng ngùng, bao nhiêu lông nhím trên người cũng xẹp xuống, nó quay lại hỏi.

- Người thấy con giỏi thật ạ?

- Đương nhiên rồi – Thánh Fly như nghe thấy một câu chuyện lạ lùng. – Iris là niềm tự hào của Tây phương chúng ta, sao có thể không giỏi.

Từng câu chữ người nói ra đều ấm áp dịu dàng như vàng hào quang sưởi ấm trái tim lạnh lẽo của nó khiến nó không dừng được muốn gần người thêm một chút. Mà quả thật là nó đã tựa vào người sát hơn hẳn.

- Người có biết con không có pháp thuật không? – Nó nhỏ giọng nói, hiếm khi nó chủ động nói ra những lời này. – Người thấy sao ạ?

- Ta thấy sao có quan trọng không?

- Có...

- Vậy thì ta thấy, cậu vẫn là Iris của ta!

Lần đầu tiên gặp mặt thánh Fly trao cho nó hai thứ, một là mảnh ghép trí tuệ vốn thuộc về thần Thông thái, hai là một chiếc bóng tai dài bằng thạch anh tím rất đẹp. Người nói:

- Đây là kỷ vật của một người rất quan trọng với ta, ta tặng nó cho cậu. Iris, mạnh mẽ lên, hãy trở thành một vị thần xứng đáng với những gì ta trao cho... Hoặc là ta sẽ giúp cậu!

Lời người nói đương nhiên nó không hiểu hết nhưng nó cũng không nghĩ người sẽ muốn giải thích cho nó. Khi người đưa tay xoa đầu nó tạm biệt, trong vô thức nó đã bắt lấy cánh tay người.

- Khi nào thì người trở lại chơi với con?

Người lặng lẽ ngắm nó thật lâu, lâu đến nỗi nó cảm thấy hình như người muốn nhìn xuyên qua nó vậy. Người vẫn mỉm cười giọng thật nhẹ nhàng:

- Cậu làm ta nhớ tới một người, người đó cũng hay nói với ta như vậy - Giọng hoài niệm thánh Fly trầm ngâm rồi bật cười. - Ta sẽ đến nếu cậu luôn có trà bánh sẵn sàng, nhưng ghé thăm quá thường xuyên thì ta nghĩ cũng không phải là điều gì đáng mong chờ đâu...

Cuộc gặp gỡ đầu tiên trôi qua chóng vánh đầy ấn tượng. Nó xỏ dây cho miếng ngọc được gọi là “Mảnh ghép trí tuệ” và đeo vào tay, mảnh ngọc ấy dù tiếp xúc với da nó bao nhiêu lâu vẫn giữ nguyên nhiệt độ lạnh lẽo thời thời khắc khắc gọi cho nó nhớ về vị trí của mình. Nó cũng cảm kích tự xuyên qua vành tai trái để đeo chiếc bóng tai kia, dù chẳng biết vật ấy mang ẩn ý gì nhưng ít nhất đó cũng là thứ quan trọng mà thánh tối cao trao cho nó. Cứ như thế nó ép mình bình tâm lại, gắng cao đầu hơn chậm rãi bước tiếp.

Nó có quà, nó nghĩ Gillian hẳn cũng có, nhưng anh ta lại giấu không muốn đưa ra. Cho đến mãi sau này nó vẫn tự hỏi, không biết trong lần gặp đó thánh Fly đã tặng cho Gillian thứ gì?

Vài ngày sau khi thánh Fly tới cha thì đầu đó về cho nó một con mèo nhỏ x lông màu trắng vẫn đen nhìn qua y như con hổ. Điều kỳ lạ là từ khi nó nhận được đến tận khi nó đi ngủ con mèo ấy vẫn rung rung khóc. Khám thì rõ ràng mắt không có bệnh mà mèo cứ sụt sùi, hai chân trước cứ đau cho nó một bóng móng tròn trĩnh run rẩy. Kêu cũng không kêu, thấy làm la buối tối khi cha nó tới nó bèn chỉ cho ông xem

- Nó đang nhớ cha mẹ nó đấy mà.

Cha nó nhẹ nhàng bồng mèo con lên vuốt ve vỗ về.

- Nín đi Zaza – Đây là tên con mèo ấy. – Nín đi nào...

Cưng nựng hời hời lâu cha quay qua nó.

- Con bé phải xa cha mẹ đã buồn lắm rồi, con phải đối xử tốt với nó đấy, biết chưa.

Đổi xử tốt với một con mèo thì cũng dễ thôi, có điều đầu nhất thiết cha phải đem gương mặt đầy nước mắt ấy ra dận đó nó? Mèo con nhớ mẹ thì thôi đi cha khóc cái gì? Chẳng lẽ cha cũng nhớ bà ngoại hay sao? Bao câu hỏi đã vượt lên đến miệng nhưng nhìn cha mình mắt rung rung đau khổ nó lại không nói ra, cuối cùng chỉ lặng thinh gật gật đầu.

Có Zaza bên cạnh với nó cũng là một điều vui vẻ, mèo con khi đã quen với nó hơn thì tò ra khá dính người, nửa đêm nhất định phải trèo lên gối nó ngủ dù nó có mua riêng một chiếc giường cho mèo ta. Đôi khi nó cảm thấy mèo nhỏ hình như có linh tính, nó thường xuyên thấy mèo cưng dùng một ánh mắt rất lạ lùng lên theo dõi mình, tới khi nó nhìn lại thì vội vênh mặt đi, rầu rầu rung lên rung xuống. Nó chẳng hiểu, nhìn thì cứ nhìn thôi còn bày đặt xấu hổ, rõ ngố. Kỳ niệm đáng nhớ nhất bên em mèo này là những lần nó lên con co giật vì trầm cảm giữa đêm mà không ai biết, một mình em ấy đi tới đi lui, hết lần một lại dụi đầu cổ kéo nó ra khỏi vòng xoáy mộng mị, gắng co tới sáng cả hai đưa đều mệt phờ, em ấy chui vào nấp bẹp bên cạnh nó ngủ mất dạng.

Từ sau lần gặp thánh Fly, lại có thêm Zaza để bầu bạn tâm trạng của nó đã khá hơn nhiều. Nó có thể tập trung đọc sách nghiên cứu thuốc cả ngày, cũng có thể ra ngoài nhìn mọi người làm việc, thỉnh thoảng giúp họ vài việc nho nhỏ. Dù sao nó cũng là một người Fly có bảo nó chẳng có nhiệm vụ gì thì tự nó vẫn thấy mình nên làm điều xứng đáng với vị trí thân nó đang ngồi. Mọi người hình như có chút bất ngờ trước biến chuyển từ nó, một số người dân chấp nhận và đối xử hòa nhã với nó hơn. Vui nhất phải kể đến cha nó và Gillian, hai người họ tươi ra mặt, cha nó bận rộn thì không nói còn Gillian anh ta cứ rành ra là quanh quẩn chạy đến bên nó. Nó cũng lười duỗi, thôi cứ để kệ anh ta.

Trong lúc mọi người đều vui vẻ hơn thì có hai kẻ hình như chẳng thích thú gì. Không ai khác đó là mẹ con Lyn. Hai người này vốn không có quá nhiều điểm chung với nhau và hình như ghét nó là một trong những điểm họ thống nhất nhất. Cứ đám ba hôm Lyn lại tìm cơ hội cạnh khỏe nó một lần, dù đa phần lần đều bị nó nói tới tức giận mà không phản bác lại được. Còn Anathia cô ta có gắng tránh nó đến tối đa, cứ thấy nó là rẽ đường khác đi mất, sói đùa con trai xem ra cô ta vẫn khôn hơn đời chút.

Anathia không còn nuôi hy vọng với cha nó nữa, sau ngày mẹ nó ghé thăm một thời gian thì cô ta hình như cũng chấp nhận lời mời hẹn hò của một ai đó, trông cô ta hạnh phúc hơn hẳn- hoặc là cô à lại diễn trò, ai biết. Và cũng chẳng ai hay người tình bí mật của cô ta là chàng trai “mày mẩn” nào, ngoài vẻ hạnh phúc của mình cô à giấu rất khéo đời sống riêng tư của bản thân, ai hỏi cũng chỉ ngượng ngùng lắc đầu, mắt chớp chớp như nai tơ, nó xem mà tiếc cho đôi mắt đẹp thế lại ở trên nhảm người. Thế rồi cũng dùng một cái người tình bí mật của cô ta được công khai nhưng không phải một mà tận sáu người đàn ông cùng vương lưới tình và bị cô ta lừa trắng trợn, quả thật đây đúng là cú sốc lớn cho tất cả những ai vẫn cứ tồn thọ cô à như nữ thần. Sóng gió còn chưa qua thì bí ẩn thần thế của cô ta “không may” lại bị phơi bày bởi một bệnh nhân mới nhập viện, hóa ra Anathia trước kia vốn là hoa khôi có tiếng trong một đường dây gái bán hoa bí mật chuyên phục vụ những vị khách tai to mắt lớn, một năm trước sau khi qua lại với một chính khách lòng tham nổi lên cô à có trộm của ông khách này một viên ngọc quý nhưng sự việc bị bại lộ, cô ta bị đuổi ra khỏi “Động” không chốn đi về “tình cờ” sao lại run rủ gặp được cha nó thế là được đưa về đây. Câu chuyện này tuy còn nhiều nghi vấn nhưng nó cũng không quá bận tâm, nó vốn nghĩ chỉ cần như thế cô à này hẳn sẽ phải cuốn gói rời khỏi đây, ai biết nó vẫn đánh giá quá thấp á ta.

Á ta vẫn khỏe vừa trình bày cuộc đời mình như một bộ phim bị kịch, cha mẹ mất sớm làm đường lạc lối vì tiền tài mà buộc phải bán mình, lại vì một vị khách vô trách nhiệm sinh ra Lyn, một thân một mình phải nuôi con không ai giúp đỡ - đúng là một câu chuyện chẳng tới mè nhưng cái tài của á ta là khiến cho phần nửa người sau nghĩ nghe xong vẫn phải mũi lông, phần nào tha thứ và vẫn chấp nhận cho mẹ con á ở lại.

Nhưng đó có chấp nhận thì ẩn tượng của mọi người về á cũng đã thay đổi, cuộc sống của mẹ con Lyn không được dễ dàng, người ta bắt đầu soi xét những hành vi trước kia của á và nhận ra người đàn bà này không hề dễ mến như vẫn tưởng, ngay cả tuyệt chiêu giả đáng thương cũng không giúp ích được cho á nhiều. Á vẫn cố kìm chế nhưng nó biết á trở nên căm kính hơn, bằng chứng là những vết “vấp ngã” trên người Lyn mỗi lúc một nhiều. Và hẳn thì á cảm xúc bằng cách cố gắng gây hấn với nó bất cứ lúc nào có cơ hội, hẳn hẳn rõ tính nó sẽ không mach lẻo với ai nên chẳng lo lắng gì. Nhưng hẳn không từng nghĩ tới có một hôm sẽ bị cha nó bắt gặp ngay lúc đang lớn tiếng báo nó là đồ vô dụng và hãy chấp nhận sự thất đó. Đương nhiên nghe được những câu ấy cha nó rất giận, dường như bất cứ điều gì có liên quan đến nó đều làm cha để mất bình tĩnh hơn thường ngày, ông nhìn Lyn bằng ánh mắt vô cùng thất vọng và dặt anh ta đi đến gặp Anathia, ông bảo:

- Tôi mong cháu đừng gặp El thêm lần nữa!

Ánh mắt khi ấy của Lyn ngập tràn sự hãi, không biết là do hấn sợ đòn roi của mẹ mình hay sợ người mà hẳn kính vọng nhất là cha nó ghét bỏ, hẳn mờ mịt đứng chôn chân tại chỗ nhìn nó và cha đi xa dần. Khi đã khuất hẳn người, cha mới khuyu chân xuống ôm lấy nó.

- Cha xin lỗi... đáng nhẽ cha nên để tâm tới con hơn... El của cha....

- Con không sao mà – Nó vô nhẹ lên lưng ông – Con ớn! Cha đừng nghĩ con yếu đuối đến thế, được không!

- El à...

Cha nó vẫn luôn vậy, nuông chiều và bảo vệ nó như nâng niu một món đồ dễ vỡ. Một lần, hai lần nó còn muốn thay đổi suy nghĩ của cha, tới khi chuyện lặp đi lặp lại quá nhiều lần thì câu nói của nó chỉ còn mang tính tượng trưng, nó biết cha nghe mà không muốn hiểu.

Còn về Anathia, câu chuyện của cô ta vẫn chưa kết thúc. Cú sốc về thân thế cô à trôi qua chưa lâu chẳng mấy lâu sau á lại gây ra một vụ động trời như thể sợ phải sống quá lâu vậy. Chuyện bắt đầu xảy đến khi một ký sự chuyên đề trên tuần báo Nhiệm màu đột nhiên muốn tìm hiểu về các đại gia tộc trong thế giới Phù thủy. Vào thời điểm ấy đương nhiên gia tộc đang nằm trong điểm nóng mà bất cứ ai cũng tò mò muốn vênh tai những mẩu vào là nhà mẹ nó, nhưng mẹ nó thì không hề mong đợi điều này, bà đã có quá nhiều chuyện cần quan tâm không cần tâm mắt của tất thảy mọi người lại chú mục vào như thế. Lúc đó cha nó đã chủ động đứng ra đòi sự chú ý của báo giới, ông đồng ý cho báo chí vào trong những bệnh viện lưu động của nhà Ivient để tìm hiểu quy trình khám bệnh thiện nguyện trước nay chưa từng công khai rộng rãi. Đây quả là một miếng mồi béo bở đủ để cảnh báo giới găt đầu ngay khi nghe tin, họ hăm hở xin cha nó được tiến hành mọi việc thật hoành tráng nhưng đương nhiên cha nó không cho. Người cha dịu dàng của nó chỉ bảo “im lặng đến, bình lặng đi đừng gây phiền nhiễu gì cho người bệnh”, và họ đành phải làm đúng như vậy. Cuộc viếng thăm này thăm lặng đến nỗi chính nó cũng không biết gì cả, mãi cho đến khi mặt báo đã giăng đầy tí nó mới hay có biến xảy ra cạnh mình. Đó cũng có thể coi là vụ bê bối lớn nhất trong lịch sử hành nghề của nhà Ivient khi nhà nó luôn chủ trương khám bệnh thiện nguyện mà lại có mờ ám trong sổ sách thu chi, điều mà ngay cả cha nó cũng không thể ngờ tới. Và đương nhiên, hung thủ gây nên tất cả những ồn ào phiền nhiễu không cần thiết ấy chính là Anathia, lợi dụng chức vụ kế toán á đã biến thủ không ít những khoản tiền, từ tiền cam on tự nguyện của bệnh nhân chuyển tới đến tiền phúc lợi của hàng loạt bệnh nhân nghèo không có điều kiện dưỡng bệnh, khi tất cả bị khui ra không ai có thể ngờ á đàn bà này có thể bạo gan và tàn nhẫn đến thế. Tuy chưa có ai chết trên tay á nhưng với giá luân lấy vừ đức làm đầu như nhà Ivient thì đây vẫn là chuyện không thể chấp nhận được. Cha nó vừa ngỡ ngàng vừa giận dữ, ông lẳng người đi khi cầm bản báo cáo tài chính trên tay, đôi mắt ông rực lửa. Ông đứng ra thay mặt nhà Ivient xin lỗi toàn bộ cư dân pháp thuật, ông tự mình chỉ đầu trước từng bệnh nhân mong được họ tha thứ và hứa sẽ bù đắp tổn thất đã gây ra. Đương nhiên thế giới pháp thuật không ai trách ông nhưng búa rìu dư luận lại lung lay không lạng xuống, họ không chịu nhận đến bù mà yêu cầu một sự trừng phạt nghiêm khắc cho kẻ đã làm ra lỗi lầm này. Đến nước ấy thì cha nó cũng không thể bảo vệ cho Anathia thêm nữa, và có lẽ bản thân ông cũng nghĩ á không xứng đáng với sự bảo vệ của ông, ông mời mẹ con á đứng ra trước tất cả mọi người, bắt Anathia thể độc không nói dối rồi hỏi cô ta vì sao á lại làm vậy. Á cúi đầu cúi lâu như đầu tranh đợi đợi không làm gì được mới buộc phải lên tiếng.

- Tôi nghiệm!

Câu trả lời này quả là bất ngờ, Lyn giằng tay ra khỏi Anathia và đây ghét bỏ.

- Cô nghiệm từ bao giờ?

- Hai tháng trước.

- Làm sao cô lại nghiệm?

-... Có người mời tôi.

Lạ là nghe đến đây cha nó lại chẳng hỏi tiếp, ông giải lời thế cho cô ta rồi nói với á.

- Tôi sẽ đưa cô đến trại cai nghiện, điều đó sẽ tốt cho cô. Số tiền có đã lấy tôi sẽ không bắt cô đền bù nhưng Anathia có vĩnh viễn đừng bao giờ làm việc trong bệnh viện nữa, nơi này không hợp với cô! Cô đi đi!

Không ai ngờ cha nó lại giải quyết mọi chuyện nhẹ nhàng và điềm tĩnh đến vậy kể cả Anathia, á ngược lên nhìn ông như muốn nói gì đó mà mở miệng mãi lẩn không thoét thành câu. Cuối cùng á gật gật đầu.

- Tôi đi.

- Bà đi đi tôi không đi với bà!

Đúng lúc ấy Lyn bắt ngờ đứng bật dậy, hẳn hét lên với Anathia và chạy về phía cha nó, trước mặt ông hẳn quỹ sụp xuống.

- Ngài Esme, cháu cầu xin ngài, xin ngài thương xót! Cháu không muốn đi với mẹ, mẹ là á đàn bà xấu xa, mẹ luôn đánh đập cháu, ngài nhìn những vết thương này - Hẳn mạnh bạo xé tọc tay áo của mình ra - Đầu là mẹ đánh cháu cả. Cầu xin ngài đừng đuổi cháu đi, làm ơn hãy cho cháu ở lại, ngài có bắt cháu làm gì cũng được, xin ngài, cháu sẽ làm hết, đừng đuổi cháu đi!

Hắn vừa khóc vừa thống thiết nói, hai tay đầy nước mắt hẳn bám lấy ống quần cha, Anathia lặng lẽ đứng một phía không nói năng gì.

- Lyn – Cha nó thờ dài - Đừng gạt hết trách nhiệm lên người mẹ cháu, ta biết trong việc này cháu giúp đỡ có ấy không ít...

- Đó là vì...

- Ví đó là mẹ cháu, vì cô ấy đe dọa cháu hay vì cháu sợ hãi đòn roi của mẹ cũng là cháu đã sai. Sợ hãi và tiếp tay cho cái xấu không phải là đức tính nên có của một người làm y. Cháu không hợp với nơi này, ngay cả thuộc tính pháp thuật của cháu cũng không ủng hộ, cháu sẽ không phát triển được bản thân mình nếu cứ mãi ở đây.

- Nhưng...

- Và mẹ cháu nữa, trong quá trình cai nghiện có ấy cần một người ở bên, cháu không thể bỏ mặc mẹ mình trong tình huống này. Cháu đứng lo, ta sẽ chuyển cho mẹ con cháu một số tiền, dù để cháu tiếp tục đi học, dù để mẹ con cháu sinh hoạt đến khi cháu trưởng thành...

- Cháu không cần – Lyn òa khóc nức nở - Cháu không cần tiền của ngài, số tiền ấy ngài có thể thuê cho bà ta một người chăm sóc khác, cháu không lấy một đồng nào. Đừng bắt cháu đi với bà ta, bà ta chưa bao giờ coi cháu là con cả! Ngài là người cháu kính trọng nhất, xin ngài để cháu ở lại cạnh ngài, cháu sẽ làm thuê cho ngài tới chết! Cầu xin ngài!

- Lyn...

Tuy miệng gọi tên hân nhưng ánh mắt cha lại nhìn về phía nó, dường như ông cũng không biết nên giải quyết thế nào, hay chẳng bán thân ông đã mềm lòng nhưng lại sợ nó không đồng ý. Có lẽ ông đang nhớ lại lần hân ta lớn tiếng khích bác nó, dù thế nào ông cũng không muốn điều ấy lại xảy ra. Giờ chỉ cần nó một chút ông sẽ thuận theo ước nguyện của nó. Lyn hình như cũng đã nhận ra điều này, hân đi gối về phía nó, đôi tay bán thu dường như muốn bắt vào tay hy vọng cuối cùng, nhưng đáng tiếc trước khi hân nắm được nó đã lui lại một bước...

- Để hân ta đi – Nó lặng lẽ bảo. – Dù sao đó cũng là mẹ của hân. Hãy chấp nhận số phận mình!

Đôi mắt hân ngỡ ngàng đầy kinh hoàng nhưng bỏ mặc không nhìn nó xoay đầu bước thẳng. Đằng sau hân có gào thét gì nó cũng không quan tâm. “Hãy chấp nhận số phận mình!” đây chẳng phải là câu hân hay nói với nó nhất, nó nhớ như in về mặt khinh bỉ và ác ý mỗi lần hân nói điều này. Chẳng lẽ nó không giận? Không, hơn cả giận nó ghim sâu từng câu hân nói, lời hân nói ra giờ đây chính hân cũng nên trải nghiệm, có một người mẹ như vậy là số phận của hân, nếu như vậy hân hãy chấp nhận đi!

Không những thế, để hân ở lại là chất chứa một mầm tai hóa. Giữ lại mối liên hệ với á dân bá độc ác như Anathia không phải là chuyện gì tốt đẹp. Và Lyn thì đã chứng minh hân chẳng phải kẻ chính trực mạnh mẽ đến độ dám chống lại mẹ hân ta. Vậy nên mẹ con nhà hân cứ nên cứ càng xa càng tốt.

Chiều hôm đó bệnh viện đã trở lại guồng quay bình thường như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nó thong thả đến tìm cha lại thấy ông đang ngăn người ngồi nhìn sợi dây chuyền là tin vật cha mẹ nó trao nhau, đôi mắt ông ngo ngẩn buồn. Nó thờ hắt ra một hơi quay đầu trở về phòng, có lẽ nên để cha bình tâm lại, không nên làm phiền ông lúc này.

Tất cả những chuyện Anathia gặp phải nếu nói không liên quan gì đến mẹ nó thì ngày cả đứa trẻ như nó cũng chẳng tin. Mọi chuyện được sắp xếp rất tài tình, đến độ cha nó cũng vô ý tham gia vào kế hoạch này mà không hề hay biết. Chẳng thể tính có có người khách cũ nào đến tìm Anathia, cũng không thể ngẫu nhiên tuần báo Nhiệm màu nói hứng làm phóng sự về sáu đại gia tộc, điều trước nay họ chưa từng dám làm, ngay cả việc người nào đó mời Anathia dùng thuốc chắc chắn cũng là có sự sắp xếp mà ra. Mẹ nó đương nhiên không phải người phụ nữ đơn giản và sai lầm lớn nhất của Anathia ắt hẳn là việc đã này ra ý đồ xấu với cha nó. Với bản thân nó những việc này chẳng có đáng gì, nếu đổi thành nó kết cục của mẹ con Lyn có lẽ sẽ còn tệ thảm hơn, nhưng với một người nhân từ như cha im lặng không nói ra đã là cả một sự dân vật. Đây là giới hạn cuối cùng ông làm được, ông đang cố gắng thay đổi mọi chuyện theo một hướng tích cực hơn, nó không quá quan tâm đến điều đó, đây là chuyện của cha mẹ nó, hãy cứ để họ tự giải quyết với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Em họ

Cuộc sống của nó vẫn tiếp tục, theo một cách dễ chịu hơn, không có Lyn lớn von trước mắt tâm trạng nó cũng tốt lên nhiều. Nó đi sâu hơn về mảng dùng thuốc điều trị bệnh thay cho việc dùng pháp thuật để làm điều đó, đương nhiên đây không phải phương pháp dễ làm, từ trước đến nay cũng không nhiều người sử dụng phương pháp ấy nên nó dành vừa học vừa tự mày mò nghiên cứu thêm. Tuy có khó khăn nhưng ít nhất nó cũng le lói nhìn thấy con đường phía trước, so với tuyệt vọng đã tốt hơn rất nhiều.

Thánh Fly vẫn thanh thoát ghé qua thăm hai anh em nó, lần nào thì người cũng mang đến vài cuốn sách lịch sử hay ho, theo lời người nói sách có rất nhiều loại, là một ý thần thông thái nó nên đọc càng nhiều càng tốt, nhưng có lẽ đầu tiên nó phải nắm rõ về những gì đã xảy ra trong quá khứ để hiểu rõ thế cục của hiện tại và rút kinh nghiệm cho tương lai. Nó đương nhiên nghe lời người, đọc sách là việc nó thích và sách sử người mang tới lại luôn thú vị. Chẳng biết có phải vì khi ấy nó còn là một đứa trẻ không nhưng thay việc mang tới những bản in ấn sử sách chính quy thánh Fly thường đem đến những cuốn giải thoại lưu truyền được học truyện có tích độ trẻ con. Nó hỏi thì nghe người bảo:

- Iris, có những sự thật con phải tự mình tìm thấy, giai thoại không phải là đối trá nó là lịch sử đã phủ lên một lớp bụi nhiệm màu!

Sau sách sử là sách Thần học, thánh Fly vẫn quả quyết đây là tài liệu nhập môn cho bất kỳ thần thông thái nào. Còn về phía nó nó lại nghi ngờ, có khi môn này lập ra chỉ để dành riêng cho thần Thông thái chẳng bằng không thứ chẳng ai hiểu nổi này tồn tại làm gì?

Nhờ đọc nhiều sách nó cũng biết, trên cương vị thần Thông thái nó không phải là một ý thần đặc quyền của Tây phương mà rộng hơn chức vụ của nó có ý nghĩa trên toàn thế giới. Vì vậy nó bắt đầu thắc mắc tại sao đã tìm được nó mà thánh Fly còn chưa đưa nó đi đến hợp hội nghị thường niên thần thánh các phương? Phải chăng vì nó còn nhỏ hay vì người cảm thấy nó chưa xứng đáng? Nghe nó hỏi thánh Fly chỉ cười:

- Không phải là con chưa sẵn sàng mà là ta chưa sẵn sàng để con lộ diện. Một khi đã trao được cho con tất cả ta sẽ để con đi.

Người luôn nói những điều khó hiểu rồi lại dụ dăng ôm nó vào lòng, nó tuy tò mò nhưng chẳng ầu lo, một góc nào đó trong trái tim nó tin chắc chắn một điều, thánh Fly thương nó, những gì người làm chỉ để tốt cho nó mà thôi, hãy cứ an tâm.

Dần dà khi số lần người đến thăm nó nhiều lên thì câu nó hay hỏi người nhất lại là, người đã tìm được Nữ thần máy mắn chưa? Thánh Fly cũng hiểu tình cảm đặc biệt nó dành cho Nữ thần máy mắn thế hệ trước nên lần nào người cũng từ tốn bảo nó người sẽ cố gắng tìm, một, hai ba rồi nhiều lần hơn nữa người đành nói:

- Con đừng quá trông đợi. Trước nay ta chưa bao giờ có duyên với thần May mắn, phải để có ấy tự lộ diện thôi, ta cũng không biết làm thế nào.

Và trước khi nó đợi được thần thông thái lộ diện, khi tất cả đang dần vào quỹ đạo tốt đẹp hơn - người con gái ấy đến!

Nó nhớ đó là vào một chiều cuối thu, khi nó đang bận rộn vui mình quanh núi giấy tờ thì Gillian chạy vụt tới một tươi hơn hớn phe phẩy một cái thư tay, nhìn con dấu cũng biết đây là thư mẹ nó gửi. Trong thư ngoài việc hỏi han tình hình của hai anh em nó, rồi gửi đến hai đứa thật nhiều yêu thương mẹ còn gửi luôn tới một cô em gái được giới thiệu là em họ tự nó, con gái của cô Alex và chú Lucy. Nghe đến đây hiềm có khi nó cũng phải giật mình, tự nhiên đảo ra đầu nó có người em họ này, không phải có bé đã chết ngày đó từn của mình ngắm nghĩa xung quanh. Ngay từ lần đầu tiên gặp Gillian đã bị hấp dẫn bởi cô em họ bé nhỏ này, anh ta lập tức sà tới làm quen, mắt cười híp híp khua tay múa chân hết như một thằng ngốc. Ấy vậy mà Fleur lại thích bộ dáng đó của anh ta, có bé chúm chím cười xinh rồi chẳng mấy chốc hai người họ dính nhau như hình với bóng. Nó bị lạc lại phía sau, cũng không phải Fleur không thích nó, càng không phải nó không thích cô bé, mối quan hệ giữa nó và cô bé khá tốt, chỉ là khi xếp cạnh tình cảm giữa Fleur và Gillian chứ khá kìa bỗng trở nên mờ nhạt.

Nhưng trái lại với tất cả những suy đoán của nó Fleur Allen chẳng giống mẹ mình một chút nào. Tất cả dấu vết của Alex Heygoz nó thăm mong có thể nhìn thấy đều không hề tìm ra trên người cô bé này, ngay cả tàn dư của cuộc thám sát bốn năm trước cũng như biến mất. Fleur Allen đơn giản là một cô bé bốn tuổi đẹp như tranh, nói chưa sôi, còn đang ngong, hay tò mò và hơi ngốc ngếch. Như chìm non lần đầu rồi tỏ, thế giới với cô bé toàn những điều mới lạ, cô nhỏ nửa rụt rẻ nửa muốn khám phá, luôn giương đôi mắt tò tròn của mình ngắm nghĩa xung quanh. Ngay từ lần đầu tiên gặp Gillian đã bị hấp dẫn bởi cô em họ bé nhỏ này, anh ta lập tức sà tới làm quen, mắt cười híp híp khua tay múa chân hết như một thằng ngốc. Ấy vậy mà Fleur lại thích bộ dáng đó của anh ta, có bé chúm chím cười xinh rồi chẳng mấy chốc hai người họ dính nhau như hình với bóng. Nó bị lạc lại phía sau, cũng không phải Fleur không thích nó, càng không phải nó không thích cô bé, mối quan hệ giữa nó và cô bé khá tốt, chỉ là khi xếp cạnh tình cảm giữa Fleur và Gillian chứ khá kìa bỗng trở nên mờ nhạt.

Sau này khi nghĩ lại sự xuất hiện của Fleur trong cuộc đời nó không phải chỉ là thoáng qua như nó tưởng, những con người để nó phải nhớ tên khi bước qua đời nó dường như họ đều có gắng muốn in đậm vết chân, đánh dấu việc “tôi đã đến đây” để một thằng luôn coi nhẹ mọi thứ như nó không có cách quên đi họ. Và sau việc đó dòng đời nó trở nên lồi lõm đầy những dấu chân, khắp khênh và bấp bênh, nó muốn xóa đi cũng không được.

Bốn tuổi, lần đầu tiên Fleur được cầm đèn viên đá xác định, và đây bắt giờ, viên đá ấy đã không hề sáng lên!

Khi ấy nó cũng có một ở đó, trong khoảnh khắc có gì đó rơi tõm vào đáy lòng nó, một giọng nói thăm vang lên, ra là cô gái này cũng có điểm giống Alex, ra là cuộc thám sát bốn năm trước đã để lại dấu ấn kín đáo này, ra là... có một người giống như nó!

Nhưng có thật là giống nó không? Nó nhìn cô bé đang được ôm trong vòng tay của cha và Gillian như muốn đảo ra hình ảnh của mình hơn một năm trước, ngo ngác như vậy, ngốc nghếch như thế? Và rồi... bình tĩnh tới vậy?

Có gì đó không đúng, nó tự lý giải, có lẽ là vì cô bé phản xạ chậm, có thể có ấy chưa hiểu chuyện nên có ấy không quá dễ y. Nhưng điều đó không có nghĩa người khác cũng không dễ y, nó không muốn em họ mình phải trải qua những cảm xúc tồi tệ như nó đã từng trải qua.

Và thế rồi ngày qua ngày nó càng thêm chú ý tới Fleur hơn nữa, như thể sẵn sàng một lúc nào đó sẽ xông ra bảo vệ cô bé trước bất cứ điều gì. Dù rằng việc này chẳng cần lắm vì Gillian lúc nào cũng ở bên Fleur, anh ta thể sống thế chết sẽ bảo vệ cô bé, rồi lại nghĩ đủ trò đó có vẻ vui, tự việc qua tận bên kia thung lũng thăm vườn hoa tới việc học đến kịch học kể chuyện chẳng gì Gillian không làm. Và việc hai người họ thích cùng nhau làm nhất là thưởng thức âm nhạc từ sớm bình minh đến chiều hoàng hôn, Fleur có một giọng hát tuyệt vời còn Gillian lại có một đôi tai cực nhạy cảm, cứ như trời sinh đã định họ sẽ là một đôi.

Tiếng ca xuyên dài qua những hành lang trắng muốt của bệnh viện như một thánh âm du dương và an ủi, rũ bỏ bớt buồn phiền luôn quấn quanh nơi đây. Có lẽ tất cả mọi người đều không biết bản thân nó đã say mê giọng hát ấy thế nào, nó sẵn sàng ngồi lìng thỉnh hàng giờ liền chỉ để nghe Fleur hát, dù rằng chỉ là trốn trong phòng một mình hay dù rằng có ấy không hát cho riêng nó... thì sao chứ, nó tự nghĩ, có ấy hát cho tất cả mọi người nghe mà.

Nhưng hóa ra không phải như vậy, câu trả lời đã tới theo một cách tàn bạo nhất, khi nó có lòng phù nhận điều gì sự thật đều sẵn sàng tát cho nó tỉnh ngộ.

Một buổi sáng đẹp trời Fleur vô tình cầm vào cây đuũa phép của Gillian và điều kỳ diệu đã xảy ra, cô bé làm đóng băng cả một tòa nhà!

Tất cả đều sững sờ, đã xác định không thế nào sai, viên đá vẫn im lìm còn Fleur thì cầm đuũa phép vẩy ra được hàng loạt những pháp thuật khó tin. Chỉ có một khả năng duy nhất, có bé là nhân tài pháp thuật ngàn năm có một, là trường hợp thứ hai đáng ghen tị kia - kẻ có thể cùng lúc điều khiển tất cả các thuộc tính pháp thuật, điều dường như chỉ có trong truyền thuyết! Tất cả đều ngỡ ngàng nhưng rồi vụt tỉnh ra ngay lập tức cha nó phải hành động, một phù thủy không phân hệ là bầu vật quá lớn trong thế giới pháp thuật, xara nay phù thủy có thể cân bằng với các chủng tộc pháp thuật khác là vì hạn chế khi họ chỉ điều khiển được một thuộc tính pháp thuật, nếu trạng thái cân bằng này bị phá vỡ thế giới sẽ đảo loạn, ai cũng sẽ muốn có trong tay bầu vật ấy, điều đó sẽ hủy hoại hoàn toàn cuộc đời một cô bé bốn tuổi.

Cha nó lập tức gửi thư cho mẹ nó thông báo sau đó dùng thuốc xóa sạch trí nhớ của những người không liên quan vô tình chứng kiến chỉ để lại anh em nó cùng biết sự thật này. Mẹ nó vừa hay tin đã gửi thư lại ngay, dặn dò tuyệt đối phải giữ bí mật về thân thế của Fleur, vì nhà Allen giờ không đủ sức bảo vệ cô bé, mẹ cũng gửi thêm một người nữa đến chăm sóc Fleur, đó là người anh út của cô ấy, kẻ đồng thời là Thần không gian và thời gian – Deneger Allen, khi đó anh bảy tuổi.

Chuyện gặp rút, tất thấy mọi người đều bận rộn duy chỉ có nó quan sát được biểu hiện của Fleur. Nó những tưởng cô bé sẽ vui mừng lắm, những tưởng niềm hạnh phúc sẽ nở rộ trên gương mặt xinh đẹp, những tưởng nỗi hân hoan sẽ rộn ràng... và những tưởng cô bé sẽ như nó... Nhưng không, cô ấy phản ứng theo cách nó không ngờ tới nhất, chẳng những không vui vẻ cô bé còn rầu rĩ không thôi, cô lẽ vì không được chơi nhiều với Gillian, có lẽ vì sợ sẽ không còn được Gillian bảo vệ, hay vì gì nữa nó không hiểu, nó lặng lẽ nhìn cô bé lên lút vút đùa phép đi... Cảm giác lúc ấy một từ khó chịu thật quá nặng nề.

Và cũng bởi vì tất cả đều bận rộn nên không một ai nhận ra những khác thường nơi nó, không một ai biết cả mong lần thứ hai đã quay lại với nó, ký ức khủng khiếp nó phải qua trên núi Konuk dần vật nó mỗi đêm, ham muốn đến tuyệt vọng của cuộc đời nó hiện ra trước mắt nhưng lại dành cho một người coi đó như thứ vứt đi, sự trở trêu nực cười! Nó đã nghĩ, nếu như Fleur không phải em họ nó, nếu cô ấy không phải con gái Alex, nếu nó có thể ghét cô ấy một chút có lẽ lòng nó sẽ nhẹ nhàng hơn. Nhưng đứng trước dẫn xé nó không hề làm được gì, bức bối như muốn phá tan lồng ngực, nó lao đầu vào công việc hòng mong sẽ quên đi. Đầu gối đó lại là sai lầm không thể vãn hồi.

Nó tự chế thuốc rồi tự cho mình thứ thuốc, không một ai rảnh rỗi bên cạnh ngăn cản nó, nó làm tất cả theo cảm tính của bản thân mình. Nó cần một thứ thuốc giúp nó quên đi, giúp trái tim nó bớt đau đớn, giúp bản thân nó mạnh mẽ hơn. Nhưng thứ thuốc có thể thay đổi hoàn toàn tâm tính một người không hề tồn tại, loại thuốc nó uống vào chỉ là độc được không tên. Những tháng ngày cô đơn đó có lẽ nó đã làm vào điên cuồng.

Về bề ngoài nó giấu đi tất cả vẫn lặng lẽ gan lì, chỉ mình nó biết nội tâm nó đang chơi với. Cha và Gillian thì mừng vì nó vẫn ổn so với lo lắng của họ mà không hề biết rằng tình cảnh của nó đã vượt xa tất cả những gì họ nghĩ.

Gillian vẫn ngày dặt Fleur qua bên kia đồi vừa để ngắm hoa vừa để dạy pháp thuật cho cô bé, tránh xa tâm mắt dòm ngó của kẻ khác. Anh Deneger cũng đi cùng họ, giống như tất cả những người khác Deneger yêu quý Gillian hơn nó. Deneger là người yêu ghét rõ ràng, ít nói và thẳng thắn, chỉ sau một tuần gặp nó anh đã bảo "Tôi không ưa cậu!". Nó bị ghét đã thành quen nên cũng chẳng để ý, chỉ có điều hình như anh ấy hiểu nhầm mối quan hệ giữa nó với Gillian kiểu như sợ Gillian chiều hư nó hay đúng hơn là sợ nó làm hư Gillian mà luôn cố gắng tách hai đứa ra. Và bởi vậy cũng nhờ Deneger mà nó đã có cả một khoảng thời gian yên tĩnh.

Yên tĩnh đồng nghĩa với buồn chán, nó nghĩ thói quen là một thứ thật đáng sợ, dần nó có ghét sự quán quýt của Gillian thì khi anh ta đột ngột dời đi nó vẫn cảm thấy trống vắng. Tuy không nhiều nhưng nó vẫn ghét cái cảm giác rằng khi rời xa nó Gillian có thể dễ dàng vui vẻ bên những người khác, bởi điều ấy đồng nghĩa với việc trong mắt anh ta nó cũng chẳng là gì.

Lặng lẽ buồn chán trầm cảm rồi hỗn loạn, mớ cảm xúc rồi ren ấy vây lấy nó không buông khiến mọi việc nó làm đều khó khăn gấp bội. Và khi nó làm nó tung đến nỗi thuốc thứ ba thì cha nó dường như đã nhận ra điều bất thường, nó lại vô tình gặp ông nói chuyện riêng với Gillian, bố dặng cả hai đều rất lo lắng. Gillian cứ gặt đầu không ngừng. Gì nữa đây? Nó cười gấu, hẳn cha đang trách móc anh ta vì không đủ quan tâm tới nó và rồi lại tẩy não anh ta bằng thứ trách nhiệm mang tên nọ nân? Mà gọi thẳng ra đó là lòng thương hại, như trợn sột nảm ấy? Nó tưởng mọi mọi thứ đã khác xưa vậy mà hóa ra trong mắt họ mọi thứ vẫn chưa hề thay đổi nó vẫn là thằng bé luôn cần giúp đỡ... Thật buồn cười!

Và đúng như nó đã dự đoán chỉ sáng hôm sau Gillian lại lặng xặng chạy đến cạnh nó mặt hơn hớn hơn như chưa từng có chuyện gì xảy ra, như trước nay anh ta vẫn luôn ở bên nó vậy. Nhưng có lẽ ngay cả Thượng Đế cũng không biết giây phút nhìn thấy anh ta như vậy lòng nó đã căm ghét người anh trai này đến thế nào, lần đầu tiên nó cảm thấy sự xuất hiện của anh ta là đáng hận đến vậy, nếu đã có anh ta tại sao còn có nó, tại sao luôn đặt nó vào vị thế phải cần anh ta chiều cổ, cần chăm sóc như vậy. Dù sao thâm tâm anh ta cũng đâu muốn làm cản gì phải miễn cưỡng!

Trong tâm trạng đó thái độ của nó với Gillian trở nên tệ đến cực điểm, nó sẵn sàng câu gấu với anh ta bất cứ lúc nào hòng đuổi anh ta ra khỏi tầm mắt nó. Nhưng cứ như một miếng keo khó chịu nó làm thế nào anh ta cũng không chịu đi, càng làm dirt thì càng lần tới. Đỉnh điểm một lần không kim được nó đã rít lên:

- Cút đi cho tôi!

- Hở?

- Tôi bảo anh cút đi cho tôi!

- Sao vậy Gab?

- Cút đi!

- Gab à...

- Ngừa mắt tôi! Cút!

Những tưởng Gillian sẽ biết ý ai ngờ anh ta lại hềnh hếch cười:

- Em ngừa ở đâu, anh gãi cho nhé?

Sự tốt bụng thừa thãi của Gillian luôn làm nó mệt mỏi và tức tối như vậy, nó bỏ qua hy vọng có thể cùng anh ta nói chuyện, mặc kệ như anh ta không tồn tại. Có vẻ lần này cha đã yêu cầu anh ta để mắt đến nó 24/24 giờ, không biết cha đã nhận ra hay ông đang sợ điều gì, sợ nó phát điên hay sợ nó nghĩ quẩn? Vậy thì hay rồi, ngày ngày gặp mặt anh ta thôi khắc cường loạn của nó chắc chẳng còn xa đâu!

Ngay cả khi Gillian bận anh ta cũng nhờ cho bằng được Fleur hoặc Deneger đến trông chừng nó giùm. Fleur thì nạt rè, có lẽ có bé thấy nó hơi đáng sợ, có ấy không nói nhiều, khi thì hát cho nó nghe lúc lại đưa một quyển sách pháp thuật nào đó nhờ nó giải đáp. Những vấn đề Fleur hỏi cao xa hơn những gì trước kia Gillian thắc mắc, dù không thích thú với pháp thuật nhưng cô bé vẫn rất nghiêm túc nghiên cứu và đào sâu tìm hiểu. Nó thì đương nhiên không phiền, thậm chí còn vui vui, lý do vui thế là gì nó không muốn nghĩ.

Còn Deneger, anh ấy vốn ghét nó sẵn sàng ở cạnh nó lâu sự ghét bỏ càng rõ ràng. Đến mức anh chỉ đi theo chứ không thêm nói gì với nó, như một cái đuôi im lặng, nó từng không nhận được báo anh tránh xa nó ra, anh lạnh lùng đáp lại:

- Cậu nghĩ tôi muốn đi theo cậu sao! Dừng sự vô lý của cậu lại, không phải ai cũng chịu đựng được cậu như Gil đâu!

Giây phút ấy nó muốn còng lăm mà không làm được, chịu đựng? Cho đến cùng ai mới là kẻ phải chịu đựng đây?

Ngày theo tháng bị giám sát từng giờ, thánh Fly không đến chơi, cha lại luôn bận bịu, ngay cả con mèo Zaza cũng thường xuyên bỏ đi đâu đó, hổ đen trong lồng nó mỗi lúc một tích tụ, nó không thoải mái, ai cũng không thoải mái, họ lặng lẽ theo sau nó không dám cười chẳng dám nói như thế sự tồn tại của nó là gánh nặng họ không dám vứt đi. Chẳng có hồi lâu có lẽ đến Thượng Đế cũng không muốn nhìn nữa, bảnh rằng số phận một lần nữa dịch chuyển.

Lời của tác giả: Cuối cùng thì chuyện về quá khứ của El cũng bắt đầu vào mạch, tại sao El lại lấy được Pháp thuật, tại sao Gil lại mất đi, thứ El nói: “muốn trả lại” là gì, và cảm giác tội lỗi của thằng bé là do đâu. Không biết mn sẽ đánh giá suy nghĩ và hành động của những đứa trẻ ấy thế nào, mong rằng tôi sẽ mang đến được cho mọi người một điều gì đó thú vị.

-95ivient-

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Biến cố

Đó là vào một chiều cuối thu trời đã se lạnh, là thuốc héo khô rụng đi phần nhiều, bệnh viện lưu động của nhà nó phải đón tiếp một vị khách đặc biệt. Hẳn ta là Samac - hoàng tử cả của vương quốc Người thú, chân diện là một con tinh tinh khổng lồ, chẳng biết vì lý do gì leo trèo đánh nhau với ai ngã tới lếch cộ sống, lông chấy sém mất phần nửa, bị đánh về nguyên hình không hóa người nổi. Ngày hôm ấy cha nó phải đi họp, Gillian lại đi với Fleur tới vườn hoa sau núi, không còn ai dù tư cách khám cho vị khách này nên nó buộc phải dời xường thuốc tới đây. Đã xa đã ngại thấy mùi lông chấy kết lết, nằm trên giường bệnh hẳn ta liên tục chửi bới không cho ai lại gần.

- Gọi nài Ivient ra đây! Bàn vương tới không ai nghênh tiếp, coi thường ta sao? Nếu bàn vương có mệnh hệ gì là các ngươi có gánh nỗi trách nhiệm không, hả!

- Ngài chờ cho một chút. - Những vị y sư trẻ vẫn rất tử tốn – Xin đừng ồn ào ảnh hưởng bệnh nhân khác.

- Phi! Lũ không các ngươi nói ta ồn ào? Ta đã phải hạ cổ tới đây các ngươi còn muốn lên mặt, muốn chết phải không! Lũ các ngươi! Khốn kiếp!

- Nếu ngươi còn tiếp tục gào lên ngươi sẽ chết trước đây!

Nhìn không nổi nữa nó nói lớn lên, Samac lập tức quay người lại, lùi cận vệ của hắn cũng nhất loạt găm giữ. Mọi người tách ra hai bên để lại lối đi cho nó bước vào, vị y sư trẻ nhất cúi đầu:

- Cậu Gabriel, có bệnh nhân mới!

- Tôi biết rồi!

Nó tới gần giường ngược lên nhìn hẳn ta, so với mọi người nó chỉ là đứa trẻ, so với Samac và đám cận vệ nó lại càng nhỏ bé hơn, hẳn ta dường như phải chăm chú lắm mới nhìn rõ nó, hẳn cất giọng ồm ồm:

- Nhài con, ngươi là ai?

- Chẳng phải ngươi muốn gặp nhà Ivient sao? Ta là Gabriel Ivient!

- Gabriel... - Hẳn lắm lắm đọc lại tên nó. - Cậu hai nhà Ivient?

Nó không buồn đáp lại chỉ nói

- Người xem qua cũng chẳng nghiêm trọng gì, tình đường mấy hôm, để bắt kỳ một y sư nào ở đây cũng có thể chữa khỏi cho người, đừng làm loạn nữa!

- Người bảo cái gì! – Như lật phai vẩy rồng hân lập tức giảm lên. – Ta làm loạn! Tên nhai khôn kiếp nhà người! Không nghiêm trọng gì? Ý người là khinh thường ta? Người bảo ta có tình gây sự, người..

- Im đi! Người đang có tình gây sự đấy!

- Người... – Saman tức giận tới bật cười, giấy lát như nghĩ ra cái gì đôi mắt hân nheo lại – À... ta hiểu rồi... Gabriel à, cậu hai nhà Ivient phải không? Oai nhì? Thật ra chỉ là một thằng không có pháp thuật! Cái thứ vô năng! - Hân cười bốn cọt. – Này, cô biết gì không mà phán, bảo ta không có gì nghiêm trọng? Chẳng qua là người chẳng biết gì cả! Không có pháp thuật thì nói gì hành nghề, ta nghe nói người ốm đặt ốm dọa mà sao chưa chết nhè? Ta mà là người thì chết quách đi cho rồi, vô dụng như vậy sống làm gì tạo gánh nặng cho kẻ khác! Lũ không có pháp thuật... Thật nhớ bản! Cút đi cho khuất mắt ta! Còn các người! Đừng hòng kẻ nào động vào bản vương! Gọi một người nhà Ivient chân chính ra đây! Thứ phẩm này cũng muốn đổi phổ với ta! Các người có muốn ta phá sập cả chỗ này đi không!

Tất thấy mọi người đều im phăng phắc, thay vì nói là sợ hãi thì có lẽ họ đang sợ nó sẽ nổi khùng lên. Thấy tình hình không ổn, anh Denerger cũng định lên tiếng, có lẽ không ai ngờ được nó không câu gắt gì chỉ âm trầm quay lại bảo.

- Anh Denerger, anh ở lại nói chuyện với ông ta giúp tôi! Tôi đi gọi Gillian tới!

- Phải đấy! Ít nhất cũng hãy gọi anh người đến, nhai ranh hãy ra chỗ khác chơi!

Nó lặng lẽ quay đi, có vẻ một số người định nói điều gì đó nhưng cuối cùng họ vẫn giữ im lặng, dường như họ cũng nghĩ nên gọi Gillian đến hơn. Bệnh nhân có thái độ không hợp tác như vậy nó đã gặp không ít, thật ra nó cũng không giận giữ đến vậy, một chuyện cứ lặp lại nhiều lần thì cảm xúc rồi cũng phôi pha. Những kẻ không biết gì về nó có nói gì nó cũng không quan tâm, đầu thì chặn hết miệng lưỡi thiên hạ, nó cứ mặc kệ là được phải không?

Nó băng qua con đồi lộng lẫy nghĩ suy nhiều, hoàng hôn bắt đầu buông ánh tà đỏ rực, vườn hoa phía xa vẫn đẹp hết như ngày cả nhà nó tới đây, dưới gốc đào cổ thụ Gillian và Fleur đang ở đó, cười nói vui vẻ, những trang sách lật mở xung quanh họ, tay hai người đều lăm lăm cây đũa phép, gương mặt họ rạng rỡ đến độ nó bất chợt nghĩ con to mồm, không biết khi không có nó họ đang nói gì nhì? Chắc thoải mái hơn nhiều đúng không? Từ từ chẳng lên tiến nó tiến lại gần, giọng hai người nói chuyện mỗi lúc một rõ hơn.

- Em đọc nhanh thật ấy còn nhanh hơn cả anh ngày xưa, Fleur của anh thật là giỏi! - Đẩy giọng ngại ca Gillian nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Fleur giọng trầm mến - Cứ thế này em sẽ sớm vượt qua anh mất, không được rồi Gil phải chăm chỉ hơn thôi...

- Không - Giọng Fleur nhỏ hơn hẳn. – Em không vượt qua Gil đâu... - Mặt cô bé ửng sắc trời bên lên. – Em muốn Gil sẽ dạy em, mãi..

- He he - Chẳng giấu được niềm hạnh phúc, Gillian ngu ngốc cười. – Anh biết rồi... Mãi mãi được không?

- Ừm! – Fleur gật gật đầu, có vẻ quay xuông với lý quyền sách che đi sự xấu hổ. - Có cái này... em muốn hỏi Gil từ hôm qua, về thời gian tương đối so với thời gian tương đối, giả sử thời gian tuyệt đối đối là thời gian tự bản thân trải qua, thời gian tương đối là dòng lịch sử, khi vượt thời gian hai giá trị này sẽ lệch nhau, vậy chênh lệch này ở đâu ra?

Câu hỏi của Fleur là một câu hỏi khó mà nó đoán chắc được cô bé sẽ thắc mắc khi đọc chương “Luật thời gian” của Pháp thuật đại cương, nó cũng đã chuẩn bị sẵn câu trả lời thích hợp cho cô bé, chỉ đợi có ấy hỏi ra, không ngờ cô ấy lại mang đi hỏi Gillian trước. Anh ta cũng hơi bất ngờ, nghĩ nghĩ giấy lát Gillian mỉm cười.

- Cái này tốt nhất em nên đi tìm Gabriel, thằng bé sẽ có câu trả lời thích hợp cho em

Hóa ra Gillian cũng không biết, nó thầm nghĩ, vậy sau khi giải đáp xong cho Fleur nó có nên tìm dịp nào đó vô tình nói cho anh ta biết với không? Dù sao cũng không nên để anh ta ngu ngốc mãi vậy... Ngay lúc nó đang miên man thì lại nghe Fleur nói tiếp.

- Không thích! Sao Gil cứ muốn em hỏi anh Gabriel? Rõ ràng anh cũng giải được mà...

- Gab trả lời sẽ hay hơn anh nhiều...

- Gil nói dối! Chỉ vì anh Gabriel thích thể thời phải không!

Gillian vẫn chỉ cười từ ái xoa đầu Fleur mà không nói gì cả, nụ cười ấy như gáo nước lạnh dội cho nó buốt giá từ đầu đến chân. Chuỗi hình ảnh như nước lũ cuộn trào trong đầu nó, những buổi học pháp thuật với những câu hỏi ngu ngốc của Gillian, về mặt ngưỡng mộ của anh ta khi nhìn nó, hàng loạt những lời ngời không giới hạn anh ta trao nó tất cả hóa ra chỉ là một màn kịch dối trá. Sao nó có thể tự lừa mình dối người nghĩ anh ta ngốc nghếch hơn khi đó là anh trai song sinh của nó, sao nó có thể vui vẻ với mấy trò vật anh ta bày ra? Hay chẳng vì bản thân nó cũng muốn tin là như thế, muốn có gì đó hơn được Gillian? Chút tự hào cuối cùng trong quá khứ lại hóa thành cái tát đau đớn nhất nó phải chịu... Trái tim nó đập thịch thịch thịch trong lồng ngực dữ dội khiến nó ngạt thở, “là thứ vô dụng sống bằng lòng thương hại, là gánh nặng bất đắc dĩ của người khác” những câu nói khó nghe cứ tua đi tua lại, nó đã từng nghĩ họ là người ngoài, họ không hiểu nó họ muốn nói gì cũng được, nó không quan tâm, nhưng rồi giờ đây thì sao? Ngay cả những người sát ngay bên cạnh nó cũng đâu khác gì, họ nhau chỉ là họ không nói ra, đầy lòng họ thứ dành cho nó toàn bộ vẫn là thương hại, và nó thì vui vẻ nhận lấy chút bố thí được người ta vứt cho. Sự thật tàn nhẫn đến như vậy...

- Gabriel!

Bất ngờ tiếng anh Denerger vang lên, trong giây phút ấy Gillian còn giật mình hơn nó rất nhiều, anh ta quay ngoắt lại ngỡ ngàng nhìn nó đứng sau lưng, đôi mắt trần trời, anh ta đã hiểu nó nghe được gì.

- Gab!

Nó xoay đầu bỏ đi, ngay lập tức Gillian đứng bật dậy đuổi theo. Anh ta nắm chặt tay kéo nó lại.

- Gab, không phải thế, em nghe anh nói... Anh không có ý như vậy...

- Dù rồi! – Nó hét lên, cả đầu nó nóng bừng đầy mặt cũng âm ướt, tâm tư hết như bị lột trần ra giữa mọi người. – Dùa gồn tôi như thế có vui không? Mấy năm rồi mắc công anh phải giả ngu giả ngốc diễn trò cho tôi xem, vất vả cho anh như vậy... Mệt cho một lòng thương hại, anh đúng là anh trai tốt của tôi!

- Không, anh không thương hại em, Gab! Anh chỉ muốn gần em hơn, anh chỉ muốn hiểu em hơn, muốn làm em vui, anh không có ý...

- Nhưng những việc anh làm lại có ý đó, Gillian! Anh thương hại tôi, thăm tâm anh chỉ muốn đền bù cho tôi, chỉ vì cảm giác nợ nần...

- Gab...

- Gillian! Cả anh và cha, tại sao các người luôn như thế! Luôn ép buộc tôi phải nhận ân huệ của các người, tôi kém cỏi đến vậy, tôi khiến các người xót thương đến vậy sao...

- Gab, không phải thế! Anh và cha yêu em, anh...

- Bỏ cái tình yêu cao thượng của anh đi, thần Lotus! Đừng ban phước cho tôi nữa, tôi chịu không nổi! Anh nói anh muốn gần tôi để hiểu tôi? Anh vốn dĩ chẳng hiểu về tôi cả! Không bao giờ anh hiểu được, anh chưa bao giờ là tôi, anh chưa bao giờ trải qua những gì tôi phải chịu đựng...

- Gab à...

- Anh nói yêu tôi? Được! Vậy hãy cho tôi cơ thể khỏe mạnh của anh, cho tôi pháp thuật của anh, cho tôi hào quang của anh, cho tôi tất cả đi rồi sau đó hãy nói yêu tôi! Không phải cha và anh luôn cảm thấy nợ nần tôi sao, vậy tại ngy đi tôi sẽ tha thứ cho hai người! Tôi ghen tỵ, tôi xấu xí như thế đấy, ngay cả điều này anh cũng có hiểu không? Yêu tôi? Thật nực cười! Tránh xa tôi ra đừng làm tôi ghê tởm!

Cứ như thế nó vụt chạy đi mà không ai ngăn cản, họ đứng chết trân ở đó nhìn theo nó. Còn nó thì chạy về phòng khóa trái cửa lại, ôm gối núp trong chăn, cả cơ thể đều run lên bần bật. Ký ức cũ kỹ ức mới hòa thành một màu đen tối tăm bản thủ, những điểm sáng quá khứ đều bị xóa nhòa. Mồ hôi lạnh chảy ướt lưng áo nó, cả gương mặt nó cũng đầm đìa mặn chát. Hơn một ngày nó không ra khỏi phòng, nó lúc tỉnh lúc mê, trong cơn mê hàng loạt những gương mặt cả lạ cả quen hiện ra tất cả đều ung dung cười nhạo nó còn nó lại bất lực không làm được gì. Rất nhiều lần nó nghe thấy tiếng Gillian gọi mình ngoài cửa nhưng nó không đáp được, cũng không muốn đáp. Và đến khi nó mê man lần thứ bao nhiêu không biết cánh cửa đột ngột mở ra, Gillian đứng ngoài cửa, tay cầm cây đũa phép, gương mặt ngược sáng nghiêm túc khác thường. Lần đầu tiên từ trước đến nay anh ta dùng pháp thuật phá cửa phòng nó.

- Cút đi!

Chỉ vừa nhìn thấy mặt Gillian nó đã gào lên, cả đầu nó đau dữ dội, tay vô được quyền sách nó lập tức ném ra...

- Cút!!!

- Gabriel bình tĩnh!

Nhận thấy nó không ổn Gillian vội chạy tới, hai tay anh ta ghì chặt lấy tay nó...

- Gabriel, bình tĩnh lại! Hít sâu vào, nhìn anh...

- Anh cút cho tôi!

- El! Thở đều, em bình tĩnh lại đi...

Nói rồi anh ta lập tức nhét vào miệng nó mấy viên thuốc an thần, hàm răng Gillian nghiền chặt.

- Anh xin lỗi em, sao anh có thể bỏ mặc em sao anh có thể không nhận ra cơ chứ, anh đúng là thằng anh tồi...

- Bây giờ anh mới biết à - Thuốc lên não rất nhanh, nó đã tỉnh táo được phần nào - Biết rồi thì cứ!

- Em đã nói nếu anh cho em hết thì anh có thể nói yêu em rồi đúng không?

- Cái gì?

- Nếu anh cho em hết em có đồng ý nhận không?

- Gì...

- Trả lời anh!

- Nhận! Đưa đây anh cho tôi được cái gì, đưa ra đây...

- Được... vậy thì, anh yêu em!

Và đó là câu nói cuối cùng nó nghe thấy trước khi bị bùa phép của Gillian làm ngất xỉu...

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Hoán đổi

Khi tỉnh lại nó cảm giác mình đã ngủ một giấc rất dài, chưa bao giờ nó cảm thấy thoải mái đến thế, cả cơ thể tràn trề năng lượng, luồng khí ấm áp lan ra từ ngực thúc giục hai mí mắt nó mở ra.

- El, con tỉnh rồi.

Giọng cha nó vang lên ngay bên cạnh, bóng ông mờ mờ rồi rõ nét dần.

- Cha! -- Nó chống mình ngồi dậy. -- Sao cha về sớm vậy? Không -- Nó lắc đầu mình hồng tỉnh táo hơn -- Con làm sao vậy?

- Cha cũng đang muốn hỏi con, hai đứa con làm sao vậy?

- Hai đứa? -- Nó giật mình hỏi lại. -- Gillian đâu cha?

- Gil còn chưa tỉnh...

Cha đáp rồi tránh người ra cho nó nhìn, bên kia giường Gillian đang nằm đó, im lìm mặt tái mét hơi thở yếu ớt lạ thường.

- Anh ta làm sao vậy? Sao tụi con lại ở trong phòng cha?

Cha nó muộn phiền lắc đầu, những câu hỏi của ông không trả lời được, không ai biết chuyện gì đã xảy ra, cha nó chỉ nhận được một bức thư gấp gấp của Gillian báo ông phải về ngay trong đêm, khi về đến nơi cảnh ông nhìn thấy là hai đứa con bất tỉnh trong phòng ông giữa một vòng tròn vẽ ra bởi những ký hiệu khó hiểu. Khi nói lúc ấy ông đã hốt hoảng thế nào, vậy nhưng kiểm tra ra hai anh em nó hai anh em nó đều không có vấn đề gì nguy hiểm chỉ là ngất vì kiệt sức thôi. Nó lặng lẽ nghe cha kể rồi đưa mắt nhìn vòng tròn giữa căn phòng, từng đọc rất nhiều sách nhưng ngay cả nó cũng không biết những ký hiệu ấy là gì.

- Hai con không bị tấn công đó chứ? -- Cha nó vẫn lo lắng không thôi. -- Con thử nghĩ lại xem chuyện gì đã xảy ra?

Nó đương nhiên cũng đang cố nhớ lại nhưng trong đầu là một khoảng trống rỗng, hay đúng hơn là nó đâu biết gì để nhớ. Vừa lúc quờ quạng tay thế nào nó lại sờ thấy một vật thể dài đặt sát ngay cạnh mình, rút lên thì hóa ra đó là dũa phép của Gillian, chỉ có điều...

- Sao cha lại đưa cho con dũa phép của Gillian?

- Há? -- Cha nó cũng giật mình. -- À không, lúc ấy cha thấy dũa phép đặt trong bàn tay con nên tiện để đó. Đưa cha, cha trả nó cho Gil.

Cha gơ tay ra nhưng không nhận được hồi đáp của nó, ông dường như cũng nhận ra có điều gì đó bất thường.

- El? Sao vậy?

Nhưng khi ấy nó không nghe cha nói vì bản thân nó còn đang bận cảm thụ, cảm giác ấm nóng lan tỏa lòng bàn tay, cảm giác có thứ gì đó theo dòng máu chạy dọc cơ thể, một thứ vừa quen thuộc vừa lạ lùng chạy thẳng từ não tới tim, giây phút ấy đáp án trong đầu nó bỗng bật mở, nó phẩy nhẹ cây dũa phép trên tay - một ngọn lửa hồng hiện ra nháy múa.

- El?

Khó có thể diễn tả biểu cảm lúc ấy của cha, thoáng đầu không thể tin nổi, sau đó vui mừng rồi lại hoài nghi, cuối cùng là hoảng hốt. Bằng ấy năm trên đời ấy là lần đầu tiên nó thấy gương mặt cha lấm sặc thái đến vậy, còn kinh ngạc hơn cả lần thấy Fleur hóa phép được. Bộ óc nó khi đó lại tỉnh táo hơn bao giờ hết, nó tự lập ra một giả thuyết rồi lại không thể dừng được bác bỏ chính suy nghĩ của mình. Ngọn lửa hồng vẫn cháy bập bùng, nó cần một ai đó kiểm nghiệm chính xác giả thuyết nó đặt ra. Đúng lúc ấy thì Gillian cựa mình tỉnh dậy.

- Gil, con tỉnh rồi!

Cha nhanh nhanh chóng đi tới. Gillian nằm trên giường ngáy người lật rồi vội vã ngoái nhìn quanh, khi thấy cha anh ta lập tức hỏi.

- El đâu cha? Em ấy vẫn ổn chứ?

Giọng anh ta lớn hơn hẳn mọi ngày dường như hoảng hốt lắm. Cha vội trấn an.

- El không sao, con đừng lo.

Nhưng cứ như không nghe thấy Gillian liên tục hỏi lại.

- El đâu cha? Em ấy có sao không? Em ấy đâu rồi?

Bất đắc dĩ cha phải tránh người ra và chỉ cho Gillian chỗ nó đang ngồi. Nhìn thấy nó gương mặt Gillian rạng rỡ lên ngay.

- Em không sao chứ?

Đáp lại anh ta nó lắc đầu. Gillian thờ phào một tiếng.

- Cảm tạ Thượng Đế.

Cả cha và nó đương nhiên đều không hiểu chuyện gì đã xảy ra, cha ngồi xuống bên cạnh Gillian gắng hỏi.

- Chuyện gì đã xảy ra vậy Gil? Con biết đúng không? Con đã gọi cha về mà? Trả lời cha, sao El lại hóa phép được? Cha chỉ đi mấy ngày, mọi chuyện sao lại trở nên như thế?

Cha sốt ruột bao nhiêu thì Gillian lại thờ ơ bấy nhiêu, anh ta ngồi ngẩn mặt mắt liếc xung quanh đầy bất an. Bất chợt Gillian lên tiếng cắt ngang qua loạt câu hỏi của cha nó.

- Tự dung con một quá. -- Anh ta mỉm cười yếu ớt. -- Cha để con nghỉ mai con nói chuyện với cha sau được không?

Giọng anh ta vẫn im như thể cha và anh ta phải đứng cách nhau cả quãng xa để nói vậy. Nhận ra rõ ràng có điều gì đó bất thường nhưng không tiện hỏi ngay cha nó đành bảo.

- Vậy con nghỉ đi, cha con mình nói chuyện sau.

- Con biết là cha lo cho tụi con lắm nhưng để khi khác con sẽ nói hết với cha, cha đừng hỏi con bây giờ nữa, con buồn ngủ lắm!

Ai biết anh ta lại tiếp tục nói thế, cha nó hơi bất ngờ, không làm sao được cha đành gật đầu.

- Cha không hỏi, con cứ ngủ đi.

Nhìn cha một hồi lâu Gillian mới an tâm nhắm mắt lại. Cha quay lại nhìn nó đầy hoang mang, còn bản thân nó một nỗi sợ lớn hơn đang bao trùm. Nuốt nước miếng nó háng giọng gọi to.

- Gillian! Gillian, anh có nghe thấy tôi nói gì không?

Gillian vẫn nằm im lìm không đáp.

- Gillian, trả lời tôi!

Nó càng cố công gọi lớn hơn nhưng vô ích Gillian không hề động đậy. Đến khi ấy cha nó mới giật mình hoảng sợ, ông vội lay người Gillian, anh ta lập tức mở mắt ra ngay. Gillian không hề ngủ, anh ta vẫn rất tỉnh táo, đôi mắt liếc qua ngó lại giữa nó và cha có chút sợ hãi cùng thảng thốt gì đó chợt dạ.

- Gì! con không nghe thấy gì sao?

Không thể tin nổi cha hoảng sợ hỏi, Gillian chỉ tro mắt nhìn cha không đáp. Một, hai rồi ba giây cuối cùng anh ta cũng nhận ra vẻ mặt của nó và cha có sự thay đổi, Gillian cúi gằm mặt như người mắc lỗi.

- Con xin lỗi cha.

Cả thân hình cha nó buông khuỵ, phút chốc ông bật khóc, nước mắt rơi trên mặt ông bị thương đến mức ngay cả bản thân nó cũng không chịu đựng được. Cha khóc rất lâu, ông ôm lấy Gillian, tấm lưng run lên bần bật, giọng ông nghẹn ngào từng tiếng đứt rời.

- Sao lại thế hả Gil... Con làm sao vậy... Sao lại trở nên như thế này...

Đêm tối mịt mịt, trái tim nó cũng như rơi đi đâu đấy khi nghe chuyện thực sự đã xảy ra. Thì ra cảnh cuối cùng nó bị Gillian đánh ngã là thật, cũng chính anh ta là người đưa nó tới đây, về ra vòng tròn này và thực hiện pháp thuật không ai ngờ tới - một ma thuật hắc ám cổ xưa cho phép lật ngược tự nhiên bằng giao kèo với Quỷ. Anh ta trao nó pháp thuật của mình bằng sự đồng thuận của anh ta và bằng câu đồng ý vô trách nhiệm của nó, việc làm của anh ta đã thành công không có sơ suất gì nhưng giá trị của hành động đi ngược lẽ thường là vô cùng lớn, Quỷ sẽ lấy đi hai thứ quý giá từ bản thân hai người thực hiện. Nhưng vì muốn nó không phải chịu tổn thương gì Gillian đã một mình gánh hết sự trả giá ấy, kết quả cuối cùng nó vẫn bình an còn Gillian thì mất đi thính lực của mình mãi mãi.

Vừa kể Gillian vừa nhìn cha, cha hình như đã sợ ngấy đến hết khóc nổi thế mà anh ta lại tưởng cha không nói gần, giọng kể mỗi lúc một thân nhiên hơn, đến cuối câu chuyện thậm chí nó còn nghe ra trong giọng anh ta có chút tự hào cùng vui mừng khó nén, như thể việc anh ta làm là hoàn toàn đúng đắn, thành công như vậy là ngoài sức mong đợi rồi. Giây phút ấy nhìn mặt cha tự nhiên nó muốn hỏi, giờ cha có hải lòng không hay người đã hối hận vì trót tẩy rão Gillian bằng suy nghĩ phải bù đắp cho nó? Kết quả này có phải là là thứ người trông chờ?

Và cả nó nữa, đây là điều nó muốn sao? Pháp thuật nó hằng ao ước bắt ngời rơi xuống làm nó phản ứng không kịp. Bao nhiêu lần trong giấc mơ nó đã thăm tưởng tượng cũng ngàn vạn lần không thể ngờ chuyện ấy sẽ xảy ra như thế này. Nhìn Gillian vừa ngây ngốc cười vừa mong chờ nhìn nó bao điều muốn nói lại nghẹn nơi cổ họng. Và lại giờ nói ra Gillian cũng đâu còn nghe thấy gì!

Nó kiểm một mảnh giấy viết ra đó dòng chữ “anh có thấy bất thường chỗ nào nữa không?” rồi đưa cho Gillian. Gillian nghĩ một lúc lắc lắc đầu. Không yên tâm cha nó lại kiểm tra kỹ càng một lần nữa thì quả đúng là ngoài đôi tai không còn gì bất ổn. Ba người nó rơi vào trầm tư, nếu Gillian tình nguyện gánh chịu sự trả giá cho nó vậy giờ trả thứ hai đâu? Chẳng nhẽ hai cái tai chính là hai lần trả giá? Không ai giải đáp nổi câu hỏi này.

Trời chẳng mấy chốc cũng sáng, sau cả đêm mệt mỏi cha rồi đi, đến cùng ông cũng không thể mắng Gillian hay nó một tiếng nào. Trong phòng chốc lát chỉ còn nó và Gillian, anh ta cẩn thận ngắm nó hồi lâu mới dè dặt hỏi:

- Em không thấy vui sao Gab?

- ANH BỊ NGU À!

Con gần âm ỉ dột ngọt xồng lên đến não, nó hét lớn, gương mặt Gillian dần ra, anh ta ngồi sụp một đồng chặc chẳng hiểu nó quát gì càng chẳng hiểu vì sao bị quát. Thấy thế nó càng gặng dữ hơn.

- Còn anh? Làm thế này thì anh vui lắm à? Nghĩ kỹ chưa? Gặp Fleur nói cho có bé biết chưa? Chưa đúng không? Vậy nên tóm lại anh vẫn chẳng hiểu cái quái gì!

Dường như Gillian vẫn lờ mờ đoán được tên của Fleur từ miệng của nó, gương mặt anh ta phút chốc trầm hẳn. Nó thôi không nhìn nữa quay đầu chạy ra khỏi phòng, để mặc Gillian ngẩn ngơ ngồi đó.

Rời khỏi phòng cha nó chẳng biết mình nên đi chỗ nào, nó không muốn về phòng nó càng không muốn gặp bất cứ ai, cảm giác như chỉ muốn biến mất khỏi thế giới này. Nó cảm thấy mình đã sai nhưng lại không biết sai ở đâu, lại sợ mọi người sẽ chỉ vào nó và nói “tất cả là tại mày!” mà nó không biện minh được một câu nào. Trên hết nó sợ, sợ lần tiếp theo gặp lại Gillian sẽ nhìn nó với con mắt khác, hối hận hay oán trách ai mà biết được, thẳng góc ấy đã bao giờ suy nghĩ kỹ càng điều gì đâu... Ôm đầu ngồi ở một góc tường, bao nhiêu điều hỗn loạn cứ chạy qua trong suy nghĩ nó, nó tự hỏi mình, có thật là mày không có chút nào vui mừng khi nhận được pháp thuật của Gillian? Có thật là cái đầu mày vẫn đang ngẩng cao kiêu hãnh khước từ mọi sự giúp đỡ và khó chịu khi phải mang ơn? Có thật mày đã tức giận vì lo lắng cho Gillian, vì buộc phải nhận lòng thương hại mày không mong muốn? Mà có thật là mày không mong muốn? Hay tất cả cảm xúc lúc này là sự thất vọng về bản thân vì nhận ra những điều không tưởng? Niềm tin, cả kiên ngạo phút chốc bị chính bản ngã đập đổ, lúc ấy nó mới nhận ra, ngay cả nó cũng không thể chấp nhận con người mình!

Thời gian lặng lẽ trôi qua, khi ánh sáng trước mặt bị một bóng đen chắn đi nó ngẩng mặt lên thì trời đã chuyển tà. Anh Denerger từ trên nhìn xuống, ánh mắt anh lộ rõ vẻ chán ghét, thậm chí là chế nhạo.

- Lâm lộn xộn tất cả mọi chuyện rồi trốn ra đây rồi bỏ trách nhiệm sao? Gabriel, cậu cũng thông minh quá rồi đấy!

Nó chẳng buồn nói gì, anh Denerger cũng không chờ mong nghe được gì từ phía nó. Anh nhìn nó chăm chú rồi lẳng lẳng lên tiếng.

- Đến màu mắt cũng đổi rồi à? Màu này phù hợp với cậu đấy.

Lúc đó nó không hiểu anh nói gì chỉ nghĩ cứ ngồi nghe anh nói thật quá phiền lòng. Nó hỏi thẳng.

- Anh có việc gì?

- Về đi cha cậu tìm – Anh đáp gọn.

- Tôi biết rồi.

Nó trả lời qua loa. Anh cũng chẳng muốn nhìn thấy nó thêm nữa nên dậm quay bước đi. Nhưng có lẽ trong lòng có quá nhiều suy nghĩ lần đầu tiên Denerger trở nên nhiều lời.

- Gabriel, cậu hết như một đứa trẻ ích kỷ luôn làm phiền người khác, vừa dựa dẫm lại vừa muốn mọi người phải nhìn nhận mình như một người trưởng thành. Nếu muốn thế cậu phải chứng tỏ đi chứ, không phải tài năng mà hãy chứng tỏ bản lĩnh của mình. Cậu biết giữa trẻ con và người lớn khác biệt nhất ở chỗ nào không? Là tự chịu trách nhiệm! Đến khi nào cậu chưa làm được thì đứng đợi hỏi bất cứ điều gì!

Bóng anh rời đi thật hiền ngang, nó nhìn theo hồi lâu trong đầu cũng chẳng biết mình đang nghĩ những gì. Anh ta dường tất bật, trời chuyển tối rất nhanh, cho tới khi cuối chân trời chẳng còn gì để nhìn thêm nữa ngoài một màu xanh đen xin xin nó mới đứng dậy. Hình như cha muốn gặp nó thì phải.

Nó tới phòng cha, không ngoài dự đoán chẳng có ai ở đó. Gillian dường nhiên đã rời đi còn cha nó thì chưa đến. Cũng như bao ngày ông còn đang bận rộn một điều gì đó. Nó không quá bận tâm, dù sao cũng quen rồi. Không có việc gì làm nó bước đến ngó vào tấm gương lớn ở phòng cha để hiểu điều mà anh Denerger nói, trong gương một đôi mắt tím bạc lạnh lùng ngó lại nó, hờ hững vô cảm thậm chí có chút gì đó như chế nhạo. Thì ra đây mới là hình ảnh nên có của nó, ít nhất là trong mắt người khác.

- El!

Đúng lúc ấy cha bước vào. Trông ông có vẻ mệt mỏi, ông nói với nó thật nhẹ nhàng.

- Chúng ta sẽ rời khỏi đây El à! Cha sẽ tìm cách thay đổi ký ức của mọi người về hai đứa, và khi ấy con có thể làm lại từ đầu!

Những lời nó muốn nghe nhất không hiểu sao chỉ đến tai lại trở nên lạ lẫm đến vậy. Nó nhìn bóng cha vội vã rồi đi, nhìn ông tất bật, lời đã muốn kìm lại không dùng được mà thoát ra.

- Cha! Vì sao người không bao giờ mắng con? Con không sai sao? Cha không giận con sao?

Cha quay lại nhìn nó, đôi mắt đọng đầy những xúc cảm khó dò.

- Có quan trọng không El? – Ông thờ dãi – Con là đứa thông minh, có những điều cha không nói ra nhưng vẫn mong con sẽ hiểu. Con hãy ngủ một giấc thật sâu, xua tan tất cả mệt mỏi và rồi ngày mai khi thức dậy cha hy vọng con sẽ làm nên những điều phi thường!

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Hoàng hôn đắm máu

Nó lặng lẽ đứng trong phòng cha hồi lâu đến đêm muộn mới rời đi. Không ngờ vào giờ ấy phòng Gillian vẫn sáng đèn. Nhìn qua ô cửa sổ Gillian đã ngủ, chỉ có Fleur còn thức, cô bé ngồi bên giường chăm chú nhìn Gillian, bàn tay nhỏ nhẹ nhàng vuốt lên má anh ta, nước mắt lăn dài trên gương mặt. Đó là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất nó thấy Fleur khóc, giây phút ấy dường như mọi thứ đều nhòa đi trong sự bi thương của một nữ thần. Nó xoay gót bước nhanh gần như chạy trốn, nó không muốn nhìn, không muốn thừa nhận bất cứ điều gì, thậm chí không còn muốn nghĩ gì cả. Khi thời không còn lý do ngăn dừ những người khác, khi mọi thứ đã đạt như ước nguyện thì sao nó lại cảm ghét bản thân mình tới vậy?

Ngày ngày hôm sau tại nó phải chuyển đi, tới một nơi cách đó xa vô cùng. Hầu hết các y sư đều được thay mới, còn những y sư cũ thì mơ hồ chẳng nhớ hai anh em nó là ai cả. Ngay cả thần ký ức Renie cũng được nhờ tới để thay đổi toàn bộ nhận thức của thế giới này rằng Gillian mới là đứa trẻ yếu ớt ốm bệnh còn nó nghiêm nhiên lại trở thành kỳ vọng mới của giới pháp thuật. Nó phải gấp rút học pháp thuật hằng đêm, học nhiều đến nỗi không còn thời gian mà nghỉ ngơi gì, nhiều tới độ chỉ trong một tháng nó đã thi đầy đủ ba bằng pháp thuật Sơ - Trung - Cao, có lẽ lập kỷ lục thế giới cũng không chừng. Tất cả mọi người đều biết nó đang gắng sức nhưng thay vì ngăn cản họ cổ vũ nó cố gắng hơn, vì chỉ có như thế mới bù đắp được những gì đã xảy ra, cũng chỉ có như thế trong lòng nó mới nhẹ nhõm hơn.

Gillian thì vẫn ở trong phòng dưỡng bệnh, với một đôi tai kiếm khuyết anh ta buộc phải học thuật đọc lời từ khẩu hình miệng của người khác. Tuy nhiên đây lại không phải là việc anh ta giỏi, vốn có một đôi tai nhạy cảm anh ta có thiên phú về âm thanh, đến khi mất đi điều đó rõ ràng Gillian chơi với hơn hẳn. Thấy dạy của Gillian khuyên anh ta nên chọn người anh ta cảm thấy yêu quý để luyện tập, vì nếu bản thân anh ta mong muốn hiểu được người đó nói gì, khó khăn sẽ giảm bớt đi. Nó vẫn cứ nghĩ Gillian đương nhiên sẽ chọn Fleur không ngờ một buổi chiều khi nó ghé qua, Gillian lại nói với nó.

- Em dạy anh với được không Gab? Fleur chẳng chịu nói gì cả.

Đến khi ấy nó mới biết, từ ngày Gillian không nghe thấy gì Fleur cũng chẳng nói gì thêm nữa, cô bé cố gắng tìm một phương cách khác để giao tiếp giữa hai người. Chẳng trách lâu nay nó không còn nghe thấy Fleur hát, cũng chẳng trách mỗi lần nó tới đều thấy Fleur im lặng vậy, hóa ra không phải Fleur giận nó, lại hóa ra nó không còn xứng đáng nghe thấy giọng nói của nữ thần. Hóa ra Gillian là người duy nhất là Fleur muốn hát tặng, hóa ra giọng nói chính là trái tim của nàng, khi tình cảm nặng không thể trao tới người con trai mà nàng mến mộ thì thả huyễn nó đi nàng cũng không muốn dành cho ai. Có được trái tim của nữ thần tình yêu thì quả là người con trai có phúc và cái thằng ngốc có phúc ngồi bên cạnh nó lại đang nhìn nó đầy lo lắng.

- Em bận lắm đúng không Gab? Không sao đâu, anh chỉ nói thế thôi. Anh có thể nhờ anh Denerger mà, không sao...

“Nếu muốn tôi nói chuyện với anh thì đừng gọi tôi là Gab nữa!”

Nó viết lên giấy. Đọc xong mặt Gillian xụ xuống.

- Anh thấy tên Gab đáng yêu mà. Em không thấy vậy sao, Gab Gab Gab đáng yêu biết mấy... - Đang lái nhai bất chợt anh ta im bặt, gương mặt bừng sáng như kiểu rê mây thấy mặt trời. – Nói vậy là em đồng ý hả Gab?

Nó lừ mắt, Gillian thức thoi sửa lời ngay.

- Không gọi Gab anh biết gọi em là gì bây giờ? El nhé? Anh gọi em là El được không?

“..."

- El?

“..."

- El?

“..."

- El à...

“..."

- El!

“Nhiều lời!”

Nó cau kinh, Gillian thì thì mắt cười, bỏ qua hết mọi đùn đẩy của nó anh ta vẫn nhào tới ôm nó dụi tới dụi lui hết như một con cún cỡ bự. Nhìn không cũng thấy ngu ngốc!

Và thế là chuỗi ngày “nói chuyện” giữa nó và Gillian bắt đầu. Tuy nhiên trái với kỳ vọng của Gillian thì nó chẳng nói gì với anh ta ngoài việc cảm mến quyền sách y đọc để anh ta đoán chữ. Một hai ngày đầu Gillian còn gắng gượng, tới ngày thứ ba thì anh ta cũng hết chịu nổi, ịu xù xù xụ một nửa giọng báo nó.

- El à... Chúng ta có thể đừng đọc sách nữa được không?

Nó nhướn mày ý hỏi “Sao?”.

- Cũng không sao... - Gillian xoắn xuýt - Chỉ là... Chúng ta nói chuyện khác được không... Em nói gì với anh đi. Đọc sách mãi vậy chán lắm..

- Tức là anh không muốn nghe nữa?

Nó đóng sập quyền sách, có ý đứng dậy. Gillian vội kéo tay nó lại.

- Nghe! Em nói tiếp đi!

Nhìn anh ta ngoan ngoãn như thế không biết sao nó lại thấy có chút tội nghiệp. Không phải nó không muốn nói, chỉ là chẳng biết nói gì. Hoặc chẳng cái điều nó biết nói lại chẳng hề dễ nghe.

Dùng dằng như thế liềm một tháng, cuối cùng khả năng “nghe” của Gillian đã tiến bộ rõ rệt, anh ta đã có thể hiểu được tương đối những gì mà người đối diện muốn nói, tuy chỉ là tương đối thôi. Nhưng cũng chỉ chờ có thế anh ta lập tức xin cha cho ra ngoài, một người ưa náo nhiệt như anh ta tự bỏ buộc mình chừng đó thời gian đã đủ làm nó kinh ngạc. Được cha đồng ý anh ta vui mừng thấy, cứ ríu rít khoe nó cả buổi tối, khoe đến nỗi làm nó đau đầu phải nài anh ta đi ngủ sớm. Vậy mà vẫn chưa xong, đã nằm yên trên giường đôi mắt Gillian vẫn long lanh như nó.

- Sao?

- Anh biết El lo cho anh, em muốn anh đi ngủ sớm chuẩn bị thật tốt cho ngày mai đúng không? El thương anh nhất mà!

Giờ nó mà báo không chắc chắn sẽ phải đối mặt với một trăng dài lơ nhèo của Gillian, phiền phức thế cứ nhận đại đi cho rồi. Cầm vật chặn phủ lên gương mặt hờ hờ của anh ta nó sảng.

- Ngủ!

- Hi hi – Gillian cười hạnh phúc. – Em đừng lo cho anh, anh sẽ ổn mà. Thật đấy, đừng lo...

Lưu riu một lát Gillian lăn ra ngủ, ngủ ngon lành, ngủ đến phun bong bóng. Nhìn anh ta trong một thoáng nó chợt nhớ đến bản thân mình của vài năm trước, một đêm nhận được sự đồng ý của cha, đêm trước ngày được ra ngoài có phải nhìn nó cũng vậy? Vui mừng như thế, hờn hờ như thế hạnh phúc như thế? Và cả... vô tư như thế?

Một đêm ấy trong lòng rạo rực háo hức nó đã thức trắng, nó vốn nghĩ bất cứ ai cũng sẽ như vậy không ngờ Gillian lại thản nhiên ngủ say. Phải nói anh ta khờ khạo hay quá tự tin? Cho rằng những chuyện nó đã gặp phải sẽ không đến với bản thân mình? Cho rằng trong tình huống đó anh ta sẽ xử lý tốt hơn nó? Thậm chí còn nghĩ nó sẽ lo lắng cho anh ta? Độ ngu ngốc của Gillian là nào lại đặt lên một cảnh giới mới?

Nhưng rồi khi bình tâm nghĩ lại thì chính nó cũng không biết liệu mình có lo cho anh ta không, nói đúng hơn là bản thân nó mong muốn điều gì? Đối mặt với thế giới ngoài kia nó mong Gillian sẽ thành công chứ? Giả sử nếu anh ta thành công nó sẽ vui chứ? Còn nếu Gillian thất bại liệu nó có buồn không? Cứ miên man nghĩ một đêm cuối cùng chính nó lại là người trấn trọc mắt ngủ!

Thời gian trôi qua chẳng mấy chốc cũng cho nó câu trả lời, anh ta không phải chỉ ngu ngốc hay tự tin mà là tổ hợp của cả hai điều đó, mực cười cái sự lai tạp đó lại khiến anh ta dễ dàng hòa nhập được với thế giới. Bằng nụ cười rạng rỡ Gillian sẵn sàng bắt chuyện với bất cứ ai chịu nhìn anh ta, ngay cả với những người coi thường hay căm ghét, làm thân rồi tiếp cận họ từ những thứ người ta trân trọng nhất. Nó chứng kiến Gillian dành cả ngày không làm việc để chơi với lũ trẻ - con của các y sư, nhìn anh ta tỉ mỉ thức cả đêm chăm sóc một bà cụ không còn con cái, nhìn anh ta khóc cùng một người mẹ mất con hay sẵn sàng đâm thủng bản tay mình để thử một loại thuốc chữa lành do một y sư trẻ chế tạo ra trước mặt lũ bệnh nhân chế nhạo y sư đó. Gillian chẳng hề cố gắng chứng minh bản thân mình như nó đã từng, những việc anh ta làm không có mục đích bắt mọi người phải nhìn nhận, dường như anh ta chỉ làm điều anh ta cho là đúng và rồi chính những việc đó lại khiến tất cả dần chấp nhận và yêu quý con người anh ta. Nghe thì thật đơn giản nhưng tại sao nó cảm giác càng lúc nó càng không thể hiểu thấu người anh này.

Và ngay cả khi Gillian đã làm tốt đến thế, cha vẫn không thể an tâm, ông gọi nó đến rất nhiều lần chỉ để nhắc nhở dù Gillian có tỏ ra thế nào thì hiện tại anh ta vẫn rất yếu ớt, nó cần ở bên anh ta mọi lúc mọi nơi tuyệt đối không thể để anh ta một mình. Nhưng cha không hiểu việc đó với nó không hề dễ dàng, cứ cho là nó không ghét Gillian đi chẳng nữa thì việc đứng bên nhìn anh ta thân thiết với mọi người cũng không vui vẻ gì. Nhất là khi mọi người tỏ rõ vẻ tôn trọng nó nhưng lại thực tâm quý mến Gillian hơn, điều này đâu khác gì chỉ ra cùng một hoàn cảnh nhưng anh ta thành công còn nó thất bại! Còn nữa, những người sẵn sàng ở bên Gillian không thiếu gì, cha nó, Fleur rồi cả Denerger, cả một ngày dài cho tới tận khi đi ngủ nó chẳng khi nào thấy Gillian phải ở một mình cả, anh ta luôn vui vẻ đâu có chỗ nào cần nó chen vào rồi lại khiến mọi thứ trở nên không tự nhiên. Một mớ!

Mang theo tâm trạng như thế nó ngày càng cố gắng hơn, vì Gillian là thần Bác ái nên nó coi như việc dễ dàng thần thiết với mọi người là quyền năng Thượng Đế ban cho anh ta. Vậy thì trên cương vị vị thần Thông thái nó cũng phải làm được điều gì đó xứng đáng với chức vị của bản thân. Nó ngày càng đào sâu hơn về các lĩnh vực khác ngoài ý học, thần học, lịch sử, địa lý, công thương... không có gì nó không thử học. Và vì nỗ lực như thế mà càng lúc danh tiếng của nó với thế giới càng phát cao, người ta ngồi cao nó như nhân tài trăm năm mới có, tồn vinh nó như một báu vật khó tìm. Khi nó càng nổi tiếng thì đồng nghĩa với người anh trai của nó càng mờ nhạt hơn, một sự đảo chiều hoàn toàn. Nó nghĩ điều ấy cũng chẳng có gì xấu, hay ít nhất như vậy sẽ làm nó thoải mái hơn. Cho dù để thừa nhận cảm giác thoải mái đó bản thân nó đã phải đấu tranh và khó chịu không ít.

Cho đến khi mọi chuyện bắt đầu đã đi vào quỹ đạo thì cái ngày định mệnh ấy đến.

Nó nhớ đó là một chiều đông trời lạnh buốt, cha báo nó tới rủ Gillian cùng đi thu hoạch thuốc, nó dù không muốn nhưng vẫn phải nghe lời cha đi tìm Gillian. Việc tìm anh ta không khó lắm vì anh ta chỉ quanh quẩn ở vài nơi, chiều hôm đó lại là ngày Fleur phải tạm rời xa nơi này để đến dinh thự nhà Heygoz gặp ông bà ngoại cùng những người anh trai, vậy nên chắc chắn Gillian đang ở phòng Fleur để chuẩn bị đồ và tạm biệt cô bé. Khi nó tới nơi thì đúng thế thật, hai người họ đang ngồi đối diện nhau cạnh bàn trà và đưa lưng về phía cửa. Nó dọm bước vào bỗng nhiên khựng lại khi chợt nhận ra thứ Gillian cầm trong tay là một cây đũa phép - đũa phép của Fleur. Trong thoáng chốc ấy nó không muốn bước vào ngay, có lẽ bản thân nó muốn nghe khi không có mặt mình cảm nhận thực sự trong lòng Gillian khi trao đi pháp thuật cho nó là gì. Và có thể Fleur cũng muốn biết, nó thấy cô bé hươ hươ tay trước mặt Gillian ý hỏi "sao vậy?". Nó nghe Gillian cười bảo.

- Không sao? Cây đũa phép của em đẹp quá. Anh thấy lúc Fleur làm phép là xinh nhất ấy, em đừng ghét đũa phép nữa nha.

Fleur lại hươ hươ tay muốn nói gì đó, nó nhìn không hiểu chỉ thấy Gillian xoa nhẹ đầu cô bé.

- Ngốc! Anh không sao! Anh không buồn. Ừ. Không sử dụng được đũa phép cũng có bất tiện nhưng không sao, anh quen được.

-...

- Anh không hỏi hạn, so với anh cây đũa phép hợp với El hơn! Thậm chí anh thấy mình trao pháp thuật cho El quá muộn, tội cho em ấy phải có một thời gian khó khăn tới vậy!

Chỉ nghe đến ấy nó quay đầu bỏ đi, nó sợ nếu mình còn nghe thêm nữa sẽ không tự kiểm chế được bản thân. Vào giây phút nó tưởng như mình đã vượt lên, mình đã thoát khỏi cái bóng của Gillian, cho rằng bản thân đã được khẳng định thì lại tàn nhẫn nhận ra dù thế giới ngoài kia thấy thế nào thì trong con mắt của anh ta nó vẫn là thằng bé đáng thương cần được bảo vệ. Gillian căn bản không nhìn vào những cố gắng của nó hiện tại anh ta còn đang bận rù lòng thương xót cho cái quá khứ nó muốn vứt bỏ, sự công nhận nó muốn nhận được không hề có trái lại anh ta quảng cho nó một thứ như là lòng nhân đạo. Tại sao lúc nào cũng là như thế, tại sao ngay cả khi nó đã vượt lên anh ta vẫn biến nó thành một kẻ thua kém, tại sao luôn luôn đặt nó trong vị thế tội nghiệp đối với anh ta! Và tại sao phải dậm đạp lên lòng tự tôn của nó! Thời khắc ấy nó không thể biết mình giận dữ những gì, chán ghét Gillian hay chán ghét chính bản thân nó, nó chỉ thấy sự cay đắng và điên cuồng lan đến từng tế bào cơ thể như muốn phá tan lồng ngực thoát ra ngoài. Nó rút cây đũa phép ra, thứ nó nửa trân trọng nửa căm ghét, muốn ném đi mà lại không thể làm gì, sự bức bối như thời bùng lên những cảm xúc tối tăm sâu thẳm trong lòng nó. Đũa đũa phép liên tục nhá lửa, bập bùng và hỗn loạn, đôi tay nó nắm chặt, tuyệt rồi từng hạt phù lên vai nó lạnh giá. Giây phút ấy nó chợt nhận ra mình nhỏ bé biết nhiều.

Và khi bản thân bình tâm lại thì trời đã về tà, nó vội chạy tới vườn thuốc mà không quay lại tìm Gillian nữa, bởi lịch thu hoạch thuốc cha đã thông báo từ tối qua, đầu nó có không nù Gillian cũng sẽ tự biết đường đến. Nhưng điều làm nó không ngờ là khi nó tới vườn thuốc thì cha đó mình cha đang đợi, không hề thấy bóng dáng Gillian đâu. Cha cũng ngạc nhiên hỏi nó.

- Con không đi cùng Gil à?

- Anh ta chưa tới sao cha?

Lần này thì cha phải giật mình, rất nhanh cảm xúc ấy đã chuyển thành hoảng hốt.

- Fleur vừa đi lúc nãy tức là con để Gil mất mình?

- Dạ?

Gương mặt ngơ ngác của nó có lẽ còn tốt hơn một câu trả lời, cha vội vã chạy đi còn nó chưa kịp hiểu gì cũng vội đuổi theo. Cho tới khi nhìn phòng Fleur, phòng Gillian chẳng có ai nó mới lờ mờ nhận ra điều không ổn. Nó hỏi.

- Có chuyện gì vậy cha?

- Gil đang gặp nguy hiểm! - Giọng cha rất gấp gáp. - Sao con có thể để nó một mình!

Ngay sau đó cha huy động tất cả mọi người cùng tóa đi tìm Gillian. Anh ta không có ở phòng bệnh, cũng không ở phòng chế thuốc, tất cả những nơi anh ta hay lui tới đều không thấy mặt. Cả bệnh viện trở nên nhốn nháo, ai cũng hoảng hốt, chỉ có nó vẫn lơ mơ chưa thực sự hiểu chuyện gì xảy ra. Đúng lúc ấy thì thánh Fly xuất hiện, nhìn thấy người nó vừa mừng lại vừa sợ. Vì thánh Fly là người cai quản chúng thần Tây phương, người sẽ biết rõ nhất một vị thần đang ở đâu, và cả tình trạng người ấy hiện tại ra sao. Thánh Fly đột ngột có mặt chứng tỏ Gillian thực sự đã gặp phải chuyện gì đó. Gương mặt cha nó tái mét, giọng thánh Fly lạnh băng.

- Hướng tây. Nắm tay ta!

Một tay người nắm lấy tay cha nó một tay người cầm tay nó, trong thoáng chốc mặt đất như mất trọng lực, bốn bề không gian trở nên tối đen khi nó mờ mắt ra lần nữa thì cảnh vật đã hoàn toàn thay đổi. Nó đang đứng ở một nơi lạ lẫm, có vẻ là một nhà kho bỏ hoang mà nó chưa đặt chân tới bao giờ. Nhưng trước khi để nó kịp định thần thì một tiếng hét đã làm nó giật mình.

- TẤT CẢ LÀ TẠI MÀY! TẠI MÀY! THẮNG CHỚ! CHẾT ĐI! MÀY HẠI TAO! CHẾT ĐI!!!

Phía xa có hai người ở đó, một người vừa cố gắng gào thét bằng chất giọng khàn đặc vừa liên tục dậm vào kẻ còn lại kia. Con dao bạc ánh màu kim loại không ngừng vung lên hạ xuống giữa nền trời tà, máu chảy lênh láng đỏ trên mặt tuyết trắng xóa, cha nó thét lên kinh hoàng.

- GIL!!!!

Thánh Fly đã nhanh hơn cả, người bay tới hất văng con dao và đẩy kẻ đang điên cuồng kia ra trong khi cha nó nhào tới ôm lấy người đang nằm trên mặt đất. Đó là cảnh tượng cả đời này nó không bao giờ quên. Người Gillian lạnh lảng máu, gương mặt bị rách nát, một con mắt bị đâm thủng, cả người không biết bao nhiêu vết thương nằm im lìm thoi thóp. Còn kẻ điên kia vẫn không ngừng gào thét.

- MÀY CHẾT ĐI! CHẾT CÙNG MỤ TA! CHẾT CÙNG TAO! LỪ CHỪNG MÀY ĐỀU PHẢI CHẾT CÙNG TAO! CHẾT ĐI!!!

Bấy giờ nó mới quay sang nhìn, không ngờ tên điên đó trông trông còn kinh hãi hơn cả Gillian. Gương mặt hằn chằng vết sẹo, một hốc mắt trống rỗng, một cánh tay cắt cụt, mái tóc xám xù xệ, cả người rách rưới bẩn thỉu với những vết lờ loét to nhỏ khắp nơi. Trong một thoáng nó bỗng thấy kẻ này có gì đó quen thuộc nhưng nhìn mãi vẫn không thể nhận ra, hẳn... là ai?

- MÀY CHẾT ĐI! CHẾT ĐI! CHẾT ĐI!!!

- Lyn! Im đi!

Cha nó quát lên, ông đang gấp gấp cấp cứu cho Gillian, những tiếng hò hét làm ông không thể tập trung được. Nó giật mình nhìn lại, cha nó vừa gọi hẳn là gì cơ? LYN?!

Sau tiếng quát của cha Lyn sững lại giây lát nhưng ngay sau đó hẳn càng phát điên hơn, hẳn với tay nhấc con dao định tiếp tục nhào tới thì bị thánh Fly chặn lại, miệng hẳn vẫn gào thét điên cuồng.

- Không được cứu nó! Không được cứu! Nó phải chết cùng tao! Mày phải chết với tao! GABRIEL, MÀY PHẢI CHẾT! Chính mày hại tao! Mày phải chết cùng tao, thằng chó!!! Thằng chó!!!!

Trái tim nó đập lên hoảng hốt sau khi bất ngờ thấy mình được xướng tên. Và cùng lúc ấy Gillian cũng tỉnh lại, một con mắt lành của anh ta đảo qua giữa nó và cha, dường như Gillian đã thờ phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy thánh Fly cũng ở đó. Lyn vẫn không ngừng gầy dụa.

- Sao mày chưa chết! Chết đi thằng chó! Gabriel, mày là thằng vô dụng ăn bám, chết đi cho rảnh đời! Mau chết đi! Mày hại tao, mày phải chết cùng tao!

- Cầm miệng lại! - Không thể ngờ Gillian lại quát lên như thế, sau tiếng quát anh ta ho sặc sụa. - Anh im đi Lyn!

- Gil, nằm xuống, con bình tĩnh..

- Tao nói sai à! Thằng vô dụng! Thằng ăn hại! Thằng chó! Mày hại tao, tao thế này tất cả là do mày! Gabriel, tất cả là do mày!

- Không phải tại El! El chẳng làm gì cả! - Gillian hét lên. - Là tội vật trần thân phận của mẹ anh! Là tội vết thương cho mẹ để đuổi hai người đi! Tất cả đều là tội làm! Vì anh luôn như thế với El! Thằng bé chẳng làm gì cả! Nó chẳng làm gì sai! Anh im đi!

Sau tiếng hét Gillian họ sặc ra máu rồi ngất xỉu, cả khung cảnh lại trở nên nhốn nháo chao qua đảo lại trước mặt nó mà dường như nó đã trở nên hoàn toàn tách biệt. Đến khi định thần lại thì nó đã ở trong phòng chờ cùng với Fleur và Deneger, cha nó vẫn đang nỗ lực cấp cứu cho Gillian, Lyn thì bị đánh ngất đưa sang phòng khác. Ngồi cạnh nó gương mặt Fleur tái nhợt, đôi tay cô bé nắm chặt không ngừng cầu nguyện. Deneger vẫn lạnh lùng, ánh mắt anh nhìn nó đầy chán ghét và chế nhạo. Nó cũng không muốn nói nhưng có lẽ ở đây anh là người duy nhất có thể cho nó câu trả lời.

- Deneger, nói cho tôi biết tất cả những chuyện này là sao?

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 26: Sự thật bị che giấu

Denerger thờ hắt ra một hơi, anh im lặng một lát cuối cùng cũng chịu mở miệng. Hóa ra khởi nguồn của câu chuyện đã bắt đầu từ hơn nửa năm trước, sau ngày Lyn rời đi chín tháng cha nó nhận được thông báo Anathia đã chết, xác à được tìm thấy trong một ngôi nhà hoang gần khu phố đèn đỏ trong tình trạng tử chi không còn lành lặn. A bị giết hại hết sức dã man và đối tượng tình nghi lớn nhất không ai khác chính là con trai à. Khi điều tra lại mọi người mới biết ngay từ buổi đầu khi được gởi tới trại cai nghiện à đã mang theo Lyn bỏ trốn, một con người như à không thể nào chịu được sự tù túng của môi trường cai nghiện. A đem toàn bộ số tiền cha nó đưa cho vùng vào một cuộc sống hoang phí và nường chững vào cờ bạc, chẳng may chốc tiền bạc cũng hết cũng đường à quay lại với nghề gái bán hoa. Nhưng à dù sao cũng đã già, nghiền ngập lằm à nhanh chóng mất đi xuân sắc, tiền bán thân kiếm được không thể đủ sức thỏa mãn nhu cầu về thuốc phiện và sự xa hoa của à, không những thế à lại phải bước phải nuôi thêm một miệng ăn vô tích sự. Anathia thương mất Lyn à chán ghét hẳn cứ như thế hẳn đã phá hủy cuộc đời à. A vẫn bị ràng buộc bởi quyền giám hộ với Lyn, à thấy hẳn thật vướng víu, một thứ à ước sao mình có thể vứt đi. Và cơ hội ấy cuối cùng cũng tới khi à gặp được một vị khách hỏi, một lão già không hứng thú gì với thân xác à nhưng lại đặc biệt để ý đến thẳng con mang thuốc tính "An thần" hiếm có của à. Đúng là cơ hội trời ban à lập tức bán tổng Lyn đi chỉ sợ lão già kia đổi ý, bù lại à được lão trao cho một khoản tiền vô cùng lớn. A không buồn để tâm Lyn cầu xin điều gì cũng không quan tâm hẳn sẽ ra sao hay nói đúng hơn trong mắt à vốn chẳng có người con nào cả. Lyn đã xảy ra chuyện gì không ai biết người ta chỉ một lần nữa chủ ý đến hẳn khi tìm ra xác lão già kia ba tháng sau đó, lão bị đâm chết tại nhà, khám nghiệm ra trong nhà lão tàng trữ hàng loạt những dụng cụ tra tấn đáng sợ, những tiêu bản bộ phận người, những tài liệu nghiên cứu điên rồ và Lyn thì hoàn toàn biến mất. Người ta chỉ tìm thấy một cánh tay của hẳn bị chặt làm nhiều khúc ngâm trong dung dịch, một con mắt bị gắn vào đầu con mèo treo trên tường, máu của hẳn văng vãi khắp nơi gần tiếp tổ cáo tới cả của lão già bệnh hoạn. Nửa tuần sau cái xác của Anathia được phát hiện người ta mới ráo riết truy tìm Lyn nhưng điều này không hề dễ dàng. Thuốc tính "An thần" của hẳn đúng lúc phát huy ờ thời khắc người à không mong muốn nhất, mọi tín hiệu pháp thuật tìm kiếm hẳn đều thất bại, hẳn cứ như đã biến mất khỏi thế gian. Không dừng được họ mới thông báo với cha nó, Lyn đang có xu hướng tìm đến những mục tiêu mà hẳn cấm thủ. Hẳn cấm ghệt Anathia mười thì có lẽ hẳn nó cũng không kém, cha nó vô cùng lo lắng nhưng ông lại không muốn nói ra sự thật vì sợ ảnh hưởng đến tinh thần vốn đã rối loạn của nó. Ông cũng không thể cái đặt bùa phép bảo vệ lên người nó vì mọi bùa phép đối với Lyn đều vô dụng, cách duy nhất còn lại là buộc phải cắt cứ một người theo sát nó ngày đêm, người đó phải có pháp thuật để nếu chuyện xảy ra còn phải bùa kêu cứu. Điều này giải thích cho một đoạn thời gian mọi người cứ quanh quẩn cạnh nó, cho sự mặt dày của Gillian khi nó đuổi không đi. Chuyện sau đó thì như nó đã biết, Gillan trao pháp thuật cho nó, bệnh viện phải đổi chỗ, thay đổi hết các y sư, trong suốt quá trình đó Lyn cũng không hề xuất hiện. Nhưng điều đáng nói là ngay cả pháp thuật kỳ ức của thần Renic cũng không thể ảnh hưởng lên Lyn, hẳn hoàn toàn có lập tới thế giới bên ngoài, không ai báo cho hẳn biết nó và Gillian đã thay đổi, nói cách khác, rất có thể Lyn chỉ nhận diện nó bằng việc nó không có pháp thuật. Cũng bởi thế Gillian lại thuộc diện gặp nguy hiểm khi thể thân cho nó trong mắt Lyn, cha nó thì vẫn không muốn nói cho nó nghe sự thật, ông chỉ dặn dò nó phải luôn bên Gillian mà không giải thích tầm quan trọng của điều này. Bao lâu nay Gillian an toàn vì ngoài nó vẫn còn Fleur và Denerger ở bên bảo vệ, tình cờ hôm nay Fleur đi mất, nó không có bên, Lyn rình rập sẵn hẳn chắc chắn đã nhìn thấy cảnh nó cầm đũa phép nói lừa nên mới khẳng định mục tiêu là Gillian. Chuyện sau đó xảy ra không còn ai muốn nhắc lại thêm nữa!

Sau ba tiếng trong phòng cấp cứu cha nó đi ra, gương mặt mệt mỏi và buồn bã. Tinh mạng của Gillian không còn nguy hiểm nhưng anh ta không thể khôi phục hoàn toàn bởi con dao Lyn dùng đâm anh ta có chứa một lời nguyền cổ rất độc, cha nó đã cố gắng hết sức, những vết thương chí mạng đã liền, những vết rạch trên mặt anh ta cũng biến mất chỉ có con mắt trái bị đâm thủng là mãi đi thị lực mãi mãi. Fleur nhào vào ngay lập tức trước cả khi cha nó kịp thông báo điều gì, cha thờ hắt ra một hơi, ông nhìn nó.

- Con không vào thăm Gil sao?

Nó không nói gì xoay người bước đi trong đầu vừa hỗn loạn lại vừa trống rỗng, trái tim bị khoét ra một lỗ nhỏ lao đảo vật vờ trên hành lang như một bóng ma. Đến khi nhận ra bước chân nó đã dừng lại trước một căn phòng nhỏ ở sát góc hành lang, nơi có rất nhiều người đang canh gác. Họ đã đặt chào nó.

- Cậu Gabriel, hẳn vừa tỉnh lại, cậu có muốn vào trong không?

Chưa để nó đồng ý hay không họ đã tự động tách ra làm hai để lại lối đi ở giữa. Nó cũng tùy ý bước vào. Trong phòng chỉ có một giường duy nhất, trên giường Lyn đang nằm đó, mặc bộ quần áo trắng những vết thương trên người hẳn càng nổi bật hơn. Cả người hẳn bị trời chặt, hẳn nằm ngửa ở đó con mắt dường như đã mất tiêu cự. Ngay cả khi nó tới gần hẳn cũng không phản ứng gì, một hồi lâu sau hẳn có vẻ mới nhận ra người đứng trước mặt mình là ai.

- Gabriel?

Hắn nghiêng đầu khước mũi nhìn lên một nụ cười nhạt khiến những vết sẹo chẳng chặt trở nên ngày càng mờ mố.

- Là mày! Sao tao có thể quên được đáng về khinh khinh của mày nhỉ - Hấn lằm bằm - Nhảm rồi..! Thật đáng tiếc!

Nó vẫn im lặng không nói gì, Lyn thì cứ như đã rơi vào thế giới riêng. Hồi lâu đột nhiên hẳn bật cười ha ha.

- Sao?

Nó hỏi, cũng không nghĩ hẳn sẽ trả lời.

- Mày không thấy thế giới này buồn cười sao? Sau tất cả tao trở nên thế này, mày lại được thế vậy... Tao biết mà, cuộc đời này chưa bao giờ công bằng với tao!

-...

- Từ khi sinh ra mày đã được bao bọc, mày luôn được bảo vệ, đầu mày có là thẳng vô dụng cũng không ai dám đập mày xuống đất hay nhắm mày dưới chân. Luôn có những người sẵn sàng hy sinh vì mày... Tao thật sự không hiểu, khi mày đã có tất cả mày còn bất mãn điều gì?

-...

- Mày có một người cha đáng ngưỡng mộ, mày có một người anh trai tuyệt vời! Ngay cả khi tai sắp giết nó nó cũng không một lời cầu xin tao, thậm chí không giải thích nó không phải mày! Một thằng như Gillian lại dám loại bỏ tao chỉ vì muốn bảo vệ mày... Tao thật không ngờ... Với nó mày quan trọng đến cỡ nào?

-...

- Đáng nhẽ tao nên giết nó ngay. - Lyn tiếp tục lằm bằm. - Nếu tao giết nó mày có đau khổ không nh? Mà không, nó có là gì với mày đâu... tao nên giết mày mới phải!

-...

- Phải giết mày mới đúng... Số phận luôn ưu ái mày. Cuộc sống này chưa cho tao một thứ gì như ý, nếu có Thượng Đế tồn tại tao nguyện rửa hấn, vì sao sinh tao ra trên đời, để tao sống có ý nghĩa gì đâu... Tao lại không thể giết mày... - Hấn cười khùng khục.

- Gabriel à, không bằng mày giết tao đi!

Nó không nói gì mày cũng không như ai. Lyn nhìn xoáy vào nó, hốc mắt rỗng tối om, giọng hẳn trầm thì như lời thủ thi.

- Mày giết tao đi Gabriel! Không phải mày ghét tao lắm sao, tao còn vừa đâm thẳng anh trai mày sắp chết nữa! Giết tao đi, để tay mày nhuộm máu đỏ, vì cái gì chỉ có tao bắn thù, mày nghĩ bắn thân sạch sẽ lắm sao! Thẳng khốn! Cầm dao lên, đâm vào tim tao đây này! GIẾT TAO ĐI!!!

Đáp lại hẳn nó vẫn giữ im lặng, sự im lặng của nó với Lyn còn hơn cả si nhục. Nước mắt lặ lẽ rơi ra khỏi con mắt đom đốc còn lại, nụ cười hẳn méo mọ vịn vẹo giữa những dải sẹo dài.

- Cho tôi tận bây giờ mày vẫn coi thường tao nhưng một thằng như mày làm sao hiểu được! Tao chưa từng được lựa chọn bất cứ điều gì! Thân thể này, hoàn cảnh này, cả cuộc sống này đều không phải tao lựa chọn! Hèn mọn để sống là tao muốn sao! Không, chúng mày chưa từng cho tao chọn... một lũ khốn! CHÚNG MÀY CHẾT HẾT ĐI!!!!

Rồi đột nhiên hẳn gào lên, cả thân hình uốn cong gằng gặt như muốn lao ra khỏi giường liều mạng với nó. Tất cả y sư bên ngoài vội vã chạy vào, họ giữ chặt lấy hẳn và kéo nó ra thật xa.

- Cậu Gabriel, bệnh nhân đang quá kích động, xin cậu hãy rời đi trước! Lấn sau lại tới!

Và thế rồi hai người y sư vội hộ tống nó ra ngoài. Giọng Lyn gào lên khản đặc.

- GABRIEL! THẮNG KHỐN! MÀY QUAY LẠI ĐÂY! GIẾT TAO ĐÂY NÀY! QUAY LẠI ĐÂY! GIẾT TAO ĐI! GIẾT TAO ĐI!!!!

Tiếng gào của hẳn văng vẳng xuyên suốt cả hành lang dài, theo đó là tiếng nhón nhào của các y sư. Vài phút sau mọi tiếng động đều im bất khi họ đã thành công khống chế hẳn, hành lang lại trở về vắng vẻ im lìm như từ trước tới nay.

Bước chân nó vẫn lang thang, từng lời Lyn nói cứ lặp đi lặp lại, có thứ gì đó như muốn phá kén chui ra. Những điều nó không muốn thừa nhận, cảm xúc thực sự trong lòng nó, những gì nó luôn gạt đi luôn không nghĩ tới. Nó đã nghĩ mình có thể làm thế suốt đời, nó đã nghĩ không sao đầu mình ổn, nó đã nghĩ chỉ cần nó làm như không biết thì mọi chuyện sẽ không thay đổi, nó vô tội, mọi người đều không bị tổn thương. Nhưng dường như đây chỉ là suy nghĩ ngây thơ của riêng nó, thế giới vẫn chuyển động không ngừng, mọi thứ vẫn diễn ra, chỉ mình nó cố tình che mắt bịt tai bằng một tâm oan mộng.

Nửa đêm nó quay lại phòng bệnh của Gillian, ngạc nhiên là chẳng còn ai ở đó, Gillian thêm thấp ngủ, gương mặt anh ta trắng nhợt, những vết rạch sâu giờ chỉ còn là dấu mờ. Nó tới gần lằng lằng đưa mắt nhìn và chợt nhận ra hình như đã rất lâu rồi nó không ngắm kỹ người anh này. Những nét bầu bĩnh xưa cũ đã biến đi đâu Gillian trông gầy thấy rõ, còn gầy hơn cả nó, quầng mắt trũng sâu, gương mặt nhợt hoắt, một giây ấy nó lại nghĩ, có lẽ những gì Gillian trải qua cũng không dễ dàng như anh ta vẫn thể hiện. Bàn tay nó nhẹ nhàng vuốt qua những vết rạch mờ lõng thăm thẳm tự hỏi, không biết khi lướt dao cửa vào da thịt Gillian sẽ đau đến thế nào, khi một con mắt bị đâm thủng ánh sáng tắt đi, cận kề ranh giới sống chết, anh ta sẽ tuyệt vọng ra sao. Cũng giống như thời khắc đánh mất đôi tai của mình nó cũng chưa từng hỏi Gillian - anh có sợ không, có khủng hoảng không, chấp nhận sự thật có khó khăn không, anh có hối hận không, có chán ghét tới lắm không? Nó chưa từng hỏi bất cứ điều gì thậm chí chưa từng sẵn sàng nghe Gillian nói ra, dường như chính nó mới là kẻ luôn sợ hãi.

Đột ngột một bàn tay vươn lên nắm chặt lấy cổ tay nó làm nó giật mình, đôi mắt Gillian vuốt mờ, anh ta chăm chú nhìn nó, áp chặt tay nó vào gương mặt anh ta miệng nhoeoan cười.

- Cuối cùng em cũng chịu vào thăm anh.

Sau giây phút ngơ ngác định thần lại nó vội gạt tay ra, một thoáng tiếc nuối lướt qua đáy mắt Gillian nhưng anh ta vẫn cười.

- Em không biết anh chờ em lâu thế nào đâu. Em đúng là hay xấu hổ mà!

- Anh lừa tôi - Nó làm bầm, hai vành tai dần nóng lên. - Anh không ngủ...

- Nếu anh không vô ngủ chắc El sẽ chẳng vào, mà anh lại nhớ em lắm. - Giọng Gillian vẫn thật ngọt - Biết làm sao đây...

- Im miệng!

Theo thói quen nó quát một tiếng, Gillian cứ tùm tùm cười, dường như anh ta đã quen với sự cáu gắt của nó thậm chí còn thích thú nhìn nó như vậy. Nó chịu không nổi đôi mắt lấp lánh của anh ta đánh lên tiếng hỏi bừa.

- Còn đau không?

- Không, thuốc tốt lắm, anh thấy khỏe không à!

- Nhìn tôi rõ không?

- Có! Anh nhìn El lúc nào cũng rõ hết!

- Có chỗ nào không ổn không?

- Ổn cả! - Gillian cười hi hi - Em xem, tốt nè!

Có lẽ chính Gillian cũng không biết trong bản thân giờ coi thế nào, mặt xanh mét đến giọng nói còn run vậy mà lại làm ra vẻ khỏe mạnh lắm cứ như người vừa dạo qua cửa từ thần không phải anh ta vậy. Nhìn Gillian như thế không biết tí sao lừa gạt trong lòng nó lại bùng lên.

- Anh là đồ ngốc à!

- Hử?

- Tôi nói anh bị ngu à! Sao anh lại làm thế! Thế mạng cho tôi vui lắm sao! Anh không muốn sống nữa à? Sao anh không phát tín hiệu cầu cứu, rõ ràng anh có mà! Không à nhất anh phải nói mình là Gillian chứ, anh không có não à! Nếu cha không đến kịp, không, nếu thánh Fly không tới kịp giờ anh chết rồi biết chưa! Đồ ngu này!

- Nhưng mọi người đã đến mà đúng không. - Gillian vẫn cười. - Anh biết El sẽ đi tìm anh mà...

- Tôi không tìm!

- Được rồi, là cha tìm, cha tìm - Giọng Gillian như đồ dành - Anh cũng có nói chứ, anh đã bảo mình không phải em rồi mà hần không nghe đấy chứ.

- Anh lại nói dối!

Nó nghĩ rằng. Lúc nào anh ta cũng thế, đến giờ nó không biết phải tin gì. Gillian cũng có vẻ hơi chột dạ, anh ta lảng mắt đi, lúc sau mới lú lú mờ miệng.

- Nhưng giờ anh vẫn sống này, em thấy không..

- Tôi không thấy! Với anh cứ sống là được à! Anh có biết nghĩ không! Một đời tai rồi giờ lại thêm một con mắt, rồi tới anh định tiếp tục thế nào!

- Anh sẽ ổn m..

- Anh im đi! Đồ ngu này! - Nó thấy lưỡi mình nhàu lại, hốc mắt dần nóng lên càng nói lại càng mất kiểm soát. - Hy sinh cho tôi anh thích lắm à! Làm anh hưng thấy tuyệt vời lắm sao! Hay đến giờ anh vẫn mang theo cảm giác nợ nần chết tiệt ấy! Anh nghĩ tôi sẽ vui về hay sẽ căm ó vì mấy việc anh làm? Anh nghĩ tôi cần à? Biến tôi thành một kẻ đáng thương anh thỏa mãn sao...

- El, anh..

- TẠI SAO ANH CỨ LUÔN NHƯ THẾ! SAO CỨ PHẢI HY SINH CHO TÔI! SAO CỨ PHẢI BẢO VỆ TÔI! SAO CỨ KHIẾN TÔI PHẢI CÓ LỖI VỚI ANH PHẢI NHẬN NHỮNG MÓN NỢ KHÔNG THỂ TRẢ NỢ! ANH MUỐN TÔI PHẢI LÀM SAO! LÀM SAO MỚI HẾT TỘI LỖI, LÀM SAO MỚI ĐỔI DIỆN ĐƯỢC VỚI ANH! NÓI ĐI! GIỜ TÔI PHẢI LÀM SAO!

Nước mắt rơi xuống rất bóng hai gò má, nó lấy tay quẹt mạnh qua, bộ dáng vô dụng hiện tại nó không muốn bắt cứ ai nhìn thấy. Gillian vẫn cứ ngẩn ngơ, sự hoạt ngôn bình thường cũng không thể cứu giúp anh ta trong tình huống này. Vừa một mõi vừa xấu hổ nó quay người tỉnh chạy đi, đúng lúc ấy có một vòng tay ôm chầm lấy nó.

- El, em đừng đi

- Buông ra!

Gillian làm như không nghe thấy lời nó nói, anh ta xoay người nó lại bàn tay nhẹ nhàng vuốt trên má nó.

- Anh không bao giờ muốn như thế, em biết mà El. Anh làm tất cả là anh tự nguyện không phải vì nợ nần. Nhìn anh đi El, sao em luôn không tin anh như thế?

Đôi mắt tím nhạt nhòa, nụ cười buồn man mác giọng Gillian yếu ớt run run.

- Chúng ta là anh em cơ mà... Anh không muốn chúng ta có khoảng cách, không muốn em phải ngược ngạo, càng không muốn em phải mang nợ anh... - Gillian dừng lại một khoảng lặng khi thấy nó khi thấy nó có ý muốn giằng mình ra khỏi vòng ôm của anh. Sau cùng anh mỉm cười ngọt ngào, đôi mắt tím sâu thăm thẳm. - Vậy thì nếu có thế, xin em hãy yêu anh nhiều hơn một chút!

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 27: Dối lừa

Ngoài trời mưa đã ngớt, căn nhà gỗ vẫn sáng ánh đèn, gió đêm thổi vào mang theo hương hoa lành lạnh. Gabriel ngồi kế bên Luca, bình rượu nho đã cạn phần nửa.

- Sau đó hình như chẳng còn biến cố gì - Nó mơ màng nghĩ ngợi - Cũng may, tớ chỉ có một người anh trai, Gil cũng chỉ còn một con mắt, dù sao cũng chẳng có bao nhiêu để mà lấy đi nữa cả.

- Còn Lyn thì sao? - Luca lo lắng hỏi lại. Có bé vô thức ngó mắt ra khoảng tối của cánh rừng nơi xa rồi lại không kim được rừng mình - Hần đã được quân thức tốt rồi chứ? Lỡ hẳn quay lại thì sao?

- Hần sẽ không bao giờ trở lại - Gabriel cười nhạt - Lyn chết rồi!

Nó nhìn gương mặt mỗi lúc một tái đi của cô bạn mà không biết có nên kể tiếp không. Cuối cùng nó quyết định sẽ kể vì dù sao câu chuyện nào cũng cần một cái kết.

- Sau ngày bắt được Lyn cha tớ vốn định đưa hẳn vào bệnh viện tâm thần để an dưỡng nốt quãng đời còn lại thay vì nộp hẳn cho Hội đồng pháp luật. Nhưng giữa đường đi Lyn trốn mất. Người ta đã tốn rất nhiều công sức bủa vây phòng tỏa tìm hẳn khắp nơi nhưng đều vô ích, không ngờ nửa tháng sau xác hẳn được phát hiện bên vệ đường ở một nơi xưa cũ, Phải! - Gabriel gật đầu. - Đó chính là nơi cha tớ bắt gặp mẹ con hẳn lần đầu tiên. Có lẽ khi trí óc không thanh tỉnh hẳn quay lại nơi ấy để chờ đợi, chờ một ai đó đi qua, chờ cha tớ một lần nữa phát hiện hẳn, chờ một người đến cứu rồi cuộc đời hẳn. Nhưng hẳn không biết tất cả mọi người đã rồi đi, vườn thuốc cũng đã bị phá, hẳn ngồi chờ cho đến khi chết rục cũng không thể gặp được người hẳn muốn. Kết thúc của hẳn thật đáng buồn.

Gabriel vuốt lịm mấy sợi tóc lòa xòa trước mắt giọng khê khàng.

- Sau này nghĩ lại kỳ thực Lyn cũng không đáng ghét tới thế, suy cho cùng mọi điều hẳn làm cũng chỉ vì sinh tồn. Hình như người quá đáng là tớ mới phải. Nếu ban đầu tớ chịu chấp nhận hẳn thì kết cục mọi thứ đã không xảy ra thế này. Cậu cũng biết Gil không có pháp thuật, nhưng hiện tại anh ấy vẫn có thể chữa rất nhiều bệnh dưới sự giúp đỡ của Fleur, có bé đã học rất nhiều điều để cho Gil được thứ anh ấy muốn, hai người họ phối hợp với nhau thật ăn ý nhịp nhàng. Nhìn họ đã có lúc tỏ từng nghĩ, nếu tớ chịu để Lyn ở bên như ban đầu cha tớ sắp xếp biết đâu tớ và hẳn cũng có thể làm như vậy. Chỉ tiếc cuộc đời này không tồn tại hai chữ biết đâu...

~...

- Bây giờ tớ quá nổi tiếng, tớ có tất cả, so với tớ Gil thật mờ nhạt đó là điều cả thế giới thấy. Nhưng họ không biết anh ấy có những gì và làm được những gì, cũng không biết tớ từng thất bại ra sao. Anh trai tớ mạnh mẽ hơn tất cả những gì mọi người tưởng, dù hiện tại anh ấy có lùi bước lại cho tớ tiến lên bản thân anh ấy vẫn là mặt trời, chỉ có điều không ai thấy mà thôi!

Trầm ngâm một lát Gabriel lại bật cười.

- Giờ nghĩ lại khi ấy tớ đúng là đưa trẻ con, vậy mà luôn làm vẻ như mình trưởng thành lắm cuối cùng ngoại trừ gây chuyện có làm được gì đâu. Cậu cũng thấy thế mà đúng không?

- Không phải đâu! - Luca phản đối ngay trước cả khi nghĩ ra lý do để phản đối là gì. - Không phải lỗi tại cậu mà EL..

- Cậu lại chuẩn bị già nhập hội "El luôn đúng" cùng với cha và anh tớ đây à! - Gabriel phì cười.

- Không - Luca ngẩn mặt, cô bé lắc đầu và thủ thỉ bằng một giọng rất thành khẩn. - Hình như tớ ở trong hội ấy từ lâu lắm rồi!

Lần này thì Gabriel cười thật, một tràng cười to sáng khoải nhất cả tối nay. Nó với tay xoa tròn mái tóc xù của Luca.

- Cậu tốt thật đấy.

- Hó?

- Sau khi nghe tớ kể bằng đó chuyện mà còn chưa thấy ghét tớ thì cậu đúng là tốt tới phi thường.

- Tại sao cứ biết về những chuyện đó thì phải ghét cậu?

- Không phải đó là đương nhiên sao!

- Vậy không lẽ cậu luôn tự ghét mình?

- Hó?

Lần này thì tới lượt Gabriel giật mình, nó tròn mắt nhìn cô bạn hồi lâu rồi lẩm bẩm.

- Tớ phát hiện ra cậu cũng có lúc không ghét lắm nhì?

- Chẳng lẽ...

- Không ghét vừa vừa mà là siêu ghét luôn rồi! Đương nhiên là không! Tớ là ngoại lệ, tớ yêu bản thân mình còn không hết làm sao lại ghét được!

- Thật không?

- Thật! Vì tớ còn nhiều chuyện để làm với tớ, tớ tuyệt đối sẽ không ghét mình đâu!

Lần này đương nhiên Luca chẳng hiểu gì cả, đúng lúc ấy thì có thư báo gửi tới khiến cuộc nói chuyện của tui nó bị gián đoạn. Gabriel mở thư ra, giấy lát nọ cuộn lần nữa nở trên môi nó.

- Tớ biết mà! Gil vừa nhắn tới báo hôm nay có việc đến viện nên tiện trực luôn, nói tớ về nghỉ đi. Anh ấy lúc nào cũng thế, chưa từng để tớ phải nghỉ ngơi gì.

- Cậu có một người anh trai rất tuyệt!

- Ai cũng nói thế. - Gabriel cười tươi hơn. - Nhưng tớ hỏi thật, có một người anh như vậy cậu có muốn không?

- Anh trai à... Tớ cũng có...

Luca ngẩn ngơ, nó nhớ lại ông anh ham chơi vô tích sự nhà nó, so với anh của El đúng là một trời một vực. Nhưng nếu hỏi nó có muốn đổi không thì..

- Cậu cũng thấy thế mà đúng không! Một người anh trai rất tuyệt vời, nhưng quá tuyệt vời sẽ làm người ta bị áp lực! Cho đến tận bây giờ ngoại trừ nhận lấy tình yêu của Gil vô điều kiện tớ chưa thể làm được cho anh ấy điều gì cả. Tớ sống trên sự hy sinh của Gil, có thể với anh ấy điều đó là bình thường nhưng tớ thì không thể vui nổi. Và nếu cứ tiếp tục không vui tớ cũng không biết mình sẽ làm ra những gì.

- EL.. cậu đừng làm tớ sợ...

Luca hơi run, cả tối nghe cậu bạn kể chuyện nó cũng không thấy sợ như khi nhìn thấy nụ cười của El bây giờ. Bàn năng báo với nó hai chữ "Nguy hiểm!"

- Chẳng lẽ không có cách gì à El? - Nó gắng hỏi. - Dù pháp thuật của Gil không trở lại, nhưng còn đôi tai và con mắt thì sao? Không thể tìm được manh mối cứu chữa gì từ thần chú Gil đã dùng sao?

- Không. - Gabriel đáp nhẹ nhàng. - Vì ngay cả thần chú Gil dùng là gì tớ cũng không biết. Cậu đừng ngạc nhiên, thật ra trước khi nghe chuyện cậu cũng có bao giờ nghĩ pháp thuật của một người lại có thể mang đổi cho người khác như vậy không? Hẳn là không. Đó không phải là một câu thần chú thông thường, thậm chí tớ đã tìm hết tất cả những quyển sách mình có cũng không thấy một dòng nào nhắc về thứ ma thuật kỳ lạ này.

- Vậy làm sao Gil lại biết?

- Và khi đó anh ấy mới chỉ là đứa trẻ 6 tuổi! Nếu không phải Gillian tình cờ đọc được ở đâu đó thì chắc chắn đã có người hướng dẫn cho anh ấy biết.

- Ai?

- Đúng, vấn đề là ai?! Suốt bao nhiêu năm nay đó vẫn cứ là một bí ẩn. Trong môi trường bệnh viện có quá nhiều lượt người đến và đi, tớ không thể biết Gil đã tiếp xúc với những ai để loại trừ. Còn anh ấy thì luôn dán chặt miệng mình lại, Gil nói anh ấy đã thể dục cả đời này sẽ không tiết lộ bí mật ấy với ai, nếu phải vỡ lời thì sự phản phệ sẽ giết chết anh ấy!

- Ôi..

- Cậu không biết chính tớ muốn bóc trần kẻ dỏ đến thế nào đâu! Bất Gil phải thể một lời thể độc ác tới vậy đã nói rồi hẳn tuyệt đối không phải vô tình, hẳn chủ tâm muốn điều đó, chính hắn đã đẩy mọi chuyện đến bước đường này! Vấn đề còn lại chỉ là, tên khốn đó là ai!

Cả căn phòng lại chìm vào tĩnh lặng, Luca lo lắng vô nệ tay El.

- Dù không tìm được hắn thì thế giới rộng lớn tới vậy hẳn sẽ có cách khác thôi El!

- Có chứ! - Bất ngờ là Gabriel lại vui vẻ gật đầu. - Tớ tìm được rồi, cách ấy đang ở ngay trước mặt tớ này!

Mắt Luca tròn xoe, nó chỉ vào mình và không thể tin nổi.

- Tớ à!

- Ha ha ha ha - Gabriel cười lần - Sao cậu lại cứ đáng yêu như thế chứ!

- Không phải à? - Luca tê tê, nghĩ lại đúng là nó ngốc, nó đào đâu ra được bản lĩnh hơn người vậy. Nhưng nếu không phải nó thì cậu bạn đang nói gì vậy nhì. Nó nhìn quanh rồi chợt nhận ra - Chẳng lẽ cậu nói hạt giống này?

- Ngốc!

Gabriel chỉ đáp một câu đơn giản kèm theo cú gõ nhẹ lên đầu Luca.

- Tĩnh ra cậu đã tham gia vào câu chuyện của tớ từ lâu lắm rồi, chỉ là cậu ngốc quá không nhận ra thôi!

Cho tới tận khi Gabriel đã rời khỏi Luca vẫn ngẩn mặt ngồi bên bàn. Chốc lát nó đưa mắt nhìn quanh, hết nhìn hạt giống xù xì bơi trong dung dịch lại nhìn chậu hoa Diên Vỹ đang nép mình dưới khung cửa sổ trí óc bắt đầu trôi xa. Những con người nó từng nhìn đã rất quen thuộc chỉ qua một câu chuyện bỗng trở nên thật xa lạ, nó nhận ra trước nay mình chỉ biết đến bề nổi của tảng băng mà không nhìn tới phần chìm trong nước. Nó đã quen nhìn El tự tin và mạnh mẽ, quen nhìn Gil vui vẻ và hiền lành nhưng lại chưa từng tưởng tượng ra quá khứ đầy những vết hằn của hai người họ. Cảm giác trôi lên nhất là tiếc nuối, tiếc khi nó đã không quen El sớm hơn, khi thời gian cậu ấy khó khăn nhất nó đã không thể ở cạnh, giờ tất cả gói gọn lại chỉ là một câu chuyện của quá khứ kẻ không hết nửa tiếng đồng hồ. Cả câu chuyện El đều kể bằng tông giọng đều đều điềm nhiên cứ như cậu ấy chỉ là người đứng ngoài theo dõi, mọi chi tiết đều được lướt thoáng qua như cơn gió thoảng qua như cơn giông chẳng đáng nói tới, nhưng nó biết trong lòng El chắc chắn không hề dễ chịu. Nó chỉ biết nghe, cố gắng làm ra vẻ bình thường, không thể cho El lời khuyên càng không thể an ủi cậu ấy vì bản thân nó chưa từng trải qua những gì cậu ấy phải chịu đựng, và cũng vì El sẽ không cần những cảm xúc thừa thãi đó, lòng kiêu hãnh của cậu ấy không cho phép nhận sự thương cảm từ bất cứ ai đặc biệt là những người thân cận nhất. Nó đã bỏ lỡ quá khứ, nó sống trong hiện tại khi mọi điều đúng sai đều trở thành vô nghĩa và điều duy nhất nó có thể làm là cố gắng thay đổi tương lai, cố gắng ở bên giúp cho cậu ấy để El không còn hối hận vì những chuyện đã qua. Luca hít một hơi thật sâu đôi tay nắm chặt lấy bình dung dịch ánh nhìn như muốn xuyên thủng hạt giống bé nhỏ kia.

- Tao sẽ có hết sức, mày cũng vậy nhé! Chỉ cần mày nở hoa, tai và mắt của Gil sẽ được chữa lành đúng không! Nên xin mày đấy, cố lên nhé, nhé, nhé!

Hạt giống xù xì chỉ hừ lạnh, nó không muốn nói ra... con ngốc này, cô bị lừa rồi! Nhất định cô sẽ phải hối hận!

*

*

*

*"Ngóco!"

Giữa rừng đêm một bóng đen nhảy ào tới làm Gabriel giật mình, theo bản năng nó tỉnh rút đầu phép ra ai ngờ lại tiếp được một cục bóng tròn mềm. Nó thờ hất ra một hơi nói với cái bóng trắng đang nằm gọn trong lòng mình.

- Em tỉnh hù ta chết khiếp đấy à? Tim ta mừng mạnh lắm có biết không!

"Miaoooo!"

Đáp lại nó là một tiếng kêu dài, con mèo ú Zaza lắc mình thoát khỏi vòng ôm của nó rồi thần thực treo lên vai nó ngồi như một bà hoàng, cái mông áp vào phía mặt nó đuôi không ngừng ngoe nguẩy.

- Sao em lại ngồi ngược thế? - Gabriel không biết nên nói sao. - Quay lại nhìn ta này! - Zaza cứ như không nghe thấy lời nó nói. - Em càng ngày càng nặng đấy! - Nó than thở - Cần thận mà ngã lộn đầu!

Zaza chẳng thèm để ý, đôi tai mèo dựng cao, mắt đảo quanh bốn phương tám hướng. Một người một mèo cứ thế rời rừng...

Mặt đất đỏ lị ba cái bóng đen hù...

*

*

*

*

*

Cùng lúc ấy trong phòng thuốc của bệnh viện Gil vẫn đang lúi húi vẩy mình bên những nồi thuốc, một tay nó cầm nhúm lông thỏ tay bên kia dùng đũa quấy liên hồi mũi không ngừng hít hít.

- Hình như mùi này không đúng lắm - Nó lăm bắm - Chẳng nhẽ là cho hơi ít cò Máo gà, có nên cho thêm khô... ôi giật mình!

Vừa quay lại đã chút nữa đánh rơi đôi đầu xuống đất, nhìn bóng người áo trắng ngồi vất vèo trên khung cửa sổ Gil thờ hất ra một hơi.

- Thánh Fly, người đừng dọa thần thế, người đang chê thần sống lâu quá à?

- Ta có làm gì đâu? - Thánh Fly rất vô tội, người cất túi bánh đang ăn dở đi và thả mình xuống đất - Tại Lotus tập trung quá nên ta không nhớ quấy rầy đó chứ!

- Người đến đây chưa?

- Ta cũng không rõ lắm, khi ta tới cậu đang thả móng rồng vào nồi, vậy đã lâu chưa nhỉ?

- Vậy thì lâu lắm rồi - Gil cười. - Lần sau người hãy gọi thần, người biết thần không nghe thấy gì mà, thần sẽ không biết nếu người cứ đứng sau lưng đâu! Người có muốn uống chén trà không?

- Có trà ngọt không?

- Có!

Bên bàn trà muộn, uống rột rết hết hai chén trà thỏa mãn thả tách xuống thánh Fly vỗ nhẹ lên vai Gil.

- Thứ gì cậu cho ta cũng ngon hết, cậu là người tốt với ta nhất đó Lotus à!

- Thật vinh hạnh cho thần!

Gil cười hì, nó rót thêm cho thánh Fly một chén trà nữa.

- Nếu người thích lần sau tới thần sẽ gửi trà kèm với bánh. Trà này ăn cùng bánh quế cũng hợp lắm đấy!

Thánh Fly gật đầu nhiệt tình, cậu có lòng ta có dạ nhận ngay.

- Ta còn thích một ít mít bạc hà nữa, nếu có nó thì quá tuyệt rồi!

- Sẽ có sẽ có ạ! - Gil cười tủm tỉm - người còn thích gì thần sẽ làm hết.

- Ủ, để ta từ từ nghĩ xem...

- Vậy hôm nay sao người lại tới đây thế? Hay người muốn tìm Iris? Em ấy hôm nay về nghỉ rồi.

- Sao lại không phải là ta tới tìm cậu?

- Nhưng thần vừa gửi bánh cho người hai hôm trước mà. - Gil ngạc nhiên - Không lẽ chuột lại ăn hết rồi à?

- Cậu làm ta không biết có nên nhận bánh từ cậu nữa không đây. - Thánh Fly nhún mày - Sao cậu lại nghĩ ta chỉ tới tìm cậu vì bánh thôi thế?

- Tại thần chưa nghĩ ra chuyện gì khác nữa...

- Ta nhớ cậu không được sao?

- Dạ? - Gil ngẩn mặt, phút chốc nó bật cười - Thần cũng nhớ người nhiều!

- Tuy lần này cũng không phải chỉ vì nhớ cậu mà ta tới... - Thánh Fly bỏ tách trà xuống. - Hôm nay ta vừa nhận được danh sách giải thưởng Cống hiến...

- À... - Gil vỗ ề ra. - Sao người lại để ý tới chuyện này

- Không thì theo cậu ta nên để ý tới chuyện gì. Là trà hay bánh?

- Ý thần không phải thế mà...

- Ủ ta biết. - Thánh Fly cười. - Trêu cậu thôi. Nhưng hôm nay ta nhận được danh sách giải thưởng thật đấy.

- Dạ. - Gil cũng chẳng biết nói gì, nó ồm ồm rót thêm cho mình một chén trà rồi nhấp môi - Vậy đúng lần này người tới vì thần rồi.

- Ta nghe Nil báo chính cậu tự gạch tên mình khỏi danh sách...

- Dạ. Thần cũng không muốn tự nhiên mình trở thành ngoại lệ. - Gil điềm nhiên cười. - Dù sao có giải thưởng hay không với thần cũng chẳng quan trọng, người biết mà.

- Nhưng theo ta thấy thì em trai cậu không nghĩ vậy đâu. Ngay cả Nil cũng thế, cậu ấy hỏi ta có thể thay đổi quyết định của bản danh sách ấy không...

- Vậy à? - Gil cũng hơi ngạc nhiên, nó không ngờ tới anh Denenger lại sẽ làm như thế, rõ ràng khi nghe nó báo anh có nói gì đâu.

- Cả cha cậu rồi Selen, tất cả những người xung quanh cậu, cậu đã hỏi họ chưa? Biết đâu họ không muốn cậu làm thế. Ta hoàn toàn có thể sửa lại bản danh sách đó, sẽ không ai phản đối quyết định của ta, cậu có thể suy nghĩ lại một lần nữa...

- Nhưng thần cảm thấy làm vậy là ổn rồi. - Gil vẫn cười - Những người xung quanh thần, thần hiểu họ mà, so với giải thưởng có lẽ họ sẽ muốn thần được thoải mái hơn. Thần tin giờ chỉ là phản ứng nhất thời của mọi người, vài hôm nữa mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Thánh Fly trầm ngâm hồi lâu rồi bảo.

- Có ai từng nói với cậu là cậu cứng đầu quá không?

- Tự cho mình là đúng ấy à? Thần có nghe Iris nói mấy lần rồi.

- Cậu đã quyết thế ta sẽ tôn trọng cậu. Nhưng trước ngày trao giải nếu cậu muốn thay đổi hãy cứ nói với ta.

- Dạ. Cảm ơn người, thánh Fly.

Đối diện với vẻ hiền hòa của Gil, gương mặt thánh Fly dường như chẳng thể vui vẻ tới thế. Đôi mắt sâu thăm thẳm người nhìn Gil chăm chú, giọng người vang lên nén theo một hơi thở dài...

- Ta vẫn luôn không biết phải nhận câu cảm ơn của cậu thế nào Lotus à. Hình như ta không hề xứng đáng!

- Dạ?

- Lotus... - Người gọi tên rồi dừng lại một chút. - Có bao giờ cậu oán hận ta không?

- Dạ? - Gil mở tròn mắt - Tại sao à?

- Nếu như khi ấy ta không đưa cho cậu cuốn sách đó, mọi chuyện sẽ không trở thành thế này! Nếu cậu không biết câu thần chú ấy cậu sẽ không sao cả. Thậm chí đó còn là món quà đầu tiên ta tặng cậu, cậu có từng oán trách ta đã quá thiên vị Iris không? Hủy đi tương lai của cậu như vậy, cậu chẳng nề vẫn không từng trách ta?

- Người nói cái gì vậy? - Gil bật cười. - Sao thần lại trách người? Vì người tặng thần thứ thần cần nhất ư?! Lê nào?! Ngay cả lựa chọn sử dụng thần chú cũng là thần tự quyết cơ mà, người nghĩ coi, giả sử có một kẻ thất cổ chẳng nề chúng ta lại nên quy trách nhiệm cho người bán dây thừng?

- Hai chuyện này hoàn toàn không giống nhau..

- Thần thấy chẳng có gì khác cả! À, trừ việc điều thần làm không phải là tự tử, thần chỉ thực hiện mong muốn của mình! Muốn em trai thần hạnh phúc, thần có thể trao nó tất cả, thần vui vẻ khi được làm thế. Nếu đổi lại em ấy là người phải chịu tổn thương có lẽ bản thân thần sẽ còn đau khổ hơn nữa. Vậy nên thần chưa bao giờ nghĩ mình sai. Và nếu người cứ cảm thấy người có lỗi thì có khác nào người phủ nhận sự chọn lựa của thần. Thần không thích điều ấy đâu!

- Lotus à - Thánh Fly trần mắt nhìn, người chậm rãi bảo. - Hình như cậu hơi độc đoán đấy!

- Haha, cái này thần cũng biết lâu rồi. - Gil tìm tìm cười. - Người có muốn ăn một lát bánh phết mứt không?

- Đồ ăn ở đây có vẻ sẵn quá nhỉ?

- Thần để sẵn cho Iris, em ấy biếng ăn lắm.

- Lotus cậu là gà mẹ đấy à?

- Ha ha ha...

Cho đến tận khi tạm biệt thánh Fly cũng không còn bày tỏ được gì thêm nữa, người đứng tần ngần ở cửa, tay cầm một lần trà một lần bánh như không nỡ chia tay.

- Lotus, nếu cậu muốn nói với Iris...

- Không, thần sẽ không nói! - Chưa gì Gil đã chặn ngay - Tuyệt đối không thể nói cho thằng bé biết được! Thần không biết nếu nói ra em ấy sẽ làm những gì nữa!

- Kể cả có không nói cậu cũng không thể biết Iris sẽ làm những gì đâu. Nhưng ý ta là nếu cậu muốn nói cứ nói, ta không phản đối..

- Nhưng thần đã bảo với em ấy mình phải thế độc rồi! Em ấy sẽ không hỏi thần đâu!

- Cậu còn biết nói dối nữa à? Lotus, ta vẫn cứ nghĩ cậu là vị thần thuần khiết nhất chứ! Có phải cậu thay đổi hơi nhiều rồi không?

- Thần làm sao mà biết được.

- Ủ. Vậy ta về nhé! - Nắm lấy tay cầm kéo cửa ra thánh Fly dậm bước đi nhưng như nhớ ra gì người quay lại lần cuối rồi thuận miệng hỏi. - Cuốn sách ta đưa cậu chắc chắn đã cất kỹ rồi chứ?

- Rồi à. - Gil gật đầu - Thần đã cất nó tận đáy hòm thuốc ở bệnh viện cũ, nơi đó giờ bỏ hoang, sẽ không ai tìm tới nữa đâu.

- Ủ, vậy thì được rồi.. thế ta đi đây.

Cánh cửa mở ra rồi đóng lại nhanh chóng, Gil nhìn theo một chốc rồi lại quay về với nỗi thuốc đang đun dở vừa quấy lửa vừa mà cảm thấy không đúng lắm. Thánh Fly giờ cũng biết đi đường cửa bình thường rồi kia, nó lại cứ tưởng người chỉ bay qua cửa sổ cho nhanh thôi chứ. Đúng là lạ ghê!

Nhưng chính Gil cũng không ngờ được bên ngoài cánh cửa kia có một người đã đứng sẵn đó, không ai khác chính là chàng trai tộc bạc từng bí mật gặp Zaza vài hôm trước. Nhìn thấy y gương mặt thánh Fly lạnh đi không ít, người điềm nhiên bước qua như y không tồn tại. Khi bước chân người dần xa người chợt nhiên lại nghe thấy y lên tiếng.

- Người định đi đâu thế thánh tối cao? Phải chăng người muốn thu hồi lại cuốn sách đó?

Thánh Fly quay lại. Người nhìn chàng thanh niên còn cao hơn mình mà như nhìn một đứa trẻ, khỏe mỗi nhưn cao lạnh lẽo người chậm rãi thăm thì.

- Tò mò không phải là một đức tính tốt! Đồng Cung Sư, đừng cố gắng theo dõi ta, ta đang rất an phận, đừng ép ta phải động tới Đồng Cung!

... Gió vi vút lướt qua, trời đêm tối đen nhìn không rõ tay người...

95vient: Cuối cùng thì quá khứ cũng chính thức đóng lại. Câu chuyện này từ đầu đến cuối rất toàn lời nói dối, nhân vật nào cũng giữ cho mình một suy tư riêng. Kết thúc quá khứ không biết những năm qua, những đứa trẻ ấy trưởng thành ai là kẻ đáng thương hơn? Hay đó là Lyn người thậm chí còn không có cơ hội trưởng thành...

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 28: Những manh mối đầu tiên

..Đêm thanh tĩnh.

Một con mèo lông vàng yên yên chuyển đi từng bước vào phòng, miệng ngậm theo một viên đá nhỏ, mắt nó chăm chăm nhìn về phía giường. Nơi ấy có người con gái đang say ngủ, gương mặt nàng xinh đẹp và an tường, nàng vô tư nên nàng vô tội, nàng không biết chuyện gì đã xảy ra. Mèo nhẹ nhàng bước, nó dừng lại ở một góc giường, thấy viên đá trong miệng xuống gấu gọn giữa chân và gối, nó nhìn nàng thêm chốc lát rồi lẳng lặng bỏ đi. Viên đá nhỏ ở đó. Nàng công chúa ở đó, phiếu du giữa giấc mơ và mộng寐. Xa xa, đầu như có tiếng sáo vi vút bay cao...

~~*~*

" - Ca! Có phải chúng ta sẽ bên nhau mãi mãi?

- Ca! Muội yêu ca!"

~~*~*

Sáng giờ sáng. Fleur nhìn đồng hồ lại ba lượt để xác định chắc chắn nàng không lầm. Quá là thời điểm sớm sửa hiem có với một người thường xuyên ngủ tới giữa trưa như nàng. Nàng cũng không rõ tại sao mình dậy, nàng chỉ biết giờ mình đã tỉnh và không muốn ngủ lại nữa, đầu óc nàng vẫn lằng lằng, đêm qua dường như nàng lại có một giấc mơ lạ lùng. Nàng hồi tưởng, nàng chẳng biết mình mơ gì, nàng có cảm giác giấc mơ ấy rất quan trọng, nàng có cảm giác mình lại sắp quên đi, nàng có cảm giác trái tim mình đang rỉ rả buồn lắm. Khóe mắt ướt nàng thở dài...

Ngoài trời mưa lác đác rơi. Những ngày nắng xa dần...

~~*~*

- Qua không biết ai thổi sáo cả đêm, trực đã lắm bệnh nhân điên biến còn nghe nhạc buồn ơi là buồn.

Tại bệnh viện tới giờ thổi ca, Gabriel than thở với anh trai mình.

- Sáo hả? - Gil vừa mặc áo công tác vừa hỏi lại - Em nghe chắc không?

- Anh nghỉ ngơi em à?

- Không, anh chỉ ngạc nhiên thôi. Anh cứ tưởng sáo đã thất truyền từ lâu lắm rồi..

Quả đúng vậy, giờ nếu tóm ra bất cứ ai dễ phóng vắn mười người khéo cả mười đều hỏi sáo là gì, thanh âm ra sao. Nếu không phải Gillian và Gabriel được hưởng nền giáo dục đặc biệt từ nhỏ chắc cũng chẳng thể biết tới nhạc cụ đã thất truyền lâu đời này.

- Thế mới lạ chứ? - Gabriel lăm bầm - Không biết ai thổi thế nữa. Thực ra nghe cũng hay lắm..

- Ai ta? Không đâu thổi sáo làm gì?

- Thôi kệ đi. Em về đây, tám giờ có họp phải không anh?

- Ủ.

- Lười nhì? Bỏ phiếu trắng rồi trốn tiết cho xong... Không biết bao giờ cha mới tới. Cha tới em sẽ phân hết việc lại cho coi

- Chịu khó chút. - Gil xoa đầu thằng bé. - Trưa nay em muốn ăn gì anh nấu em ăn?

- Nhịn!

- El!

- Tùy anh ấy. Không cả rồi, không hành! Vậy nha.

Vẫy vẫy tay El thông thả đi mất. Trời lúc đó mưa ướt vai áo người..

~~*~*

- Gì cơ? Mời Fleur diễn khai hội? Ý tưởng táo bạo vậy?

Bữa ăn nhanh tại bệnh viện, trong phòng nghỉ vừa húp súp, Gil vừa tròn mắt nghe Gabriel kể chuyện về buổi họp sáng nay nó tham dự.

- Ai cũng ngỡ ngàng hết. - El báo. - Như nghe chuyện đùa.

- Người nào đưa ra ý kiến này?

- Không biết, bỏ phiếu nguyên vọng kín mả. Chẳng hiểu ai phí cả một lá phiếu để đề xuất chuyện không tưởng vậy.

- Bao nhiêu năm rồi, sao họ lại chú ý tới Fleur nữa. - Gil cau mày - Có chuyện gì thế nhì? Liệu có phải tộc Ma cả rống lại rục rịch âm mưu gì không?

- Chắc không phải. - Gabriel cắn một miếng bánh - Tộc ma cả rống vừa tới, nhưng cũng chỉ là mấy lão già, Vương tử của chúng còn không dám lộ mặt, anh nghĩ chúng có thể làm gì. Mà anh nói thật đi, có thật anh không muốn Fleur diễn mở hội không?

Gương mặt Gil hiện lên chút phân vân. Vừa nhìn Gabriel đã phẩy tay.

- Em biết mà, chính anh còn đang muốn đình chính những tin đồn thất thiệt về Fleur nữa kìa. Vậy nên nếu chuyện ấy xảy ra cũng không có gì là xấu. Em sẽ để ý hơn, đảm bảo Fleur được an toàn. Đừng lo nữa.

- Anh biết rồi. - Gil cười. - Lúc nào anh cũng tin em.

- Ô. Tin em là đúng rồi.

Phủi phủi tay cho vụn bánh rơi xuống Gabriel lau miệng rồi uống một hớp trà.

- Chuyện của Fleur thì chi như đùa - Nó chậm rãi nói - Chứ anh có biết Louis còn sắp phải đi xa không?

- Hờ?

- Chắc giờ anh ta đang lựa lời nói với Clairá đó. Em mà là cô ấy chưa chắc em đã cho anh ta đi.

- Sao vậy?

- Anh chưa biết Louis phải đi đâu đâu..

- Đâu?

- Đi làm thức ăn cho Hồ!

~~*~*

- Cái gì!? Anh muốn bỏ em để đi quần đùi với mấy con cáo á!!!

Tiếng Clairá thất thanh vang lên trên hành lang dài của lâu đài Dark Deity. Bên cạnh nó Louis dờ khóc dờ cười.

- Em lại bỏ bỏ cái gì vậy? Rõ ràng anh bảo mình được nhà Allen nhờ tới tộc Hồ mời khách mà.

- Đâu có gì khác nhau! - Clairá lừ mắt. - Đầu là muốn đi ngoại tình với gái đẹp! - Nó dừng lại một chút - Mà còn không phải là gái nữa! Là con cáo! Con cáo!

- Suyt! Đừng nháo!

Louis đưa mắt nhìn quanh, ồ ã khiến cho không ít người để ý tới hai đứa.

- Em làm sao thế?

- Em đang ghen!

Rất đúng tình hợp lý Clairá bảo, nó dừng lại kéo Louis đối diện với mình.

- Anh cứ nói thật đi! Em sẽ không đánh giá đâu! Nói thật nhé!

- Ủ? - Louis cảnh giác nhìn lại.

- Anh có luyện hồ không?

- Là làm sao?

- Tức là yêu cáo áy! - Clairá khoa tay. - Yêu bộ lông trắng muốt của nó, yêu đôi mắt long lanh của nó, yêu cái đuôi xù xù của nó, yêu nệm thịt hồng hào của nó, yêu..

- Từ từ, từ từ! - Louis gạt tay chặn lại - Anh mới phải hỏi em đó! Có phải em luyện hồ không?

- Đừng đánh trống lảng!

- Không phải!

Về mặt Clairra vẫn rất giận dỗi.

- Làm sao nhà Allen bao nhiêu người mà lại phải nhờ anh đi? Mà sao họ không nhờ ai, nhất định cứ phải nhờ anh?

- Vì Hồ tộc đặc biệt - Louis thờ bái ra một hơi. - Em nghĩ sao họ phải sống tách biệt ở tận một đảo viên xa tít thế? Vì thế giới không ai dám sống gần họ đó. Mị lực của tộc Hồ rất kinh khủng, họ có thể khiến cả thế giới quỳ dưới chân mình...

- Vậy mà anh còn đi!

- Cũng có một vài trường hợp ngoại lệ không chịu tác động chứ. Một là có chung một phần dòng máu với tộc Hồ, hai là đã có một tình yêu sâu sắc. Và anh thì có đủ cả hai luôn!

- Gì? Anh có một phần dòng máu Hồ à? - Tự nhiên sự chú ý của Clairra bị rời đi. - Sao em chưa nghe bao giờ?

- Từ bên ngoài nhà anh. Cũng lâu lắm rồi.

- Vậy anh có thể hóa thân không? - Mắt con bé sáng lấp lánh

- Hờ?

- Hóa cáo ấy!

- Em nghĩ sao?

- Không à? - Clairra xù xuống một chút, giấy lát nó tươi lại ngay. - Hề, giờ thì có thể đường hoàng thừa nhận là mình luyện hồ rồi!

- Hừ? Em nói gì?

- Không có gì.

Clairra lắc đầu, đôi mắt phương của nó lần nữa lại sắc lên.

- Vậy là người ta nhờ xong anh đồng ý luôn à? Anh không nhớ em à!

- Em nghĩ gì vậy!

Louis thờ dài. Bạn gái anh càng lúc càng nhảy cẫng.

- Vậy sao anh còn đồng ý!?

- Vì anh muốn cưới em.

Câu trả lời thốt ra thật dễ dàng, đôi gò má của Clairra từ từ ửng lên. Đứng đối diện Louis vươn tay xoa đầu nó.

- Nhà Allen hứa nếu anh giúp họ hoàn thành việc này họ sẽ giúp anh điều khác. Em cũng biết anh Aides và chị Neccy sắp cưới mà. - Aides là trưởng nam nhà Allen còn Neccy là trưởng nữ nhà Williams. - Aides sắp trở thành anh rể anh rồi, lời nói của anh ấy cũng có nhiều trọng lượng, thêm một sự ủng hộ sẽ tốt hơn đúng không.

Louis chưa bao giờ nói thẳng ra nhưng Clairra biết cha mẹ anh không thực sự hài lòng với nó, nó xuất thân từ một gia đình bình thường. Louis lại là con trai duy nhất, cha mẹ vẫn muốn tìm một người môn đăng hộ đối với anh. Dẫu biết thế nhưng trước nay Louis cũng chưa bao giờ nóng vội, anh luôn tin thời gian là phương pháp tốt nhất chứng minh lựa chọn của mình là đúng, hiện giờ lại như vậy...

- Anh muốn cưới em luôn thật đấy à? - Clairra chớp chớp mắt.

- Chẳng nhẽ em nghĩ anh đùa. Lần này tới tộc Hồ còn đề cho cha mẹ anh thấy tình yêu của anh chân thành và sâu sắc đến nhường nào. - Louis bảo. - Chỉ đợi đến qua hội Siêu trắng, nhất định anh sẽ rước được em về nhà!

Giương mặt Clairra đỏ ửng, nó nhìn Louis như người gặp mộng, giấy lát con bé chợt tỉnh ra...

- Khoan! Em đã nói đồng ý kết hôn với anh bao giờ!?

- Em định bỏ bữa anh xong không chịu trách nhiệm à!

- Cái gì!?

- Mà dẫu em có không đồng ý anh cũng sẽ cướp em về!

- Anh bá đạo vừa ấy!

- Hừm?

- Nhưng mà em thích!

Clairra tìm tìm cười, nó nhón chân hôn nhanh lên má Louis một cái thật kêu.

- Vậy là em nhận lời nhé?

- Để xem anh đến tộc Hồ có định rước con cáo nào về không đã!

- Em đồng ý cho anh đi à?

- Chỉ lần này thôi đấy!

- Em không sợ anh bị Hồ lỳ cướp đi nữa à?

- Anh hay nh? - Clairra chau mày. - Này thì sợ em không cho anh đi, giờ lại sợ em không ghen. Tóm lại thì người yêu em, anh muốn gì nào!

- Anh muốn em! - Mím cười, Louis nhỏ giọng thú thú. - Chỉ mình em thôi.

- Sến vừa ý!

Mặt Clairra lần nữa đỏ lên, nó quay sang véo véo mấy cái vào tay Louis cho khỏi rùng mình.

- Em cần anh bây giờ!

- Em định cần chỗ nào?

- Louis!

Louis phá ra cười, anh cúi xuống hôn nhẹ lên mái tóc của Clairra.

- Bù cho sắp tới phải xa em. Mà biết đâu anh lại tìm được một con cáo thật xinh để rước về thì thế nào?

- Anh nghĩ con cáo nào vượt qua được em! Dù thế nào em vẫn là nữ thần may mắn đấy nhé, nhất anh rồi!

- Được! Anh đúng là may mắn nhất rồi.

Chàng tay ôm nhau, hai người lủi lủi bước nhanh qua những hàng lang dài trong tiếng cười nói rộn rã. Chỉ là không một ai biết, sau lưng họ dưới tàng cây rậm lá, có một bóng người khoác áo đen kín mít vừa đứng lên, đôi mắt đỏ dôi theo từng bước chân họ xa dần...

- Cô ta chính là Clover?

~*~*~*~*

"- Ta sẽ bên mọi mãi mãi. Đến khi cái chết cũng không thể chia lìa đôi ta!"

~*~*~*~*

- Fleur à, dạo này trông cậu mệt mỏi quá.

Một sáng như thường ngày, Clairà rời khỏi phòng và đi ra ngoài. Ra đón nó lần này chỉ có Fleur, hai anh em nhà Ivient đều không có mặt, bên ly trà sữa ngồi cạnh nó gương mặt Fleur rầu rầu thấy rõ.

- Cậu sao thế? Thiếu ngủ à?

Fleur lắc đầu. Nàng không thiếu ngủ, dạo này nàng lên giường từ rất sớm nhưng giấc ngủ của nàng luôn bị vấy trong mộng mị. Nàng mơ những điều nàng không thể nhớ rồi đọng lại bao cảm xúc khó quên, điều này khiến nàng kiệt sức. Nàng thờ ơ, không biết rằng làm sao vậy nhỉ?

- Đừng buồn! Tôi thương. - Kéo Fleur ôm vào lòng Clairà an ủi - Tôi cũng đang sầu lắm này, mai Louis sẽ phải tới tộc Hồ, chắc phải đi cả tuần mất. Tôi sẽ nhớ anh ấy lắm cho xem

- (vỗ vỗ)

- Ủ, tôi biết cậu thương tôi. Không sao, một tuần thôi. Hay tuần tới tôi ở với cậu mấy hôm cho đỡ buồn nhé?

- (lắc lắc)

- Sao vậy? Cậu không thích ở với người khác à?

- (lắc)

- Hừm?

- Bệnh viện lưu động!

Cuối cùng Fleur đáp vậy. Clairà vỗ về.

- Ra thế. Không sao. Vậy tôi xuống ở với Luca.

Clairà vẫn cười.

- Khéo một tuần tới học được mấy câu chào hỏi với hoa mắt.

- (gật)

- Sao cậu cứ dễ thương thế! Tôi chịu không nổi!

- (gật)

- Ủi, yêu cậu nhất!

- (gật)

- Yêu nhất, yêu nhất, biết không!

~*~*~*~*

Trong rừng xanh, tại khoảng đất trống nơi lần đầu gặp nhau, Zaza và chàng trai tóc bạc lần nữa đối mặt. Zaza có vẻ khá lo lắng.

- Chuyện không ổn. Tôi đã đặt đá mặt trăng anh đưa gần chỗ nàng nhưng nàng vẫn không nhớ ra gì cả. Ngay cả tiếng sáo của anh cũng không làm nàng dao động. Điều này không đúng chút nào!

Nó sốt ruột đi qua đi lại.

- Anh nói xem, có phải có chuyện gì rồi không?

- Có chứ bình tĩnh!

Trái lại chàng trai tóc bạc lại rất thản nhiên.

- Lịch sử không bao giờ sai lầm. Mọi thứ sẽ về đúng vị trí của nó...

- Nhưng...

- Mà chẳng nhẽ cô mong nàng ấy trở về làm sao? Cô không muốn gặp lại cha mẹ cô à?

- Anh lại làm nhảm cái gì vậy! – Zaza phát cáu. – Chính anh đã nói...

- Nên cô tin tôi đi! Chuyện sẽ ổn cả thôi.

Lần này thì Zaza im lặng. Hồi lâu nó thờ thẩn ra một hồi.

- Tôi vẫn chưa biết tên anh. – Nó ngó y - Chẳng cha đáng ghét này, anh tên là gì?

- Chẳng cha đáng ghét! – Y rất thiếu đánh mà nhún vai – Cô gọi vậy cũng được.

Nói rồi y rào bước đi trước khi Zaza kịp vươn chân đạp cho y một phát. Khi đã đi một quãng khá xa y mới quay đầu lại nhìn cô mèo đã tức phun ra khói.

- Là Như Vũ! Nhật Như Vũ! – Y mỉm cười – Đó là tên tôi.

~~*~*~*

“Ca, đội mọii trường thành nhất định ca phải mang kiểu tới rước mọii về đây!”

“Ca, mọii yêu ca!”

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Nhiệm vụ của thánh tối cao

Rồi chẳng mấy chốc ngày Louis phải rời đi cũng đến. Đó là vào một buổi hoàng hôn lộng gió, ở cổng Nam của học viện xe ngựa đã chờ sẵn, tiền anh cũng chẳng có mấy người. Dù đã chuẩn bị kỹ tâm lý nhưng đến lúc tạm biệt gương mặt Clairà vẫn bản thân. Tâm trạng nó có vẻ xấu hơn nhiều lúc đồng ý cho Louis đi.

- Đừng làm về ấy, em thế anh đi làm sao được!

Xoa nhẹ đầu cô bé Louis bảo.

- Đến nơi nhất định anh sẽ viết nhiều thư cho em

Claire vẫn ỉu xiu.

- Mỗi ngày một bức nhé, được không?

-... Hai bức. – Claire lụng bụng. – Không thì ba đi!

- Rảnh là viết được không?

- Anh không được chơi nhiều với mấy con cáo...

- Rồi, không chơi.

- Không được bế tụi nó đâu!

- Em nghĩ gì vậy?

- Không được khen con cáo nào xinh, không được để tụi nó tự tưởng về mình!

- Được được, anh chỉ thấy mỗi em xinh nhất thôi!

- Nhưng anh vẫn quá đẹp trai.

- Vậy để anh che mặt lại.

-...

- Vậy em đã ăn tâm chưa?

- Em vẫn không muốn anh đi!

Sau một hồi cuối cùng, Claire nhào tới ôm chặt lấy Louis, gương mặt cô bé như sắp khóc đến nơi.

- Giờ từ chối kịp không anh? Mình không cưới luôn nữa, anh dừng đi nữa được không?

- Không! – Lần này Louis có vẻ rất cương quyết, dù cho anh vẫn mỉm cười.

– Anh muốn cưới em, Claire ạ. Nhất định anh phải cưới được em.

Đôi mắt Claire đỏ hoe. Louis hôn nhẹ lên trán cô bé.

- Anh yêu em, Claire. Chờ anh, lần gặp lại nhất định anh sẽ mang áo cưới tới đón em về nhà!

Nói đoạn anh quay lại nhìn, phía sau lưng Denerger, Cent và Luca đều tới tiễn. Louis rất cẩn trọng dặn dò.

- Mọi người chăm sóc Claire giúp tới mấy ngày nhé. Phải đối tốt với cô ấy đấy, khi tôi về cô ấy sẽ là cô dâu!

Chiều gió lộng, cỗ xe ngựa dần bay cao và mất hút sau làn mây sẫm màu. Đứng lại đó trong vòng ôm của Luca, không thể kìm nén nỗi Claire bật khóc, nước mắt nó là cả nỗi nóng hổi, Luca bối rối dỗ dành.

- Cậu làm sao thế... Louis bận trước giờ có phải ngày một ngày hai đâu... Anh ấy sẽ sớm về thôi. Nín đi!

Đôi lại Claire chỉ lắc đầu, nó khóc đến không ngừng nổi, vì lý do gì nó không biết và cũng không ai biết. Chiều hôm ấy gió thật lạnh, đứng ở một góc khuất xa có bóng người thờ dài..

- Ta đã dặn rồi.. mà sao vẫn làm cô bé khóc!

Không an lòng với cô bạn, đêm ấy Luca lại nhất quyết đưa Claire xuống ngủ với mình. Claire vẫn ù rù, đôi mắt phượng xinh đẹp mọi hôm giờ sưng như hai quả đào. Vừa chườm lạnh cho cô bé Lúc vừa dè dặt hỏi.

- Giữa cậu và anh Louis không có chuyện gì đó chứ?

(lắc lắc)

- Vậy làm sao lại khóc? Trước anh ấy đi công tác mấy lần rồi cậu cũng đâu nói sao?

(Lắc lắc)

- Hay cậu lo vì đây là tộc Hồ? Đừng sợ, Louis yêu cậu vậy tộc Hồ cũng không làm được gì anh ấy đâu!

(Lắc lắc)

- Tóm lại là làm sao?

Luca có chút dờ khóc dở cười.

- Cậu lên chơi với Fleur nhiều quá à? Cứ gật với lắc thế tớ làm sao mà hiểu được. Tớ lại không phải Gil..

- Tớ có linh cảm hơi lạ... - Cuối cùng sau một hồi Claire cũng chịu mở miệng, giọng nó nghèn nghẹn. – Rõ ràng tôi qua vẫn bình thường vậy mà sáng nay tớ thấy tệ lắm. Tớ... - Đôi mày chau lại không biết diễn tả thế nào Claire lại bật khóc - Tớ không muốn anh ấy đi chút nào!

- Chắc đây là do cậu quá nhớ Louis thôi – Luca cũng chỉ biết giải thích thế. - Đừng sợ anh ấy sẽ sớm về mà. Một tuần trôi vèo cái đã qua rồi..

-...

- Louis thì có thể gặp chuyện gì được. Anh ấy tài giỏi thế cơ mà. Còn nằm trong top mười phù thủy trẻ hệ bảo vệ xuất sắc nhất nữa.

-...

- Mà anh ấy còn có cậu! Ai dám đối nghịch với thần may mắn đây nào!

-...

- Vậy nên nín đi! – Lau nước mắt cho cô bạn, Luca mỉm cười. - Cậu sẽ luôn cầu bình an cho anh ấy mà, phải không?

- Ừ...

- Nín chưa?

-...

- Nín?

- Rồi..

- Ăn bánh không?

- Có...

- Trà nhé?

- Ủ...

Tiếng sọt sùi thưa dần rồi dừng hẳn. Clara nghiêng người dựa sát vào Luca, nó thăm thẳm

- Cậu thật tốt.

- Vậy à...

- Tuần tới cho tớ ở lại đây nhé?

- Cái này mà cậu cũng hỏi?

- Rồi anh ấy sẽ sớm về hen?

- Hẳn rồi.

- Khi về nhất định tớ sẽ cắn anh. Dám bó tớ đi...

- Cắn? Trong đêm tân hôn à?

- Ai bảo tớ sẽ cưới!

- Louis đó!

- Kệ anh!

- Ồ.

- Mà không biết mấy ngày mới chịu về?

- Cậu vừa bảo kệ xong đó?

- Có sao?

- Có!!!

- Cậu nghe nhầm rồi!

- Ồ!

Cứ như vậy hai cô gái tí tê nói chuyện cả tối. Bên ô cửa sổ, ánh đèn soi tỏa sáng một vùng sân.

Cùng khi ấy, trên lầu cao tháp Bắc, Fleur thì đang bận tiễn Gil đi trực, chiều nay Gil và El có nhận được thư từ cha của họ thông báo địa điểm cho chuyến đi khám bệnh lưu động sẽ được bắt đầu ngay từ ngày mai, vì vậy đêm nay cả hai anh em đều phải gấp rút thu xếp lại công việc đang dang dở chuẩn bị phiêu du. Đương nhiên là Fleur cũng đồng ý đi cùng, nàng thì đơn giản hơn khá nhiều, dù có tận năm người anh lớn hơn nhưng chẳng ai quản được nàng, nàng đi đâu là tùy quyền quyết định, không có gì náu kéo nàng ở đây. Tạm biệt Gil đến lần thứ ba sau khi Gil cứ vẩy tay nhiệt tình, Fleur đóng cửa lại, nàng quay người, gương mặt dịu dàng thoáng chốc trở nên thờ ơ.

- Người không định trốn nữa à?

Fleur nói. Đằng sau nàng không biết từ bao giờ đã xuất hiện thêm một người nữa.

- Lâu lắm rồi ta mới nghe đến giọng em đấy Selen!

Đứng tựa vào ô cửa sổ thánh Fly mỉm cười, ánh trăng hắt qua phủ lên trên người Người một tầng sáng kỳ ảo, từng tà áo voan nhẹ bay trong gió, một hình ảnh đẹp đến nao lòng.

Tiếc là Fleur lại chẳng quan tâm cho lắm, nàng cũng chẳng thèm nhìn, nàng còn đang bận đi kiểm tra và bánh chiều để chiều đãi vị khách quý này. Nhìn đáng nàng đi qua đi lại thánh Fly bật cười.

- Không hiểu làm sao việc đầu tiên mọi người gặp ta lúc nào cũng là lấy bánh? Thông lệ à?

~...

Fleur không nói gì, nàng quay lại nhìn ý hỏi "thế người có ăn không?", thánh Fly rất vui vẻ gật đầu.

- Ta hoàn toàn ủng hộ thông lệ ấy.

Và thế là năm phút sau hai người trong phòng đều đã ngồi yên vị. Fleur đọc tiếp một cuốn sách đang dang dở trong khi thánh Fly còn bận chiến đấu với mấy cái bánh ngọt, khung cảnh vô cùng hài hòa, người đọc cứ đọc người ăn cứ ăn. Lại thêm năm phút trôi qua, mười phút đã tới, hai mươi phút gần kề tình cảnh vẫn chẳng thay đổi gì. Nhấn nhả ăn nốt chiếc bánh cuối cùng trong đĩa thánh Fly không nhận được làm bầm.

- Ta rõ ràng chẳng còn cảm nhận được thời gian thế mà lần nào ở cạnh em ta cũng thấy thời gian trôi rõ chậm. Ta nhớ thời gian đầu thuộc phạm trù quản lý của em Selen nhỉ?

~...

Fleur không nói gì, nàng ngừng đầu lên nhìn thánh Fly, đôi mắt xanh nhàn nhạt vô tình. Đối lại ánh mắt nàng, thánh Fly thờ hắt ra một hơi.

- Lúc có và không có mặt Lotus em cứ như hai con người hoàn toàn khác vậy. Được rồi... - Phui phui mấy vụn bánh còn sót lại thánh Fly ngồi thẳng lên – Em không tính hỏi ta tới đây làm gì à?

~...

- Thôi, em không hỏi ta tự nói. Ta tới là có việc muốn giao cho em.

Lần này thì Fleur buông hẳn cuốn sách đang cầm xuống, nàng hỏi lại.

- Là nhiệm vụ?

- Ủ, lần đầu tiên đấy. – Thánh Fly mỉm cười.

- Người nói đi.

- Cũng không có gì – Thánh Fly từ tốn bảo. – Ta muốn nhờ em đến thăm tộc Vampire một chuyến.

Lời người vừa dứt ánh mắt chuyển chú của Fleur đã chuyển sang lạnh hẳn, nàng lặng im hồi lâu mới mở miệng.

- Thần từ chối.

- Selen...

- Không phải người không biết chuyện nhà thần và tộc Vampire, không phải người không biết mẹ thần đã chết thế nào, không phải người không biết rồi thần sẽ chết thế nào... – Fleur nói nhanh liền một hơi, giọng nàng thật gấp gáp, đã lâu lắm rồi nàng mới nói một câu dài đến vậy. – Thần từ chối.

- Selen, nghe hết lời ta nói đã.

~...

- Lần này ta muốn em tới tộc Vampire vì có chuyện.

Thánh Fly thờ dài.

- Em biết đấy mấy ngày trước tộc Vampire đến đây, Nil cũng đã báo cho ta biết. Nhưng theo danh sách ta nhận được đại diện lần này được cử tới của tộc Vampire chỉ là vài bộ lão sắp hết thọ mệnh, chức vụ của họ trong tộc Vampire cũng không thấp nhưng đáng lẽ một dịp hội lớn thế này đại diện tới dự phải là người có quyền hành cao nhất trong tộc mới phải. Hoàng đế Vampire đã ngủ say mấy trăm năm không nói, giờ ngay cả Vương tử Vampire cũng biến mất một cách thần kỳ. Lần cuối cùng ta còn nhận được tin tức về cậu ta là vào mười sáu năm trước...

~...

- Em có lẽ không biết Vương tử Vampire và mẹ em vốn là bạn bè thân thiết. Chẳng gì mẹ em cũng mang dòng máu hoàng tộc Vampire. Thậm chí vượt qua cả điều đó ta nghe nói người vị Vương tử này thương thầm trộm nhớ chính là mẹ em. Ta hơi lo ngại, vì sao cậu ta lại biến mất đúng dịp như thế, liệu phải chăng có chuyện gì đó đã xảy ra?

~...

- Tuy rằng tộc Vampire không hề công bố thông tin gì nhưng một người đang sống bình thường đột ngột im hơi lặng tiếng, ta thấy chẳng ổn chút nào. Vậy nên ta muốn em tới tộc Vampire tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra.

- Tại sao lại là thần?

Sau hồi lâu im lặng Fleur hỏi lại.

- Chỉ vì mối quan hệ mờ hồ giữa mẹ thần và tên Vương tử ấy? Hẳn yêu mẹ thần? Vậy mà khi tộc của hắn giết gia đình thần hắn đang ở đâu? Hắn đã làm được gì? Hắn vô dụng đến thế có biến mất cũng đã sao?

- Selen. – Thánh Fly thờ dài. – Em còn trẻ, có nhiều chuyện không phải muốn sẽ được. Kể cả với những người tưởng như có quyền lực tới cao...

~...

- Vương tử Vampire có vẻ vô dụng nhưng sự tồn tại của cậu ta lại không thể thiếu. Vampire là một dòng tộc đặc biệt, máu của họ ẩn chứa sức mạnh nguyên rủa, càng những kẻ có vị trí cao trong tộc sức mạnh đó càng lớn. Sự thật rõ ràng mười sáu năm trước cả nhà em đều chết dưới tay dòng tộc này, máu được tìm thấy xung quanh lâu đài Dark Deity là của một tử tước con lai, em trai Vương tử Vampire. Ngay cả một kẻ không thuần chủng máu của hắn còn mang sức mạnh khủng khiếp như vậy em nghĩ một khi Vương tử Vampire mất khả năng không chế bản thân, để máu của mình lọt vào tay kẻ ác hậu quả sẽ khôn lường ra sao.

~...

- Và lại, Vương tử Vampire không bảo vệ được mẹ em thì cái chết của cô ấy đã là trừng phạt lớn nhất với cậu ta rồi. Cậu ta đâu có lỗi với mẹ em cũng không có lỗi với em. Selen, chẳng nhẽ em không nghĩ vì sao mười sáu năm trước em lại còn sống à?

Fleur gạt mình nhìn qua nhưng thánh Fly lại làm như không chú ý tới. Người vẫn tiếp tục nói.

- Ta chọn em phần vì xét ra em vẫn là công chúa tộc Vampire, có mối liên hệ với Vương tử Vampire khả năng thành công sẽ cao hơn. Phần khác, - Người bật cười – Vì em rảnh rỗi. Mọi người đều bận rộn công việc của riêng mình, chỉ có em không ngao nếu nói xét về khả năng pháp thuật trong thế hệ thần này em là người giỏi nhất, để mặc cho tài năng ấy bị lãng phí thì thật tệ. – Đôi mắt hấp háy cười thánh Fly bảo. - Nếu em muốn từ chối cũng sao, ta sẽ nghĩ đến một sự lựa chọn khác. Clover? Lotus hay Iris, hoặc là Nii? Đều không tồi đúng không?

- Người đe dọa thần?

- Em lại nghĩ cái gì thế?

Thánh Fly phẩy phẩy tay.

- Ta chỉ nói thế thôi, tất cả là tùy em quyết định. Khi nào em nghĩ xong có thể tới bìa rừng gặp ta. Ta đợi em ở đó.

~...

- Mà ta đồ rằng em rồi sẽ sớm đến tìm ta thôi.

Nói rồi người thả rời bản thân mình qua ô cửa sổ, chẳng mấy chốc bóng người đã bay xa chỉ còn ở lại một vị nữ thần tình yêu cau có. Nàng liếc vali đồ đang chuẩn bị dở mà thờ dài. Sớm mai nàng nên nói với Gil thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Tạm biệt Gil

- Em muốn ở lại chuẩn bị cho lễ khai hội?

Bốn giờ sáng hôm sau, Gil vừa từ bệnh viện trở về sau một đêm trực bận rộn vốn tưởng giờ sẽ tốn công đánh thức Fleur dậy và bắt đầu chuyến du hành, ai biết đâu cô gái của nó đã chờ sẵn, nàng còn báo cho nó một tin bất ngờ. Gil trần trụi nhìn nàng, kinh nghiệm chục năm lần đầu tiên nó nghĩ ngờ khả năng đọc khẩu hình của mình có vấn đề rồi!

Fleur thì vẫn điềm nhiên gật đầu, nàng tự bảo mình phải thật bình tĩnh. Gil rất nhạy bén, nàng không thể để lộ sơ hở gì.

- Sao em lại... – Gil hơi lúng túng. – Ý anh là sao em lại quyết định đột ngột thế?

~...

- Có chuyện gì à?

(Lắc lắc lắc)

- Vậy làm sao mà... – Gil vẫn chưa tìm được ngôn ngữ chính xác. – Anh thấy em trước giờ có hứng thú gì với hội đâu? Rõ ràng đêm qua em còn mời bảo sẽ đi với anh mà?

~...

Fleur không nói gì. Đúng hơn thì nàng không biết phải nói gì. Nhưng cũng may trước nay nàng vẫn luôn không nói gì bởi vậy chẳng ai thấy việc không nói gì của nàng là lạ lẫm cả.

- Ai bảo với em à? Anh Deneger? – Cũng không đúng, Deneger trước giờ luôn để mặc Fleur làm theo ý mình – Hay anh Aides?

~...

- Sao tự nhiên lại bắt em đi chuẩn bị lễ hội? Để anh tới hỏi thử anh xem. Nhưng mới bốn giờ sáng, để chút nữa. Em đói không? Anh nấu gì nhé?

Fleur lắc đầu, nàng nắm lấy tay Gil. Nàng nhận ra “không nói gì” cũng không phải là biện pháp hay, để Gil lo lắng càng không nên tí nào.

- Là em muốn. – Nàng báo vậy. – Em muốn tham gia lễ khai hội này.

- Em?

Gil tròn cả mắt, nó vốn nghĩ ra vô số cách giải thích nhưng câu trả lời vẫn vượt qua suy đoán của nó.

- Thật?

- Ừm

Fleur gật nhẹ đầu.

- Em muốn lưu lại một kỷ niệm cho anh. Về em. Thật đẹp.

Gil lặng người ngây ngẩn. Hồi lâu nó vẫn chẳng thể nói gì. Ký ức phút chốc như trở về khung cảnh nhiều năm trước, khi nó và nàng vừa biết thông tin kinh khủng kia, nàng đứng bên đàn, đôi tay lướt qua từng phím nhạc. Năm ấy nàng vẫn là một đứa trẻ. Nàng ngược mắt nhìn nó, đôi mắt đẹp như trời thu xanh thăm, nàng nói.

- Ở bên em.

Nàng nói.

- Gil, đừng rời khỏi em.

Nàng nói.

- Chỉ cần như vậy em không sợ gì cả!

Và giờ đây sau bao nhiêu năm nàng lại báo, nàng muốn lưu lại một kỷ niệm thật đẹp cho nó... Gil hít vào một hơi, mắt nó uơn ướt, nó tiến đến ôm nàng vào lòng.

- Em muốn làm gì cũng được. Nếu là em lúc nào đó cũng sẽ là một hồi ức đẹp.

Tựa đầu vào ngực Gil, Fleur im lặng. Điều nàng nói không phải hoàn toàn là dối trá, nàng vốn không thích lui diện ra thế giới bên ngoài, cả thế gian người nàng muốn bên cạnh chỉ có mình Gil, vậy nhưng nếu một mai kia khi nàng không thể ở bên Gil nữa một mình ở lại Gil phải làm sao? Nàng không an lòng. Có gì để Gil nhớ về nàng? Chẳng lẽ chỉ là băng ấy nằm quanh quần trong căn phòng này, chẳng lẽ lại là những lời đàm tiếu khó nghe của người đời xung quanh, về một "nàng" không hề đẹp? Không! Nàng luôn muốn lưu mình trong mắt Gil một hình ảnh đẹp nhất, rạng rỡ nhất để mỗi khi nghĩ lại Gil có thể mỉm cười, để tình yêu của nàng không còn điều tiếc nuối. Nàng đã chán chường tới nước này, ừ thì cứ thế đi.

Chuyện buồn sẽ ngoài dự tính, ngay cả Gabriel cũng chẳng nghĩ ngờ gì, nó vô vai Fleur báo.

- Yên tâm, anh sẽ chăm Gil thật tốt. Không mất miếng thịt nào đâu.

(Gật)

- Mà chắc em cũng chẳng cần lo – Gabriel liếc mắt, lúc ấy Gil vẫn lúi húi làm bữa sáng cho cả ba nên chẳng nhìn về phía này. – Ông anh của anh ấy mà, em biết đấy, ông chẳng bắt nạt ai chứ cũng chẳng ai bắt nạt nổi ông đâu!

(Gật)

- Rồi ở lại coi Zaza hộ anh nhé. Đi có một tuần mang theo cũng không tiện.

(Gật)

- Mà chẳng biết nó lại đi đâu rồi. Chú đi còn không thèm tiễn! Mai phải đeo cho cái lục lạc!

Xoa xoa mái tóc hơi rối của mình El vươn vai ngáp một cái.

- Bao giờ anh Deneger mới tới nhì? Nhờ ảnh mở lỗ hổng không gian đi cho nhanh mà kiểu này bằng thời gian đợi chắc bay tới rồi quá! Gil! – Nó hò dù biết Gil chẳng nghe thấy. – Xong chưa anh?

Đương nhiên là Gil không đáp. Chỉ chờ có thể El nói liền.

- Chưa xong à? Thế em đi ngủ tí nhé. Không ăn đâu, đừng gọi em!

Nở nụ cười cực kỳ thỏa mãn El bước nhanh về phía phòng ngủ, mắt đã thấy giường hạnh phúc đã chấp chờ ai ngờ đúng lúc đó cửa phòng lại mở ra, mái đầu vàng của Deneger ló vào.

- Đi?

- Anh tới rồi hả? – Vừa hay Gil cũng quay ra. – Em nấu xong bữa sáng rồi, ngồi ăn đã. El, ăn sáng em!

El tròn trĩnh mắt, nó nhìn ba người kia đồng loạt ngồi vào bàn rồi ngó nó chờ đợi mà chẳng biết nói gì. Giấc ngủ cứ thế bay đi, nó nhìn bát súp đỏ màu cà rốt muốn khô lòi, ắt hẳn nó và Deneger kiếp trước phải có tư thù với nhau, chẳng hợp chút nào cả!

Khi nói về chuyện Fleur sẽ ở lại lo cho lễ hội đáng ngạc nhiên là Deneger cũng bình thản chấp nhận điều đó. Anh chỉ gật đầu rồi báo với Gil.

- Anh sẽ coi sóc con bé, đừng lo.

Fleur không khỏi nghi ngờ anh thêm vài cái, nàng đã chuẩn bị tư tưởng là phải giải thích cho mọi người nhiều hơn thực tế, hóa ra lại phí công. Nàng vừa húp súp vừa thấy khó hiểu, họ tin nàng tới vậy cơ à?

Bữa ăn diễn ra nhanh chóng, ngay cả Gabriel vốn chẳng thích gì món cà rốt cũng lè lẹ ăn sạch. Phía đông trời đã hừng nắng, Deneger vươn tay mở ra một kết giới rộng, ần ký đen thẫm in hằn trên cần cổ trái của anh lan dần lên cả gương mặt, gió từ cánh cổng không gian ào ào lùa tới biến căn phòng gọn gàng bỗng chốc trở nên lộn xộn. El vẩy vẩy tay rồi bước qua trước, chỉ còn Gil vẫn đang bận tạm biệt Fleur.

- Anh tới nơi sẽ gửi thư cho em.

- Anh cứ làm việc đi. – Fleur đáp nhanh. – Chỉ một tuần, em đợi.

- Ừ.

Hón nhẹ lên trán nàng Gil thăm thẳm.

- Một tuần nữa. Hẹn gặp em!

Và cậu bước nhanh qua lần kết giới đã mở sẵn, phút chốc khe nứt không gian thu hẹp dần rồi biến mất, phòng giờ chỉ còn Fleur và Deneger đứng đó. Fleur ngăn người hồi lâu nhìn vào khoảng không trước mắt mãi cho đến khi một bàn tay to lớn khác vỗ nhẹ vào vai nàng.

- Chỉ một tuần. Đừng buồn.

Deneger an ủi. Ần ký trên cổ anh đã biến mất, giờ anh đang dùng pháp thuật của mình thu dọn lại căn phòng, vừa làm anh vừa báo.

- Anh nghe thánh Fly nói rồi.

(Hửm?)

Fleur giật mình quay lại, nàng nhìn anh đầy khó hiểu. Anh thần nhiên:

- Chuyện tộc Vampire ý. Em không cần giấu anh.

-...

Ra đây là lý do vì sao Deneger không ngạc nhiên. Chẳng biết vì sao Fleur cảm thấy như nàng bị lừa, mặc dù nghĩ lại thì thánh Fly cũng chưa từng báo sẽ không nói chuyện này cho người khác biết. Nàng nghe anh út của mình hỏi.

- Vậy em định giải quyết thế nào?

-...

Fleur im lặng, nàng ngồi xuống ghế tay cầm lên cốc chocolate nóng nhấp một ngụm nhỏ rồi đặt xuống.

- Em cũng chưa rõ.

- Em có định thực hiện nhiệm vụ này không?

-...

- Nếu em không làm, anh có thể làm giúp em.

Fleur lắc đầu. Dù anh Deneger luôn chiều chuộng nàng nhưng điều nàng không muốn thì càng không thể đẩy nó cho những người mà nàng yêu thương. Nhất là khi người ấy cũng ở trong cùng một hoàn cảnh với nàng.

- Em giải quyết được.

- Anh sẽ giúp em.

Deneger cũng ngồi xuống bên cạnh Fleur, anh lấy túi không gian và rút ra từ đó một tập giấy được ghim cẩn thận.

- Đây là danh sách những kẻ thuộc tộc Vampire đã tới trong dịp này. Tất cả có mười lăm người, em có thể xem qua.

Fleur nhận lấy tập giấy, nàng nhìn nó cố nén nỗi chán ghét lật vài trang sau đó lại đóng vào. Nhìn gương mặt chúng khiến nàng có cảm giác buồn nôn.

- Anh nghĩ trước tiên chúng ta vẫn nên đến hỏi thẳng chúng xem vương tử của chúng đang ở đâu. Để xem chúng sẽ trả lời thế nào.

(Gật)

- Anh cũng không tin bọn chúng tiết lộ được thông tin gì thú vị nhưng chúng ta vẫn cần một cái cớ để ghé thăm tộc Vampire trong nay mai.

Nói rồi anh rút ra thêm một tập tài liệu nữa.

- Đây là thông tin của những kẻ đang nắm giữ quyền lực của tộc Vampire. Anh nghĩ em cũng nên biết.

Fleur nhìn tập tài liệu thứ hai như thấy một thứ gì thật bẩn thỉu chỉ tiếc chưa thể né thật xa. Anh Deneger xoa đầu nàng.

- Hiện tại cứ để anh lo. Giờ còn một chuyện khác đấy...

-?

- Em định diễn khai hội thật à?

Fleur trầm ngâm một lát rồi gật đầu.

- Em cũng hiểu nếu em ra mặt sẽ phải đối mặt với những chuyện gì rồi chứ?

Lần này Fleur gật đầu nhanh hơn. Từ khi biết mình sở hữu năng lực pháp thuật khác thường nàng đã hiểu, nếu muốn yên ổn sống nàng nên giấu kín mọi chuyện tới cùng, một khi chuyện bị phát giác đây sẽ là tin tức rúng động không kém gì việc diệt tộc Allen nhiều năm về trước.

- Nhưng em đừng lo! – Anh Deneger lại nói. – Chúng ta không còn đứng ở vị trí phải lo trước nhìn sau, dù có chuyện gì em vẫn là Fleur Allen. Gia đình sẽ bảo vệ em.

Fleur nhoeo cười, đầu dần dựa qua người anh trai mà nàng thân thiết nhất, nàng gọt ra cốc chocolate uống đỡ lắc nhẹ mời chào.

- Cho anh há? Nhưng anh no rồi.

Tiểu là Deneger lại không hưởng ứng, anh vuốt vuốt mái tóc nàng.

- Nếu em đã quyết tham gia anh sẽ bảo lại với anh Aides. – Aides là anh cả của hai người cũng là trưởng tộc Allen hiện tại. – Em nghĩ xem Aides sẽ vui thế nào, bao nhiêu năm anh đã mong muốn có thể đá em ra khỏi tòa tháp này. - Hiếm có một lần Deneger nói hững hờ đâu. – Em nghĩ anh sẽ mất mấy phút để chạy tới đây sau khi nghe tin ấy?

Fleur nhún vai. Nàng có năm người anh trai, chỉ Deneger là thân thiết từ bé còn lại bốn người anh lớn mãi tới bảy tuổi nàng mới gặp mặt, từ đó tới nay đã gần chục năm nhưng số thời gian bên họ của nàng cũng chẳng tiến triển bao nhiêu, phần vì nàng quá lười, phần vì họ quá bận, tình cảm anh em dừng lại ở mức trung bình. Nàng không hiểu nhiều về anh Aides, cũng không quan tâm anh sẽ nghĩ gì về quyết định của mình.

Nhưng đúng như Deneger báo, vừa hay tin chẳng đầy nửa tiếng sau Aides Allen đã vội vã đi tới, vẫn trung ra gương mặt liệt vốn có anh nắm chặt lấy tay Fleur.

- Em đồng ý?

Nếu không nhớ ra người này chắc chắn là anh trai mình thì theo hàng loạt những cuốn truyện tình cảm Fleur đọc vào dịp gần đây nàng sẽ nghĩ câu nói này theo một hướng máu cún nào đó. Nàng lắc lắc tay mình ra khỏi tay anh cả rồi dúi lại vào tay anh một tách trà vừa mới pha.

Bình tĩnh.

Vạn sự đều nên bình tĩnh.

Về khăn trương đó với cái mặt liệt của anh chẳng ăn nhập gì cả.

Tốt nhất chó dọa ma nhau!

Aides hít nhẹ một hơi, anh ngồi xuống ghế, phút chốc gương mặt còn liệt hơn khi nãy. Anh đẩy nhẹ gọng kính vàng trên gương mặt mình, mắt nhìn em gái mà nghiêm túc như thể nhìn một đối tượng làm ăn nào đó.

- Anh nghe Deneger báo cuối cùng em cũng chịu lộ diện. Em nghĩ vậy là đúng.

Fleur ngắc ngứ gật đầu. Nàng vô thức ngồi thẳng dậy, đối mặt với Aides nàng cứ có cảm giác đang tiếp chuyện với cha mình. Mà có khi là ông nội cũng không chừng.

- Chúng ta phải có một kế hoạch thật tốt cho lần xuất hiện này của em. – Aides mở ra cuốn sổ luôn mang theo người. – Hôm nay là ngày 17/7, lễ khai hội sẽ diễn ra vào 15/8, tức là không đầy một tháng nữa. Anh đã tính rồi, em nhìn này, quan khách sẽ tập trung nhiều nhất vào lúc này, đây, tại đây nhé, em cần xuất hiện thật hoành tráng ở đây...

Và thế rồi Aides liên hồi thao thao bất tuyệt giới thiệu về kế hoạch của anh, mặc cho đối diện Fleur có tro mắt ếch ra nhìn. Biết làm sao được, đầu phải mình Aides bị chứng mặt liệt, em gái út của anh cũng chẳng kém mấy phần, nhìn vào nàng chắc hẳn Aides còn nghĩ nàng đang chú tâm lắm. Tiểu là đến khi Aides giải thích xong xuôi và cất cuốn sổ đi trong đầu Fleur vẫn chỉ là một mớ bóng bong khó hiểu nhưng nàng cũng không dám hỏi lại. Nhờ đầu hỏi lại phải nghe một tràng nữa thì sao.

- Chuyện lễ hội cứ thế đi. Còn một việc nữa, - Aides nói giọng đều đều. – Ba mốt này anh cưới em biết chưa?

Aides Allen kết hôn cùng Nesscy Williams, chuyện này đã giăng đầy mặt báo, cả thế giới pháp thuật chắc chẳng còn ai không biết vậy nhưng Aides vẫn sợ cô em gái luôn thả hồn trên trời cao của mình lại trở thành ngoại lệ. May thay Fleur đã gật đầu.

- Em là phù dâu nhé?

Aides nói thẳng.

- Nhận lời anh. Được không?

Fleur nhìn Aides. Người anh cả mang vẻ ngoài bầy phần giống cha của nàng cũng đang nhìn nàng tha thiết, đôi tay anh lần nữa bắt lấy bàn tay nàng nhưng lần này nàng không gạt nó ra nữa. Từ từ nàng nhẹ lắc đầu. Ánh mắt Aides phút chốc trở nên âm đạm.

- Em sẽ tới. – Ngay lúc ấy nàng nói. – Là thần Selen, nhất định em sẽ tới chúc phúc cho hai người.

Và nụ cười nở trên môi nàng, đầm thấm dịu dàng như một đóa hoa. Aides ngăn ra một lát, cuối cùng anh thờ hắt ra một hơi.

- Vậy anh sẽ nhờ Clairra Green. Dù sao Nesscy cũng muốn em trai cô ấy là phù rể.

Anh đứng dậy, việc còn khá nhiều nên không thể nán lại lâu.

- Em đã hứa rồi đấy. Nhất định phải đến không được quên.

Trước khi về anh dặn lại.

- Anh sẽ sớm gửi kế hoạch chi tiết cho em. Chuẩn bị nhé Fleur.

Fleur vẫy tay với anh. Cảnh cửa gỗ phút chốc nặng nề đóng lại, chỉ còn một người con gái ngơ ngác nhìn ra khoảng trời lồng lộng, căn phòng mình nàng bỗng trở nên cô đơn lạ.

Gió ngoài kia vẫn hát... "Công chúa nhỏ, chỉ một mình, váy trắng kia, nàng muốn mặc cùng ai."

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 31: Rời tổ

Dù cho Fleur có ghét tộc Vampire tới cỡ nào thì công việc nàng đã nhận nàng vẫn cứ phải hoàn thành. Nàng dành ra nửa tiếng đồng hồ để ngắm nhía hai tập tài liệu anh Deneger đưa cho, lại dành thêm nửa ngày để đọc truyện rủa mắt giải tỏa stress mà mấy tên Vampire đáng khinh chỉ nhìn qua hình cũng khiến nàng phát ốm, buổi chiều ngủ dậy ngơ ngác ngác nàng ngong ra cửa. Anh Deneger vẫn chưa tới, thông tin nàng cần về tên vương tử biến mất kia cũng chưa tới luôn. Nàng an ủi cái bụng đói của mình bằng một cốc sra rồi quăng mình lên chiếc bàn sách trong phòng làm việc, nàng nhìn khắp các tựa sách để lấy cảm hứng rồi ảm thầm chọn lựa. Những cuốn sách này khá thú vị nhưng nàng đều đã đọc cả rồi, chúng không nhắc nhiều tới pháp thuật nguyên rủa của tộc Vampire, có lẽ vì điều đó quá hắc ám, cũng có thể đó là bị mật khó tiết lộ của riêng tộc này. Tóm lại thì không có thứ nàng cần ở đây. Fleur thở dài, nàng vội lấy cây đũa phép vẩy nhẹ hai nhát vào không trung miệng lầm bầm

“Thỏ lông trắng, cà rốt đỏ, cửa để ngỏ, hãy cho ta gặp kẻ Quân thư!”

- Ái chà, vị khách quý giá nào thế này?

Chẳng đầy hai giây sau, một giọng nói lạ lùng khác đã vang lên trong căn phòng làm việc. Fleur mở mắt ra, trước mặt nàng giờ đã có thêm một kẻ khác, trong khối xám mịn mờ bóng hình hần càng nhòe nhọt hơn. Hần mặc chiếc áo choàng đã cũ sòn, đeo một đôi kính dày trong bản thủ che luôn phần nửa gương mặt đã chẳng thấy rõ ràng, từ giọng nói thì có vẻ hần chỉ là một thanh niên trẻ. Hần chính là kẻ Quân thư.

Thực ra Quân thư chỉ là tên người gọi hần, không ai biết tên thật của hần là gì, mà cũng chẳng ai quan tâm tới điều đó, hết như không ai cần biết hần xuất thân thế nào, là kẻ ra sao, người ta chỉ biết mình cần gặp hần khi nào. Đứng như tên gọi Quân thư là kẻ cai quản toàn bộ kho tàng sách từ cổ chí kim, Đông Tây Nam Bắc, bất cứ cuốn sách nào chỉ cần tồn tại hần đều có thể kiểm ra. Nói vui thì Quân thư cứ như bản sao của thần Thông thái, chứ chẳng khác người.

- Tiểu thư Allen, rất vui được gặp nàng.

Quân thư cúi đầu một cách lịch lễ, tiếc là vẻ ngoài của hần không ứng hợp được gì trong trường hợp này. Fleur cũng ngắc gất đầu, nhìn chiếc áo choàng của hần, không kiểu sao nàng chỉ thấy có cả mấy chục tá bụi đang cư trú thừa dịp phá vào mặt nàng. Nàng giờ ra cho hần một tách trà, đoạn lại tự tách mình xa hơn một chút.

- Cảm ơn sự tốt bụng của nàng, tiểu thư.

Hần uống nốt một hơi hết cả tách trà, uống như thế bao lâu rồi không nhìn thấy nước, uống xong hần cười tùm tùm

- Trà ngon quá, nếu có thêm một đĩa bánh thì hết ý rồi.

Fleur không nói gì, nàng lôi ra thêm một gói bánh Gil làm và đưa cho hần. Quân thư cũng chẳng khách sáo mà nhận lấy ngay, hần giải quyết cả gói bánh chỉ trong ba nốt nhạc. Ngồi đối diện không biết tại sao Fleur cứ thấy cảnh này quen quen. Tên Quân thư hình như hơi giống một ai đó...

- Xong. Lễ vật của tiểu thư kẻ hèn này đã nhận. Nào, giờ tới lượt người, tiểu thư, nàng muốn gì?

Câu nói của Quân thư cắt ngang dòng suy nghĩ của Fleur, nàng ngồi thẳng dậy. Phải biết gọi được Quân thư xuất hiện đã khó, để hần đồng ý chấp nhận yêu cầu của mình còn khó hơn, tuy rằng trước nay hần chưa bao giờ từ chối nàng, nhưng nàng cũng không thể chủ quan. Một gói bánh của Gil không nên hy sinh vô nghĩa.

- Ta muốn tìm hiểu về lời nguyện máu của tộc Vampire.

Nàng nói ngắn gọn. Quân thư bật cười.

- Kẻ hèn này biết thế nào cũng sẽ có ngày nàng muốn tìm hiểu lại một lần nữa về điều đó mà. Nhưng có vẻ không phải vì lý do của chục năm trước nữa nhỉ?

- Đứng tỏ mò.

- Được được, kẻ hèn này được nàng đãi nỏ nê, nàng nói gì cũng phải cả. Đây.

Quân thư rút ra từ cái bị mang theo người một chồng sách cũ ố màu và để lên bàn.

- Đọc xong phần nàng vỗ tay ba lần, kẻ hèn này sẽ tự tới lấy lại. Giờ thì thành giao!

Sau một tiếng nổ nhỏ, Quân thư biến mất. Căn phòng chỉ còn mình Fleur với mấy cuốn sách vừa nhận. Nàng lật chúng ra, những trang sách cũ kỹ lan ra một mùi hương rất kỳ quái, không phải mùi bụi mà là mùi hoa. Fleur nghiêng đầu khó hiểu, thật khó hình dung nổi kẻ Quân thư lượn lượn vừa rồi mà yêu hoa thì sẽ thế nào. Nhưng điều này không quan trọng, tâm trí nàng phút chốc bị cuốn trôi trong những dòng chữ, cho đến khi giật mình nhận ra thì đêm đã về muộn.

Xoa đôi mắt đã mỏi như Fleur có chút ngạc nhiên. Tuy rằng là kẻ yêu sách, cũng đã đọc rất nhiều sách nhưng từ trước tới nay chưa từng có cuốn sách nào khiến nàng say mê đến vậy. Những cuốn sách nàng vừa mượn đều được viết bằng tay, nét chữ đơn giản lại phóng khoáng, nội dung truyền tải rõ ràng và dễ hiểu, có thể ví thông tin bao mật, đây hần là những bản thảo duy nhất tồn tại, cũng là bản gốc được chính tác giả viết nên. Fleur lật lại bìa cuốn sách, một cái tên được ký hoa lệ nơi góc bìa...

- Nareicia.

Nàng lầm bầm. Quả là một cái tên hay cho một người tài hoa như thế, cái tài in lại trong từng con chữ. Nhưng cũng là một cái tên lạ chưa từng xuất hiện trên bất cứ cuốn sách nào nàng từng đọc trước đây, nàng tin người viết lên được những trang sách này không phải là kẻ tầm thường, thế mà chẳng được nhắc danh, có lẽ là người tài ố ẩn.

Fleur nghĩ thế. Nàng tự soạn cho mình bữa tối đầy đủ, đầu vẫn vẫn vớ nhớ đến những điều vừa đọc. Nàng tìm hiểu về lời nguyện máu của tộc Vampire, Nareicia viết đây là lời nguyện không có cách hóa giải trừ việc chấp nhận yêu cầu của kẻ yếm nguyện. Đây cũng là một lời nguyện tàn độc khi kẻ yếm nguyện phải dùng chính mạng sống của mình để đổi lấy quyền năng nguyên rủa. Mười sáu năm trước, người thực hiện pháp thuật này là từ tước Cloudy – em trai ruột của vương tử Vampire, câu hỏi đặt ra là tại sao Cloudy vẫn còn sống?

Thậm chí còn sống rất ổn nữa, Fleur nhìn về phía tập tài liệu anh Deneger đưa cho. Tài liệu viết, Cloudy vốn là con của hoàng đế Vampire với một người phụ nữ không có pháp thuật, chính vì xuất thân thấp kém này hần không được công nhận là hoàng tử Vampire mà chỉ được nhận vị trí từ tước sống vật vờ trong hoàng cung dưới sự giám sát của giới hoàng tộc Vampire. Mười sáu năm trước sau một trận ốm nặng hần đột nhiên được phục hồi chức vị hoàng tử, tiếp đó còn tổ chức liên hôn với công chúa Quý tộc đầy danh giá, một bước lên mây. Tuy tài liệu chỉ ghi có thế nhưng nói trắng ra đời hần khởi sắc là nhờ công trạng dám lấy máu mình giet cả gia tộc Allen. Vậy thì tại sao hần chưa chết? Và tại sao vương tử Vampire lại biến mất?

Fleur chẳng thể hiểu nổi. Nàng thở dài. Nàng có cảm giác mình đang động đến một vấn đề phức tạp mà nàng thì rất ghét điều đó. Đứng trên phương diện là người duy nhất sống sót sau thảm kịch năm ấy nàng lại càng không muốn tìm hiểu về những gì đã xảy ra. Nhà Allen không tha thứ cho tội ác của tộc Vampire nhưng họ đã chọn cách không khơi lại quá khứ. Hoặc chẳng đầy chưa phải thời điểm thích hợp để làm thế.

Fleur lắc đầu xua sạch mấy ý nghĩ khó chịu đi, nàng đã yên vị trên giường chuẩn bị ngủ, nếu mang mấy kẻ dơ bẩn ấy vào trong giấc mơ thì thật có lỗi với tri kỷ Thần Ngủ quá. Giờ hần chỉ nên nghĩ đến những người mà nàng yêu thương, tựa như Gil chẳng hạn. Mới xa nhau một ngày mà nàng nhớ Gil quá, không biết giờ này Gil đã ngủ chưa, không biết bệnh viện có đông lắm không, chẳng biết đêm nay Gil có phải thức không... Nàng dụi đầu vào chiếc áo khoác Gil bỏ lại mà tự dưng thấy buồn. Những một tuần mới được gặp nhau, thời gian chờ đợi sao mà lâu quá...

Đêm mỗi lúc một khuya khi nàng công chúa đã say ngủ, từ sau chỗ ẩn nấp của mình một con mèo vằn mới nhẹ nhàng bước ra. Nó phi thân hình tròn xoe của mình lên chiếc bàn gỗ đang đặt những cuốn sách Fleur vừa mượn, đôi mắt vàng cam sáng rực nhìn về phía trang bìa, dòng bút ký hoa lệ vẫn ở đó.

“Nareicia.”

Giọt nước mắt trong suốt rơi xuống ướt đầm những vệt lông vằn. Zaza khuyu đôi chân của mình xuống như ôm lấy những cuốn sách đượm mùi xưa cũ, cả thân hình nó run lên bần bật....

“Chà!”

“Ca, ca đang viết gì thế? Ca viết sách à? Oa! Chữ ký của ca đẹp thật nha! Chữ gì thế này? Nareicia? Nareicia?”

Sáng hôm sau Fleur bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa của anh Deneger, nàng nhìn đồng hồ, giờ đã là mười giờ sáng. Đầu ông ong nửa tỉnh nửa mơ nàng đi ra mở cửa. Đứng bên ngoài Deneger mặc một bộ lễ phục cầu kỳ, có vẻ anh vào dự họp gì đó.

- Ngủ thiếu giấc à?

Anh hỏi nàng. Fleur lắc đầu, thời gian nàng ngủ không ít nhưng nàng vẫn mệt mỏi. Nàng cảm giác mình đã mơ gì đó mà không thể nhớ ra, cảm giác này không hề dễ chịu, nó rút cạn tất cả sức lực của nàng. Có lẽ tuần sau khi Gil trở lại nàng nên báo anh kẻ cho mình ít thuốc an thần.

- Anh mới tới gặp đại biểu tộc Vampire.

Deneger ngồi xuống ghế.

- Bọn chúng báo Vương tử của chúng vẫn khỏe. Hần sẽ tới trước khi hội bắt đầu.

Một câu nói của Deneger làm Fleur tỉnh táo hẳn, nàng chớp chớp mắt nhìn anh.

- Bọn chúng đáp thế đấy. Cũng chẳng biết thực hư thế nào.

Deneger hóp một ngụm trà cho bớt khó miệng.

- Hội cũng chẳng đầy một tháng nữa là bắt đầu rồi, giờ chúng đã trả lời thể chúng ta cứ đợi thôi. Dù sao thánh Fly chỉ báo em hãy tìm Vương tử Vampire thôi mà đúng không? Còn thời gian qua vì sao hấn biến mất đâu có gì liên quan tới chúng ta.

Fleur gật đầu, chuyện liên quan đến gia tộc Vampire bớt một chuyện là tốt một chuyện, nếu có thể cả đời nàng mong đừng bao giờ dính dáng đến chúng. Nhưng việc này đơn giản thế là giải quyết xong rồi? Thánh Fly còn dám chắc nàng sẽ phải tới gặp người, lần này có vẻ người đã đoán trát lắt.

- Rồi em tính làm gì? Có muốn tới bệnh viện lưu động với Gil không, anh mở cổng không gian cho?

Fleur lắc lắc đầu. Tuy rằng rất nhớ Gil nhưng nàng đã báo với Gil mình phải ở lại chuẩn bị cho lễ hội, nếu nàng tới đó Gil ắt sẽ thấy nghi ngờ. Một tuần sắp tới có lẽ nàng thực sự nên chuyển tâm cho màn diễn khai hội của mình.

- Tùy em. - Deneger đứng dậy. - Kế hoạch chuẩn bị khai hội thế nào Aides sẽ báo cho em sớm thôi. Rảnh rồi đừng ngủ mãi, rù Clairra hay Luca lên chơi cùng, mấy đứa nó không biết em ở lại học viện đâu.

Nói rồi Deneger rời đi, dịp này ai cũng bận rộn cả. Fleur ngồi ngẩn người trên ghế, nàng hết nhìn cửa sổ lại nhìn về phía cái giường, nàng vẫn hơi buồn ngủ, nàng nên viết thư rù Clairra tới chơi hay nên phiêu du tiếp với Thần Ngủ nhỉ?

Cuối cùng nửa tỉnh nửa mơ phân vân nghĩ ngợi nàng ngủ gật luôn trên chiếc ghế dài. Căn phòng cao thấp Bắc một lần nữa chìm vào yên tĩnh..

Cùng lúc ấy dưới vườn hoa Clairra đang vui vẻ xách nước theo chân Luca dọc ngang khắp vườn. So với cô nàng mít ướt mấy hôm trước cứ như hai người khác biệt, lý do là bởi vì từ đó tới giờ, cứ vài tiếng nó lại nhận được một bức thư của Louis. Chuyện trong thư cũng chẳng có gì ngoài mấy lời lẽ sến súa, “anh chưa nhìn thấy cô Hồ nào đẹp bằng em”, “nhớ em quá phải làm sao bây giờ”, “gửi đến em một nụ hôn say đắm”... thế nhưng Clairra vẫn có thể đọc tới nghiền, còn ngồi cười dần với mấy bức thư, khiến cho Luca vừa ghen tỵ vừa thấy những kẻ đang yêu quả là hết thuốc chữa.

Sau khi tung tăng tưới hết cả một vườn hoa Clairra và Luca ngồi nghỉ lại dưới mái hiên căn nhà gỗ hóng mát, Luca lấy ra hai trái dưa cùng một đĩa dưa hồng lớn trong khi Clairra mở lá thư mới toanh vừa được một chú bò câu mang tới.

- Louis à? - Luca cắn một miếng dưa. - Tổ nhớ đầu như ánh vừa gửi thư cho cậu tám nửa tiếng trước mà, ánh tới tộc Hồ rảnh vậy sao?

- Không phải Louis, - Clairra gấp lá thư lại cười toe - Gil đó.

- Gil? - Luca ngạc nhiên quay sang. - Có chuyện gì vậy?

- Hề, cậu ấy rù bọn mình lên tháp Bắc chơi. Với Fleur ấy. Tổ cứ tưởng đâu cô ấy đi cùng Gil chứ ra là không phải. Nghe Gil báo Fleur còn định tham gia chuẩn bị cho màn khai hội cơ. - Clairra rạng rỡ khoe. - Đi, ăn xong tụi mình tới tháp Bắc, con gái của tổ càng ngày càng giỏi, thấy không!

- Sáng nay tổ còn phải đợi tộc Tinh linh tới lấy hoa mới đi được, - Luca báo. - Tiện để tổ hái luôn cho Fleur một bó hoa, cậu mang hoa lên trước lát tổ tới sau.

- Vậy cũng được, hoa gì ta. - Clairra dung đưa hai chân. - Không bằng hái một bó Hường dương cho nó rạng rỡ.

Và thế rồi chục phút sau, mang theo một ôm hoa lớn, Clairra vui vẻ rời khỏi căn nhà gỗ. Chỉ còn lại mình Luca, nó thu dọn đồ thật nhanh, đoạn ngồi đợi tộc Tinh Linh tới. Hơn nửa tiếng trôi qua một chàng Tinh Linh mới phóng gió bay đến, chàng ta rồi rít xín lổi nó vì lỡ đâu tới trễ tận mười phút đồng hồ. Luca vừa cười vừa xua tay, Tinh Linh vốn là một chủng tộc đáng yêu như thế.

Tới khi Luca tới được căn phòng cao nhất toà tháp Bắc thì trời đã về trưa, nó gõ cửa một lúc lâu mới có người ra mở. Đáng ngạc nhiên, chào đón nó lại là gương mặt ngái ngủ của Fleur.

- Clairra không có ở đây à?

Luca bối rối gãi đầu. Fleur vẫn ngơ ngác nhìn nó.

- Có ấy chưa tới?

(Lắc lắc)

Hoặc là đã tới gọi cửa nhưng nàng ngủ say quá nên không biết. Fleur mơ màng nghĩ.

- O... Thế tổ về nha.

Luca vẫy vẫy tay, nó vốn định lên đây ăn trưa, nhưng đó là khi có cả Clairra nữa. Mối quan hệ giữa nó với Fleur vẫn chưa thân thiết đến mức ấy, và lại nhìn mặt nàng có vẻ nàng cần một giấc ngủ hơn một bữa ăn.

Và thế rồi, Luca lại quay về ngôi nhà gỗ, trên đường về nó có ghé qua phòng họp của học viện Athens, cả phòng riêng của Clairra vậy mà chẳng thấy có bạn đâu. Trưa trôi qua chiều đã tới, Clairra vẫn lén mắt tâm, cả mấy con bò câu đưa thư của Louis tới cũng chỉ quanh quẩn bên nhà gỗ, chúng không tìm được Clairra nên đành đưa tới nơi trước đó chúng đã từng giao thư. Đứng lúc ấy thì Centa tới, Luca nhìn anh trai mình cầm theo một ôm hoa Hường dương đã héo, tay vẫy vẫy.

- Tao thấy bọn nó bị vút bên đường, thương quá lại mang về đây. Tại mấy đó, giờ tao nhìn mấy bông hoa héo cũng thấy thương cảm, sao mà phiền!

- Anh nhặt được ở đâu?

Luca vội vã đi tới, nó nhận ra đây chính là bó hoa mình hái cho Clairra sáng nay.

- Ô, bên cái bụi cây đoạn tháp Tây đi sang tháp Bắc ấy... Mấy biết đây, nay trời mát thế này, nằm ấy ngủ thì ngon hết ý...

Cent kể, nhưng Luca không còn chú ý, thay vì lời làm nhảm của anh trai nó đang nghe thấy một giọng thì thào đứt quãng. Đôi mắt Luca tròn to, giấy lát nó vút chạy đi.

- Này! Mấy đi đâu đấy! Còn bó hoa này thì sao! Này!

*

*

*

- Clairra bị bắt cóc rồi!

Cánh cửa tháp Bắc một lần nữa mở ra, đây là lần thứ hai trong ngày Fleur nhìn thấy Luca, trên tay nàng còn cầm nguyên bức thư anh Deneger gửi mà nàng chưa kịp đọc, lần này nàng đã tỉnh táo hoàn toàn để đón nhận thông tin chấn động Luca mang đến. Luca vừa chạy tới sau một quãng đường dài, bắm tay vào cửa thở hổn hển, gương mặt cô bé trắng như ma.

- Chuyện gì đã xảy ra?

- Tổ không biết... - Giọng Luca run run. - Sáng nay Gil gửi thư nên bọn tổ định lên tháp Bắc chơi, tổ có việc nên để Clairra đi trước. Nhưng cậu ấy không tới đây, Clairra biến mất từ đó đến giờ. Tổ có hái cho Clairra một bó hoa để cậu ấy mang lên tặng cậu, vừa nãy anh trai tổ nhặt được nó bên đường. Nó báo tổ, Clairra đã bị bắt đi, nó báo tổ mau cứu cô ấy. Fleur, Fleur làm sao bây giờ!

Luca òa khóc nức nò.

- Đáng lẽ tổ không nên để Clairra đi một mình, tổ phải đi cùng cô ấy! Làm sao bây giờ!

- Bình tĩnh!

Fleur chỉ nói vậy, nàng mở bức thư Deneger gửi tới, dưới ánh đèn vàng của hành lang bức thư hiện ra chỉ với một dòng duy nhất:

“Toàn tộc Vampire đã rời đi vào chiều nay. Anh sẽ tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra.”

Đóng lá thư lại Fleur quay vào phòng, giấy lát sau nàng trở ra với một cây đu đưa phép đã cắm sẵn trên tay. Nàng vỗ nhẹ vào vai Luca an ủi.

- Tổ sẽ sớm tìm thấy Clairra, đừng lo. Dẫn tổ tới rừng cây, tổ cần gặp một người.

Trong bóng đêm dần phủ xuống lâu đài, hai cô gái trẻ nhanh chóng bước qua những hành lang đông đúc, bóng áo chùng dài của họ lướt đi trên nền đá cẩm thạch bóng loáng. Lâu đài xa hoa ngày càng xa, mùi cây cỏ ẩm ướt mỗi lúc một gần, chẳng mấy chốc rừng cây đã ở ngay trước mặt. Nhìn vào khoảng tối hun hút đen không thấy lối, Fleur lạnh lùng lên tiếng.

- Thánh Fly, thần đã tới!

- Ta biết.

Tiếng đáp vọng ra theo giọng cười nhẹ, một bóng trắng dần xuất hiện giữa nền rừng đen thẫm. Thánh Fly vẫn mỉm cười, đôi tay người đang rộng.

- Chào em. Cả Luca à, chào con!

- Clover ở đâu?

Fleur cất ngang, thánh Fly giờ đã đi đến gần họ.

- Clover?

Thánh Fly vẫn thản nhiên cười.

- Có ấy rồi lâu dài từ chiều rồi.

Ánh mắt Fleur dần lạnh xuống, thánh Fly làm như chẳng hay biết, người cứ tiếp tục nói.

- Có lẽ là đi với một vài vị khách, tộc Vampire thì phải. Giờ thì họ đã tới Lãnh sự quán Bóng đêm rồi.

- Người đã biết? – Fleur lạnh lẽ hỏi. – Tại sao người không ngăn cản?

- Tại sao ta phải ngăn cản? – Thánh Fly hỏi lại. – Clairra vẫn an toàn, cô ấy không gặp nguy hiểm. Nếu muốn can thiệp, không bằng em hãy tự làm đi.

- Người muốn buộc thần phải tới tộc Vampire!

- Không! – Thánh Fly lắc đầu. – Tùy em thôi, ngay cả giờ em cũng có thể không đi mà.

Fleur im lặng, giấy lát nàng thở ra một hơi.

- Thần sẽ tới tộc Vampire.

Thánh Fly cười vẻ hài lòng, ngay lúc đó giọng Fleur lại vang lên.

- Mong rằng bọn chúng không làm gì ngu ngốc, bằng không thần sẽ trả cho chúng đủ cả gốc lẫn lá!

- Ha ha...

Thánh Fly cười khan, không rõ sao người thấy sau lưng mình lạnh lạnh, người nhỏ giọng lầm bầm.

- Đừng là được Lotus nuôi lớn, em cũng chẳng khác cậu ta bao nhiêu.

- Tớ cũng muốn đi cùng.

Luca nắm lấy tay Fleur.

- Cho tớ đi với.

- Không, con hãy ở lại đây với ta. Cứ tin vào Selen, mọi chuyện sẽ ổn.

Trước khi Fleur đáp lời, thánh Fly đã vươn tay ôm lấy Luca vào lòng. Hơi lạnh từ vòng tay người không hiểu sao lại khiến sự run rẩy của Luca biến mất, lo lắng trong lòng nó cũng dần lắng xuống cứ như được nghe một lời chú bình an.

- Còn Selen, ta đã sắp xếp người đi cùng em rồi.

Thánh Fly vừa dứt lời thì người thứ tư đã xuất hiện, Fleur ngạc nhiên nhìn qua. Nàng nhận ra, đây chẳng phải là chàng thanh niên tóc bạc mà nàng đã vô tình trông thấy dịp xuống vườn hoa chơi tuần trước sao?

- Cậu ấy là sứ giả của Đông cung, Nhật Như Vũ!

Ra không phải là Thần Ngủ tri kỷ, Fleur nghĩ thầm, Nhật Như Vũ, cái tên này thật quen, nếu nàng nhớ không nhầm người này chính là con trai của Hoàng tử Điện hạ cai quản Đông cung. Vấn đề là một vị chức cao vọng trọng, rảnh rồi cỡ nào để đi can thiệp vào việc này? Không lẽ, việc tên Vương tử tộc Vampirra kia mất tích lại có ảnh hưởng lớn tới thế?

- Đông cung cũng có việc riêng. – Thánh Fly bảo. – Tệ thế có cậu ấy đi cùng với em ta cũng an tâm hơn.

Fleur cũng chẳng để ý, điều nàng bận tâm bây giờ là mau chóng tìm được Clairra và đưa cô bé trở về. Những tên khốn của tộc Vampire chắc chắn có âm mưu gì đó khi bắt Clairra đi, không thể không nói chúng đã thành công chọc nàng nổi giận.

- Ta sẽ thay Nì mờ công không gian cho hai người. Selen, chúc em may mắn!

Trời tối mặt mù, ở một nơi xa xôi, trong túp lều của tộc tiên tri bà cụ già giường đôi mắt mờ đục ngắm nhìn những đốm lửa nhảy múa, ngọn lửa soi lên trên đôi mắt cụ một hình bóng chói lòa. Mười sáu năm bình yên đã trôi qua, Phượng Hoàng rồi cũng phải rời tổ!

Hết quyển I.

Lời tác giả: Quyển I yên bình cuối cùng đã hết. Chuyển Phiêu lưu của Phượng Hoàng cuối cùng cũng bắt đầu.

Hiện giờ thì tớ đang viết quyển 3, tớ sẽ đăng sớm thôi, nếu các cậu có tò mò thì tìm thử tên truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 32: Ai nói dối?

Lãnh sự quán Bóng đêm được coi là căn cứ địa lâu đời nhất của tộc Vampire, tọa lạc ở giữa một khu rừng lớn, cách học viện Dark Deity hai ngọn núi ba quả đồi và một eo biển hẹp. Đây là nơi sinh sống của tầng tầng lớp lớp các thế hệ Vampire, cũng là cung điện mà hoàng tộc Vampire trú ngụ. Đối với thế giới pháp thuật, đây là một nơi bí ẩn, hầu như chẳng mấy ai rành rồi lại vắng lại đây bởi lẽ cũng chẳng ai biết khi nào mình xấu số gặp phải mây tên điên khát máu trong kỳ mất kiểm soát, dù không chết cũng ngu gì đi hiến máu bất đắc dĩ vậy. Mà tần suất gặp phải những kẻ đói ăn này cực kỳ cao, bởi vậy khi Fleur bước qua cánh cổng không gian thánh Fly mở cho, đón một cơn mưa roi lật phất, thấy trước mắt mình là một bầy thú lốt người vừa xấu vừa bẩn nàng đã biết số mình hẳn cũng không đó lắm rồi. Hoặc chẳng là Clairra đi vắng nên may mắn không nhìn cười với nàng.

- Đây là những người đến đón chúng ta?

- ...

Sự tịt chịt nửa thì nàng quên mình có người đồng hành. Dành ánh nhìn như ngó kẻ thiếu năng cho thanh niên tóc bạc bên cạnh, nếu không phải lười nói Fleur thật sự muốn hỏi, này anh bạn, từ trên núi xuống à?

- Không phải sao?

Như Vũ lầm bầm. Ý đưa mắt nhìn về một đám đói khát đang nhều nước dãi tiền về phía mình.

- Vậy thì thứ lỗi!

Đúng ba giây! Fleur chớp chớp mắt, nhanh hơn cả một lần nàng rút đũa phép, còn chưa kịp nhìn rõ động tác lũ Vampire hạ đẳng trước mắt đã nằm rạp. Đứng bên nàng Như Vũ vẫn điềm tĩnh, y chỉnh lại quan cài tóc của mình, hệt như kẻ vừa một mình xử lý hết đám bầu xấu này không phải ý. Hóa ra y không phải thiếu năng, Fleur thầm nghĩ, mà là một kẻ thiếu năng tài giỏi!

Trời tối om, mưa lật phất, rừng rậm bị phủ lên màn đêm mặt mù, dùng đầu ngón chân cũng biết thánh Fly có lẽ hơi nhầm đường nên không đưa thẳng hai người đến trước cổng Lãnh sự quán Bóng đêm. Chỗ hai người đang đứng chắc cũng chẳng cách cánh cổng kia bao xa, vấn đề duy nhất còn lại là... Có ai biết đường không thế?

Mất to trùng mắt nhỏ, Fleur và Như Vũ nhìn nhau hồi lâu cũng phải rút ra kết luận là người đối diện chẳng hề giỏi hơn mình. Như Vũ hừm một tiếng nhỏ, biết thế này y đã không đánh cho lũ bầu xấu này bất tỉnh, ít nhất phải giữ lại một tên chi đường mới đúng. Nhưng sự đã rồi...

- Chắc nơi ấy cũng gần đây thôi – Y nói rồi bước lên trước. – Tiểu thư, tôi dẫn nàng đi.

- ...

Có người chịu dẫn, Fleur cứ tin tưởng đi theo thôi. Nhưng rồi sau nửa tiếng loanh quanh dưới mưa, hai kẻ mù đường, một kẻ dăm chỉ một kẻ dăm đi, lần tiếp theo nhìn thấy là Vampire hạ đẳng đang nằm bẹp dưới đất Fleur mới nhận ra rằng thì ra trên thế giới này không phải ai cũng đáng tin như Gil. Nàng vứt cho Như Vũ một cái nhìn ái ngại khi y dùng cảm muốn dẫn đường lần nữa, đoạn bước tới bên một tên Vampire có vẻ đồ xấu nhất, nàng rút cây dũa phép ra lăm nhăm dọa chú. Chỉ giây lát tên Vampire đã tỉnh, đôi mắt vàng của hắn nhìn nàng kinh ngạc và cầu đầu tên hắn mở miệng nói là:

- Công chúa, chúng thần đến đón người!

- ...

Người lừa con nít à?

Về mặt nàng hẳn đặc sắc lắm nên dù chẳng nói ra kẻ đối diện cũng biết nàng không tin. Hắn cố sức xoa tay.

- Công chúa, chúng thần thực sự được phái đến đón người! Nam tước nhận được thông báo nói người sẽ tới nên đã chuẩn bị đón người từ chiều tối giờ.

Bằng bộ dạng cháy dài thêm thường đó? Bộ Nam tước cũng đói sao?

- Tộc Vampire hiện tại rất loạn, chúng thần phải cải trang để tránh sự chú ý. Thật may mắn vì chúng thần đã tìm được người...

Dù cho xui là bị ăn đánh bầm dập!

Fleur quay lại nhìn Như Vũ. Đứng sau nàng y gật đầu rất thần nhiên.

- Được. Vậy chúng ta đến gặp Nam tước.

Về mặt của tên Vampire thoáng chốc nhẹ nhõm hẳn, hắn còn nghĩ sẽ tốn nhiều công sức lắm mới có thể thuyết phục được hai người này. Biết dễ dàng thế tự dưng hắn thấy khi này bị ăn đánh cũng đáng lắm.

Fleur nhàu mày, nàng không muốn đi theo tên này, việc duy nhất nàng muốn là mau tới đưa Clairra về thế thôi. Còn việc phải đến gặp Nam tước gì đó hoàn toàn không nằm trong kế hoạch, tên kia vừa rồi cũng nói tộc Vampire hiện tại rất loạn, thế vì gì mà muốn đâm đầu vào ấy?

- Tiểu thư, chắc chắn Clover vẫn còn an toàn. – Như Vũ nói. – Đến gặp Nam tước một chút cũng không sao.

- ...

- Hãy tin tôi!

- ...

Fleur im lặng. Nàng nhìn thẳng vào Như Vũ, ở cự ly gần nàng nhận ra, thanh niên này hình như không quen thuộc như ấn tượng đầu tiên của nàng. Y là một người hoàn toàn xa lạ, đôi mắt y đen lầy nghiêm túc và thờ ơ, nàng chưa từng quen một người như thế. Fleur xoay người, giọng nàng lạnh lẽ vang lên.

- Đi.

Tên Vampire vội vã đứng dậy như chỉ sợ muộn vài giây nàng sẽ đổi ý. Hắn dùng hai ngón tay huýt một hơi dài, tức thì một cỗ xe dơi kéo hiện ra, đoạn hắn khom người.

- Công chúa, mời!

Cánh cửa xe đóng lại một tiếng nặng nề, phút chốc cả cỗ xe lao vào màn đêm thăm thẳm.

Xe chạy chẳng bao lâu đã tới nơi. Fleur bước xuống xe, trước mặt nàng là một tòa lâu đài lớn. Có một người đã đứng chờ sẵn, nhìn gương mặt hắn rõ ràng cao cấp hơn mấy tên bầu xau nàng gặp phải. Nàng nhớ, hắn là Nam tước Oerle.

- Công chúa, mời nàng.

Nam tước không nói nhiều, hắn khoát tay rồi bước trước dẫn đường. Lâu đài của Nam tước không quá to, có lẽ đây chỉ là một điểm dừng chân chứ chưa phải cơ ngơi chính của hắn. Khấp lâu đài được trang hoàng bằng ánh nền lấp lóe, dơi đậu từng đàn như thú cảnh, máu được trưng bày như rượu trong tủ kính, tuy biết rằng mỗi tộc có một gu thẩm mỹ, nhưng thẩm mỹ kiểu này thì thật khó nhìn. Fleur trầm nghĩ.

- Công chúa, mời ngồi.

Oerle ra đầu mời cả Như Vũ ngồi xuống, hắn cũng không mấy để ý đến Như Vũ, có lẽ hắn cho rằng đây chỉ là người bảo vệ cùng Fleur mà thôi.

- Công chúa, hiện tại nàng đừng tới Lãnh sự quán Bóng đêm.

Fleur vừa ngồi đã nghe Oerle nói ngay. Hắn thậm chí còn chẳng nhớ ra chăm trà mời nước, ngón tay hắn nhịp nhịp lên bàn ra chiều sốt ruột.

- Ta biết chúng đã bắt cóc nữ thần may mắn nhưng hiện tại nếu chúng ta vội vã tới đó có lẽ nữ thần may mắn sẽ gặp nguy hiểm.

- ...

Ánh mắt Fleur lạnh đi, chờ đợi không phải điều nàng muốn. Nhìn về mặt nàng Oerle có lẽ cũng đoán được, hắn nói tiếp.

- Là thần Fly báo cho ta rằng công chúa sẽ tới. Xin hãy tin ta, ta sẽ giúp nàng.

Tối nay có vẻ có thật nhiều người muốn nâng tin tưởng, bản năng muốn tránh rắc rối của nàng cho biết nếu còn chờ đợi chắc chắn nàng sẽ bị ép can dự vào chuyện của tộc Vampire mà nàng căm ghét, thế nhưng cũng chính bản năng ấy muốn nói nàng nghe chờ đợi có lẽ biện pháp an toàn hơn đối với Clairra. Khi những kẻ bất cóc có con tin, một cuộc chiến trực diện không phải khôn ngoan, nhất là nàng còn chưa biết gì về bối cảnh lúc này nữa.

- Nói đi. – Nàng lên tiếng. – Người có một tiếng để nói tất cả những gì muốn nói.

- Công chúa... - Oerle cũng không biết nên bắt đầu từ đâu. Hắn thở dài – Chuyện bất cóc thần may mắn này là vì Vương tử của chúng ta. Vương tử Lavra, không phải ngài mắt tích, mười sáu năm nay ngài vẫn ở lãnh sự quán Bóng đêm, chỉ có điều ngài chưa một lần tỉnh lại.

Nói rồi Oerle bắt đầu kể. Hắn là Nam tước Vampire, là cận thần thân thiết nhất với Vương tử bởi vậy hắn tự cho rằng mình đã hiểu rõ mọi chuyện. Gần ba mươi năm trước tộc Vampire bắt ngờ tìm được một cô công chúa thất lạc lâu ngày, đó chính là Alex Heygoz. Alex được phát hiện vì mang trong mình dòng máu Vampire đã thức tỉnh, ngày xác nhận Alex có dòng máu Vampire vương giả cả tộc Vampire vô cùng hoang mang, không ai biết cô công chúa này từ đâu rơi xuống. Nhất là khi Alex còn mang họ Heygoz, gia tộc đạo hoa thành tinh trong giới phù thủy thì việc xác nhận càng khó khăn hơn nữa. Mà vốn cũng chẳng ai buồn xác nhận làm gì, chỉ cần dòng máu thức tỉnh đã đủ công nhận Alex là hoàng tộc Vampire rồi.

Oerle còn nhớ, Alex là một cô gái lạ lùng. Thời điểm phát hiện Alex đã được biết đến là một phù thủy thiếu năng pháp thuật sống giữa lòng đám tiêu của mọi người, bởi thế Oerle vô cùng ngạc nhiên khi cô gái này từ chối lời mời quay về tộc Vampire thừa nhận thân phận để sống danh chính ngôn thuận là một quý tộc Vampire chứ không phải là kẻ vô dụng không có pháp thuật. Được hỏi thì Alex chỉ cười, nàng bảo mình không ghét tộc Vampire nhưng nàng thích cuộc sống tự do hiện tại, thân phận một cô công chúa không phù hợp với nàng. Mái tóc nàng vàng như nắng, nụ cười rạng rỡ hơn hoa có lẽ ấn tượng ấy đã in sâu vào tâm trí vương tử Lavra, ngày gặp nàng trở về Oerle biết vương tử của hắn đã yêu rồi.

Chuyện vương tử yêu Alex ai nhìn cũng biết ấy thế mà Alex vô tư thành tình lại chẳng hay, nàng chỉ coi Lavra như một người bạn. Ba năm sau ngày gặp, nàng vui vẻ thông báo – nàng sắp kết hôn. Chú rể của nàng là Lucy Allen, thiếu chủ gia tộc quyền quý bậc nhất giới phù thủy, họ mới chỉ quen biết nửa năm nhưng tình yêu có vẻ đã đủ. Ngày hôm ấy Alex cười còn Lavra thì khốc, tình yêu đầu đời của chàng đã lên xe hoa và rồi đi như thế.

Chuyện sau đó Alex tiếp tục hạnh phúc với cuộc hôn nhân viên mãn của mình còn Lavra thì cố gắng quên đi năng công chúa trong mộng, họ vẫn là bạn thân thiết như trước đây. Những tưởng mọi chuyện cứ êm đẹp như thế không ai biết biến cố lại ập thăm xảy ra. Tộc Vampire gặp loạn, một đạo quân nổi dậy hồng lật đổ hoàng tộc tiềm ẩn, đương nhiên việc này thất bại, kẻ cầm đầu bị xử tử, trước khi chết hắn đã chỉ trời mà rằng, hắn thất bại chỉ vì chưa có được lòng dân, chỉ vì hắn chưa đánh chính ngôn thuận, chắc chắn rồi một ngày sẽ có kẻ nổi dậy thành công. Người nói vô tình người nghe hữu ý, không ai biết chỉ vì một câu nói này mà mọi chuyện lại chệch xa quỹ đạo đến thế. Cô công chúa Vampire bị lăng quyền phút chốc được nhớ tới, hội đồng bỏ lơ và những kẻ có vai vế khác trong tộc Vampire nhất loạt cho rằng sự tồn tại của Alex đúng là một mối họa, nhất là khi nàng còn có hai gia tộc lớn nhất nhì giới phù thủy đứng sau lưng hậu thuẫn, nếu một ngày Alex có ý đồ gì thì vương vị sẽ lâm nguy, muốn quyền năng có quyền muốn danh nàng có danh, thực sự quá nguy hiểm. Có kẻ đã đưa lời can gián nhưng vừa nghe tới Vương tử đã gạt đi, chẳng thật chẳng hiểu lũ người này nào có ứng nước không, ngay cả mối Alex về tộc có ảy còn chẳng động ý nói gì đến nổi dậy tiềm ẩn. Lũ người đó ngược lại lại thấy vương tử hắn đã bị tình yêu che mắt nên không nhận ra mối họa này, vì thế chúng quyết định không thông qua vương tử nữa. Và vào thời điểm chẳng ai ngờ nhất, khi vương tử ngỡ tưởng mọi chuyện đã êm đềm qua đi thì chàng lại nhận được tin dữ. Tộc Vampire quyết định bí mật xử tử Alex chôn theo cả gia đình nàng bằng một lời nguyên cổ xưa, sử dụng máu của hoàng tử Cloudy để thiết lập trận pháp. Vương tử vội vã chạy tới nhưng khi đến nơi thì chuyện đã muộn, không ai biết chuyện gì đã xảy ra trong đêm đen ấy, Alex chết, tộc Allen suy diệt vong. Cloudy vốn tưởng phải bồi táng theo thì còn thoi thóp sống còn vương tử Lavra được đưa về trong tình trạng bất tỉnh.

- Từ đó tới giờ vương tử vẫn chưa tỉnh lại. – Oerle nói. – Chuyện này là bí mật của tộc Vampire không ai dám tiết lộ ra ngoài. Chúng ta đã thử đủ mọi cách nhưng vô dụng. Vài năm trước hội đồng bỏ lơ lại đặt ra giả thiết vương tử chưa tỉnh là vì cú sốc tâm lý do mất đi người mình yêu bởi vậy họ mầu chốt là phải tìm công chúa Alex trở về mới cứu được vương tử tỉnh lại.

Nhưng Alex đã chết, mộ cũng xanh cỏ rồi, chuyện này nghe như bất khả thi.

- Công chúa, nàng biết đấy, đôi khi không có gì là không thể. Tộc Vampire của chúng ta vốn nổi danh là dòng tộc được Thần ưu ái, sống bằng máu nên thứ chảy trong huyết quản chúng ta mang theo một sức mạnh thần kỳ. Máu của hoàng tộc Vampire chính là lẽ vật hiến tế lớn nhất khi muốn bày ra những trận pháp phi thường, công chúa Alex đã chết nhưng chúng ta vẫn có thể gọi hồn công chúa trở về với điều kiện tìm được kiếp sau của nàng. Khi xưa công chúa Alex không hề giấu

việc mình là nữ thần Clover, đây chắc chắn là manh mối khiến hội đồng bỏ lao tìm ra tiểu thư Claire...

- Rồi sao nữa?

Đã kiên nhẫn ngồi nghe hơn nửa tiếng đồng hồ Fleur vẫn chưa thấy điều nàng muốn. Tại sao nàng phải chờ đợi, nếu không có gì thay đổi vậy cứu Claire càng sớm càng tốt mới đúng chứ?

- Công chúa, xin người bình tĩnh. Thuật gọi hồn người chết nhập vào người sống không phải là pháp thuật dễ làm, ít nhất hiện tại phía bên ấy vẫn còn thiếu hai điều kiện tiên quyết để thực hiện. Thứ nhất, Vampire là tộc sống nhờ sự ân sủng của mặt trăng, sự kỳ diệu trong dòng máu của chúng ta chỉ được biểu hiện khi được ánh trăng soi sáng, mà đêm nay thì... - Ocrle nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa vẫn chưa tạnh và cũng chẳng có dấu hiệu sẽ tạnh. - Thứ hai, - Hân nói tiếp - Thuật này cần máu của một vị cô huyết thống gần với Vương tử Lavra, một vị Hoàng tộc chân chính. Tất cả cô ba sự lựa chọn, hoàng đế, hoàng hậu và hoàng tử Cloudy. Mà pháp thuật này cũng có phần nguy hiểm, bất cứ điều gì đi ngược tự nhiên đều sẽ phải trả giá, nếu tiến triển xấu còn có thể mất mạng bởi vậy họ sẽ không dám dùng máu của hoàng đế cùng hoàng hậu. Vậy chỉ còn một vị duy nhất là hoàng tử Cloudy, hiện tại ngài ấy đang làm rể Quý tộc, chắc chắn họ sẽ triệu tập ngài ấy trở lại. Từ quý tộc đến đây sẽ mất hơn một ngày, xin công chúa cố đợi, chúng ta sẽ bí mật xâm nhập vào cùng chuyến xe đưa hoàng tử về. Từ giờ đến lúc đó tiểu thư Claire vẫn sẽ được an toàn, hãy nghe ta, chờ đợi sẽ tốt hơn mạnh mẽ!

Fleur im lặng, nàng ngược đôi mắt nhìn thẳng vào Ocrle, từ khi gặp hẳn đây là lần đầu tiên nàng thực sự chú ý đến hẳn. Ocrle là một gã trung niên mang bề ngoài rất chân thành và hàm hậu, giờ đây hẳn đang nhìn nàng thật tha thiết. Chốc lát nàng lặng lẽ mở miệng.

- Sao người lại muốn giúp ta? - Nàng vẫn chưa thể hiểu suy nghĩ của hẳn. Hân là cận thần thân thiết nhất của Lavra... - Chẳng lẽ người không muốn vương tử của mình tỉnh lại?

- Đương nhiên ta muốn, - Ocrle đáp ngay -Vô cùng muốn. Nhưng ta sẽ không vì muốn mà đi ngược lại ước nguyện của Vương tử. Ngài ấy luôn cầu mong công chúa Alex được hạnh phúc, ngay cả khi nàng ấy đã yên nghĩ, ta chắc chắn Vương tử sẽ không muốn quấy rầy giấc ngủ của nàng.

- ...

- Công chúa, bằng cả tính mạng mình ta thề, những điều ta làm là sự lựa chọn tốt nhất cho tất cả chúng ta! Xin nàng hãy tin ta!

*

*

*

*

- Tên khốn nam tục lợi rình mò quanh đây! Thăng khốn ấy!

Một tiếng gầm nhẹ vang lên trong căn phòng sang trọng ở vị trí trung tâm lãnh sự quán Bóng đêm. Có ba người ngồi trong phòng, kẻ vừa phát ngôn ra câu vừa rồi là một lão già da nhăn nheo gầy gò trông như chỉ nói mạnh ba tiếng là tác thơ mà chết, lão là James, kẻ đứng đầu hội đồng bỏ lao. Kế bên lão là một mỹ phụ trẻ tuổi vận trang phục quyền quý nhưng vẻ mặt thì tái nhợt không mấy sức sống, bà là Hoàng hậu Vampire. Kế cuối cùng ngồi ở phía xa hơn là một người đàn ông trưởng thành mặc áo chùng đen kín mít chẳng lộ mặt, kẻ này được biết tới là quân sư mới của tộc Vampire vừa được phong chức hai năm trước, thân thể vẫn còn là một bí ẩn. Bà kẻ này chính là chủ mưu trong vụ bắt cóc Claire.

- Còn cả tên tạp chủng kia nữa. - James nghiêng rắng. - Phải mất một ngày đường mới có thể đưa hẳn trở lại. Biết một ngày thế này nằm xư chúng ta nên nhốt quách hẳn ở đây! Đói hẳn lấy một tòa thành giờ chẳng khác nào vô ích.

- Càng kéo dài mọi chuyện sẽ càng rắc rối! - Hoàng hậu lo lắng nhìn quanh. - Chúng ta đã bắt cóc cô gái ấy... Có ta là nữ thần may mắn, còn liên quan đến mấy đại gia tộc phù thủy nữa... Chúng sớm muộn sẽ phát hiện ra!

- Hoàng hậu, người đừng lo đông lo tây nữa! - James gắt lên. - Nữ thần may mắn thì sao, phù thủy thì sao, chẳng phải mười sáu năm trước chúng ta đều đã tổng tiễn chúng xuống địa ngục cả!

- Nhưng hậu quả là mười sáu năm nay chúng ta luôn bị tộc Allen chèn ép! - Hoàng hậu run run. - Chúng đang từng bước muốn đẩy chúng ta đến chỗ chết! Nếu Lavra không tỉnh lại tất cả sẽ chấm dứt...

- Thế người nghĩ chúng ta đang cố làm gì! - James quát lên. - Điều quan trọng là cứu Vương tử tỉnh lại, mọi chuyện sẽ ổn, sẽ ổn! Vấn đề còn lại chỉ là tên Ocrle kia thôi...

- Hân luôn muốn can trở chúng ta cứu Lavra tỉnh lại. - Đôi mắt hoàng hậu long lên những tia điên cuồng! - Ta không thể hiểu được! Hân là thầy dạy của Lavra, là người mà con trai ta tin tưởng nhất! Đáng nhẽ hẳn phải một lòng tận trung với nó... Mười sáu năm trước chính hẳn là kẻ đã đi xuất giết chết Alex! Cũng chính hẳn là kẻ duy nhất đi cùng Lavra, chỉ có hẳn mới biết chuyện gì đã xảy ra đêm ấy! Và giờ hẳn lại làm mọi việc để ngăn Lavra tỉnh lại...

- Chẳng lẽ người còn không hiểu! Ocrle sớm đã có tham vọng với người vợ để vương! Thăng khốn ấy đang làm mọi cách để được ngài lên đó! Trong khi chúng ta không thể nói với bất kỳ ai chuyện Vương tử bắt tỉnh hẳn lại tiếp tục xây dựng thế lực và bày ra bộ mặt tận trung giả dối... Chỉ nghĩ cũng thấy phát điên lên!

- Quân sư, ngài có chắc chắn gọi hồn Alex sẽ khiến con trai ta tỉnh lại?

Đôi tay hoàng hậu bám lấy tay Quân sư run rẩy. Quân sư điềm tĩnh nhấc tay bà ra.

- Hãy cứ làm theo lời ta nói! Tất cả sẽ ổn!

- Được! Ta sẽ cố chịu đựng! Mười sáu năm ta đã đợi được, chỉ một ngày nữa thôi... Con ác mộng này rồi sẽ chấm dứt!

Giữa lùm cây đen nhánh phủ mặt mừng, đầu đó giữa trời cao có tiếng sáo vi vút bay bổng. Đôi mắt Quân sư lạnh lùng nhắm lại, phải, đã sắp sáu ngàn năm! Con ác mộng này cũng đến hồi chấm dứt!

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 33: Tương đối và Tuyệt đối

- Anh biết thời sáo?

Trời đã về khuya, sau khi quyết định ở lại dinh thự của Ocrle, Fleur và Như Vũ được hẳn sắp xếp nghỉ ngơi tại trên lầu ba. Vì đã dành cả ngày để ngủ nên hiện tại Fleur tương đối tỉnh táo, nàng loay quanh đi lại trong phòng một hồi thì thấy ngọt ngào quá nên ra ngoài hít thở, tình cờ thế nào lại gặp đúng Như Vũ, y ngồi trên ban công ngơ ngẩn nhìn vào khoảng rừng đen thăm trước mặt. Cũng chẳng hề báo trước y rút ra từ hòng áo một cây sáo buộc dây lụa đỏ thắm rồi đưa lên môi thổi. Fleur khá ngạc nhiên, y thế mà lại thổi được, thậm chí là thổi khá hay, một bài hát rất buồn, cũng rất quen, nàng lắng nghe hồi lâu chẳng nhận được hồi lại.

- Tôi và anh đã từng gặp nhau bao giờ chưa?

- Đây là lần đầu tiên tôi gặp tiểu thư.

- ...

Như Vũ tiếp tục thổi sáo, Fleur im lặng lắng nghe. Giai điệu này thân thuộc quá, nó khiến nàng dễ dàng buông lỏng cảnh giác để tâm hồn bay bổng, nó khiến nàng rạo rực một cảm giác yêu thương. Nàng bỗng nhớ tới Gil, nhớ đến những buổi chiều Gil lướt tay trên những bàn nhạc, đến kỷ niệm xa xôi khi đôi tai của Gil vẫn còn đó, ngày tháng ấy mọi thứ đều thật đẹp. Nàng tận hưởng nó, cảm giác bình yên đến lạ. Nàng bắt đầu nhắm nghĩ, Như Vũ là hoàng tôn của Đồng Cung, nàng cũng không biết kỳ thực chức vụ của y là gì nhưng có lẽ y khá phù hợp để làm một Nhạc sư, thậm chí còn là một Nhạc sư giỏi. Mà y đến đây làm gì nhỉ? Thánh Fly có nói y chỉ tiện thể đi cùng nàng, y tới đây vì có việc riêng của Đồng cung. Không biết ấy là việc gì...

- Tôi cần tìm người.

Đúng lúc nàng ngẩn ngơ suy nghĩ thì giọng y lại bất chợt vang lên, Như Vũ buông cây sáo xuống, y nhìn thẳng vào nàng, đôi mắt đen lấp trầm mặc.

- Là Phong thần của chúng tôi, vị ấy đã rời khỏi Đồng cung hai năm rồi không quay lại. Vài hôm trước tôi nhận được tin có người nhìn thấy vị ấy ở gần đây, tôi tính tới tìm một chút.

- ...

Ra là vậy. Fleur gật đầu. Nàng nghĩ qua nghĩ lại không biết mình có nên tỏ thiện ý muốn tìm cùng cho phải lẽ không, nhưng nàng rất lười, nàng chỉ muốn rời khỏi đây càng nhanh càng tốt, chớ dấy đưa gì nhiều. Đương bạn nghĩ ngơi, lần nữa nàng lại nghe Như Vũ nói.

- Phong thần của chúng tôi tóc trắng mắt đen, trông tương đối giống tôi nhưng hơi lạnh lùng. Nếu có thể mong tiểu thư lưu ý tìm giúp.

- ...

Giờ từ chối được không? Fleur nghiêm túc cân nhắc. Nàng tự dung hơi hồi hận khi này đã không trở về phòng mà nán lại đây làm gì. Quả nhiên thiện ý gì đó chỉ là phù du, nàng rất lười!

Thực sự rất lười!

Vì vậy ngay sau đó nàng lập tức đứng dậy. Quý mới biết còn tiếp tục ngồi lại thì vị Đông cung sứ này còn có thể lôi được chuyện gì ra.

Tốt nhất là nên cáo từ!

Hành lang thoáng chốc đã chỉ còn mình Như Vũ, y vẫn về cây sáo trên tay mắt vẫn nhìn về một phương trời xa xôi chẳng ai hiểu được. Rừng cây phía trước vẫn một màu tối đen.

*

*

*

*

Buổi sáng hôm sau kéo đến trong một tiết trời âm u khó chịu, sau một đêm tâm trạng của Fleur có xu hướng chuyển xấu, nhất là khi bữa sáng đã tới và nàng phát hiện ra trong dinh thự này ngoại trừ máu và rượu chẳng có thứ gì ăn được. Oerle cũng quên bồng mất việc này, hẳn cười ngai ngùng tỏ ý sẽ lập tức sai người đi kiểm đồ ăn về. Fleur phẩy tay tỏ ý không cần, nàng không tin mình có thể nuốt trôi đồ ăn qua tay chúng, lỗi của nàng là đã không nhớ cảm bánh Gil làm đi. Mà dù sao nhận một ngày cũng không chết được.

- Hoàng tử đã xuất phát. – Oerle thức thoi thông báo. – Ta nhận được tin ngài ấy đã rời Quý tộc vào mười hai giờ đêm qua. Đây, - Hân nói rồi giờ bản đồ ra. – Từ Quý tộc tới Lãnh sự quán Bóng đêm có hai cách dễ tới, một là đi theo đường doi bay, hai là sử dụng ba lần cổng chuyển không gian. – Vừa nói Oerle vừa chỉ trên bản đồ. – Cổng chuyển thời gian tuy nhanh hơn nhưng khá nguy hiểm, ta đã nhờ thánh Fly coi giữ, bọn họ có lẽ cũng e ngại nên sẽ không đi đường này. Chỉ còn lại đường doi bay. Vào mười sáu năm trước Hoàng tử đã bị thương nặng sau khi thực hiện pháp thuật, từ đó ngài ấy mất đi phần lớn khả năng của tộc Vampire, ngài ấy không thể hóa doi, điều này giờ lại khá thuận lợi cho chúng ta, vì nếu không thể hóa doi ngài ấy chỉ có thể ngồi xe doi kéo, một cỗ xe sẽ khó nguy trang hơn nhiều. Chúng ta cũng không biết xe sẽ bay như thế nào, chỉ có hai điều chắc chắn. Một là xe sẽ phải đi qua lối vào rừng duy nhất giữa hai hẻm núi Răng Nanh để đến được Lãnh sự quán Bóng đêm, hai là thời gian sớm nhất xe đến được đây là bảy giờ tối. Vậy nên tóm lại, trước bảy giờ tối chúng ta sẽ mai phục ở hẻm núi Răng Nanh, ta nghĩ thế là ổn.

Fleur không nói gì. Nàng nhìn chăm chăm vào tấm bản đồ trên tay Oerle, nàng hiểu hết những gì hân vừa trình bày nhưng không rõ tại sao nàng cứ cảm giác đầy lòng có điều gì không an tâm. Như Vũ có vẻ chẳng quan tâm, y ngược mắt khoảng trời hừng nắng ngoài cửa sổ.

- Có vẻ tối nay sẽ có trăng.

- ...

- Tiểu thư có muốn ăn gì không? – Y quay lại. – Tôi sẽ đi kiểm gì đó cho nàng.

Nói rồi cũng chẳng để Fleur có cơ hội từ chối y đã rào bước đi. Bóng y thoáng chốc đã khuất xa, Oerle nhìn theo hồi lâu rồi quay lại.

- Công chúa, hộ vệ của nàng thật tận tâm. Tôi có thể hỏi nàng anh ta thuộc tộc gì không?

Fleur đứng dậy, nàng dành cho Oerle ánh mắt như nhìn một kẻ ngốc.

- Anh ta là Đông cung sứ!

Gương mặt Oerle phút chốc tái nhợt.

*

*

*

*

“Huyết!”

Một âm sáo thật cao vang vọng giữa rừng, Như Vũ buông cây sáo xuống im lặng chờ đợi, chỉ giây lát đằng sau y một kẻ khác đã xuất hiện. Mặc áo chùng kín mít, kẻ này không phải Quân sư còn là ai.

- Hoàng tôn.

Hắn trầm mặc lên tiếng, Như Vũ quay người lại. Đôi mắt đen của y lặng như nước.

- Phong thần, thật lâu rồi mới lại gặp ngài.

Chiếc mũ chùi rùi xuống để lộ ra gương mặt của một thanh niên trẻ, tóc trắng mắt đen có nhiều phần giống Như Vũ. Phong thần chẳng nói gì, hân im lặng, cặp mắt hân vô cảm và lạnh lùng.

- Ngài biết ta tới đây làm gì mà. – Như Vũ nói tiếp. – Phong thần, trở về đi.

- Ta không về.

Phong thần dậm mực nói, gương mặt hân có chút mệt mỏi.

- Xong việc ta sẽ tự trở lại. Hoàng tôn hãy mặc kệ ta.

- Phong thần, ngài đừng quá phận.

- Ta quá phận? – Đột nhiên Phong thần bật cười, hân như vừa nghe thấy điều không tưởng. – Ta muốn chỉ muốn đưa Công chúa trở lại thì là ta quá phận, vậy còn ngài, Hoàng tôn? Ngài muốn gọi Nguyệt thần quay về, việc làm ấy lỗi lạc lắm sao? Ta thật tự hỏi, kỳ thật ta và ngài có gì khác nhau?

*

*

*

*

- Quân sư, sao ta chẳng tìm thấy trưởng lão đâu nhỉ?

Trưa, mặt trời lên cao nắng rực rỡ cuốn đi tất cả hơi ẩm đọng lại sau ngày mưa, Hoàng hậu bước nhanh trên hành lang khám vô số đá quý, gương mặt bà đầy âu lo.

- Ngài có thấy trưởng lão đâu không?

- Ta bảo ông ấy chuẩn bị để đi đón Cloudy rồi.

Phong thần vừa trở về, chiếc mũ chùng một lần nữa lại che khuất mặt y, Hoàng hậu thì đã quá quen khi nhìn y như thế.

- Vậy sao? – Bà bảo. – Ta vừa hay tin Clair Green đã tỉnh lại. Ngài có muốn gặp nó không?

- Không cần. – Phong thần lạnh nhạt từ chối.

- Vậy ta nên làm gì với con bé ấy?

- Cho cô ấy ăn.

Phong thần dậm nhiên trả lời.

- Cô ấy không ăn máu đâu.

- Để ta bảo người hầu chuẩn bị. Cũng phải, nên nuôi con bé cho tốt, nó còn cần thiết cho Lavra của ta.

Phong thần chẳng nói gì. Y lững lờ bước đi, bóng y đổ lại một hàng dài trên nền đá. Được một quãng bất chợt y quay lại.

- Hoàng hậu.

- Há?

- Bà có muốn con trai mình tỉnh lại?

- Đương nhiên là có.

- Dù phải đánh đổi bất cứ điều gì?

- Dĩ nhiên rồi...

Hoàng hậu đáp ngay, bà vẫn chưa hiểu lời Phong thần nói. Nhưng y thì đã quay đầu đi, dưới tấm mũ choàng đôi môi y khẽ mấp máy.

- Thành giao!

Mọi sự đã được an bài...

*

*

*

- Tiểu thư!

Tiếng gõ cửa cộc cộc vang lên. Như Vũ ló đầu vào.

- Ăn sáng.

Trời đã trưa trệt, đồng hồ báo phóng nhích thêm vài giây cho đủ mười bốn giờ, Như Vũ bày tất cả những gì mình mang về ra bàn, trước gương mặt hơi đỏ ra của Fleur một con gà nướng gói trong giấy bạc dãn lộ diện. Rót đầy rượu ra một cái bát, y giờ ra trước mặt nàng.

- Tiểu thư, uống?

- ...

Fleur lắc đầu. Nàng không thích rượu, nhất là loại rượu được ủ trong hũ nghe có vẻ rất nặng độ này. Nàng xiên tạm một miếng thịt gà rồi chậm rãi nhai trong miệng, gà cũng chẳng được ướp vị gì nhưng bù lại rất tươi nên ăn vẫn ngon. Không biết y kiểm ở đâu ra nhỉ?

- Tôi tự nướng đấy. – Như Vũ thoải mái giới thiệu. – May này gặp ngay con gà trong rừng.

Vậy nên nàng nên thấy hên vì thứ anh ta vừa mất không phải mấy con doi? Cố gắng nuốt miếng thịt gà trong miệng xuống Fleur trầm nghĩ, nàng nhìn lại mấy món còn lại được bày trên bàn tự nhiên khẩu vị giảm hẳn. Có thánh mới biết chúng làm từ gì.

- Có lẽ từ giờ đến mai cũng không mưa đâu.

Như Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ băng quơ nói. Nắng rải một màu vàng rực rỡ.

- Tiểu thư... - Hóp một ngụm rượu, y đột nhiên hỏi – Nàng có tin Ocrle?

Fleur rất nhanh chóng lắc đầu. Hắn có quá nhiều điểm đáng ngờ...

- Nhưng tôi tin thánh Fly.

Nàng nói khi, chính thánh Fly đã đưa nàng đến đây, cũng chính người báo cho Ocrle đón nàng. Điều ấy đâu khác gì nói trong một mức độ nào đó nàng vẫn có thể dựa vào Ocrle để cứu Clairia...

- Ra là vậy.

Như Vũ lăm bắm, y ngửa đầu uống cạn bát rượu đầy.

- Chúng ta luôn có xu hướng tin tưởng những người bên cạnh...

Y thờ hất ra một hơi.

Mà không biết họ có phản bội ta không?

*

*

*

Bốn rưỡi chiều, ánh nắng chỉ còn le lắt cuối ngày Fleur ngó ra phía cửa sổ, nơi này có vẻ hơi khác học viện Dark Deity, nàng cũng chưa nghĩ trôi lại tới nhanh đến thế. Nàng đứng dậy bước ra khỏi phòng, vừa lúc Nam tước Ocrle cũng đang tìm nắng.

- Công chúa, chúng ta mau đi thôi, hôm nay trời tối mau quá, chẳng mấy chốc trăng sẽ lên.

Nàng gật đầu, tay với lấy chiếc áo trùm mũ nàng đã mặc tối qua. Cây dừa phép giắt bên hông sẵn sàng, đêm nay nàng đã chuẩn bị tâm lý, dù thế nào cũng phải cứu bằng được Clairia.

- Chúng ta đi.

Ocrle vội hộ tống đằng sau nàng, ánh mắt hắn không dừng được liếc lại hướng xa, trong một khoảng rừng um tùm. Giầy lát hần ngoảnh đầu dứt khoát, quyết tâm của hắn đã hạ xuống rồi!

Cùng lúc ấy tại lãnh sự quán Bóng đêm, Hoàng hậu lại vội vã đến tìm Quân sư của mình, gương mặt bà hơi nhợt nhạt.

- Quân sư, ta mới nhận tin cấp báo nói có một đoàn quân vừa xuất phát từ phía dinh thự của Ocrle. Chắc chắn hắn muốn can thiệp vào kế hoạch của chúng ta...

- Đều trong dự liệu cả.

Chẳng buồn ngẩng mặt lên, Phong thần đáp, đôi mắt y đắm đuối nhìn vào một vật nhỏ bằng bạc y vẫn vờ trong tay.

- Sẽ không có chuyện gì xảy ra đúng không.

Hoàng hậu ngồi xuống bàn, nhìn thấy Quân sư làm bà an tâm hơn nhiều, một nụ cười khó khăn nở ra trên môi bà.

- Nghĩ tới Lavra sắp tỉnh lại ta vui lắm. Ta đã cho người đánh cắp Clairia Green, con bé ấy ồn ào lắm, trông mặt ngoan ngoãn mà lì lợm, nó không thèm ăn còn cáo ta mấy vết...

Nhưng vì nghĩ đến chuyện vui sắp tới nên bà cũng chẳng để tâm nhiều.

- Nàng ấy vẫn thế... - Phong thần lăm bắm. – Chưa bao giờ là một người dễ bảo.

Hoàng hậu không nghe rõ Phong thần nói gì, lòng bà còn đang rạo rực một niềm vui khó kiềm nén.

- Ngồi đã phải James đi đón tên tạp chủng kia về rồi đúng không? Chúng ta đã chuẩn bị kỹ càng, chắc chắn sẽ không thua tên khốn Nam tước. Ta thật chờ mong cái ngày mà hắn nhìn thấy Lavra của ta tỉnh lại, gương mặt hắn sẽ kinh hoàng cỡ nào. Mà ngay cả giờ, khi hắn thất bại trong kế hoạch do bản của mình, thật chẳng khác nào đã giáng được cho hắn một cái tát.

- Không quan trọng.

Phong thần nhẹ lắc đầu.

- Ngại báo gì cơ?

Hoàng hậu vẫn chẳng nghe ra.

- Ta nói, không quan trọng.

Phong thần vượt nhẹ vật nhỏ trong tay lần cuối rồi cắt nó vào túi, trong một thoáng Hoàng hậu đã nhìn rõ, ấy là một chiếc hoa tai khảm ngọc cũ kỹ. Phong thần ngừng đầu lên, rất rất lâu rồi y mới nhìn thẳng vào Hoàng hậu, hoặc chẳng có lẽ phải nói, đây là lần đầu tiên y nhìn Hoàng hậu như một người chứ không phải một vật vô tri. Anh nhìn của y không hiểu sao làm Hoàng hậu hơi lạnh, bản năng khiến bà lùi lại đôi chút.

- Quân sư...

- James thành công hay thất bại không quan trọng. Cloudy có được đưa về đây không cũng không quan trọng.

- Ý ngài là...

- Cả Lavra có tỉnh lại hay không cũng không quan trọng.

- Quân sư!

- Điều quan trọng là trắng đã lên.

Giọng Phong thần du dương như hát.

- Hoàng hậu, đến giờ diễn của bà rồi!

Đó là lời cuối cùng Hoàng hậu còn nghe thấy trước khi hoàn toàn bất tỉnh...

Lúc này ở hẻm núi Răng Nanh, lần khuất trong đám cây rừng, đoàn người của Ocrle đã mai phục sẵn. Gương mặt hần đầy nghiêm nghị, hần đang giải thích lần cuối kế hoạch của mình.

- Chúng ta sẽ bí mật lên vào cổ xe của Hoàng tử. Ta đã chia một đạo quân nửa để đánh lạc hướng. Phía Hoàng hậu chắc chắn đã nhận tin chúng ta sẽ can thiệp vào việc này, không bằng hãy trông kẻ tỵ kẻ, lát nữa ta sẽ dẫn đạo quân kia đánh nhau trực diện với James và cướp người, công chúa hãy nhân cơ hội ấy để tiếp cận với cổ xe của Hoàng tử. Nếu thuận lợi nàng sẽ được chứng rước đến tận Lãnh sự quán Bóng đêm. Bằng không hành sự thất bại, chúng ta sẽ ra tay cướp người thật sự! Nàng thấy ý kiến của ta thế nào?

Fleur không nói gì, đôi mắt nàng chăm chăm nhìn vào hẻm núi phía dưới, đêm qua nàng đã nghiên cứu kỹ bản đồ địa hình nơi này, so với Dinh thự của Ocrle, hẻm núi Răng Nanh càng cách xa Lãnh sự quán Bóng đêm hơn nữa. Có điều gì đó khiến nàng rất bất an, nàng có cảm giác mình đã quên đi một chuyện quan trọng...

- Trắng lên rồi.

Bên cạnh nàng Như Vũ nói khẽ, Fleur vội ngừng đầu, giờ là sáu giờ chiều và vất vèo trên đầu nàng vầng trăng khuyết đã tỏa sáng rực rỡ.

- Trắng lên sớm quá.

Ocrle xoa xoa tay, dưới ánh trăng có vẻ hần đang cầu nguyện. Nhìn một bên sườn mặt của Ocrle, Fleur bất chợt nhớ lại những điều mình đã nghe hần nói. Để hoàn thành được Phép gọi hồn cần hai điều kiện tiên quyết, một là trăng sáng, hai là dòng máu của kẻ cùng huyết thống gần kề...

Gương mặt Fleur thoáng chốc tái nhợt, nàng cuối cùng cũng hiểu xúc cảm bất an của mình từ đầu mà tới. Trăng sáng là điều kiện tuyệt đối, nhưng máu của Cloudy chỉ là tương đối, khi đặt niềm tin tuyệt đối vào một thứ tương đối điều ấy chắc chắn sẽ dẫn đến sai lầm. Fleur vội vã đứng bật dậy.

- Công chúa, sao thế?

Ocrle có vẻ giật mình thậm chí là hoảng hốt. Fleur chẳng nói gì, nàng xoe rộng đôi cánh Phượng Hoàng rồi vội vã lao đi.

- Công chúa!

Ocrle cuống cuống muốn ngăn lại nhưng trước khi hần kịp làm gì thì một cánh tay đã chặn trước mặt hần.

- Nam tước, đừng quên mất ta.

- Đồng cung sứ...

- Nếu đã rõ ta là ai thì ngài có thể thành thật được rồi. Nói đi, ngài đang che giấu điều gì?

*

*

*

Lãnh sự quán Bóng đêm vốn thường tập nập giờ vắng hoe, Phong thần đã cắt cử gần hết người theo chân James đến hẻm núi Răng nanh, giờ chỉ còn lo thợ lại vãi tên gác cổng. Phong thần đang ở căn phòng Tế sự quan trọng nhất của tộc Vampire, trước mặt y dưới giếng trời văng vặc ánh trăng soi có hai người nằm đó, trên bàn ngọc. Một người là Hoàng hậu Vampire, người còn lại đương nhiên là Clairia Green. Phong thần lặng lẽ đứng cạnh Clairia, mắt ngắm nhìn gương mặt ngày nhớ đêm mong, bàn tay giờ lên như muốn chạm vào dung nhan nàng rồi giữa đường lại buông xuống. Giờ chưa phải lúc thích hợp, y tự bảo mình, y đã kiên nhẫn hàng ngàn năm không thể để đại sự hỏng vào phút chót. Nghĩ vậy bước chân y lùi dần.

Trận pháp gọi hồn y đã bày sẵn, mọi thứ đều đã được chuẩn bị, dòng máu hoàng tộc Vampire quý giá cùng sự đồng ý của Hoàng hậu như đóng dấu vào bản giao kèo y đưa ra. Hoàng hậu luôn muốn con trai mình tỉnh lại, nhưng bà không hề biết vốn dĩ chẳng cần ai động tay thì vốn chỉ vài năm nữa Lavra cũng sẽ tự phục hồi. Giờ thì chẳng biết Hoàng hậu có còn nhìn thấy được ngày mai không.

Con dao bạc y hạ xuống lia trên cổ Hoàng hậu một đường sắc ngọt, máu Hoàng hậu ào ạt chảy xuống chiếc ly bạc đã hứng sẵn ánh trăng. Phong thần đưa tay lên miệng làm rầm đọc chú, những con chữ bạc nổi với nhau thành hàng nhảy múa quanh y. Máu Hoàng hậu chảy nổi lúc một nhiều, lời chú của Phong thần cũng dần nhanh đến không nghe rõ tiếng, dường như y đang dồn nỗi phẫn hận của ngàn năm chờ đợi vào cả giây phút này, trước mặt y thân thể Clairia dần sáng lên, lồng ngực nàng phập phồng thoắt gấp, đôi mày cau lại như phải chịu một nỗi đau đớn vô hình. Rất nhanh thôi, y trấn an nàng trong im lặng, công chúa của ta, ta sẽ đưa nàng quay trở về...

“RẦM!”

Đúng lúc ấy thì cánh cửa phòng Tế sự bật mở tung, người xông vào là một cô gái y vừa quen lại vừa lạ, nàng mở to mắt nhìn y mà gào lên.

- DỪNG LẠI!!!

Cây đuũa phép nâng giờ cao, đòn tấn công đến ngay lập tức. Nhanh như cắt, y rút ra từ trong túi ba lá bùa chắn thủ, chú phép đã gần thực hiện xong xuôi có chết y cũng không cho phép mình thất bại lúc này!

Cô gái với tóc lên tưng gào thét gì đó y không buồn quan tâm, bùa chú tấn công tới đòn đập khiến y phải toàn lực chống đỡ, dòng máu đỏ chảy ra từ hãm răng nghiền chặt của y mang theo một vị lợm lợm nơi đầu lưỡi. Y vẫn cố sức đọc chú, những tia sáng tập trung xung quanh Clairia mỗi lúc một nhiều, cơ thể nàng cứ như đã hóa thành trong suốt. Mười giây, tám giây, năm giây, ba giây...

Y - thành - công - rồi!

- Phong thần!!!

Một đòn tấn công mạnh mẽ lao tới phá nát rào chắn Phong thần giăng ra hất tung thân thể y văng xa đập vào cột ngọc. Phong thần ho lên mấy tiếng, y run rẩy vịn cột ngọc đứng dậy, đôi mắt đầy to huyết chăm chăm nhìn về phía giếng trời, ở nơi ấy ánh sáng của chủ ngữ đã tắt đi, người con gái của y sắp tỉnh lại...

Có người vội chạy đến, ngoài cô gái quen mặt kia người còn lại y còn quen hơn, đó chẳng phải là thánh tối cao Tây phương sao? Ngài ấy đến đây làm gì, phải chăng vì ngài nhận được tin hiệu nguy hiểm của nữ thần Clover?

Quá muộn rồi, khỏe mỗi rướn máu của y hơi nhướn lên, giờ đây không ai cản nổi y nữa rồi...

- Phong thần!

Chỉ vài giây sau y nghe thánh Fly gọi tên mình. Phong thần ngược mắt lên, y thấy gương mặt của thánh tối cao tái nhợt. Mà phải thôi, trước giờ gương mặt ngài ấy có bao giờ tươi tắn đâu.

- Tại sao cậu lại giết chết Clover?

Y nghe thánh Fly hỏi vậy, tự dưng y muốn cười.

- Tôi chỉ muốn đòi lại y thần mà Tây phương các ngài đã cướp của Đồng cung chúng tôi thôi. Đừng nói với tôi về Clover, tôi chỉ biết người đó chính là Thiên Nguyệt công chúa của chúng tôi, tôi chỉ đưa nàng trở lại đúng vị trí của mình...

- Không.

Thánh Fly chưa chút lắc đầu, không biết vì sao y còn nhìn ra ánh mắt ngài nhìn y chứa đầy thương hại.

- Clover đã chết. Thiên Nguyệt cũng sẽ không trở lại. Người con gái này giờ chỉ còn là cái xác. Cậu đã thất bại. Cậu, đã giết chết cô ấy!

Gi cơ!

Phong thần vội vã lao đến, y đẩy bật Fleur ra, đôi tay y run rẩy chạm vào cơ thể người con gái y trân trọng nhất. Cơ thể nàng ấm áp như vậy, nhưng tại sao lồng ngực nàng không còn thro? Tại sao mạch nàng không đập? Không đúng! Không đúng! Y đã thành công, tại sao...

“Chát!”

Một tiếng tát vang dội khiến mặt y lệch hẳn qua một phía. Y trần mắt nhìn cô gái đã tát mình, cô ấy nhìn y bằng đôi mắt hận thù rực lửa, cây đuốc phép ẩn vào ngực y đau nhói...

- Selen, dừng tay!

Thánh Fly vội can ngăn, người giữ chặt lấy tay Fleur, đoạn đẩy Phong thần ra xa, giọng người lạnh như băng.

- Phong thần, cậu đã phạm tội tự ý can dự vào bộ máy thần Tây phương và cố ý hãm hại một y thần của ta. Thay mặt hội đồng chư thần, ta ra lệnh tước chức và bắt giữ cậu. Đồng cung sứ, hãy quản người của mình cho tốt!

Chẳng biết từ bao giờ Như Vũ đã đuổi tới, y đón lấy Phong thần đang thần thờ từ tay thánh Fly, đôi mắt đen tràn đầy nghiêm nghị.

Thánh Fly không đủ thời gian bận tâm tới họ, người nắm chặt lấy vai Fleur ép nàng nhìn thẳng vào mắt mình.

- Selen, em phải bình tĩnh. Giữ chỉ có em mới cứu được Clover. Hãy nghe rõ lời ta nói! Chúng ta vẫn có cơ hội đưa Clover trở lại, trạng thái chết hiện tại của Clover chỉ là nhất thời do linh hồn bị ép rời khỏi thân thể, chỉ cần tìm lại được linh hồn của Clover, cô ấy sẽ có cơ hội sống sót...

- Người mau nói đi!

- Có một vùng đất được gọi là Tử giới, đó là điểm dừng chân của tất cả những Linh hồn chưa đi vào vòng luân hồi, linh hồn Clover chắc chắn đang ở đó, nhiệm vụ của em là phải tìm thấy được cô ấy. Giờ là bảy giờ tối, em có mười hai tiếng đồng hồ, trước bảy sáng mai em phải đưa được Clover trở lại, quá thời khắc đó Clover sẽ vĩnh viễn ra đi...

- Làm sao để đến được đó?

- Ta sẽ giúp em mở kết giới đưa linh hồn em đến. Nghe ta nói, Tử giới là vùng đất ngay cả ta cũng không hiểu hết, nơi ấy mọi thứ được gắn kết với nhau bằng sợi dây Duyên phận. Trong những người ở đây mới gắn kết của em với Clover là cao nhất, em cũng là người có bản lĩnh nhất nhưng điều gì đang chờ đợi em ở Tử giới không ai đoán trước được...

- Thần đi!

Chưa để thánh Fly nói xong Fleur đã ngắt lời.

- Thần nhất định sẽ đưa được Claire trở lại. Người hãy mau mở kết giới.

- Được!

Thánh Fly gật đầu.

- Hứa với ta, Selen, không được cạy mạnh, không được cố chấp, nếu có bất kỳ nguy hiểm nào em phải quay lại ngay lập tức! Trước mười hai tiếng, kể cả có tìm thấy Clover hay không em cũng phải quay lại, bằng không ngay cả em cũng sẽ mắc kẹt ở đó vĩnh viễn!

Kết giới một lần nữa được mở ra, một vầng sáng chói loà bao lấy Fleur, phút chốc cơ thể nàng mềm oặt ngã vào vòng tay thánh Fly. Người đỡ lấy nàng, đôi tay dễ dàng bẻ bồng nàng lên, người bước đến chiếc bàn ngọc rồi nhẹ nhàng đặt nàng xuống kế cạnh Clover. Giây phút ấy đáng sau người Như Vũ bất chợt lên tiếng.

- Thánh tối cao, tất cả những điều này đều nằm trong sắp xếp của ngài. Thật ra, mục đích thực sự ngài muốn nàng ấy đến Tử giới là gì?

Thánh Fly bật cười, người quay lại, gương mặt trước đó còn đầy lo lắng giờ thản nhiên và lạnh lùng. Người liếc nhìn Như Vũ như nhìn một cậu nhóc tò mò thú vị, chậm rãi người mở miệng.

- Ta không can thiệp vào chuyện cậu làm loạn ở Tây phương ngay dưới mắt ta, vậy thì Đồng cung sứ. Hãy biết điều một chút, hiểu kỳ sẽ chẳng tốt lành gì đâu!

Trăng vằng vặc sáng tỏ, gió ngăn ngạt một bãi ca cũ kỹ. “Tử giới là vùng đất linh hồn, trạm dừng chân trước vòng luân hồi mới... Những kẻ chưa luân hồi, những kẻ không muốn luân hồi và những kẻ không được luân hồi, công chúa nhỏ, nắm sợi dây của Duyên phận nàng sẽ gặp ai, quá khứ hay tương lai chỉ mình nàng chọn lựa...”

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 34: Tử giới

- Ra đây, ra đây nào!

Fleur cảm thấy mình dường như vừa trượt qua một ống lọc xoay thật lớn trong công viên trò chơi, dù cho nàng chưa từng thử trải nghiệm điều đó. Đầu ông ơng người lảng lảng, trước mặt nàng là một cánh cửa đã mở sẵn, phía bên kia khỏi trắng tung luồng phá vào mang theo hơi lạnh ẩm ướt, thứ chào đón nàng đến với thế giới lạ lùng này là một giọng nam không mấy kiên nhẫn. Fleur chậm rãi bước ra.

Ánh sáng chói loà phút chốc làm nàng loá mắt, phải mất hồi lâu mới có thể quen được, Fleur đưa mắt nhìn quanh. Trước khi đến đây nàng có quá ít thời gian để suy nghĩ hay mường tượng về Tử giới bởi vậy khi thế giới này đã lộ lộ hiện ra trước mặt nàng cũng chẳng mấy ngạc nhiên gì. Nét đặc trưng của thế giới này có lẽ chính là màn sương mỏng lạnh giá bao quanh phủ lên tất cả một màu trắng đơn thuần, điểm xuyết trong đó là hằng sa những sợi chỉ(?) đủ sắc giăng dọc ngang khắp nơi, kèm đó là những bóng người mờ nhạt mãi miết qua lại trước mắt nàng. Hoà ra đây chính là thế giới sau khi chết...

- Ngắm đủ chưa?

Giọng nam tiếp tục vang lên nghe vẫn chẳng mấy kiên nhẫn. Fleur hơi giật mình quá qua, bảy giờ nàng mới để ý thấy bên trái mình lần khuất trong đám sương mờ có một ai đó đang đứng. Đó là một người đàn ông trẻ, ăn vận đơn giản, vẻ mặt hờ hững, dung mạo đẹp dễ và... có tóc tím mất tím. Mắt Fleur mở to hơn một chút, nàng liếc người đàn ông này từ đầu đến chân, đầu không tự chủ được nghiêng đi, ai thế này?

Người đàn ông ấy cũng nhìn nàng nhưng thay vì ngó mắt nàng ông ta lại chăm chăm nhìn vào tay nàng, bảy giờ nàng mới chú ý, từ khi nào cả mười đầu ngón tay nàng đều đã bị những sợi chỉ đủ sắc quấn quanh, chúng bay bóng trong không khí và nhanh chóng mất hút vào sương mờ, chỉ có duy nhất một sợi chỉ lam hồ hững trôi nổi, một đầu bám vào tay nàng đầu kia nối liền với ngón tay người đàn ông lạ mặt. Ông ngược lên nhìn nàng tò mò.

- Bay là ai vậy?

- ...

Vậy còn ông là ai?

Chưa để nàng cất tiếng hỏi, ông đã lên tiếng nói trước.

- Palade Ivient! Bay biết ta không?

Đôi mắt Fleur mở to hơn chút nữa, nàng có nghe nhầm không nh? Palade Ivient? Đây chẳng phải là chủ tộc Ivient đời trước sao? Nói cách khác, đây chính là ông nội của Gil mà!

Fleur vô thức đứng thẳng, nàng cố gắng chỉnh lại biểu cảm bản thân sao cho đỡ ghê tở càng nhiều càng tốt. Chưa ai dạy nàng gặp ông nội người yêu phải làm gì, cần sách hướng dẫn! Cáp!

- Cháu là Fleur Allen. – Vì căng thẳng nên giọng nàng nghe thật lạ. – Cháu chào ông.

- A. – Palade có vẻ đã vỡ lẽ ra. Ông nắm bắt – Ta đã thấy bay thật quen mắt mà... Con của Alex à? Mà rồi sao bay chết sớm quá vậy?

- ...

Bốn mắt nhìn nhau một hồi, Fleur lắc đầu.

- Cháu chưa chết. – Qua phút bất ngờ khi gặp ông nội của Gil, bộ não nàng giờ mới kịp hoạt động để nắm bắt tình hình. – Cháu đến đây tìm người.

- Bay chưa chết? – Palade có vẻ rất ngạc nhiên. – Vậy mà đến được đây?

- Cháu là thần tình yêu Selen. – Fleur nói gọn, để giải thích một điều phi thường theo cách nhanh chóng nhất thì quyền năng của thần thánh sẽ dễ được chấp nhận hơn cả. – Người cháu cần tìm là thần Clover, trước cháu ông có thấy một cô gái tóc vàng nào không?

- Bay nghĩ nơi này chỉ có một cửa à?

Palade nhìn nàng với cặp mắt như nhìn một kẻ ngốc.

- Mỗi giờ mỗi phút có bao nhiêu người chết đi, nơi này có hàng trăm cánh cửa, xác suất ta gặp được thần Clover theo bay là bao nhiêu?

- ...

Nhìn mặt nàng đang dần ngẩn ra Palade lại càng ngạc nhiên hơn nữa. Ông gãi gãi đầu.

- Bay tính thật đấy à? Ngốc vừa chứ!

- ...

- Chắc chắn gen ngốc này không phải từ ta mà ra. – Palade nắm bắt – Rồi bay có muốn ta giúp bay gì không?

Fleur vội gật đầu.

- Nhưng mà ta là Người giữ cửa. Ta không đi với bay được. Việc tìm kiếm bay vẫn phải tự làm thôi, ta sẽ giới thiệu qua cho bay về nơi này, đầu gì ta cũng ở đây được gần hai chục năm rồi.

(Cắt)

- Đây là Tử giới đương nhiên sẽ khác với thế giới của người sống. Đầu tiên không gian ở đây là không có định, tức là bay không thể định nghĩa khoảng cách ở nơi này như bình thường bay vẫn làm, tưởng tượng như thể công nổi tắt không gian được mở ở mọi nơi, nếu bay đi đúng công, thậm chí chỉ một bước bay đã biến mất rồi. Nơi đây có rất nhiều cửa vào nhưng chỉ có một cửa luân hồi duy nhất...

Palade chỉ tay ra phía sau, dường như cảm ứng được ý muốn của ông nên tự động tách đôi để lộ sau nó một luồng sáng cao chọc trời. Cạnh bên luồng sáng ấy từng đoàn người đang xếp hàng chậm chậm bước, họ tiến đến gần nó và rồi mất hút sau những tia sáng chói lóa.

- Đó. – Palade báo. – Linh hồn mới tới đây sẽ có mười hai giờ dạo chơi để quyết định mình có chấp nhận đi vào vòng luân hồi không. Một khi đồng ý sau đúng mười hai giờ họ sẽ tập trung ở đây. Tuy nhiên bay không thể canh ở đó để chờ gặp thần Clover đâu vì nơi ấy có hàng rào bảo vệ, chỉ khi bay đồng ý chuyển kiếp mới được tiến vào. Mà ta cho là bay không muốn chết sớm thế đâu ha?

(Cắt gắt)

- Còn kia là đồng hồ thời gian.

Palade chỉ lên trên, Fleur ngược mắt nhìn theo, bấy giờ nàng mới nhận ra ở trên đầu nàng có một mặt đồng hồ khổng lồ đang chậm rãi nhích từng giây.

- Chắc bay cũng biết mình chỉ có mười hai giờ thôi chứ? Tuy ta chưa từng gặp mặt ai còn sống mà tới đây nhưng theo suy đoán của ta để trở lại thế giới ngoài kia bay chỉ còn cách đi ngược lại cánh cửa mình vừa đến.

(Cắt)

- Giờ nhìn tay bay đi. Những sợi chỉ buộc trên tay bay chính là dây duyên phận của bay, trong đó chắc chắn có một sợi sẽ gắn với thần Clover. Tiếc là chúng ta lại không biết đó là sợi nào, vậy nên bay chỉ có thể thử từng sợi một, chúc bay may mắn. Ta tặng bay thứ này.

Nói rồi Palade tháo ra từ người mình một sợi dây nhỏ và đeo nó vào cho Fleur. Ở đầu sợi dây là một chiếc lọ thủy tinh trong đó có chứa một ngọn lửa xanh đang bập bùng cháy.

- Hãy để nó bảo vệ bay. Nơi này cũng giống hết ngoài kia, luôn có những kẻ xấu nình rập, ta gọi chúng là Ác Linh. Đây là những kẻ mang oán hận không tan mà chết, chúng không đồng ý đi vào luân hồi rồi dần bị ác ý nuốt gọn lý trí để rồi trở thành một thứ cực kỳ nguy hiểm. Ác Linh rất có chấp, khát vọng lớn nhất của chúng là trả thù nhưng bởi đã đánh mất bản thân chúng sẽ không nhận ra ai cả. Ác linh trông về ngoài hết như một đám khói đen đặc, nếu bay thấy chúng hãy tránh thật xa, còn nếu chúng thấy bay vậy hãy lấy tức đập vỡ ngọn đèn này. Bay phải nhớ kỹ, đây là phép toàn mạng cho bay, một khi bị Ác Linh tấn công Linh hồn bay sẽ tan biến. Điều ấy còn nguy hiểm hơn cái chết trăm lần, bay sẽ vĩnh viễn biến mất và không thể du nhập vòng luân hồi được nữa. Cần thận! Nhớ là dù có tìm được thần Clover hay không trước mười hai tiếng bay vẫn phải quay lại đây. Hãy cứ lần theo sợi chỉ xanh nối giữa ta và bay. Mong rằng chúng ta sẽ sớm gặp lại, giờ thì đi đi.

Fleur cúi người chào Palade rồi vội vã bước đi. Những sợi chỉ đủ sắc liên tục dao động, nâng bắt lấy một sợi chỉ màu vàng rực rỡ, vàng của nắng, vàng của mái tóc Claire, vừa bước nàng vừa thăm cầu nguyện. Đi được vài bước như chợt nhớ ra điều gì nàng quay người ngo lại, đằng sau nàng Palade đã biến mất từ bao giờ.

- Ngài có biết lý do tại sao Vương tử Vampire không tỉnh lại trong suốt mười sáu năm không?

Phòng Tế sự hiện tại vẫn chỉ có ba người đứng đó, Phong thần im lặng như đã thất hồn lạc phách, thánh Fly đang dọn dẹp lại hiện trường bữa bọn xung quanh còn Như Vũ thì trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi.

- Nếu y cậu là việc Lavra nhường mạng mình cho Selen thì, ta biết.

Cũng chẳng mấy bận tâm thánh Fly đáp, gương mặt người bình thản như không.

Đáng ra Selen đã chết ngay từ khi sinh ra mười sáu năm trước nếu không có Lavra xen vào. Cậu ta đã hủy hoại trận pháp giết người tộc Vampire cưỡng ra trước khi nó kịp hoàn thành nhiệm vụ, nhờ thế mà Hoàng tử Vampire mới không chết. Khi ấy Selen là một đứa trẻ, sức ảnh hưởng của trận pháp lên nàng ấy quá lớn, tuy chưa chết nhưng cũng khó sống, chính Lavra đã đánh đổi thọ mệnh của mình để giúp nàng ấy. Tộc Vampire đúng là có sự ưu ái của bề trên, dòng máu của họ ẩn chứa sức mạnh thần kỳ, họ có thể cho người khác mượn sinh mệnh của mình để giúp kẻ đó sống mà họ cũng không chết. Lavra lựa chọn giúp Selen, cũng chẳng khác nào năm xưa cha cậu ta lựa chọn đổi sinh mệnh cho em trai cậu ta vậy. Họ rơi vào trạng thái đông băng, nhưng thật ra chẳng có gì nguy hiểm, một khi người mượn mệnh qua đời, sinh mệnh sẽ trở về nguyên bản, họ sẽ tỉnh lại ngay thôi.

- Vậy là ngài biết rõ tất cả ngay từ đầu? Nhưng vẫn có tình đây nàng ấy đến đây? Thậm chí là dùng cả Clover làm mồi dụ?

Như Vũ có vẻ khó mà tin nổi, y chăm chăm nhìn thánh Fly không chớp mắt.

- Trong ấn tượng của cha tôi ngài là một vị thánh vô cùng đáng kính. Nhưng tại sao những việc ngài làm lại khó hiểu đến vậy?

- Thế thì dùng hiểu.

Thánh Fly mỉm cười.

- Ta cũng không cần sự thấu hiểu của cậu. Mà vốn thì cha cậu cũng đã hiểu gì về ta nào?

Fleur vốn xác định mình sẽ phải đi khá lâu mới đến được đầu bên kia của sợi chỉ nên nàng khá bất ngờ khi chỉ năm phút sau nàng đã thấy một mái tóc vàng lấp ló phía xa. Không phải nói lúc ấy nàng thờ phào nhẹ nhõm đến cỡ nào, nàng rào bước nhanh hơn lòng thắm nhũ, đúng là liên quan đến thân may mắn mọi chuyện đều thuận lợi. Ấy vậy mà khi lộp sương mờ tan đi, khoảng cách cũng được xóa bỏ nàng mới nhận ra nàng đã nhầm. Còn là nhầm tai hại. Khi nhìn rõ gương mặt kẻ nắm đầu kia sợi chỉ nàng chỉ muốn quay đầu đi ngay.

- Gượm đã.

Đáng tiếc là kẻ ấy đã nhìn thấy nàng, hần đặt vội ly rượu đang uống đang uống dở xuống bàn rồi chạy lại phía nàng.

- Nàng là...

- Người qua đường!

Cái miệng của Fleur tự động trả lời trước khi nàng suy nghĩ. Nàng cũng không ngờ có lúc bản thân lại nhanh nhạy thế...

- Tạm biệt!

- Khoan!

Bàn tay hắn bắt lấy cánh tay nàng, nàng vội vã giật tay ra.

- Con gái Alex!

Hắn gọi, giọng có chút thảng thốt.

- Có phải là nàng?

- ...

Hắn hơi run, nhưng rồi gượng lại hình như chính hắn cũng không tin lắm vào giả thiết của mình, nói đúng hơn hắn không hiểu được tại sao nàng ở đây. Vương tử Vampire, thật khó ngờ người đầu tiên nàng gặp trong thế giới này lại là hắn. Fleur nhìn thẳng vào chàng trai trước mặt mình, hắn giống hệt như bức họa chết trong tập tài liệu anh Deneger đem đến cho nàng, mười sáu năm ở đây cũng không thay đổi được điều ấy. Nàng nhìn lên mặt đồng hồ không lồ trên không trung lòng thầm nhẩm tính, năm phút, nàng sẽ cho hắn năm phút, coi như bù lại mười tám năm hắn cho nàng.

Nàng gật đầu.

Ánh mắt Lavra sáng lên, chốc lát ngấm lại hình như thấy việc gặp mặt ở đây chẳng có gì đáng vui mừng gương mặt hắn có chút bối rối.

- Tôi chưa chết.

Nàng nói. Lavra giật mình.

- Vậy sao nàng ở đây?

- ...

Fleur chẳng đáp. Nàng ngoảnh lên đồng hồ lần nữa, bốn phút bốn mươi giây. Có vẻ đã nhận ra sự miễn cưỡng của nàng, Lavra cười cười.

- Nàng sống tốt không?

Cho tới khi tộc khốn nạn của ngài làm phiền tôi thì vẫn tốt.

- Mười sáu năm rồi ày nhỉ?

- ...

- Ta rất mừng vì nàng đã sống tốt.

- ...

- Coi như ta cũng bớt hồ thẹn với Alex phần nào...

- Đừng gọi tên mẹ tôi.

Fleur nhỏ giọng. Nàng vốn định im lặng tới cùng, nhưng lại không làm được.

- Vương tử. Hãy đợi thêm hai năm nữa. Tôi sẽ trả lại mạng cho ngài.

Lavra hơi ngạc nhiên, hắn cũng không ngờ nàng lại biết. Kỳ thực nàng cũng mới biết gần đây thôi, khi nghe lời thánh Fly hỏi “vì sao mười sáu năm trước em lại còn sống?” nàng mới để ý, nàng tìm hiểu, sâu chuỗi tất cả các sự kiện để đi đến kết luận kinh người, rằng tên Vương tử Vampire đã cứu nàng, chính nàng cũng chẳng dám chắc suy nghĩ của mình có đúng không cho đến hôm nay nhìn biểu cảm của hắn nàng khẳng định, nàng đúng.

Nhưng cũng chỉ có thế, chẳng thể đòi hỏi đầu đó trong lòng nàng một sự biết ơn, chỉ vì hắn đã cho nàng mượn mạng sau khi tộc của hắn giết chết cả nhà nàng. Nếu chuyện kinh khủng ấy không xảy ra nàng cũng chẳng cần phải nhận mười tám năm đến bù của hắn, thậm chí nàng sẽ sống lâu hơn nữa, đầu ai muốn chết khi đời chưa tròn hai mươi. Vậy nên với Lavra nàng chẳng biết nên dùng cảm xúc gì để gắp mặt, trong câu chuyện quá khứ hắn cũng không phải là tội đồ, nàng bằng lòng bỏ qua cho hắn, bỏ qua cho cả tộc Vampire nàng căm hận, đến mức ấy rồi nàng nghĩ nàng với hắn cũng chẳng còn nợ nần gì.

- Chỉ hai năm nữa? – Không ngờ Lavra lại hỏi – Nàng vẫn chưa xóa bỏ được lời nguyền ấy sao?

Mười sáu năm trước, tộc Allen bị thám sát, chuyện đó ai cũng biết. Rồi việc Fleur Allen may mắn sống sót cả thế giới đều đã hay tin, nhưng điều ít ai biết đến là trận pháp năm ấy đã in lại trên người Fleur một ấn tử rất gần. Mười tám tuổi nàng sẽ chết, sự đổi mạng của Lavra cũng không thể cứu được nàng một lần nữa, mằm mộng tộc Vampire muốn diệt sẽ không sống nổi quá tuổi trưởng thành. Cái tin sét đánh này đã giáng xuống khi Fleur mới chỉ là một đứa trẻ, bao hốt hoảng sợ hãi nuôi tiếc và không cam lòng nàng đã nếm đủ giờ nghe lại một lần nữa nàng cũng chẳng bắt ngờ gì.

- Có cách giải nguyên mà...

- Bằng việc kết hôn với một người mang dòng máu hoàng tộc đã thức tỉnh của tộc Vampire? – Fleur cười giễu. – Không cần đâu.

- ...

Lavra thờ dãi, đôi mắt hắn đượm buồn, mười sáu năm trôi qua hắn vẫn không ngừng tự hỏi, sao tất cả lại trở thành thế này, nếu khi ấy hắn có năng lực hơn, nếu khi ấy hắn quyết liệt ngăn cản có phải mọi thứ sẽ tốt hơn không? Alex sẽ không chết, nàng sẽ vui vẻ với gia đình nhỏ của nàng, con gái nàng cũng thế, một cô gái xinh đẹp nhường vậy phải ra đi ở tuổi mười tám chẳng phải quá đau lòng?

- Tôi vẫn ổn. – Không biết có phải vì thấy nét mặt Lavra đầy vẻ thương cảm không mà Fleur phải nói thêm. – Sống rất tốt. Tôi hạnh phúc với cuộc sống của mình. Vậy là đủ.

- Ừ.

Lavra gật đầu, chẳng biết sao hắn như nhìn thấy hình bóng Alex trên người cô gái trước mặt, có lẽ đó là mối liên kết sâu trong huyết quản, cả hai đều đẹp như thế, mạnh mẽ như thế, và rạng rỡ như thế.

- Ở đây ta cũng rất tốt. – Lavra tươi cười. – Hãy để ta du đãng thêm hai năm nữa. Ta cũng chưa muốn trở lại thế giới ngoài kia.

Quá phức tạp!

Fleur từ chối cho ý kiến, nàng ngừng đầu nhìn đồng hồ, thế mà đã quá năm phút rồi.

- Nếu chưa chết nàng mau đi đi. – Lavra gục. Được mấy giây hắn chợt nhớ ra điều gì đó. – Trước ta từng không phục vì sao mẹ nàng lại chọn cha nàng, nhưng đến giờ ta muốn nói cho con của họ biết, ta đã tin quyết định của Alex là chính xác. Lucy Allen là một người đàn ông tuyệt vời! Ta công nhận điều ấy.

- Ngài biết cả y thuật à?

Tại phòng Tế sự, sau khi chứng kiến thánh Fly chữa trị cho Hoàng hậu Vampire Như Vũ có vẻ hơi ngạc nhiên. Thánh Fly lại thấy buồn cười.

- Ta có đủ thời gian để học hết các nghề trên đời này. Tuy có hơi đáng trí nhưng mấy điều cơ bản thì vẫn nhớ.

- ...

- Ocrle đâu?

Chữa trị xong xuôi thánh Fly bằng quơ hơi.

- Tôi bảo anh ta tạm ngăn đoàn bộ lão trở về đây.

Như Vũ đáp, thánh Fly gật đầu.

- Chỗ này cũng đủ loạn rồi.

Người đưa mắt nhìn quanh, phòng Tế sự giờ hệt như một phòng bệnh trong đó có tận năm người đang bất tỉnh. Hoàng đế và vương tử Vampire nằm trong quan tài còn Hoàng hậu và hai nàng nữ thần thì nằm trên giường đá. Người thờ hất ra một hơi.

- Ocrle là một trung thần của tộc Vampire, cậu khó đi đâu để tìm được một bề tôi tốt như hần. Cậu chắc đã lợi dụng điểm này phải không Phong thần?

Phong thần im lặng.

- Ta biết cậu đã lừa Ocrle, cậu nói cậu là người của Đồng cung, cậu nói cậu có cách khiến Vương tử của hần tỉnh lại mà không cần giết Selen. Cậu nói hãy đổi mạng của Hoàng hậu cho Vương tử, phải vậy không?

Mười sáu năm trôi qua tộc Vampire không có người dẫn dắt dần trở nên loạn lạc, Hoàng hậu đã nhanh chóng chứng minh bà không hề có tài lãnh đạo, bà chẳng làm được gì ngoài khóc thương và than vãn. Hội đồng bỏ lão thì hết như những lão già lẩm cẩm cổ hủ và ngớ ngẩn, tương lai của tộc Vampire cứ u ám dần. Ocrle rất phiền muộn, mười sáu năm trước trong đêm định mệnh ấy hần đã đi cùng vương tử Vampire, hần biết rõ việc mà Lavra đã làm, hần biết rõ lý do Vương tử của hần không tỉnh lại nhưng chẳng thể nói với ai. Thậm chí hần còn bị liệt vào dạng tình nghi phản nghịch, bị cô lập và không cho tham gia vào chính sự. Với sinh mệnh bắt từ của mình Ocrle vốn tưởng mười tám năm đổi mệnh của Lavra chỉ như một cái chớp mắt nhưng không ngờ thực tế lại khiến hần lao đao. Thở rồi vào một ngày nọ hần gặp được Quân sư, Quân sư bảo hần Quân sư là người của Đồng cung, Quân sư biết cách giúp Vương tử tỉnh lại, điều kiện duy nhất là hần tìm cho Quân sư nữ thần may mắn thế hệ này là ai, Quân sư có giao tình với nàng. Giá trả của việc này là sinh mệnh của Hoàng hậu, Quân sư sẽ cưỡng đoạt để buộc Hoàng hậu cho Vương tử mượn mệnh. Đổi một Hoàng hậu vô năng lấy một Vương tử tài giỏi nhìn thế nào cũng vẫn thấy lợi, hơn nữa chỉ còn mấy năm là con gái của Alex sẽ chết, mệnh hoàn chủ Hoàng hậu cũng chẳng hề hấn gì. Và thế là một giao ước ngầm được lập ra.

- Tើc cho Ocrle là chính hần lại bị cậu lừa Phong thần nhỉ? Giờ ta nghĩ nên lệnh cho Ocrle và hội đồng bỏ lão tất cả nên rời khỏi đây trước khi Selen tỉnh lại. Bằng không đến lúc nàng ấy nổi

giận thì ta cũng chẳng ngăn nổi đâu.

- Người tin chắc là nàng ấy sẽ quay lại?

- Đương nhiên. Cô ấy là Phượng Hoàng mà!

Rời khỏi chỗ của Lavra, Fleur lại tiếp tục bước đi, lần này nàng chọn một sợi dây đỏ. Vốn có kinh nghiệm lần trước lần này nàng cũng tưởng sẽ nhanh thôi nhưng sự thật thì nàng vẫn lằm. Sau một tiếng đồng hồ đi trong sương, chưa hề có dấu hiệu gì nàng sẽ gặp được chủ nhân đầu kia sợi dây, Fleur bắt đầu bối rối, liệu nàng sẽ đi đến bao giờ?

Nhưng chính vì đã đi rất lâu nên Fleur cũng tỉnh cơ hiểu hơn về thế giới này. Thế giới người sống đông bao nhiêu thì Tử giới nhộn nhịp bấy nhiêu, trái với suy nghĩ ban đầu của nàng rằng thế giới này chỉ có sương khói mờ mịt càng đi lâu hơn nàng lại càng gặp nhiều toà nhà được xây rất kiên cố, trong những toà nhà ấy cũng có những người sinh sống, họ không ngược xuôi đi lại như nàng và phần lớn những kẻ khác mà họ điễm nhiên làm những công việc thường nhật như uống trà ăn bánh, quét dọn nhà cửa, chăm sóc thú cưng... Họ làm năng nghĩ đến lâu lâu đôi nhò Lavra ở ban này nàng đã gặp, nàng đoán rằng họ là những người đã quyết định sẽ sống ở đây lâu hơn thay vì luân hồi chuyển kiếp. Có lẽ nơi này có điều gì đó khiến họ thấy đáng sống hơn thế giới ngoài kia?

Fleur cũng nhận ra rằng, có sự khác biệt về hình dáng những người có và không có sợi chỉ liên kết với nàng, nếu có họ rõ rệt chẳng khác gì nàng đang gặp họ ở thế giới thật còn nếu không họ mờ nhạt hết như những bóng ma. Họ vội và bước như lướt trên đường, tất cả ngược xuôi, nàng đoán trong mắt họ có lẽ cũng chẳng nhìn rõ nàng.

Nhưng đương nhiên điều gì cũng có ngoại lệ, ví dụ như người đang ở trước mắt nàng đây. Nàng vốn không muốn để ý đến y nhưng định mệnh trở trêu thế nào nàng đã đi qua chỗ y ngồi tận bốn lần rồi, đến lần thứ năm thì nàng không dừng được phải chậm chân hơn. Nàng chẳng hiểu sợi chỉ đỏ này dẫn đường thế nào, nhờ nào nàng đang đi loanh quanh một chỗ?

Cả năm lần gặp y nàng vẫn thấy y ngồi đó, bó gối gác đầu bất động giữa dòng người qua lại. Điều lạ lùng nhất ở y là trên người y chẳng có lấy một sợi chỉ tơ duyên bám vào, khác biệt với tất cả những người ở đây, không một mối liên kết, không một ai có quan hệ với y, y lạc lõng ngồi đó như kẻ vô hình đã bị vứt bỏ. Một vết thương nổi bật trên nền vai trái, máu đỏ nhuều xuống thành dòng, lọn tóc bạc lè loi vụt ra khỏi tấm áo chùng của y cũng những uớt máu, máu tí tách chảy rồi dần biến mất trong làn sương chẳng để lại tăm tích gì.

Có lẽ là một người bất hạnh, Fleur ngoảnh mặt đi, nàng tiếp tục bước. Dấu sao cũng không liên quan đến nàng, nàng chẳng đủ thời gian đứng đó thương cảm và vốn dĩ cũng đâu làm được gì. Mỗi người đều có cuộc đời của họ, họ phải tự lo cho số phận của mình.

Tiếp tục đi, đi mãi sự sốt ruột trong lòng Fleur mỗi lúc tăng dần. Đồng hồ cứ chích từng giây, quỹ thời gian có hạn đang hết dần vậy mà nàng vẫn luẩn quẩn loanh quanh. Sợi chỉ đỏ như dài đến vô tận, chẳng biết đích đến cuối cùng là ở đâu.

Vậy nên vào thời điểm nhìn sợi chỉ đỏ mất hút vào sâu trong một toà nhà bỏ hoang phía trước Fleur đã cảm thấy hăng hựt không nhỏ. Nhìn tổng thể hoang tàn của nơi này chẳng mấy khả năng nàng sẽ gặp được Clairra ở đây. Chẳng lẽ nàng đi gần ba tiếng đồng hồ chỉ để đổi lại một kết quả thế này? Nhưng đã tốn bằng ấy thời gian nàng cũng không đành ngoảnh mặt đi như thế, ôm theo tâm trạng thấp thỏm "biết đâu" nàng chậm rãi bước vào.

Không có Clairra. Nơi góc phòng nhỏ hẹp và bụi bặm chỉ có một người đàn ông mặc sơ mi đen tay quần xiềng chân quăn quác, một bản sắt to đâm thẳng xuyên qua lồng ngực gĩa trôi gĩa vào chiếc cột kê cạnh gửi gĩa trong tư thế bất động. Máu khô đóng cặn quện cùng bụi phủ và rêu phong khoắc lên trên người gã một vẻ cô tịch.

Không phải Clairra...

Fleur thăm nghĩ thế, nàng dọm bước đi, đúng lúc ấy cái đầu đang gác xuống bất động của gã đột nhiên lại chậm rãi ngẩng lên, đôi mắt đỏ đẫy về yêu dị gã nhìn thẳng vào nàng...

- Ta đã đợi nàng từ rất lâu rồi – Khóe môi đỏ máu nhướn lên một nụ cười ma mị – Selen của ta...

Trong khoảnh khắc tên thần được thốt lên không biết tại sao Fleur thấy tim mình như bị bóp nghẹt. Lý trí nơi nguy hiểm, mau rời khỏi nơi này nhưng đôi chân không nghe theo, nàng đứng như trời trồng tại chỗ.

- Ta rất nhớ nàng – Giọng khàn khàn gĩa buống lời ni non – Rất nhớ, rất nhớ. Nhớ đến điên dại... Selen lại đây, để ta ôm nàng nào.

Bàn tay gĩa khê vẩy, sợi chỉ đỏ rung rinh, tiếng xiềng xích vang lên lịch cách như ngăn một bản nhạc xưa cũ, thoang thoảng đầu dây giữa gió và sương có một mùi hoa hồng nồng nàn.

- Anh là ai?

Fleur đột nhiên thấy hơi chóng mặt. Nàng loạng choạng vịn vào tường. Thứ gì đó bức bối đang muốn phá tung lồng ngực nàng thoát ra.

- Selen... - Gã vẫn chậm rãi ni non – Selen...

Thêm nỗi tiếng gọi đầu óc nàng lại càng quay cuồng hơn, cuối cùng đôi chân chẳng chịu được nữa nàng ngã khuỵu xuống sàn, ôm lấy ngực nàng như muốn nòn hết những gì nàng có, vậy nhưng kết quả nàng lại chẳng nòn được gì.

- Selen...

Giọng hần gọi như ma chủ chậm rãi tây nảo nàng, tiếng gọi xoa dần đi những suy nghĩ và ý thức trong nàng, cứ như thế hần đang gọi một người khác...

- Vincent...

Đó là âm cuối cùng nàng thấy miệng mình phát ra trước khi hoàn toàn bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 35: Em là ai?

Lúc giắt mình tỉnh táo lại chẳng hiểu sao Fleur đã thấy mình đang đứng giữa đường, ký ức trước đó của nàng là một mảng trắng xóa, nàng nhớ nàng đã đi theo sợi chỉ đỏ, nàng nhớ nàng đã gặp một ai đó vậy mà lại không nhớ người đó là ai, không nhớ mình đã tiêu tốn nửa tiếng cho việc gì càng không nhớ tại sao nàng lại đứng ở đây. Nhưng nghĩ ngợi không phải là việc Fleur thích làm, chỉ cần biết người nàng vừa gặp không phải là Clairra nàng đã sẵn sàng vứt tất suy nghĩ ra sau đầu. Nàng tiếp tục chọn một sợi chỉ, lần này nàng chọn màu xanh lục, bước chân nàng lại nhắc lên cho cuộc tìm kiếm mới bắt đầu.

- Phong thần, ta nghĩ cậu cũng nên rời khỏi đây càng sớm càng tốt. – Ngồi trên một cái ghế, buồn miệng thánh Fly lờ lả từ nơi nào đó một chiếc bánh, người chậm rãi bóc nó ra. – Dù Selen của ta có gương mặt giống Nguyệt thần như đúc thì cũng chó lằm tương, đó không phải Nguyệt thần để thương năm nào đâu.

Phong thần im lặng cứ như hồn của y vẫn chưa quay về. Hồi lâu khi chẳng ai nghĩ y sẽ nói gì nữa thì y lại lên tiếng.

- Thánh tôi cao, tôi vẫn không thể hiểu...

- Hừm?

- Tôi đã chuẩn bị rất đầy công, mọi thứ đều chuẩn xác, không có sai sót gì, vậy thì... tại sao công chúa của tôi không trở lại?

- Làm sao mà ta biết? – Thánh Fly bật cười, đôi mắt cong cong người như đang nhớ đến một chuyện gì đó. – Nếu ta mà biết ta đâu phải chờ đợi như vậy. – Nhấn nha người cắn một miếng bánh. – Ta cũng từng yêu mà, chỉ là lâu quá nên quên mất rồi thôi...

Hai sự lựa chọn tiếp theo đều là sai lầm, Fleur ngược mắt lên nhìn đồng hồ đã chỉ gần ba giờ sáng, số sợi chỉ chưa được lựa chọn trên tay nàng càng ít dần đi. Hồng, xám, đen, cam, trắng... Nàng lướt tay qua từng sợi một cuối cùng những ngón tay của nàng dừng lại trước sợi chỉ trắng mong manh. Nếu có thể nàng sẵn sàng đánh đổi tất cả số may mắn còn lại của nàng cho lần lựa chọn này.

- Xin cậu, Clairra. – Nàng lắm bầm – Chỉ lần này nữa thôi... Phải đúng đấy!

Không biết có phải vì lần này nàng chịu nói thành lời nên trời cao đã nghe thấu hay không, nhưng kỳ diệu thay chỉ mười phút sau nàng đã tìm thấy được cô gái quan trọng của nàng.

Bước chân nàng dừng lại ở một biệt viện nhỏ, nơi này được xây theo kiến trúc Đông phương cổ kính mà nàng mới chỉ thấy trong sách vở, xung quanh trồng đầy cây xanh mát tằm mắt, trước cửa dưới một tán hoa đào Clairra đang ngồi đó với người đàn ông và một người phụ nữ đứng tuổi, họ mặc trên mình trang phục gần giống Như Vũ, đôi mày Fleur hơi cau lại, chẳng nhẽ đây lại là người của Đông cung. Nhưng có vẻ họ chẳng có ý đồ xấu gì, ngồi bên họ Clairra đang vui vẻ cười. Người phụ nữ thấy nàng trước, bà vỗ nhẹ lên tay Clairra phút chốc cô bé quay mặt ra, một nụ cười rạng rỡ nở.

- Cuối cùng cậu cũng tìm thấy tớ!

Clairra hạnh phúc chạy tới, nó bám chặt lấy tay Fleur.

- Tớ đợi cậu lâu lắm rồi – Clairra ôm chặt lấy người con gái trước mặt, nó dụi dụi vào vai nàng. – Nếu cậu không tìm thấy chắc tớ sẽ khóc mất...

- Ta đã nói nàng ấy sẽ tìm được con mà.

Từ lúc nào hai người lạ mặt kia cũng tiến tới, người đàn ông xoa nhẹ lên tóc Clairra.

- Cũng may có cô chú. – Clairra buông Fleur ra. – Nếu không con sẽ hoảng lắm..

- Giờ thì ổn rồi, con cứ đi theo nàng ấy là được.

Người phụ nữ trầm tĩnh hơn, bà âu yếm nhìn Clairra.

- Về đi con gái, đừng quên chuyện lời của chúng ta đến người đó. Chúc con hạnh phúc, con của ta.

Có lẽ vì mọi chuyện diễn ra quá chóng vánh nên đến khi tạm biệt đôi vợ chồng lạ mặt kia để rồi đi Fleur vẫn chưa tin nổi mình lại tìm được Clairra dễ dàng thế. Bên cạnh nàng Clairra vẫn không ngừng nói.

- Tớ suýt khóc cạn nước mắt luôn, may mà gặp cô chú ấy. Họ đưa tớ về đây, bảo tớ ở yên đó chờ người đến đón. Họ thật là tốt.

- ...

- Cậu cũng thật là tốt, Fleur à. Cậu đã tới tìm tớ...

- ...

- Nhưng mà tớ chưa hiểu gì hết. Sao tự nhiên tớ lại bị bắt cóc chứ?

- ...

- Trong lúc bất tỉnh thế nào mà chết luôn được mới sợ chứ...

- Cậu chưa chết. – Hồi lâu Fleur lặng lẽ đáp lại. Nàng siết chặt hơn bàn tay của Clairra. – Tất cả là tại tớ. Xin lỗi cậu.

- Hờ?

Clairra tròn mắt nhìn, phút chốc nó phì ra cười.

- Khi nào về hãy gái thích cho tớ kỹ hơn. Dù sao chính cậu là người đến dắt tớ về, tớ còn muốn cảm ơn nữa ấy. Xin lỗi và cảm ơn thế là hòa, được không?

Đôi mắt phượng cong lên như hình trăng khuyết, nhìn Clairra thoáng chốc Fleur cũng mỉm cười.

- Trở về tớ phải gặp thánh Fly... - Clairra tiếp tục lù rù kể. – Cô chú vừa nãy bảo tớ chuyện lời cảm ơn tới người, họ bảo họ sống tốt lắm, còn bảo người đừng tự trách mình nữa...

- ...

- Họ là ai á? Tớ cũng có biết đâu. Họ bảo thánh Fly tự biết.

- ...

- Ra thế giới sau khi chết nó như thế này...

Lúc đến đây vì còn đang bận khóc Clairra vẫn chưa kịp nhìn rõ, giờ trở về an tâm rồi nó mới có dịp để ý hơn.

- Đồng nh? Cứ luân hồi chuyển kiếp thế này vậy cả thế giới ban đầu cũng chỉ có bằng ấy linh hồn thôi nh? Nếu tổng hợp hết các kiếp chắc mọi người đều quen nhau cả ấy. Cậu coi này, - Nói rồi nó giơ tay lên. – tay tớ đây chỉ luân. Một sợi nói với cậu này. Hai sợi nói với hai cô chú vừa rồi nữa, tiếc là họ không chịu nói họ là ai. Tớ nghĩ có lẽ mấy kiếp trước tớ đã gặp họ. Nếu có thời gian thật muốn đi thăm hết những người có duyên với mình. Coi xem họ sống thế nào, có tốt không? Nếu họ đều hạnh phúc như hai cô chú vừa rồi thì thật tốt. Lần tới chết thật thế nào tớ cũng sẽ đi thăm họ.

- ...

- Nhưng sao đằng kia lại có người ngồi giữa đường thế nh?

Lưu riu được một hồi Clairra chỉ tay qua. Không ngoài dự kiến đó chính là kẻ lù lùng Fleur đã gặp bảy tám lần trước, y vẫn ngồi đó im lìm như một tảng đá, chỉ có dòng máu đỏ không ngừng chảy ra chứng minh rằng y không phải tượng.

- Người ta còn đụng phải y kia. Sao y không tránh đi vậy? Y đang bị thương mà, ngồi đó làm gì?

Càng nói Clairra càng thấy sốt ruột, nó lắc lắc tay mình khỏi tay Fleur đoạn muốn chạy đến nhưng chưa kịp làm gì Fleur đã níu tay nó lại.

- Cậu đứng yên đây. – Nàng nói khẽ. – Để tớ.

Nói rồi buông tay Clairra ra Fleur chậm rãi bước tới. Nàng tìm trong túi mình một chiếc khăn tay trắng, giơ ra trước mặt kẻ lù lùng kia. Đây là việc nàng đã muốn làm ngay từ lần đầu tiên thấy y, nàng đã trì hoãn nhiều lần với lý do cần tìm Clairra, giờ đây khi đã thấy cô ấy nàng cũng nên hoàn thành việc nên làm.

- Cho anh.

Nghe giọng nàng hình như y hơi giật mình, cái đầu nghiêng nghiêng chậm rãi y ngược mắt lên. Đến khi nhìn rõ thứ được che lấp đằng sau tấm áo chùng Fleur còn giật mình hơn nữa, nàng không tự chủ được lùi lại sau một bước.

Con người này không có mặt! Nói đúng hơn gương mặt y đã bị hủy hoại hoàn toàn để lại một đám bầy nhầy đầm máu, chỉ còn hai tròng mắt bạc quai dị đầm đẫm ngó nàng, đôi mắt ấy vẫn không ngừng chảy dịch, không biết là máu hay lệ...

- O, biến mất rồi?

Clairra ngạc nhiên kêu lên, nó chạy tới bên Fleur ngó trước nhìn sau.

- Anh ta đâu mất rồi?

Fleur lắc đầu, nàng cũng không biết. Y cứ thế biến mất trước mặt nàng như tan vào sương khói, hết như y chỉ là một ảo ảnh không hơn.

- Đi thôi.

Nàng bảo với Clairra. Con người đó có lẽ sẽ đi đến nơi thuộc về y, nàng cũng cần trở về nơi của nàng.

Và thế rồi hai cô gái lại tiếp tục du ngoạn trong sương, Fleur lần ngược lại theo sợi dây màu lam, nàng không rõ mình còn cách cánh cửa đến bao xa nhưng khi đã nắm chặt lấy tay Clairra nàng lại cảm thấy an tâm đến lạ. Cô ấy là nữ thần may mắn mà, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.

Không biết có phải vì an tâm quá sớm không mà vui quá hóa buồn, chỉ một lúc sau Fleur đã nhận ra ngay cả Clover cũng thế thay đổi số phận rắc rối của nàng. Lần thứ hai Clairra chỉ tay về phía xa xa.

- Cái gì kia nh? Khói đen á?

Trái tim Fleur lập tức hẫng mất một nhịp, nàng nhìn theo hướng tay Clairra chỉ, cách nơi nàng đứng tầm hơn chục mét có một luồng khói đen du du荡荡. Nàng kéo vói tay Clairra nhưng không kịp, cô về “nó” đã nghe thấy tiếng gọi của cô bé.

Ác linh đang đến!

Làn khói đen điên cuồng bay thẳng về phía con mồi, nó tụ lại thành một hình dạng méo mó quái đản, cái miệng nó ngoác ra cười sung sướng. Giây phút ấy Fleur như ngừng thở, nàng biết nàng không chạy được, bản năng hành động trước khi nàng kịp nghĩ. Giật chiếc lọ thủy tinh đang đeo ở cổ nàng dùng sức ném mạnh nó xuống sàn, từng mảnh thủy tinh tung toé bắn ra, ngọn lửa lập loè bên khói rồi bùng cháy thành một nguồn sáng mãnh liệt khiến Fleur và Clairra phải nhắm tịt mắt lại. Chưa đầy mấy giây Fleur đã thấy có một bàn tay gồ ghề lên đầu mình.

- Xong rồi. Mớ mắt ra bay.

Palade đã đến. gương mặt ông cau lại có vẻ không mấy thoải mái, nhưng điều này chẳng ảnh hưởng gì đến niềm hạnh phúc của Fleur khi lại nhìn thấy ông.

- Ai đây ạ?

Đứng ở giữa quay qua quay lại Clairra vẫn chẳng hiểu gì.

- Chuyện gì vừa xảy ra vậy? Ánh sáng đó là gì thế? Khói đen đâu mất rồi.

- Ta đuổi nó đi rồi.

Palade lăm bắm

- Giữ thì mau nào, ta dẫn tụi bay ra khỏi đây.

Nói rồi Palade bước lên trước, vừa dẫn đường ông vừa nói.

- Bay đi lâu khiếp, mãi chẳng quay về, lúc về còn đựng luôn được cả Ác linh. Bay cao số cũng không phải vừa đâu.

- Ác linh? – Clairra hỏi lại. – Là thứ vừa rồi ă?

- Đừng sợ. Chắc số tụi bay cao lắm cũng chỉ gặp chúng được một lần thôi, nếu gặp lần hai thì ta cũng đánh chịu.

May phước sao lần này Palade nói đúng, mười phút sau Fleur đã an toàn đứng trước cánh cửa quen thuộc. Nàng ngước mắt lên nhìn đồng hồ, giờ là bốn giờ kém. Vẫn còn đủ thời gian.

- Châu cảm ơn ông..

Nàng bảo vói Palade, thế nhưng chưa kịp nói xong ông đã xua xua tay.

- Miễn miễn. Trần đời ta ngại nhất nghe được mấy lời cảm ơn. Về đó rồi nhớ mà sống cho tốt. Đừng có kể với Esme là đã gặp ta. Giờ nó cũng gần bốn mươi rồi đấy nhỉ?

Mắt ông khẽ đảo quanh, câu hỏi cổ kìm giữ lăm của ông cuối cùng cũng bật ra khỏi môi.

- Nó vẫn bình an chứ? Cả mấy đứa cháu ta nữa... Chúng có hạnh phúc không?

- Họ đều sống rất hạnh phúc. Gil thỉnh thoảng vẫn kể cho cháu nghe về ông...

- Bay lại nói dóc, lúc ta chết thẳng nhỏ còn chưa thôi nói, nhớ gì nữa chứ...

Tuy gạt đi nhưng Palade vẫn không giấu nổi nụ cười, niềm vui làm gương mặt ông rạng rỡ hơn hẳn. Nỗi niềm của những người đã ra đi là luôn lo lắng cho những kẻ còn sống, nỗi niềm của cha mẹ là luôn yêu thương con.

- Ông Palade... – Fleur đột nhiên đưa tay ra nắm chặt lấy tay Palade, đôi tay ông đầy những vết chai của một người đã hành nghề y cho đến khi nhắm mắt. – Chú Esme, Gil và El đều đang sống rất tốt, ông hãy yên tâm. Ông đừng chờ họ nữa...

- Ý bay báo ta hãy luận hồi đi hả? – Palade bật cười. – Ta đâu có nói ta không luận hồi vì chờ tụi nó. Vớ vẩn. Ta chỉ tạm dừng chân chút thôi.

Nói rồi ông phẩy phẩy tay.

- Đi đi, đừng cản trở ta làm việc. Bay thấy bay đứng đây này giờ sương mù nó đầy thấy ón không? Mau về đi ta còn đón người khác nào.

Quả đúng vậy, Fleur cũng nhận ra màn sương xung quanh nàng càng lúc càng dày hơn, dày đến nỗi nàng chẳng nhìn rõ Palade nữa rồi.

- Vậy... lần tới cháu sẽ gặp ông..

- Bay lại ngốc rồi, ta đã báo ở đây có rất nhiều công cơ mà. Chính bay còn khuyên ta đi luận hồi cho sớm nữa, rõ lắm nhảm, về mau đi!

Chẳng biết nói gì hơn nữa, thoáng chốc Fleur và Clairra đã bị đẩy trở lại lối vào Tử giới. Một phép màu lóa lên, giấy lát bóng hai cô gái đã mất hút.

Nụ cười vẫn còn vương trên môi Palade dần rồi nhạt, nếu Fleur còn ở lại đây nàng sẽ nhận ra sau màn sương mù kia từng đường nét trên cơ thể Palade cũng nhạt dần, như ngọn nến trước gió bập bùng rồi chực tắt dỗi mắt Palade ngước lên nhìn một nơi nào ấy xa xôi, khóe mắt ông chảy ra một giọt lệ.

- Cella... - Ông khẽ gọi. – Con của chúng ta sống rất tốt. Cháu ngoại của chúng ta vừa ở đây, con gái của Alex đấy, em có nhìn thấy không?

Chẳng biết Palade đang nói cùng ai ngoài màn sương mờ mịt nơi này, chúng bao quanh ông như muốn hoà tan ông vào chúng.

- Anh vốn muốn đợi Esme rồi mới tới gặp em, nhưng em thấy đấy, anh phải cứu con bé mà. Đừng có giận anh... Cella...

Tiếng gọi yêu thương nhỏ dần rồi biến mất, một cơn gió thoảng qua thổi tan đi bóng hình mờ nhạt của người đàn ông tóc tím. Trên nền đất chỉ còn lại một chiếc lọ thủy tinh...

Vỡ vụn!

.

Việc sau đó tình lại ở lĩnh sự quán Bóng đêm rồi được thánh Fly mở cổng không gian đưa về học viện Dark Deity thế nào Fleur cũng chẳng nhớ rõ, đầu óc nàng một mõi tối độ vừa đặt chân về học viện nàng đã như kẻ mộng du tìm đường về tháp Bắc. Đứng sau nàng chỉ còn lại Clairra đang đứng cùng thánh Fly, cô bé nói có lời căn dặn đến thánh Fly nhưng chẳng biết vì sao giờ hình như Clairra còn đang bận suy nghĩ điều khác.

- Palade, Ác linh... A! – Đột nhiên Clairra kêu lớn. – Nhớ ra rồi.

- Có làm ta hết hồn.

Thánh Fly đứng cạnh cũng bị giật mình, người trần trần ngó nó.

- Làm sao vậy?

- Thần nhớ ra Người giữ cửa ấy là ai rồi. Palade Ivient, ông ấy rất nổi tiếng, thần đã nghe người đón thần ở Tử giới nói đến ông ấy. Ông ấy là người duy nhất còn sống sau cuộc đụng độ với Ác linh nhiều năm trước... - Clairra nói, nó đang cố nhớ lại câu chuyện mà mình được nghe, tiếc là khi ấy nó còn bận khóc quá nên chẳng để ý nhiều. – Nhưng vợ ông ấy đã mất, bà ấy hi sinh để che chắn cho ông ấy, tình yêu của họ vĩ đại đến nỗi đã trở thành truyền kỳ của Tử giới. Vì quá đau buồn nên Palade không chịu luận hồi mà trở thành Người gác cửa... Hóa ra lý do là thế?

- Cô nói lại đi!

Đột nhiên cổ tay bị nắm chặt lấy, Clairra giật mình ngó sang, đối diện nó gương mặt thánh Fly hoảng hốt chưa từng thấy.

- Dạ?

- Nói lại đi – Giọng người hơi run. – Ai chết?

- Dạ... Vợ của Palade ă. – Clairra cũng run theo. – Bà ấy bị Ác linh tấn công khi bảo vệ Palade...

- Vợ của Palade Ivient... - Đường như thánh Fly vẫn chưa chịu tin. – Người đó tên là gì?

- Be... không, Cella. Là Cella ă. Cella Brown.

Đôi tay đang nắm chặt của thánh Fly đột ngột buông thõng, người thất hồn lạc vía lù lại hai bước. Đối diện người Clairra vẫn chẳng hiểu gì.

- Họ đều là người đã chết rồi mà? Bị tấn công lần nữa cũng chết thế nào được nhỉ? Mà bạn này Palade ông ấy còn bảo vệ chúng thần nữa, ông ấy vẫn ổn mà...

Nhưng bây giờ thánh Fly dường như chẳng còn nghe thấy lời nó nói nữa, trí óc người như loạn thành một mù. Ở Từ giới, bị Ác linh tấn công chắc chắn không thể sống, chết thêm một lần linh hồn sẽ hoàn toàn biến mất không thể nhập luân hồi. Thế nhưng Cella Brown, đó chẳng phải là nữ thần tình yêu thế hệ trước hay sao...

Đôi mắt người kinh hoàng nhìn về cái bóng trắng xiêu vẹo xa xa...

"Nếu Cella đã chết vậy thì... Fleur Allen, em là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 36: Vincent

- Clairra! Lạy thánh Fly cậu đã trở về!

Đó là câu đầu tiên Luca thốt lên sau khi nhìn thấy Clairra và cũng là duy nhất vì sau đó cô bạn oà ra khóc nức nở khiến Clairra luống cuống chẳng biết làm sao. Clairra vốn định trở về phòng mình đợi khi trời sáng hẳn sẽ đến chơi với Luca vì nghĩ bốn giờ sáng Luca chắc đang ngủ, nhưng thánh Fly lại bảo với nó rằng Luca đã đợi nó hai ngày nay không hề chớp mắt, nếu nó chưa về chắc chắn Luca sẽ không ngủ nổi. Và quả đúng thế thật, khi nó đến căn nhà gỗ cạnh vườn hoa, nơi này vẫn đang sáng đèn, Luca đang ngồi ngẩn ngơ ngoài bậc thềm, cô bạn ào ra đón nó với một đôi mắt sưng húp đỏ hoe chẳng biết do khóc nhiều hay do thiếu ngủ. Cho đến mười lăm phút sau đó Clairra đã dùng mọi khả năng mới đỡ được Luca tạm nín, vừa cảm động nó vừa có chút dờ khóc dờ cười, đáng nhẽ người cần được an ủi tâm hồn bảy giờ phải là nó chứ.

- Rốt cục... đã có chuyện gì xảy ra?

Nắc nắc mấy lần Luca mới hỏi được tròn câu.

- Chi là hiểu lắm thôi. – Clairra trả lời qua quýt. Còn chưa biết chuyện Luca đã khóc đến cỡ này nếu biết nó vừa chết đi sống lại có khi Luca sẽ chôn nó trong nước mắt luôn mất. – Tộc Vampire mời tớ đến thăm vương tử của họ. Anh ta không được khỏe... Ồ, đại khái thì họ muốn tổ chức phúc cho anh ta... Ồ, chóng khỏe lại...

- Vậy mà không mời được hẳn hơi lại bất cậu đi như vậy sao?

- Chi là hiểu lắm, hiểu lắm thôi.

- Thật không?

- Thật! – Clairra gật đầu khẳng định, nó ngo quanh quất. – Mà tớ đói quá... - Hai ngày nay nó đã được ăn gì đâu. – Có gì ăn không?

- Họ mời cậu làm khách mà không cho cậu ăn no à?

- Ồ... Không hợp khẩu vị. Cho tớ một cái bánh đi.

- Tớ cũng đói... - Luca dụi dụi mắt. – Đợi tớ...

Nói rồi, Luca đứng dậy chuẩn bị. Trong nhà cũng không có nhiều đồ, Luca chỉ tính làm hai cái bánh mì kẹp thịt đơn giản, trong lúc làm cô bạn với từ trong ngăn tủ đưa cho Clairra một tập thư cỡ tầm hai mươi lá...

- Của cậu.

Clairra vốn định lấy. Nó lướt qua một lượt, toàn bộ chúng đều là thư của Louis, nó mở từng lá thư, vừa đọc mắt vừa nhòa đi. Nó không thể nói với Luca khi bị bắt đến tộc Vampire nó đã sợ hãi cỡ nào, khi mở mắt ra và nhận được tin mình đã chết, khi nghĩ rằng sẽ không thể gặp lại Louis, Luca, anh hai và cha mẹ nó đã tuyệt vọng ra sao, nó không thể nói hai ngày vừa qua đối với nó hết như địa ngục. Giờ đây, một lần nữa trở lại, đọc những dòng thư yêu thương của Louis cũng chỉ có nó mới biết nước mắt nó đang chảy ra là vì đâu.

- Louis không thấy cậu trả lời nên chắc lo lắm... - Luca thì chỉ nghĩ Clairra xúc động. – Anh ấy gửi thư liên tục luôn, tớ chẳng biết làm thế nào. Cuối cùng thánh Fly bảo tớ, cứ đáp thư là cậu đang đi công chuyện cùng người, mãi thế anh mới nghe. Tớ nghĩ là cậu nên sớm viết thư báo lại cho Louis, không anh sẽ lo lắm...

- Ủ, tớ viết liền...

So với Luca Clairra lại càng biết rõ hơn Louis đang lo lắng thế nào, trong này lá thư cuối Louis chỉ hỏi nó làm sao không? Nếu không có lá thư đáp lại của Luca có lẽ Louis đã bỏ việc ở tộc Hồ mà trở về ngay rồi. Tuy nó rất muốn nhanh chóng gặp lại Louis nhưng chuyện nào ra chuyện ấy, không nên khiến Louis bất an.

- Ăn xong ở đây ngủ luôn với tớ nhé?

Đưa chiếc bánh kẹp thịt cho Clairra, Luca bảo.

- Tớ phải ôm cậu được một đêm mới yên tâm được. Hai ngày nay cứ như mộng ấy, tớ vẫn sợ lắm...

- Ủ. Tớ còn sợ hơn...

Clairra lăm bắm nó kéo Luca ngồi xuống cạnh mình rồi vòng tay ôm lấy cô bạn.

- Luca à...

- Hửm?

- Thật cảm ơn vì có thể nhìn thấy cậu lần nữa...

- Hửm?

- Tớ bảo cảm ơn cậu đã làm bánh cho tớ!

- Ăn mau kẻo nguội.

- Nhưng mà nó còn nóng lắm.

- Thôi ăn đi, cậu gây hóp đi rồi kìa.

- Thật hả?

- Thật! Hay ăn luôn cả miếng của tớ đi này...

- Luca ngốc!

- Hửm?

- Ha ha. Không nói lại đâu...

Ngoài trời màn đêm vẫn đang phủ. Bốn rưỡi sáng, mặt trời cũng chưa thức dậy...

"Từng nhát dao cùn cửa vào da thịt khiến vị cảm nhận được nỗi đau thấu trời. Một bàn tay nắm tức áp chặt đầu y xuống đất, chủ nhân của bàn tay ấy dang tay miễn cưỡng khắc lên trên vai y nỗi thống hận cuồng loạn của hắn. Giọng hắn cười vang ha ha, đôi môi nứt lên cần cổ y lạnh lẽo..."

Hắn nói hắn hận y...

Hắn lại nói nhưng lần yêu y...

Hóa ra y đáng chết đến vậy.

Và hóa ra đây là cách mà y được yêu.

Y tuyệt vọng nhìn tấm gương trước mặt, một đôi mắt bạc ngó lại y chế nhạo lạnh lùng...”

- A!

Fleur bật dậy hốt hoảng, cả người nàng ướt đầm mồ hôi, con dao từ vai trái khiến nàng phải cúi gập người lại, chính nó là nguyên nhân khiến nàng bừng tỉnh khỏi cơn mơ. Nàng cũng không rõ nàng đã mơ gì, khi tỉnh lại chỉ còn cảm giác buồn nôn là khôn trảo trong cổ họng. Fleur với lấy cây đu đưa phép nàng thấy tay gôi đến bên cạnh một cốc nước trắng uống cho trôi đi những chuyển choáng trong người. Nàng ngược lên nhìn đồng hồ, giờ là sáu giờ chiều, nàng đã ngủ quá nửa ngày rồi, nếu không phải đau đớn kéo nàng tỉnh lại thì có lẽ nàng sẽ ngủ cho tới hôm sau luôn. Đặt cốc nước xuống từ đầu giường nàng vòng tay lại sờ lên bề vai trái của mình, ký lạ là giờ nàng lại chẳng thấy đau đớn gì nữa hết như nỗi đau ấy chỉ là chuyện tưởng tượng. Nàng nhớ trên vai trái của cô in hằn ấn ký của thần tình yêu, nhờ nào là nó đang muốn báo cho nàng điều gì đó?

Fleur chẳng biết, nàng vận tượng đứng dậy, hơn cả sự tò mò giờ nàng thấy đói, cái bụng cồn cào không ngừng réo lên nhắc nàng phải đi tìm gì đó ăn. Chẳng mấy hôm nữa thì Gil sẽ trở lại, nếu nàng gầy đi chắc chắn Gil sẽ lo lắng nhiều. Mà Gil thì đã đủ việc để nghĩ rồi.

Đúng lúc ấy thì có người gõ cửa, nàng ra mở, không ngờ nhiên vậy đó là anh Deneger, ánh xách theo đến cho nàng một lồng lớn thức ăn. Anh mắt anh nhìn nàng như muốn nói, anh biết em sắp đói chết rồi...

- Chuyện xong cả rồi chứ?

Ngồi bên bàn cơm, mỗi người một chén súp, khi đã ăn được vài thìa Deneger mới lên tiếng hỏi. Fleur lẳng lẳng gật đầu.

- Tộc Vampire thế nào?

Fleur nhún vai. Nàng cũng chẳng biết trả lời sao.

- Vương tử của chúng đã được tìm thấy rồi chứ?

Vốn thì hẳn cũng có mất tích đâu. Fleur gật đầu.

- Chắc chúng sẽ không quay lại hội chứ?

Có lẽ.

- Đêm qua em mở kết giới đi đâu đó đúng không?

Deneger là thần Thời Không, anh có thể cảm nhận được sự thay đổi của không gian.

- Có việc gì vậy?

Anh hỏi nhưng hồi lâu chẳng thấy Fleur đáp. Deneger chỉ nghĩ chắc em gái mình lại chẳng muốn nói như mọi khi chứ không biết rằng Fleur im lặng vì chính nàng cũng chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra. Sau khi ăn xong bữa tối, Deneger vội vã rời đi, chỉ còn Fleur ngồi trầm ngâm. Giờ nghỉ lại hai ngày vừa qua với nàng cứ như một giấc mộng không logic chưa kịp mơ xong đã phải tỉnh lại mà nhân vật đáng ngờ nhất lại là người nàng tin tưởng nhất – thánh tối cao, Thánh Fly giao cho nàng nhiệm vụ tìm kiếm vương tử Vampire, nhưng chính người cũng gọi ý cho nàng mười sáu năm trước tại sao nàng còn sống. Tức là ngay từ đầu người đã biết rõ Lavra chỉ hồn mê vì nương mạng cho nàng, nhưng người vẫn buộc nàng phải đến tộc Vampire, kể cả đề Claira bị bắt đi. Sau đó người lại cử sẵn Ocker đón tiếp nàng, nàng đã tin tưởng hẳn đề đổi lại sự việc trở nên tồi tệ hơn, nếu ngày đêm đầu tiên nàng đánh thắng vào lãnh sự quán Bóng đêm đưa Claira ra thì mọi chuyện đầu phức tạp như thế. Cuối cùng, phần thưởng cho sự tin tưởng của nàng Claira suýt nữa mất mạng, nàng lại phải lao vào Tử giới để đưa cô ấy về. Tuy rằng sau tất cả ngoại trừ một mối cung chẳng có tổn thất gì tuy nhiên nàng vẫn cảm thấy không thoải mái, nàng cảm giác mình đang bị che mắt buộc phải đi theo một thứ gì đó theo một hướng nào đó, nhưng nàng nghĩ mãi vẫn không hiểu nổi, nếu đó là kế hoạch của thánh Fly vậy thì người muốn gì?

Lại cả mấy vị của Đông cung nữa, chuyện lỏng ngoắc khi có một vị Phong thần từ đầu nhảy ra nói Claira là Thiên Nguyệt công chúa, còn đòi Tây viện phải trả người cho Đông cung. Khi ấy vì quá hoảng hốt và tức giận nàng chẳng suy nghĩ được gì nhiều nhưng giờ bình tâm nhớ lại nàng lại càng nghi ngờ. Phong thần đến Tây phương từ bao giờ, với một nguồn năng lực mạnh mẽ vậy hẳn vẫn thành công trốn tránh được tầm mắt của thánh Fly? Và kể cả nếu Claira là Thiên Nguyệt công chúa chuyện kiếp thì cũng đã qua mấy ngàn năm rồi, chẳng lẽ mãi đến giờ hẳn mới nhận ra? Thế hệ thần này có gì khác biệt với các thế hệ thần trước sao?

Fleur vốn không phải người giỏi suy nghĩ, dù là thần nhưng chính nàng cũng chẳng rõ lắm về chuyện giữa các vị thần, nàng nghĩ ngợi hồi lâu cuối cùng đành đứng dậy. Nàng tìm kiếm trong thư viện của mình một cuốn sách dày cộp cũ kỹ, tên sách là “Char thần bốn phương” rồi khẽ nệ bề nó lên giường. Nếu đã không suy nghĩ ra được ít nhất nàng cũng nên biết thêm chút thông tin về những kẻ mình đã gặp, biết đầu sau khi đọc nàng lại nhận ra được điều gì. Nghĩ vậy nàng mở sách ra, đánh dấu đúng chương Đông cung rồi dìm xuống.

Và ngay từ trang đầu tiên thu hoạch đã chẳng tốn công sức gì nháy vào mắt nàng. Nàng nhìn bức tranh vẽ hình một người đàn ông đứng tuổi mặc hoàng bào đội mũ miện ngồi trên ngai vàng, lại nhìn lời chú thích ghi ngay dưới “Ngọc Đế, trị vì Đông cung từ năm...” mà không biết nói gì. Dù trang phục có khác đi nhưng nàng vẫn nhận ra đây chẳng phải là người đàn ông đã giúp Claira khi ở Tử giới sao?

Nàng lại liếc sang trang kế để đọc tiểu sử về vị Ngọc Đế này. Qua ba trang ca ngợi liên tục về sự anh minh thần trí của ngài cuối cùng nàng cũng đọc được chút gì có ý nghĩa. Vị Ngọc Đế này nửa đời là đáng Minh quân, cuối cùng lại phạm sai lầm nghiêm trọng là yêu phải thủ lĩnh Ma giới – Ma hoàng, không những thế còn cùng bà sinh ra hai quả trứng nở được bốn người con. Hai người theo Ngọc Đế về Đông cung trở thành Đông cung hoàng tử và Thiên Nguyệt công chúa, hai người theo Ma hoàng về Ma giới sau trở thành chúa tể và công chúa Ma giới. Đương nhiên mỗi tình này của họ không được cả thần và quỷ chấp thuận, sự phản đối và can gián nó ra khắp nơi, cho đến vài chục năm sau khi mọi chuyện đã dần lắng xuống Ngọc Đế lại đột nhiên quyền sinh cùng Ma hoàng vứt lại toàn bộ hậu sự cho thế hệ sau đó.

Fleur tròn mắt nhìn trang sách, không sao tin được đó là việc vị vua một cõi sẽ lựa chọn. Đường như ngài ta chỉ đội Đông cung hoàng tử và vừa kịp trưởng thành là sẵn sàng quẳng trách nhiệm lên người y vậy. Mặc cho thế cục rối ren, hoàng tử trẻ tuổi không được sự đồng thuận của mọi người. Fleur nhớ lại lúc gặp Ngọc Đế ở Tử giới, người phụ nữ ở cùng ngài hẳn là Ma hoàng, có lẽ vì thời gian đã trôi qua lâu nên giờ trông họ chỉ như một cặp vợ chồng bình thường. Họ gọi Claira là con, họ cũng cho rằng Claira là Thiên Nguyệt công chúa, ánh mắt họ nhìn Claira đầy yêu thương, là một nữ thần tình yêu bán răng bảo với Fleur tình cảm họ dành cho Claira là chân thật. Nếu yêu con đến thế, việc năm xưa họ cùng nhau quyền sinh trở nên thật vô lý. Fleur cũng nhớ Ngọc Đế đã gọi lời cấm on đến thánh Fly, ngài còn mong thánh Fly không tự trách mình, rõ ràng câu chuyện năm ấy không đơn giản như những gì lịch sử ghi lại. Nhưng nói nào cũng sẽ có góc khuất của riêng nó, chuyện đã qua vài ngàn năm có lẽ Fleur cũng chẳng thấy mình cần tìm hiểu về nó làm gì. Nàng nhanh chóng lật thêm vài trang sách mới.

Ngọc Đế qua đời, thời kỳ trị vì của Đông cung hoàng tử - hiệu là Nhật Đế đã tới, vì là một vị vua non trẻ lại không được sự ủng hộ của mọi người nên Nhật Đế gặp khá nhiều khó khăn. Đáng nói là vị Nhật Đế này tiếp tục phạm phải một sai lầm giống hệt cha của mình, ngài đem lòng yêu công chúa Ma giới và sinh hạ ra hoàng tôn của Đông cung cũng chính là Nhật Như Vũ. Fleur đọc mà thấy khó hiểu, Nhật Đế và công chúa Ma giới chẳng phải đều nở ra từ quả trứng của Ma hoàng và Ngọc Đế, nói cách khác họ chính là anh em ruột, thế mà lại đem lòng yêu nhau. Hẳn người của Đông cung và Ma giới cũng thấy như nàng nên cuộc tình của Nhật Đế còn gặp nhiều trắc trở hơn cả cha ngài, họ yêu nhau không biết được bao lâu thì chiến tranh nổ ra, mỗi người bị kéo về một phía. Cuộc chiến 5600 năm trước Ma giới thua trận, công chúa Ma giới và cả Như Vũ đều bị bắt về Ma giới làm con tin, mãi đến gần 3000 năm sau họ mới được thả tự do. Có vẻ cuộc đời Như Vũ cũng không bình lặng như gương mặt y, Fleur thầm nghĩ. Nàng cũng chưa từng có rằng y là nhân vật đơn giản.

Dưới thời mình Nhật Đế lập thêm một hệ thống để giúp ngài cai trị, phụ giúp ngài còn có em gái ngài là Thiên Nguyệt công chúa. Fleur nhìn bức họa của nàng công chúa xinh đẹp hồi lâu không thể phủ nhận, quả là công chúa giống Claira như đúc. Là người đứng sau Nhật Đế sách sử cũng không ghi quá nhiều về Thiên Nguyệt công chúa, chỉ biết nàng tên thật là Nhật Nguyệt Như, sinh cùng ngày với Nhật Đế và đã qua đời vào 5600 năm trước, trong cuộc chiến giữa Đông cung và Ma giới. Fleur đọc toàn bộ tiểu sử của công chúa cũng chẳng tìm ra được mối liên hệ nào giữa Công chúa và Phong thần, ngoài cùng là thần có vẻ giữa họ chẳng có tình cảm riêng tư gì hết. Vậy mà nhìn bộ dáng Phong thần Fleur còn tưởng họ phải là cặp đôi yêu nhau thắm thiết nữa.

Thiên Nguyệt công chúa qua đời vào trùng thời điểm Tây viện được thành lập, cũng chẳng hiểu vì sao công chúa lại trở thành nữ thần Clover. Trước kia Fleur từng nghe Gabriel nói qua về việc nếu là thần thì trên linh hồn họ luôn được đánh dấu sẵn bằng một ấn ký đặc biệt không mất qua luân hồi. Đông cung khác Tây viện, họ được trao cho sinh mạng bất tử nếu chẳng may chết đi tiền vào Luân hồi sang một kiếp mới chỉ cần họ thức tỉnh được ý thức của kiếp trước nhận ra mình là thần thì Thần ký sẽ được đánh thức, họ trở lại với cương vị của mình. Nói cách khác chỉ cần Nhật Nguyệt Như thức tỉnh, Claira có thể sẽ quay lại là Thiên Nguyệt công chúa, nếu như thế ý thức của Claira có còn hay không?

Không ai trả lời được cho Fleur câu hỏi ấy, nàng giờ nhanh thêm vài trang nữa, cuốn sách này dày hơn ngàn trang thì Đông cung đã chiếm quá nửa vì bộ máy chính trị đồ sộ của mình. Nàng buồn chán lật giấy, vốn nàng định tìm hiểu kỹ hơn về các vị thần nhưng chẳng hiểu sao mới đọc được một lúc nàng đã mất kiên nhẫn rồi. Chẳng thế mà cuốn sách này được giờ vẫn được nàng trang trọng cất riêng một chỗ không thêm động tới. Sách cũ lật mà tâm trí nàng thì đã bay bổng, chợt nhiên đôi tay nàng dừng lại ở một trang sách nhỏ, ùa ả xé mất sách của nàng thế này?

Trang sách bị xé rất gọn chỉ để lại một đường giấy nhỏ bẻ, với một người giữ sách cẩn thận như Fleur thì chuyện này thật khó chấp nhận. Nàng ngó trước nhìn sau đắn đo tìm xem trang bị xé mất có nội dung gì. Hình như đó là một bức chân dung, trang kế cạnh có viết về tiểu sử người ấy – Nguyệt thần của Đông cung.

Tiểu sử của Nguyệt thần còn ngắn hơn cả Thiên Nguyệt công chúa, có lẽ bởi khoảng thời gian sống của Nguyệt thần chỉ là mười tám năm. Nhận chức thần chưa được bao lâu Nguyệt thần đã bỏ mạng trong cuộc chiến 5600 năm trước. Vậy nhưng Nguyệt thần vẫn được rất nhiều người ngưỡng mộ, không phải vì tài năng mà vì chuyện tình gian khổ của nàng cùng Mộc thần. Mười tám tuổi Nguyệt thần chết, Mộc thần đau khổ để tang chờ nàng gần 3000 năm mới đợi được ngày nàng quay lại, cũng chẳng hiểu vì chi trong một thời gian ngắn sau cả hai người lại cùng qua đời kết thúc cho một cuộc tình đẹp đẻ mà bị lụy. Thế giới cảm phục Mộc thần, lại ngưỡng mộ người con gái được Mộc thần trao trọn trái tim, cho đến giờ thời gian đã trôi xa ra ngoài ta vẫn nhắc đến họ như một biểu tượng của tình yêu vĩnh hằng. Fleur nhìn xuống cuốn sách đầy những lời ngợi ca không hiểu sao lòng ngực nàng lại như thắt lại, nàng đột nhiên hết muốn đọc sách, nàng nằm xuống giương tay với lấy chiếc áo của Gil bỏ lại và ôm nó vào lòng. Chẳng biết có phải cùng cảnh ngộ với Nguyệt thần hay không mà những dòng lịch sử khó khăn kia lại đẩy lên trong nàng những cảm xúc khác lạ. Cùng chết vào tuổi mười tám khi thanh xuân vừa tới, khi tình yêu rực lửa đâm say năm ấy đã hằn Nguyệt thần đã đau khổ và tuyệt vọng lắm, không ai muốn chết cũng không ai muốn rời bỏ người mình yêu thương. Nhưng còn một người đáng thương hơn nàng nữa, người đã bị bỏ lại với vết thương lòng sâu hoắm, với sự chờ đợi dài đằng vô vọng, người được cả thế gian ca ngợi và cảm phục, trong câu chuyện xưa coi người đó hiện lên thật mỹ lệ cũng thật đau thương. Không ai muốn đánh đổi ba ngàn năm để lấy một sự vinh danh chưa chất, chỉ có người trong cuộc mới biết thời gian tàn nhẫn đến cỡ nào. Năm nay Fleur mười sáu tuổi, nàng đang đếm ngược từng ngày để chết, có thể nàng sẽ lặng lẽ lịm đi, cũng có thể nàng sẽ bị nổ tung mà qua đời, nàng đã chuẩn bị tốt tinh thần để đón nhận cái chết, điều duy nhất nàng bận tâm và lo lắng tức là Gil. Sau khi nhận chết Gil sẽ ra sao? Nàng không muốn mình bị lãng quên, nhưng càng không muốn Gil có quãng sống hết phần đời còn lại trong trong nỗi ám ảnh về nàng, nàng muốn người ấy được hạnh phúc, dù hạnh phúc ấy không phải do nàng mang lại...

Càng nghĩ càng thêm đau lòng, Fleur cuộn người lại áp mặt mình vào chiếc áo của Gil, trong hơi gió lạnh mang theo những phiến muộn từ tận nàng yên lặng đi vào giấc ngủ. Cuốn sách trên giường vẫn để mở, cơn gió vô tình thổi tung trang sách lật qua dừng lại ở một khung hình ngẫu nhiên, hình vẽ một đôi trai gái đứng ôm nhau giữa vườn hoa hồng đỏ thắm, màu đỏ của máu đẹp đẻ mà ma mị - bức tranh có tựa đề “Tội lỗi của nữ thần tình yêu”...

Đêm, một cơn mưa vẫn uốn lượn thả yên chuyện lướt qua khe cửa hẹp đi vào căn phòng cao nhất của tòa tháp Bắc. Zaza ngược mắt nhìn quanh, trong bóng tối mọi thứ với nó vẫn rõ ràng. Ngâm trong miệng một viên đá mặt trăng cỡ lớn nó chậm rãi bước đi, viên đá trước đó nó giấu trên giường nàng đã tan biến sau khi tỏa hết năng lượng nên nó phải thay cho nàng một viên khác. Giờ là hai giờ đêm hẳn Fleur đã ngủ, chuyện này cũng chẳng khó khăn gì...

Nghĩ như vậy nên Zaza đã khá ngạc nhiên khi vừa bước vào phòng ngủ và nhận ra Fleur vẫn còn thức, đang ngồi trên giường, mái tóc bạch kim xoa tung trên đôi vai gầy, cả người đang run lên bần bật... Nàng khóc?

Zaza nhìn đến giây người, nó không sao tin nổi, hơn mười năm nay ở cạnh nàng nó chưa bao giờ thấy nàng rơi lệ vậy mà giờ đây trước mặt nó nàng đang bụm mắt khóc nức nức, tiếng khóc nghẹn ngào đứt ruột đứt gan bị buộc nén lại trong cổ họng không thể thoát ra, từng giọt nước mắt tí tách rơi xuống cuốn sách để mở, xen lẫn trong tiếng nức có một cái tên cứ được nàng nhắc đi nhắc lại...

- Vincent!

Sáng sớm hôm sau Zaza vội vã tới gặp Như Vũ, nó hốt hoảng kể cho Như Vũ nghe.

- Nàng cứ lầm bầm như thế tới chục phút sau đó như kiểu mộng du nàng chạy đi tìm sách. Anh không nhìn thấy gương mặt nàng khi ấy đâu, rất đáng sợ nàng cứ như đã biến thành người khác, cứ như nàng đã hóa điên vậy. Tôi chưa từng nhìn thấy Fleur như thế... Không! Ấy không phải là Fleur!

- ...

- Tôi từng nghĩ liệu có phải do tác dụng phụ của đá mặt trăng không nhưng Nguyệt thần trước kia cũng không như vậy! Đó là ai?

- Chẳng phải chính nàng đã tự xưng danh sao?

Trái với lo lắng của Zaza, Như Vũ bình tĩnh hơn thấy rõ, y dường như đang có điều suy nghĩ...

- Là sao?

Zaza vẫn không hiểu, Như Vũ dành cho nó một ánh mắt không kiên nhẫn chẳng biết vì thế nó ngốc hay vì nó đã cắt ngang dòng suy nghĩ của y...

- Vincent... - Y nói với Zaza. – Làm mèo lâu quá đến phát ngốc rồi à?

- Anh nói vớ vẩn gì vậy! – Zaza nhũn mày. – Vincent, Vincent nào? Đó là ai...

Giấy lát đôi mắt màu hổ phách của Zaza chợt mở lớn, nó không thể tin được mà thốt lên:

- Quý vương Vincent!!!

- Ủ.

Như Vũ dậm nhiên gật đầu. Zaza kinh hoàng nhìn y, không thể hiểu tại sao y còn bình tĩnh được thế. Nếu phương Đông có Ma giới đối đầu Đông cung thì Tây phương cũng có Quý giới chống lại Tây viện, Quý giới là tên gọi chung của toàn bộ giới ma quý phương Tây lấy Quý vương là trung tâm lãnh đạo, gã chính là vua của ma quý xứ này, vài ngàn năm trước không ai không biết gã. Nhưng cuộc đời Quý vương đã rẽ sang một trang khác khi một ngày gã gặp nữ thần tình yêu, như một kẻ si tình gã yêu nàng say đắm, dưới sự theo đuổi của hân vị nữ thần cao ngạo cũng dần động lòng để rồi kết quả phải đánh đổi cả mạng sống cho một mối tình không được đất trời chấp nhận. Nữ thần tình yêu bị kết án tử hình, Quý vương bị truy sát rồi giết hại, câu chuyện tình của họ đã kết thúc thảm thương như thế. Vị nữ thần bất hạnh chết đi khi tuổi đời còn trẻ, chết trong nỗi uất hận không cam, nàng chỉ trời mà rằng “Trời diệt ta ta nguyện rửa trời, sống không được yêu chết thà thành quỷ!”. Nhưng rồi vài năm sau nàng tiếp tục nhập vòng luân hồi, nữ thần tình yêu sinh ra trong một thân phận mới hoàn toàn quên sạch những chuyện đã qua, đầu ấn duy nhất nàng để lại chính là cướp đi quyền bất tử của chín vị thần Tây viện, không lâu sau khi nàng chết họ đều lần lượt qua đời, nhập luân hồi sinh ra rồi lại chết đi hết như một người bình thường. Tây viện vẫn là Tây viện, chín vị thần vẫn giữ nguyên trọng trách của mình nhưng Quý vương thì mãi mãi không trở lại, Quý giới Tây phương rơi vào hỗn độn còn người đời thì dần quên đi xưa kia từng có một vị vua như thế, đánh mất ngai vàng vì trái tim si cuồng...

- Vậy người đó chính là Selen thực sự! – Zaza kích động nói. – Nàng ta đã thức tỉnh rồi!

- Ủ. – Như Vũ gật đầu. – Selen đã tỉnh giấc!

- Nhưng tại sao? – Zaza vẫn chưa thể hiểu nổi. – Chẳng lẽ là lỗi của chúng ta khi dùng đá mặt trăng khơi gợi kỷ ức tiền kiếp của nàng ấy? Nhưng người chúng ta muốn gọi là Nguyệt thần, tại sao...

- Có người muốn Selen tỉnh lại. – Như Vũ đưa mắt nhìn phía xa. – Hóa ra đây mới là lý do nàng ấy buộc phải tới Tử giới...

- Anh nói gì?

- Không quan trọng. – Như Vũ quay lại. – Selen thức tỉnh hay không cũng không thể ảnh hưởng tới kế hoạch của chúng ta. Có cả hai việc phải làm ngay, thứ nhất từ giờ cô phải đi theo người đó mọi lúc mọi nơi. Selen chắc chắn sẽ phải giữ bí mật về sự thức tỉnh của bản thân vì với Tây phương này nàng ta vẫn là kẻ có tội, chỉ cần cô luồn theo dõi người đó Selen sẽ không dám xuất hiện nữa. Selen thức tỉnh việc nàng ta muốn làm nhất hẳn là hồi sinh Quý vương Vincent. Nàng ta cũng biết bản thân Fleur Allen không còn nhiều thời gian sống đồng nghĩa nàng ta cũng không còn nhiều thời gian, nếu để Fleur Allen bước vào luân hồi ý thức của Selen một lần nữa sẽ ngủ vùi. Vậy nên nàng ta sẽ tìm mọi cách giải thoát cho Quý vương, Selen cần một câu thần chú để làm được điều này, câu thần chú ấy có trong cuốn sách cha đã viết nhiều năm trước và cuốn sách ấy hiện giờ đang ở tháp Bắc, tôi đã hỏi Kẻ thủ thư, vài ngày trước Fleur Allen đã mượn nó.

- Tỉnh cỡ như thế?

- Đương nhiên không phải tỉnh cò, vậy nên việc của cô là lập tức giấu cuốn sách ấy đi trước khi Selen tìm thấy nó.

- Được.

- Tôi không quan tâm chuyện Tây phương, cũng không quan tâm Selen tỉnh lại, nhưng chắc chắn chúng không được ảnh hưởng đến việc của chúng ta!

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 37: Ác mộng

Tám giờ sáng, Fleur bị đánh thức khỏi giấc mộng bởi những tiếng gõ cửa dồn dập, nàng mơ màng mở mắt ra, móng lưng xô dộp vào và loạng choạng ra mở cửa. Đứng ngoài cửa là anh cả Aides, không biết anh đã chờ nàng từ bao giờ, câu đầu tiên anh nhìn thấy nàng một tiếng hoảng hốt.

- Mắt em làm sao thế kia?

Em gái anh ngạc nhiên nhìn anh với đôi mắt sưng như hai quả hạch đào. Có vẻ nàng chỉ hành động theo bản năng chứ thần trí vẫn đang lạc trôi đâu đó, nàng chẳng hiểu anh nói gì.

- Ôm à?

- ...

- Deneger nó bảo em phải ra ngoài có việc mấy hôm...

- ...

- Nhưng sao về lại ốm thế này? Vậy làm sao kịp chuẩn bị cho lễ hội?

- ...

- Vậy em đi nghỉ tiếp đi, khoẻ lên thì chiều gọi anh. Chúng ta cần bàn luận về việc em cần làm cho lễ hội tới...

- ...

Từ đầu đến cuối cho tới khi đóng cửa quay lại giường Fleur vẫn giữ nguyên trạng thái mộng du không tỉnh. Lần tiếp theo nàng mở mắt ra đồng hồ đã chỉ hai giờ chiều, nàng bị hàng loạt tiếng “meo meo” đánh thức. Đối diện nàng là một đôi mắt hổ phách tròn xoe nhìn nàng... lo lắng? Fleur không chắc chắn lắm khi đọc cảm xúc từ đôi mắt Zaza, giấy lát nàng lại tự phủ định, một con mèo sao biết lo lắng, khả năng là nó chỉ đang đói thôi. Nghĩ vậy Fleur ngồi dậy, nàng tính đi kiểm gì đó cho Zaza ăn thuận tiện tìm thứ bỏ bụng. Ai biết ngay giây sau Zaza đã nhảy vèo lên vai nàng ngồi chễm chệ, cái đuôi dài lông của nó phe phẩy qua tóc nàng...

- ...

Fleur đói ý rồi. Tự mình kiểm nghiệm qua cân nặng của Zaza nàng nghĩ thứ con mèo này cần là một chế độ ăn kiêng nghiêm ngặt chứ không phải thức ăn. Nàng nhũn mày nhìn sang cục bóng béo đang áp sát mặt mình đầy ghét bỏ nhưng Zaza cứ làm như không biết mà ngồi nguyên đó. Đứng lúc ấy thì có tiếng gõ cửa vang lên.

Người đến vẫn là anh Aides, anh nhìn nàng và bảo.

- Trông em khỏe hơn rồi đấy.

-?

- Sáng anh có dặn chiều tỉnh thì gọi anh mà...

(có sao?)

- Trông như em chẳng nhớ gì ấy. Thôi vào đây, ăn gì chưa...

Cứ như thể việc tiếp theo Aides làm là gọi cho nàng một suất ăn ú ụ đầy thịt và rau xanh, vô cùng khoa học và nhằm chán y như tính cách của anh vậy. Fleur cầm cái đĩa, chọc miếng thịt con Hung Mãnh hay Uy Vũ gì đó màu đen thui mà không nỡ cho vào miệng, phía bên kia anh Aides đã giờ được tập tài liệu ra.

- Anh đã bàn với Deneger, dịp hội sắp tới màn diễn khai hội của em anh nghĩ mình chỉ nên chuẩn bị một tiết mục thật công phu và hoàn chỉnh, đủ để chứng minh tài năng của em. Anh biết em có thể điều khiển tất cả các thuộc tính pháp thuật, bọn anh cũng đang cân nhắc xem có nên thể hiện điều đó với toàn thể giới không. Nếu thế giới biết được khả năng của em chắc chắn sẽ xảy ra hỗn loạn, nhưng bọn anh không sợ điều này. Fleur à, anh tự tin gia tộc mình có thể bảo vệ em! Thậm chí mười sáu năm trước sẽ không bao giờ tái diễn, anh chắc chắn điều ấy. Việc còn lại chỉ là, em muốn thế nào?

- ...

Fleur vẫn chăm chăm nhìn vào đĩa thịt trước mắt không đáp, Aides cũng không gắng hỏi nài, anh tiếp tục nói.

- Anh còn nghe Deneger bảo em rất có khiếu âm nhạc, em biết chơi rất nhiều nhạc cụ. Trình diễn âm nhạc cũng không phải là một ý tưởng tồi...

- ...

- Và lần này anh mong em sẽ cho cả thế giới thấy gương mặt của em. Anh không thể tiếp tục nghe thêm những lời đàm tiếu nực cười về em thêm nữa khi mà em gái anh đẹp đến thế này...

- ...

- Hôm nay là 22/7. Chúng ta còn không đầy một tháng. Anh sẽ cho em thêm thời gian cân nhắc, sớm trả lời cho anh.

Cuộc nói chuyện giữa anh và nàng cũng chỉ kéo dài chưa đến chục phút, xong xuôi Aides lại vội vã rời đi. Ngày cưới của anh đang tới gần mà giờ anh vẫn đang bận rộn lo lắng rất nhiều việc thay vì dịp lễ trọng đại của đời mình, nhìn bóng Aides không hiểu vì sao Fleur lại thấy thương anh. Là con cháu một đại gia tộc cũng chẳng phải niềm hạnh phúc, Fleur thậm chí đã bao giờ Aides dừng lại và tận hưởng cuộc sống của mình chưa? Khi cha mẹ mất, Aides là con cả buộc phải gánh vác gia đình, chia sẻ gánh nặng với cô Helen, khi ấy anh mới chỉ bảy tuổi. Đến giờ qua mười sáu năm anh là một trong những người đàn ông có quyền lực bậc nhất của giới phù thủy, mọi người kính sợ ngưỡng mộ anh, nhưng không biết trong con mắt người đời thậm chí ngay cả anh thì anh là ai? Chủ tộc Allen, hay Aides? Có lẽ không phải về sau...

Fleur cho một miếng thịt con Hung Mãnh vào miệng, đằng sau vẻ ngoài xấu xí hóa ra món thịt này lại ngon tới vậy...

Lúc này tại căn nhà gỗ Clairia lại đang buồn rầu chọc chọc đĩa cam được Luca gọt cho, mắt nhìn về một phương trời xa tít tắp. Hối làm sao nó buồn thì rất đơn giản, vì nó không nhận được thư!

Ngay từ hôm trước khi vừa trở về nó đã vội vã gửi thư cho Louis ngay vì sợ anh lo lắng, nó cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần cho một núi thư sẽ đến từ Louis bù đắp cho quãng thời gian bị chia cắt, nhưng không! Buổi trưa sau tám tiếng ngủ, việc đầu tiên Clairia làm khi tỉnh dậy là đi kiểm tra hòm thư ấy vậy mà chiếc hòm trống hoác, chẳng có lấy một con bọ câu trú ngụ. Không tin nổi vào mắt mình, Clairia tự an ủi, biết đầu Louis chưa nhận được lá thư kia, nó tiếp tục gửi đi ba phong thư khác. Kết quả chẳng khả quan hơn, Louis vẫn không hồi đáp. Khó mà tin nổi, Clairia quyết tâm gửi thêm năm lá thư nữa, lần này thư hỏi âm đã đến vài sáng hôm sau, nó hào hứng mở thư ra và rồi chứng hùng tên tò khi thấy trong thư Louis chỉ viết vài lời qua loa đại ý, “anh đang bận”.

Nếu đã là công việc thì Clairia đành chịu rồi, dẫu có nhớ nhưng đến đâu nó cũng không thể quấy rầy anh được. Hiểu như vậy nhưng từ sáng đến giờ lòng nó cứ bứt rứt mãi không yên, nó liên tục đi qua đi lại đến độ chút nữa đã nhảm bẹp mấy em hoa của Luca, rồi bị cô bạn nữa dọa nửa ép bắt ngồi yên đây với đĩa cam đồ dành. Nó nhìn Luca đang bận rộn tỉa cành cây, không dừng được lên tiếng hỏi lần thứ một trăm lẻ một.

- Luca này, liệu có chuyện gì không nhỉ?

- Không!

Kiên nhẫn như Luca cũng phải phát phiền, nó bỏ cây kéo xuống.

- Anh ấy chỉ bận thôi mà. Trước nay Louis cũng hay bận lắm mà, lần này cậu làm sao vậy?

- Nhưng tớ cứ thấy có vấn đề gì ấy, lá thư Louis mới gửi tớ...

- Anh bận quá nên viết nhanh thôi. Tớ đọc có thấy gì đâu!

- Nhưng mà...

- Mà cậu nghĩ ngại gì, ngày ngày mai Louis đã về rồi! Tớ cả anh chỉ đang tập trung hết cỡ để mau chóng về với cậu thôi...

- Thật không?

- Tớ thấy cậu nhân quá nghĩ linh tinh thôi. Cậu còn được nhờ làm phù đầu trong đám cưới của ngài Aides đó, cậu xem có phải chuẩn bị gì không?

- Nhưng phù đầu cần có phù rể mới có tâm trạng chuẩn bị... Chưa nhìn thấy Louis tớ chưa có hứng thú gì hết...

- Vậy nghĩ xem mai cậu nên tặng gì cho Louis? Anh về mà cậu không tặng gì sao?

- Hay là thế nhỉ?

Clairia thờ hắt ra một hơi mạnh, nó vô bẹp bẹp lên má mình cố lấy tinh thần.

- Cậu xem tớ nên tặng gì bây giờ nhỉ? Nấu một bữa ngon ngon chẳng?

Bữa ăn mà Clairia chuẩn bị để đón Louis cuối cùng cũng chẳng có cơ hội được dùng tới, có vẻ việc bị bắt cóc đến tộc Vampire chỉ là mớ đầu cho chuỗi ác mộng của Clairia. Ngày 23/7, đúng theo lịch, Clairia đã đợi trọn vẹn một ngày nhưng Louis không trở lại. Clairia gần như phát hoảng chạy đi hỏi khắp nơi mà không ai có đáp án cho nó.

Sáng sớm tỉnh mơ ngày 24, Gil trở về lâu đài Dark Deity trong sự mệt mỏi, ôm lấy Fleur cầu đầu tiên Gil nói là:

- Anh nghĩ Louis có chuyện gì đó rồi!

Thì ra, hơn một ngày trước khi hết lịch thăm khám ở các bệnh viện di động Gabriel đã được mời một chuyến đột xuất tới thăm tộc Hồ mà không nói rõ lý do. Đương nhiên, với sự khẩn thiết của tộc Hồ, Gabriel phải lên đường đi ngay, tính đến nay El đã đi được ba ngày chưa trở lại.

- El không nói rõ chuyện gì đã xảy ra nhưng có vẻ không đơn giản, anh mong suy đoán của anh là sai lầm..

Sau hai hôm thức trắng, Clairia đã định sẽ một mình đến tộc Hồ tìm Louis về vì không ai biết tin của anh ấy, nhưng nó có nằm mơ cũng không thể ngờ, tin tức của Louis mà nó trông ngóng sẽ được thông báo đến nó như thế. Ngày 25/7 bài đã giảng dạy mặt báo, Louis William chuẩn bị kết hôn cùng chủ tộc Hồ, đứa con của họ đã thành hình trong bụng mẹ!

Phản ứng đầu tiên của Clairia là bật cười, nó chẳng hiểu tờ báo này viết những cuội gì nữa, đây cũng chẳng phải lần đầu tiên người ta đặt điều về mối quan hệ giữa nó với Louis, nếu nó tin vào mấy thứ nhảm nhí này thì quả là xúc phạm mỗi tình năm của nó. Nhưng rồi không ai biết được chữ ngờ, chỉ vài tiếng sau người ta báo với nó Louis đã trở lại, bàn tay anh dịu theo một cô gái vô cùng xinh đẹp, trước mặt tất cả mọi người anh dắt cô ấy đến trước mặt nó. Anh nói khẽ khàng.

- Anh xin lỗi.

Thậm chí Clairia đã nghĩ trái tim mình thực sự chết thêm lần nữa ngay vào giây phút ấy, mọi người xung quanh xì xào nhìn nó đồng cảm và thương hại còn nó thì Louis sợ hãi như lần đầu tiên nhìn rõ anh.

- Clairia, anh và cô ấy đã có con với nhau...

- Anh nói dối...

Clairia thì thào run rẩy. Louis thờ hắt ra một hơi, anh có vẻ vô cùng mệt mỏi.

- Anh còn yêu em Clairia. – Anh nhìn thẳng vào mắt nó. – Nhưng anh không thể bỏ mặc mẹ con họ...

Vậy còn em? Clairra thực sự muốn gào lên. Còn em? Còn tình yêu năm năm qua của chúng ta! Với anh tình cảm ấy là gì? Với anh em là gì!!

Nước mắt chảy giàn dụa trên gương mặt của Clairra, nó nhìn người đàn ông mình ngỡ tưởng sẽ yêu trọn đời một lần nữa nói xin lỗi nó, nhìn anh vỗ về cô gái xa lạ và nhìn họ đi nhau bước đi. Từ đầu đến cuối Louis chẳng hề có một chút do dự, tình anh trước nay vẫn vậy, đã quyết chuyện gì thì không ai có thể thay đổi. Louis vẫn là Louis, chỉ riêng trái tim của anh thì không còn là của nó...

Chỉ riêng tình yêu của anh với nó đã suy mòn...

Clairra không biết ai đã đưa mình ra khỏi đám đông ấy, nó trở về phòng khoá chặt cửa lại ôm đầu và khóc, khóc đến đứt từng khúc ruột. Cả cuộc đời mình Clairra chưa bao giờ đau đớn đến vậy, trái tim nó nghẹt lại đến không thể thở nổi, nó vùng vẫy như chết đuối trong một biển ác mộng. Không sao tình giàc!

...

Khi mọi người phá cửa vào phòng, Clairra đang ngồi ngất ngốc bên hai chậu Quỳnh được thánh Fly tặng cho, mái tóc vàng rối bù, gương mặt hốc hác, đôi mắt nó khô cong chẳng còn lệ mà rơi nữa. Luca nhào đến ôm chặt lấy nó, vòng tay cô bạn siết chặt lấy người Clairra, nó mệt mõi tựa đầu vào vai cô ấy.

- Tớ vẫn còn yêu anh ấy như vậy, nhưng anh ấy lại không cần tớ... - Người ta nghe thấy nó lẩm bầm với Luca vài tiếng khê khảng

- Đó chỉ là yêu thuật quyến rũ của tộc Hồ. – Luca vội nói – Không phải là thật.

- Không. – Clairra lắc đầu. – Cậu biết mà Luca.

Chỉ cần có một tình yêu sâu sắc, yêu thuật đó sẽ vô tác dụng. Người nào bị yêu thuật ảnh hưởng đồng nghĩa trái tim người đó chưa thực sự yêu...

- Anh ấy còn sắp có con nữa. Bọn tớ chấm dứt thật rồi!

Cứ như một giấc mơ lạ lùng, chỉ mười ngày trước đó Louis còn hứa hẹn với nó việc anh đến tộc Hồ chỉ để có thể kết hôn cùng nó. Giờ, hôn lễ của anh có lẽ cũng sắp đến gần nhưng cô đầu lại không phải là nó.

- Năm năm. Đầu tớ đến trước cũng vô dụng, trong trái tim anh ấy tớ vẫn chẳng là gì...

Nó vẫn chưa tin được, từng ấy nụ hôn trao nhau, từng ấy lời thì thào anh nói yêu nó, từng ấy thời gian bên nhau lại không thể vượt qua một thử thách nhỏ. Thử thách khiến nó không thể chấp nhận hay nín kẻo anh.

- Louis không có lỗi. Có lẽ chính anh ấy cũng nghĩ mình yêu tớ... Bọn tớ đều không nhận ra... Tớ mệt rồi Luca ạ.

Clairra dựa cả người vào cô bạn mình.

- Hãy để tớ ngủ. Cậu mang hai chậu Quỳnh này đi đi. Khi tớ tỉnh dậy, tớ không muốn nhìn thấy chúng nữa!

Thì thầm thêm vài câu Clairra dần thiếp đi, đôi mắt nó nhắm lại ép ra một giọt lệ nóng bỏng cuối cùng. Chút yếu đuối nó giữ lại nơi đây lỏng, nơi lòng tự tôn không thể chịu nổi, nơi từng giờ từng phút vẫn đang ghen ngào nức nở... Louis, em yêu anh...

Louis giật mình tỉnh dậy từ cơn mơ, trong giấc mơ anh đang lạc giữa một cánh đồng quỳnh nở trắng xóa. Còn ở thực tại anh tỉnh vì có kẻ đang mưu đồ dùng đuôi dè chết anh. Louis nhìn con hồ ly nằm cạnh mình vừa mệt mỏi vừa chán ngán.

- Cậu có thể ra chỗ khác nằm không?

- Không. – Con hồ ly lắc cái đầu to lớn của mình. Bộ dáng hiện tại của nó hoàn toàn khác xa cô gái xinh đẹp đã trở về cùng Louis. – Phòng này chỉ có một cái giường, anh muốn tôi nằm đâu.

- Cậu có phòng riêng của mình mà...

- Anh mới dẫn tôi về đây được một ngày mà đã tính đuổi tôi đi phòng khác. Đây đâu giống biểu hiện bị Quyển rũ. – Con hồ ly ngáp một cái điệu đà. – Và lại con của chúng ta sẽ nhớ bỏ nó, yêu ả!

- Làm ơn... - Louis day day trán. – Cậu là nam đó! Lúc chi có mình chúng ta dùng đến phát nghiệm được không!

- Đây gọi là lòng yêu nghề. – Hồ ly nhếch đôi mắt cáo lên nhìn Louis. – Bằng không ai ở bên nổi một kẻ sắp chết như anh!

Louis không nói gì nữa, chỉ nguyên việc mở miệng cũng làm anh mệt mỏi. Anh xoay người quay sang cạnh chẳng muốn nhìn thấy mặt con hồ ly kia nữa nhưng nó vẫn không buông tha anh.

- Còn tận nửa năm mới chết mà tôi trông anh như sắp tuyệt khí đến rồi... Tuy anh chết càng sớm thì tôi càng đỡ phải diễn nhưng nếu sớm quá để cha mẹ anh phát hiện ra tộc Hồ chúng tôi sẽ rắc rối to...

- Tôi sẽ sống khá hơn nếu cậu bớt nói một chút!

- Đây là quà khuyến mãi. – Hồ ly vẫy vẫy cái đuôi. – Tôi không nói, anh không nói, phòng thì lạnh ngắt, anh không chết tôi cũng sẽ chán chết! À, cả con của chúng ta nữa chứ!

- Thôi im đi!

- Ha ha. – Hồ ly cười nhếch mép, nó cũng chẳng để bụng. – Vì ba tòa thành anh hứa cho tôi, tôi sẽ cố chịu đựng anh cho tới ngày anh nhắm mắt. Tôi đảm bảo sẽ diễn thật đạt để không một ai nhận ra vở kịch giữa chúng ta. Nếu giả chuyện có bại lộ chắc chắn lỗi tại kẻ khác...

Nó ngoắc ngoắc cái đuôi trắng muốt...

- Tỳ dụ như cậu thấy thuốc đáng yêu của chúng ta chẳng hạn!

- E! Anh đang giấu em chuyện gì!

Gabriel vừa trở về từ bệnh viện sau một đêm trực dài vốn tưởng sẽ ngủ một giấc trước giờ ăn trưa ai biết tại căn phòng ở tháp Tây của cậu đã có người chờ sẵn. Fleur đón cậu với một bình trà hoa cúc ngắt hương.

- Lâu lắm rồi em mới đến đây ấynhư?

Gabriel chẳng vội trả lời. Cậu hớp một ngụm trà cho bớt khô miệng. Fleur thì không kiên nhẫn đến vậy, nàng cứ nhìn chăm chăm cậu không thôi. Từ khi Clairra có chuyện trông Fleur căng thẳng hẳn. Cũng đúng, càng quan tâm thì càng dễ rối trí... Gabriel bỏ tách trà trên tay xuống.

- Em đến xem Louis rồi à?

Fleur gật đầu. Tuy nàng không gặp thẳng mặt anh ta nhưng nàng đã theo dõi anh ta từ xa. El cũng hiểu cái gật đầu của Fleur có ý nghĩa gì. Fleur là nữ thần tình yêu, nàng có khả năng nhìn được cảm xúc thực sự của người khác dù kẻ đó có cố gắng che giấu đến đâu, điều ấy đồng nghĩa Fleur đã biết...

- Louis đang nói dối.

Gabriel thần nhiên gật đầu.

- Anh ta không hề trúng yêu thuật của tộc Hồ, đứa trẻ trong bụng chủ tộc Hồ chỉ là lừa đảo, ngay cả vị chủ tộc Hồ ấy cũng là một thằng con trai thôi...

- ...

- Vì sao hả? – Gabriel bật cười một tiếng. – Vì Louis sắp chết rồi. Không quá nửa năm nữa chắc chắn Louis sẽ chết!

Đôi mắt Fleur mờ lờn hơn một chút, nàng đã nghĩ đến nhiều nguyên nhân nhưng chưa tưởng tượng được sự thật lại tệ đến vậy.

- Chắc Gil cũng nói em nghe, vài ngày trước anh có được mời đến tộc Hồ chẩn bệnh. Tuy giờ mọi người ngấm từ hiểu cuộc viếng thăm của anh là để chăm sóc sức khỏe cái thai không có thật kia nhưng khi ấy anh đến tộc Hồ chỉ vì một nguyên nhân. Louis đột nhiên bất tỉnh!

Gabriel kể, giọng cậu rất điềm tĩnh.

- Anh ta bắt đầu mất ý thức vào ngày 19/7 sau hơn một ngày tìm mọi cách không kết quả tộc Hồ mời anh đến xem bệnh cho anh ta. Khi anh đến, Louis tự nhiên tỉnh lại, mọi hoạt động trí óc của anh ta hoàn toàn bình thường, cơ thể không có tổn thương nhưng khi khám anh phát hiện ra pháp thuật của Louis có dấu hiệu bất ổn, năng lượng trong người anh ta hoàn toàn kích động mất khống chế, khi báo Louis làm thử một pháp thuật đơn giản anh ta rất khó khăn mới hoàn thành được. Trước đó Louis là phù thủy thuộc hệ bảo vệ có năng lực xuất chúng, đột nhiên xuất hiện những triệu chứng này, em có biết tên của căn bệnh ấy không?

- Hội chứng mất khả năng điều hoà pháp thuật thể hiểm?

Fleur lặng lẽ lẩm bầm. Cách đây không lâu lắm, Gil đã từng nói với nàng về căn bệnh nguy hiểm này. Đây được coi là bệnh bẩm sinh, do khuyết thiếu yếu tố điều hoà pháp thuật khiến cho cơ thể không tương thích với pháp thuật của chính mình và

dần bị nó phản phệ như một độc dược. Khởi bệnh đột ngột, tiến triển dữ dội, suy yếu nhanh chóng tiền lượng rất nặng và kết quả cuối cùng là tử vong chỉ sau vài tuần đến vài tháng. Khi ấy Gil và nàng đã bàn luận và cho rằng căn bệnh này sẽ tiềm ẩn ở những người cường pháp thuật hệ bảo vệ nhưng cả hai người họ đều chưa từng nghĩ tới đối tượng ấy lại ở sát ngay cạnh mình...

- Bệnh đã phát, kết quả không thể tránh nổi là Tử vong. Ngay cả tộc Ivient bọn anh cũng chẳng thể làm gì với căn bệnh ấy. Hiện giờ Louis vẫn có thể sinh hoạt như người bình thường, vẫn có thể cố gắng sử dụng pháp thuật, nhưng anh ta sẽ yếu đi rất nhanh thôi. Chẳng quá mấy hôm nữa anh ta dần sẽ liệt, sẽ mất pháp thuật, sẽ lú lẫn, sẽ chẳng biết bản thân là ai, sẽ ra đi mà chẳng hay biết gì... Mọi chuyện chắc chắn sẽ diễn ra như vậy...

Louis sinh ra như một bậc vương tôn quý tộc, sở hữu ngoại hình phẩm cách năng lực hơn người được tất cả mọi người ngưỡng mộ, anh ta đã sống một cuộc đời hoàn hảo vậy mà cuối cùng lại phải chấp nhận chết đi như thế... Thật quá đắng cay!

- Đến giờ Louis vẫn chưa thể chấp nhận được thực tại nhưng anh ta cũng chẳng thể thay đổi nó. Louis đang dùng tất cả lý trí để ép bản thân mình không gục ngã, suy cho cùng anh ta vẫn là một người mạnh mẽ. Nếu anh ta chết đi, bố mẹ anh ta sẽ không chịu đựng nổi, em cũng biết ngày Louis sinh ra anh ta còn có một anh trai song sinh. Vậy nhưng người anh trai này đã chết ngay khi chào đời. Theo suy đoán của anh người đó hẳn cũng mắc cùng một chứng bệnh với Louis, nhưng không được may mắn như em trai người này hẳn không sở hữu pháp thuật hệ bảo vệ nên vừa ra đời đã bạo phát tử vong. Kỳ thực từ khi chẩn đoán bệnh cho Louis anh luôn nghĩ, giả như chúng ta phát hiện ra sớm hơn một chút, giả như chúng ta để ý hơn chúng ta sẽ nhận ra Louis có đầy đủ nguy cơ là một đối tượng tiềm tàng bệnh. Nếu sớm hơn, chúng ta đã có thể nhờ thánh Fly trực pháp thuật ra khỏi người Louis, vậy anh ta sẽ không chết...

- ...

- Nhưng rồi anh cũng nghĩ, nếu trước khi bệnh khởi phát chúng ta chỉ được quyền nghi ngờ chứ không thể khẳng định Louis là người bệnh, nếu vậy cũng không ai dám tước pháp thuật của anh ta. Và chính Louis chắc cũng chẳng đồng ý. Vậy nên kết thúc cuối cùng đã được định sẵn. Louis chết ngoại trừ cha mẹ anh ta, Clairra cũng sẽ đau lòng. Những thời khắc cuối Louis cũng biết mình sẽ ra đi trong tình cảnh thảm hại thế nào, một người có lòng tự tôn lớn như anh ta không thể chấp nhận việc Clairra sẽ nhìn thấy mình như thế. Và Louis cũng biết Clairra là thân, cuộc đời của cô ấy chẳng kéo dài bao lâu, anh ta không muốn từng năm tháng ngắn ngủi quý báu sau này Clairra sẽ luôn phải sống trong đau khổ. Anh ta hiểu rõ Clairra hơn ai hết, dù cô ấy có yếu thế nào nhưng tự trọng sẽ không cho phép Clairra nài kéo một tình yêu bị phản bội. Có thể cô ấy sẽ đau lòng trong chốc lát nhưng rồi mọi chuyện sẽ qua, Clairra mạnh mẽ sẽ tự vực dậy được và cô ấy sẽ có được một hạnh phúc khác. Đường nhiên đây chỉ là những hy vọng tốt đẹp từ phía Louis.

- ...

- Anh ta nhờ anh và nhờ cả chủ tộc Hồ giữ bí mật cho bệnh tình của mình, đừng ra một vở kịch như thế, Louis sẽ chỉ trở lại để thông báo với cha mẹ và Clairra, anh ta sẽ cố gắng tham dự hôn lễ của chị mình sau đó có lẽ anh ta sẽ quay lại tộc Hồ, diễn như thể bị tộc Hồ quyến rũ. Và anh ta sẽ an nghỉ trong bí mật. Tộc Hồ là nơi người ngoài không ai dám vào, Louis có chết cũng chẳng ai hay, vài năm nữa tộc Hồ sẽ đưa một đứa trẻ xuất chúng về nhà Williams coi đó như con của Louis. Đến khi cha mẹ anh ta đã qua đời, khi Clairra cũng chết đi hải cốt của Louis sẽ được đưa trở lại với gia đình...

Người con trai ấy đã tỉnh hết mọi việc để giảm thiểu tới đa sự ảnh hưởng đến mọi người, cho tới lúc còn suy nghĩ tỉnh táo người ấy vẫn muốn bảo vệ những người mà anh ta yêu.

Fleur cũng không biết nàng trở về phòng thế nào, câu chuyện của Louis ảnh hưởng khá lớn đến nàng, thậm chí khi về nàng còn không nhận ra anh cả Aides đang chờ mình. Anh đến hỏi nàng đã suy nghĩ thế nào về màn khai hội sắp tới, nhưng nhìn mặt nàng là anh hiểu mấy ngày qua có nhiều chuyện khác đã xâm chiếm suy nghĩ của nàng. Anh vỗ nhẹ lên vai nàng.

- Ngày mai anh sẽ quay lại. Anh biết em lo cho Clairra Green, nhưng anh muốn em hiểu. Với anh, chuyện của em cũng quan trọng y như thế...

Nói rồi anh rời đi. Ra đến ngưỡng cửa nghĩ thế nào Aides lại ngăn ngừa quay lại.

- Em biết Clairra đã từ chối làm phù dâu cho đám cưới của anh... Em có thể suy nghĩ lại không?

Đáp lại anh, Fleur vẫn lắc đầu. Aides gật một cái tỏ vẻ mình đã biết rồi khép cánh cửa lại. Ngồi một mình trong phòng Fleur đưa mắt nhìn ra cửa sổ, đôi mắt xanh của nàng đượm buồn...

Louis có sáu tháng để sống, vậy nàng còn bao nhiêu thời gian? Nàng bắt đầu ghét mỗi buổi sáng thức giấc, thời khắc ấy nàng lại tự nhắc mình cuộc đời nàng đang được đếm ngược. Louis sẽ chết, nàng cũng sẽ chết, người chết đi sẽ tiếp tục luân hồi chỉ có kẻ sống là khôn khổ khi ở lại. Louis đã chuẩn bị sẵn một cách thức để giảm sự thương tổn cho Clairra còn nàng thì chẳng thể làm gì cho Gil cả, nỗi niềm tuyệt vọng của những kẻ sắp chết...

Nàng nhìn tâm mình trắng bay bay bên cửa sổ, tâm trí đã thả về một nơi xa xăm. Một đám cưới có chủ rể và cô dâu, một dịp trọng đại hạnh phúc. Nàng biết bản thân không có cơ hội khoác lên mình chiếc váy trắng tinh khôi, dạo bên Gil vào lễ đường kỷ niệm, hẹn thề bên nhau trọn đời trọn kiếp, cho dù đó là mong ước cháy bỏng trong lòng nàng. Ích kỷ, nàng không muốn từng năm tháng ngắn ngủi quý báu sau này Clairra sẽ luôn phải sống trong đau khổ. Anh ta hiểu rõ Clairra hơn ai hết, dù cô ấy có yếu thế nào nhưng tự trọng sẽ không cho phép Clairra nài kéo một tình yêu bị phản bội. Có thể cô ấy sẽ đau lòng trong chốc lát nhưng rồi mọi chuyện sẽ qua, Clairra mạnh mẽ sẽ tự vực dậy được và cô ấy sẽ có được một hạnh phúc khác. Đường nhiên đây chỉ là những hy vọng tốt đẹp từ phía Louis.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Esme Ivient

Tỉnh lại sau một giấc ngủ dài có vẻ mọi đau khổ với Clairra đều đã cách xa, nó thấy mình điềm tĩnh đến lạ. Nơi góc bàn, hai chậu Quỳnh đã biến mất, tiết trời thu mang theo một cảm giác hơi lạnh, Clairra chọn cho mình một bộ trang phục thật đẹp rồi mở cửa bước ra ngoài. Bên ngoài thế giới vẫn thật nhộn nhịp, ngày mới tại học viện Dark Deity vẫn rộn ràng và sôi động như thế, đầu vói nó mọi thứ đã từng sụp đổ thì cuộc sống vẫn không ngừng trôi. Trên đường đi có vô vàn ánh mắt đang dồn vào nó, tò mò có, thương hại có mà mai chế nhạo cũng có, họ đang coi nó như là nhân vật chính trong một câu chuyện tình bi lụy, giờ có lẽ điều họ mong muốn là nhìn thấy nó khóc lóc, oán hận hay suy sụp đau khổ? Nhưng biết làm sao được khi những cảm xúc ấy trong nó bấy giờ đều đã khổ cạn, chuyện tình nó từng khắc cốt ghi tâm giờ cứ như chuyện người khác, còn nó chỉ là một vị khách bàng quan đứng nhìn.

- Tôi muốn rời khỏi đây.

Nó nói với Luca.

- Không phải tỏ trốn chạy, tớ vẫn ổn.

Nó cười cười trấn an cô bạn đang lo lắng. Đôi mắt Luca thâm quầng, Luca tốt bụng có lẽ đã thức trắng đêm qua.

- Du lịch một chút, nghỉ ngơi một chút...

Clairra nói khẽ, nó ngược mắt lên nhìn bầu trời xanh thăm qua mái hiên của căn nhà gỗ.

- Cho trời qua những ngày nắng để không tiếc khi những ngày mưa tới...

- Clairra...

- Tớ ổn Luca ạ. Thật đấy!

Và Clairra đã làm đúng lời nó nói ngày sau đó, chẳng hề chuẩn bị gì nó đi lên tháp Bắc tạm biệt Fleur xinh đẹp, nó hôn lên má cô gái ấy rồi khẽ vẫy tay.

- Tớ sẽ đi chu du một thời gian. Đừng lo, rồi tớ sẽ trở lại, đến khi ấy chúng ta lại đi chơi nhé.

Fleur nắm chặt lấy tay nó, nàng có vẻ không muốn để nó đi, sau sự việc ở tộc Vampire, Fleur luôn thấy bất an về nó.

- Anh tớ sẽ đến đón tớ. Có lẽ tớ sẽ về nhà trước... Anh tớ rất giỏi, không ai làm gì được tớ đâu. Cậu có lẽ cũng biết anh ấy đấy, Erasmus Green...

Nói đến đây bàn tay Fleur dần buông lỏng hơn, Erasmus Green là một phù thủy nổi danh về tài điều khiển sấm sét, người từng được vinh danh là một trong mười phù thủy trẻ hệ Tấn công vào lễ hội mười một năm về trước. Hoá ra Clairra là em gái người này...

- Tớ phải đi cho sớm.

Clairra thăm thoi, đôi mắt nó ngược mộng lung. Nay đã là 28/7, chẳng mấy chốc lễ cưới của chị Nessy sẽ tới, nhà Williams cũng sẽ đến đây. Đường nhiên họ đã biết mọi chuyện xảy ra, nhưng có lẽ họ sẽ thấy vui là đằng khác. Cha mẹ của Louis luôn muốn kiếm cho anh một người vợ môn đăng hộ đối, lần này họ hẳn đã toại nguyện. Nhưng xuất phát từ phép lịch sự họ chắc chắn sẽ đến tìm và an ủi nó, đây chính là điều nó không muốn nhận lấy nhất, nó không muốn biến mình thành kẻ đáng thương trong con mắt họ, đầu có bất hạnh vậy hãy cứ gắng cao đầu mà bất hạnh.

Fleur nhìn nó hồi lâu mới ngăn ngừa hỏi.

- Cậu có vẻ chơi hội không?

- Tớ cũng không biết. - Clairra mỉm cười. Nó vuốt nhẹ lên má tóc nàng. – Tớ có nghe anh Deneger sẽ biểu diễn cho lễ khai hội phải không? Vậy có thể tớ sẽ tới, tớ rất chờ mong đấy...

Có gái tóc vàng cuộn rờn như hoa, bóng hình nhỏ bé chói chang trong nắng. Clairra đã rời học viện Dark Deity với trái tim thương tổn có giờ trọn lòng kiểu hãnh của chính mình. Ở góc khác xa có một người con trai đã đứng đó nhìn theo cho đến khi mái tóc vàng hoàn toàn khuất dạng, gió thổi qua gò má Louis lạnh lẽo, nước mắt rơi trong âm thầm nghiền chặt răng anh quay đầu trở lại. Hành lang vắng bóng có độc chi mình anh...

- Vậy là em đồng ý chơi nhạc trong lễ khai hội?

Cầm tách trà lên vừa uống một hộp Aides đã bỏ xuống, anh nghiêm nghị nhìn cô em gái trước mặt, em gái anh vừa mới gặt đầu, hẳn là anh không nhìn nhầm chứ hả?

Fleur gặt đầu thêm lần nữa, gương mặt nàng vẫn vô cảm như trước nay nhưng đôi mắt nàng lại rực lửa hơn một chút. Aides ngắm nàng chăm chú, dự cảm trong anh nói rằng có điều gì đó đã thôi thúc em gái anh làm thế.

- Em sẽ chọn nhạc.

Fleur lặng lẽ nói, Aides cũng không phản đối.

- Nếu là việc mà em gọi, anh hoàn toàn tin vào em. Sớm báo với anh bản nhạc mà em chọn.

Aides đứng dậy, công việc bận bẻ làm anh chẳng lần nào ngồi yên được quá mười phút. Vỗ vổ lên tóc Fleur thay cho lời tạm biệt, Aides rời khỏi tòa tháp Bắc. Em gái anh thì vẫn đang ngẩn ngơ, nàng nhìn ra khoảng trời rực nắng, màu vàng chói mắt như màu tóc cô gái mà nàng thương, cô gái mang trong mình trái tim nướm máu, chẳng biết những nốt nhạc của nàng có thể an ủi được người ấy phần nào không?

-

- Em đồng ý chơi nhạc trong lễ hội?

Lần thứ hai chỉ trong một buổi sáng Fleur nghe thấy câu hỏi này, người hỏi là Gil. Trông mặt Gil rạng rỡ thấy rõ. Gil nhào tới ôm nàng thật chặt, anh tặng một nụ hôn lên gò má nàng.

- Anh thích lắm.

Đôi mắt cong cong, Gil cười vui vẻ.

- Rất lâu rồi em không chịu chơi nhạc, anh rất thích. Dù cho anh không nghe thấy...

Gil hạ giọng, anh tựa đầu vào trán nàng.

- Nhưng đó vẫn là niềm hạnh phúc của anh khi thấy em chơi nhạc. – Ánh mắt Gil dịu dàng như nước. – Anh vốn muốn nói như thế với em rất nhiều lần. Anh thích em, cũng yêu tiếng đàn của em.. Fleur à, anh vui lắm...

Bên ô cửa sổ, nắng vàng ấm áp tựa như mặt rải xuống thế gian, đôi mắt nữ thần lìm đim, nàng như con mèo lười tựa vào vai người con trai mà nàng yêu mến, một tiếng thở dài khe khẽ vang lên... Nàng đã luôn chạy trốn với một lý do hoa mỹ là không muốn người ấy buồn, nhưng giờ nhìn lại cô lẽ ấy chỉ là chút ích kỷ trẻ con của nàng...

- Gil... Em yêu anh...

Nàng thì thầm khe khẽ, đôi môi nàng nở một nụ cười mãn nguyện.

- Em yêu anh...

Kế bên giá sách một con mèo ngầy ngốc đứng nhìn cảnh tượng hạnh phúc ấy, đôi mắt nhắm lại phất chốc nó quay người bước đi...

Học viện Dark Deity vẫn tấp nập nập như thế, có kẻ đi lại có người đến. Ngày 29/7 một cỗ xe ngựa trắng lẹ dừng lại trên sân trường, bước ra từ khung xe bí ngô có hai người, một người đàn ông đưa tay dịu người phụ nữ, họ sánh bước bên nhau trước con mắt ngưỡng mộ của mọi người.

- Cha, mẹ!

Gillian và Gabriel cũng bước đến, gương mặt giống hệt nhau của hai anh em đều tươi cười. Helen Allen ngẩng cao đầu quý phái, mái tóc của bà được cắt ngắn để lộ phần cổ xinh đẹp và kiêu kỳ, ở tuổi ba sáu bà vẫn là người phụ nữ đầy son sắc. Người đàn bà tài giỏi từng một thời làm mưa làm gió trên chính trường khắc nghiệt, từng vực dậy cả một cơ ngơi sắp sụp đổ giờ e ấp nép mình bên người đàn ông mà bà yêu, bàn tay khum khum, bà vẫy gọi hai cậu con tới gần rồi hôn nhẹ lên má mỗi người một cái.

Đứng bên Helen, Esme Ivient chỉ mỉm cười, nếp nhăn nơi khóe mắt sâu thẳm khiến ông trông già hơn hẳn người phụ nữ của mình. Esme hiện đang là trưởng tộc Ivient đương nhiệm, một gia tộc được cả thế giới pháp thuật kính trọng và nể phục vì đức độ cùng tài năng kinh điển. Ông đã dành gần hết cuộc đời mình để chiến đấu bên những bệnh nhân cần đến ông, ba bảy tuổi, là vị thần Tây viện duy nhất của thế hệ trước còn sót lại, thọ mệnh của ông cũng đã gần hết, người đàn ông dịu dàng ấy vẫn ngày ngày cần mẫn bên giường bệnh, đây là dịp hiếm hoi ông cởi khỏi mình chiếc áo thầy thuốc quen thuộc. Ông vô nhẹ lên vai hai cậu con trai đáp lại lời chào rồi từ tốn nắm tay phu nhân của mình bước đi, gia đình nhỏ của họ tựa sát bên nhau hạnh phúc, bóng họ in lại xiên xiên trên nền đá trắng sân trường.

Đứng sau họ một chiếc xe ngựa khác cũng vừa hạ cánh, người đến là một cậu bé ước chừng chín, mười tuổi, cậu gói cả thân mình nhỏ bé trong một chiếc áo choàng rộng. Đôi mắt nâu hạt dẻ, cậu chăm chú nhìn theo bóng bốn người phía trước cho đến khi họ rẽ vào một góc khuất xa xa, ánh nhìn u ám, cậu xoay người lại, đôi tay nhỏ bé siết chặt...

Là tộc trưởng tộc Ivient, Esme nhập hội khá muộn, cũng bởi vậy mà số người muốn gặp ông đã xếp dài ba cây số. Cậu con trai út của ông thì vô cùng vui vẻ khi ông tới, El quảng tất cả công việc ngoại giao trước giờ phải cáng đáng lại cho cha rồi chạy xuống vườn hoa chơi cùng Luca, để lại cha mình loay hoay giữa bọn bé công việc. Tối tận đêm khuya Esme mới từ bữa tiệc trở về, lúc ấy bà Helen đã về trước, hành lang rực rỡ ánh đèn giờ thừa thối bóng người. Esme chậm rãi bước, mái tóc dài của ông được cột gọn gàng sau gáy lay động dần theo từng bước chân của ông.

- Esme.

Một tiếng gọi vang lên, Esme giật mình quay lại, đứng sau ông từ bao giờ đó có một người đứng đó, bóng hình nhỏ gầy của một cậu thiếu niên lấm khuất nửa sáng nửa tối...

- Thánh Fly...

Esme thờ hắt ra một hơi.

- Người làm thần giật mình đấy.

- Ủa vậy sao?

Thánh Fly cười cợt, người bước ra khỏi khoảng tối, ánh sáng từ những ngọn đèn rọi lên trên gương mặt nhợt nhạt của người một màu vàng ấm áp.

- Ta chỉ chào cậu thôi mà...

- Người tới đây từ bao giờ thế?

- Đáng ngạc nhiên là ta còn tới trước cậu đó Esme. Cậu thì lúc nào cũng bận rộn thế, ta còn đang nghĩ không biết bao giờ mới gặp lại cậu...

Thánh Fly nói, người chậm rãi bước gần Esme, hai người họ sánh vai nhau sóng bước trên hành lang vắng vẻ.

- Người có việc gì muốn gặp thần sao?

- Cũng không có gì, ta chỉ nhớ cậu thôi...

- Thật sao?

- Chẳng lẽ cậu không tin ta?

- Không, thần luôn tin người...

- Vậy cậu còn hỏi gì?

- ...

Esme không biết đáp sao, chẳng lẽ ông lại nói với người điều ông không tin là trong mắt người ông lại quan trọng đến thế, đủ khiến một người đã sống trường thọ cùng đất trời như thánh tới cao phải lưu tâm...

- Không, cậu là một sự tồn tại đặc biệt Esme à!

Hệt như đã đọc theo suy nghĩ của ông, thánh Fly đáp, người bước chậm rãi rồi dừng lại khiến ông cũng dừng lại theo. Esme nhìn người, nhưng người lại không nhìn ông, đôi mắt thánh Fly còn bận ngược lên bầu trời đêm huyền ảo, giọng người vang lên đầy mơ hồ:

- Trăng sắp tàn rồi... ta nhớ lần đầu tiên cậu đến gặp ta cũng là một ngày cuối tháng bảy, lâu thật rồi Esme nhỉ?

Thánh Fly quay lại, đối diện người gương mặt Esme phất chốc tái nhợt, đôi mắt ông nhìn người trần trụi...

- Gần 6000 năm rồi ta còn nhớ, đứng nói với ta mới hai chục năm cậu đã quên nhẽ, Esme...

Người chậm rãi gọi tên ông như niệm một câu chú, Esme không dừng được lùi về phía sau một bước.

- Esme?

- Thần còn nhớ...

Esme run rẩy đáp lại, giọng ông chẳng còn chút sức lực. Thánh Fly vỗ nhẹ lên vai ông.

- Cậu có biết vì sao ta lại để cậu là thần Sinh mệnh không? Vì với ta cậu là người đã khởi sinh ra mọi thứ. Ta không phải là người khai lập Tây viện, chính cậu là người gây dựng tất cả...

- Không...

- Gần 6000 năm trước, cậu đã đến tìm ta trong một đêm trăng tàn, khi ấy cậu chỉ là một chàng trai trẻ... - Thánh Fly vẫn chậm rãi nói, mặc cho người đàn ông bên cạnh mỗi lúc một run rẩy hơn. – Cậu cầu xin ta chăm sóc cho người phụ nữ ấy cùng những đứa con nàng mang trong bụng. Khi ấy cậu đã khờ đến khản giọng, khi ấy ta thấy cậu thật tuyệt vọng và bất lực, khi ấy cậu quá đáng thương... Nhưng thật kỳ lạ, từ khi trở lại đây, chúng ta đã gặp nhau rất nhiều lần thế mà chưa bao giờ ta thấy cậu hỏi ta về họ? Rõ ràng những thứ chép trong sách sử đâu thể trả lời cho cậu biết những người bị cậu bỏ lại giờ ra sao? Chẳng lẽ một chuyến du hành thời gian đủ khiến cậu quên đi tất cả? Quên đi những con người ấy?

- Không...

Esme khẽ lắc đầu, thân thể ông lung lay như chực ngã, gương mặt ông trắng nhợt như một xác ma...

- Thần chưa bao giờ quên. Tội lỗi của thần...

- Đó không phải là tội lỗi. – Thánh Fly ngắt lời. – Thà rằng cậu quên đi họ còn hơn cậu nhớ tới họ như một sai lầm của bản thân mình. Những đứa trẻ ấy không đáng phải chịu sự phủ nhận

của cha mẹ chúng như thế...

- ...

- Cậu có bao giờ tò mò, những con người bị cậu bỏ lại, qua từng ấy năm họ ra sao? Hữu thần đã chết, nhưng hai đứa con nàng sinh ra thì sao? Cậu thậm chí còn không biết chúng tồn tại!

- ...

- Vậy thì hãy trở lại! Cậu là người khởi sinh, cậu cũng phải khép lại tất cả mọi chuyện. 2575 năm trước, Hữu thần đã chết, cho đến khi bỏ mạng nàng vẫn chưa từng quên đi cậu, chẳng lẽ cậu không muốn gặp lại nàng một lần nữa? Những chuyện cậu gây ra, tất cả đã bị Lịch sử xóa bỏ vào 2575 năm trước, hãy quay lại ít nhất là để ở bên họ những giờ phút cuối. Cậu là một người đáng thương Esme ạ, nhưng những người bị cậu bỏ lại họ còn đáng thương hơn. Dù quá khứ là một hồi bi kịch, cậu cũng đừng buông tay khỏi nó. Nếu đến cậu cũng chối bỏ nó, vậy họ sẽ còn lại điều gì...

Esme cũng chẳng biết ông đã trở về phòng như thế nào, trong phòng ông đèn vẫn sáng, người phụ nữ của ông mệt mỏi ngủ gục trên mặt bàn, người phụ nữ mạnh mẽ được cả thế giới thần phục, trước mặt ông bà như quay lại là một cô gái nhỏ luôn cần yêu thương và nuông chiều. Mái tóc vàng của bà xơ xuống gương mặt che đi phần nào dung mạo vốn có, lại để lại những đường nét không thể quen thuộc hơn. Esme ôm lấy mặt, nước mắt ông tràn qua những kẽ ngón tay run rẩy, ký ức ông không dám nhớ tới giờ ào ạt cuộn về.

Ký ức về tình yêu đầu tiên và duy nhất của đời ông. Người con gái xinh đẹp và tài hoa ấy... Ông vẫn nhớ, nàng tên là Như Dương.

“Những ký ức xa xôi và trần trụi nhất của nó không phải là dòng sữa mẹ thơm ngọt ngon lành mà là vị mặn chát của nước mắt rơi trên má bà, trong hồi ký ức tối tăm ấy mẹ luôn khóc. Người đàn bà gầy guộc vừa khóc lóc vừa ti tê gọi tên kẻ đã phụ bạc bà, vừa khóc vừa oán trách vận mệnh, vừa khóc vừa nguyên rủa thế gian... Hình ảnh đầu tiên của nó về mẹ chưa bao giờ là đẹp đẽ, cho đến tận sau này trong con mắt nó bà vẫn là một người phụ nữ đáng thương. Đôi tay bà luôn ôm ấp và nâng niu một tấm hình xưa cũ, thay vì ôm lấy những đứa con của bà, một tấm hình đã nhoe nhoet nước mắt. Trong khung ảnh ấy có một người đàn ông đang cười dịu dàng... Hình như đó được gọi là cha?”

Fleur gạt mình tỉnh giấc giữa đêm khuya, một bên gối của nàng đã ướt đầm, nàng mệt mỏi ngồi dậy. Độ này chẳng biết vì sao nàng luôn gặp ác mộng, đến khi tỉnh lại nàng lại chẳng nhớ được mình đã mơ điều gì. Nàng gắng sức nghĩ lại, giấc mơ vừa trải qua trở nên nhợt nhạt trong những màu sắc tối tăm và lạnh lẽo, ở giấc mơ ấy nàng nghĩ nàng đã nhìn thấy những người rất quen thuộc, đó là chú Esme và cô Helen, tuy rằng trông hai người họ đều có vẻ hơi khác với thực tại. Có lẽ vì nàng vừa gặp lại họ nên nàng đem gương mặt họ vào trong giấc mơ? Vậy nàng đã mơ gì để khi thức giấc nàng lại buồn đến thế? Cảm giác đau đớn siết chặt đáy lòng làm nàng nghẹt thở, Fleur hít hít mấy hơi, nàng đứng dậy bật tung cửa sổ, ngoài khung cửa kia màn đêm vẫn đang bao phủ, cả học viện Dark Deity cũng trở nên tĩnh lặng hơn. Nhưng lắng tai nghe kỹ hơn nàng lại thấy, dường như đâu đó có tiếng sáo mơ hồ ngân vang, một bản nhạc ưu thương tang tóc... Gối cánh tay lên ô cửa sổ, đôi mắt Fleur ẩm ướt, nàng khép bỏ mi lại cố nén đi một hơi thở dài...

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 39: Xin lỗi Helen

Một ngày mới lại bắt đầu, 30/7, chỉ còn một ngày nữa là tới đám cưới của anh Aides, nhà hôn lễ được dựng ngay giữa sân trường, cờ hoa trang hoàng rực rỡ cứ như thể đây là một dịp điển tập cho ngày khai hội vậy. Trái với không khí nhộn nhịp dưới sân, tại lầu cao tháp Bắc mọi thứ vẫn diễn ra như bình thường. Một bữa sáng đơn giản do Gil làm, ba người cùng ngồi ăn quanh bàn tròn, El bận đọc báo Gil thì nói chuyện với Fleur.

- Mai em tới dự lễ cưới của Aides chứ?

Fleur gạt đầu. Nàng ăn thêm một thìa súp, vì đêm qua ngủ không ngon nên giờ nàng khá mệt, nhưng nàng lại không muốn lộ ra cho Gil phải bận tâm.

- Với tư cách là thần Selen à?

Gật.

- Nhưng dịp khai hội em sẽ diễn với tư cách Fleur Allen?

Gật.

- Dùng gương mặt thật?

Gật.

- Thế thì dịp này em phải hoá trang rồi.

Đây là luật bất thành văn của Tây viện, những vị thần Tây viện thường ẩn mình giữa thế gian, rất ít ai biết thân phận thật của họ. Dù không bị cấm nói ra nhưng cũng không hề có ích lợi gì một khi tiết lộ mình là thần cả, nhất là khi vị thần ấy còn là con cháu một đại gia tộc lớn. Bớt điều tiếng sẽ bớt phiền phức hơn.

- Anh nghĩ sử dụng bột Nhận dạng là tiện lợi nhất.

Bột Nhận dạng có tác dụng hoàn toàn trái ngược với tên gọi của nó, đây là thứ bột khiến người ta không thể nhớ được gương mặt người mình đã từng gặp. Nói cách khác nếu Fleur sử dụng bột này, những người lần đầu tiên gặp nàng chỉ có thể thấy nàng là một cô gái vô cùng xinh đẹp, chỉ cần rời mắt khỏi nàng người ta sẽ chẳng thể nhớ nổi gương mặt đẹp đẽ ấy có đường nét thế nào. Bột này là sản phẩm đặc hiệu riêng do nhà Ivient bảo chế, rất ít ai biết đến, cũng không mấy ai thoát được tác dụng của nó.

- Hôn lễ ngày mai được tổ chức lúc chín giờ sáng, anh với El sẽ tới đó trước, anh nghĩ gần tới giờ em hãy xuống.

Gil rót cho Fleur và El mỗi người một cốc sữa trắng miệng, anh đang giải thích kế hoạch ngày mai thêm một lần nữa phòng trường hợp Fleur lại vô tình quên bằng mất.

- Người chủ trì hôn lễ ngày mai là Vua Tinh linh, em có lẽ biết mặt ngài ấy rồi nhỉ? Vị trí của em là đứng cạnh ngài ấy khi ngài ấy làm phép thẻ nguyên, trao nhẫn và ban phúc lành. Em cũng cần chuẩn bị một món quà cho anh Aides và chị Nessy, em đã có chưa?

(Gật)

- Tốt rồi. Vậy nay anh sẽ bảo chế nhiều bột Nhận dạng một chút.

Fleur gạt gù, ở phía đối diện nàng El đang đút cho Zaza một miếng bánh kẹp thịt, thằng bé vuốt vuốt bộ lông vằn của Zaza mà rằng.

- Độ này em cứ chạy đi đâu vậy? Đừng nhầm chứ, Fleur không phải chủ của em đâu, chủ em là ta đây này!

Con mèo phe phẩy cái đuôi vô không quan tâm lắm, nãy ngày hôm nay nó đều ở lý trên tháp Bắc, mặc kệ cậu chủ ở tháp Tây ngủ một mình. El cũng phải bất lực, thằng bé lăm bằm mấy câu “có sắc quên chủ” rồi chẳng chú ý thêm nữa. Chốc lát

sau hai anh em nhà Ivient lại tất bật đi làm, thấp Bức chỉ còn lại một con mèo và một cô gái ngồi đó ngáy ngẩn. Fleur vẫn còn buồn ngủ, nằng có gắng xốc lại tinh thần rồi cảm cúi đi làm món quà sẽ tặng cho anh cả, tuy nó bé nhỏ nhưng là tâm ý của nằng. Nằng vừa làm vừa thầm nghĩ, mai đem nó tặng cho anh Aides, có khi nào anh sẽ đem cả một con Hung Mãnh đến tặng nằng ăn dần không?

"– Ca... Ca có thể cười muộn không?

Bên khung cửa sổ, cô gái nhỏ yếu ớt cười. Nằng tà hoảnh hôn hắt vào trên gương mặt nằng một màu vàng ủa tàn tang tóc. Nằng giương đôi tay đón lấy từng tia nắng hiu quạnh, đầy mắt nằng tuyệt vọng và tối tăm nằng chẳng dám nhìn thẳng vào mắt y, nụ cười của nằng run rẩy. Cố gắng làm bộ tự nhiên nhất nằng báo.

- Muội nghĩ Hoàng tử điện hạ nhớ sai rồi. Muội sinh vào mùa Xuân đó, muội đủ mười tám tuổi rồi... Vậy nên... Ca! Chúng ta cười nhau đi!

Nước mắt lăn dài trên má y, y lặng lẽ lắc đầu. Đó là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất y từ chối yêu cầu của nằng đầu cho đó chính là khát khao cháy bỏng của y. Y không dám đáp, càng không dám nói nằng nghe. Là y sợ, y sợ một khi y gạt đầu, một khi ước nguyện của nằng trở thành sự thật nằng sẽ chẳng còn vấn vương gì trên cõi đời này, nằng sẽ an tâm nhắm mắt xuôi tay...

Bỏ y ở lại. Một mình y.

Không trở về..."

Ba giờ sáng, Fleur tỉnh dậy, gương mặt nằng ướt đầm nước mắt. Đôi mắt nằng ngó mông lung, hiện tượng dần trở nên nhoe nhoe như giấc chiêm bao của nằng. Cuộn tròn người nằng ôm lấy cơ thể mình, cảm xúc đau thương vẫn căng tràn lồng ngực, trái tim nằng đập thình thịch từng nhịp rõ ràng. Trong một giây thoáng chốc, những âm thanh quen thuộc ấy trở nên xa lạ vô cùng... Hệt như trái tim kia chỉ là đồ vay mượn. Nằng, không có trái tim!

Ở một căn phòng khác tại tháp Tây, Esme Ivient cũng không ngủ được. Ông nằm lặng im trên giường, một cánh tay giơ ra cho Helen gối, đôi tay bà vòng qua ôm lấy ông chắc nịch, tựa vào ông, bà ngủ an tường. Kể sát bên bà Esme thao thức, những ký ức xa xưa liên tục hiện về, thật tồi tệ khi đang ôm bà mà ông lại nghĩ về một người phụ nữ khác. Dù cho người phụ nữ ấy, ông nghĩ đó là kiếp trước của bà...

Helen và Như Dương có gương mặt giống nhau như đúc, trừ bỏ màu mắt và tóc trông hai người họ hết như song sinh. Hai mươi năm trước, sau chuyến du hành thời gian thất bại, ông trở về với một trái tim vỡ vụn đầy hối lỗi và dằn vặt, mở lại trang sử viết về Đồng cung, người con gái đã từng cười đùa rạng rỡ bên ông giờ chỉ còn là vĩ nhân trên sách, sáu ngón năm dài đàng đẵng, nằng đã ra đi mà không thể đợi để đoàn tụ với ông được nữa. Cuộc đời của nằng được tóm gọn trong sáu trang sử mỏng manh, không một dòng nhắc tới những đứa con nằng mang trong bụng, từng con chữ lướt qua ông bật khóc trong tuyệt vọng. Khi ấy ông biết, mình đã đánh mất người con gái ông yêu mãi mãi...

Ông lao đầu vào làm việc, làm như để vơi đi nỗi đau và đau thương, ông đã từng nghĩ có lẽ mình chết đi mới là giải thoát. Nhưng mọi thứ đã thay đổi hoàn toàn khi một lần đó, ông gặp Helen Allen, từ giây phút đầu tiên nhìn thấy bà ông đã biết, có lẽ cuộc đời này còn cho ông một cơ hội để sửa chữa lỗi lầm...

Hệt như đó là định mệnh, lần thứ hai Helen vẫn yêu ông như thế, không bị cách trở bởi thời gian, không bị quy tắc thế gian ràng buộc dám cưới của hai người nhanh chóng diễn ra, hai cậu con trai kháu khỉnh ra đời, một gia đình hạnh phúc như ước nguyện xưa cũ của nằng. Nhưng càng chung sống với Helen lâu ngày, ông càng tự vấn bản thân lựa chọn của ông có đúng hay không? Năm xưa ông phụ bạc nằng, giờ đây ngờ tưởng như điều ông làm là để bù đắp cho nằng nhưng có lẽ ông chỉ khiến mọi chuyện tồi tệ hơn. Helen giống hệt Như Dương, bà là kiếp sau của nằng nhưng họ không phải là nhau. Nhìn Helen, ông không thể quên đi Như Dương của quá khứ, ông không thể yêu bà theo đúng cách mà bà đã yêu ông. Cuộc hôn nhân trong mơ của bà chỉ là một điều giả dối, đáng nhẽ bà sẽ được hưởng một hạnh phúc trọn vẹn và tuyệt vời hơn. Cho đến cùng ông vẫn là kẻ tệ bạc...

Giờ đây, đứng trước lựa chọn của lý trí và con tim, một lần nữa ông lại phân bội bà, phản bội lại gia đình đã bên ông gần hai mươi năm qua. Ông lựa chọn quay trở lại, dù biết quá khứ đã trôi tuột theo dòng lịch sử ông vẫn không thể ngăn cản bản thân muốn gặp lại Như Dương một lần nữa. Người con gái xinh đẹp ông yêu đã qua đời vào 2575 năm trước, năm ấy đã xảy ra chuyện gì lịch sử hoàn toàn mờ mịt. Năm ấy vì sao nằng chết, năm ấy nằng ra đi như thế nào ông hoàn toàn không hay. Và cả hai đứa con của nằng nữa, nếu nằng đã sinh chúng ra trên đời vậy chúng đang ở đâu?

Ông quyết định trở lại dù chẳng biết chuyện gì đang chờ đợi mình, gần bốn mươi năm sống chưa bao giờ khát vọng trong lòng ông lại trỗi dậy mạnh mẽ thế. Thánh Fly nói ngày mai dòng thời gian sẽ lại mở ra, Zaza sẽ tròn một ngàn tuổi, là hậu duệ của thần thú Bạch Hồ có lẽ sẽ có khả năng đưa hai người theo mình vượt dòng thời gian. Một người là ông, người còn lại là Fleur Allen, thánh Fly nói con bé là Nguyệt thần chuyển kiếp, Fleur cản trở lại đúng như lịch sử đã ghi. Thánh Fly nói, mọi chuyện sẽ ổn cả, vì quá khứ 2575 năm trước Nguyệt thần đã thực sự trở lại, dù chẳng mấy lâu sau nằng lại ra đi. Sự trở lại của Fleur sẽ không nguy hiểm cho con bé, nó biến mất ở thực tại một vài giờ điều ấy chẳng ảnh hưởng gì đến nó hay thế gian. Nhưng mọi thứ chỉ là tương đối, hơn ai hết ông hiểu quá khứ có thể thay đổi, không có gì là chắc chắn sẽ không xảy ra. Đó cũng là nỗi sợ hãi sâu kín nhất trong lòng ông, nếu quay lại quá khứ liệu ông có thể lặng im đứng nhìn Như Dương chết đi? Ông nghĩ mình không thể chịu đựng nổi. Nhưng ông lại nghĩ nếu nằng không chết, vậy Helen của thực tại sẽ ra sao? Cả Gil và El nữa? Helen không tồn tại chúng sẽ không ra đời, gia đình ông sẽ biến mất... Đứng trước ngã ba đường ông phải lựa chọn ra sao?

Cứ trần trọc và thao thức, chẳng mấy chốc trời đã sáng, Helen tỉnh dậy sau một giấc ngủ ngon, bà dụi đầu vào ngực ông thỏm mẫn.

- Thấy dậy từ bao giờ vậy? – Bà hỏi. – Đêm qua em gối tay thấy có tê không?

Esme lắc đầu, ông đặt một nụ hôn thật khẽ lên trán bà theo thói quen. Helen cười hạnh phúc, bà như cô gái nhỏ thích được nuông chiều.

- Nếu có thể, em muốn ôm thầy lâu thật lâu hơn nữa, nhưng mà hôm nay là đám cưới của Aides, em vẫn chưa an tâm...

Nói rồi bà bước xuống khỏi giường. Helen vội vã chuẩn bị trang điểm phục sức cho bản thân, rồi lại vội vã rời khỏi phòng mà quên cả ăn sáng. Trước khi cánh cửa phòng khép lại bà dường như có nghe thấy thầy Esme nói gì đó với mình. Bà đoán, có lẽ ấy là một lời tạm biệt đầy yêu thương, nghĩ thế, bà quay lại cười rạng rỡ.

Helen không biết rằng khi ấy người đàn ông mà bà yêu đã bảo:

- Xin lỗi em, Helen...

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Quyển 1 - Chương 40: Đám cưới

Nếu không có hội Siêu trắng hẳn đám cưới của Aides Allen và Nessay Williams sẽ là sự kiện được trông đợi nhất thế kỷ của toàn giới phù thủy. Đám cưới diễn ra lúc chín giờ nhưng từ bảy giờ sáng sân trường đã nhộn nhịp người, trong nhà hôn lễ số khách khứa đã đến phân nửa. Là trường tộc Ivient, Esme cũng phải xuống sớm, có rất nhiều người đang chờ để chào hỏi ông. Chào hết vòng trong vòng ngoài, khi Esme trở lại được khu ghế ngồi cho người nhà chủ rể đồng hồ đã điểm tám giờ bốn lăm. Ngồi sẵn ở đó có Helen và hai đứa con của ông đang chờ, khi ông tới Gil đang cùng mẹ nói chuyện rôm rả. So với El có Gil vẫn hợp với mẹ hơn, cậu ngái có thể đem đủ chuyện Đồng Tây Nam Bắc ra chọc mẹ cười khanh khách. Ngồi cạnh, El nhún vai báo với ông.

- Sở thích của mẹ với Gil dị lắm. Con chịu. Cha chào hỏi xong xuôi hết rồi à?

Esme gật đầu. El bật cười.

- Trông cha một phờ ra rồi. Cha ngồi vào đây, ngồi bên mẹ này, để con ngồi ngoài. Có ai tới con sẽ chào hộ cha.

- Riêng chút tình y này của con mẹ cho con mượn cớ.

Helen quay qua, đôi mắt bà nhấp nháy cười.

- Hôm điểm anh Gil luôn hà mẹ?

- Cậu tự đoán xem cậu ha gì.

Nói rồi Helen kéo tay Esme tới gần mình, bàn tay bà nắm tay ông thật chặt.

- Em tự đừng nhớ đến hôn lễ năm ấy của chúng ta thầy à. Cũng trang trọng chẳng kém phần, nếu có thể, em còn muốn tổ chức lễ cưới với thầy một lần nữa...

- Nếu có thể? – El nửa cười nửa không nhìn mẹ mình, tính mẹ nó hiểu hơn ai hết. Người phụ nữ nép mình trong lòng cha không phải là kẻ yếu đuối, tính độc chiếm của mẹ rất cao, mỗi câu bà nói ra đều đã có dự tính cả rồi. – Mẹ định làm gì?

- Lát các cậu chờ sẽ thấy...

Helen nháy mắt, bà dựa đầu vào vai Esme, gương mặt tràn đầy mãn nguyện. El cũng chẳng gắng hỏi, nó hướng mắt lên phía lễ đài của nhà hôn lễ, nơi ấy đồng hồ đang nhích dần đến mốc chín giờ. Thời khắc quan trọng sắp tới gần.

Vua Tinh Linh bước ra từ hàng ghế khách mời, đó là một chàng thanh niên mang vẻ đẹp rất tinh tế với mái tóc dài màu xanh lục và đôi cánh mỏng như cánh ve. Ngồi ôm theo một bó hồng đỏ rực rỡ, bước đi nhún nhảy cuốn theo hàng sa bướm ngụy sắc vẩy quanh mình.

- Thưa quý ông và quý bà... - Giọng ngái vang lên ngấm nga như hát. - Vào một ngày tháng cuối tháng bảy rực lửa chúng ta có mặt ở đây là để chứng kiến một thời khắc thiêng liêng sẽ đi vào lịch sử, lễ thành hôn của đôi bạn trẻ thuộc hai gia tộc vị đại nhất nhì giới phù thủy. Nổi nhạc lên, chúng ta sẽ chiến cho bay cái nắng này...

Nhạc lập tức được ngân vang, ban nhạc được hợp thành từ một dàn đồng ca đến từ tộc Nhân ngư, tộc Tiên nữ và tộc Người chim, đứng là một tổ hợp trong mơ, vậy nên phần nửa khách mời nơi này đã phải té ghế vì chưa kịp chuẩn bị tinh thần để thưởng thức. Một ban nhạc hùng tráng, cháy bỏng rực lửa và gạt cục đến hải hùng, ban nhạc này hẳn nên mở khi phát động chiến tranh mới phải, hà có gì lại diễn nó trong đám cưới?

Nhưng nhạc trưởng của dân nhạc có vẻ chẳng nhận ra điều gì bất thường, trên thực tế vua Tinh linh còn đang say mê trong âm nhạc. Ngồi đã chứng tỏ, bất chấp về ngoài đây vẫn nhĩ thì ngài chính là một vị vua cực kỳ hợp thời, thậm chí còn đi trước thời đại. Dưới khán đài, Helen Allen có vẻ cũng vô cùng hài lòng khi đã nói vua Tinh linh làm chủ trì buổi lễ này. Ngồi bên cạnh, El đưa mắt nhìn cha mình với hàm ý rành rành “Con đã bảo sở thích của mẹ rất dị mà”.

Thật may mắn là nhạc hiệu không bỏ ấy cũng không kéo dài quá lâu, Vua Tinh Linh vẫn chưa quên mất nhiệm vụ chính của mình. Không gờì thiếu đồng dài, ngài háng giọng.

- Nhân vật chính của buổi lễ hôm nay, chú rể Aides Allen!

Anh Aides bước ra từ một cổng không gian được trang trí như một ô cửa kính trang trọng. Hôm nay anh đã thay bộ vest đen cứng nhắc của mình ra và khoác vào một chiếc áo lễ phục màu trắng, gương mặt anh vẫn cứng đờ không cảm xúc như từ trước đến giờ. Tiếng máy ảnh nháy lên ở khắp nơi, anh bước chậm rãi ra giữa lễ đài.

- Và cô dâu của chúng ta, tiểu thư Nessy Williams!

Nessy xuất hiện sau một cổng hoa, cô vừa bước ra lập tức hàng ngàn cánh hồng dù sắc đã được thả tung từ không trung. Mùi hương nồng nàn lan tỏa, Nessy mặc một chiếc váy cưới màu đỏ rực, mái tóc cô buông dài đến eo, cả thân hình nóng bỏng quyền rũ như một ngọn lửa. Đứng sau cô hai nàng phù dâu xinh đẹp nâng đuôi váy giúp cô bước đi, đầu tay cô vị chủ tộc Williams cười rạng rỡ, có vẻ đám cưới của cô con gái làm ông vô cùng hài lòng, ông dắt Nessy tới, trao tay cô cho Aides.

- Chúc hai con hạnh phúc.

Ông nói rồi rời lễ đài. Đứng giữa đôi bạn trẻ đang cầm tay nhau, vua Tinh linh chậm rãi nhắm nước mắt, trời sinh ra Tinh linh tộc vốn là giống loài giàu tình cảm và dễ xúc động, mắt một hồi lâu ngẹn ngào ngài mới tìm lại được tiếng nói của mình.

- Trời cao vui mừng chúc phúc cho đôi bạn trẻ, một ngày trọng đại nên duyên, hẳn hai người họ đều đã chờ đợi giây phút này lâu lắm rồi.

Tất cả mọi âm thanh ồn ã và nhộn nhịp đều dừng lại sau câu nói của ngài. Vua Tinh linh hít vào một hơi.

- Aides, con có đồng ý lấy Nessy Williams làm vợ của mình, nguyện yêu thương, trân trọng cùng cô ấy vượt qua mọi gian khổ khó khăn, bên nhau lúc buồn đau cũng như khi hạnh phúc, sống với nhau trọn tình trọn nghĩa đến cuối cuộc đời?

- Con đồng ý.

Giọng Aides vang lên cứng nhắc nhưng bàn tay anh lại nắm tay Nessy thật chặt, đôi mắt anh chỉ chăm chú nhìn vào cô gái trước mặt.

- Nessy, còn con. Liệu con có đồng ý lấy người đàn ông trước mặt làm chồng, bên anh ta cả lúc khoẻ mạnh cũng như ốm đau, chăm sóc yêu thương anh ta hết mực, cùng anh ấy xây dựng một gia đình hạnh phúc. Con có đồng ý nắm lấy đôi tay ấy không rồi?

- Con đồng ý.

Mắt Nessy rom rớm lệ, cô mỉm cười đắm thắm như một đoá hoa. Aides nướn người tới, anh hôn lên vầng trán của Nessy một nụ hôn trân trọng, Nessy bật cười, cô nhận ra bàn tay của Aides đang run.

- Vậy ta tuyên bố từ thời khắc này hai con chính thức là vợ chồng. Hai con có thể trao nhẫn cho nhau. .

Phù dâu phù rể tiến lên đưa ra hai hộp nhẫn. Trong đó có chứa một đôi nhẫn vàng đơn giản mà tinh xảo. Aides trân trọng trao nó vào tay Nessy, cũng để Nessy đeo nhẫn cho mình. Nhẫn vừa đeo vào ngón tay, anh đã kéo cô ôm chặt vào lòng, họ hôn nhau một cách say đắm trong sự ting hờ vang trời xung quanh.

Vua Tinh linh lại khóc như mưa, lần này phải mất một khoảng thời gian lâu hơn hẳn ngài mới tìm lại được tiếng nói của mình.

- Tình yêu thực sự là điều kỳ diệu nhất. . - Ngài sụi sụi. - Sau nghi thức trao nhẫn là màn ban phước lành, đáng nhẽ ta sẽ là người cử hành nhưng hôm nay chúng ta có một vị khách đặc biệt, vị khách mà chỉ sự xuất hiện của người ấy cũng đủ khiến đám cưới này trở thành lịch sử. Không ai có tư cách nói ra lời chúc phúc hơn người mà chúng ta đang chờ đợi, xin giới thiệu, nữ thần tình yêu Selen!!!

Cái gì!!!

Lập tức từ phía trời nền nhón nháo, khách mời không ai tin nổi lời giới thiệu vừa rồi của vua Tinh linh, họ nghiêng cổ ngó lên và nín thở chờ đợi sự xuất hiện của vị khách không ngờ tới kia. Giây phút nàng bước ra từ sau cổng hoa, nhất loạt mọi người đều hít khí lạnh, trời đất quy thần ôi, tại sao lại có một người đẹp như thế!!!

Và cũng vì quá bất ngờ nên không ai nhận ra khi vừa bước qua cổng hoa, nhìn thấy bộ váy đỏ rực rỡ Nessy đang mặc Fleur đã khựng lại giây lát. Nàng cố trấn tĩnh mình để bước đi, sau giấc mơ đêm qua nàng không ngủ được, cả cơ thể nàng giờ nhộn nhạo như có bàn tay ai khuấy đảo tất cả loạn thành một nùi. Trái tim nàng vẫn đập rất mạnh, nhìn thấy chị Nessy nó đứng lại một nhịp rồi lại như ngựa phi mất cương lao vun vút. Máu đỏ của ta váy ấy thật chói mắt, nàng nghĩ, quả chói mắt!

Fleur hít sâu một hơi, nàng bước từng bước thật chậm lên lễ đài để tới gần người anh cả là chú rể hôm nay. Từ thời khắc nàng xuất hiện sự chú ý của mọi người đã đổi hướng, người ta nín thở theo từng cử động của nàng, lòng thầm than, nữ thần quả là đẹp đến không thể tin nổi. Anh Aides nhìn nàng, gương mặt vô cảm của anh hơi giãn ra, nàng biết anh đang vui.

- Em có món quà cho hai người. .

Nàng nhìn kẻ rồi rút ra một chiếc hộp nhưng nhỏ, chiếc hộp này không khác mấy hộp nhẫn ban nãy của Aides. Nàng mở hộp, bên trong đó có hai sợi dây đeo cổ được bện rất chặt, lừng lững treo trên là hai mảnh ngọc được khắc hình hoa ti mĩ. .

- Hoa Mầu đơn, đây là loài hoa tượng trưng cho an bình và hạnh phúc. Chúc hai người trọn đời yêu thương.

Ở dưới lễ đài, không ai nghe thấy Fleur nói gì cả, người ta chỉ thấy nàng rút ra hai chiếc vòng và đeo nó vào cổ cô dâu chú rể. Khi vòng đã yên vị tại vị trí nó đáng thuộc về thì cũng là lúc pháo tay giòn giã vang lên, những người đứng đầu các tộc đều đứng dậy, họ cúi đầu biểu lộ sự kính trọng chân thành với vị nữ thần mà họ thờ phụng. Đứng bên cạnh Fleur, vua Tinh linh cũng cúi người, ngài cẩn trọng nắm lấy bàn tay nàng và hôn nhẹ lên đó.

- Ta tin rằng, lời chúc của nữ thần sẽ là phước lành lớn lao nhất đối với đôi vợ chồng hạnh phúc này. - Ngài lớn giọng nói. - Niềm vui có lẽ nên nhân lên để thế gian này ngày càng tốt đẹp hơn nữa, cô dâu Nessy, cô có thể ném bó hoa cưới của mình để tìm ra người hạnh phúc tiếp theo không? Còn nữ thần tình yêu xinh đẹp, sẽ thật tuyệt vời nếu trong đám cưới tiếp theo ấy nàng có thể có mặt ban đi những phước lành cho thế gian. .

Fleur không từ chối, nàng lẳng lặng co như ngậm đồng ý, thấy vậy tất thấy mọi người phút chốc trở nên nhón nháo, ai cũng muốn dành được cho mình bó hoa kia để trở thành người may mắn tiếp theo. Nhưng có vẻ bó hoa ấy đã được xếp sẵn chủ, Nessy quay người về phía hàng ghế mà nhà Ivient đang ngồi, chị khẽ mỉm cười với bà Helen, người phụ nữ đã từng một lần bị buộc ly hôn để cứu lấy gia tộc đang trên đà sụp đổ, hơn ai hết bà cần một lý do thúc đẩy để nói lại hôn nhân của bản thân mình. Chị ném đi bó hoa như ném đi một tia hy vọng, bó hoa bay một đường cong đẹp để trên không trung đúng theo hướng mà chị mong muốn, chỉ có điều. . . Có vẻ nó đã nhận sai người vào phút cuối. .

Gil nhìn bó hoa yên vị trong vòng tay mình mà bất ngờ tới quên cả tiếng nói, bên cạnh cậu bà Helen giờ tay tiếc nuối, bà nhìn cậu con trai đang ngẩn ngơ mà chẳng biết nói gì. Cuối cùng bà gằn dỗi than thở. .

- Cậu chẳng hiểu ý mẹ gì hết, cậu cả à. .

Nhưng Gil lại không “nghe” bà nói, cậu còn bận ngược mắt lên lễ đài tìm kiếm hình bóng người con gái mà cậu yêu thương. Cậu cười rạng rỡ với nàng, cậu không hề biết, giây phút ấy trái tim cô gái cậu yêu đã hẫng một nhịp. .

Lễ cưới cứ như thế nhanh chóng xong xuôi, tiết mục chiếm nhiều thời gian hơn là phần xã giao giữa các tộc. Gil cầm trong tay bó Calla bắt được, cậu chỉ muốn chạy đi tìm Fleur ngay để tặng nó cho nàng, đáng tiếc, vì là người may mắn trong lễ cưới hôm nay nên số người kéo đến chúc mừng Gil đông chẳng kém bên cô dâu chú rể. Vừa rồi cưới, Gil vừa đưa mắt nhìn xung quanh, Fleur đã đi đâu mất từ bao giờ, cậu nghĩ có lẽ nàng trở về tháp Bắc. Mất một hồi lâu sau mới vẫn người tới chúc mừng. Gil vừa dợm tính sẽ trồn lên tháp Bắc thì đúng lúc ấy một con bò cạp hốt hoảng đem thư tới.

- Sao vậy Gil? – Đứng gần đó El chạy lại hỏi.

- Bệnh nhân buồn anh lên con nguy kịch.

Đóng vội lá thư, Gil đưa bó Calla trong tay cho El.

- Tặng Fleur giúp anh. Bảo cô ấy, anh sẽ đến tìm cô ấy ngay sau khi xong việc.

Nói rồi Gil lập tức chạy đi. Đã quá quen với chuyện này El cũng chẳng ngạc nhiên lắm, cậu chẳng chỉ cảm thấy cảm bó hoa này quá là nguy hiểm giữa rừng người lúc nào cũng nhắm nhe bầy tò sự thân ái, tốt nhất là nên đưa nó về đúng chủ càng nhanh càng tốt. Nghĩ vậy El cất bó hoa vào túi rồi âm thầm dõi bước tìm đường đi lên tháp Bắc. Ấy thế nhưng khi cậu tới nơi tháp Bắc lại gặp hoe không người, ngay cả con mèo Zaza cũng mất hút. El gãi gãi đầu, đi đâu rồi?

Zaza khi ấy đang trên đường đi tới bà rừng. Nó cũng không rõ thánh Fly biết chuyện từ bao giờ nhưng trước đó mấy hôm người tới tìm nó và bảo, hôm nay ngoài đưa tiểu thư Fleur trở về nó hãy mang cả ngài Esme Ivient đi theo với. Tất cả mọi người sẽ tập trung ở bà rừng tránh cho chuyến du hành thời gian này bị người ngoài phát hiện, nó và ngài Esme tự tới, tiểu thư Fleur sẽ được Đồng cung sư đưa tới.

Zaza đang rất lo lắng, trái tim nó đập thình thịch, xét cho cùng nó chỉ là một cô Hổ 1000 tuổi, chưa bao giờ đưa người xuyên thời gian. Chẳng biết liệu có bất chắc gì không. .

Vừa đi vừa ngăn ngờ nghĩ nên tìm Zaza chút nữa đã dừng đập luôn khi bất chợt nó bị nhấc bổng khỏi mặt đất, bốn cái chân ngắn hốt hoảng quờ quạng giữa không trung. Zaza ngoảnh đầu quay lại, đôi mắt hồ phách phút chốc mở lớn. .

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Quyển 1 - Chương 41: Cổng thời gian

Fleur khi ấy vẫn đang lang thang giữa đám đông, cảm giác khó chịu trong lồng ngực làm nàng không muốn quay lại tháp Bắc. Nàng quần quanh mặt mình một chiếc khăn to bản tránh để người khác nhận ra nàng. Nhờ tác dụng của bột Nhận Dạng những người mới lần đầu tiên gặp nàng cũng không thể nhớ được nàng có bộ dáng ra sao, nàng cứ vẫn vơ đi giữa họ mà chẳng ai biết.

- Ngày cưới của anh mình mà tiểu thư Allen cũng không xuống nhà?

- Có lẽ cô ấy mệt.

- Ha ha, phải rồi, có lẽ cô ấy mệt!

Nàng đã nghe không dưới vài lần người ta đàm tiếu về nàng như thế, họ nhò giọng thì thầm, tuy lời lẽ không có gì bất nhã nhưng từ giọng điệu và thái độ nàng biết những con người ấy đang thầm khinh bỉ nàng trong lòng. Vốn dĩ Fleur sẽ bỏ ngoài tai những điều khó nghe, trước nay nàng đều không quan tâm đến nó, nhưng không hiểu sao lần này khi tận mắt chứng kiến chúng lại làm nàng khó chịu.

Fleur cứ bước lang thang, những chộn rộn trong lòng nàng từ giây phút nhìn thấy bộ Calla được tung vào tay Gil như bị dội cho một gáo nước lạnh tât ngấm hoàn toàn. Nàng nghe người ta chúc mừng Gil sẽ là chủ rể tiếp theo, nghe người ta kháo nhau rằng sẽ tới đám cưới của Gil để ban phước mà lòng càng lạnh lẽo. Có gì đó như tuyệt vọng, lại có gì đó như muốn bức lồng ngực thoát ra. Nàng không muốn làm thần Selen, nàng không muốn làm kẻ ban phước, trong đám cưới Gil là chủ rể nàng chỉ muốn làm cô dâu, một cô dâu hạnh phúc. Điều đơn giản với mọi người với nàng lại như giấc mơ vô vọng, nàng sắp chết, chẳng mấy lâu nữa nàng phải rời xa Gil. Rồi Gil sẽ có đám cưới của riêng mình nhưng cô dâu khi ấy bên cạnh anh là ai?

Những xúc cảm tiêu cực ấy xâm chiếm dần trái tim Fleur, nàng biết nàng rất lạ, có lẽ là từ khi nàng nhìn thấy thấy bộ váy đó thướt tha chị Nessy khoác trên mình, cũng có lẽ là từ giây giờ đau buồn đêm trước, trong lòng nàng một nửa cảm xúc là của nàng nhưng nửa khác nàng không biết nó từ đâu tới. Vừa quen thuộc vừa xa lạ, điều ấy làm nàng hoang mang. Pháp thuật trong cơ thể nàng cũng đang chạy loạn, nó như bị một thứ gì đó kích động nháo nhác tìm chỗ phát tác, cả thế giới trước mắt nàng cũng lúc mờ lúc rõ. Nàng cứ quần bước loanh quanh, chẳng mấy chốc đã đi đến khu vắng người. Ở nơi ấy nàng nhìn thấy Louis, trông anh vô cùng mệt mỏi. Tránh khỏi tâm mất mọi người anh chẳng cần giữ nụ cười trên môi, gương mặt anh nhợt như tờ giấy trắng, Fleur biết anh đang từng bước tới gần hơn với vòng tay của Từ Thần. Sự đồng cảm dấy lên trong trái tim nàng, có lẽ không ai hiểu Louis bằng nàng, đứng trước đám cưới của người thân, hai người họ đều mang một ham muốn tuyệt vọng về tình yêu của riêng mình, một cảm giác đau đớn khi thấy rõ tương lai chỉ toàn tối tăm.

Louis đứng đó vịn vào tay cô gái tộc Hồ, có vẻ không thể cố gắng hơn nữa anh dời bước đi. Nhưng cô gái tộc Hồ lại không đi theo, đáng ngạc nhiên hơn “cô ấy” quay lại... Và tiến thẳng đến chỗ nàng?

- Tiểu thư Allen, nàng làm gì ở đây?

Fleur giật mình, nàng không ngờ cô gái trước mặt lại biết nàng là ai. Nàng nhìn cô ấy chăm chú cố đảo lại ký ức xem mình đã gặp cô ấy bao giờ?

- Đây chỉ là lớp da giả của tôi – “Cô ấy” nói. – Cứ gọi tôi là Hồ Cẩm Y. Chúng ta là người quen cũ mà.

Fleur vẫn không hề thấy cái tên này có chút quen thuộc nào, Cẩm Y thì có vẻ không để ý, hần chỉ cười cười.

- Bao lâu nay nàng sống tốt không? Hần là tốt lắm nên nàng mới không quay về, để người yêu nhỏ bé của tôi chờ nàng mãi...

Fleur chẳng hiểu hẳn nói gì, Cẩm Y cũng không làm nhảm vô nghĩa lâu, hần rút ra từ trong túi một hộp nhỏ nhưng nhỏ.

- Nhưng người ấy sắp không đợi được nàng nữa rồi. Nên tôi có món quà nhỏ bé này tặng nàng...

Đấy là lần thứ ba chiếc hộp nhưng xuất hiện trong buổi sáng hôm nay, một lần đựng nhẫn kết hôn, một lần đựng vòng chúc phúc, còn lần này nó chứa gì nhỉ?

Ma xui quỷ khiến thế nào Fleur lại đưa tay cầm lấy, có lẽ đáy lòng nàng cũng mong ước có một chiếc hộp như thế dành cho mình, nàng trần trần ngắm nó hồi lâu...

- Mở ra đi.

Hồ Cẩm Y bảo. Fleur cầm lấy nắp hộp, như rồi gõ nàng bật nắp nó lên, thứ trong hộp phút chốc tràn ra...

Đó là những bông hoa trắng ngần mỏng manh nhỏ như hạt gạo, chúng lần lóc rơi ra nằm yên vị trên đôi tay nàng. Gió thổi đến cuốn chúng bay cao reo rắc lên một mùi hương quen thuộc, mùi hương ẩm ướt đậm sắc như vườn hoa sau cơn mưa hạ...

- Ca ca...

Đôi môi nàng mấp máy, giọt nước mắt nóng hổi tràn khỏi bờ mi lăn dài trên má, hàng loạt hình ảnh vụt qua trong trí óc... Lời thề nguyện, váy cưới đó, lời hứa hẹn sẽ quay lại tìm nhau...

Gió ào thổi qua một cơn dữ dội cuốn những bông hoa lơ lững giữa trời... Hai bóng người vốn đứng đó giờ không thấy tăm hơi, chỉ còn một chiếc hộp nhưng nằm lẫn lóc...

- Dâu rồi?

Ở phía xa El vội chạy lại. Cậu vừa tới đây chưa bao lâu, đứng ở góc đó vì bị khuất sau một gốc cây lớn El chỉ nhìn thấy có ai đó trao thứ gì cho Fleur sau đó nàng mờ ra và rồi biến mất sau một luồng sáng lóa mắt. El ngo quanh, quả thật không thấy Fleur đâu nữa. Cậu nhặt từ trên mặt đất chiếc hộp nhưng bị rơi xuống, bên trong đó vẫn còn vài nhành hoa nhỏ... Đây là thứ gì?

Không có thời gian suy nghĩ lâu El vội vã chạy đi tìm Fleur, cậu cũng không biết nên tìm nàng ở đâu, giải pháp hữu hiệu nhất là tìm thánh Fly và hỏi nhưng cậu lại càng không biết người đang chốn nào. Trên đường cậu gặp cha, cha cậu đang rào bước về phía khu rừng. Nhìn thấy cậu, hình như ông hơi hốt hoảng.

- Cha, Fleur biến mất rồi!

Không kịp nghĩ nhiều cậu lập tức tức báo. Đôi mắt cha cậu mờ hơn một chút nhưng trước khi cha kịp nói gì, cậu lại nghe thấy một giọng nói khác chen vào.

- Sao cơ? À vẫn biến mất?

Cả Gabriel và ông Esme đều giật mình quay lại, đằng sau hai người vừa xuất hiện thêm một kẻ thứ ba. Đó là một bé trai ước chừng chín mười tuổi, đôi tay đang vắt và ôm lấy con mèo vằn mập ú...

- Zaza?!

- Ngoao!

Bốn cái chân ngắn của Zaza lập tức vùng vẫy mong thoát khỏi vòng tay kẻ lạ mặt để chạy đến bên cậu chủ của mình. Kể lạ mặt này quá nguy hiểm, Zaza cảm nhận rất rõ rằng y đang vô cùng tức giận...

- Ta đã bắt con Hồ này vậy mà cô ta vẫn biến mất!!! Lý nào...

- Rinie!

Người thứ tư chạy đến nơi là thánh Fly, gương mặt người đang rất hốt hoảng. Gabriel cũng bắt đầu cảm nhận rõ ràng, có chuyện gì đó không ổn ở đây. Một tia sáng nào đó loé lên trong óc cậu.

- Thánh Fly, đừng nói với thần Rinie này là Rinie mà thần đang nghĩ đến...

- Nàng ấy biến mất rồi!

Người thứ năm xuất hiện là Nhật Như Vũ, đến lúc này thì Gabriel đã chắn chắn những người ở đây đều đang che giấu một điều mờ ám nào đó. Cậu nhìn sang cha, gương mặt cha trắng bệch...

- Ai đó giải thích cho tôi chuyện gì đang xảy ra?

- Iris, - Thánh Fly nói ngay. - Selen đã rời khỏi dòng thời gian hiện tại, cổng thời gian đã mở ra, nàng ấy đã trôi về quá khứ!

- Dạ?

El cứ như đang nghe kể chuyện cười, cậu không làm sao tin nổi vào tai mình.

- Từ từ, theo thần biết thì thời gian là thứ bất di bất dịch, không một ai kẻ cả thần thánh có quyền năng thay đổi nó. À, trừ hậu duệ thần thú Bạch Hồ ra, nhưng ở đây làm gì có... Zaza?!

Cái đầu của Zaza cúi gằm, El thì nhìn nó như thể đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy những cái vằn trên người thú cưng của mình...

- Cậu chủ, em xin lỗi vì đã giấu cậu.

Zaza lác người khỏi vòng tay của Rinie và hoá thành một thiếu nữ xinh đẹp. Đã kích này có vẻ quá lớn khiến El nhất thời á khẩu.

- Nhưng tôi chưa làm gì cả! – Zaza gấp đến sắp khóc. – Tôi vẫn đang ở đây, tôi chưa mang nàng ấy đi đâu hết...

- Selen đã tự mở cổng thời gian, dù ta cũng không biết nàng làm bằng cách nào...

Đây có lẽ mới là điều làm thánh Fly hết hoảng. Nhưng cũng không bao lâu sự bình tĩnh đã trở lại trong người.

- Phải đưa nàng trở lại, nếu nàng không đi bằng cổng thời gian do Zaza mở ra thì nàng cũng không thể về cùng với Zaza. Điều gì đưa nàng đi, điều ấy phải đưa nàng trở lại. Iris, ta giao trách nhiệm này cho cậu! Hãy tới đó và đưa Selen của ta quay về!

- Khoan khoan! Đó là đâu? Thần phải tới chỗ nào!

- Con không đồng ý!

Trước khi thánh Fly kịp đáp, Rinie đã lên tiếng.

- Con sẽ trở về! Con sẽ đưa à ta quay lại...

- Rinie! – Giọng thánh Fly rất nghiêm khắc. – Con không thể can dự vào chuyện này. 2575 năm trước, con còn tồn tại, không thể có hai “con” ở cùng một thời điểm!

- 2575 năm trước?

Gabriel có vẻ đã bất được từ quan trọng.

- Chuyện này liên quan đến Đồng cung?

- Selen là chuyển kiếp của Nguyệt thần Iris ạ. Nàng phải quay về theo đúng dòng lịch sử. Còn cậu phải đến đó để đưa nàng trở lại là Selen...

- Thần vẫn không hiểu...

- Chẳng phải cậu luôn muốn gặp chủ nhân trước đó của Mảnh ghép trí tuệ sao? Vậy thì quay lại đi, trở về 2575 năm trước để gặp y một lần cuối...

- Không phải lần cuối!

Rinie gât lên nhưng chẳng ai để ý.

- Mộc thần sao?

Gabriel hỏi.

- Không phải Mộc thần. – Cả thánh Fly và Như Vũ cùng đáp. – Sinh thời y là Thủy thần, Iris ạ.

- Hoang đường, chẳng phải Thủy thần vẫn đang còn sống ở Đồng cung hay sao?

- Chúng ta đang nói đến một kẻ vô danh, một kẻ đã bị xóa tên hoàn toàn khỏi dòng lịch sử. – Giọng thánh Fly dướm chút ưu thương. - 2575 năm trước, y vẫn được biết đến với danh xưng Thủy thần, y cũng là kẻ tài hoa nhất ta từng biết cho tới tận bây giờ...

Thánh Fly nhìn thẳng vào Gabriel.

- Chẳng phải cậu luôn tò mò 2575 năm trước đã có chuyện gì xảy ra hay sao, vậy thì hãy tới đó, dùng chính đôi mắt này để kiểm chứng, thứ gì đã bị đánh cắp khỏi quá khứ xa xôi?

- ...

- Còn cậu, Esme. Ta nói cậu nghe, kẻ đã chết đó chính là con trai cậu...

- Là đứa con mà ông đã vứt bỏ. – Rinie gần lên. – Chúng tôi chưa từng nghĩ mình có người cha là ông! Nhưng xin ông... Đã sinh anh ấy ra, hãy cứu lấy anh ấy! Xin ông, hãy làm người cha từ tế một lần!!

Nước mắt rất ướt xoang trên gương mặt non nớt của Rinie, cũng chảy ra ướt đầm gò má của Esme. Gabriel nhìn cha mình bàng hoàng. Chỉ trong mấy phút, nhận thức của cậu đã bị đảo lộn mấy lần.

- Nhanh đi đi. – Thánh Fly gục. – Đứng để thời gian của thực tại trôi thêm nữa.

Zaza nắm lấy tay Gabriel và Esme. Trong giây phút cuối Gabriel còn gọi với lại.

- Hãy thay thần chăm sóc cho Gil. Còn cha, con nghĩ cha có rất nhiều điều cần phải nói với con!

Cổng thời gian mở ra, bóng ba người biến mất. Gió vi vút thổi xào xạc. Đằng sau lớp bụi phù, lịch sử đang che giấu điều gì?

"Một ngày tuyết xa xôi trong túp lều của tộc Tiên tri, bà cụ già cầm lấy tay đứa bé trai kháu khỉnh, đôi mắt mở dục của cụ lướt đường nét trong đôi tay nó, giọng cụ khàn đặc vang lên:

- Đứa trẻ, con phải giữ tình yêu cho kỹ, cẩn thận một ngày sẽ bị anh trai cướp mất to duyên!

Gillian tròn mắt nhìn rồi lại nhìn qua Gabriel cũng đang ngơ ngác, phút chốc thẳng bé phì cười.

- Cụ đúng là lẩm cẩm rồi! Con thì đào đâu ra anh trai?"

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 42: Phụ chương: Hoa của Tuyết

Kẻ khóm hồng một bóng quý.

Kẻ bóng quý một dáng thần.

Đôi mắt hoa đào hân nhướn lên đầy khêu gọi, khóe môi đỏ cợt nhả mà là loi.

"Theo ta đi" Hân nói, vô tình cũng vô tâm hết như một lời đùa giỡn." Trao cho ta trái tim của nàng, ta sẽ cho nàng tính mệnh của ta."

"Tính mạng chàng do chàng nắm giữ, giao nó cho ta ta sẽ trao chàng thứ đang đập trong lồng ngực mình!"

Nàng cao ngạo ngẩng đầu thách thức, mái tóc vàng xỏa trong gió đêm lạnh, trong mắt nàng hân chỉ là một con quý, lấy tư cách gì buông lời treu ghẹo một nữ thần!?

Thật vô vị!

Nhưng hân vẫn cười, nụ cười quyền rũ biếng nhác và bóng lon.

"Hãy nhớ lấy điều nàng nói!"

Hân chỉ bảo vậy, trước khi dứt lời kiêu đã hạ, trước khi nàng hiểu máu đã rơi. Nàng ngơ ngàng nhìn hân với cái cổ đỏ đầy máu, hân chuyên chú ngó nàng, đôi mắt đỏ thích thú cùng nụ cười vô lại.

"Nàng phải chịu trách nhiệm với ta!"

Máu tí tách nhuộm đỏ cả cánh hồng, khởi đầu cho cuộc tình ngàn năm, bi thiết và điên cuồng.

Nàng - một vị thần đã đem lòng yêu một con quý.

Còn hân - một con quý đã trót say mê một nữ thần.

Đây chính là lần đầu tiên hai người họ gặp mặt..

Trên nền tuyết bóng thần sông soài lạnh lẽo.

Dưới khuôn trời đáng quý lặng lẽ đơn côi.

Hân đầu nôi hiểu điều mà hân thấy, khỏe mỗi yếu ớt không thể gượng lên nụ cười.

Nàng nằm đó bất động không nói, kể bên nàng một thanh kiếm đã rơi.

Kẻ đó bỏ đi lạnh lùng và quyết tuyệt, sau khi giết chết nàng không thương tiếc nửa phần.

Lòng ngực nàng đầm máu mờ toang, trái tim nàng đã ngừng đập lại.

Ký ức trở về cuộn trào, cái ngày đầu tiên hân và nàng gặp mặt.

Sự điên cuồng bùng lên trong đôi mắt hân, như đã thú hân nhào đến bên nàng.

Móng vuốt vùi trong máu thịt, cấu xé hòa lẫn hai tâm hồn.

Nàng là của hân, chân tình hân đã trao, trái tim nàng phải mang đổi lại.

Đây là giao kèo giữa thần và quý, là lời thề nguyện giữa hân và nàng.

Đôi tay khum khum hân nâng lên trái tim nàng đã lạnh.

Ấp ỉu vào ngực, để hân sẽ sưởi ấm cho nàng.

Khỏe mỗi đó nhướn cao quỳên rũ, ngây ngổ và điên dại.

Dòng nước mắt hân chảy chết chóc cảm lạnh mà cô đơn.

Bóng hân liêu xiêu lướt đi từng đường trên tuyết.

Máu đào tí tách tiễn đáng người mãi xa khuất dần..

"Này, người làm sao thế! Này!"

Thanh niên vội và lay vai người lạ mặt, chàng vừa từ núi xuống thì thấy cảnh này, bên góc đường dưới tàng cây ropy bóng có đáng người đổ gục. Chiếc áo trắng hân mặc nhuộm máu sẫm màu, máu từ vết thương mở rộng nơi lồng ngực vẫn không ngừng chảy, giữa khoảng trống toang hoác bảy bảy máu thịt lộ ra một trái tim yếu ớt đập. Hân dùng đôi tay mình giữ chặt trái tim ấy, như ôm ấp, như nâng niu lại như vỗ về. Kể bên hân, một quả tim vương máu khác bị vứt tùy tiện cùng những mảnh xương gãy đó trắng loang lổ, một cảnh tượng có thể khiến bất cứ ai hoảng hồn.

Nhưng thanh niên không nằm trong số bất cứ ai kia, chàng đã quá quen thuộc với điều này, thứ chàng nhìn thấy không phải máu đỏ mà là một người bị thương vẫn có cơ hội cứu chữa. Đặt vội giỏ thuốc xuống đất chàng tới gần hơn tính định bỏ tay hân ra xem xét vết thương dứt tợn kia, nào ngờ còn chưa kịp chạm vào, cái đầu củi gục xuống như bất tỉnh của hân chợt nhiên ngẩng lên, đôi mắt đỏ quạch hân nhìn chằm, ánh nhìn hoang dại đầy dã tính.

Chàng nghĩ hân đang để phòng mình, cũng phải, ai làm vào hoàn cảnh của hân cũng sẽ trở nên như thế cả. Theo như chàng đoán chắc hân bị đã thú tấn công, vết thương thật nghiêm trọng, hân đang cố sức tàn. Đã thú chắc đã bỏ đi sau khi ăn thịt đồng bạn của hân, trái tim và những cái xương sườn hân là thứ còn sót lại của một người xấu số. Chàng tính, sau khi chữa trị đc cho hân chàng sẽ đào nắm mồ chôn cất cẩn thận cho kẻ đã khuất kia. Nhưng việc đầu tiên là chàng phải cứu hân đã, hân không còn quá nhiều thời gian nữa rồi.

"Người có nghe được ta nói không? Ta không hại người, nghe này, ta chỉ muốn chữa trị cho người, ta giúp người, tin ta, được không? Này, này!"

Hân nhìn chằm, sau vài giây ánh nhìn dần trở nên cổ quái, khỏe mỗi hân câu lên, tiếng cười khùng khục phát ra từ cổ họng.

"Người giúp ta?" Giọng hân khô khốc và lạnh lẽo." Thật cảm động làm sao" Hân nói như chế nhạo."Giúp ta..."

"Ta sẽ giúp người!" Chàng nói một cách chắc chắn." Ta sẽ chữa trị cho người, đừng lo!"

"Không cần" Hân cười nhạt "Ta không thể sống... ta không cần!"

Đáy mắt hân là vô cảm, đau đớn và điên dại hân đã moi nó ra theo trái tim của mình, những cảm xúc ấy thật vô dụng, thứ lấp đầy trong lồng ngực hân là trái tim của nàng vì vậy hân đang rất hạnh phúc, hạnh phúc vượt trên cả điên cuồng..

"Chúng đang đến..."

Theo hương gió là mùi ngọt ngào của tử vong, chúng đến bắt hân, chúng sẽ giết hân, chúng sẽ làm điều gì đó ngăn cách hân với thế gian này, chỉ có hân đi chúng mới cho nàng trở lại và cũng cùng bởi thế hân không khát cầu được sống..

Hân chết, để nàng được trở lại.

Hân đã ôm trái tim của nàng vì vậy hân phải trao cho nàng sinh mệnh của hân.

Hân tình nguyện thực hiện giao kèo kia, hân cho đó là hạnh phúc.

Chỉ có một điều..

"Người... hứa với ta!" Đôi tay lạnh giá nhấp nháp máu, hân túm chặt lấy cổ tay kẻ trước mặt, cái kẻ tự bảo sẽ giúp hân." Khi nàng trở lại, hãy dùng cả sinh mệnh để bảo vệ nàng, mãi mãi! Hãy hứa với ta!"

Hân chờ đợi, kẻ trước mặt không được phép chối từ, vì y nhận y giúp hân, vì y tình cờ có mặt ở đây lúc này, và cũng bởi vì nếu y từ chối, hân sẽ giết chết y ngay lập tức!

Chàng vốn cũng không định từ chối, không phải vì chàng sợ hãi gì mà vì chàng biết mình đang nghe những lời chàng chối của một người sắp chết, chàng nghĩ hân thật đáng thương, đến chết còn bận lòng về một người khác. Nếu không thể chữa trị cho hân, tâm nguyện của hân chàng sẽ hoàn thành. Và thế rồi chàng gật đầu.

Ta sáng lờ lên trong mắt hân, thỏa mãn và an tâm.

"Tốt lắm!"

Hân buông tay chàng ra, trên đó còn in lại năm dấu máu, một bản giao kèo nguy hiểm khác vừa hình thành, là bản giao kèo ký với quý!

"Nhưng nàng là ai?" Chàng vẫn không rõ. "Và tôi phải đi đâu tìm nàng?"

"Người không cần tìm" Hân cười quý dị. " Tự máu thịt người sẽ biết việc nó phải làm!"

Rồi hân đứng dậy, vẫn với lồng ngực mở toang, hân quay lại nhìn chàng, chàng thanh niên tóc tím trước mặt hân.

"Người tên là gì?" Chàng nói hân nghe, hân gật đầu" Ta sẽ nhớ tên người, một ngày khi ta trở lại phá hủy cả thế gian này, có lẽ ta sẽ tha cho người"

Và hân bước đi, từng bước nhẹ tênh hân đi tìm chết, vút lại sau chân một trái tim ngây dại.

Hân cười, tiếng cười lạnh lẽo giữa đêm đen.

Đôi mắt hoa đào nhướn lên đầy khêu gợi, khỏe mỗi đó cột nhà mà là loi.

Như cái lần đầu tiên nàng gặp hân.

Như cái lần đầu tiên hân thấy nàng.

Cũng vào một đêm đen như thế.

Giọt nước mắt hắt rơi như sương đọng lại trên cành lá.

Gió vô tình thổi qua hắt nó xuống đất bùn.

Vì nó là thừa thãi, vì nó vô giá trị.

Hắn vẫn cười như chưa từng khóc.

Đôi tay mân mê trái tim trong lồng ngực.

Nàng ở đây rồi chúng ta cùng đi.

Ta nói lại nàng nghe câu ấy.

Ta yêu nàng nàng có yêu ta không?

HẾT QUYỀN I.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Giới thiệu

Thần nói: "Lịch sử là thước đo đúng đắn nhất của thời gian!"

Là thần Thông thái hơn mười bảy năm sống trên đời lần đầu tiên Gabriel gặp phải nạn đề đau não như thế. Biết cha mình ngoại tình, nhìn, biết mình là con vợ bé thì cũng thôi đi, giờ người yêu của anh trai đột nhiên nhảy thời gian chạy theo một người anh khôn nạn nào đó, này là cái quý gì!

Và điều còn khó tin hơn là cậu vẫn chưa biết kẻ khổ nạn kia có tồn tại trên đời thật hay không...

Vén màn bí mật, câu chuyện của 2575 năm trước bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 1-2: Nguyệt thần trở về

Thủy Tinh Cung mới mở khói toả mây mù, có bóng người lướt nhanh trong gió, đôi tay y ôm theo một bó Thược Dược đủ màu, cuống hoa còn ứa nhựa tươi, sương mai bám trên từng cánh lá ướt đầm. Y vội vã bước đi, vội vã trở lại căn phòng không bao lâu trước y vừa rời khỏi, trái tim y dần đập trong lồng ngực, hình như đã rất lâu rồi nó mới rung lên từng hồi mạnh mẽ như thế. Khoé môi y khe khẽ nhướn lên một cung độ rất nhẹ, xúc cảm hồi hộp háo hức hết như năm ấy lần đầu tiên biết yêu...

Cánh cửa gỗ mở tung, ngồi trên giường người con gái y chờ đợi đã tỉnh lại, bàn tay nàng vuốt nhẹ mái tóc, nàng ngược mắt nhìn y hồi lâu, đôi môi nàng khẽ mấp máy...

- Ca...

Gỗ má ửng hồng, nàng cười tươi như nắng, khoe mắt nàng trơn ướt tựa như sương.

- Muội đã về rồi đây...

Gió ào ạt thổi qua cuốn mây đen gọi bình minh tới, cũng cuốn phăng đi giọt lệ vừa rơi trên má y nóng hổi. Y bước vào phòng, đôi tay đưa ra bó hoa muôn màu.

- Chào mừng muội, cô dâu của ta...

Nguyệt thần trở về! Chỉ trong một buổi sáng cái tin tức chấn động này đã lan khắp ba mươi sáu cung lớn nhỏ trên dưới Đông cung. Phản ứng của mọi người đầu tiên đều là vui mừng, chỉ đến khi cảm xúc chớp nhoáng ấy qua đi người ta mới giật mình ngẫm lại, ơ hay Nguyệt thần là ai ấy nhỉ? Họ đương nhiên vẫn biết nàng là vị thần thứ bảy trong Thất thần, cũng là nữ thần hiếm hoi của Đông cung chỉ có điều trông nàng ra sao, tính cách nàng thế nào, những nét cơ bản nhất để phác họa ra một con người đều không có. Cũng phải, Nguyệt thần sống chẳng được mười tám năm, nàng chết đi rồi rời khỏi Đông cung tận ba ngàn năm, trong những năm tháng sống nàng cũng chưa có cống hiến gì cho nơi này, thứ duy nhất gọi người ta nhớ đến nàng là một tình khúc cốt ghi tâm của nàng cùng Thủy thần tài giỏi, nàng đi ba ngàn năm y cũng chờ nàng ba ngàn năm, nếu lần này nàng không trở lại chẳng biết rồi y sẽ đợi nàng đến khi nào? Suy cho cùng, kẻ si tình là kẻ đau khổ...

Nhắc đến Thủy thần, y là kẻ tài giỏi nhất trong Thất thần, cũng là vị anh hùng đã cứu Đông cung trong trận đại chiến nhiều năm trước. Chỉ có điều, cây cao đón gió, sau đại chiến y mất đi người y yêu nhất cũng từ ấy người ta thấy y lặng lẽ hẳn, Thủy thần không còn hăng hái như xưa, y cũng ít khi xuất đầu lộ diện, Thủy Tinh Cung của y cứ như một tòa cung cấm chẳng mấy ai vắng lại còn y thì lặng thinh đứng ấy mặc cả bụi thời gian xoay vần. Chớp mắt ba ngàn năm qua đi, ngoài đầu lại mới thấy thời gian thật dài...

Nguyệt thần trở về là đại sự, người người đều vui mừng, vị trí trống khuyết của Thất thần đã được bù đầy đủ, có lẽ ngày Thủy thần chịu ra mặt cũng chẳng còn xa, tương lai Đông cung sẽ ngày càng tươi sáng, nghĩ thôi năm mơ cũng muốn cười. Cả đoàn người đầu nhất loạt muốn tới gặp Nguyệt thần chúc mừng, họ rờn rần kéo nhau đến Nguyệt cung thì nhận được thông báo từ khi trở lại Nguyệt thần vẫn chưa đặt chân tới đây, nàng được Thủy thần giữ lại Thủy Tinh Cung chăm sóc. Đoàn người lại kéo nhau tới trước Thủy Tinh Cung, đáng hận là cánh cửa Thủy Tinh Cung vẫn đóng kín, gọi nửa ngày cũng chẳng thấy ai. Vừa lúc Công sứ của Nhật Đế ngang qua thương tình mới báo lại, Nguyệt thần phải đi diện kiến bao nhiêu vị chức cao vọng trọng, rảnh lắm đâu mà gặp các người. Về về về.

Quả đúng là khi ấy Nguyệt thần Phù Du đang bận rộn đi chuyển trên đường đến Ngọc cung gặp Nhật Đế. Sau nửa ngày nằm trên giường dưỡng sức nàng quyết định cùng Thủy thần ra ngoài, hai người họ cười rồing bay tới Ngọc cung. Tới cửa Ngọc cung họ phải dừng ở lại, nơi tôn kính này không cho phép bất cứ một loại hình di chuyển nào khác đi bộ, lúc bắt đầu Phù Du vốn thấy chuyện này thật đơn giản, nhưng sau một hồi đi bộ nàng lại thấy có khi mình nghĩ chưa đủ cũng nên. Vừa đi nàng vừa than ngắn thở dài.

- Ca, nhất định là từ khi muội đi Hoàng tử diện hạ đã mở rộng cái cung này. Rõ ràng trong trí nhớ của muội đường đến tòa chính của Ngọc cung không xa cỡ này...

- Chắc vì muội ít vận động hơn ngày xưa đó.

Bên cạnh nàng Thủy thần Như Hà thông thả nói.

- Chứ theo ta biết thì ba ngàn năm qua Đông cung chúng ta nghèo lắm. Nhật Đế lại keo kiệt đến vậy, không lý nào người chịu mở rộng nơi này đâu.

- Nghèo lắm hả? Không trách nào Thủy Tinh Cung của ca vẫn nguyên vẹn như xưa. Mà nghèo quá, có khi nào Nguyệt cung của muội bị đóng cửa sung quỹ rồi không?

- Tạm thời chưa sung quỹ...

- Tức là đóng cửa rồi hả?

- Vậy nên trước mắt muội cứ ở Thủy Tinh Cung với ta đi.

Như Hà chẳng trả lời câu mà Phù Du hỏi, y điềm nhiên kết lại một cách vô cùng đúng lý hợp tình. Già mà lời này bị cung nhân của Nguyệt cung nghe thấy hẳn họ sẽ khóc lên ba ngày ba đêm, bao nhiêu năm họ canh giữ một tòa cung trống rỗng chủ nhân của mình trở về thế mà ngày trở về chủ nhân của họ lại trắng trợn bị lừa sang một tòa cung khác. Đáng tiếc là trước giờ Nguyệt thần cũng không phải là người tinh ý lắm, nàng chẳng nhận ra có gì bất thường cả, nàng thậm chí còn đang vì Đông cung mà suy nghĩ.

- Rồi chẳng mấy chốc nữa tới lúc kết hôn đáng nào muội với ca cũng về chung một chỗ, muội có nên báo Điện hạ cho Nguyệt cung sung quỹ luôn đi không nhỉ? Vậy mới có tiền cho hôn lễ của chúng ta được.

- Ha ha...

Như Hà cười gượng hai tiếng, y chẳng biết đáp thế nào. May thay là cánh cửa tòa cung chính đã ở ngay trước mặt. Cận vệ hai bên nhất loạt cúi chào, người trẻ hơn trong hai người không nhìn được cứ liếc mắt nhìn Phù Du, nửa vì thấy nàng lạ nửa vì thấy nàng đẹp quá. Người cận vệ đứng tuổi hơn kín đáo gạt tay áo hẳn, người nhìn cái gì, Thủy thần còn đang đứng đấy, có thấy người ta ngó người sắp bỏ mặt rồi không!

Trên thực tế điều này thật oan cho Như Hà quá, trời sinh y đã có một cặp mắt dữ, khỏe mắt dài nhếch cao trông mắt bạc sắc lạnh, cộng thêm nốt ruồi son dưới đuôi mắt trái, dầu y có muốn hiền hòa để nhìn người ta thì hiệu quả tạo ra vẫn vô cùng kỳ lạ. Mãi rồi y cũng không có ý giải thích gì.

Bước thêm vài bước ngai vàng của Nhật Đế đã ở ngay trước mắt, tọa trên đó Nhật Đế đang chau mày nhìn đồng thư án đã xếp thành chồng dày, có vẻ người hơi gắt mình khi thấy Phù Du tới, người bỏ cuộn giấy đang đọc trên tay xuống rồi vội bước ra đỡ lấy rương trước khi rương kịp quý xuống. Bất đắc dĩ chỉ còn Như Hà đã khụy một chân, y điểm nhiên đứng lên như thể chưa có chuyện gì xảy ra cả. Mà cũng chẳng ai để ý tới y.

- Phù Du, cuối cùng thì muội cũng trở về.

Khoé mắt Nhật Đế rom róm lệ.

- Con bé gốc này, lạc đường lâu thế mới tìm được nhà.

- Điện hạ, người đừng khóc. – Mắt Phù Du cũng đỏ hoe ầng ầng nước. Nàng mếu máo. – Thần xin lỗi, người đừng khóc mà...

- Phù Du...

- Điện hạ...

- Ngừng ngừng ngừng!

Như Hà vội vịn vào, y tin là nếu mình không hành động nhanh nơi này sẽ biến thành biển nước mắt. Hai người họ đưa mắt nhìn y đầy tội nghiệp, chẳng lẽ lại muốn lên án y vì không để họ khóc cho thoả nguyện sao?

- Điện hạ, người bình tĩnh ngồi xuống đây. Du Nhi, muội cũng ngồi xuống. Đây nhé, mỗi người một chén trà... Uống hết mới được nói chuyện.

Phù Du ngẩn mặt nhìn chén trà còn đang bốc khói trong tay mình, bao cảm xúc đau lòng đều như bay hơi cùng làn khói kia. Nàng xiu mặt quay ra nhìn Như Hà.

- Ca, muội không uống được không? Muội ghét trà lắm.

- Ủ, vậy thì đưa đây.

Như Hà từ tốn lấy lại chén trà trong tay nàng, thấy vậy Nhật Đế điện hạ vội vàng lên tiếng:

- Ta cũng không..

- Điện hạ. – Như Hà từ từ cười. - Trà rất tốt cho tinh thần, người còn nhiều việc như vậy, nên uống hết ấm này mới đúng.

Nhật Đế nhìn ấm trà còn đầy ắp bỗng nhiên thấy nao nao. Người dè dặt bảo.

- Uống một chén thôi được không?

- Vậy người mau uống hết chén trong tay đi.

~...

Nhờ hiệu quả của hai chén trà, ba người họ cuối cùng cũng có thể bình tâm trò chuyện cùng nhau. Nhật Đế vỗ vỗ bàn tay của Phù Du.

- Cực khổ cho muội rồi.

- Muội có biết gì đâu mà khổ. – Phù Du gầy thơ cười. – Giống như tất cả chỉ mới là ngày hôm qua. Điện hạ vẫn thế, Như Hà ca ca cũng vẫn thế...

- Ủm – Nhật Đế trầm ngâm, người cười thật hiền. – Muội vẫn chẳng khác nào xưa kia.

Phù Du lưu lại ở Ngoc cung cũng không lâu lắm, vì tấu chương gửi đến cho Nhật Đế cứ mỗi lúc một nhiều. Vừa ngồi nói chuyện người vừa chau mày nhìn về đám số kia, cuối cùng Phù Du đành xin cáo lui. Trước khi ra khỏi cửa Như Hà quay lại, y cười cười nửa đùa nửa thật bảo với Ngoc Đế rằng.

- Nếu sự vụ quá nhiều hãy để thần phân ưu cùng người.

Nhật Đế ngăn ra giấy lát mới chợt nhớ ra mình phải gặt đầu, đến khi ấy thì Phù Du và Như Hà đều đã quay đi. Người nhìn theo bóng Như Hà dần xa, lòng có chút băn khoăn. Trước kia tấu số dâng lên người toàn bộ đều đã qua tay Như Hà giải quyết một lượt, công việc của người cũng vì thế nhàn hạ hơn nhiều. Thế nhưng vài chục năm nay Như Hà không làm thế nữa, y dần chuyển hết tấu chương lại cho người, chỉ khi người cho gọi y mới tham gia, dù y không nói ra nhưng Nhật Đế biết, y đang muốn người tự đứng vững trên đôi chân mình mà không cần y giúp đỡ. Vậy nên câu nói vừa rồi của y thật kỳ lạ. Tính cách Như Hà trước nay nói ít làm nhiều, từng lời y nói ra đều có ý nghĩa riêng của nó, việc duy nhất còn lại là chưa chắc người nghe đã hiểu được thực sự y muốn nói gì. Nhật Đế không khỏi quay đầu ngó lại đám tấu số vừa gửi đến, chẳng lẽ chúng có vấn đề?

Ra khỏi Ngoc cung, Phù Du đưa mắt ngó ngang.

- Muội nhớ Thiên Nguyệt cung khá gần đây. – Nàng bảo. – Muội muốn qua gặp Nguyệt Như tỷ.

Cùng với Nhật Đế, Thiên Nguyệt cung chứa Nhật Nguyệt Như là một trong hai người đứng đầu Đông cung, ít nhất ấy là cho tới khi Phù Du rời đi vào ba ngàn năm trước. Đối với Phù Du, nếu Nhật Đế giống cha thì Nguyệt Như sẽ giống mẹ, trong ký ức của nàng công chúa là một người chị rất thân thiết, một người con gái tài giỏi và mạnh mẽ luôn lo lắng bảo vệ cho Thất thần từ khi vừa sinh ra. Vậy nên ngay lúc mới tỉnh lại nàng đã vội vã muốn tới gặp họ.

- Công chúa đi chu du mấy năm rồi, chắc một thời gian nữa mới trở lại. – Như Hà cười cười. - Nếu đã tiện đường chúng ta ghé qua Hữu thần cung thăm mẹ ta, bà ấy hẳn cũng muốn gặp muội lắm.

- Ủm

Phù Du có vẻ hơi thất vọng, nhưng cảm xúc ấy chẳng kéo dài lâu lắm. Một bàn tay giờ ra trước mặt nàng.

- Du Nhi, để ta đỡ muội.

- Ủm!

Phù Du nhoen cười, nàng được Như Hà đỡ lên lưng rộng, y cũng nhảy lên ngay sau ấy, đôi tay y giữ lấy giấy cương, cánh tay ôm nàng chắc nịch.

- Đi.

Rõng thần vun vút lao đi, có vẻ đây vẫn là một chú rồng choai sùng chưa mọc hết, chiếc bờm xù cọ vào tay Phù Du thật mềm mại. Nàng ngá người ra sao tựa lưng vào Như Hà, ánh nhìn của nàng vô thức ngó qua mặt y và cũng từ giây phút ấy nàng không sao rời mắt đi được. Như Hà cũng để ý thấy, y nhướn mày.

- Sao vậy?

- Ca, ca thật đẹp...

Như Hà bật cười như nghe được chuyện gì vui lắm, y hôn nhẹ lên trán nàng.

- Chỉ có muội thấy thế thôi. – Rồi chẳng để Phù Du tỉnh ra từ cơn mộng, y đã bảo. – Tới Hữu thần cung rồi.

- O... Hờ... À...

Phù Du mơ mơ màng màng bước xuống, sau nụ hôn bất ngờ nàng cứ như người say sóng, trong cơn mắt nàng Như Hà ca ca của nàng hiện lên oai phong và ngầu như một trái bầu. À, không phải... nàng cố lắc lắc cái đầu mình, Như Hà cứ nhìn nàng từ từ cười, giả mà ca ca biết được suy nghĩ vừa rồi của nàng nàng cá là huynh ấy cũng chẳng cười được nữa đâu.

Hữu thần cung là một nơi vắng vẻ, họa chăng nơi này chỉ đông hơn Thủy Tinh Cung chút đỉnh. Nếu Thủy Tinh Cung trông đầy hoa thì nơi này lại nuôi đầy cá, cá đủ sắc màu thì nhau bơi lội giữa không trung, đôi mắt to cổ cò của chúng cứ nhìn nàng chăm chăm. Rõ ràng chúng nói chuyện với nhau như bản luận một điều gì ấy, Phù Du đóng tai lên nghe toan đoán xem câu chuyện của chúng là gì. Nhưng nàng còn chưa kịp nghe ra, một đôi tay đã bịt kín hai vành tai nàng.

- Ca ca?

Nàng ngơ ngác quay lại, Như Hà ca ca vẫn đang cười nhưng nàng có thể cảm giác được, nụ cười của huynh ấy thật lạnh. Hơi nước tụ lên từ khắp nơi hoá thành một dòng nước lớn cuốn trôi lũ cá ra xa.

- Thủy thần! Người nháo cái gì!

Một giọng nói khác vang lên làm Phù Du giật mình. Từ bao giờ cánh cửa trước mặt nàng đã mở ra.

- Như Dương nương nương!

- Du Nhi, tới đây.

Hữu thần bước ra, bà vận một bộ phục trang trắng ngà có in chìm những đóa hoa bằng chỉ kim tuyến, mái tóc đen được búi cao sau đầu và cài lên một chiếc trâm ngọc mộc mạc. Nương nương vẫn đẹp hết như trong ký ức xa xưa của Phù Du, nét đẹp của bà vừa quý phái vừa cao sang lại dịu dàng như nước. Trông bà chỉ già dặn hơn Như Hà một chút, nếu không nói ra chẳng ai có thể ngờ họ lại là mẹ con ruột.

- Mẹ.

Như Hà cúi chào bà nhưng bà chẳng để ý, sự lạnh lùng của bà y đã vô cùng quen thuộc đến độ chẳng thấy có gì lạ. Như Dương nương nương khum đôi tay lại, bà vẫy nhẹ về phía Phù Du.

- Con lại đây.

Giọng bà thật từ ái, vòng tay bà dành cho Phù Du cũng vô cùng ấm áp.

- Chào mừng con.

Bà nói khẽ và đặt lên trán Phù Du một nụ hôn, trùng hợp thế nào lại trùng vị trí trước đó Như Hà đã hôn nàng. Như Hà cũng nhìn thấy, đôi mắt bạc của y nhướn lên một ánh nhìn chế nhạo.

- Ta rất mừng khi thấy con.

Một hồi sau, bà đã kéo Phù Du ngồi xuống bên bàn đá kê dưới một gốc cây liễu cổ thụ và xung quanh mẫu đơn đã nở đầy vườn. So với lũ cá kia, có vẻ nơi này là chốn đẹp nhất của Hữu Thần Cung.

- Ăn bánh đi, Du Nhi.

Bà bảo. Đĩa bánh trên bàn được bày sắp nện đầy hình thú nhỏ dễ thương. Phù Du cầm lên một con thỏ, nàng vốn thích thỏ mà, nàng không ăn nó, trái lại nàng đưa nó cho Như Hà.

- Ca, ăn bánh.

- Cám ơn muội.

Như Dương nương nương lạnh mặt nhìn màn tình cảm trước mắt, bà chẳng nói gì. Bà hộp một hộp trà nhỏ rồi buông chén xuống.

- Con khỏe không?

Đương nhiên câu này là hỏi Phù Du. Cắn một miếng bánh, Phù Du gật đầu.

- Con khỏe, nương nương ngài khỏe không?

- Ta ổn.

- Nương nương, trông ngài vẫn chẳng khác gì xưa. – Phù Du lưu lo nói. – Đẹp! Đẹp vậy nè! Ngài là đẹp nhất Đồng cung!

Như Dương nương nương bật cười, trong Thất thần bà quý Phù Du nhất, tuy cô bé hơi ngốc nhưng không rõ vì sao lần nào nhìn thấy nàng bà cũng vui vẻ.

- Ngài là nhất! – Nàng gờ tay khẳng định. – Mẹ chồng định nhất của con!

Không hiểu sao vừa nghe thấy câu này nụ cười đang nở lung chừng của Như Dương chợt tắt lịm. Ngồi đối diện bà Như Hà lại có vẻ rất hài lòng, y nhón thêm một miếng bánh hình hổ đưa cho Phù Du.

- Ăn này.

- Muội xin.

Phù Du vội đón lấy. Đôi tay nàng chạm nhẹ qua những ngón tay của Như Hà, tay áo rộng của y bị vén lên chút ít, đến khi ấy nàng mới gạt mình để ý thấy...

- Ca, tay ca làm sao vậy?

Dưới ống tay áo lụa, cánh tay Như Hà được băng kín bằng một dải vải trắng, Phù Du vội vén lên coi, vải được băng kín đến tận khuỷu tay.

- Ca sao thế?

Vì tiếng gạt mình thảng thốt của nàng Như Dương nương nương cũng ngó qua chốc lát, đôi mắt màu hạt dẻ của bà chẳng biểu lộ cảm xúc gì nhiều. Như Hà rũ ống tay áo xuống.

- Tay ta bị đau.

Y bảo.

- Mấy nay lạnh quá nên bệnh xưa tái phát. – Y giải thích đơn giản. – Không sao.

Chuyện cánh tay phải của Như Hà bị yếu không phải điều gì bí mật, tay phải của y thường xuyên bị run, không thể làm việc nặng, ngay cả cầm bút viết với y cũng phải cố gắng, hay ho là vì vậy mà tự nhiên Thủy thần của chúng ta được người đời ca ngợi là kẻ toàn tài, một tay múa chữ, một tay múa kiếm, thật đáng ngưỡng mộ biết bao. Phù Du cũng chẳng biết Như Hà bị thế từ bao giờ, dường như ngay lần đầu tiên gặp tay y đã vậy. Hỏi ra thì y chỉ thủng thẳng đáp: "Thần thế mẹ cho, không sao.", lâu dần cũng chẳng ai quan tâm thêm nữa.

- Không sao thật chứ?

Phù Du vẫn lo lắng, Như Hà dùng bàn tay trái vỗ nhẹ lên tóc nàng.

- Thật. Có bao giờ ca đối muội đâu.

Ngồi bên kia Như Dương nương nương lặng thinh, đôi mắt bà mơ hồ nhìn ra vườn Mẫu đơn rực rỡ, có vẻ vết thương của con trái chẳng liên quan gì tới bà. Bà uống hết chén trà rồi ra lệnh tiễn khách, ngay cả Phù Du muốn ở lại thêm với bà một lát cũng không được.

- Lần sau, nếu muội đến một mình nghe chừng mẹ ta sẽ chơi với muội lâu hơn chút.

Ra đến cổng, Như Hà bảo.

- Bất mẹ ngồi nhìn mặt ta mãi thế quả là làm khó người...

- Ca. – Phù Du nghiêm túc quay sang. – Ca vẫn chưa làm hòa với nương nương à?

- Quan hệ của mẹ và ta vẫn ổn.

Như Hà đáp bằng quơ. Y vỗ vỗ lên chiếc bôm xù của rồng thần.

- Có lẽ giờ chúng ta nên quay về Thủy Tinh Cung. – Y nói. – Ta đoán rằng Thất Thần cũng đã tụ tập đông đủ ở đó rồi. Nếu tới muộn có khi Phục Minh sẽ thiếu rui cung của ta mất.

Phù Du gật gù đầu. Lời ca nói cũng y như những gì nàng muốn, trong Đồng cung này người nàng thần thiết chẳng có bao nhiêu, nếu Nhật Đế giống cha, Nguyệt Như giống mẹ thì Thất Thần với nàng hết như những người anh em ruột thịt. Cả nàng và họ đều được Nhật Đế tạo ra, đã lớn lên cùng nhau, ở bên nhau trên từng bước đường trưởng thành. Nàng đã rời đi một khoảng thời gian rất dài, chẳng biết bao năm qua họ sống thế nào, có hạnh phúc không, có còn nhớ nàng không nữa? Còn nàng, ký ức của nàng vẫn vẹn nguyên như ngày hôm qua.

Rồng thần bay thật nhanh, chẳng mấy chốc Thủy Tinh Cung đã hiện ra trước mắt. Thế nhưng Thủy Tinh Cung bây giờ với Thủy Tinh Cung của khi này có gì đó khác nhau thì phải?

- Ca, ca đốt đèn à?

- Không, ta nghĩ lại có kẻ chán sống rồi!

Như Hà bước xuống khỏi Rồng, đón ỹ ở trước cổng Thủy Tinh Cung đã có người chờ sẵn, là một người thanh niên mặc trên mình trường bào đỏ sẫm, gã hỏi hà đi qua đi lại.

- Phục Minh ca!

Phù Du lập tức nhào tới, thanh niên áo đỏ cũng hôn hờ chạy lên, hai người họ giương tay như chờ đón, đáng buồn là trước khi họ chạm được vào nhau Hóa Thân Phục Minh đã bị một cái chân không biết từ đâu giờ ra ngáng cho ngã lộn mào.

- Như Hà! Huỳnh làm cái gì vậy!

Phục Minh gặn dừ gào lên, sau cú ngã mái tóc đỏ bất tri của gã xù tung như một con nhím. Như Hà thông thả đưa tay ôm lấy Phù Du.

- Thế cậu đang làm cái gì?

Y cười cười, đôi mắt cáo nhướn mày nhìn về phía một quả cầu lửa đang trôi nổi bay trên không trung.

- Gì đấy?

- Cầu lửa của tôi.

Phục Minh hiền ngang đáp lại, hết như vừa làm được chuyện tốt.

- Thủy Tinh Cung của huynh lạnh như cái quan tài ấy! – Gã cần nằm. – Sống trong đó không sợ đông đá luôn sao! Lại hỏi nữa chứ! Trồng cho lắm hoa vào nhừ hết cả mũi! Sương thì lắm, muốn giăng bẫy người à! Quả đúng là nam hiểm! Nham hiểm!

Chuyện này ba ngàn năm nay đã tái diễn vài chục lần, tuy hiểm hoi lắm mới có dịp Phục Minh lại chịu đến Thủy Tinh Cung chơi nhưng lần nào tới gã cũng phải làm loạn một trận. Như Hà vừa nghe vừa cười.

- Cái mũi chó của cậu vẫn chẳng có gì khá hơn cả! Dập lửa đi!

- Không!

Phục Minh lắc đầu ngay lập tức, mặc dù giọng gã cũng cứng rắn lắm. Nói ra thì xấu hổ, tuy luôn đối kháng với Như Hà nhưng trong lòng gã vẫn có chút sợ vị Thủy thần nham hiểm này.

- Cậu nói lại?

- Tôi bảo không mà!

Gã cậy mạnh to tiếng nhưng ánh mắt thì lại lăm lét ngó sang phía Phù Du.

- Nguyệt muội, muội coi coi... Cầu lửa của ta đẹp bao nhiêu, ta làm để đón muội đó. Muội coi, chồng muội chẳng biết gì tẩm lòng của ta, lại hung dữ như thế! Thật xấu xa...

Một tiếng "Chồng muội" chẳng biết đã vượt trùng điệp nào mà đôi "phu phụ" trước mắt đều hải lòng ra mặt. Như Hà thậm chí còn thấy hôm nay Phục Minh đáng yêu lạ, mấy quả cầu lửa của gã cũng thuận mắt hơn mấy lần.

- Công nhận cầu lửa của huynh đẹp thật đấy!

Phù Du vui vẻ bảo, Phục Minh vừa nghe lập tức hớn hờ.

- Đúng mà! Ta đã nói...

- Nhưng mà muội thích hoa thơm hơn.

Một lời nói vô tư của Phù Du dội cho đám cầu lửa kia tắt ngúm, mặt Phục Minh xụ ra, gã tức tối đá cánh cổng Thủy Tinh Cung một nhát.

- Hông cổng là đền tiền đấy!

Một giọng nói lạnh lạnh vang lên sau lưng gã, Phục Minh chẳng dám quay lại, gã cắn răng.

- Cái cổng mục của huynh 3000 năm còn chưa thêm thay, ta thổi một hơi là đổ...

- Ồ. Vậy Hóa Thân hào phóng sẽ ra tay giúp ta thay cổng hả? Ta rất sẵn lòng nha.

- Thay thì thay sợ gì. – Phục Minh vẫn mạnh miệng, gã nhỏ giọng lẩm bẩm đằng sau. – Cùng lắm thì từ giờ ta sẽ không lui tới Thủy Tinh Cung thêm một lần nào nữa là được...

- Ca ca. – Phù Du kéo tay Như Hà. – Bộ ca nói nghèo là nghèo thật hả? Không có tiền thay cổng luôn hả ca?

Chưa kịp để Như Hà đáp gì nàng đã tự biến tự diễn tiếp luôn.

- Hân là ca đang dành tiền để cưới muội hen. Yên tâm ca! – Nàng vỗ lên vai Như Hà. – Muội biết, sau này muội sẽ tính toán chi tiêu cho nhà ta thật tốt! Thế nào cũng thay được cổng!

Như Hà bật cười. Suy nghĩ của Phù Du tuy rằng hơi kỳ lạ nhưng y lại thấy nó rất dễ thương. Cảm giác nhện nhạo trong lòng dần lên khiến y không kìm nổi quay qua hôn nhẹ lên má Phù Du một cái.

- Ân ái giữa ban ngày là bị sét đánh trúng đấy!

Một giọng nói khác vang lên, Phù Du vội vã quay ra. Nàng hôn hờ tính giương tay nhào tới. Nhưng chưa gì người kia đã xua xua.

- Đừng có ôm ta. Hũ giấu nhà muội chưa lắm, sẽ nhấn chìm ta ngay.

Người vừa đến là Lôi Thần Tế Mộng, hân là anh trai nó cùng một trứng với Hoá Thân Phục Minh, nhưng xét theo nhiều mặt thì vị Lôi Thần này vẫn khôn ngoan hơn chút đỉnh. Hân vừa chào Phù Du vừa coi thường ngó qua em trai mình.

- Báo đệ đi đón hai người họ về sớm ăn cơm chứ có báo đệ ra đây tán gẫu đâu!

- Đại ca! Huynh hỏi hân ta! – Phục Minh ầm ục chỉ sang phía Như Hà. – Hân chọc đệ!

- Tinh đệ ta còn không hiểu sao. Chỉ gọi gây sự!

- Đại ca, huynh đứng về phía ai vậy!

- Đệ nghĩ...

Lôi thần chỉ đáp cho có, ai ngờ em trai của hân thế mà ngăn ra nghĩ thật! Nhưng may là cũng vì thế mà nơi này đỡ ồn ào hơn hân, Tế Mộng tiến tới trước mặt Phù Du, hân cốc nhẹ lên đầu nàng.

- Vẫn biết muội ghét ghét hay đi lạc rồi, nhưng lần này muội lạc lâu quá!

- Muội xin lỗi...

- Có lỗi gì thì xin vị kia nhà muội ấy, ta không dám cho đâu. – Hân nói đùa. – Kề mà giờ mình lại đứng đây nói chuyện thêm lát nữa khéo đích thân Diên Họa sẽ ra tìm tất cả vào mắt! Nói cho muội biết, - Hân nhỏ giọng. – Anh trai muội ấy, vẫn tuyệt vời như xưa!

Tế Mộng chất lưỡi, rồi đưa tay làm một hành động cắt ngang qua cổ.

- Vậy nên vào lệ đi. Nhuận Ngôn và Nhược Thủy đã chuẩn bị đầy một bàn tiệc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Ngôi sao gần mặt trăng nhất

Đoàn bốn người vui vẻ kéo nhau đi, qua mấy lối rẽ và mấy chục hòn non bộ lờ lững cuối cùng họ cũng tới được vườn hoa ở sân sau Thủy Tinh Cung, nơi ấy giờ đây khói đã phủ lên mù mịt, khói của thịt nướng trộn lẫn mùi hoa và được hương sương hoá thành một thứ rất khó diễn tả. Thứ mùi này vừa quen thuộc lại vừa lạ lẫm, từ khi Phù Du ra đi họ chưa từng mở tiệc rượu linh đình thế này bao giờ, mùi hương ấy gợi lên một kỷ ức thật xa xưa và nồng ấm. Ý cười trong ánh mắt Như Hà mỗi lúc một sâu...

- Phù Du tỳ.

Nhược Thủy là người đầu tiên nhìn thấy họ. Cậu vẫy tay rất nhiệt tình, nhưng vì đang cầm xiên nướng thịt nên cậu chưa thể chạy ra. Truyền kỳ xưa kể lại thì Nhật Đế có xin của Phương thần năm quả trứng, quả đầu nở ra Phong thần Dạ Đãng, quả thứ hai nở ra Lôi thần Tề Phong và Hoá thần Phục Minh, quả thứ ba nở ra Địa thần Nhục Ngôn, quả thứ tư nở ra Mộc thần Diên Họa và Nguyệt thần Phù Du, quả cuối cùng sau một năm mới nở để Nhược Thủy ra đời. Khi những đứa trẻ ấy sinh ra Nhật Đế cũng không dự tính trước chúng sẽ trở thành Thất thần, mười năm sau ngài mở một khoa cử để tuyển ra những người trẻ tài giỏi nhất cho vị trí thần, trùng hợp thế nào sáu người đầu tiên đều trúng tuyển chỉ còn mình Nhược Thủy rớt lại, chức vị Thủy Thần về tay Như Hà. Vì vậy đầu không thuộc Thất thần nhưng không có cuộc vui nào mà cậu em út ít Nhược Thủy vắng mặt, từ bảy người hoá tám, tám người bọn họ đã vui vẻ bên nhau suốt ngần ấy năm trước khi Phù Du ra đi. Và đây cũng là kỷ ức duy nhất của Phù Du về họ.

Nhưng sau khi gặp lại Phù Du bất chợt phát hiện ra ba ngón năm trời qua đã xoá lệch đi một phần nào những gì nàng nhớ, việc đầu tiên nàng làm khi nhìn thấy Nhược Thủy là quay lại nhìn Như Hà sau đó đi tìm bóng dáng Diên Họa và Nhược Ngôn. Địa thần Nhược Ngôn đi đầu không rõ còn Mộc thần Diên Họa thì đang ngồi sau bàn tiệc, tay cầm theo ly rượu ngọc, khỏe mắt phượng nhếch lên ngó nàng chăm chú.

- Diên Họa ca!

Phù Du lập tức chạy nhào tới gần, đối diện với Diên Họa sau ba ngón năm, câu đầu tiên nàng nói là.

- Ca, đứng lên muội coi!

Diên Họa nhưn nầy nhìn nàng như nhìn một đứa ngốc, đôi môi xinh đẹp của cậu ta lạnh lùng phun ra hai chữ.

- Bệnh à?

Trúng phải ánh mắt câu hồn của Diên Họa, Phù Du như đứng hình, ba ngón năm trời qua anh trai của nàng mỗi ngày một đẹp, tuy miêu tả về một người con trai như thế có phần không đúng nhưng nhìn vào Diên Họa người ta sẽ chẳng thể nghĩ được điều gì hơn. Cậu ta quá đẹp, nét đẹp kiều ngạo lại hoàn mỹ, từng khỏe mắt chân mây đều được vẽ hấp dẫn, thậm chí so với Phù Du, Diên Họa có lẽ còn đẹp hơn vài phần. Mặc dù rất đẹp nhưng Diên Họa lại không thích điều này, giả lý ai có khen quá lời đảm bảo sẽ bị cậu ta đánh thành đầu heo ngay. Đúng vậy, tính cách Diên Họa từ lâu đã nổi tiếng là kẻ khó chịu nhất Đồng cung, như một bông hoa đầy gai nhọn, người ta chỉ dám ngắm từ xa chứ chẳng ai muốn lại gần. Mặc dù cũng có những kẻ không sợ chết, tỷ như em gái cậu chẳng hạn.

- Ca cứ đứng lên đi.

Nửa lời nửa kéo Phù Du bắt Diên Họa đứng dậy, nàng nhìn anh trai từ trên xuống dưới một lượt rồi lại quay lại ngó Như Hà. Diên Họa thì rõ ràng đã khó chịu, cậu ta giằng tay mình khỏi Phù Du rồi cộc lên đầu nàng.

- Bớt nháo!

- Lắm sao thế?

Như Hà cũng tiến lại gần, ánh nhìn cổ quái của Phù Du làm y nhột nhột, nghe câu tiếp theo nàng nói y mới vỡ lẽ.

- Ca, ca làm đi à?

- Phù Du, muội tới rồi!

Một giọng nói khác vang lên, Địa thần Nhược Ngôn đã tới, tay hắn cầm theo một giò lợn rau củ ăn kèm. Không nhìn thì thôi, vừa thấy Nhược Ngôn về mặt Phù Du lại vì điệu hơn mấy lần.

- Đò, ca thấy chưa! Nhược Thủy, Họa ca, Ngôn ca đều cao hơn ca!

Trong khi rõ ràng theo kỷ ức của nàng, năm ấy chỉ có Phong thần, Hóa thần và Lôi thần vì lớn tuổi nên cao hơn Như Hà đôi chút, so với ba người còn lại y vẫn nhìn hơn nhiều. Nãy giờ Hóa thần và Lôi thần nàng còn hơi ngờ ngợ, giờ khi họ đã tới gần đồng đủ nàng mới nhận ra, kỷ lệ thế nào đứng giữa họ Thủy thần ca ca của nàng có vẻ nhỏ bé quá. Đôi mắt Phù Du rung rung.

- Ca, ca lo hoá rồi à?

- Ngụ ngôn!

Diên Họa cộc lên đầu Phù Du cái thứ hai.

- Hắn không lùn đi thì chúng ta có thể cao lên mà!

Phù Du nghe xong lại càng thương tâm hơn.

- Ca, bỗng lộc của Thủy thần ít ỏi thế nào mà ca ăn cũng không đủ thế này. Hu hu...

Chẳng biết câu này chạm phải vảy ngược nào của Diên Họa, cậu ta liếc mắt sang nhìn Như Hà nhạo báng.

- Ăn thế nào muội phải hỏi hắn cho rõ...

- Thôi thôi!

Như Hà vội gượng tay gạt đi.

- Giờ chúng ta ăn được không? Ăn nhé?

Y nhìn Diên Họa cười cầu hòa, Diên Họa liếc y thêm vài cái rồi hừ lạnh quay đầu bước đi hệt như một chú mèo kiều ngạo.

- Ca, ngày ca quan hệ với Họa ca, ca cũng chưa cải thiện được luôn hả?

- Còn cải thiện thế nào được nữa?

Trước khi Như Hà kịp đáp lời, Phục Minh đi qua đã nói hộ.

- Họ là bạn thân nhất chốn Đồng cung này đây. Muội còn muốn cải thiện cỡ nào nữa!

- Ê? – Mặt Phù Du ngệt ra. – Muội nhớ Họa ca ghét Như Hà ca lắm mà?

- Ba ngón năm rồi đó có gái. – Phục Minh chẳng để ý gì mà đáp luôn. – Muội nói họ ghét nhau là lúc nào ta còn chẳng nhớ à!

Một câu nói vô tình của Phục Minh bỗng nhiên làm Phù Du tỉnh ngộ. Phải rồi, nàng đã ra đi ba ngón năm, với nàng những năm tháng chỉ như chớp mắt, kỷ ức của nàng vẫn vẹn nguyên mười tám năm tròn nhưng còn họ, những con người ở lại, họ đã thực sự sống cùng thời gian đáng đặc, có rất nhiều điều đã đổi khác mà nàng chưa nhận ra. Nàng bất chợt quay sang nhìn ca ca của nàng, tại sao chỉ có mình huynh ấy không thay đổi, chỉ có mình Thủy Tinh Cung là bất biến với thời gian...

- Khóc cái gì!

Như Hà đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc nàng.

- Còn ta đợi muội không tốt sao?

- Ca...

Nhưng Như Hà có vẻ không muốn nói thêm, phía bên kia Phục Minh đã gào lên như kẻ chết đói.

- Đòi phu phụ kia! Có ăn không!

Bàn tiệc lớn có bảy người ngồi đó, Phù Du đưa mắt ngó quanh.

- Còn Dạ Đãng ca?

Nàng vẫn chưa thấy Phong thần đầu cả.

- Huynh ấy bận rồi.

Nhược Ngón bảo, hẳn đang gấp gấp lần lượt cho mỗi người một miếng giò sen, riềng Phù Du được ưu tiên cho hẳn hai miếng. Phục Minh thì có vẻ rất hớn hờ, gã giờ chén lên.

- Mẹ nó cuối cùng cũng chờ được ngày này! Nguyệt thần của chúng ta trở về! Nào uống uống uống!

- Ăn nói thô tục.

Tề Mộng đập em trai một nhát. Nhưng chính hẳn vẫn giờ chén lên. Giọng Phục Minh gào to nhất.

- Không say không về! Uống!

Chưa kịp ăn gì ai cũng bị gã ép cho uống hết ba ly rượu đầy. Phù Du chỉ uống được một chén đã thấy nóng người, hai chén còn lại đều là Như Hà uống hộ nàng. Y cặm cụi bóc cho nàng mấy con tôm nướng.

- Ăn rồi uống!

- Ca ăn!

Ai biết miếng đầu tiên Phù Du lại gấp lên cho y. Như Hà nhoeen cười, y nhận lấy miếng tôm một cách nhanh chóng, Phù Du cũng hạnh phúc tít mắt lại gấp cho y mấy miếng nem cuộn. Một màn này Diên Hoa đều nhìn kỹ, cậu ta uống cạn ly rượu trong tay.

- Ba ngàn năm mà chưa ai lấy vợ sao?

Đã qua mấy tuần rượu, dù được Như Hà uống đỡ nhưng Phù Du vẫn ngà ngà say. Nàng thích thú nhìn xung quanh một lượt.

- Muội vẫn là người kết hôn đầu tiên à? Các huynh sao không kiếm được cho muội vị tấu tấu nào vậy! Kém quá!

- Đã bảo khoe ăn ái sẽ bị sét đánh đấy.

- Muội cứ nghĩ giờ về ai cũng kết hôn rồi xong có khi mỗi người còn có con có cháu rồi cơ! Bao nhiêu năm vậy chẳng nhẽ các huynh không yêu ai à?

- Nhìn thấy yêu đương vật vã quá nên không dám yêu!

Diên Hoa lăm bắm, may sao câu này của cậu ta Phù Du lại chẳng nghe thấy. Nàng vẫn đang rất hớn hờ.

- Ít nhất thì muội cũng nghĩ Dạ Đăng ca sẽ cura cấm được Nguyệt Như tỷ cơ! Huynh ấy trồng cây si lâu thế rồi, giờ có kết quả gì chưa? Mà công chúa còn đang đi du ngoạn ở đâu, bao giờ mới về? Không bằng khi nào chúng ta rủ Đăng ca đi tìm công chúa đi!

Có lẽ bị men say làm cho mờ mắt nên Phù Du không hề nhận ra câu nói vừa rồi của nàng lăm bắm không khí ở đây thoáng chốc đóng băng, bao đôi lứa đều dừng khựng lại, mọi người nhất loạt quay ra nhìn Như Hà, y vẫn điềm nhiên ngồi đó gờ cạ cho Phù Du.

- Được rồi, khi nào sẽ tìm. – Y bảo. – Ăn đi nào Du Nhi. Mọi người cũng ăn đi.

Bữa tiệc lại tiếp tục nhưng mọi người ai cũng gượng gạo hơn. Phục Minh như muốn mang cả vỏ rượu đổ hết vào ruột, Tề Mộng phải khó khăn lắm mới ngăn được gã.

- Dừng có say. Lần trước say để đột tử mất vườn thảo được của Diên Hoa đó, nhớ không? Vớ vẩn lần này ta cũng không cứu được đệ đâu.

Phục Minh rùng mình, gã lên nhìn sang phía Diên Hoa, chẳng biết có phải vì đang nhớ đến đoạn ký ức tồi tệ kia mà gương mặt xinh đẹp của Diên Hoa trở nên tối tăm trông thấy. Gã run run giờ ly rượu lên.

- Diên Hoa, một vườn cây sao so được tình cảm của chúng ta, tôi kính cậu!

Gã vốn đã chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ bị Diên Hoa bơ đẹp, không ngờ cậu ta lại nhận lấy ly rượu ấy rồi một hơi uống cạn. Nhuận Ngón ngồi cạnh gấp cho cậu ta một miếng thịt nướng.

- Không ăn gì sẽ say đấy.

- Say xong thì về ngủ!

Phục Minh gào lên, gã thấy có người chịu uống rượu với mình là vô cùng tốt.

- Công việc thì cứ để lại. Hôm nay là ngày Phù Du trở lại, phóng túng một bữa cũng có sao.

- Dừng rồi..

Ngay lúc này Như Hà lại lên tiếng.

- Vì Phù Du mới trở lại nên chắc ta sẽ cáo nghỉ mấy hôm, việc của ta có gì để làm giúp ta nha Nhược Thủy.

Nhược Thủy đang cầm cùi ăn bỗng nhiên được điểm tên vội vã gật đầu.

- Để làm được. – Như sợ mọi người không tin cậu nói thêm – Huynh đã dạy đệ mấy năm nay rồi, công việc của huynh đệ làm được mà...

- Ta biết. – Như Hà ôn hòa cười. – Ta tin đệ, có gì không rõ cứ đến tìm ta.

- Cái tên nhảm nhí này... - Phục Minh lầu bàu. – Trách nào mấy năm nay huynh cứ chăm chăm dạy Nhược Thủy phụ việc ra là đã có kế hoạch trốn việc đi chơi há?

- Lại lăm nhảm! – Tề Mộng đau đầu gõ lên trán gã. – Như Hà lăm sao biết khi nào Phù Du về mà chuẩn bị...

- Đại ca ngốc! Người ta là Như Hà, Như Hà đấy! Lăm gì có chuyện Thủy thần đại đại đình danh của chúng ta không biết!

- Hay là thế nh?

- Tề Mộng, cả huynh cũng say rồi à!

Bữa tiệc để đón Phù Du cứ thế kéo dài đến tận sáu giờ chiều, khi rồi bàn ai nấy đều khật khưỡng say, Phù Du thì đã ghé vào vai Như Hà ngủ luôn từ khi nào.

Khi nàng tỉnh lại một lần nữa, thứ đầu tiên nàng trông thấy là một đôi mắt bạc đang ngắm nàng chuyên chú, thân thể nàng được vây trong một rừng hoa cỏ êm ái, nàng vô thức giờ tay lên chạm vào những sợi tóc bạc đang xoả ra trước mặt.

- Ca, ca thật đẹp...

Nàng lăm bắm. Đôi mắt nàng thật mơ màng, Như Hà biết nàng vẫn đang say. Say rượu hay say mộng không hay?

Và thật bất ngờ, trước khi để Như Hà kịp đáp gì, bàn tay nàng đã vươn lên, nàng kéo thật mạnh khiến y phải cúi xuống – một nụ hôn mãnh liệt đáp lên môi y. Không quá ba giây đôi khách thành chủ y ôm lấy nàng, gò má nàng dần ửng lên, sống mắt mỗi lúc một thêm mơ màng...

- Ca, ca cưới muội đi.

Đôi môi nàng mấp máy, nàng gượng cười nhưng nước mắt lại rơi. Những vui vẻ nàng biểu lộ đều là giả sức, nỗi đau âm i vẫn còn trong tim nàng. Nàng siết chặt lấy cần cổ y rồi chậm rãi thăm thẳm.

- Cưới muội!.. - Một lời nàng dường như đã lặp lại cả trăm lần. Nguyên ước cháy bỏng của nàng trước khi lia đôi. - Muội yêu ca. Muội xin lỗi. Muội yêu ca...

- Du Nhi...

Như Hà ghen ngào, y giăng tay toan kéo nàng quay mặt lại nhưng nàng không chịu, nàng lắc đầu quầy quậy, nước mắt rớt xuống ướt cả tóc y.

- Cưới muội – Nàng thút thít tủi thân. – Muội xin lỗi vì đã không quay lại sớm hơn, muội không biết tại sao... Muội xin lỗi. Ca đừng ghét muội...

- Du Nhi...

- Đừng ghét muội. Muội thương ca...

- Du Nhi...

- Muội thương ca...

- Du Nhi! – Như Hà thở hắt ra một hơi. – Nhìn ta, rồi ta sẽ cưới muội...

- Thật?

Phù Du buông tay ra, nâng ngó Như Hà qua con mắt đầy nước. Vừa nhìn mặt nàng, Như Hà đã phì cười...

- Mèo hoa.

Y véo nhẹ chóp mũi nàng, nâng ngó nàng chẳng hiểu vì sao, nàng đưa tay xoa nhẹ chóp mũi bị véo đôi mắt hồng hồng như thỏ con.

- Ca?

- Đồ ngốc.

- Ca?

- Tuy muội ngốc nghếch, lại chóng quên còn hay lạc đường. À, còn háo sắc nữa chứ!

- Ca!

- Nhưng mà ta vẫn yêu muội.

Y thăm thẳ. Nụ cười của y dành cho nàng luôn bao dung như thế.

- Ba ngàn năm chẳng nhẽ chưa đủ chứng minh tình yêu của ta?

- Ca...

- Ta yêu muội. Nàng trăng của ta! Ta sẽ luôn yêu muội, cho đến ngày ta chết...Không!

Y lắc đầu.

- Nhìn nó.

Y giờ tay chỉ lên bầu trời đen thẫm, nơi ấy giữa mây và gió có một vì sao đơn độc toả sáng.

- Kia là ngôi sao gần mặt trăng nhất! Tuy hôm nay là ngày đầu tháng không trăng... Nhưng nó vẫn luôn ở đó. Dù gió, dù mưa, dù bão bùng hay giông tố, dù ngay cả khi muội không còn nhìn thấy, hãy tin ta, nó vẫn sẽ ở đó. Kể sát bên mặt trăng dịu hiền...

Nước mắt Phù Du rơi xuống không ngừng được, nàng hôn lung tung lên mặt ca ca của nàng, rồi lại chẳng nhận được cười khúc khích. Sau cùng thở ra một hơi an tâm, Phù Du lần ra người.

- Du Nhi?

-...

- Du Nhi?

-...

- Du Nhi?

-...

Như Hà phì cười, y chợt chợt lên gò má người con gái trong lòng, hóa ra đúng như y nghĩ con mèo nhỏ này vẫn đang say xin. Sau ba ngàn năm cô gái ngốc của y vẫn chẳng có gì thay đổi, vẫn đơn thuần, vẫn vô tư cũng vẫn yếu mềm như thế. Y cúi đầu hôn nhẹ lên trán nàng.

- Yêu muội, Du Nhi.

- Vui quá nhỉ?

Một giọng nói khác bất ngờ vang lên nhưng lại chẳng làm Như Hà ngạc nhiên lắm, y cũng không quay lại. Đằng sau y, Diên Họa chậm rãi bước ra từ tán cây cổ thụ.

Lại thêm một con mèo say xin nữa. Bất quá, con mèo này dữ dần hơn...

- Không về ngủ đi còn lang thang làm gì?

Y cười cười hỏi. Diên Họa lừ mắt nhìn y.

- Quán?

- Không không, tôi nào dám quán ngài. Ngài ngồi đây.

Y vỗ vỗ đám cỏ kế cạnh, Diên Họa cũng rất tự nhiên ngồi xuống, hành động này cậu đã làm cả ngàn lần.

- Con gái gì mà! Bạ đầu ngu này!

Cậu ghét bỏ nhìn vào Phù Du. Như Hà bật cười. Cái người này sao nói mà không hề nghĩ mấy ngàn năm qua cậu ta lần lóc ngủ ở Thủy Tinh Cung bao nhiêu lần.

- Cậu nghĩ muội ấy giống ai?

- Giống ai? – Diên Họa nhướn mày.

-... Chắc giống tôi?

Cuối cùng Như Hà cũng không đủ dũng cảm để nói thật. Diên Họa hừ một tiếng hài lòng. Nhưng ngay sau đó gương mặt xinh đẹp của cậu ta lại chuyển sang cau có.

- Như Hà...

- Hừm?

- Sao huynh lại lừa con bé?

Như Hà không đáp gì. Diên Họa tiếp tục truy vấn.

- Biết nay sao Dạ Đẳng không tới không?

- Chẳng phải huynh ấy bận sao?

Như Hà cười cười. Diên Họa bực mình gất lên.

- Bớt giả bộ!

- Thì huynh ấy bận thật mà. – Như Hà nói ra điều đương nhiên. – Tôi nghe huynh ấy đang phải đi kiểm tra ở...

- Huynh thừa biết là không phải!

Tình kiên nhẫn của Diên Hoa vốn chẳng được bao nhiêu, nhất là những chuyện liên quan đến kẻ trước mặt. Nhưng kỳ quái thế nào, dù biết sẵn can dự vào sẽ chỉ chuốc bực mà Diên Hoa vẫn không sao ngăn nổi mình...

- Lừa dối con bé, huynh tính duy trì đến bao giờ? – Tức quá, ngược lại Diên Hoa bật cười – Thiên Nguyệt công chúa đang đi du ngoạn thế gian? Phải ha, du ngoạn ba ngàn năm chưa về! Sao huynh không dám nói thẳng với nó, công chúa đã chết? Ôm theo oán hận với huynh mà chết! Sao không dám nói ra!!!

- Trí kỷ của tôi, cậu làm sao vậy?

Dù Diên Hoa đã tức giận tới thế nhưng kẻ đối diện cậu dường như vĩnh viễn vẫn mỉm cười. Nụ cười không rõ buồn vui cũng chẳng rõ suy nghĩ...

- Huynh thật đáng sợ!

Diên Hoa lăm bắm. Như Hà cũng chẳng để tâm, ba ngàn năm, có lời "ca ngợi" nào y còn chưa nghe qua.

- Chẳng lẽ huynh định sẽ giấu con bé suốt đời?

- Nếu có thể, tại sao không?

Đôi mắt hẹp của y nhếch lên.

- Nếu điều ấy làm Phù Du hạnh phúc. Nếu điều ấy làm nàng bớt khổ đau, nếu điều ấy cho nàng sự vô tư và thoải mái... Vậy thì điều ấy là đúng đắn! Chỉ cần nàng vui vẻ, dầu dáo lộn cả thế gian này cũng có là gì!

- Ngóng cuồng.

Diên Hoa nhỏ giọng mắng. Cậu đứng bật dậy.

- Tôi nên về thôi... - Cậu lăm bắm. – Còn ở đây nữa có khi tôi sẽ đập chết huynh!

- Lo cho tôi à?

- Đồ điên!

Diên Hoa chỉ vào mũi y mà mắng. Tức giận đứng dừng cậu rồi khỏi Thuý Tĩnh Cung. Toà cung trống trải giờ chỉ còn hai người ở đó, à không, là hai người và một con hồ mới phải.

- Công tử!

Con hồ gọi, nó dụi cái đầu vẫn to lớn vào tay Như Hà, y vỗ vỗ lên trán nó.

- Zen.

- Em không muốn xa ngài!

Vừa tới, Zen đã nói, đôi mắt vàng của nó rung rung nước.

- Em không đi đâu, em đã ở bên ngài ba ngàn năm rồi, sao ngài cứ bắt em đi.

- Vì em đã hứa với ta rồi.

Như Hà dịu dàng xoa đầu nó.

- Một khi Phù Du trở lại em sẽ ra đi...

- Nhưng...

- Zen. Em là người duy nhất ta chưa từng giấu bất cứ chuyện gì. – Y thờ dài. – Sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì chính em biết rõ hơn ai hết.

- Vậy mà ngài lại bảo em đi! – Zen khóc nức nở, từng giọt nước mắt to cộ lăn ra khỏi mắt nó. – Hãy cho em ở lại, làm ơn, ít nhất thế gian này sẽ có một người hiểu ngài! Em không muốn ngài phải cô đơn...

Như Hà bật cười, y hôn lên cánh tay xù của Zen, cô hồ của y rấm rức khóc, những giọt nước mắt này rơi xuống hẳn chỉ vì y...

- Ta không sao. Du Nhi trở lại có gì ta lại cô đơn? Có lẽ trăm năm nữa, tên ta sẽ chẳng còn ai biết đến, ngàn năm sau cat bụi sẽ phủ chôn nơi này. Vậy nên em hãy đi đi, quay lại tương lai em từng đến, để ít nhất trong tương lai hãy còn một ai đó nhớ tới ta...

- Công tử...

- Hãy trao Zaza cho ông ta, con gái bé bỏng của chúng ta nên được sống thật tốt, mặc kệ chuyện gì đã xảy ra ở nơi này...

- Công tử!

- Tất cả rồi sẽ ổn thôi!

Zen ôm đầu khóc, tiếng khóc của nó tru lên bi thương và thống thiết, ngồi cạnh nó người con trai tóc bạc vẫn dậm nhiên cười. Trên trời cao, ngôi sao lẻ loi một mình phát sáng, vài trăm năm nữa liệu còn ai thấu hiểu ánh sáng đó cháy lên là vì đâu?

.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 3: Tứ đại tuyệt cảnh

Vì tối qua say rượu đi ngủ sớm quá nên sáng hôm sau trời còn mờ mịt, bình minh cũng chưa lên Phù Du đã tỉnh rồi. Khi ấy nàng vẫn đang nằm giữa vườn hoa, nhưng xung quanh nàng lại được bao bọc bởi một quả cầu nước thật lớn. Ôm nàng trong lòng, Thủy thần ca ca của nàng hôn nhẹ lên trán nàng.

- Muội ngủ ngon không?

- Ca. - Nàng dụi mắt. – Ca không ngủ à?

- Ta không buồn ngủ.

Như Hà mỉm cười. Phù Du gạt đầu ra về hiểu biết.

- Là ca già rồi nên không cần ngủ nhiều đúng không?

- Coi như muội thông minh.

- Muội thông minh mà!

Phù Du hôn hờ cười, nàng vươn vai ngồi dậy, bàn tay nàng chạm vào kết giới nước mỏng tang xung quanh, chúng uốn lượn qua ngón tay nàng mát lạnh. Như Hà búng nhẹ tay, khối cầu nước phút chốc vỡ tan và biến mất, dầu sao nhiệm vụ của nó chỉ là che chở cho Phù Du một giấc ngủ ngon, giờ nàng đã thức giấc sứ mệnh của nó cũng hoàn thành.

- Sao nhỏ...

Phù Du vươn tay về phía bầu trời, ở nơi ấy, giữa nền trời xanh thăm ngời sao nhỏ mờ nhạt nhấp nhá vài tia sáng yếu ớt như muốn chào lại nàng.

- Đến giờ sao nhỏ phải đi ngủ rồi, thức quá lâu sẽ rất mệt. – Nàng báo. – Ca, nếu đến khi mặt trời lên muội không còn nhìn thấy sao nhỏ nữa, nó có còn ở đó ngấm muội không?

- Nó vẫn ở đó mà. – Như Hà vuốt tóc nàng triu mến. – Dù nắng hay mưa, dù đêm hay ngày, nó vẫn sẽ ở đó...

- Bên cạnh mặt trăng của nó. – Đôi mắt Phù Du sáng long lanh. – Oa, sao nhỏ thật lẹm mận. Yên tâm, sao nhỏ ca ca, ta nhất định sẽ gọi tới một mặt trăng thật to thật đẹp tới bên huynh. Huynh sẽ không bao giờ phải cô đơn! Ta hứa đấy.

Bên cạnh nàng Như Hà bật cười, y đỡ nàng đứng dậy.

- Thay xiêm y đi, ta dẫn muội đi coi bình minh. Hứa với muội, đây là cảnh bình minh đẹp nhất Đông cung đó.

- Được bầu chọn là ca?

- Ta tự thấy. – Như Hà tìm tìm báo. – Cả Đông cung không mấy ai được ngắm đầu.

- Muội tin ca. – Phù Du vỗ lên vai y. – Nói chứ, huynh định dẫn muội đi đâu vậy?

- Ta đó muội, nơi nào đẹp nhất Thủy Tinh Cung?

- Hừm

Phù Du nghiêm túc suy nghĩ, chưa quá nửa phút khóe môi nàng đã nhướn lên.

- Muội biết rồi nhé. – Giọng nàng rất đặc ý. – Muội thông minh không?

- Thông minh lắm!

Y xoa đầu nàng.

- Chuẩn bị rồi ta dẫn muội đi

Phù Du hớn hở gật đầu. So với đại bộ phận các cô nương khác ở Đông cung, nàng thuộc nhóm những người giản dị nhất. Thời gian tắm rửa, thay y phục, chọn trang sức, trang điểm hay chải tóc của nàng đều rất mau, một phần có lẽ vì vốn dĩ nàng đã đẹp, cũng chẳng cần cố gắng chỉnh sửa gì. Nàng ngồi trước gương dùng lược chải mái tóc dài của mình, trước kia tóc nàng màu vàng nhạt, lần này trở về tóc nàng lại hóa bạch kim. Phù Du không bận tâm lắm, nàng cho rằng đó chỉ là màu tóc của thân thể kiếp này sớm muộn nó cũng hoàn lại như xưa. Không phải nàng không tò mò kiếp này mình là người thế nào, hoàn cảnh trước khi thức tỉnh ra sao nhưng nàng chẳng muốn hỏi, như tất cả các vị thần Đông cung khác, Phù Du tin một khi nàng thức tỉnh thì định mệnh đã sắp đặt, thân thể này là của nàng, nàng được quyền sống lại như chưa từng chết đi. Nàng chọn cho mình một bộ váy vàng rực rỡ, đi một đôi hài đỏ và cài lên mái tóc một bông phù dung hồng tươi tắn. Xong xuôi nàng bước ra khỏi phòng.

Trước cửa Thủy thần ca ca của nàng đã đứng chờ sẵn, mái tóc bạc của y được buộc cao một cách lỏng lẻo, y mặc áo lụa trắng, khoác bên ngoài một tấm áo voan mỏng màu xanh biếc, phục sức vô cùng giản dị nhưng không rõ vì sao Phù Du luôn thấy ca ca của nàng rất đẹp, thanh lịch nhợt nhạt nhiên, khí chất của một người quân tử. Trần đây về ngưỡng mộ nàng bám lấy tay áo y.

- Ca, được người tài giỏi nhất Đông cung yêu có phải muội vô cùng có phúc không? Ca có thấy muội giỏi không, theo đuổi được ca, muội thật phục mình quá!

- Muội theo đuổi ta à? – Nhìn gương mặt hào hức của nàng Như Hà chỉ thấy buồn cười. – Rõ ràng là ta theo đuổi muội mà?

- Ca. Muội thừa biết, lúc đầu ca chê muội ngốc, là muội bám riết ca không tha!

- Ủa vậy à.

Y sờ sờ mũi. Nàng vội vã gạt đầu.

- Thật! – Nàng nói như sợ y không tin. – Linh cảm của con gái rất tốt, muội biết hết mà! Nhưng chỉ tại ca đẹp quá nên muội không đành lòng bỏ được.

- Xạo! – Vừa nghe Như Hà đã phân bác ngay.– Rõ ràng y nghĩ đầu tiên khi muội nhìn thấy ta là trần đời chưa thấy ai xấu thế!!!!

- Ủa vậy hả! Thật không?

- Thật!

Mắt to trừng mắt nhỏ vài chục giây cuối cùng cả hai đều phì ra cười. Phù Du giơ ngón tay ra đầu.

- Muội hứa với ca hồi bé mắt muội bị mờ đó, chứ từ khi nhìn rõ tới giờ lúc nào muội cũng thấy ca đẹp, đẹp đẹp vậy nè!

- Coi như tạm tin muội.

Như Hà cốc nhẹ lên đầu nàng.

- Đi. Ta dẫn muội đi ngắm bình minh. Không mau bình minh lên mắt sẽ không xem được.

- Không sao. – Phù Du rất tự tin vẫy tay. – Chúng ta còn rất nhiều năm tháng bên nhau, hôm nay ngày mai rồi tất cả những ngày sau này muội hứa muội đi ngắm bình minh với ca hết.

- Vậy hôm nay muội muốn coi không?

- Có!!!

Tung ta tung tăng nắm tay Như Hà, Phù Du được y dắt qua những hành lang mờ sương của Thủy Tinh Cung, Thủy Tinh Cung vắng hoe, trước nay chỉ một mình y ở, suốt cả dọc đường cũng chẳng gặp một cung nhân nào.

- Ủa, Zen đâu ca?

Bắt chợt Phù Du nhớ ra, trước khi theo lưng Như Hà luôn có một nàng Bạch Hổ, nàng ta biết hóa người lại biết nấu cơm cho y ăn. Hóa thân Phục Minh đã từng trêu chọc Phù Du rất nhiều, giả bảo chưa cưới nàng về Như Hà đã có vợ bé ở nhà, lại dám đang hiện diện hơ nàng rất nhiều, rồi chẳng mấy chốc y sẽ chán nàng và chẳng thèm cưới nàng nữa. Tuy hồi bé lần nào nghe thế nàng cũng mếu máo khóc, Phục Minh cũng bị đánh cho điện hạ không nhận ra con nhưng trong lòng Phù Du nàng chẳng hề ghét gì Zen, trái lại cô hồ này còn cung chiều nàng như một người chị cả. Lần này trở về mà chưa đến gặp Zen đúng là một thiếu sót nghiêm trọng.

- Zen đi du ngoạn rồi.

Ai ngờ Như Hà lại bảo thế. Phù Du thì tin y không hề nghĩ ngờ.

- Muội về trông dịp thế nào mà ai cũng đi chơi hết vậy? Đợi đến đám cưới của chúng ta, nhất định ca phải mời hết mọi người về nha.

- Ủ.

- Muội nhất định phải cho Minh ca thấy, muội mới là chính thất phu nhân!

- Ủ ừ.

Hành lang uốn lượn quanh co, cuối cùng bước chân của hai người dừng lại trước một cổng gỗ lớn, trên cổng có treo một tấm biển được vết với nét chữ rất trẻ con: "Vườn trúc Nguyệt Thủy.". Đôi môi Phù Du không nhận được nhướn lên, nàng nhớ tấm biển này chính tay nàng viết, qua ba ngàn năm rồi nó vẫn vẹn nguyên như nàng vừa để bút ngày hôm qua. Bầu trời đã chuyển màu hồng sáng, bàn tay Như Hà đặt lên cửa, y dùng sức đẩy nó ra.

"Áo" một tiếng thật khẽ hàng trăm ngàn cánh bướm ngũ sắc bay ra cuốn theo cơn gió thoảng mùi hoa và cỏ, tia sáng đầu tiên của ngày mới đã lộ dạng mặt trời ở phía đông đang nhích dần lên chiếu vào gương mặt sững sờ của Phù Du một màu cam ấm áp. Trước mặt nàng vườn trúc xanh rì rào cả vụn cây xào xạc trong gió, gió cuốn từng phần lá mỏng manh rồi xuống thăm hoa rực rỡ trải khắp khu vườn, sương sớm còn chưa tan khoác lên trên chúng một sắc màu huyền ảo long lanh, đây đó róc rách tiếng nước chảy như càng thêm vẻ thơ mộng. Một thứ gì đó mềm mại cọ nhẹ vào chân Phù Du đánh thức nàng khỏi trạng thái ngơ ngẩn, nàng ngoảnh xuống nhìn, dưới chân nàng một chú thỏ trắng muốt đang hếch cái mũi hồng ngó nàng chằm chứ, đằng sau chú ta lẩn khuất trong những vạt hoa và cỏ, rất nhiều những chú thỏ khác cũng đang nhướn hai chân nhảy về phía này, trông chúng chẳng khác nào những cục bông di động. Đôi mắt đã ngán ngán lệ vì cảm động, Phù Du quay sang nhìn Thủy thần ca ca của nàng.

- Ca. Ca vẫn nhớ...

- Có bao giờ ta quên chưa?

Ca ca của nàng chỉ cười, cứ như việc nhớ trọn từng giấc mơ nàng nói ra đầu vô thức cũng là việc rất bình thường với y. Nàng đã từng báo, nàng muốn có một rừng trúc thật đẹp, nuôi thật nhiều thỏ trồng thật nhiều hoa, để sau này khi nàng và ca ca có những đứa con bé bỏng, gia đình họ sẽ vui vẻ bên nhau ở nơi thơ mộng như vậy. Khi ấy nàng chỉ là một cô bé, nói những lời vô tư, vậy mà ngay ngày hôm sau ca ca của nàng đã xin được từ đầu đó hai khóm trúc xanh rì mang về trồng ở vườn sau hoang vắng, y hứa với nàng, nhất định sẽ biến đó ẩm bề nhỏ của hai người trở thành nơi đẹp nhất Đông cung. Nàng nhớ, ngày Như Hà trở thành Thủy thần năm ấy trúc đã nở hoa, từng bông trúc bé xíu lác đác rơi trên ta áo y trắng ngấn, năm ấy

nàng biết trời cao cũng đồng ý rằng nàng đã chọn được con người ưu tú xứng đáng nhất để yêu thương. Tiếc là phúc phận nàng mỏng, không đợi được ngày chứng kiến giấc mộng hoàn thành đã phải nhắm mắt xuôi tay, có lẽ lần này nàng quay trở về không phải để bù đắp cho nàng mà là để dành trọn tâm lòng yêu y...

- Ca. Muội đồng ý với ca, đây chính là cảnh bình minh đẹp nhất muội từng được ngắm – Rướn đôi chân nàng hôn nhẹ lên má y. – Cảm ơn ca.

Y dặt tay nàng bước vào, thắm cỏ dưới chân thật mịn, y đưa nàng đến cạnh một bộ bàn ghế đã bày giữa vườn, kế cạnh nó là một hồ sen nhỏ. Rồi y cầm giỏ bước đi, một thoáng sau y quay lại với một giỏ đầy cam và hồng, từng quả từng quả đều căng tròn chín mọng. Phù Du đưa mắt ngó quanh.

- Ca, ca trông bao nhiêu loài cây vậy? – Bạt ngăn trong tầm mắt nàng cây cỏ đều xanh ngắt. – Hình như khu vườn này rộng hơn trước phải không ca?

- Lần này thì muội đúng. – Như Hà cười, y lấy ra từ một chiếc giỏ khác hai lam com trong ống trúc cùng một gói cốm được ủ bằng lá sen. Tay kia y cầm ra thêm một cái lọ nhỏ, trong lọ là một mứt quả ngọt lịm. Bày chúng ra bàn, y bảo. – Ta đã đổi một trăm năm bóng lộc để lấy quyền mở rộng Thủy Tinh Cung. Có quá nhiều loài cây ta muốn trồng, một khu vườn nhỏ sẽ không đủ được...

- Giữ nhìn qua khéo người ta sẽ nghĩ ca mới là Một thần mất...

- Không đâu. Vườn của Diên Họa còn rộng hơn nhiều, phần nhiều cây giống ở đây đều là cậu ấy cho ta đấy...

- Có vẻ quan hệ của ca với Họa ca tốt hơn nhiều rồi ấy.

- Ha ha. Tuy có hơi dữ nhưng Diên Họa là người tốt...

- Muội đã bảo trước ấy rồi mà.

Ngồi hóng gió ngắm cảnh đến tận khi mặt trời đã nhỏ cao Như Hà mới đứng dậy. Y sửa soạn một giỏ hồng tươi cùng mấy nhánh hoa lan vừa hái, đoạn y bảo với Phù Du.

- Đi, đến vấn an mẹ ta.

- Dạ.

Phù Du lon ton chạy theo y, hai người một trước một sau leo lên rặng rồi bay tới Hữu thần cung. Dọc đường đi Như Hà nói.

- Ở Đông cung này có Tứ đại tuyệt cảnh xuất sắc nhất, một là bình minh ở vườn trúc Nguyệt Thủy, hai là chính nguyệt trên sông Thái Thực, ba là hoàng hôn giữa hồ Mạc Thanh, cuối cùng là ngấm trăng và sao trên đỉnh Vái Vọng. Ta sẽ dẫn muội đi hết.

Phù Du hí nhút, nàng gật đầu rất nhiệt tình. Nàng đã bắt đầu mường tượng ra quang đời thơ mộng sau này của mình, ở bên người nàng yêu nắm tay nhau chu du du thể gian trong hạnh phúc. Nàng cười ngốc nghếch rồi dụi đầu vào ngực ca ca.

- Ca xấu!

- Ta tưởng muội khen ta đẹp. – Như Hà nhìn nàng vẻ bó tay. – Sao lại xấu rồi?

- Xấu!

Ân ái ngọt ngào suốt dọc đường đi, chẳng mấy chốc Hữu thần cung đã hiện ngay trước mặt. Hai người xuống rồng định bước vào, không ngờ trước cửa đã có người chờ họ sẵn.

- Tổ tỷ!

Tổ Tổ là hầu nữ thân thiết nhất bên cạnh Như Dương nương nương, cô cúi đầu chào họ.

- Thủy Thần, Nguyệt Thần! Hôm nay nương nương mệt mỏi không muốn tiếp khách, mong hai vị hôm khác lại tới.

- Vậy sao.

Phù Du có vẻ tiếc nuối còn Như Hà thì đã quá quen thuộc, y thùng thảng gật đầu đoạn được cho Tổ Tổ giỏ hoa quả trong tay.

- Mai ta sẽ lại đến.

Y nói vậy rồi đầu bước Phù Du lên lưng rồng, một thoáng Rồng thần đã bay khuất xa xa.

Vốn theo dự tính của Phù Du tiếp theo đây nàng và ca ca sẽ du bay thẳng tới sông Thái Thực, cuối ngưa trên bờ cỏ cạnh sông rồi chờ xem chính nguyệt, khi thái dương lên giữa bầu trời cảnh tượng khi ấy sẽ huy hoàng thế nào. Ai biết rồng còn chưa bay được bao xa hai người đã gặp ngay huynh đệ Lôi Hoá, Phục Minh vỗ cùng hàng hải kéo rồng quay lại, theo lời của gã thì bữa tiệc tẩy trần cho Phù Du đầu đã kết thúc, mở tiệc linh đình mấy trăm ngày đêm còn chưa đủ nữa là. Tiệc lớn lại nổ ra ở Thủy Tinh Cung, nhìn đám người đã say ngà say nghiêng trước mặt Như Hà phiền muộn chống cằm. Y đang tính làm sao mới có thể đẩy tên Hoá Thần phiền phức này lần ra phạm vi càng xa càng tốt. Bên cạnh y Phù Du ngửa cổ ngó trời, nàng mơ màng bảo.

- Ca! Thần kỳ quá, muội trông thấy hần ba mặt trời! Đúng là tuyệt cảnh!

- Đồ ngốc! – Như Hà kéo đầu nàng dựa lên cánh tay mình. – Muội ngủ đi.

Cứ như thế một giấc ngủ của Phù Du kéo dài luôn tới tối. Mờ mắt ra trời đã tối đen, nàng ngo ngắc nhìn vì sao nhỏ bé đang nhấp nháy chào mình, cảm giác cứ như xuyên không.

- Sao muội ngủ nhiều thế nhỉ?

Nàng thắc mắc. Trước kia nàng không phải là một người thích ngủ, phần lớn thời gian nàng chỉ muốn rong chơi, ấy thế mà lần này trở lại, nàng có thể ngủ hần nửa ngày mà còn chưa đủ thỏa mãn? Thần xác mới này lạ nhỉ?

- Muội chưa quen thôi.

Như Hà bảo, y chuẩn bị cho nàng một bát canh gừng uống giải rượu cùng vài món ăn đơn giản.

- Ăn nhiều chút, lấy sức lát leo lên đỉnh Vái Vọng ngắm sao.

Phù Du cảm thấy đầu nhắm nháp rất ngon lành, trời sinh nàng vẫn là một người dễ nuôi. Trái ngược với nàng Như Hà ăn không nhiều lắm, y dường như chỉ nhìn nàng ăn cũng đủ no bụng. Phù Du đã từng hỏi thi được y đáp, dạ dày y không tốt, ăn nhiều sẽ khó chịu. Lúc đầu Phù Du còn chưa tin nhưng sau một lần chiều y nàng y cố ăn thêm bát canh rồi nôn thốc nôn tháo thì nàng hiểu ca ca và nàng nói thật. Thủy thần giới giang của Đông cung là kẻ vẩn vơ song toàn, từ kinh tế chiến lược, cưỡi ngựa bắn cung sử dụng dao kiếm chẳng gì y không làm được thế nhưng có một sự thật chỉ những người sống cạnh y mới biết, thần thể y cũng chẳng khỏe mạnh gì.

Bây giờ tối, nghỉ ngơi sau bữa ăn nhẹ Phù Du lại theo chân ca ca và nàng leo lên đỉnh Vái Vọng. Đỉnh Vái Vọng là đỉnh núi cao nhất của Đông cung, nơi hội tụ linh khí đất trời, cũng là nơi linh thiêng đã diễn ra hàng loạt những lễ nghi quan trọng gắn liền với lịch sử còn này. Dẫn lên núi chỉ có một lối đi bộ duy nhất, những bước thang heo hút gom mờ sương ảo lệ trong ánh đuốc lửa sáng chói rồi nhanh chóng biến mất trong mây gió. Hai bên đường, cây cối mọc thành rừng xanh thẫm mà im lìm, nghiêm trang lại cổ kính, đứng dưới chân núi ngược nhìn lên trái tim Phù Du bỗng chốc đập rộn ràng trong lồng ngực. Đây là nơi nàng được phong Thần, nơi nàng có một danh hiệu chân chính, cũng là nơi nàng từng thể nguyện đem cả tính mạng mình bảo vệ Đông cung. Sau ba ngàn năm lưu lạc nàng đã trở về, đỉnh Vái Vọng cao vời vợi giờ như một người cha vĩ đại dang đôi tay đón nàng vào lòng.

Nơi linh thiêng này vốn chẳng cần người canh giữ, Phù Du và Như Hà cứ thế nắm tay nhau bước từng bước lên những bậc thang cao ngất. Trời đêm vắng lặng chỉ có tiếng Phù Du thao thao bất tuyệt, nàng chỉ dất ngó trời nói hết chuyện đóng tày nam bắc vô cùng hứng chí, sau gần một tiếng đi đường đỉnh núi vẫn tí đầu chưa thấy thì nàng lưng của nàng có vẻ cũng cạn, Phù Du thở hắt hắt.

- Chưa tới hà ca? Muội, muội mệt quá...

- Được hơn nửa đường rồi. – Trái ngược với nàng Như Hà vẫn rất thông dong. Y an ủi nàng. – Chút là tới. Để ta công muội...

Nói rồi y toan ngồi xuống, Phù Du vội và xua tay.

- Không... - Ca ca của nàng thiếu dinh dưỡng gây yếu thể rồi, nàng sợ nàng sẽ dề bẹp huynh ấy mất. – Muội thích đi bộ...

- Vậy à.

Như Hà bật cười, y cũng chẳng cần nàng, chỉ thà chậm tốc độ bước từ từ hơn. Sau bao sự cố gắng hơn nửa tiếng sau cuối cùng hai người cũng leo lên được đỉnh Vái Vọng. Sắp hựt hơi, Phù Du thở ra một hơi mừng rỡ.

- Đến rồi, đến rồi, đến rồi...

- Ừ, tới rồi.

Như Hà cười tìm tìm. Đỉnh Vái Vọng đón hai người họ giữa mây và gió, đuốc sáng lập lờ khiến nơi này có một vẻ gì đó rất huyền bí. Nơi cao nhất của đỉnh Vái Vọng là một đài ngồi đã bày sẵn mười một chiếc ghế, hai chiếc ghế vàng chính giữa cho Nhật Đế và Thiên Nguyệt công chúa, hai chiếc ghế ngọc kế cạnh cho Hữu thần và Tả thần, bảy chiếc ghế bạc còn lại cho Thất thần. Phù Du bước lên, nàng vượt nhẹ bàn tay qua những chiếc ghế nằm im lìm, đôi mắt nàng hơi ướt. Đông cung

vời nàng vừa là quê hương vừa là vùng đất nàng đã thề nguyện bảo vệ, nơi có gia đình mà nàng yêu thương. Tuy với nàng chỉ như chớp mắt nhưng ba ngàn năm đã trôi qua, mọi thứ đều đã hẳn lên vết khác của thời gian, tất cả đều đã thay đổi. Nàng không kìm được quay lại ôm lấy ca ca của mình, vai của nàng run run...

- Ngaoan nào... - Chẳng dễ dàng nói gì, Như Hà đã vỗ nhẹ lên vai nàng. – Chúng ta đến đây để ngắm sao mà, muội khóc cái gì?

- Ngắm sao... - Mếu mếu, Phù Du ngược mắt lên nhìn trời, trong một giây ấy nàng như nín thở. – Oa...

Đây không phải lần đầu tiên nàng nhìn thấy bầu trời trên đỉnh Vải Vọng nhưng giống như tất cả các lần khác, chưa bao giờ nàng thời kinh ngạc về vẻ đẹp vĩ đại của nơi này. Hàng vạn ngôi sao sánh lấp lánh dường như chỉ còn cách nàng một cái vẫy tay, chúng long lanh ở đó cùng ngắm nàng như nàng đang ngắm chúng. Ánh sáng từ chúng sáng rọi toàn đỉnh Vải Vọng còn vượt qua những ngọn đuốc nhỏ nhồi kia, cả bầu trời đen thẫm giờ như một tấm áo được dệt kim tuyến dày đặc.

- Đẹp quá...

Phù Du vươn tay lên.

- Xin chào... Xin chào... Oa, có phải kia chính là sao nhỏ ca ca không? – Nàng chỉ. – Kia kia...

- Ngôi sao ấy tồn tại là vì muội. – Như Hà ung dung bảo. – Muội nói ngôi sao nào thì là ngôi sao ấy...

- Vậy sao.

Phù Du vui vẻ cười, nàng vẫn chưa thể thoát khỏi mê lực của bầu trời đẹp đẽ kia, đôi mắt nàng dường như cũng trở nên lấp lánh. Như Hà ngăn ngăn nhìn nàng, ba ngàn năm cũng chẳng thay đổi được sắc đẹp ấy, người con gái mà y yêu...

- Một nụ cười của muội, có hái cả bầu trời kia xuống ta cũng tình nguyện.

Y lẩm bầm

- Ca, dè miệng.

Phù Du xấu hổ đỏ mặt, mãi rồi nàng vẫn chẳng hiểu tại sao ca ca của nàng lại có thể thản nhiên nói ra những lời như thế. Như Hà thì chỉ cười, y rút từ tay áo ra một cây sáo trúc thất dây đỏ thẫm..

- Ta thổi sáo muội nghe.

- Ừm!

Phù Du gật đầu rất nhiệt tình, đôi mắt nàng sáng long lanh đầy ngưỡng mộ, thậm chí còn có chút kiêu ngạo tự hào. Gì chứ, ca ca của nàng là tài tử thổi sáo giỏi nhất Đông cung đấy nha, dù chẳng ai dạy y nhưng bằng sự thông minh phi thường của mình y vẫn có thể tự học thành tài. Trí tuệ là trời ban và khả năng nghệ thuật cũng là thiên phú, đôi khi Phù Du còn phải tự hỏi chẳng biết điều gì mới có thể làm khó phụ quân tương lai của nàng đây?

Bản nhạc Như Hà thổi hôm nay rất nhẹ nhàng, từng âm nốt dịu dàng ngân nga ôm ấp lấy núi rừng cao vời vợi, Phù Du tựa đầu vào vai y, đôi mắt nàng ngược lên bầu trời đầy sao lấp lánh, khỏe mỗi nhướn lên một nụ cười. Mặt ngọt hạnh phúc làm con tim nàng say đắm, thứ âm thanh du dương vượt vẻ nơi sâu thẳm đáy lòng rằng, sau ba ngàn năm sống gió đã qua đi, giờ đây bình an sẽ trường tồn mãi mãi, nàng có thể sống bên người nàng yêu như ước nguyện đang dở ngày xưa cũ...

- Ca, muội yêu ca!

- Ta biết.

Như Hà buông cây sáo xuống, y ôm nàng thật chặt, bóng hai người đan vào nhau in hắt lên nền sân ngọc của đỉnh Vải Vọng. Lâu, lâu và rất lâu sau, cho tới khi Phù Du đã già gât buồn ngủ Như Hà mới dắt nàng quay về. Bước thấp bước cao nhìn chẳng rõ, dù đã cố hết sức mở mắt ra nhưng hai mí mắt của nàng cứ như có keo dính lại. Nàng than thở.

- Sao muội hay buồn ngủ quá. Buồn ngủ...

- Để ta công muội.

- Không cần...

- Để ta công muội!

Lần này Như Hà đã cương quyết hơn, y khụy chân xuống.

- Ta đủ sức, tin ta.

Chẳng biết vì sự cương quyết của y hay vì Phù Du thực sự không mở nổi mắt ra nữa mà cuối cùng nàng cũng thuận theo leo lên lưng y. Nàng vất hai tay ôm lấy cổ y.

- Muội nặng không?

- Nhẹ hơn trước.

- Vậy sao, vậy muội phải ăn... ăn thêm mới được. – Nàng mơ màng bảo. – Ăn nhiều.

- Muội ngủ đi!

Như Hà bật cười, nếu còn rảnh tay hẳn y đã cốc nhẹ lên trán nàng rồi. Phù Du âm ỉ, chẳng mấy phút sau cái đầu của nàng đã ngã lên vai y, hơi thở đều đều của nàng nhẹ nhẹ lướt qua vành tai y. Như Hà chậm rãi công nàng bước xuống từng bậc thang, gương mặt y bình lặng như nước. Xung quanh vắng lặng, chỉ còn tiếng dế ngân vang khe khẽ...

- Có lẽ tới phải báo Điện hạ xem lại việc phòng hộ Đông cung thế nào mới được, để một vị khách quý lên tận đỉnh Vải Vọng thế này thật không phải...

Bất chợt Như Hà lên tiếng, bước chân y cũng chẳng dừng lại, thế nhưng đằng sau y không biết từ bao giờ đã xuất hiện một kẻ lạ mặt khác. Hắn khoác trên mình một chiếc áo trùm đen kín mít, mái tóc đen xõa tung trong đêm lạnh, cả thân hình hắn như được phủ lên một tầng băng giá.

- Cậu thôi sáo.

Đây là câu đầu tiên hắn nói. Như Hà gật đầu.

- Có vẻ ngài đến khá lâu rồi nhỉ?

- Ba ngàn năm rồi... - Hắn lẩm bầm. – Cậu mới thôi sáo...

- Vì người duy nhất tôi muốn thôi sáo cho nghe giờ mới trở lại... - Y thản nhiên cười. – Dễ hiểu mà.

- Đáng sao?

Kẻ lạ mặt không nhận được cất tiếng hỏi

- Một kẻ ngu ngốc như thế... - Hắn liếc mắt về phía Phù Du chỉ không đẩy hai giây rồi quay đi như sợ bản mặt. – Cô ta, đáng sao?

- Đáng!

Lần này Như Hà không cười nữa, y quay đầu lại, dường như sau ba ngàn năm đặng đặng y mới nhìn thẳng vào kẻ trước mặt bây giờ.

- Một người con gái đã cứu lấy ngài khi ngài đau đớn và tuyệt vọng nhất, đã ở bên ngài khi cả thế giới quay lưng ruồng bỏ ngài, đã hy sinh cả tính mạng mình vì ngài, yêu thương ngài hơn chính bản thân nàng ấy. Một người con gái như vậy, ngài nói có xứng đáng không?

Đôi mắt bạc của y nhíu cao, khoé mắt nhướn lên ngao ngễ, nốt ruồi son như ẩn như hiện, y mỉm cười ngọt ngào.

- Miệng nói lời yêu thì dễ dàng lắm nhưng khi tôi đang vật lộn giữa ranh giới sự sống và cái chết, khi tôi có đơn tuyệt vọng nhất những người nói yêu tôi họ đang ở đâu nhỉ? Giữa lúc tôi xấu xí và bất lực họ đâu có yêu tôi! Thứ đẹp đẽ ai chẳng muốn tới gần, khi nũng nịu mới biết đầu là chân tình thực sự, đạo lý này một vị vua như ngài còn không rõ hay sao?

Kẻ dối diện đứng lìng im, đôi mắt đen thẫm của hắn xoáy sâu vào Như Hà nhưng y xem như không thấy. Y cúi đầu một cái rồi dướm cất gót bước đi.

- Đừng tự lừa mình dối người!

Đúng lúc ấy hẳn lên tiếng, giọng hẳn gần lên đầy cay nghiệt.

- Nếu yêu cô ta là vui sướng, nếu yêu cô ta là hạnh phúc, vậy... cậu đang che giấu điều gì sau những dài bằng kia!!!

Giáo áo thối qua cuốn tay áo của y bay lên để lộ một cánh tay được băng kín mít. Máu trắng chói mắt giữa đêm đen như chế nhạo lại như lạnh lùng..

"Khởi đầu một cuộc tình không phải lúc nào cũng đẹp đề như cách nó diễn ra..."

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Quyển 2 - Chương 4: Thân thể mẹ cho

... Khi đi nắng là tài nữ đẹp nhất Đông Cung được ngàn người ước ao thương nhớ.

Ngày về, tóc nàng vẫn cao, tay dẫn theo một đứa trẻ. Nàng dạm nhiên nói.

“Ta có chồng rồi.”

Điện hạ giật mình, hết nhìn nàng lại nhìn đứa trẻ mặc áo trùm kín im lặng cúi đầu đứng bên cạnh. Người hỏi.

“Con ngài?”

Nàng không đáp.

“Không phải sao?”

Nàng vẫn không đáp gì.

“Thế đứa trẻ này là ai?”

Nàng im lặng. Người thờ dài đánh hỏi.

“Thế nó tên là gì?”

“Nó không cần được biết tới tên!”

Và cũng từ sau ngày hôm ấy, chẳng ai còn trông thấy đứa trẻ này nữa...

.

.

Nareicia bừng tỉnh sau một cơn ác mộng, cả thân thể nó ướt đầm mồ hôi, tiếng thét bị nghẹn lại nơi đáy cổ làm trông mắt của nó trợn trừng, nó hốt hoảng nhìn quanh, bóng tối nơi này ập tới giấy lát đã xóa đi áo giặc về vùng đất trắng xóa trong mơ. Mây đã rời khỏi nơi ấy, nó tự nhủ mình, mây sẽ không trở lại, mây sẽ không thể trở lại, không trở lại... Vì thế mây đừng run rẩy nữa!

Sau phút câu gần với bản thân nó cay đắng nhận ra, ô hay nó nào có run đâu. Nói cách khác, nó đâu có run nổi đâu! Từng thứ thật trên cơ thể nó đều cứng ngắt, ngay cả cái nhếch mép mìa mai nó cũng không làm được. Tầm bùa Định thân trên đỉnh giường phát ra ánh đỏ lấp lóe chế nhạo, màu đỏ tươi mà người ấy dùng máu vẽ lên để giam cầm nó chốn này, thứ mà mỗi lần nhìn thấy nó chỉ hận không thể nôn ra hết kinh tâm tám năm nó sống trên đời. Đôi mắt nó nhắm lại rồi mở ra, đây là cử động duy nhất nó làm được để chứng minh bản thân chưa chết, cũng là ân huệ cuối cùng người ấy dành cho như yêu thương khi đã sinh nó ra trên đời. Thật nực cười!

Nó ngần ngơ nhìn vô định vào một hướng trong lòng cũng chẳng biết bản thân đang nghĩ gì. Khi buồn chán người ta thường tìm lấy một miền ký ức hạnh phúc để quên nỗi buồn, để bớt cô đơn hay để tránh bản thân khỏi bị những cảm xúc cực đoan cắn rứt, nhưng dù nó có lúc hết quí khứ cũng không tìm nổi sự vui vẻ của mình đang lạc trôi nơi đâu. Nỗi đau và sự tuyệt vọng khiến con tim nó tê dại, ngày qua ngày nó bảo mình phải cố gắng chịu đựng như đó là giả trá cho tội lỗi người ấy trao lên nó, như cái cách mà người ấy muốn, tồn tại để gánh chịu sai lầm của bản thân. Chết đi là dễ dàng, tiếp tục sống mới là khó khăn, thậm chí nó còn phải mở to đôi mắt mà chứng kiến đau là cái kết cuối cùng cho mỗi quan hệ của nó và Người.

Bụng rêu vang, nó đói. Khi đã quyết phải sống thì nó cũng tha mặc cho bản năng nổi lên. Cô họng nó khát khô, bụng quặn đau vì đói, thế nhưng người ấy vẫn chưa đến. Bị giam giữ sau một khoảng thời gian dài nó đã đánh mất khả năng xác định ngày đêm, cả một ngày của nó chỉ lặp đi lặp lại giữa ngủ, gặp người ấy và nghĩ ngẩn ngơ. Dù khoảng thời gian gặp người ấy vô cùng ít ỏi nhưng có vẻ đói khi người ấy còn quen luôn còn có một kẻ đang chờ ăn nơi này. Nếu một ngày kia người ấy trở lại và phát hiện nó đã hóa thành cái xác, sau bao cố gắng giết nó không thành mà nó lại chết vì đói thì còn gì chế nhạo hơn. Khi ấy Người sẽ cảm thấy thế nào nhỉ? Vui vẻ hay nhẹ nhõm? Thậm chí là cá hai?

Nó cứ để mặc bản thân vẩn vơ nghĩ suy cho quên bớt từng đợt quặn đau trong bụng, lâu thật lâu cho tới khi nó đã sắp là đi về đói thì mới có tiếng bước chân tới gần. Người ấy ngăn ngừa trước cửa đôi phút, có lẽ là để rũ bỏ bớt cảm giác chán ghét rồi mới bước vào. Cảnh cửa cột kẹt hé mở rồi lại nhanh chóng đóng lại che khuất đi chút ánh sáng lờ lỏi, người ấy đứng đó tay bụng theo một cái khay gỗ, thứ mà nó không cần nhìn cũng biết, lại là một tô cháo, thứ cháo nhạt nhẽo loãng toét như thể chỉ bỏ gạo và nước đun lên cho xong chuyện. Nhưng dù có vô vị đến thế thì đó vẫn là thứ khiến nó nhớ nhung, khi đã sắp chết là nó làm gì có nhiều lựa chọn. Giương mặt người hiện ra trong bóng tối mù mờ, xinh đẹp nhưng lạnh lẽo, đôi mắt quá hạnh tha rằng nhắm lại cũng không nguyện ý nhìn nó dù cho nó có cố gắng cỡ nào... Mẹ của nó!

Mẹ đến gần và giải đi một phần cảm chế của bùa Định thân, người chẳng nói gì chỉ lặng lẽ xúc một thìa cháo đưa tới con nó thì đã quá đói để chống đối lại người, kẻ dút người ăn vô cùng hòa hợp. Chốc lát bát cháo đã cạn, mẹ vội vã đứng dậy xoay người bỏ đi như thể hút tở cùng một bầu không khí với nó sẽ làm người khó chịu. Nó mệt mỏi nhắm đôi mắt lại, nó vẫn còn chưa no...

.

.

Lần tiếp theo nó tỉnh lại là khi mẹ tới lau người cho nó, khăn thì ấm mà tay mẹ thì lạnh, bàn tay người lướt qua cơ thể nó làm từng lỗ chân lông trên người nó đều kêu gào dựng lên, cảm giác buồn nôn lan từ đáy ruột, ấy thế mà ngoài mặt nó vẫn chẳng thể biểu lộ cảm xúc gì. Nó không thể nôn ra, không thể cử động, mọi việc dù là nhỏ nhất cũng phải đợi mẹ làm cho, như một đứa trẻ sơ sinh vừa lọt lòng. Chỉ có điều nó không phải trẻ sơ sinh, mẹ cũng chẳng yêu thương gì đứa con là nó thế nên những hành động nhẹ nhàng giờ chỉ như là lời chế nhạo, hận thù và dẫn vật gây vờ lẫn nhau, thật nực cười. Đôi mắt nó nhìn người dần trở nên chết lặng, trong giấy lát ấy một ý nghĩ lướt nhẹ qua trí óc nó... Hay là hãy chết đi?

.

.

Nhưng đương nhiên cái chết không đến với nó dễ dàng như thế, một ngày lạnh lẽo nó có đơn nằm đó nghe pháo nổ đi đùng xa xôi bên ngoài ô cửa, nó nhận ra là năm mới đã sang. Vậy đấy, dù nó có đói đến là người, dù nó có khát đến cháy họng, dù nổi tuyệt vọng có phá nát con tim thì nó vẫn sống, ngay cả quyền được chết cũng là điều xa xỉ, quá là một bản ân tàn nhẫn. Nó ngo ngắc nhìn lên đỉnh giường, màu đỏ thẫm đáng sợ dần trở nên xinh đẹp. Còn sống không có nghĩa là nó vẫn ổn, nó biết tinh thần nó đang dần tiến đến bờ vực tan vỡ, mảm mống điên loạn đã được gieo xuống, nó chỉ đang cố đầu tranh với bản năng của chính mình... Kết quả đã được định trước, nó chỉ còn lại chút hơi tàn, nó sẽ thua, thua một cách thảm bại. Đến ngày ấy, ngày mà nó hóa thành Quỷ thực sự liệu mẹ có hiểu được là ai đã dẫn nó đến bước đường này?

.

.

Càng ngày thời gian ngày dài của nó càng nhiều, ngay cả giấc ngủ cũng không còn là nơi cho nó trú chân. Những cơn ác mộng liên tục tìm đến, nó sợ hãi gào thét trong cảm lặng. Nó quên mất thời gian, quên mất không gian ngay cả bản thân mình là ai đôi khi nó cũng không biết. Là bùa Định thân lấp lóe cháy bóng thiêu đốt linh hồn nó đau đớn. Nó khóc nức nở, nó cười điên loạn, nó giận dữ, nó thù hận, nó hoang mang... Nhưng tất cả những xúc cảm ấy như chỉ là ảo giác, cơ thể nó vẫn ngày đờ nằm đó, nằm chết trong một quan tài đã được chôn cất sâu dưới chín tầng đất. Ha ha... Thật nực cười!

.

.

Một ngày nữa, quan tài yên tĩnh của nó bỗng trở nên nhộn nhịp, tiếng ồn ã vang lên ở khắp nơi. Nó thức dậy sau một đêm mệt mỏi vật lộn với cơn ác mộng trong mơ. Viên phủ của mẹ dường như đang diễn ra một sự kiện long trọng gì đó, pháo nổ đi đùng rộ rang hơn tết. Hôm qua khi mẹ tới nó để ý thấy trên tóc người có cái thêm một chiếc trâm ngọc rất đẹp, có lẽ mẹ của nó đã được phong tước. Xưa kia mẹ vốn là tài nữ giỏi nhất Đông cung, giờ đây trở lại mẹ chỉ đang ngồi vào đúng vị trí của mình. Được phong chức mẹ có vui không? Vui như thế mẹ có nhớ tới nó không? Và dù nhớ tới liệu mẹ sẽ đến thăm nó chứ? Có thể tặng nó một món gì đó ngoài trừ thứ cháo nhạt nhẽo kia? Để nó có thể chúc phúc cho người?

Nhưng sự thật đã chứng minh, lời chúc phúc của nó đương nhiên mẹ nó không cần, trong ngày trọng đại của mình mẹ nó không tới. Nó ôm theo nỗi tuyệt vọng và đói khát mà nhắm mắt lại. Ước sao đôi mắt bị nghiền rủa này sẽ đừng bao giờ phải mở ra...

.

.

.

Trong giấc mơ, nó vẫn đứng đó giữa nền tuyết đã nhuộm đỏ màu máu và đầy những xác chết xung quanh. Nó gào lên với mẹ, gào lên với thánh tối cao, quỳ xuống cầu xin họ hãy tin nó nhưng họ chỉ giương đôi mắt lạnh lẽo và lạnh lùng đứng nhìn. Nó mơ đến ngày ấy khi thánh tối cao mới nó trở thành Thần thông thái nó đã lắc đầu, mơ đến ngày đứng trước Nhật Đế diện hạ nó đã im lặng không nói một lời, mơ đến bóng tối đã giam hãm nó trong khoảng thời gian vô tận. Nó mơ thấy nó đã hạ hòng mà cười, điên loạn mà đập phá. Nó đã không khóc, ngay cả khi tỉnh lại con tim nó cũng chẳng đau đớn. Đầu đến mấy qua thời gian cũng hóa chai sạn, cảm xúc cũng vơi cạn, nó chỉ là một sinh vật đang thờ chứ không phải một người còn sống. Nhưng nó biết, dưới lớp sọ ấy vết thương vẫn đang mưng mủ chờ ngày phá vỡ vỡ ra, hết như pháp thuật đáng sợ đang bị dồn nén trong thân thể này. Giấy phứt ấy nó sẽ chết... Có don mà chết liệu có vui không?

Chợt nhiên nó nghe thấy tiếng bước chân tới gần, thật đáng kinh ngạc, hôm nay mẹ tôi sớm quá, nó còn chưa đói... À, hay là đói đến mất cảm giác rồi?

- Có ai ở trong này không?

Đang lúc nghĩ vẫn vơ, đôi mắt vốn định nhắm của nó bất chợt mở bừng khi âm thanh lạ lừng ấy vang lên. Là người khác!!! Trái tim vốn tưởng đã mất nhịp của nó động ầm ầm vào lồng ngực, những xúc cảm ngỡ chai sạn đồng loạt bùng lên, bản năng khát cầu được sống vẫn chiến thắng tất cả, đầu cuộc sống này với nó chưa từng có niềm vui nhưng sâu tận đáy lòng mong muốn nhờ nhoi của nó không phải là cái chết. Cuối cùng cũng có một ai đó phát hiện ra nơi này, phải chăng đây là món quà mà đáng bề trên ban tặng cho đứa con bị vứt bỏ của ngài! Nó muốn gào lên trả lời, trong này có người, có tôi, tôi vẫn còn sống, làm ơn mở cửa, làm ơn!!! Thế nhưng bị thẩm luận đến vào phút cuối khi nó phát hiện ra dù nó có cố gắng thế nào có hòng nó vẫn trở ra không đáp ứng, cả thân thể cứ như khối đá vô tri, một tiếng động nhỏ nhất cũng không thể tạo thành, nó bất lực nhìn bản thân để cơ hội duy nhất trôi qua trước mặt. Người ngoài cửa gõ lên mấy tiếng nhưng nó chẳng thể làm gì, điều duy nhất nó biết là cầu xin trong thâm tâm vì một ai đó không hay, hãy đẩy cửa ra, hãy bước vào, làm ơn hãy cứu tôi!!! Nhưng vẫn như trước nay lời cầu nguyện của nó chẳng ai buồn ngó ngàng, người ngoài kia gõ thêm hai tiếng không thấy đáp lại thì bỏ đi, tiếng chân dần xa như mang hi vọng của nó xuống đi không thương tiếc, khúc mắt nó nóng lên, tờ mui dần giăng kín nhân cầu!

Hi vọng như đũa giỡn sượt qua để tuyệt vọng nhấn chìm nó thêm dễ dàng, nỗi phẫn uất và căm hận bao lâu nay để nên bỗng bùng cháy nó phải sống ở đây đến bao giờ! Như một người chết mà không thể chết, như một kẻ hững hờ đầu mình dưới lưỡi đao nhìn nó bất động không rơi xuống, từng giờ phút trôi qua đều là dày vò, trong lại nhìn thấy chỉ là tuyệt vọng! Nó đã làm sai điều gì gì!!! Thậm chí sinh ra trên đời cũng không phải do nó quyết có sao bắt nó hững hờ chịu tất cả, nó không sai, nó không phúc!!! Thế gian này ai cũng lạnh lùng, không một ai nguyên lòng cứu nó, những hy vọng viên vọng nó dựng lên đều bị chính thực tại tất cho tỉnh lại, lòng tốt ở đâu đó có lẽ cũng tồn tại nhưng mãi mãi lại chẳng dành cho nó! Lừa hận trong lòng nó ngùn ngụt bốc lên thiêu rụi những tia lý trí cuối cùng, tại sao chỉ mình nó đau khổ? Tại sao chỉ mình nó ôm tâm trạng phải chết trong khi tất thảy lại vui đến vậy? Nó chết mọi người sẽ cười sao? Nó chết mọi người sẽ hạnh phúc sao? Vui về nhì? Đùng là điều ai cũng mong muốn... Thế nhưng nó lại không vui. Nó không khặc cười trong căm lặng, giọt nước mắt buột lạnh rớt qua gò má... Tại sao chỉ mình nó không vui? Tại sao chỉ mình nó phải khóc? A... Chết một mình sẽ có don làm, chết một mình sẽ quanh què làm, ai sẽ nhớ nước mắt cho cái chết của nó đây... Không, sao nó lại phải chết một mình? Tê cả đất trời này theo cái chết của nó, tê cả ánh sáng thế gian để bóng tối phủ chôn nơi này, nó sẽ hạnh phúc... Phải, không có âm áp nó sẽ không còn lạnh lẽo, mọi người không vui về nó cũng không còn buồn rầu. Vậy tất cả cùng nhau chết hết đi!!! Chết hết đi!!!

Và vào đúng giây phút ấy một cách không ngờ nhất cánh cửa sổ bên hông phòng đột ngột mở toang, một giọng nói lành lớt vui vẻ vọng vào:

- Trưa trưa trưa từ còn nằm ngủ! Lười hơn cả ta! Người có thích chơi không? Chơi cùng với ta đi!

Ánh sáng lùa vào bất chợt khi những dòng suy nghĩ hận thù trong nó còn chưa kịp lui đi, đôi mắt nó chói đến không thể mở to, cả người nó vẫn không thể cử động chỉ có tròng mắt là tham luyến đảo chiều. Trên khung cửa sổ vắt vèo bóng dáng của ai đó, trong ánh sáng chói lòa người đó nức nở vượt trên tất cả, cứ như mặt trời, như một vầng thái dương. Giây phút ấy đầy lòng nó bất chợt vang lên một tiếng thầm thì – Hình như nó đã nhìn thấy Nàng rồi!!!

Nàng là một cô gái nhỏ, có khi còn nhỏ tuổi hơn nó, nhưng cơ thể thì to sắp gấp đôi. Người tròn tròn tóc buộc trái đào, má phỉ phi như bánh bao thịt vẻ ngoài của muốn bao nhiêu đáng yêu đều có bấy nhiêu. Nó ngờ ngác nhìn nàng thuần thực lần mình quá độ cửa sổ rồi đáp chân cái bạch xuống sân, việc này với nàng có lẽ đã quá quen thuộc, nàng chính trang lại quần áo ra chiều từ hải lung vùi bản thân làm. Rồi nàng lon ton chạy tới, theo từng bước chân nàng có tiếng lục đục đầu đầy vang lên thật vui vẻ... Trong giây phút ấy trong đầu nó bất chợt lơ lên một suy nghĩ, ô, hẳn đây là một cơn mèo cỡ bự!

Cứ ngầy ngẩn như thế, đến khi nó giật mình nhận ra thì Nàng đã chạy gần tới nơi, nó hốt hoảng nhắm chặt đôi mắt lại. Và đúng như nó dự đoán ngay sau đó, giọng Nàng gợn dừ vang lên:

- Ô hay cái người này! Sao lại già vô ngu! Ta biết thừa người còn trẻ! Mở mắt ra, người định chọc tức ta à!

Nó vẫn lặng im không lên tiếng, mà thật thì ngoài đôi mắt nó cũng có cử động nổi đầu. Nhưng Nàng thì không nghĩ thế, nàng vẫn tưởng nó đang chọc nàng. Đôi tay nhỏ nhắn của nàng bắm lên cơ thể nó lay qua lay lại, hai ám lệ lấm truyền đến lấm nó nhộn nhạo, đầy lòng cứ như có mèo cào qua, nó phải có kim châm lắm mới không mở mắt ra, nó không muốn ngay lần đầu tiên gặp mặt đã dọa người chạy mất. Lay một hồi vẫn không thu được kết quả gì, Nàng có vẻ cũng thấm mệt, nàng phi phò thờ không ra hơi.

- Gì vậy! Người có tình trêu ta à?

Nàng tỏ vẻ giận dỗi.

- À. Ta biết rồi nhé! Chắc chắn là người tuân mệnh Điện hạ không được chơi với ta đúng không? Lại muốn ta tập trung ôn thi Thất thần đúng không? Hay là lệnh của Diên Họa ca ca? Mà không, đây là phủ của Hữu thần nương nương, ngài ấy ra lệnh cho người đúng không? Thật quá đáng, mới hôm trước ngài ấy còn nói chơi với ta vui lắm vậy mà giờ đã về cùng phe với Điện hạ rồi...

Vẫn không có được đáp án từ nó, Nàng có vẻ giận thật. Nàng hừ hừ:

- Còn ba tháng nữa mới đến kỳ thi, bộ muốn ta ngồi một chỗ ôn thi hết ba tháng luôn à! Ta không muốn, ta không thêm... Ta không cần làm Thần, ta muốn đi chơi. – Đường như quá tui thân, Nàng sụt sịt khóc. – Chơi với ta, đi mà!

Nhưng mãi vẫn chẳng thấy nó đáp gì, Nàng có vẻ cũng nản chí. Đúng lúc ấy lại có tiếng ai đó đi qua, Nàng sở hời nắm chặt cánh tay nó.

- Người chờ đấy, đừng nghĩ ta sẽ bỏ cuộc. Ta sẽ quay lại! Ta không chịu thua đâu! Nhớ đấy!

Nói rồi Nàng bình bịch chạy đi, tiếng nàng treo qua ô cửa sổ đầy nặng nề, có vẻ Nàng của chúng ta hơi thừa cân thì phải. Cánh cửa sổ nhẹ nhàng đóng lại mang bóng tối phủ vấy căn phòng. Đôi mắt nó từ từ mở ra.

Ý cười nhợt nhạt ánh lên trong mắt nó nhanh chóng phai mờ theo tiếng bước chân dần xa của Nàng. Ngay cả suy nghĩ hận thù và tuyệt vọng vài phút trước cũng biến tan nhường chỗ cho những tính toán mới lạ. Không thể không nói Nàng đã mang đến cho nó rất nhiều thông tin hữu ích. Đầu tiên, Nàng chắc chắn là một cô gái có địa vị ở Đồng cung này, phục sức trên người nàng tuy đơn giản nhưng rất tinh xảo, gương mặt nàng bầu bĩnh xinh đẹp lại mang tướng phú quý, Nàng có thể thoải mái chạy ra chạy vào nơi này còn quen thân với không ít nhân vật quan trọng. Điện hạ hẳn là Nhật Đế đứng đầu Đồng cung, Diên Họa trong lời nàng là một thần đồng nổi danh trăm năm hiếm gặp, còn Hữu thần nương nương... Nareicia cười lạnh, đây chẳng phải là mẹ nó sao? Mẹ đã trở thành Hữu thần cao quý mà nó lại không thể chúc mừng, là con trai của người tôn kính nhường vậy điều nó nhận được là bị giam cầm nơi đây như tội nhân chờ chết, là lặng yên nghe người khác nhắc tới mẹ mình, kẻ rằng mẹ và nàng ta chơi đùa với nhau vui vẻ thế nào... Thật trớ trêu. Nó vẫn biết mẹ không phải là người lạnh lùng sắt đá, mẹ có thể mở rộng trái tim yêu thương và dịu dàng với bất cứ ai ngoại trừ nó, đứa con đã bị người vứt bỏ, hiểu rõ vậy rồi nhưng lồng ngực nó vẫn nhói lên chút cảm giác đau đớn mơ hồ. Nhưng cũng chỉ thế thôi, xúc cảm ấy nhanh chóng tan đi, nó đã chẳng còn kỳ vọng sẽ nhận lấy yêu thương từ người, cũng chẳng kỳ vọng một ngày kia người hồi tâm chuyển ý nhìn đến đứa con là nó. Không hy vọng cũng không tuyệt vọng, giờ nó chỉ muốn sống cho bản thân mình. Nó đã từng bỏ qua rất nhiều cơ hội được có một cuộc sống khác chi vì những xúc cảm không cần thiết kia, nhưng giờ nó nhận ra rồi, là bản thân nó sai, sai ngay từ đầu. Không dám đứng dậy giành lấy hạnh phúc là nó sai, khát cầu một thứ tình cảm không thuộc về mình là nó sai, mơ mộng hào huyền là nó sai, đau khổ thời gian vừa qua cũng là nó tự chuốc lấy. Và giờ thì nó không cho phép mình có bất cứ một sai lầm nào nữa, đây có lẽ là cơ hội cuối cùng đáng bề trên ban phát cho kẻ tội đồ của người, nó nhất định sẽ không buông tay. Nó đã nghe Nàng nhắc tới kỳ thi chọn Thất thần, nếu tính toán của nó là đúng đây quả là một dịp hiếm có để đổi đời, đương nhiên là với sự giúp đỡ của con mới dám tự dẫn xác tới cửa. Đôi mắt nó nheo lại, để xem lần gặp mặt tiếp theo nó nên chào đón vị khách của mình thế nào...

.

.

.

Nhưng trước khi gặp lại nàng, nó phải gặp mẹ của mình. Thật may là người chẳng nhận ra điều gì khác lạ, người vẫn chậm rãi đến bên cạnh nó mang theo một bát cháo đã lạnh. Người nhìn nó giây lát rồi ngoài đầu đi nơi khác cứ như nếu để bóng hình nó lưu trong mắt người lâu sẽ làm vấy bẩn sự thánh khiết của người. Lạnh lùng người xù lên một thìa cháo, lạnh lùng đưa đến cạnh miệng nó, cũng chẳng mở lời nói với nó một câu. Cháo vào miệng vừa nhạt vừa lạnh, có lẽ thời gian người đầu tranh để phải đến gặp nó cũng lâu lắm đấy. Nó không nhận được, cười một tiếng, đổi lại ánh mắt ngạc nhiên hiếm có của mẹ...

- Nareicia... có gì vui thế?

Giọng mẹ hỏi nhẹ nhàng nhưng chẳng mấy quan tâm, người cũng không cần câu trả lời của nó, vì chỉ đến miếng cháo tiếp theo khi nó ngậm miệng từ chối ăn tiếp thì người đã đứng dậy thu dọn rồi đi ngay, như được giải thoát khỏi thứ mặt gán nặng. Không sao, nó cũng không vội. Nareicia thong thả nhìn lên đỉnh giường... Nàng yêu quý, hãy chờ tôi thêm vài hôm...

*

*

*

Ngày tiếp theo mẹ đến nó chỉ nhìn chăm chăm vào người không mở miệng ăn, buộc ánh mắt người không thể lảng tránh nó. Người dường như cũng nhận ra nó có điều muốn nói, lần đầu tiên từ khi đưa nó về nơi này người cứ bỏ phong ấn cho phép nó mở miệng nói chuyện

- Mẹ!

-

- Con muốn đọc sách.

-

- Xin mẹ!

Lần này gương mặt mẹ ngạc nhiên hơn hẳn, có lẽ vì lời khẩn cầu người không ngờ nó sẽ nói ra. Nhưng cũng chỉ đến thế, ngay lập tức người lập lại phong ấn và rời đi trong chốc lát. Chẳng sao cả, nó an thần nhắm mắt lại, nó chắc chắn người sẽ đồng ý, chỉ có điều cái giá phải trả sẽ không nhẹ nhàng gì. Dù sao đây cũng là điều nó cần. Tự do và chết thì gì đáng hơn?

-

-

-

Không ngoài dự liệu ngày hôm sau nữa mẹ lại đến, không phải với bát cháo lạnh trên tay mà là một nắm dính bạc cùng một đĩa chu sa đỏ thắm. Ngón tay mẹ phết chu sa lên cánh tay nó từng đường bóng chói, từng chiếc dính được đóng thẳng vào xương đau đến tận cùng, trán rịn một tầng mồ hôi nhưng miệng nó vẫn không thể thốt một lời. Nó nhìn gương mặt mẹ đắm tình niệm chủ độc, giọng nhẹ nhàng như rù rì những lời yêu thương. Chu sa khô lại đỏ sẫm như máu cuộn quanh vòng cánh tay nó thành một thứ chủ ngữ kỳ dị găm vào da thịt nó như muốn xé rách cánh tay ra khỏi thân thể. Cho tới khi nó ngắt đi sự dầy vò đáng sợ ấy cũng chưa kết thúc, tình lại phỏng vắn tối đen, mẹ đã đi mất, cánh tay cũng không còn đau nữa hết như tất cả những điều này chỉ là một hồi ác mộng. Nhưng nó biết nó đã mất đi một cánh tay niệm phép mãi mãi. Nó yếu ớt nhấc cánh tay khỏi mặt giường, từng ngón tay chỉ khẽ di chuyển rồi lại bắt lực rù xuống. Nó muốn đọc sách, muốn cứ đóng được cánh tay này, mẹ đã cho phép nhưng một thứ muốn tự do thoát khỏi tầm soát của mẹ thì đồng nghĩa thứ ấy cũng phải chết, phải trở nên vô dụng, hay ít nhất là không còn yếu tố nào mẹ cảm thấy là nguy cơ đe dọa đến những quyết định của người. Và để làm điều ấy người sẵn sàng áp dụng nguyên độc lên nó để phế bỏ pháp thuật trên tay trái của nó vĩnh viễn. Rồi sao? Nó đứng dừng, đây sẽ là thứ cuối cùng nó cho phép người cướp đi, từ nay về sau thân thể này sẽ hoàn toàn là của nó. Nó nhìn hai quyền sách mỏng cùng cây bút người để lại lòng thăm thẳm tĩnh... có lẽ con mồi của nó cũng sắp trở lại rồi!

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Hà

Và đúng thế thật, buổi chiều hôm ấy, có một con mèo nhỏ lại lén lút treo cửa sổ vào phòng. Nó đã biết trước, Nắng vốn chẳng có ai chơi cùng, lại thêm lòng tò mò thôi thúc thế nào cũng sẽ quay lại tìm nó. Lần này nắng đứng ở chỗ xa, có vẻ phân vân không biết có nên tiến tới không. Thấy vậy nó vẩy vẩy tay, Nắng nhìn thấy thì lon ton tới gần.

- Cuối cùng người cũng đồng ý chịu chơi với ta rồi hả?

Nắng hớn hơ cười, gương mặt nắng bùng sáng như một bông hoa nhỏ.

- Vậy còn đợi gì nữa, chúng ta...

Câu nói của Nắng bị cắt đứt giữa chừng khi nắng đã đến được bên giường nó. Đôi mắt nắng mở to, nắng kinh ngạc lắp bắp:

- Mặt người...

Đây là phản ứng của hầu hết mọi người khi đối diện với nó, Nareicia đã quá quen thuộc. Nó lớn lên không có một diện mạo đẹp, đôi mắt thường xuyên tạo cho nó một thân hình gầy gò với nước da tái nhợt nhạt, mái tóc bạc xơ xác đều tàn và cả một đôi mắt dị hợm. Khoẻ mắt hẹp nhếch cao gian xảo như mắt cáo, tròng mắt bạc khác loài vô cảm và lạnh lùng, ngay cả nốt ruồi son dưới đuôi mắt trái cũng không thể kéo lại phần nào vẻ thiện cảm cho gương mặt này. Nó nhắm đôi mắt lại, Nắng như gạt mình bùng tỉnh.

- Đứng giả bộ ngủ mà.

Nắng lập tức bám chặt lấy tay nó.

- Chơi với ta.

Nareicia mở mắt ra, Nắng đang nhìn nó, nhưng trong đôi mắt xinh đẹp của nắng sự kinh ngạc đã tan đi, nó hoài nghi phải chăng mình đã nhìn nhầm, dường như nắng đang lo lắng cho nó?

- Người ốm à? - Bàn tay nhỏ bé của Nắng sờ lên trán nó. - Lạnh thế này. - Nắng lăm bầm. Rồi chẳng đợi nó phản ứng gì nắng đã tự mình thao thao bất tuyệt một hồi. - Lúc ốm ấy ta cũng xấu lắm, nhưng mà khoẻ lại là ổn thôi, trông người gầy thế này, lại lười ăn phải không? Lười ăn là rất xấu, càng ốm người phải càng ăn nhiều vào, ăn cho tan cái ốm đi. Lúc ta ốm Điện hạ lúc nào cũng bảo, chỉ cần ta chăm ăn, ta chịu uống thuốc sau ốm người sẽ dẫn ta xuống trần gian chơi một chuyến. Người cũng thế, mau khỏi ốm đi, ra ngoài kia trời thu đẹp lắm. Ta dẫn người đi chơi nha, đi ngắm bình minh, đi xem chính Ngọ, đi coi hoàng hôn, còn cả trăng và sao nữa, bao nhiêu thứ đẹp. Chẳng nhẽ người muốn nằm trên giường này mãi?

Nareicia lặng im ngắm nắng, lời của nắng vào tai nó đầu sao cũng chỉ là lời nói lung tung của một đứa con nít, vô tai này sẽ ra tai kia, thứ lưu lại có lẽ chỉ là lời Nắng vô tình chê nó xấu và câu hỏi cuối cùng của nắng. Không, đương nhiên nó không muốn nằm ở đây mãi mãi, đầu có chết nó cũng muốn phơi xác dưới bầu trời kia. Đôi tay nó run run nắm lấy một cuốn sách, nó mở một trang sách trắng rồi lại với lấy cây bút. Vì quá trình này nó chỉ thực hiện bằng một tay nên mọi chuyện tương đối khó khăn, đợi tới khi nó viết ra được một hàng chữ thì đã là cả lát sau rồi.

Nắng chăm chú nhìn theo tay nó, cái đầu nắng nghiêng nghiêng.

- Ồ, chơi trò vẽ hình đoán chữ à. - Đôi mắt Nắng nướm lên thích thú. - Người vẽ cái gì vậy?

Xong, Nareicia thở hắt ra một hơi, chuyện tới với nó chưa bao giờ là dễ dàng, chẳng biết nó có sinh nhằm giờ hung không mà vận số lại lặn dần thế. Rõ ràng trên giấy nó đang viết chữ, nhưng vào mắt Nắng những dòng chữ này hoàn toàn vô nghĩa, vì lý do bảo mật nên Đông cung đã tự mình sáng chế ra một bộ chữ viết riêng khác biệt với Tây phương và trần thế, tuy phần lớn những người ở Đông cung sẽ thông thạo cả hai loại chữ viết nhưng chắc hẳn Nắng mới chỉ được học về chữ viết riêng kia. Nareicia phiền muộn cầm bút lên lần nữa, cánh tay trái của nó vẫn không ngừng đau nhức, lần này nó vẽ xuống một hình nho nhỏ.

- Mặt trời? - Nắng nhìn ông mặt trời bé tẹo quẹo ngoẹo được vẽ lên trên giấy, lòng thăm nghĩ, trán dòi có ai vẽ tẹo vậy. Hắn đám loảng ngoảng bên trên là hắn đang vẽ gìun rồi. - Ta bảo này, người vẽ xấu lắm, hay chúng ta chơi trò khác đi!

Nareicia vẫn lẳng lặng chẳng nói, lại vẽ thêm một mũi tên nữa bên cạnh mặt trời bé tẹo. Nắng đưa mắt nhìn theo hướng tên chỉ.

- Người?

- ...

- Chăn?

- ...

- Sách?

- ...

- A, ta biết rồi! Cái tường!!!

- ...!

- Hay người vẽ sai?

- ...

- Vẫn đoán tiếp à? Cùng tên?

- ...

- Giường?

- ...

- Thế là cái gì thế?

- ...

- Lần cuối nhé, người vẽ bừa đúng không?

- ...!!!
- Vẫn không phải à, vậy nốt lần này thôi nhé...

Cứ như thế thời gian vùn vụt trôi qua chẳng mấy chốc hoàng hôn đã buông xuống, Nắng đã nói bao nhiêu đáp án mà không thứ nào vừa lòng người đối diện, cuối cùng nàng cũng phải từ bỏ.

- Ta chịu thôi, muộn lắm rồi ta phải về! Chơi trò này mệt quá, hôm sau ta đến chúng ta đổi trò khác nha!

Thế rồi Nắng lại treo cửa sổ đi mất, trước khi đi Nắng còn cố gọi lại.

- Quên mất chưa nói, tên ta là Phù Du! Nhớ nhé, Phù Du!

Cánh cửa sổ một lần nữa đóng chặt, đôi mắt bạc mất kiên nhẫn nhắm lại rồi mở ra... Phù Du? Thật ngu ngốc!

Ngày hôm sau đúng hẹn Phù Du lại treo tối, gương mặt còn hồng hờ hờ hơn cả hôm trước, tay nàng vung vẩy một quyển sách to ụ.

- Xem ta mang thứ gì tới này.

Nàng đặt bịch cuốn sách xuống giường rồi lom khom cúi xuống, Nareicia liếc mắt nhìn sang, nó phát hiện thứ nàng mang đến là một quyển từ điển.

- Ta biết con giun người viết hôm nọ là gì rồi, người viết chữ hả? Người có biết ta khó khăn thế nào mới nhờ được con giun xấu xí ấy không, ta phải mang đi hỏi Diên Họa ca ca mới biết đấy.

Giọng rất đỗi thẳng, đoạn nàng giờ cuốn sách ra, một lần bụi mỏng hắt qua mặt Nareicia làm nó phải nhắm mắt lại. Vần vô tư chẳng hay biết gì Phù Du cứ thao thao bất tuyệt.

- Sao người không viết chữ bình thường mà lại sinh Ngoại ngữ thế, chọc ta chơi hả? Hay là người không biết chữ bình thường? Người không phải người ở đây hả? Vậy người từ chỗ nào tới? Có phải nó ra từ trứng giống như ta không? Không thì cha mẹ người đâu? Người có anh em chứ? Họ đâu rồi? Sao ta hỏi mãi mà người không trả lời thế? Người bị ốm à? Ốm nặng không? Bao giờ mới khỏi? Mà ta nói nhé, ta đã lật quyển sách này tới lui rồi vẫn không thấy mặt trời người về là ý gì? Có khi nào người nhầm không? Đừng ngại, thỉnh thoảng ta vẫn sai chính tả nhưng cũng không ai cười ta cả? Diên Họa ca chỉ bảo ta ngu thôi. Ta vẫn cho rằng đây là một cách bày tỏ tình cảm của huynh ấy, huynh ấy là một người hay xấu hổ. Tuy rằng thỉnh thoảng Họa ca đánh ta hơi đau nhưng ta vẫn nghĩ ấy chỉ là huynh ấy muốn thân thiết hơn với ta thôi. Hề hề. Anh trai ta rất tốt đấy, người có biết không?

Làm sao mà ta biết được! Nareicia bực bội nghĩ, trời đúng là yêu quý nó, con bé này đã ngốc lại còn lảm lời, phải một kẻ như thế đến liệu có làm hồng chuyện của nó không đấy? Nhưng ở trong tình cảnh này nó cũng không thể kén cá chọn canh gì nhiều, đành phải dựa vào con ngốc này lòng thoát ra khỏi đây. Bàn tay nó cầm cây bút lên.

- Người lại viết à? Nói chuyện không nhanh hơn sao. - Phù Du nghiêng đầu nhìn theo những dòng chữ đang dần hiện ra trên giấy. - Đợi chút, để ta tra xem người viết cái gì. Đã bảo từ từ, ta còn chưa quen. Viết gì thế đưa ta xem nào... "Nói khẽ thôi?" Bộ ta nói to lắm hả? - Nàng chuyển qua giọng trầm thì. - Nhưng sao mà phải nói bé? "Ta không nói được?" Người bị ốm hả, ta biết mà, có phải bị mất giọng không? - Nàng lù lù. - Độ nọ ta bị cảm xong cũng mất giọng thế mà Phục Minh ca lại bảo là do ta hốt nhiều quá nên mới cảm khản, người có thấy huynh ấy ngu không? Ta có phải chim đầu mà hốt cho nói... À ừ da, sao người lại giật tóc ta?

Ấy là ta nhện không nổi nữa! Nareicia trầm nghĩ, nếu nó không cắt ngang chẳng biết con bé lảm lời này còn định lái câu chuyện đến tận chốn nào. Cái mặt bầu bĩnh của nàng lập tức phị ra, nàng chớp chớp mắt nhìn nó.

- Người học theo Họa ca dùng cách này bày tỏ sự thân thiết với ta hả? Ta biết là người quý ta nhưng tiến triển như thế thì nhanh quá. Ta cũng không thích bị giật tóc lắm, không bằng lần sau người vuốt nhẹ thôi nha...

Đôi khi ngốc quá cũng là cái phúc, Nareicia thở hắt ra một hơi, có lẽ nó không nên mạnh động thế. Nó cầm bút viết xuống thêm lần nữa...

- "Ta lỳ tay?" Ừ, ta biết mà. - Phù Du vui vẻ cười. Có vẻ nàng thấy trò dịch chữ này cũng thú vị. - "Ta đang bị..." Là sao? Người viết từ từ, ta chờ. Sao từ này không có nh? Người viết cái gì thế? A, đây rồi...

Cứ như thế chữ được chữ mất cuối cùng Nareicia cũng có thể biện giải xong tình trạng của nó, trở thành nó bị ốm, không nói được cũng không cử động được. Tuy bệnh này không lây truyền nhưng thầy thuốc vẫn cách lý nó với mọi người để bảo vệ sức khỏe, thầy thuốc sẽ không vui nếu phát hiện có ai tới đây, chuyện lý ra nó lập tức sẽ bị dời chỗ tới nơi khác. Vì bị cách lý nên nó rất buồn...

- Nên người muốn chơi với ta đúng không? - Vui rạo rạo, Phù Du hân hoan báo. - Ta biết mà, ta biết người muốn chơi cùng ta. Đừng lo, ta sẽ không chê người không thể ra ngoài, chúng ta chơi tại giường cũng được. Đoán chữ cũng vui mà, người còn muốn làm gì không? Đọc truyện nhé...

Và dĩ nhiên con bé ngốc nghếch tin lời nó ngay tắp lự, không một chút nghi ngờ. Cho đến khi tạm biệt ra về nàng vẫn vẫy tay hẹn ngày mai lại tới. Cánh cửa đóng lại sau bóng lưng nàng mang bóng tối trùm xuống căn phòng, nhưng lần này thì Nareicia không còn phiền muộn nữa, có lẽ vì đoán chữ với nàng quá mệt nên ngày sau ấy nó đã thiếp đi ngay. Một giấc ngủ an lành.

- Ba ngày rồi ta vẫn quên chưa hỏi, này người tên là gì thế?

Đây là câu đầu tiên Phù Du báo sau khi hi hụi bỏ qua khung cửa lần thứ tư, Nareicia trợn mắt coi thường, chỉ thiếu điều vỗ tay khen ngợi, cô nương, nhớ ra sớm thế! Nó cứ ngỡ nàng không bận tâm tên nó là gì mới không hỏi, ai dè vẫn đánh giá quá thấp sự ngu ngốc của nàng. Nhưng nó không định đáp, ngay cả việc Phù Du tới đây còn là bí mật thì nàng nghĩ nó sao có thể đưa tên của mình cho một kẻ lảm lời như nàng treo lên trên miệng. Và lại, cái tên ấy nó vốn cũng muốn vớt đi rồi!

- Sao người không đáp?

Sau một hồi lâu chẳng nhận được câu trả lời Phù Du lên tiếng thắc mắc. Đôi lại Nareicia chỉ nhắm mắt lặng thinh, nàng ni nèo mãi cuối cùng đôi tay của nó cũng chậm rãi viết ra mấy chữ.

- "Quên rồi." Ừa tên mà cũng quên được luôn hả? - Phù Du gãi đầu tự hỏi. - Ta nghĩ mình đã đăng trí lắm rồi mà sao người còn hơn thế? Vậy giờ ta gọi người thế nào?

Thế ba ngày qua nàng đã gọi nó thế nào? Nareicia liếc mắt coi thường, nhưng Phù Du lại không chú ý tới, nàng còn đang bận xoắn xuýt không thôi.

- Tên mà cũng quên được? Bộ người ghét cái tên của mình lắm hả? Xấu lắm sao? Đừng lo, ta thương. Vậy người muốn ta gọi người là gì? Ta sẽ thuận theo ý thích của người.

Đến lúc này Nareicia lại trầm mặc, nó cũng chưa từng nghĩ mình muốn có một cái tên thế nào. Dẫu sao, nó chỉ vừa mang hy vọng tìm đường sống trong chỗ chết được vài ngày đầu đã suy nghĩ xa tới vậy. Cuối cùng nó lặng lẽ viết ra.

- "Tùy người?" Tùy ta? Tùy ta thật hả? Người muốn ta đặt tên cho hả? Ta đặt thật nha? Người sẽ lấy chứ?

Trừ phi cái tên quá ngu ngốc, bằng không nó cũng chẳng bận tâm. Dù sao cũng chỉ là tên gọi tạm thời, nếu muốn nó sẽ đổi sau.

- Hà nha?

Mang theo tâm thế có thể chấp nhận bất cứ cái tên quái dị nào, Nareicia khá ngạc nhiên khi con bé ngốc nghếch trước mặt nó chỉ gọi ra một tiếng bình thường thế.

- Hà thì sao? Ta có thể gọi người là Hà không?

Đôi mắt Phù Du sáng rực rỡ, nàng mang theo niềm hy vọng không nhỏ hào hứng hỏi nó. Thấy nó có vẻ không phản đối, nàng hạnh phúc reo lên.

- Vậy là Hà nhé! Hà, người cuối cùng cũng quay trở lại.

Và theo cách chẳng ngờ tới nhất, Phù Du rưng rưng khóc. Nareicia thì chẳng hiểu sao, chẳng hề đặt một cái tên lại làm nàng ta cảm động thế? Phù Du vừa lau nước mắt vừa gãi bậy.

- Đó là tên người bạn thân thiết của ta. Gọi tên Hà, ta cảm giác cứ như người bạn ấy đã quay trở lại vậy. Từ lần đầu tiên gặp người ta đã thấy rất quen thuộc rồi, đôi mắt người giống hệt Hà của ta...

- ...

Có vẻ là một câu chuyện buồn. Nareicia lặng lặng nghe.

- Đôi mắt ấy, đẹp như vậy...

Nareicia kinh ngạc ngó nàng, đây là lần đầu tiên có người dám nhìn thẳng mà bỏ đôi mắt quái dị của nó xinh đẹp, nhất thời mọi suy nghĩ trong nó đều ngưng trệ. Phù Du khóc một hồi thì nín, nàng lau lau nước mắt.

- Dù Hà của ta đã đi đến một nơi rất xa nhưng ta luôn cảm giác Hà sẽ quay lại. Thật rồi nè, có phải Hà báo người tới chơi với ta cho ta đỡ buồn không?

Đến giờ thì Nareicia cũng hơi tò mò, chẳng biết Hà trong lời nàng nói là ai. Như tò tưởng nỗi lòng nó, nàng vui vẻ kể.

- Người đừng lo, Hà xinh đẹp lắm, Hà là chú cún đẹp nhất Đông cung này! Người mau cố ăn cho khỏi ốm, khỏi rồi có lẽ người sẽ đẹp không kém gì Hà đâu!

- ...

Nareicia căm lặng nhìn đỉnh giường, bữa Định thân vẫn lấp lóe sáng. Nó biết ngay mà, làm gì có chuyện con bé ngốc này đặt được cái tên bình thường, có sai tí nào đâu. Phù Du thì vẫn tiếp tục lù lù.

- Hà đẹp cực, mặt đẹp, lông đẹp, tai đẹp... Chỉ phải tội có hơi nhiều đuôi thôi, thế mà mấy người xung quanh ta cứ bảo Hà không phải cún. Gì chứ, chẳng qua chỉ có nhiều hơn tám cái đuôi thôi chứ mấy! Không phải cún thì còn là gì?

Là cáo, là cáo, cáo đó!!! Nếu có thể Nareicia thật chi muốn bắt dây chỉ vào mũi nàng mà rằng, Sao người có thể ngu hết phần thiên hạ như thế!!! Tiếc là ngoại trừ vô lực ngó lung tung thì nó chẳng thể làm gì.

Đặt được cái tên cho nó Phù Du vui lắm. Nàng lâu lo hốt cả buổi mới luyến tiếc quay về. Nareicia thở hắt ra một hơi rồi nhanh chóng đi vào giấc ngủ. Một giấc ngủ an yên không mộng mị...

Ngày hôm sau Phù Du quay lại rất sớm, có vẻ cả ngày nàng chỉ đợi tới lúc được gặp lại Hà của nàng. Câu đầu tiên khi nàng ngó thấy mặt nó, nàng hỏi:

- Hà, ta vẫn còn chưa biết, người bao nhiêu tuổi rồi?
- ...

Ngày thì hỏi tên, ngày sau hỏi tuổi, nếu đến ngày mai con bé ngốc này chợt nhiên nhớ ra rồi hỏi nó là nam hay nữ thì chắc Nareicia cũng chẳng có gì bất ngờ. Nó cầm bút viết lên giấy.

- Mười tuổi? - Phù Du có vẻ rất ngạc nhiên. - Người có nhầm không? Người lớn hơn ta tận hai tuổi á?

Về khoản này thì Nareicia cũng không chắc chắn, nó chỉ biết ngày nó bị mẹ quăng vào căn phòng này nó vừa bước qua sinh nhật tám tuổi. Nằm ngu ngốc ở đây từ bấy đến giờ chẳng ai nói nó hay thời gian đã trôi qua bao lâu, có khi nó ước tính nhầm cũng không chừng. Nhưng một điều chắc chắn nó vẫn lớn tuổi hơn con nhóc này.

- Vậy sao trông người bé thế? - Phù Du có vẻ rất bối rối. Người bằng tuổi Tề Mộng ca mà huynh ấy cao hơn người tận từng này, từng này...

Nàng nhướn nhướn gót chân lên ám chỉ.

- Ngay cả Diên Hoa ca cũng cao hơn người. Ta cứ nghĩ người nhỏ hơn ta chứ. Hà à, vậy giờ ta nên xưng hô với người thế nào cho phải? "Không quan trọng?" Không! Quan trọng chứ! Hà, muội vẫn gọi ca là Hà thế? Ca?

Tiếng ca nàng kêu lên nghe rất ngọt ngào, nụ cười của nàng cũng thật ấm áp, Nareicia ngẩn người ngó nàng một lát, đáy lòng nó bỗng cảm thấy như vừa có sợi lông vũ nhẹ nhàng quét qua. Có một cô em gái như thế này kỳ thực cũng không tệ lắm. Ngoài việc nàng ta nói hơi nhiều...

Nhưng cũng nhờ cái tật nói nhiều ấy mà chỉ trong ba hôm qua lời nàng Nareicia đã được giới thiệu đầy đủ về Đông cung từ trên xuống dưới và lần, ngay cả những chuyện lông gà vô tội như con vẹt của Nhật Đế diện hạ hôm rày chọc giận Diên Hoa nên bị nhốt trái lồng cảnh hay chuyện Thiên Nguyệt công chúa cứ hay trốn cung đi chơi nó cũng biết cả. Sau khi thấy mình đã hiểu biết tương đối về nơi này, cũng đã là mất qua nhìn và nhớ gần hết cuốn từ điển Phù Du mang tới thì Nareicia cũng chuyển mục tiêu khác. Nhắm hướng tới cuộc thi lựa chọn Thất thân sẽ diễn ra sau hơn hai tháng tới, nó dần lần la dụ dỗ Phù Du mang sách tới đọc, từ giả sử pháp luận cho tới kinh tài chiến lược nó đều muốn đọc. Ban đầu Phù Du không thích, nhưng sau rồi, nghe Nareicia thuyết phục nàng cũng ưng lòng. Trong mắt nàng Hà của nàng thật đáng thương, tuy ham học nhưng vì ốm yếu nên chẳng được tới lớp như chúng bạn, từng cuốn sách nàng mang tới Hà đều ngẫu nhiên đọc rất nhanh, nàng có thể cảm nhận được đáng sau cơ thể gầy gò và xấu xí của y là một bộ óc phi thường. Và đầu sao kỳ thi cũng ngày một lên kế, nàng ham chơi nhưng không có nghĩa nàng chẳng có hoài bão gì.

- Mười nhất định phải trở thành thân Hà à. - Nàng báo. - Điện hạ nói trở thành thân là muội có thể góp một phần sức lực báo vệ Đông cung, người đặt nhiều hy vọng vào muội như vậy nếu muội không thi đạt chẳng phải sẽ có lỗi với người sao?

Tiếp xúc với nàng lâu Nareicia cũng biết cô gái bé nhỏ này yêu nơi mình được sinh ra nhường nào, từng câu chuyện nàng kể đều thấm đẫm tình cảm hồn nhiên của một cô nhóc tám tuổi. Nàng vui vẻ ngây ngốc lại ấm áp như nắng, qua góc nhìn của nàng thế giới ngoài kia xinh đẹp biết bao, mọi thứ đều đơn thuần và rạng rỡ như nụ cười của chính nàng vậy. Ở bên nàng Nareicia dần bối rối, nếu cả thế gian với nó là tối tăm thì sự xuất hiện của Nàng nhỏ bé như cánh hoa cứu rỗi được đưa bề trên ban tặng, đầu nó không thể cười cũng chẳng thể nói thì trái tim nó cũng đã nhu hòa hơn rất nhiều. Nó tham lam hưởng thụ tình cảm và sự quan quýt của nàng, hạnh phúc khi nàng tới thăm nhưng lại càng sợ hãi hơn mỗi khi cánh cửa kia khép lại. Chưa nếm được mặt ngọt sẽ không sợ trái đắng, được nhìn thấy ánh sáng sẽ càng khép đảm bóng đêm, càng ngày y muốn được thoát ra khỏi nơi này của nó càng mãnh liệt, nó nhìn nàng nhanh nhẹn hoạt bát như một con chim chích lại nhìn bản thân tù túng và bất lực. Nó thừa nhận mình ghen tỵ, ghen tỵ với nàng khi được sinh ra trong yêu thương và nuôi lớn trong hạnh phúc, ghen tỵ với nàng hồn nhiên và vô ưu, nàng có mọi thứ mà nó khát vọng, nó vừa tham luyến nụ cười của nàng vừa cảm thấy đáng chất trong cô họg. Dù nàng đã tốt với nó đến thế, nhưng những xúc cảm xấu xí trong nó vẫn không ngừng lan tràn, soi vào nàng nó tự thấy bản thân thật bẩn thỉu, chẳng hề đây là bản ngã của dòng máu quý trong người nó?

Thời gian càng trôi qua nó lại càng bối rối, nó nhận ra mình yêu quý nàng, ngay cả sự ngốc nghếch và lảm lòi của nàng nó cũng thấy thật đáng yêu, nó dành cho nàng sự dịu dàng chưa từng trao ai. Nhưng sự hoài nghi trong lòng nó cũng lớn dần, nó không tin được tình cảm của chính bản thân mình, nó hòa nhã với nàng chỉ vì quý nàng hay vì nó đang cần lợi dụng nàng? Nó sợ hãi, một khi nàng nhìn thấu tâm tư dơ bẩn của nó liệu nàng sẽ dành cho nó ánh mắt gì? Thất vọng hay đau lòng? Nàng có còn cười với nó nữa không? Cô gái bé nhỏ sẽ không khóc chứ? Nó càng phân vân, nếu đi đến bước cuối cùng nó chắc chắn sẽ làm tổn thương nàng, ấy vậy mà nó lại không thể bỏ cuộc. Đây là cơ hội duy nhất nó có, nó sao đành buông tay?

Cứ như vậy, một bên đơn thuần một bên tính toán thời gian thấm thoát qua mau, kỳ thi chọn lựa Thất thân cũng sắp tới gần. Phù Du bận rộn cũng ít lui tới hơn nhưng nàng vẫn nhận ra được Hà của nàng đang có điều tâm sự.

- Ca sao vậy? Sao lại buồn? Đừng giấu muội, muội thấy mà. Ca buồn vì muội ít tới chơi với ca à? Muội xin lỗi, muội bận quá. Muội hứa sau khi thi xong muội sẽ đến thường xuyên hơn. Đợi muội trở thành thân rồi muội sẽ mời thầy thuốc giỏi nhất tới chữa cho ca, chữa khỏi rồi chúng ta ra ngoài nhé. Trời thu đẹp lắm, mình cùng đi chơi.

Hà của nàng chỉ nhìn nàng không đáp, đôi mắt nó lặng lẽ và bình yên đến lạ, hồi lâu nó chậm rãi viết xuống một chữ.

"Được."

"Chính ta sẽ cùng đi chơi."

Đôi lứa như lần khác chậm rãi lan ra theo từng hơi thở, đôi mắt Hà mặt mỉm nhắm lại...

Là nó đã nợ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Quyển 2 - Chương 6: Dấu sao hôm nay Nareicia cũng chết

Kỳ thi năm ấy nhanh chóng diễn ra với hai vòng thi luận về kiến thức và kỹ năng thực hành, hội đồng chấm thi cũng được tập hợp để đưa ra lựa chọn ứng cử viên xứng đáng cho bảy vị trí trong tổ chức thân sắp thành lập. Đông cung đặt rất nhiều kỳ vọng vào vòng thi này mong sao có thể chọn được những nhân tài cốt cán phò tá Nhật Đế giữ vững hoà bình chốn này trong tình thế Ma giới mỗi lúc một lớn mạnh luôn nhắm nhem gây chiến. Và ngay trong ngày chấm thi đầu tiên, có một bài thi dài vượt qua xuất sắc những yêu cầu đề ra, thậm chí bỏ xa cả bài luận của thân đồng Diên Hoa bấy giờ, vượt lên tất cả sự kinh ngạc của mọi người. Và điều không thể tưởng tượng hơn, bài thi này lại được ký tên, thí sinh Phù Du.

- Du Nhi, bài thi này thực sự là của con?

Giữa điện cao trang lệ, Nhật Đế diện hạ nhìn xuống bóng dáng đơn độc của Phù Du đứng đó, đôi mắt ngài đầy phức tạp. Ngài đã chứng kiến nàng lớn lên từ khi nàng nở ra từ một quả trứng Phương, ngài coi nàng như con gái ruột của mình. Chẳng ai hiểu con hơn cha, ngài biết rõ thực lực của nàng, Phù Du ngốc nghếch không thể nào có khả năng viết ra một bài thi kinh điển nhường vậy. Và nét chữ ấy cũng không phải của Phù Du, điều làm ngài không sao hiểu nổi là tại sao bài làm ấy lại được ký tên nàng trong khi tất cả những bài còn lại ngài không sao tìm ra nét chữ tròn trịa của nàng.

Giương mặt Phù Du tái nhợt, nàng run run bước lên nhận lấy bài thi từ tay Nhật Đế, nếu giờ nàng nói nàng chẳng hề có chút gì ưc gì về buổi thi luận hôm ấy liệu có ai tin nàng, nàng không hề biết chuyện gì đã xảy ra. Nhưng ngay giây phút nhào vào tờ giấy kín chữ, đôi mắt nàng chợt mở lớn.

- Đây là chữ của Hà!

Nét chữ quen thuộc ấy sao nàng có thể nhầm được, nàng đã nhìn Hà viết gần ba tháng trời, từ chữ thông thường tới chữ của Đông cung, thậm chí từng tờ giấy Hà viết đều do chính tay nàng tự dọn mang đi để phòng thầy thuốc của Hà thấy được. Nhưng rõ ràng Hà không tham gia dự thi mà...

- Hà?

Đôi mắt Nhật Đế hơi nheo lại, ngài trầm ngâm ngẫm nghĩ.

- Đó là ai?

- Chuyện này...

Phù Du bối rối, nàng lên lút ngó về phía Hữu thần nương nương, nương nương khi ấy còn đang lo lắng nhìn nàng, thấy nàng ngó lại bà vô cùng ngạc nhiên. Nhưng chỉ trong thoáng chốc thôi, nàng bỗng cảm thấy ánh mắt bà như se lại, gương mặt luồn điem tím cả, đôi mắt nàng chợt đảo ngược.

- Du Nhi, nói ta nghe. – Nhật Đế trầm giọng hỏi. – Hà là ai?

Nareicia nằm lặng lẽ ngó lên lá bùa Định thân quen thuộc, lòng thầm nhẩm tính nó còn phải đợi bao lâu. Nó đã làm hết tất cả những gì mình có thể, làm đến bước cuối cùng mặc cho biết trước Phù Du sẽ bị tổn thương, kế hoạch suốt ba tháng của nó đã được thực hiện, giờ đây nó nằm đó chờ đợi kết thúc cuối cùng. Nhưng thật ngạc nhiên là nó không khoái chỉ như nó tưởng tượng, nghĩ đến gương mặt bất ngờ kinh hãi của mẹ cũng chẳng làm nó vui vẻ, nó thậm chí còn không sợ hãi kế hoạch sẽ thất bại, điều nó sợ chỉ là nó chưa biết đối mặt với Phù Du ra sao.

Mẹ đã phong ấn tất cả pháp thuật của nó trong cơ thể này nhưng người lại không loại đi ý thức tinh thần của nó, dù người biết rõ nhiều năm trước nó đã dày công nghiên cứu Tâm thuật khổng chế kẻ khác. Có lẽ mẹ không nghĩ đến việc có ai đó ngoài người sẽ bước vào căn phòng này, không nghĩ đến nó có thể tiếp xúc và lấy được lòng tin của một ai khác dù để thực hiện thuật pháp khổng chế ý thức người kia. Phù Du bé nhỏ ngốc nghếch và nghịch ngợm hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của mẹ, nó đã tiếp xúc liên tục với nàng ba tháng, từng bước chậm rãi thâm nhập ý thức của nàng trong khi nàng chẳng hề hay để đến một ngày hoàn toàn làm chủ cơ thể nàng. Ngày nàng dự thi luận, nó đã dùng chính con mắt nàng, chính đôi tay nàng viết lên tờ giấy ấy, hoàn thành một bài thi xuất sắc vượt xa tưởng tượng của tất cả mọi người, một bài thi đủ để mọi người nhận ra không phải do Phù Du chấp bút, cũng đủ để thu hút một Nhật Đế đang cần hiền tài. Ở Đông cung này nếu nó

muốn thoát ra khỏi vòng giam cầm của mẹ nó buộc phải nhờ cậy đến sự giúp đỡ của vị vua trên ngai vàng, nó hiểu rõ điều ngài mong mỏi, chắc chắn ngài sẽ không buông tay khỏi miếng mồi mà nó đã quăng ra. Kế hoạch được thực hiện thật hoàn mỹ và giờ nó chỉ cần chờ đợi con cá mà mình đã câu tới tay. Vậy mà nó lại thấy bất an, gương mặt tươi cười rạng rỡ của Phù Du không ngừng lướt qua trí óc, trái tim nó đập thình thịch từng nhịp nhẹ nhàng trong lồng ngực... Một, hai, ba...

Cánh cửa từ từ mở tung!

- Hà...

- Đứa trẻ này...

Liên tiếp có những người bước vào phòng. Trong vầng sáng rọi đến nó nhìn thấy Nhật Đế sát vai cùng mẹ và một vài người lạ mặt. Nhưng nó không quan tâm, giây phút ấy nó chỉ muốn tìm thân hình nhỏ bé của Phù Du, nằng bám lấy vạt áo của Nhật Đế len lén lo dòm mắt ra.

- Đây có phải đứa trẻ ngài đã mang về đây hai năm trước?

Nhật Đế quay lại hỏi, mẹ nhìn nó lạnh băng.

- Phải.

- Nó là ai?

-...

- Hữu thần!

Mẹ im lặng hồi lâu, cho đến khi ai cũng ngỡ người sẽ không lên tiếng thì người mới mở miệng.

- Nó là con trai ta.

Một câu nói làm tất cả mọi người đều bất ngờ, kể cả Nareicia. Nó liếc mắt sang nhìn mẹ không sao tin nổi có một ngày nó có thể nghe câu nói ấy được người thốt ra.

- Cậu bé làm sao thế?

Sau phút bất ngờ, Nhật Đế cũng nhận ra dị trạng của nó. Ngài cúi xuống...

- Đừng chạm vào nó!

Hữu thần nung nung lớn tiếng.

- Đây là con trai ta! Ta sẽ thay mặt nó nhận trừng phạt về sai phạm nó đã gây ra. Điện hạ, xin ngài hãy rời khỏi đây!

- Hữu thần. – Nhật Đế chau mày. – Ngài làm sao thế?

- Hãy rời khỏi đây! Mọi chuyện ta sẽ chịu trách nhiệm.

- Không phải là vấn đề trách nhiệm..

- Đây là con trai ta!

Hữu thần nung nung quyết liệt nói, đôi mắt bà lạnh như băng.

- Ta có quyền. Điện hạ! Coi như ta cầu xin ngài, hãy rời khỏi đây!

- Hữu thần...

Nhật Đế không sao hiểu nổi Hữu thần bị làm sao. Ngài cúi mắt nhìn xuống cậu bé gầy yếu nằm trên giường, đứa trẻ mặc trên mình bộ quần áo đơn bạc nhìn ngài bằng đôi mắt van cầu. Dáng vẻ này có chút nào giống con trai của một vị thần quyền lực nhất nhì Đông cung?

- Ta không đồng ý!

Cuối cùng ngài bảo.

- Cho đến khi nung nung giải thích được chuyện gì đang xảy ra ta sẽ không rời đi. Tại sao ngài lại giấu cậu bé ở đây? Tại sao cậu bé lại dựa vào Du Nhi để tham dự cuộc thi ấy, qua mắt tất cả chúng ta? Nếu nung nung muốn chịu trách nhiệm, vậy ngài nói đi?

-...

Hữu thần nung nung im lặng. Nhật Đế quay về phía đứa trẻ đang nằm trên giường.

- Còn cậu bé, cậu không muốn nói gì sao?

- Hà không nói được.

Trước khi để bất cứ ai kịp lên tiếng, Phù Du đã ló mặt ra.

- Hà bị ốm Hà không nói được, Hà chỉ có thể viết được thôi.

- Một đứa trẻ không nói được mà gọi đến như vậy? – Nhật Đế lăm bầm. – Không đúng.

Ánh mắt ngài dừng lúc lướt qua tấm bùa Định thân lập lòe cháy trên đỉnh giường. Suy cho cùng, ngài là vương một phương đầu dễ dàng bị gạt như một con nhóc tám tuổi. Ngài nhìn chăm chăm vào lá bùa, chẳng thể tin nổi mà ngó về phía Hữu thần nung nung.

- Ngài... Ta thực sự cần một lời giải thích từ ngài!

-...

- Bằng không, ngài có thể giải bùa được không nung nung?

Hữu thần nhìn đứa trẻ nằm trên giường đầy giận dữ và kính tởm như nhìn một con quái vật mà bà chỉ hận chưa thể giết chết. Nó lẳng lặng nhìn lại bà, ánh nhìn ấy chẳng còn đau thương hay tuyệt vọng, nó chỉ chờ đợi, nó biết lần này nó đã thắng rồi.

Nhật Đế hiểu mối quan hệ giữa hai người họ không thể tùm gọn bằng hai chữ mẹ con bình thường, ngài cũng biết đằng sau đó chắc chắn có những chuyện không thể lan truyền rộng rãi vậy nên sau khi giải bùa cấm cho đứa trẻ, ngài chỉ hỏi nó vài câu rồi dẫn người rời đi để lại không gian riêng tư cho Hữu thần và con của bà. Trước khi bước ra khỏi cửa, ngài quay lại bảo với Hữu thần.

- Dù cậu bé là ai hay đã phạm tội lỗi gì, nếu đã ở đây cậu bé là con dân của Đông cung, ta mong nung nung hãy tự suy xét.

Chốc lát căn phòng chỉ còn lại Hữu thần nung nung đứng đó cùng đứa trẻ bình lặng ngồi trên giường, bàn tay nó đưa lên che khuất phần nào ánh sáng chói chang chiếu rọi qua khung cửa mở toang.

- Nareicia! Người gọi lắm!

Một câu nói này có lẽ Hữu thần đã phải kim hết phần nộ mới có thể thốt ra, bàn tay bà nắm chặt lấy gấu áo.

- Người muốn chống đối với ta đến vậy?

- Mẹ...

Không hiểu sao Nareicia lại bật cười, nó thông thả ngược đầu lên đối mặt nó nhìn vào bà điềm nhiên mà chế nhạo.

- Đầu con có làm gì với mẹ cũng đều là chống đối người. Đây đầu phải là lần đầu tiên.

Giọng nó khàn đặc, có lẽ do đã quá lâu rồi nó không lên tiếng. Khoé môi nó run run, nụ cười có vẻ méo mó lạ lùng.

- Người nghĩ thoát khỏi đây người có nơi nào để đi sao?

Hữu thần độc địa nói.

- Người nghĩ sẽ có ai đó chấp nhận được tội ác người gây ra sao? Người nghĩ...

- Thì sao?

Nareicia cắt lời mẹ, nó nhìn bà như nhìn một điều gì đó nực cười.

- Con không quan tâm. Không ai chấp nhận thì sao? Không có chốn nào dung thân thì sao? Chẳng nhẽ điều ấy có gì khác với những gì trước nay con vẫn chịu đựng? Không. – Nó mỉm cười. – Đâu có khác gì.

Hữu thần nung nung nhìn nó cười mà không tin nổi vào mắt mình, giây phút ấy bà cảm nhận sâu sắc hơn bao giờ hết đứa con bà kính mến đã hoàn toàn thay đổi. Nó không còn khóc, không còn im lặng nhìn bà cũng không an phận chấp nhận mọi điều bà cho nó, trái lại nó cười, đôi mắt đáng sợ ấy cong lên vè cảm. Thăm canh hai năm trước phút chốc tái hiện trong trí óc, bà không nhận được lùi về sau một bước.

- Ta sai rồi – Bà lẩm bầm – Ta thật hối hận. Đáng lẽ khi ấy ta phải giết người đi mới đúng! Đáng lẽ ta không nên tha thứ cho người! Người không đáng...

Nareicia cười, một tiếng, hai tiếng rồi rừ ra cười một tràng dài, nó cười đến độ cả bụng và ngực đều quặn đau. Đoạn nó đứng dậy, bước từng bước đến trước mặt người mà nó vẫn gọi là mẹ.

- Chưa muộn đâu. – Nó bảo bà. – Mẹ vẫn còn cơ hội. Cơ hội duy nhất... Giết con đi!

Nó nắm lấy bàn tay bà đặt lên trái tim nó, nó có thể cảm nhận được cả thân hình bà đang run rẩy.

- Dừng đôi tay này... Hãy giết con đi! Trước khi con bước ra khỏi căn phòng này! Trước khi con bước khỏi ngưỡng cửa kia... Bởi đâu sao hôm nay Nareicia cũng phải chết! Vậy nên, mẹ giết con đi!

Đôi mắt Hữu thần long lên, bà vung bàn tay lên cao và hét lên một tiếng giận dữ...

- Nung nung!

Thời khắc cánh tay Hữu thần vung xuống, một thân hình bé nhỏ vội vã lao ra từ sau cánh cửa, đột ngột chen vào giữa hai người họ và hứng trọn cái tát giận dữ của Hữu thần nung nung.

- Du Nhi!

Hữu thần nung nung tái mặt, bà vội vã khụy xuống đỡ lấy Phù Du. Là người xuống tay bà hiểu rõ hơn ai hết cái tát vừa rồi mình mạnh tay thế nào, vòng tay bà dịu dàng nâng Phù Du dậy, nàng nhắm mắt thiêm thiếp dường như đã bị choáng vì đau.

- Con bé ngọc này...

Hữu thần lẩm bầm đau lòng, bà ôm lấy nàng rồi nhanh chóng bồng nàng bước đi, mặc nhiên quên luôn đứa trẻ còn lại trong phòng. Nareicia đứng người nhìn bóng dáng mẹ dần khuất xa, đáy lòng chậm rãi lan toả những cảm xúc khó nói lên lời. Lòng ghen tỵ này rồi sẽ dần chôn vùi bấy lâu bùng cháy giao tranh dữ dội với cảm giác hối lỗi và thương tâm. Trong một thoáng điều đúng nó ngược mắt nhìn về phía mẹ, chốc lát nó giết mình... Ở một góc mẹ không chú ý, cánh tay buông thõng của Phù Du đang nhột tính vẩy về phía nó như thay lời nàng muốn bảo...

... Ca, ca đứng lo, muội không sao đâu...

Sau đó Hữu thần nung nung cũng không quay lại, Nareicia ngồi bần thần trong phòng, cánh cửa phòng mở rộng nhưng nó lại chẳng biết phải đi đâu. Phải, trong cuộc đời này nó chẳng có ai chờ đợi, cũng chẳng có một chốn để quay về, mẹ nói không sai, giữa vạn người ai là người sẽ nguyện ý chấp nhận nó đây? Nó nhìn qua khung cửa sổ đầy nắng bắt gặp ngơ ngẩn, nắng của thế gian đang chan hòa nơi này vậy còn Nắng của nó, nắng đang ở đâu?

- Hà công tử, Điện hạ muốn gặp mặt ngài.

Một giọng nói bất ngờ vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của nó, nó giật mình quay lại, trước cửa phòng chẳng biết từ bao giờ đã có khiếu chờ sẵn. Đôi mắt nó nhướn lên, vài suy nghĩ nhẹ nhàng lướt qua óc, nó mơ hồ lẩm bầm.

- Hà công tử?

- Ngài có gì phân phó?

Phu khiếu từ tốn hỏi lại, hẳn khá ngạc nhiên khi ngay sau đó đứa trẻ ốm yếu trước mặt hẳn chợt bật cười. Nụ cười bình thản lại điểm lệ khó tưởng tượng có thể vẽ ra trên gương mặt gầy gò xấu xí kia. Đứa trẻ đứng dậy bước từng bước tiến về phía hắn.

- Được. Chúng ta đi thôi.

Qua ngưỡng cửa này thứ đều sẽ thay đổi, đôi mắt đứa trẻ nhìn vào dải nắng ấm áp đang chiếu rọi trên cơ thể mình...

Đầu sao hôm nay Nareicia cũng sẽ chết.

Thế gian bớt đi một người từng khóc, cuộc đời lại nhiều thêm một kẻ hay cười...

Chiếc kiệu từ từ tiến bước trong tầng mây...

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 7: Cứ gọi là Như Hà đi

Đã ba lần gặp Nhật Đế phát hiện dường như mỗi lần ngài đều ôm một tâm tình khác nhau để nhìn đứa trẻ trước mặt mình. Lần đầu tiên là tò mò, lần thứ hai là kinh ngạc còn lần thứ ba, ngài cũng chẳng biết cảm xúc trong lòng mình là gì.

Đứa trẻ vẫn cúi đầu, trong điện chỉ còn lại ngài và nó, nhìn bóng dáng gầy yếu của nó Nhật Đế không sao ghép nối nó với vị thiếu niên thiên tài ngài mừng tụng ra hay với con quý mà Hữu thần nung nung kịch liệt can gián. Cuối cùng ngài thờ dài.

- Nareicia, có đói không? Lại đây ăn chút gì đã.

Đứa trẻ ngạc nhiên ngẩng đầu lên, chính nó cũng không ngờ ngài sẽ bảo thế. Đôi tay khum khum Nhật Đế vẫy gọi, nụ cười hiền hậu nở ra trên gương mặt ngài.

- Ăn bánh nhé.

Đứa trẻ chậm rãi bước lên lại ngơ ngác nhìn ngài ra chiều vẫn chưa hiểu. Nếu ngài đã biết tên nó là Nareicia chắc hẳn ngài cũng đã nghe mẹ nói về quá khứ của nó. Nó đã chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ đối phó với ngài ra sao, chuẩn bị sẵn việc sẽ mang trí tuệ ra làm cái giá để trả cho sự bảo vệ của ngài thế nào, ngờ đâu ngài lại đối xử với nó như thế.

- Bánh ngọt lắm, mau ăn đi?

Nhật Đế vẫn cười, như sợ nó ngại ngại còn cầm một cái lên ăn cùng. Nhưng đứa trẻ vẫn im lặng đứng đó, nó nhìn chiếc bánh, lại nhìn ngài cuối cùng nó trả chiếc bánh lại đĩa.

- Điện hạ, ngài định xử tội con như thế nào?

Giọng nói của nó tuy khàn nhưng vẫn còn rất non nớt, chẳng hợp cho lắm với nội dung nó muốn truyền tải. Nhật Đế thờ dài lần nữa, ngài không nhận được vuốt lên mái tóc xo xác của nó.

- Ta muốn nuôi cho con béo tốt một chút...

Rồi sau đó sẽ giết thật? Đứa trẻ vô thức diễn luôn nửa câu sau cho ngài. Nó nghĩ đến bộ dáng mũm mĩm của Phù Du cuối cùng cũng lộ mò đoán ra nguyên nhân từ đâu mà đến. Nhật Đế nhìn tới nhìn lui không hề vừa lòng.

- Con gầy quá. Làm sao nhìn ra đã mười tuổi chứ?

Nó vẫn im lặng, nghe chừng nếu Nhật Đế chưa trả lời xong câu hỏi của nó sẽ không phối hợp với ngài. Nhật Đế thờ dài lần nữa.

- Ta biết con rất thông minh, có lẽ còn thông minh vượt xa ta nữa. Nếu không có nhiều chuyện phức tạp như vậy ta thực sự chỉ muốn con có thể phụ tá ta...

- Nhưng sau khi ngài đã biết tất cả, ngài muốn gì ở con?

- Phải là con muốn gì ở ta? – Nhật Đế sửa lại. – Nếu nói về quá khứ, những chuyện ấy đều diễn ra ở Tây phương, hậu quả là Tây phương gánh chịu, người có tư cách thăm vấn cũng là thánh Fly mới đúng.

- Ngài không quan tâm?

- Không. Đương nhiên ta quan tâm. Nếu muốn giữ con ở lại nơi này ta phải hiểu mọi chuyện càng rõ ràng càng tốt. Ta đã liên lạc với thánh Fly, cũng đã gặp ngài ấy để trao đổi. Con có biết ngài ấy nói gì không?

Đứa trẻ lắc đầu, đôi tay nó hơi siết chặt trí óc phiêu du về phương trời Tây đầy tuyết, nơi ấy đã từng có một người ôm nó, từng có một người cười với nó, một người đối tốt với nó vô cùng. Nhưng cũng chính người nó từng tin tưởng tuyệt đối ấy lại quyết tuyệt bỏ mặc nó trong giây phút nó cần người nhất, cho đến tận bây giờ nó vẫn chưa dám nghĩ lại lý do thực sự người làm thế là gì? Vì nó đã từ chối người hay do người đã thất vọng vì nó?

- Ngài ấy bảo ta ngài ấy không có quyền phán xét sai đúng của con, ngoài chính con không ai có quyền ấy cả. Vậy thì Nareicia, con có gì muốn nói với ta không?

Nhật Đế mỉm cười nhìn đứa trẻ, nó cũng nhìn lại người, đôi mắt bạc xao động như có vạn ý nghĩa muốn thoát ra, đôi môi nó mở ra rồi khép lại hồi lâu lấy đủ dũng khí nó mới lên tiếng.

- Nếu con nói... Nếu con nói con không sai, ngài có thể tin tưởng con không?

Giọng nói của nó rất nhỏ dường như nó cũng không có chút tự tin nào. Nhật Đế trầm ngâm nhìn nó, cuối cùng ngài bật cười.

- Có thể. Có gì không thể? – Đứa trẻ giật mình ngẩng lên nhìn ngài. – Ta tin con.

Một lời của ngài làm đôi vai căng cứng của nó bất giác buông lỏng, đôi mắt ngo ngác nó cứ chăm chăm ngó ngài.

- Làm sao thế?

- Ngài tin con?

- Ừ.

Nhật Đế vỗ vỗ lên vai nó.

- Có lẽ con không biết, ta chưa từng nghĩ sẽ lên làm vua. Ta đã từng nghĩ cả đời này sẽ làm một hoàng tử an nhàn ngó đầu tương lai chẳng ai biết được. Người ta vẫn hay báo ta không hợp làm vua, bởi ta luôn làm theo cảm tính lại không quyết đoán, không phải là tướng người có thể làm việc lớn. Nhưng ta không sửa được... Phải làm sao đây? Nếu có ai đó giúp ta được thì tốt... Thiên Nguyệt rất giỏi, Tả - Hữu thần rất tốt, ta cũng tin vào những đứa trẻ ta sẽ chọn vào Thất thần. Ta chợt nghĩ, nếu có thể có con trong bức tranh ấy thật tốt. Coi như sự tin tưởng ấy là cái giá đã ta giữ con lại, con sẽ giúp ta phải không?

Giương mặt vị vua trẻ thật hiền từ, đôi môi đứa trẻ từ từ cong lên. Đây là một bài khảo nghiệm tâm lý giữa nó và ngài, nó muốn ngài tin tưởng nhưng chính bản thân lại không tin ngài sẽ tin tưởng mình. Nó cần một lý do để thuyết phục, cần một cái cớ để đánh bại lòng cảnh giác được sinh ra sau quá nhiều đau thương và phản bội. Có thể không ai nhận ra nhưng nó biết một khắc kia, tâm của nó đã nhận định, vị vua trước mặt đáng để nó dốc lòng.

- Như ngài mong muốn!

Nhật Đế vui mừng.

- Vậy giờ con có thể ăn được chưa?

-...

Ngài thật cố chấp. Đứa trẻ cầm lấy miếng bánh đầy hoài nghi, nó cắn một miếng rồi không nhận được lại cắn thêm một miếng, vị ngọt dịu mát lan tỏa trong miệng làm nó vui vẻ hơn. Đây có lẽ là chiếc bánh ngon nhất mà nó từng ăn.

Nhật Đế rất hài lòng, ngài nhìn đứa trẻ ăn liền ba cái bánh, đến cái bánh thứ tư nó dừng lại.

- Con vẫn chưa biết ngài sẽ làm gì. – Ăn được ba cái bánh giọng nó cũng nhuần hơn. – Và còn Phù Du nữa... - Nó ngần ngừ. – Ngài đừng trách muội ấy. Nếu có trách phạt con sẽ chịu.

- Có những chuyện con không thể chịu trách nhiệm được.

Nhật Đế chậm rãi nói.

- Có lẽ trong chuyện này người bị ảnh hưởng nhiều nhất là Du Nhi? Ta đoán con cũng đã nghĩ đến những gì sẽ xảy đến với con bé nếu con làm thế rồi...

Nhưng nó vẫn lựa chọn làm, Nhật Đế không nói tiếp. Đứa trẻ cúi đầu, Nhật Đế an ủi nó.

- Ta sẽ cố làm tất cả những gì tốt nhất để bảo vệ hai đứa...

- Cảm ơn ngài.

- Du Nhi cũng coi như là con gái ta, con cảm ơn cái gì?

Nhật Đế buồn cười nhìn nó.

- Còn cả con nữa, ta không nghĩ con muốn quay lại phủ Hữu thần...

- Bà ấy cũng không muốn nhìn thấy con.

Đứa trẻ cười chế giễu.

- Vậy không bằng con hãy tạm thời đến phủ của Thiên Nguyệt, muội ấy sẽ chăm sóc con tốt hơn ta.

Đứa trẻ gật đầu, nó bằng lòng với mọi sắp xếp của Nhật Đế.

- Nhưng trước hết con có muốn ghé qua chỗ Phù Du không? Con bé cứ khóc khóc nháo nháo muốn đi gặp con...

-...

- Đừng sợ. Đầu sao con vẫn phải đối mặt với con bé mà. Ta cho là con cũng đầu muốn tránh mặt nó cả đời?

Do dự chốc lát đứa trẻ lại gật đầu.

- Ta sẽ cho người dẫn con đi. – Nhật Đế mỉm cười. – Tạm biệt con, Nareicia!

- Con không phải là Nareicia.

Đứa trẻ quay đầu lại, đôi mắt nó cong cong.

- Ngài hãy gọi con là Hà.

- Hà? – Nhật Đế lặp lại. – Con trai của Như Dương nương nương? Không bằng ta gọi con là Như Hà?

- Mẹ con sẽ không muốn nghe thấy cái tên này đâu. – Đôi mắt bạc ngó mông lung. Chốc lát nó nhoen cười. – Vậy cứ gọi là Như Hà đi!

Ba tháng trôi qua, đây là lần gặp mặt khác biệt nhất giữa Như Hà và Phù Du khi vai trò của hai người đã hoàn toàn đảo ngược. Như Hà được người dẫn đến phủ Thiên Nguyệt, lại một đường đi thẳng đến biệt viện nhỏ của Phù Du. Dọc đường đi nó vẫn không ngừng nghĩ tới ngôi luơ lãng khi gặp Phù Du phải làm thế nào, ai ngờ cái nhân vật nó vốn tưởng cần nằm trên giường dưỡng bệnh lúc ấy lại đang ịn mặt lên bàn đá hoa cương ù rù ngồi giữa hoa viên và độc thoại với một con thỏ.

- Công chúa không cho ta tới gặp Hà. Ta nhớ Hà quá... Hà không tới gặp ta, có phải nương nương lại nổi giận với Hà rồi không? Nương nương thật đáng sợ, nếu nương nương lại đánh Hà thì sao? Giờ Hà đang làm gì nhỉ? Ăn cơm à? Đọc sách? Hay bị nhốt lại rồi...

- Hay là đang ngắm ta?

Một giọng nói bất ngờ vang lên, Phù Du giật mình quay lại, cái miệng bé nhỏ của nàng vui mừng hé ra.

- Ca!

Nàng nhào tới ôm chầm lấy Như Hà, tiếc là nàng không ý thức được sức nặng của mình tương phản với thân hình gầy yếu của Hà kết quả đem Hà đè bẹp.

- Ôi! Ca!

Đầu choáng mắt hoa lại bị nàng hét cho hai tiếng hãi hùng, khó khăn lắm Như Hà mới đứng dậy nổi.

Nó được nàng cẩn thận dịu về ghế ngồi.

- Ca, ca không sao chứ?

Nếu nhìn một thành hai được tính là không sao thì nó không sao. Như Hà thầm nghĩ, nó xua tay với nàng.

- Ta ổn.

- Trông ca không ổn chút nào cả!

Phù Du mếu máo, nàng ngó lên ngó xuống, đem Như Hà từ đầu đến chân sờ hết một lượt vừa sờ vừa lo lắng không biết ca của nàng có thiếu mất cái xương nào không. May thay hình như vẫn đủ.

- Muội an tâm rồi chứ?

- Muội lo lắng muốn chết!

Không hỏi thì thôi, vừa hỏi Phù Du đã lu loa lên như xà lữ.

- Muội bị nương nương tống về cung, xong bị công chúa cầm tù luôn. Có mỗi vết thương bé xíu, nháy mắt một cái là khỏi mà mọi người cứ làm quạ lên. Ca nhìn mặt muội coi, có thấy gì đâu chứ! Diện Hoạ ca còn quá đáng hơn, nhắt nhắt đòi mời thầy về kiểm tra đầu óc cho muội! Ca không biết Diện Hoạ nói gì đâu, Hoạ ca nói sợ muội đã ngốc giờ thành ngu luôn! Coi thường muội đến thế...

- Không phải coi thường mà là quan tâm!

- Ca để yên muội kè! Muội đã không được ra khỏi cung, hỏi về ca thì ai cũng không nói! Nhặt Để cứ đổ muội báo không sao đâu, mà đã không sao sao không cho muội gặp ca! Muội lo lắng cỡ nào! Nhờ ca bị nương nương phạt thì sao, nhờ ca chuyên đi trong khi muội không biết thì sao, nhờ chúng ta không gặp lại nhau nữa thì sao...

- Ngốc!

Như Hà không nhìn được cốc lên đầu nàng, Phù Du ôm đầu, nàng nhìn nó bằng đôi mắt sưng nước đầy đáng thương. Nó ngó nàng, đầy lòng hóa mềm nhũn, thờ dãi nó giang tay ra kéo nàng ôm vào ngực.

- Ca?

Phù Du líu ríu ngó đầu sang, ngồi ghế thể này nàng còn cao hơn cả Như Hà, một béo một gầy cứ thế im lặng ôm nhau. Đây là lần đầu tiên nàng được Hà ôm, chẳng biết vì sao gương mặt nàng ửng hồng dần, cái miệng luôn hoạt động hết công suất cũng chết cứng. Hồi lâu Như Hà cũng chẳng nói gì, nó tựa gương mặt mình lên vai nàng, để mùi hương sữa ngọt ngào của nàng ôm lấy nó.

- Sao lại ngốc đến vậy! – Giọng nó rầu rĩ vang lên. – Không biết giận ta sao?

- Có!

Vừa nghe đến đây Phù Du lại giằng người ra.

- Ca lừa muội!

Nàng xịu mặt lên án.

- Ca lừa muội ca bị ốm! Ca không nói với muội ca là con của nương nương! Ca bảo thầy thuốc không cho ca ra ngoài! Ca dối muội! Rõ ràng là nương nương nhốt ca trong đó! Hà, nói dối là xấu! Muội rất giận! Rất giận!

- Ủ! Chỉ thế?

- Không! Còn! Ca còn không nói với muội ca muốn dự thi nữa! Rõ ràng là ca không tin muội! Nếu ca nói nhất định muội sẽ giúp ca! Thế mà ca không tin muội! Vậy nên muội rất buồn! – Nàng nhấn mạnh. – Rất là buồn!

- Chỉ thế?

- Còn! – Phù Du nghĩ qua nghĩ lại. Nhưng nàng nghĩ mãi vẫn chưa ra nên đành phồng má kết luận. – Tóm lại muội rất rất buồn!

- Đồ ngốc!

Như Hà báo.

- Muội là đồ ngốc!

- Ca?

- Nghĩ đến phải ghen tỵ với một đứa ngốc như vậy thật không cam tâm mà!

Nó lăm bằm Phù Du chẳng hiểu gì, mặt nàng ngệt ra.

- Phải mang nợ một kẻ ngốc chẳng dễ chịu gì...

- Ca?

- Nhưng thôi, nợ thì nợ, coi như ta trả muội một đời..

- Ca nói cái gì thế?

- Muội là người đầu tiên, Phù Du.

Là người đầu tiên lao ra bảo vệ nó, chống lại người mẹ luôn hận nó đến tận xương. Quá khứ trôi qua nó đã từng nguyện ước rất nhiều lần, xin trời cao cho nó một người bầu bạn, xin bề trên tặng nó một mảnh yêu thương, kết quả nhận lại chỉ là đau đớn đến chết lặng, là phản bội với tan. Nó đã tuyệt vọng, nó đã chấp nhận buông tay, đã thả rơi bản thân vào bóng tối, đã không ngờ được một ngày sẽ gặp nàng...

- Ngốc như vậy.

Nó vẫn không ngừng lăm bằm. Như Hà mười tuổi vẫn chưa thể hiểu thế nào là yêu, nó chỉ cảm thấy nàng quá ngốc. Dẫu không phải mang nợ nó cũng không đánh lòng rồi xa, nếu không có ai bên cạnh ngốc như thế nàng sống làm sao. Ngay cả thông minh như nó cũng có lúc không hiểu được nàng đã tiến vào tim nó như thế nào.

Phù Du ngốc nghếch thì càng không hiểu rõ, vành tai nàng đỏ rực, trong đầu cứ lặp đi lặp lại lời Như Hà nói, đây là lần đầu tiên Hà gọi tên nàng. giọng nói khàn khàn của Hà chẳng biết vì sao lại làm nàng xấu hổ. Không những thế, Hà còn cười với nàng, nụ cười nở ra trên gương mặt gầy gò của Hà hiện lên trong mắt nàng đẹp đến ngơ ngẩn.

- Hà à, tìm muội lạ quá. – Nàng mơ màng nói. – Muội bị ốm rồi!

- Hà?

Như Hà nghe không rõ, nó nghiêng đầu nhìn nàng, nàng thì vội vã tránh khỏi ánh mắt nó.

- Muội tự nhiên khát nước quá.

Nàng nhớ vội một chén nước trên bàn uống luôn mà quên mất chén kia là trà đặc hãm ra, vị đắng khiến nàng ho sặc sụa. Như Hà dờ khóc dờ cười nó vuốt lưng thuận khí cho nàng.

- Có ai uống tranh của muội đâu.

Giương mặt Phù Du đó lửng, nửa phần vì ngượng nửa phần vì sặc, nàng vội vã xua tay, nước mắt trào ra trông đến tội. Chưa kịp để nàng nói gì, một giọng nữ uy phong khác đã lăm liết quát lên.

- Tên kia! Sao còn dám bắt nạt Du Nhi!

Ảnh tượng đầu tiên của Như Hà về Thiên Nguyệt công chúa – Nhật Nguyệt Như không có gì khác ngoài mấy từ, chưa – hiểu – gì – đã – bị - đập - cho – sấp – mặt! Phù Du hốt hoảng ré lên lần hai, Như Hà đau đón lồm cồm bò dậy lòng tự cảm thấy tàn suất hôn đất của nó ở nơi này hơi cao. Đẳng sau nó vừa xuất hiện hai người lạ mặt, thiếu nữ cao hơn mặc một thân phục sức trắng lệ chẳng phù hợp chút nào với cái chân còn giờ lên chưa hạ xuống của nàng, kế cạnh nàng là một cậu thiếu niên tóc trắng áo trắng mặt không biểu tình, kỳ mà như một bóng ma.

- Công chúa! Sao người lại đá Như Hà ca ca!

Phù Du tức giận lên án, ban đầu nàng chỉ bị Nguyệt Như hiểu nhầm là đang khóc nhưng giờ nàng đã được công chúa chọc cho khóc thật. Nguyệt Như bối rối hạ cái chân xuống, nàng lưỡng lự quay qua thiếu niên bên cạnh.

- Dạ Đẳng, hình như ta lại lỡ làm sai gì rồi? – Nói rồi Nguyệt Như vội vã đỡ Như Hà dậy, phúi lia lia những vết bụi trên quần áo nó rồi ngửa đầu ha ha ha cười ba tiếng. – Có dụng chậm mới có duyên gấp gáp! Ha ha ha! Không sao!

Như Hà tròn trắng mắt nhìn nàng lòng không nhịn được trầm nghĩ.. Đồng cung này dường như toàn một đám quái dị!

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Cam tâm tình nguyện

Tuy thế, ngoại trừ lần đầu gặp gỡ không được suôn sẻ thì thời gian còn lại đa số Nhật Nguyệt Như vẫn chứng tỏ mình là một người nuôi trẻ đủ mẫu mực. Ngay lập tức nàng tìm được cho Như Hà một bộ quần áo mới, chỉnh trang lại đầu tóc mặt mũi cho nó từ trên xuống dưới rồi mới hài lòng dẫn nó đi gặp những đứa trẻ còn lại đang sống trong Thiên Nguyệt cung.

- Có năm người bạn ta muốn đệ làm quen cùng.

Nguyệt Như nói với Như Hà,

- Phù Du cùng Dạ Đẳng đệ đều đã gặp chắc thân hết rồi ha.

Đáp lại sự nhiệt tình của nàng Như Hà đưa đôi mắt hoài nghi quay ra ngó thiếu niên mang tên Dạ Đẳng bên cạnh, người này cao hơn nó hẳn một cái đầu, chẳng biết có phải cao quá không muốn cúi xuống cho đau cổ không nhưng từ lúc gặp đến giờ Dạ Đẳng chưa hề nhìn nó lấy một lần. Ảnh nhìn của người nọ nhất nhất chú mục lên nàng công chúa xinh đẹp kế cạnh. Cứ như thế ngoại trừ rằng thì tất cả mọi thứ xung quanh chỉ xứng là phông nền nhằm khiến nàng tỏa sáng.

- Mấy đứa còn lại, chỉ có hai đứa bằng tuổi đệ còn lại đều kém tuổi đệ hết! Hãy thoải mái đi!

Nơi Nguyệt Như dẫn Như Hà tới là một phòng đọc sách, nơi ấy quả là có năm đứa trẻ đang tập trung ở đó yên lặng khoanh chân nhìn vào sách. Nhìn thôi chứ có đọc không thì chẳng rõ vì vừa bước vào Như Hà đã ngó thấy một thằng nhỏ tóc đỏ cầm ngược sách mà xem rồi.

Nguyệt Như cũng nhận ra, nàng bước tới cốc lên đầu thằng nhỏ tóc đỏ rồi phì cười.

- Bớt giãi bộ. Tò mò thì cứ đường hoàng mà chờ người ta tới đi.

- Ai nói đệ tò mò!

Thằng nhỏ tóc đỏ chống ché, thẳng nhóc vẫn cố tình nhìn vào sách không quay ra, gương mặt nó có xu hướng chuyển màu sang sắc hồng khá nghi.

- Đệ mới không hiếm lạ gì con ma ốm ấy!

- Không lên nhìn mà biết người ta gầy gò.

Nguyệt Như lại càng buồn cười. Nàng vỗ vỗ hai tay vào nhau.

- Rồi rồi, quay hết ra đây! Giới thiệu với mấy đứa chút. Đây là con trai của Như Dương nương nương tên là Như Hà, năm nay mười tuổi. Từ giờ Như Hà sẽ ở đây với chúng ta, mấy đứa mau làm quen với nhau đi.

- Ai thêm làm quen với hần..

Vẫn là thẳng nhóc tóc đỏ hung hăng nhất. Nguyệt Như tiến tới vỗ vỗ lên mái tóc dựng lông nhím của nó.

- Đệ mà còn gầy rắc rồi ta sẽ gửi đệ sang cung Tà thần học tập. – Thẳng nhóc hơi co rúm lại. – Đệ đầu tiên, mau chào Như Hà đi.

- Không..

- Phục Minh! Có nghe ta không thì báo!

Phục Minh âm ức quay ra. Như Hà nhìn thẳng nhóc cao hơn mình nửa cái đầu giờ bàn tay to tướng của nó ra mà tưởng tượng như thế nó chuẩn bị cho mình một táng. Giọng Phục Minh râm rì nhỏ xiu.

- Phục Minh.

- Chào cậu.

Như Hà cười cười, đuôi mắt dài của nó cong lên. Phục Minh cảnh giác lùi lại, thẳng nhóc lườm nó.

- Đứng hồng đừng Tâm thuật lên tới.

- Hửm?

- Tránh xa tôi ra một chút.

- Được thôi.

Như Hà cũng chẳng để ý lắm, đối diện với sự ghét bỏ của mọi người nó đã quen rồi, nó tự mình lùi về sau một bước. Phục Minh gật gù nhìn nó ra điều "cũng biết thôi thế đấy".

Đẳng sau Phục Minh, thẳng bé thứ hai cũng bước lên, gương mặt nó có tới bảy phần tương tự Phục Minh.

- Tế Mộng.

Tế Mộng cười, không nhiệt tình cũng chẳng xa cách chào một tiếng.

- Chúng ta bằng tuổi.

- Tôi biết.

Như Hà gật đầu, nó đã nghe Phù Du kể về mấy người anh em của nàng rất nhiều lần đến độ giờ nhìn qua nó cũng có thể đoán được họ là ai. Nhưng vì phép lịch sự nó vẫn để họ tự giới thiệu.

- Đệ là Nhục Ngôn.

Người thứ ba tiến tới là một cậu nhóc tròn tròn mập mập tựa như cây cải trắng di động, Nhục Ngôn cười lên để lộ hai lúm đồng tiền nhỏ xíu duyên dáng.

- Đệ là Nhục Thụy.

Đứa nhỏ nhất trong cả đám tiến tới, nếu Nhục Ngôn giống củ cải trắng thì Nhục Thụy hết như mớ cải xanh, gầy gò và yếu ớt, có lẽ cậu ta chỉ khá hơn Như Hà một chút. Vừa nhìn Như Hà đã nhận ra, cậu nhỏ này mới là con ma ốm thực sự.

Bốn người đã qua giờ chỉ còn một người duy nhất từ đầu tới cuối vẫn yên vị ngồi đó, chăm chú đọc sách và thực sự bỏ ngoài tai mọi việc. Nhìn góc nghiêng xinh đẹp trên gương mặt cậu ta, Như Hà nghĩ thầm, đây hẳn là anh trai song sinh của Phù Du, thần đồng Diên Họa rồi.

Nếu những kẻ khác đều làm bộ làm tịch thì Như Hà có thể căi chắc Diên Hoà thực sự chẳng tỏ mò gì về nó, như một con Không tước kiêu ngạo cậu ta coi mọi thứ đều là dưới tầm bản thân và không đáng để mắt tới. Một người vừa đẹp vừa thông minh dù tính cách có tệ đến cỡ nào cũng vẫn làm Như Hà chú ý, nó bước tới giờ tay ra.

- Diên Hoà?

Diên Hoà cuối cùng cũng ngược lên, đôi mắt màu xanh biếc mở hoặc lạnh lùng nhìn vào Như Hà. Chạm phải ánh mắt cậu ta Như Hà thấy mình nên suy nghĩ lại, này không phải là không chú ý, Diên Hoà thực sự ghét nó. Khoé miệng Diên Hoà nhếch lên mỉa mai.

- Con trai Như Dương nương nương?

Giọng cậu ta mang rõ vẻ chế giễu.

- Cà người lẫn nét coi như cũng đồng điệu. Xấu như vậy.

Như Hà bật cười, vẻ ngoài của nó đúng là xấu xí, một bộ phục trang mới chẳng thể thay đổi điều này. Nó thụ bản tay lại, người này có ác cảm với nó cũng phải, cậu ta thương Phù Du nhất mà. Diên Hoà không ngờ như Phù Du, cậu ta thừa thông minh để hiểu được việc làm của Như Hà thực sự có ảnh hưởng rất xấu đến Phù Du, mọi chuyện sẽ không kết thúc đơn giản như thế.

Và đúng thế thật, dù Nhật Đế đã cố hết sức nhưng không phải chuyện gì cũng nằm trong tầm tay ngài. Kỳ thi Thất thần được Nhật Đế mở ra với hy vọng tìm kiếm hiền tài cũng là cơ hội cho rất nhiều đứa trẻ khác, con cháu của những vị thần ở Đông cung ghi danh vào bảng Phong Thần mà chúng hằng mơ ước. Biết trước việc bày đứa trẻ mình nuôi lớn tham gia dự thi sẽ có nhiều điều nghi kỵ, Nhật Đế đã cố gắng công khai mọi hoạt động diễn ra trong kỳ thi, ngờ đâu đến khi có chuyện chính việc làm này lại khiến ngài gặp rắc rối. Thông tin có kẻ gian lận trong kỳ thi nhanh chóng lan truyền như đám cháy không thể dập tắt, mỗi ngày đều có rất nhiều người cầu kiến, nói bóng gió có, can gián thẳng mặt có, nhất nhất đều liêu chết khuyên ngăn Nhật Đế nên vì Đông cung mà giữ lấy sự công bằng liêm chính khiến vị vua trẻ tuổi đau đầu không thôi. Từ khi lên ngôi ngài đã không có nhiều sự ủng hộ, ngài biết nếu giữ ngài bao che, tự phong thần theo ý muốn của bản thân thì tất cả vẫn phải thuận theo nhưng sự bất mãn của họ thì sẽ còn mãi, ngài không muốn những đứa trẻ của mình sẽ phải chịu đựng sự bất tín nhiệm như ngài đã từng. Ngài muốn chúng có thể đường đường chính chính trở thành một vị thần mà không ai có thể thách mắc.

Chuyện rắc rối ở kỳ thi người ngoài nhìn vào chỉ biết bài thi của Phù Du có vấn đề, người ta đồn rằng vì muốn trở thành thần năng đã dùng thuật che mắt để gian lận, sau đó lại cáo ốm ở phủ trốn tránh, muốn bao nhiêu mờ ám đều có bấy nhiêu. Phù Du bị gọi lên chính diện tham tra rất nhiều lần nhưng dù kết quả như thế nào mọi người đều không tin. Sau nhiều tuần một môi không còn cách nào khác Nhật Đế đành ra lệnh tổ chức hội thi lần hai. Để tránh tình trạng gian lận kỳ thi này được diễn ra hết sức gấp rút và không hề có sự chuẩn bị trước, cũng chẳng ai chú ý tới việc danh sách thí sinh lại nhiều thêm một người nữa cả.

Hai ngày thi trôi qua, thêm một tuần để chấm bài kết quả rất nhanh đã có. Các vị thần lớn nhỏ lập tức nhón nháo cầu kiến xin Nhật Đế mau chóng công bố danh sách bảng vàng. Nhật Đế phẩy tay, được, cứ theo ý các vị.

Danh sách hàng trăm cái tên nhưng người ta chỉ chú ý bảy cái tên đầu tiên, đứng ở vị trí đầu bảng là một bất ngờ với hầu hết mọi người. Điểm tuyệt đối? Không phải thần đồng Diên Hoà mà là... Như Hà? Kỳ nhân này là ai? Vị tiểu quan canh bảng rất vui vẻ báo, đây là con trai của Như Dương nương nương mới đón về, trước lạ sau quen, mọi người sẽ được gặp y sớm thôi. Đòi lại tất thấy càng chấn kinh hơn, Hữu thần nương nương chẳng có chồng sao đã có con, đứa con này từ đâu rơi xuống? Vị tiểu quan ngẫm nghĩ hồi lâu mới báo, có khi y mọc dưới đất lên cũng nên.

Các vị trí tiếp sau đó lần lượt thuộc về Diên Hoà, Dạ Đằng, Tế Mộng, Nhục Ngôn, Phục Minh và Nhục Thủy, những vị thần lớn nhỏ khác thoáng chốc trở nên thất vọng, thi đến hai lần ngoài con trai của Như Dương nương nương vẫn chẳng có kẻ ngoại lai nào tiến được vào danh sách phong thần. Nhưng rất nhanh sau đó họ đã lấy lại tinh thần khi nhận ra cái tên của Phù Du bị đẩy tới tập tới vị trí thứ mười một, họ gật gù báo nhau, tổ chức thi lại thật quá đúng đắn, những kẻ không xứng đáng nên bị loại cho sớm mới phải.

- Là muội làm bài không tốt.

Phù Du cười, gương mặt nàng nhợt nhạt. Từ sau đợt bị triệu tập điều tra quá nhiều năng sinh bệnh, chưa kịp khỏi đã phải tham dự kỳ thi lần hai. Không thể không nói trận ốm này đã góp một phần lớn công lao cho kết quả tệ hại mà nàng nhận được. Đầu chóng mặt hoa Phù Du vẫn hi hi cười.

- Ca được hạng nhất luôn đó.

Nàng giờ tay ra đầu với Như Hà.

- Thật giỏi! Muội vui lắm.

- Ngốc à.

Trái lại Như Hà không hề vui, nó nhìn nàng chăm chăm.

- Muội cười cái gì, buồn thì cứ nói ra...

- A. Lỡ lắm à?

Phù Du ngần ngừ sờ sờ hai má mình, nụ cười có năng có chút héo đi.

- Muội chỉ tiếc có chút xui thôi. – Nàng khẳng định. – Thật đấy.

Nhìn Như Hà có vẻ vẫn chưa tin nàng vội giải thích thêm.

- Vì ngoài muội ai cũng đổ hết cả nên muội hơi tiếc chút thôi. Sau này mọi người đi làm thần hết ai sẽ chơi với muội... Nhưng tính lại, đúng là chỉ có bảy vị trí mà mọi người đều xứng đáng hơn muội. Muội ham chơi như vậy sao có thể trở thành một vị thần tốt được...

Nàng ngưng ngưng cười, phía đối diện nàng Như Hà không biết nên nói gì mới phải. Nói nàng đừng cười vì nó khó chịu lắm? Nói xin lỗi nàng, chỉ vì nó mà nàng bị đẩy ra khỏi vị trí xứng đáng thuộc về nàng? Nói nó biết nàng sẽ là một vị thần tốt vì nàng yêu Đông cung tới thế? Hay nói gì...

- Không..

Cuối cùng nó làm bầm. Chẳng kịp để Phù Du có thể nghe rõ, phía ngoài cổng đã có một tiểu quan nho nhỏ lon ton chạy vào.

- Hà công tử, điện hạ cho triệu kiến ngài.

Phù Du chớp chớp mắt nhìn nó. Nàng háo hức báo.

- Chắc chắn là điện hạ muốn thưởng cho ca! Hà của muội quá giỏi! Như Hà ca ca, ca nhất định phải làm thật tốt đấy nhé!

Nói rồi nàng vui vẻ vờng tay ca ôm chặt lấy nó, hương sữa ngọt ngào phả ra từ vòng tay nàng siết trái tim Như Hà thắt lại, nó mừng lung ngược lên nhìn một nơi nào xa lắm.

- Được. – Nó mơ hồ báo. – Ta sẽ làm thật tốt.

Tại đại điện hôm ấy Nhật Đế cho lệnh triệu tập bảy thí sinh giữ vị trí đầu trong kỳ thi vừa rồi cùng những vị thần chủ chốt khác của Đông Cung bao gồm Đế sư Trần Trọng. Tả thần Hữu thần cùng ba vị thần khác là thần nhân của những thí sinh xếp hạng từ tám tới mười. Tất thấy mọi người đều yên vị ngồi, chỉ còn bảy đứa trẻ đứng đó giữa điện, Nhật Đế cúi đầu nhìn chúng bằng con mắt đầy yêu thương.

- Chúc mừng các con, - Ngài nói. – Những tài năng mới của Đông cung. Cảm ơn các con đã cố hết sức mình để hoàn thành bài thi với kết quả tốt như vậy.

Bảy đứa trẻ nhất loạt cúi người cảm tạ ngài, Nhật Đế lại nói tiếp.

- Từ trước kỳ thi chúng ta đều biết, kỳ thi này được lập ra nhằm tuyển chọn người tài xứng đáng ngồi vào vị trí Thất thần. Có bảy vị thần mới bao gồm Phong thần, Mộc thần, Thủy thần, Hoả thần, Địa thần, Lôi thần và Nguyệt thần, chúng ta sẽ căn cứ vào thiên hướng năng lực của các con để chọn lựa cho xứng đáng. Vừa tháng sau, lễ Phong thần sẽ được diễn ra trên đỉnh Vải vụng và các con sẽ chính thức có tước vị của bản thân, chính thức làm việc để xây dựng cũng như bảo vệ Đông cung ta ngày một lớn mạnh. Các con đã nghe rõ chưa?

- Chúng thần nghe rõ.

Bảy đứa trẻ cùng đáp, giọng của chúng vang vọng khắp bốn bề của đại điện.

- Vẫn còn ba vị trí từ tám tới mười, ta nhận thấy đó cũng đều là những nhân tài của chúng ta. – Nhật Đế hướng tới ba vị thần khác là thần nhân của những đứa trẻ kia. - Vậy nên hôm nay ta mời các vị tới là để bàn về tương lai của con em mình. Ta cho các vị quyền lựa chọn, hiện tại vẫn còn những vị trí trống thuộc Bình bộ, Hình bộ cùng Thái y viện, Phu từ viện, ta có thể cùng lúc Phong thần cùng dịp với Thất thần cho họ. Mặt khác nếu các vị muốn chúng ta cũng có thể đợi ba thí sinh ấy trưởng thành rồi tìm một vị trí thích hợp khác. Dù các vị có quyết định thế nào ta vẫn ủng hộ.

Ba vị thần quay ra nhìn nhau tới lui, cuối cùng họ cùng đứng dậy tạ ọm Nhật Đế và bầy tồ, được Nhật Đế sắp xếp là phúc phận cho con cháu của họ. Nhật Đế mỉm cười hiền hậu, lời qua tiếng lại mọi người đều vui mừng, đúng lúc ấy thì có người đứng dậy.

- Điện hạ, ta không đồng ý.

Là Hữu thần nương nương, Nhật Đế thôi không cười nữa, ngài quay lại nhìn cận thần của mình. Đã vài tuần ngài không gặp Hữu thần, hôm nay Hữu thần mặc trên mình một bộ xiêm y thêu hoa vàng quý phái, mái tóc nâu búi cao cài trâm ngọc,

giương mặt xinh đẹp của bà điểm tỉnh lạ thường.

- Thừa điện hạ, ta không đồng ý.

Hữu thần nhắc lại.

- Như ngài vừa làm, điện hạ. Ngài hỏi những vị ở đây về sự sắp xếp của họ cho tương lai con cháu, thiết nghĩ ngài cũng muốn hỏi qua ý kiến của ta.

Đôi mắt bà đưa xuống nhìn đứa con đã mấy tuần không thấy mặt, kỳ lạ là thời gian cũng chẳng thể xóa bớt cảm giác chán ghét trong lòng bà.

- Ta không muốn con trai mình trở thành một phần của Thất thần. Với cương vị là mẹ, ta tuyệt đối không đồng ý!
- Kia, Hữu thần...

Phần đa mọi người đều xôn xao, Nhật Đế vô cùng phiền muộn, ngài vốn nghĩ qua mấy tuần Hữu Thần đã nghĩ thông suốt ai dễ sự tình lại không phải vậy. So ra, mặc dù là người trong cuộc Như Hà lại điểm tỉnh hơn cả, nó quá hiểu mẹ mình chắc chắn sẽ ngăn cản, bà tuyệt đối không thể tro mắt nhìn một đứa như nó đi lên đài Phong thần rồi vượt ra khỏi tầm kiểm soát của bà.

Nó im lặng không đáp gì chỉ lặng lẽ nhìn Nhật Đế, Nhật Đế thì rất đau đầu. Hữu thần đối diện người tỏ rõ vẻ quyết liệt.

- Trước khi nó trưởng thành, ta vẫn là người giám hộ của nó. Điện hạ, chẳng nhẽ người bỏ qua mong muốn của một người mẹ như ta.
- Hữu thần, ngài làm sao vậy?

Nhìn tình cảnh này Đế sư không nhịn được bước ra. Đế sư Trần Trọng có nguyên thân là một con rùa vàng, là người học cao biết rộng ông là thầy dạy của Nhật Đế cũng là người được cả Đông cung kính trọng. Mấy trăm năm qua, Đế sư đều yên vị tại Thủy cung của mình dưới biển sâu không hề xuất hiện, việc Phong thần lần này có vẻ là một việc rất hệ trọng nên Nhật Đế mới viết thư khẩn cầu ông một lần nữa tái xuất ở Đông cung. Đột chảm thì vừa rồi Trần Trọng cũng có mặt, lần đầu tiên trong cuộc đời mình ông từng kinh ngạc đến thế khi đọc được một bài thi dài mười trang giấy của một đứa trẻ cũng chỉ mới mười tuổi, ông không sao tin nổi thiếu niên mười tuổi lại có thể phóng bút ra một tuyệt tác kinh điển nhường vậy, "người này trí tuệ phi thường, nếu có lòng phụ tá Đông cung chắc chắn là phúc ngàn năm cho hậu thế!". Trần Trọng đã tâu lên Nhật Đế như vậy. Khi biết thiếu niên kia là con của Như Dương nương nương, Trần Trọng chỉ tâm tắc khen ngợi, quá là hồ mấu sinh hồ tử, tài giỏi hơn người chứ nào nghĩ tới ân tình sau đó. Vậy nên giờ đây khi thấy cảnh trước mắt Trần Trọng không nhịn được nhu mày, Như Dương lại muốn gì đây?

- Ta đã nói rất rõ ràng.

Như Dương cao giọng ngắt đầu.

- Mong muốn duy nhất của ta là ngài trả nó lại cho ta! Ta tuyệt đối không đồng ý cho nó trở thành thần!
- Hữu thần. – Nhật Đế thờ dài. – Ta biết mẹ con ngài còn nhiều khúc mắc nhưng đây là chuyện quan trọng của Đông cung, ta mong ngài không để tình cảm cá nhân ảnh hưởng.
- Chính là vì nghĩ cho Đông cung ta mới phải làm vậy! Con ta ta biết! Nó, tuyệt đối không thể thành thần!

Một tiếng cười nho nhỏ vang lên phá vỡ bầu không khí nghiêm trọng hiện tại, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn ra. Như Hà xua xua tay.

- Con xin lỗi. – Nó cúi đầu. – Con không nhịn được!

Đôi mắt nó ngó về phía Hữu thần đầy chế nhạo. Trước nay mẹ luôn cố gắng vạch rõ với nó ra về đứa con gớm ghiếc là nó không phải do bà sinh ra. Chẳng ngờ một ngày nó có thể thấy bà đứng trước tất thảy mọi người ra sức khẳng định bà là mẹ nó và phải được quyền quyết định cuộc đời nó. "Con ta ta biết?" Thật khôi hài!

Ánh mắt Như Dương nương nương quay lại nhìn nó lạnh băng, giọng bà vang lên cứng ngắt.

- Điện hạ. Nếu ngài không chấp nhận yêu cầu của ta, vậy phong nó là thần đi! Ta, sẽ từ chức!
- Hữu thần!
- Chỉ một! Ngài chọn nó hay chọn ta!
- Mẹ đừng làm Điện hạ khó xử.

Đang lúc giương cung bạt kiếm Như Hà lại đứng ra. Được Nguyệt Như chăm sóc mấy tuần qua, bộ dáng của nó cũng bớt xấu xí và ốm yếu như trước, mái tóc bạc dài tới hông được nó túm gọn sau lưng, phong thái đầy vẻ ung dung tự tại.

- Điện hạ.

Nó cúi đầu.

- Dầu gì Hữu thần cũng là mẹ con, bà ấy có nói gì cũng phải. Mẹ con nói con không thể thành thần, con hoàn toàn chấp nhận. Con, sẽ không thành thần!

Đôi mắt xéch của nó nhếch lên, Hữu thần nhìn nó đầy nghi ngờ. Khóe môi nó mơ hồ nhướn cao, nụ cười như có như không ôn hòa ẩn hiện.

- Là phận làm con, con đâu thể chống lại mẹ mình. Mẹ, mẹ không muốn con cùng trở thành thần với mẹ ở Đông cung này đúng không?

Hữu thần không nói gì, nhưng sự im lặng của bà cũng chính là lời đồng ý. Như Hà cũng chẳng bận tâm, nó vui vẻ gật đầu.

- Được, thế con không làm. Con sẽ quay về Tây phương!
- Cái gì!

Đế sư hốt hoảng thốt lên. Như Hà cúi đầu chào ông.

- Trước khi đến đây, thánh tổ cao Tây phương đã từng mời con trở thành Thần thống thái của một tổ chức mới được gọi là Tây viện. – Nó ung dung nói. – Con đã từng từ chối người, nhưng giờ con nghĩ lại rồi. Tây phương cũng tốt mà! Mẹ không muốn cùng con làm thần ở Đông cung vậy mẹ cứ ở lại, con sẽ về Tây phương.

Biểu hiện này người ngoài nhìn vào chỉ thấy đứa trẻ này quá kiêu ngạo nhưng Đế sư thì không. Ông biết rõ đứa trẻ mười tuổi này là kẻ tài giỏi, giờ thần tử phương đều rất vui lòng nếu có thể chiêu nạp nó phụng sự cho mình. Tinh thể của Đông cung bấy giờ cũng chẳng mấy khả quan, thứ Nhật Đế thiếu nhất chính là những hiền tài vì ngài mà dốc lòng, nếu giữ được nó thì còn gì tốt hơn. Chẳng biết vì lý gì Hữu thần nương nương lại chẳng biết trái phải như thế, Đế sư vội vã đứng lên.

- Đứa trẻ con đừng quyết định vội. – Ông quay lại nói với Nhật Đế. – Điện hạ, ngài không thể để cậu bé quay lại Tây phương!
- Ai nói cho nó về Tây phương!

Hữu thần gặng dừ nói. Như Hà nhìn bà như thấy điều lạ.

- Mẹ, mẹ đã không chấp nhận con ở Đông cung mà lại không cho con về Tây phương là sao? Chẳng nhẽ mẹ muốn nhốt con lại Hữu thần cung suốt đời. – Nó cười lạnh lẽo rồi ngậm nga. – Hình như là con không muốn đâu. Từ đầu đến giờ mẹ chưa từng gọi tên con một lần, có lẽ mẹ cũng đâu biết con tên là gì đâu! Không phải Nareicia... - Như Hà thì thầm - Nareicia chết rồi!

Đang sau lớp vỏ bọc ôn hoà, gai nhọn cuối cùng cũng lộ ra. Như Dương nương nương mở lớn đôi mắt nhìn đứa con của bà giờ cao vuốt sắc. Nó đang tuyên chiến với bà, gương mặt xấu xí ấy bảo, có chết con cũng không làm theo ý mẹ!

- Mày...
- Điện hạ!

Không để Hữu thần lên tiếng, Như Hà đã nói tiếp.

- Ngài cũng không muốn mất đi Hữu thần, vậy ngài đâu có quyền giữ con lại nơi đây. Con sinh ra ở Tây phương, hãy cứ để con trở về nơi ấy!
- Như Hà...
- Ngài không thể phong con làm thần, ngài lấy gì níu con ở lại. Nhật Đế, ngài hiểu con nói gì không?

Nhật Đế nhu mày, ngài nhận ra lời nói của Như Hà rất lạ lùng, dường như nó đang ngầm ám chỉ một điều gì đó. Ngài nhìn thẳng vào nó và hỏi.

- Nói đi! Con muốn gì?

Chỉ đợi có thể, Như Hà mỉm cười, đôi mắt cong cong, nó cung kính cúi đầu.

- Xin ngài hãy lập Phù Du làm thần! Chỉ cần muội ấy trở thành thần, con nguyện ý đổi một đời phò tá ngài mãi mãi! Quyết không nuốt lời!

Từng con mắt tròn lên vì bất ngờ, những vị thần quay nhìn nhau ố á, giữa đại điện bóng lưng gầy của đứa trẻ vẫn kiên định.

Nợ nần không thể nói bằng lời, yêu thương cũng đâu chỉ chót lưỡi đầu môi. Đổi một đời lấy nụ cười của Nàng, nó cam tâm tình nguyện!

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 9: Phong thần

Cho tới tận hai tuần sau khi đã yên vị trong lễ nhận chức ở đài Vải Vọng, Phù Du vẫn cảm thấy mọi sự không ổn. Ngày ấy sau khi nghe tin nàng được chọn vào Thất thần Phù Du đã vô cùng ngạc nhiên, nhưng khi biết chức vị ấy là Hà nương cho thì ngạc nhiên đã biến thành hoảng hốt. Nàng vội vã chạy đi tìm, khi tới nơi Như Hà cùng với những đứa trẻ được Nhật Đế triệu tập cũng vừa trở về từ chính điện.

Chúng đi thành nhóm, đây là lần đầu tiên chúng không bỏ mặc Như Hà một chỗ. Phục Minh và đầu bút tai, thằng bé có vẻ tổn rất nhiều thời gian suy nghĩ khổ sở mới đi đến được một quyết định, nó vỗ vai Như Hà.

- Như Hà!

- Hừm?

Như Hà giật mình quay lại.

- Ta đã nghĩ kỹ rồi!

Gương mặt Phục Minh rất nghiêm túc, Như Hà nhướn mắt chờ đợi.

- Ta tha thứ cho ngươi!

- Hà?

Như Hà vừa buồn cười lại vừa khó hiểu nhìn thằng bé, nó thì vẫn giữ nguyên vẻ trang trọng vậy.

- Ta đã từng nghĩ ngươi rất xấu. Nhưng qua hôm nay... Ngươi dám trao chức thần cho Phù Du. Được! – Nó đập mạnh vào vai Như Hà. – Coi như cũng có khí phách! Xứng đáng để được chơi với ta!

Suýt bị nó vỗ cho ngã dập mặt Như Hà chẳng biết nói sao. Đứng lúc ấy Phù Du chạy nhào tới.

- Sao ca lại làm thế! Muội không lấy! Đi gặp điện hạ! Muội không lấy! Ca thật kỳ cục!

Gương mặt bụ bẫm của nàng đỏ gay, có vẻ tám năm sống trên đời chưa bao giờ Phù Du giận dữ thế. Nàng bám chặt lấy tay Như Hà nửa lời nửa kéo nó đi.

- Ca, mau đi...

- Muội bình tĩnh đi nào!

Như Hà nhủ mày, nó vỗ vỗ lên tay nàng ý bảo nàng thả tay nó ra.

- Không! Phải mau lên không không kịp! Ca đi gặp điện hạ với muội! Mau...

- Phù Du!

- Ca đi với muội...

- Muội đang làm đau tay ta đấy.

Như Hà lớn tiếng nói, Phù Du vội vã buông tay nó ra, gương mặt đỏ ửng của nàng thoát cái trắng nhợt, nàng lúng búng tội nghiệp.

- Muội xin lỗi...

- Không sao.

Như Hà xoa tay bình thần.

- Muội bình tĩnh lại chưa?

- Muội...

Phù Du bối rối. Đám trẻ đang tụ lại xung quanh chăm chú nhìn nàng như sợ nàng lại bùng nổ lần nữa. Mặt xụ xù nhưng giọng nàng vẫn rất cương quyết.

- Ca, ca đi cùng muội tới gặp điện hạ nhé. Muội không thể trở thành thần. Rõ ràng chức vị này là của ca, muội sao có thể...

- Con ngốc!

Đúng lúc ấy thì Diên Hoa lên tiếng. Cậu ta khinh bỉ nhướn mày.

- Thần vị mà có thể qua trả lại như đồ chơi vậy sao. Dẫu muội có không cần nhưng mệnh lệnh của Điện Hạ đã ban ra, muội muốn người thu lại thế nào!

- Nhưng rõ ràng chức vị ấy là của Hà! Hà đã xếp thứ nhất! Diên Hoa, ca cũng biết mà!

- Ta biết cái gì!

Diên Hoa lạnh lùng nói.

- Biết rõ nếu không có hấn làm loạn chức vị thần chắc chắn là của muội? Biết rõ nếu không vì hấn muội đã không bị người khác hoài nghi và đâm tiếu như thế? Biết rõ hấn chỉ đang trả lại vị trí hấn không thể ngồi nổi mà làm bộ cao thượng, hay biết rõ đâm ngốc các người chỉ biết một mà không biết hai? Muội nói ta phải biết rõ cái gì!

- Cậu nói ai ngốc!

Chưa kịp Phù Du phản ứng Phục Minh đã nổi xung lên. Diên Hoa lừ mắt.

- Còn phải nói ra?

- Không, tất cả là tại đệ...

Đứng trong góc khuất, Nhược Thuý yếu ớt giờ tay lên.

- Chức vị này chỉ có đệ là không xứng đáng nhất. Phù Du từ vờ giỏi hơn, vừa khỏe hơn đệ... Nếu có đi gặp điện hạ phải là đệ đi mới phải...

- Mấy người ngu thật à! Chức vị là thứ đẩy qua đẩy lại được sao! – Diên Hoa giận dữ chỉ vào Nhược Thuý. – Còn đệ, có lòng như thế tại sao lúc này ở trước mặt điện hạ đệ không nói ra! Đừng có giả bộ!

- Không, đệ...

- Diên Hoa! Cậu quá đáng lắm rồi đấy!

Phục Minh hắt tay Diên Họa ra.

- Đừng có trút giận vào Nhưộc Thủy! Chẳng qua là cậu đang ghen tỵ! Cậu nghĩ chúng tôi không biết à! Trước nay cậu luôn xếp ở vị trí thứ nhất, lần này bị Như Hà vượt lên, cậu chỉ đang đổ kỵ, không cam lòng thôi! Đồ xấu bụng nhà cậu có gì tốt chứ...

- Cậu!!

Giương mặt xinh đẹp của Diên Họa nhột hân đi, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy gấu áo như cổ kim lỏng không lao vào Phục Minh. Tề Mộng vội cản Phục Minh trong khi Nhưộc Ngôn thì ôm chặt lấy Diên Họa, bầu không khí phút chốc sặc mùi khói lửa. Đúng lúc ấy giọng Như Hà thông thả vang lên.

- Tôi thấy Diên Họa nói có gì sai đâu.

- Cái gì!

- Tôi bảo Diên Họa nói chẳng sai gì hết.

Như Hà chậm rãi lặp lại.

- Chức vị ấy vốn dĩ thuộc về Phù Du, cũng là tôi gây ra chuyện có lỗi với muội ấy, giờ hoàn chức về đúng vị thì có gì sai đâu.

- Không, ca ca...

- Và chính xác thì tôi cũng không thể ngồi lên chức thần ấy.

Như Hà nói lớn hơn cất ngang lời Phù Du, nó quay người lại dùng đôi tay nắm chặt lấy bàn tay nàng.

- Mẹ ta sẽ không bao giờ đồng ý cho ta trở thành thần. – Nhìn thẳng vào đôi mắt nàng, Như Hà nghiêm túc nói. – Muội hiểu rõ hơn ai hết mẹ căm ghét ta thế nào...

Phù Du muốn lên tiếng phản bác nhưng ký ức về cái tát cháy lửa phút chốc thôi bùng lên trong tâm trí nàng, nàng nín thinh nhìn Như Hà chăm chăm.

- Nếu ta cố chấp muốn trở thành thần chẳng biết mẹ ta có thể làm ra chuyện gì nữa. Muội cũng không muốn ta lại biến mất một lần nữa phải không?

- Không...

Nàng sợ hãi nủ lấy đôi tay Như Hà, nó mỉm cười vỗ vỗ tay nàng trấn an.

- Vậy nên muội hãy trở thành Thần vì ta. Một vị thần tài giỏi dù sức bảo vệ Đông cung này, một vị thần bảo vệ ta.

Ánh nắng chiều chiếu xiên xiên hắt lên gương mặt thiếu niên một màu chói lóa, mái tóc bạc khẽ bay trong gió, thiếu niên nghiêng người trao lên vầng trán nàng nụ hôn ước hẹn.

Thiếu niên nói, ta xin nàng sẽ bảo vệ ta.

Đổi lại một đời ta sẽ bảo vệ nàng.

Bảo vệ thứ mà nàng thương yêu.

Những lời này thiếu niên không nói...

Trong một ngày nắng đẹp, chức vị thần được phong lên, Thất Thần thành lập, đài Vải Vọng chặt kín người, một dịp lễ long trọng mà ngay cả thánh tối cao Tây phương, lãnh chúa Nam Thành và chủ nhân Bắc Điện cũng được mời tới. Dạ Đăng trở thành thủ lĩnh bảy người với chức vị Phong Thần, được trao cho một cây quạt gọi gió làm pháp bảo. Diên Họa trở thành Mộc Thần, cầm mộc trượng phủ xanh muôn nơi. Nhưộc Thủy là Thủy Thần nắm trong tay dải lụa ban nước, Nhưộc Ngôn được phong làm Địa Thần ôm cây đàn thấp lù xì về núi non. Phục Minh là Hỏa Thần có pháp bảo là vòng lửa vĩnh cửu. Tề Mộng trở thành Lôi Thần với khiên giáo điều khiển sấm sét, người cuối cùng được gọi tên là Phù Du. Nàng được phong danh Nguyệt Thần, mang ánh sáng chiếu rọi đêm tối, khoắc lên mình cây cung Bán Nguyệt, là vị thần giữ cân cân thiên địa cân bằng bóng đêm. Giấy phút xung danh được quệt lên trán vết chu sa đỏ thẫm nàng vội vã kiểm tìm một hình dáng quen thuộc, trong nắng và gió, giữa lúc chuông ngân vang dồn dập, ở một góc khuất bình yên Hà của nàng đứng đó nhìn nàng đầy âu yếm và yêu chiều.

Sau lễ phong chức và chúc tụng rình rang, khó khăn lắm mới thoát được khỏi vòng vây của mọi người Phù Du lập tức ngó lại thế nhưng ở nơi góc khuất ấy Hà của nàng đã biến mất từ bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Thiếu niên tài hoa

Giữa khu rừng rìa núi, Như Hà đứng đó cùng một vị khách thân quen mà rất lâu rồi nó mới gặp lại. Nó nhìn người, người cũng ngắm nó, cả hai lặng im một hồi cuối cùng người lên tiếng trước.

- Nareicia, con sống ở Đông cung có vẻ không tệ.

Một tiếng Nareicia nghe thật thân thiết, Như Hà nhận ra dấu thời gian đã trôi qua lâu thì thánh Fly vẫn là người duy nhất gọi vang cái tên ấy mà không khiến nó có cảm giác ghét bỏ. Đứng trước mặt nó thánh Fly cười cười, hôm nay người là khách mời danh dự ở nơi này. Như Hà đã từng nghĩ đến rất nhiều trường hợp rằng nó sẽ gặp người trong các hoàn cảnh khác nhau, những ngày bị giam cầm không ít lần nó đã cầu nguyện, xin người hãy cứu nó, đâu có phải quý gối nó cũng muốn xin người. Nhưng sự thật thì tàn khốc, thất vọng và oán hận nuốt chửng nó trong đau đớn tuyệt vọng, đập tan tất cả những ký ức đẹp đẽ trước kia giữa nó và người, khiến nó đã từng nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ có thể tha thứ cho vị thánh tối cao trước mặt. Vậy mà trong ngày gặp lại chẳng ngờ tới này, nó nhận ra mình vẫn chưa quên đi những yêu chiều ôm ấp của người năm ấy, bàn tay ấm áp duy nhất giờ về phía nó giữa trời tuyết lạnh. Những xúc cảm tiêu cực dường như đã cách xa, nó và người gặp lại hệt như hai người bạn cũ. Hóa ra nó có thể bình thản tới vậy.

- Người có vẻ cũng sống rất tốt.

Như Hà bảo, nó cười ôn hòa, thánh Fly có vẻ vô cùng ngạc nhiên khi thấy nó cười như thế.

- Đúng là con ổn rồi.

Người cười rộ lên, bàn tay ngập ngừng của người cuối cùng cũng có thể thoải mái vỗ lên vai nó.

- Con cao hơn rồi, Nareicia.

- Cũng hơn hai năm rồi.

Như Hà nhún vai.

- Tiếc là con không thể khen người cũng cao lên được. Không bằng nói là may mà người còn chưa già đi.

- Con còn biết đùa cơ đấy.

Thánh Fly bật cười.

- Biết trước con sống tốt thế này, ta nên tiễn con về Đông cung từ sớm mới phải.

- Thật sao?

- Con nghĩ thế nào?

Như Hà nghiêng đầu. Hành động ngây thơ này nó rất ít khi bộc lộ trước mặt người khác trừ vị thánh trước mặt. Cũng như có những suy nghĩ đơn thuần nó chẳng muốn giấu đi.

- Con vốn không định hỏi người, nhưng thực sự con vẫn tò mò.

Cuối cùng nó bảo.

- Ủ?

Thánh Fly mỉm cười chờ đợi.

- Ngày ấy người không giữ con lại... Người... không tin con?

- Con nghĩ thế nào?

Thay vì trả lời thánh Fly lại hỏi lại. Như Hà vẫn lặng thinh nhìn người. Nếu người không đáp chắc chắn nó sẽ rời đi ngay, may là thánh Fly kịp hiểu được điều ấy.

- Ta chỉ có thể nói, Tây phương không phải nơi con cần. Nếu không trở về đây, con nghĩ xem mình sẽ bỏ lỡ điều gì?

Trong giây phút ấy gương mặt ngốc nghếch của Phù Du bất chợt hiện lên trong tâm trí Như Hà, giọng nói véo von cùng tiếng cười vô tư của nàng làm nó nhưng nhớ. Trái tim ấm áp, nét mặt nó cũng chậm rãi thả lỏng, ý cười nhấp nháy trong đôi mắt của thánh Fly.

- Có lẽ con đã có đáp án rồi.

- Cói như có. – Như Hà gật đầu, gỡ dây nó mới hoàn toàn thoải mái. – Nếu từ đầu người đã có ý định để con về Đông cung, người còn mời con làm thần Thông thái? Người đùa con?

- Không.

Thánh Fly đặng hắng, chút ửng đỏ khả nghi ửng lên trên má người, người xấu hổ lăm lăm.

- Chỉ là chút ích kỷ của ta... Thật ra ta không phải tốt đẹp như con tưởng...

- Con đâu có tưởng gì.

Như Hà nhún mày.

- Là người tưởng gì đó?

- Không có gì.

Thánh Fly sờ sờ mũi, người không hề muốn tiếp tục chủ đề này, người hắng giọng lần nữa rồi phẩy tay vào không trung.

- Mừng con đến miền đất mới ta có món quà tặng con.

Từ không thinh người túm ra một cục bóng vắn, hay nói đúng hơn là một con vật đang say ngủ. Người trao vật nhỏ vào tay Như Hà.

- Mèo?

Sờ sờ cục bóng tròn xoe ấm áp trong tay, Như Hà lăm lăm.

- Con mèo này béo quá.

- Không phải mèo.

Thánh Fly buồn cười bảo.

- Là hồ đó. Thần thú Bạch Hồ.

Như Hà nhìn người về nghỉ ngơi, nó túm lấy gáy con vật còn say ngủ nhìn qua ngó lại vẫn chưa thật tin tưởng. Con vật liu riu mở ra đôi mắt nhấp nhem ướt nước rồi "Ngao" lên một tiếng tội nghiệp.

- Có chỗ nào giống hồ?

- Nó còn bé mà.

Thánh Fly vuốt vuốt đầu hồ an ủi.

- Bạch Hồ là một giống loài thần kỳ... Chính nó sẽ giải thích với con.

- Vậy sao.

Như Hà nhún vai về không bận tâm lắm. So ra, với sự thần kỳ còn chưa nhìn thấy nào ấy, nó cảm giác bộ lông ấm áp của hồ ta còn thú vị hơn.

- Hồ có rụng lông không nhỉ?

- Hừm?

- Cạo đi sẽ mọc lại chứ?

- Con đang nói cái gì vậy?

- Đông tới nơi rồi mà lại thiếu khăn...

"Nghéo!!!"

Hồ ta sợ hãi dựng đứng lông lên, Như Hà trông thấy lại càng vui vẻ.

- Đó, lông dày thế này!

- Nareicia... - Thánh Fly yếu ớt phản đối. – Nó là thần thú đấy.

- Vậy chắc ấm lắm!

"Nghéo!!!"

- ...

Nhìn thiếu niên cười vô hại trước mặt không biết sao thánh Fly lại cảm thấy bất lực. Sau rồi chẳng biết nói gì người phẩy phẩy tay.

- Con vui là được!

Cuộc đời oanh liệt của một thần thú cứ thế được quyết định trong tay hai kẻ vô trách nhiệm. Trước khi rời đi, thánh Fly có bảo.

- Đông cung lắm người vậy cũng vui, ta nghĩ mình cũng nên kiếm vài người..

- Người cứ làm những gì người muốn. Nếu người cần con giúp gì xin người cứ nói với con.

- Ta mới nên nói câu ấy chứ. Con không cần ta can thiệp gì sao? Chuyện Thất thần vừa rồi...

- Mẹ con sao?

Như Hà bật cười.

- Con không quan tâm. Một chức tước nhỏ nhoi có đáng gì. Con sẽ tự mình trở thành một vị thần vĩ đại mà bất cứ ai cũng sẽ phải nhớ tên. Con nói được, làm được!

Thiếu niên ngẩng cao đầu kiêu ngạo, khoe mắt xéch cao bất cần, nắng dát lên trên mái tóc bạc vàng hào quang lấp lánh.

Một vị thần vĩ đại.

Thế gian sẽ phải nhớ tên!

- Trùng hồng tâm! Hà công tử - một trăm điểm!

- Người đồng chiến thắng cuộc thi kiếm thuật, Hà công tử!

- Bàng vãng thơ văn, Hà công tử.

- Họa sư kỳ tài, Hà công tử!

- Nhạc sư xuất chúng, Hà công tử!

...

Mười năm dài, Hà công tử nổi lên như một hiện tượng chốn Đông cung, là kỳ nhân tài ba nhất cõi trời phương Đông bấy giờ. Cảm kỳ thi họa, khiến cung chiến lược cái tên được réo lên nhiều nhất luôn luôn là Hà công tử. Điều không nói ra nhưng ai cũng biết, Hà công tử là tâm phúc Nhật Đế hết lòng tin tưởng, mười năm, một nửa thời gian Hà công tử ngụ tại Thủy Tinh cung phần nửa thời gian còn lại y liên tục đi chuyển giữa những chính cung và các cuộc hộ tống họp bàn quan trọng. Mười năm, người ta kháo nhau chắc chắn để giữ chân kẻ hiền, chẳng mấy chốc Nhật Đế sẽ trao tặng cho Hà công tử một vị trí cao quý, chẳng mấy chốc Đông cung sẽ có thêm một vị thần tài giỏi, chẳng mấy chốc... mười năm đã qua. Hà công tử vẫn ở đó cống hiến cho Đông cung như một kẻ bề tôi trung thành. Nhưng cũng mười năm đó, y vẫn chỉ được gọi bằng cái tên Hà công tử.

Hà công tử vô danh vô phận.

Lời thề cao ngạo năm ấy vẫn còn nguyên vẹn.

Tài hoa thiếu niên lạc trời như nước.

Nước chảy về đông chẳng lưu lại gì...

Có ai muốn đọc mẫu chuyện về Zen sau khi gặp Hà công tử thì để lại bình luận nhé, đương nhiên mấy mẫu chuyện nằm ngoài cốt truyện này tớ chỉ đăng trên wp cá nhân coi như là cùng với phúc lợi tốc độ chương. Dưới đây cũng là một mẫu chuyện như vậy.

Nhiều năm sau khi đã xây dựng nên mối quan hệ quân thần khăng khít, trong một bữa tiệc rượu nho nhỏ, khi cả hai đều đã ngà ngà say chẳng biết nhớ đến chuyện gì Như Hà mới quay sang hỏi vị đề quân mình đã phụ tá bấy lâu nay.

- Điện hạ, trước giờ thần vẫn luôn thắc mắc không sao hiểu được. Ngày ấy gặp thần, khi chưa hiểu gì về thần vì có gì người lại lựa chọn tin tưởng thần như thế?

Nhật Đế hơi chau mày, ngài đang có đảo bối trong kỳ ức xem "ngày ấy" mà hiện thần của mình nhắc tới là ngày nào. Cuối cùng ngài mới lờ mờ nhớ ra.

- Chuyện có gì đầu. - Nhật Đế cười từ ái. Bộ đáng cực kỳ vô hại, ngài đáp lời. - Chẳng qua ngay từ lúc mới gặp ta đã thấy cậu vô cùng quen thuộc rồi. Đôi mắt cậu rất giống với đôi mắt một người bạn cũ của ta...

Như Hà hơi nheo mắt, dụi cảm trong y đang giống một hồi chuông cảnh báo mãnh liệt. Nhật Đế thì chẳng hay biết gì cả, nhấp một ly rượu ngài vui vẻ báo.

- "Hà" vốn là một chủ cũn cực kỳ dũng mãnh đấy nhé!

Như Hà:...

Gờ thi y đã biết, sự ngược ngặc của Phù Du là di truyền từ đầu mà ra rồi.

Đích thị là cha con ruột!

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Quyển 2 - Chương 11: Hà công tử tạo phản rồi!

- Mong chúa tể nói lời giữ lời!

Hội nghị kéo dài năm tiếng đồng hồ cuối cùng cũng kết thúc, tất cả những người tham gia đều đồng loạt đứng dậy. Phía bên trái bàn là người của Ma giới, phía bên phải là người của Đông cung. Lần gặp mặt này mỗi bên chỉ gồm hai người, phía Đông cung Nhật Đế dẫn theo Như Hà còn bên Ma giới chúa tể Ma giới tuy tiện đem theo một thị vệ cấp thấp không rõ danh tính.

Chúa tể Ma giới được biết đến với cái tên Nhữ Huyền là con của Ma hoàng và Ngọc Đế, có thể coi như song sinh cùng trứng với Nhật Đế nên bề ngoài hẳn cũng có năm phần tương tự ngài. Khác biệt lớn nhất giữa hai người chính là thần thái, nếu Nhật Đế mang đến cho người ta cảm giác ôn hòa hiền hậu thì Nhữ Huyền lại là một kẻ vương giả cao ngạo và lạnh lùng. Mái tóc đen dài tới gót chân buông xõa tũm tọ, áo choàng đen in đậm điểm hoa đỏ, đôi mắt sồi đen như hắc ín, một bộ dáng "muốn sống đừng tới gần!"

Nhưng cũng chính bởi tính cách này nên xét trên phương diện linh đạo, Nhữ Huyền cư tại Ma giới tài giỏi hơn Nhật Đế rất nhiều, lạnh lùng và quyết đoán, từ khi lên ngôi hẳn đã biến Ma giới mỗi ngày một hùng mạnh hơn. Và cũng vì thế, vị thế của Đông cung luôn bị đe dọa, Nhật Đế đã nhiều lần phải đàm phán trao quyền lợi đổi lấy bình yên cho Đông cung, nhưng cũng không được bao lâu Ma giới lại tiếp tục quấy phá. Nói theo lời Như Hà thì chiến tranh sớm muộn cũng xảy ra và vị chúa tể phe địch chẳng ngại gì giao đấu.

- Ta sẽ suy xét. – Nhữ Huyền hồ hững nói, hẳn vượt lại tay áo dài của mình chạm rãi buồm lồi. – Ít nhất là với điều kiện Nhật Đế người không còn lén lút qua lại với em gái ta.

Giương mặt Nhật Đế thoáng chốc sượng ngất. Chúa tể Nhữ Huyền có một người em gái là công chúa Nhữ Dạ, người này cũng được coi như song sinh của Nguyệt Như. Chuyện tình cảm giữa Nhật Đế và công chúa Nhữ Dạ tuy chưa công khai nhưng cũng đã có nhiều người hay biết, mối tình này đương nhiên chẳng được ai ủng hộ, Đế sư Trần Trọng đã phải rời Thủy phủ thêm một lần nữa chỉ để can Nhật Đế, mong ngài hãy nhìn lên tâm gương của cha mẹ ngài mà suy nghĩ lại. Nhưng tình cảm lại không phải thứ mấy người ta cũng chỉ có thể gạt gài báo y trông thư sinh chứ chịu không ai dám khen y đẹp. Nhưng cũng có lẽ khác biệt là vậy nên vị chúa tể Ma giới mới tỏ ra hững hờ với y, ba lần gặp mặt hẳn đều nhìn y chằm chằm, chằm chú không thèm che dấu. Hẳn là một trong số ít người dám trông thẳng vào mắt y không tránh né, đôi lúc Như Hà thật chỉ muốn hỏi, chẳng lẽ vì khác biệt chủng tộc, chúa tể ngài lại thấy đôi mắt quái dị của tôi dễ nhìn?

Như Hà cũng mặc kệ đôi mắt đen thẳm ấy chằm chằm vào mình. Sau mười năm sinh sống ở Đông cung, Hà công tử yếu ớt bé tí tạo nên ngày nào giờ đã là một thanh niên sắp hai mươi tuổi. Thân hình y dong dong, nước da trắng nhợt nhạt, khác mắt dài nhưn cao, nốt ruồi son ẩn hiện, mái tóc bạc được y dùng lụa đỏ quấn cao, quần áo đơn giản trang sức cũng chẳng có gì, tuy bộ dạng có khá hơn mười năm trước nhưng so với các vị thần khác ở Đông cung y vẫn là gã giữa bầy bạc. Đầu cổ có găng khen ngợi tới mấy người ta cũng chỉ có thể gạt gài báo y trông thư sinh chứ chịu không ai dám khen y đẹp. Nhưng cũng có lẽ khác biệt là vậy nên vị chúa tể Ma giới mới tỏ ra hững hờ với y, ba lần gặp mặt hẳn đều nhìn y chằm chằm, chằm chú không thèm che dấu. Hẳn là một trong số ít người dám trông thẳng vào mắt y không tránh né, đôi lúc Như Hà thật chỉ muốn hỏi, chẳng lẽ vì khác biệt chủng tộc, chúa tể ngài lại thấy đôi mắt quái dị của tôi dễ nhìn?

Kết thúc buổi gặp mặt, Như Hà theo Nhật Đế trở về Đông cung. Ngồi trong kiệu rồng Nhật Đế ngược mắt ra phía ó cửa phía hông kiệu trầm ngâm, gương mặt ngài thoáng buồn.

- Ta không phải là một vị vua tốt...

Nhật Đế lẩm bẩm

- Không giữ gìn được Đông cung cha ta để lại... Thậm chí còn chẳng quản nổi trái tim mình.

Như Hà không nói gì, y chỉ lặng im nghe ngài chia sẻ. Đây không phải là lần đầu tiên Nhật Đế đổ bầu tâm sự cùng y, giữa Đông cung rộng lớn dường như ngoại trừ y ngài chẳng tìm nổi một ai trò chuyện.

- Ta không bỏ được nàng ấy. Nhữ Dạ nói nàng ấy yêu ta... Nàng ấy giữ tay ta ở lại. Ta làm sao có thể phản bội nàng ấy đây...

Đôi mắt Nhật Đế ngẩn lệ, ngài vui mặt mình trong hai lòng bàn tay run rẩy. Vì vua nhân hậu nhưng yếu đuối ấy chẳng biết làm sao với con đường mặt mội phía trước, đứng giữa tình yêu và trách nhiệm hai lựa chọn ấy hóa thành gánh nặng siết chặt con tim ngài. Như Hà thở dài, đôi lúc y thấy Nhật Đế thật tội nghiệp, mang một tâm hồn đa cảm, ngài không phù hợp để ngồi lên ngôi vị chí tôn ca. Y vô nhệ lên vai ngài, giọng y vang lên khê khàng.

- Có thần ở đây. Điện hạ, thần sẽ bảo vệ ngài.

Đưa Nhật Đế trở về chính điện, Như Hà cũng thông thả quay lại Thủy tinh cung. Đây là tòa cung điện y được Nhật Đế ban cho khi tròn mười lăm tuổi, tòa cung ấy khá nhỏ so với cung điện của các vị thần khác, lại xa xôi nên tách biệt hẳn một góc. Lý do vì sao y lại phải nhận một món quà không hoàn mỹ như vậy có lẽ nên hỏi Hữu thần nương nương mẹ y mới phải. Từ lúc Nhật Đế giữ y ở lại Đông cung, day y khiến cung võ lược lại trọng dụng y, người mẹ của y đã đóng chặt cửa Hữu thần cung không bước ra ngoài và thông báo với mọi người nương nương cần bế quan tĩnh tâm. Ai cũng hiểu đó chỉ là màn chiến tranh lạnh giữa mẹ y và Nhật Đế, cho tới khi nào Nhật Đế còn tin tưởng y, mẹ y sẽ không làm hòa. Giữa bối cảnh Đông cung vẫn đang bất ổn, việc mẹ y quay lưng lại với Nhật Đế quả là khó khăn cho ngài, địa vị của ngài ở Đông cung chưa đủ để lấn át ý kiến của Hữu thần nương nương, đầu nương nương bề quan không ra ngoài thì quyền lực trong tay bà vẫn có sức ảnh hưởng lớn. Bằng chứng rõ nét nhất là mười năm rồi, dù y có cố gắng có nào, dù điện hạ trọng dụng y ra sao, dù thế nhân ca ngợi y thế nào chẳng nữa thì y vẫn không thể đoạt lấy một chức thần cho bản thân mình. Y vẫn chỉ là Hà công tử bị mẹ ruột chối bỏ. Và cả thế gian chẳng ai dám thừa nhận...

- Như Hà, về muộn quá!

Thật đáng ngạc nhiên là người đợi y ở Thủy Tinh Cung lại không phải Phù Du mà là Nguyệt Như công chúa. Mười năm trôi qua chẳng để lại chút dấu vết nào trên gương mặt nàng công chúa yêu kiều và mạnh mẽ này. Nàng vẫn vui vẻ chạy tới, vỗ vai y bộp bộp đầy thân tình hệt như lần đầu tiên mới gặp.

- Đợi mãi. Để ăn gì chưa? Vào đây vào đây! Ta mừng đồ ăn cho đệ!

Ở Đông cung này có ba người Như Hà thân nhất, một là Phù Du hai là Nhật Đế và người thứ ba chính là Nguyệt Như công chúa. Cho đến tận năm mười lăm tuổi y vẫn sống trong phủ Thiên Nguyệt cùng công chúa, nàng coi y như em trai để chăm sóc, y cũng coi nàng như chị gái mà tôn trọng. Từ lúc chuyển tới cung mới ngoài Phù Du người hay ghé tới nhất cũng chính là công chúa, nàng không an tâm khi y sống một mình, khi bữa cơm, khi bộ quần áo mới, có lúc lại là vài kỷ vật thú vị nàng lấy được trong lúc rong chơi, công chúa luôn có đủ thứ để quan tâm và làm y vui vẻ.

- Đứng lúc đệ đang đói.

Như Hà vui vẻ cười. Khi y cười, đôi mắt y cong lại nốt ruồi son nhướn lên nét lạnh nhạt yêu dị bình thường bị xóa tan cả gương mặt y bừng sức sống. Có lẽ đây là khoảnh khắc duy nhất người ta có thể nói y đẹp.

Hai người cùng tiến vào Thủy Tinh Cung, tòa cung điện này không lớn cũng chẳng có mấy cung nhân, so ra chắc là chốn gần dị nhất Đông cung. Như Hà vừa ăn vừa nghe công chúa hỏi chuyện, đương nhiên chủ đề là cuộc gặp mặt vừa diễn ra giữa Đông cung và Ma giới. Nhưng cũng chẳng khó để Như Hà nhận ra mỗi quan tâm thực sự của công chúa, vượt qua cả tình hình của Đông cung chính là vị chúa tể ma giới Nhữ Huyền. Dẫu nàng cố che giấu tới mấy đôi mắt háo hức của nàng cũng bán đứng tất cả. Như Hà thoáng thờ dài, y buông đùa xuống, làm bộ nửa đùa nửa thật mà bảo.

- Tỷ cứ hỏi về chúa tể Nhữ Huyền hoài, đệ mà không biết đệ sẽ cho là tỷ thích hắn đó.

Đứng như y dự đoán, gương mặt Nguyệt Như phút chốc nhợt đi, nàng lúng túng xua tay rồi vội vã tìm cớ ra về. Bước chân nàng đi như chạy chẳng biết để trốn thoát khỏi điều gì.

- Công tử, sao ngài lại vạch trần tình cảm của công chúa?

Từ đằng sau cánh cửa một thiếu nữ bước ra, thiếu nữ xinh đẹp da trắng như tuyết, tóc đen như gỗ mun với hai đường vẫn nổi rõ trên mặt. Thiếu nữ này chính là thần thú Bạch Hồ năm ấy thánh Fly tặng cho Như Hà và chính vì đó là thần thú nên khi hồ tã hóa thân thành một cô gái xinh đẹp Như Hà cũng chẳng ngạc nhiên gì. Như Hà đặt tên cho hồ tã là Zen. Mười năm trôi qua, Zen chính là người hầu thân cận nhất bên cạnh Như Hà, dẫu ban đầu Zen vô cùng sợ mình sẽ bị chủ nhân cạo trụi lông để đan khăn nhưng rồi lâu dần hồ tã nhận ra chủ nhân của mình kỳ thực là người rất dịu dàng.

- Ta chỉ muốn cảnh báo tỷ ấy một chút.

Như Hà lặng lẽ bảo, đôi mắt y nhìn vô định về hướng xa xăm

- Em nói xem chẳng lẽ vì khuyết thiếu trong linh hồn mà họ lại đem lòng yêu nhau như thế... Bốn người bọn họ...

Nhật Đế, Thiên Nguyệt, Nhữ Huyền và Nhữ Dạ đều là con của Ma hoàng và Ngọc Đế. Một cặp trai gái tách hai thành bốn, nửa theo ma nửa theo thần, như định mệnh đã sắp đặt linh hồn họ hấp dẫn lẫn nhau.

- Nhưng ta cảm nhận được Nhữ Huyền không hề động lòng. Chiến sự gần như chắc chắn sẽ nổ ra, đến khi ấy... Nguyệt Như tỷ phải làm thế nào?

Chẳng ai trả lời được cho Như Hà câu hỏi ấy.

Chiều tối, sau khi giải quyết hết ba chồng sớ cáo công sự cuối cùng y cũng đợi được Phù Du đến tìm

Phù Du mười bảy tuổi là thiếu nữ xinh như hoa như ngọc, vẻ mập mạp khi còn nhỏ của nàng đã biến mất nhường chỗ cho nhan sắc rung động lòng người. Mái tóc vàng kim của nàng sáng sủa như thác đổ, gò má đào hây hây, đôi mắt bò câu lúng lẳng, má lúm đồng tiền bên ẩn bên hiện, ai cũng nói nàng là thiếu nữ đẹp nhất Đông cung. Chuyện thiếu nữ ấy đem lòng mến mộ Hà công tử tài ba mọi người đều biết, mỗi tình đẹp giữa họ là giấc mơ lý tưởng cho hàng loạt những cô gái trẻ đang độ xuân thì. Mười năm bên nhau là mười năm hạnh phúc, tình yêu đến với họ tự nhiên như bản năng hít thở, Phù Du vẫn là cô gái don thuần và rạng rỡ ấy còn Như Hà... Trãi tìm y chỉ duy độc có hình bóng nàng.

- Ca, ca về sớm quá.

Phù Du hóm hờ chạy vào. Nàng tung tăng như một chú chim nhỏ, hôm nay nàng diện một bộ váy màu tím oải hương với tà váy xoè rộng thướt tha, đôi bông tai bằng lông vũ nhẹ nhàng bay trong gió, làn hương ngọt ngào cuốn theo bước chân nàng.

- Muội đi đâu mà mặc đẹp thế này?

- Muội đi đón ca.

Nàng nhào vào lòng y cười khúc khích, tuy có rất nhiều người ca ngợi nhan sắc của nàng nhưng mỗi lần nghe chính miệng Như Hà nói ra nàng đều vô cùng hạnh phúc.

- Xạo nào.

Như Hà bật cười. Y gõ nhẹ lên trán nàng.

- Ta về từ trưa, giờ muội mới tới báo đón ai nào?

- Đương đi từ Nguyệt cung qua đây lâu quá. Muội chuẩn bị phục trang cũng lâu nữa. – Phù Du lù lù. – Ai bảo muội muốn đẹp trong mắt ca. Đợi rồi muội nhất định sẽ bảo diện hạ dờ Nguyệt cung tới gần đây một chút, kể cạnh đi. Mà không. Trời sắp chuyển thu rồi, còn hơn nữa năm nữa là muội đủ mười tám tuổi. Ca mau nước muội về đi, muội muốn ở đây với ca lắm rồi, ca nói xem, muội...

- Không huyền thuyên.

Như Hà gõ lên đầu nàng lần nữa. Y nhẹ giọng bảo.

- Nói ta nghe, muội vừa đi đâu?

- Muội... - Phù Du lúng túng một chút. Cuối cùng nàng đành thành thật nói ra. – Muội đi cùng nương nương.

Đông cung từ trên xuống dưới người được xưng là nương nương không nhiều, Như Hà cũng có thể đoán được đó là ai.

- Bà ấy đưa muội đi đâu?

- Nương nương dẫn muội đi chơi. Tới Thủy cung gặp Đế sư đại nhân...

- Và giới thiệu muội với Trần công tử?

Như Hà nói nốt thay lời Phù Du. Đế sư Trần Trọng có một người con trai năm nay hơn trăm tuổi tướng mạo khôi ngô, tài năng xuất chúng, bản thân y cũng đã từng được diện kiến. Đây cũng chẳng phải lần đầu tiên, người mẹ mười năm chẳng thấy mặt của y vì tình thương với Phù Du mà luôn muốn tách nàng khỏi con quái vậy trong lòng bà. Trần công tử, Triệu công tử, Trắc công tử... Chẳng biết rồi sẽ còn bao nhiêu ứng cử viên bà muốn đưa tới để cướp đi hạnh phúc duy nhất y muốn giữ trong đời.

Thấy y nói vậy, Phù Du vội vã xua tay.

- Muội nói muội bị chống mặt nên xin nương nương ra về. Muội chẳng gặp ai hết. Trần công tử hay Triệu công tử muội đều không biết. Ca ca, muội chỉ biết mỗi ca thôi.

Lừa gạt trong lòng Như Hà vừa nhen nhóm đã bị Phù Du dập tắt hết cả. Y nhìn gương mặt vì lo lắng mà xù xướng của nàng không hiểu sao vừa bất đắc dĩ lại vừa ngọt ngào.

- Ta biết muội mà. Muội lo gì chứ?

Ồm nàng vào lòng y thủ thi.

- Một Trần công tử có là gì? Có đâu cả Như Hà ta ai dám cướp...

Thứ gì y cũng có thể buông tay trừ người con gái y thương yêu nhất.

Dẫu nghịch đất nghịch trời phản lại cả thiên hạ.

Y nhất định cũng phải giữ nàng trong lòng!

Lại mấy tháng qua đi, trên lớp sóng ngầm Đông cung vẫn có vẻ yên ả như thế. Ngày rằm tháng tám trăng tròn vành vạnh, sinh nhật tuổi hai mươi của Hà công tử cũng tới, Nhật Đế quyết định tổ chức một buổi tiệc long trọng kỷ niệm cho hiền thần của mình. Dưới ánh trăng tròn đẹp như mộng ảo, nhân vật chính của buổi tiệc lại là người xuất hiện muộn nhất. Như Hà mặc áo lụa trắng khoác ngoài một chiếc áo voan mỏng màu đỏ lá phong đầy thu hút, trong sương đêm mờ ảo, nụ cười nở ra trên gương mặt nhợt nhạt của y tỏa điểm lên một vẻ đẹp yêu dị thường ngày chẳng ai nhìn thấy. Y cười rạng rỡ, y cười sáng sủa như dòng chảy cả thế gian.

Người con gái y yêu tặng y một điệu nhảy chúc phúc, nàng tặng y một sợi chỉ đỏ se duyên, nàng tặng y vầng trăng tròn vành vạnh, nàng tặng y ánh sáng xuyên màn đêm, nàng tặng y hơi ấm trong giá lạnh...

Y ôm lấy nàng như giữ lấy ý nghĩa sống duy nhất của đời mình, y hôn lên tóc nàng đầy trân trọng, y rút cây sao trúc thổi nàng nghe những khúc nhạc tâm tình.

Đêm ấy tiếng sáo văng vẳng thiết tha... Đêm ấy giữa phù hoa và trắng lệ, giữa rục rờ và ngọt ngào, giữa đông vui và nhộn nhịp không một ai biết, dưới làn sương mờ kia bàn chân Như Hà không ngừng cháy máu.

Mẹ của y hẹn gặp y sau mười năm dài đằng đẵng, vào cái ngày hai mươi năm trước bà đã sinh ra y...

Lần đầu tiên người mẹ ấy tặng y một món quà sinh nhật...

Giờ đồng bạc đồng thẳng xuống mắt cá chân của y, người mẹ ấy nhìn y hoảng hốt và đau đớn trong lạnh lùng.

Mẹ nói, đây là món quà duy nhất ta tặng người. Là xiềng xích ta dùng cả tính mạng trời chết người cả đời.

Y nhìn bà chẳng thể tin được, món quà đầu tiên hóa ra cũng là cuối cùng.

Bàn chân y đau như nhúng vào chảo lửa.

Trái tim y buốt lạnh tựa rơi vào hầm băng.

Hóa ra y vẫn biết đau, hóa ra đau đớn vẫn cận kề với y như thế.

Y nhìn mẹ cao cao tại thượng, bà nói với y.

Ta có thể chấp nhận cho người lấy Phù Du. Đổi lại người phải hứa sẽ giam mình trong Thủy Tinh Cung mãi mãi.

Phút giây ấy y chợt muốn hà hống cười như điên như dại.

Tình yêu của y, thứ tình cảm thiêng liêng y tôn thờ.

Trong mắt mẹ y hóa ra cũng chỉ là thứ đồi trácnhằm giam cầm y mãi mãi.

Dẫu bà có sinh ra y.

Dẫu bà có là mẹ y chẳng nữa.

Y vẫn muốn hỏi.

Bà có quyền gì!

Giấy phút ấy có gì đó trong y vỡ vụn.

Có lẽ là kiên nhẫn của y, có lẽ là xiềng xích kim hãm y.

Y nở nụ cười ngọt ngào và yêu dị.

Được, mẹ của ta.

Ta đánh cược với ngài một lần.

Bằng tình yêu tự do và hạnh phúc.

Đôi lấy thể gian này có sao đâu.

Đêm trăng rằm hôm ấy, giữ đôi môi cười y dẫn nàng công chúa Ma giới vượt đêm đen, đưa nàng tới gặp Nhật Đế mà nàng yêu nhất...

Đêm hôm ấy chuyện gì xảy ra không ai rõ.

Chỉ biết một tháng sau Nhữ Dạ công chúa đã trốn khỏi Ma giới tìm đến Đông cung. Nàng mang trong mình giọt máu của Nhật Đế.

Lớp băng mỏng giữ gìn bao lâu nay giữa Đông cung và Ma giới hoàn toàn bị phá hủy.

Chúa tể Nhữ Huyền cuồng nộ.

Đại chiến thần - ma bắt đầu!

Cuộc chiến chẳng cân sức, Ma giới hùng mạnh hoàn toàn chiếm thế thượng phong. Vì tội lỗi của mình Nhật Đế bị tất cả mọi người lên án, ngài vừa chỉ huy Đông cung vừa cố gắng bảo vệ an toàn cho mẹ con Nhữ Dạ trong sự chi trích của cả thế gian. Khi lửa bùng lên ở khắp nơi, Nhật Đế sai hiền thần tin tưởng của mình là Hà công tử cầm quân xuất trận, tất thảy lại cùng đập đầu can ngăn.

Hà công tử còn quá trẻ tuổi không đủ sức lãnh đạo trận chiến này.

Hà công tử còn quá non nớt lấy đâu kinh nghiệm cầm quân.

Nhật Đế vẫn khẳng khái giữ nguyên quyết định của mình, lần đầu tiên ngài cố chấp như thế.

Nhưng đối lại với tin tưởng của ngài, nửa tuần sau trận bão trở về, Hà công tử cầm quân thất bại, Đông cung mất đi mười thành chỉ trong một ngày duy nhất.

Hà công tử trở về chính cung, giữa sự thất vọng và chi trích của mọi người đang đè nặng lên vai Nhật Đế y chẳng san sẻ mà còn lớn tiếng lên án sự vô dụng của binh sĩ mười tòa thành không đáp ứng được kỳ vọng của y.

Chuyện xảy ra ở chính điện hôm đó không mấy người hay biết.

Người ta chỉ đồn đại chẳng biết đúng sai.

Rằng Nhật Đế đã giận dữ giáng cho y một cái tát.

Nguyệt thần can ngăn cũng bị Nhật Đế tổng giam.

Hữu thần nương nường lớn tiếng bảo y là con quái vật xui rủi.

Nhật Đế nói ta đã nhìn nhầm người.

Nhật Đế sai người áp giải y xuống chờ trừng phạt.

Chuyện sau đó càng không mấy người hay.

Người ta lại đồn rằng Hà công tử lấy tay chỉ trời nói ta không phục!

Người ta nói Hà công tử oán đến mây xanh.

Và điều cuối cùng này ai cũng biết thay vì chỉ là lời đồn đại.

Người ta nhìn thấy chính tay Hà công tử rút thanh kiếm bạc, y đâm xuyên ngực vị tướng lĩnh nhận lệnh áp giải mình rồi chạy thẳng vào rừng sâu, mất hút nơi linh địa Ma giới.

Cả Đông cung rần rần dậy sóng.

Không một ai có thể tin nổi.

Hà công tử thế mà lại tạo phản rồi!

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 12: Phản Đò

"- Như Hà, tại sao chiến tranh lại nổ ra... nếu như thế, nếu như thế ta biết làm thế nào...

Nàng công chúa khóc nức ngực ngào, nước mắt trào ra giàn dụa trên gương mặt, nàng bấu chặt bàn tay vào cánh tay Như Hà đau đớn, chẳng ai có thể liên hệ Thiên Nguyệt công chúa mạnh mẽ vừa tiến trước toàn quân phát lệnh quyết chí với người con gái yếu đuối suy sụp hiện tại. Nấp trong căn phòng ở Thiên Nguyệt cung nàng khóc, trái tim nàng vỡ vụn khổ đau, cuộc chiến nổ ra một bên là quê hương một bên là người nàng trộm thương thầm nhớ, đứng giữa nàng ngã khuỵu trong cảm lạng. Như Hà nhìn nàng không nói một lời, thậm chí y không thể trao ra một vòng tay ôm nàng an ủi, y biết nói sao với nàng, nói rằng trận chiến này chính y đã thúc đẩy khơi mào hay nói rằng nàng hãy từ bỏ mọi hy vọng... Y chỉ lặng lẽ nhìn nàng khóc, phút giây ấy nước mắt rớt xuống tay y bông rã vô cùng...

Lại một giấc mơ khác, y mơ tới ngày ấy Phù Du nắm chặt tay y thủ thi. Nàng nói.

- Đây là quê hương của muội, xin ca hãy bảo vệ nó.

Hôn lên môi y, nàng lại nói.

- Nhưng ca lại là người muội thương yêu nhất. Vậy nên xin ca hãy tự bảo vệ mình.

Đôi tay nàng ôm y thật chặt.

- Xin ca hãy luôn bình an... Kết thúc chiến trận, ngày ấy muội sẽ tự mặc áo hoa theo ca về nhà...

Mơ đan trong mơ, lúc mình mới cái cảnh vật đã thay đổi, y đứng đó giữa gió lạnh. Đôi tay y cầm chắc thanh kiếm bạc, thanh kiếm năm đó Nhật Đế đã trao y như là một bảo vật ban tặng. Tên kiếm là Huyết Mệnh nhưng cho đến tận hôm ấy đó là lần đầu tiên nó nhuộm máu. Y giương đôi tay đâm thẳng thanh kiếm vào giữa ngực y tưởng lĩnh áp giải mình, đôi mắt người ấy mờ lớn trợn tròn, máu tươi trào ra khỏi khe miệng, cả thân hình to lớn từ từ gục xuống, bàn tay người đó cố gắng bám lấy chân y. Trong giây phút cuối y nghe người ấy thì thầm từng lời lẩn trong bọt máu.

Người ấy nói.

- Hà công tử. Ta tin ngài.

Người ấy nói.

- Ngài nhất định phải thành công.

Và vị tướng lĩnh ấy hy sinh khi đôi mắt không nhắm lại, ánh mắt ấy ám ảnh tâm trí y như lời nhắc nhở. Đó là một mạng người chết trên tay y, dẫu vị tướng ấy có mắc bệnh vô phương cứu chữa, dẫu định mệnh đặt sẵn người đó sẽ phải chết không nghi ngờ thì sự thật cũng không thay đổi. Y đã giết người ấy, đó là tội ác của y..."

- Sao lại khóc?

Như Hà gạt mình tỉnh khỏi giấc mộng, y vừa ngủ quên bên ô cửa sổ, sương đêm đọng trên gương mặt y như phủ một lớp hào quang lỏng lỉnh. Đôi mắt cong cong, y nhìn vị chúa tể đang đứng trước mặt mình, y cười và bảo.

- Ngài hoa mắt rồi. Ai nói tôi khóc?

- Muốn khóc thì khóc, đừng có cười.

Nhữ Huyền chỉ nói như vậy, bàn tay ấm áp của hắn vụng về đặt lên đầu y chẳng biết để xoa hay để vỗ, cuối cùng hắn lại rút tay về.

- Trời lạnh lắm. Đóng cửa lại, vào đây.

- Tôi không sợ lạnh.

Như Hà bật cười, lần này nụ cười của y có phần chân thật hơn.

- Nơi tôi sinh ra còn lạnh hơn nơi này rất nhiều lần. Nơi ấy chỉ có gió và tuyết.

Chẳng biết vì sao y lại muốn kể những chuyện trước nay y chưa từng mở lời.

- Tôi đã sống tám năm ở đó... tôi không thấy lạnh đâu.

- Nhưng ta thấy lạnh.

Nhữ Huyền bảo, đôi mắt đen thẫm của hắn nhìn xoáy vào y chăm chăm.

- Ta không muốn cậu lạnh. Vậy nên đóng cửa vào.

Như Hà nhún vai, y đóng cửa sổ lại rồi đi vào phòng. Chân trái đau đớn, dù y có cố gắng tỏ ra bình thường thì cũng không thể nhanh nổi. Nhữ Huyền vẫn kiên nhẫn đợi, hắn ra đầu cho y ngồi xuống ghế rồi lấy ra một khay gỗ để sẵn bông băng.

- Thay.

Lời ít ý nhiều Nhữ Huyền nói vậy. Rồi chẳng để y kịp từ chối vị chúa tể cao ngạo đã khuỵu một chân xuống, hắn chậm rãi nâng chân trái của y lên, vén ống quần và cởi bỏ giày của y, từng động tác Nhữ Huyền đều làm rất nhẹ nhàng, dường như hân sự nếu cứ động mạnh y sẽ đau thêm. Đã bao lần từ chối không tác dụng, y cũng chỉ còn cách chấp nhận, chấp nhận vị chúa tể lạnh lùng tàn nhẫn trong lời đồn thổi ân cần dịu dàng và chăm sóc y như một đứa trẻ được nuông chiều. Từng vòng băng nối lồng, cổ chân y dần dần lộ ra, dưới lớp băng ấy một chiếc đinh bạc nổi bật được đóng lên mắt cá chân trái của y nằm yên vị giữa máu loang lổ, đinh được đóng rất sâu chỉ còn đầu đinh là lộ ra lấp lỉnh, phần thịt xung quanh chân đinh bầy nhầy hoại tử, dù Nhữ Huyền có nhẹ tay tới mấy thì Như Hà vẫn đau tới tái mặt, y cắn chặt răng chịu đựng, chiếc đinh ấy là món quà sinh nhật tuổi hai mươi mẹ tặng y, trong đinh chứa một lời nguyện độc. Mẹ y dùng chính sinh mạng bà để ràng buộc y, để kiểm soát y theo ý muốn của bà. Ngày y chạy trốn vào ma giới, lời nguyện phát tác đã khiến y đau tới chết đi sống lại, nếu không nhờ chúa tể Nhữ Huyền thông thạo y thuật lại giới bùa phép có lẽ y cũng khó giữ nổi hơi tàn. Nhữ Huyền vốn muốn nhờ thẳng chiếc đinh ra khỏi chân y nhưng Như Hà lại không chịu, chiếc đinh ấy gắn với sinh mệnh mẹ y, y không dám mạo hiểm. Cuối cùng Nhữ Huyền đành dùng phép khu trừ lời nguyện độc rồi chữa trị ngoại thương cho y.

Ngày nào cũng thay băng đắp thuốc, Nhữ Huyền làm dần quen Như Hà chỉ y cũng quen.

Ngày ngốc nhìn vào mái tóc đen nhánh của người đang khuỵu gối trước mặt mình đôi mắt Như Hà thoáng chút hoang mang. Trước khi tới đây Như Hà vẫn biết vị chúa tể này để ý mình nhưng y cũng chỉ nghĩ hắn thấy thích thú với tài năng của y, không ngờ qua mười ngày sống chung y mới nhận ra dường như hắn mang một tâm tư khác với mình. Nhữ Huyền hiểu y hơn cả một người tri kỷ, một kẻ cao ngạo như hắn nếu chỉ trong hiện tại, hắn sẽ chịu khuỵu gối trước mặt một kẻ bề tôi? Hắn sẽ dạn dàng nắm nú y như thế? Hắn sẽ bảo vệ y đến vậy? Trước cả Đông cung đang truy bắt hay Ma giới còn đầy nghi kỵ với y? Nếu chỉ coi y là kẻ bề tôi... Hắn, đâu có thể làm như vậy, đúng không?

Như Hà không biết, y cũng không dám nghĩ. Y sinh ra là kẻ không được yêu thương, tình cảm đơn thuần trân trọng mà hắn trao y khiến con tim y bối rối. Y sợ ý chí của mình sẽ lung lay. Y nghĩ tới Đông cung, nghĩ tới Phù Du đang chờ đợi, nghĩ tới những người đã hy sinh mà hạ quyết tâm phải diễn màn kịch này tới bước cuối cùng. Y già làm phần đó, y sẽ triệt hạ ma giới từ bên trong, y sẽ kết thúc cuộc chiến này thật nhanh chóng. Ngày chiến thắng trở về y sẽ là anh hùng, sẽ thoát hoàn toàn khỏi sự kiểm soát của mẹ, y sẽ trở thành thần, một vị thần vĩ đại. Và ngày ấy y sẽ cưới Phù Du. Nghĩ đến nàng đôi mắt y thoáng chốc dịu dàng, y nhắm mắt lại, khi mở mắt ra ánh mắt y đã bình thản như cũ. Phải, để đổi lấy hạnh phúc của nàng gánh thêm chút tội cũng có sao.

- Ta nhất định sẽ chữa khỏi chân cho cậu.

Nhữ Huyền ngừng đầu lên, đôi mắt hắn sâu thẳm thăm.

- Cả cánh tay của cậu nữa. Ta sẽ khiến nó trở về như ban đầu.

- Được. Tôi đợi ngài.

Như Hà cười, đôi mắt bạc cong cong, y về lên trên gương mặt mình một nụ cười ngọt ngào và rạng rỡ.

Cung đã lên tên, y không còn đường nào quay lại.

Những ân cần của kẻ khác trong mắt y chẳng đáng là gì.

Kẻ cả kẻ đang khuỵu gối trước mặt y.

Không hề có ngoại lệ!

.

.

Thời gian già làm phán đoán với Như Hà không phải là một quãng thời gian tốt đẹp. Đồng cung cảm thù vì sự phản bội của y, Ma giới thì nghi kỵ, khinh bỉ bởi hành động phản chủ và ghen ghét vì sự thiên vị của những người đứng đầu Ma giới dành cho y. Nói từ "những người" bởi lẽ ngoài chúa tể Như Huyền vẫn còn một kẻ nữa yêu thích y ra mặt. Đó là hoàng thân Trác Nghiên. Kẻ này là con trai của em gái Ma hoàng, gọi Như Huyền là anh họ. Trong Ma giới, Trác Nghiên chẳng giữ chức vụ gì, chỉ là một hoàng thân lỏng lẻo nhưng lại khiến mọi người phải e sợ. Kẻ này có biệt tài dùng độc bảm sinh, gã cũng rất thích nghiên cứu về độc dược, tính tình lại cổ quái, số kẻ chết trong tay gã chỉ vì hứng thú nhất thời nhiều không đếm xuể, không những thế xu hướng tính dục của gã cũng khác người. Nhân tình của gã luôn là những thiếu niên xinh đẹp, khi vui gã lôi họ lên giường đến khi mất hứng họ sẽ chết lúc nào chẳng hay. Từ khi Như Hà đến ma giới y đã biết mình bị kẻ kỳ quái này dể y, cả ma giới cũng đồn thổi và tin rằng y chính là tình nhân bé nhỏ tiếp theo của Trác Nghiên nhưng có lẽ chỉ Như Hà mới hiểu Trác Nghiên dành cho y một tình cảm rất đơn thuần. Gã vui vẻ dẫn y thăm thú khắp nơi, gã làm mặt xấu chỉ để chọc y cười, gã đi về cất bước mỗi lúc y đau, gã ngồi che nắng cả chiều chỉ để giúp y ngon giấc, con người ấy cười đùa dàng yêu chiều y đến nỗi y cảm giác mình sẽ chết chìm trong nhu tình của hắn. Trác Nghiên chưa từng làm một hành động khiến nhà nào với y, thậm chí còn chưa từng làm y phát y, so với gã chính y mới là kẻ mang tâm tư dơ bẩn. Y lợi dụng gã tìm hiểu tin tức của Ma giới, lợi dụng gã biết được những kẻ tay trong Ma giới cài vào Đồng cung, cũng lợi dụng gã đánh cắp rất nhiều bí mật quân sự. Trác Nghiên chẳng biết gì về tuổi cưới với y, nụ cười của gã như bông hướng dương nở trong đêm tối, chói mắt đến nhói lòng.

Giữa lòng quân địch y được bảo vệ nhưng chỉ cần bước chân ra khỏi Ma giới tính mạng y lập tức sẽ gặp nguy hiểm bởi sự truy sát gắt gao từ Đồng cung. Đồng cung trước đó thần tượng y bao nhiêu thì giờ căm hận y bấy nhiêu, trong mắt họ y là kẻ phản đồ đáng kinh tởm, ngoại trừ Phù Du vẫn đang bị giam lỏng ở Đồng cung thì ngay cả những người đã từng sống cạnh y cả chục năm như Thất thần cũng không có chút tin tưởng nào với y. Y cũng không biết mình nên vui vì bản thân y diễn quá đạt hay nên tự chế nhạo vì mười năm qua họ vẫn chẳng hiểu thấu y, thậm chí có lẽ vì ở bên nhau lâu nên họ còn căm ghét sự phản bội của y hơn nữa. Một ngày mưa tầm tã, bị truy sát đến cùng đường. Khi cây kiếm dài của Diên Hoa đâm xuyên qua ngực phải, nhìn vào đôi mắt xinh đẹp mà lạnh lẽo của cậu ta y đã mơ màng nghĩ. Bị kiếm đâm đau thấu tâm can, vị tướng lĩnh kia chết thật không an lành... Y đâm người một kiếm lại bị người đâm một kiếm... Hóa ra, nhân quả là có thật!

Thật nực cười khi người cứu y lần đó lại là Như Huyền, kẻ thù bên kia chiến tuyến thì hết lòng lo lắng và tin tưởng y, còn những người y muốn bảo vệ thì lại căm thù đến mức chỉ muốn giết y cho thỏa. Ngày hôm ấy lần đầu tiên y cảm thấy sợ hãi, nhìn vị chúa tể cao ngạo đang dịu dàng chăm sóc y bấy giờ biết được sự thật, y không dám nghĩ hấn sẽ phản ứng như thế nào. Dưới màn mưa trắng xóa, y có mở to đôi mắt nhìn hắn, giây phút ấy lòng y thăm nhủ. Nhất định y phải giết chết người đàn ông này, tuyệt đối không thể lưu lại hậu họa!

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Quyển 2 - Chương 13: Nhân quả

Nhưng chuyện ở đời vốn chẳng thể tính trước.

Hai tháng già làm phán đồ ở Ma giới, số việc Như Hà nhúng tay vào nhiều không đếm xuể, chiến thắng trong tâm tay của Ma giới vì thế mà bị đẩy xa, càng ngày càng có nhiều rắc rối xảy ra, Ma giới không ít lần nghi ngờ y âm thầm giờ trò nhưng chúng lại không thể làm gì vì Như Huyền luôn bảo vệ y đến cùng, hấn sẵn sàng giết chết kẻ nào dám mở miệng dỗi điều tra y, sự tin tưởng của hấn với y đã hoá thành chấp niệm điên cuồng. Những ngày cuối cùng, vì quả nhừ sự vụ Như Huyền buộc phải rời Ma giới, hấn gào lại phán nửa quyền hành ở nơi này cho y. Nắm chặt tay y, hấn lặng lẽ báo.

- Chờ ta. Ta sẽ chiến thắng trở về!
- Được, chúa tể. – Y dịu dàng cười. – Tôi đợi ngài.

Chiếc mặt nạ đã đeo lên y sẽ diễn đến cùng.

Lời hứa chờ đợi khi ấy y không làm được, lòng trung thành Như Huyền mong muốn y cũng chẳng thể trao.

Hoặc chẳng nên nói hấn không phải vị vua mà y lựa chọn.

Ba ngày sau, trời đổ mưa tầm tã, giữa chiến trường máu lửa khốc liệt hoang tàn Như Huyền cùng Như Hà gặp lại, chỉ khác hai người giờ đây đã đứng hai bờ chiến tuyến. Đôi mắt Như Huyền sậm đen như hắc ín rực lửa đau đớn và điên cuồng, hấn nhìn xoáy sâu vào y như chất vấn, sau tất cả những gì hấn làm cho y chẳng lẽ đây là cách y báo đáp, bản thân hấn có lẽ không thể chấp nhận nỗi sự phản bội này. Ma tính trong hấn tăng cao, Như Huyền tàn sát tất cả những kẻ trong tâm tay, thể nhưng đủ hấn có phát điên cỡ nào cũng không thể cứu vãn tình hình, Ma giới suy sụp, quá nửa quân số đã chết vì sai lầm của hấn.

Ở phía bên kia, tay cầm thanh kiếm Huýt Mệnh, Như Hà lướt nhanh qua những bóng người, cái danh kiếm thuật đứng đầu Đồng cung của y không phải tự dung mà có, y lạnh lùng chém xuống từng nhát quyết tuyệt, máu nóng bắn ra thấm ướt cả áo dài. Những bóng người ngã xuống y chẳng nhìn rõ mặt, có thể họ là những kẻ đã từng phán đồ phi báng y nhưng cũng có thể đó là những người đã hầu hạ com nước cho y suốt hai tháng dài, y không biết, chỉ có một điều chắc chắn họ đều mang oan hận mà chết không cam lòng.

Mưa rơi nặng hạt, hai người hai phía chẳng mấy chốc đã tới gần, giữa chiến trường hỗn loạn hấn và y đứng lặng nhìn nhau, đôi mắt hấn là hấn thù đau đớn còn y lại hốt hoảng tránh mình khỏi ánh mắt kia. Trong giây phút ấy, thốt nhiên những khoảnh khắc hấn chiều chuộng nâng niu y hai tháng qua lướt tới, y nhớ tới đôi tay dịu dàng của hấn ngày qua ngày chữa trị thay băng cho y, nhớ tới đêm hấn cùng y ngắm trăng uống rượu, nhớ tới lúc hấn coi áo của mình khoác cho y tránh lạnh, nhớ tới khi hấn vội vẻ khen dỗi mặt y thật đẹp, khen tà áo xanh y mặc hợp hơn bất kỳ ai. Hôm nay y vẫn mặc áo xanh hấn thích nhưng máu đỏ đã nhuộm ướt bà vai, sắc màu ấy gợi cho y nhớ đến nắng công chúa mặc váy đỏ đã gục khóc trong căn phòng nhỏ ở Thiên Nguyệt cung, kẻ đứng trước mặt y bấy giờ chính là người đàn ông mà công chúa thầm thương trộm nhớ. Thời khắc ngắn ngủi ấy cây kiếm trên tay y bắt chợt rơi xuống, một tiếng keng nghe thật rõ giữa bốn phương hỗn loạn.

- Hà công tử, giết hấn!

Ai đó hét lên, Như Hà giật mình tỉnh mộng, y nắm chặt bàn tay mình lại và cúi người nhặt thanh kiếm lên. Chuôi kiếm lạnh lẽo chạm vào lòng bàn tay y, chẳng biết vì lý do gì y lại dùng cánh tay trái yếu ớt trước nay chỉ cầm bút để cầm kiếm đối diện hấn, cũng thật chế nhạo làm sao khi y dùng chính cánh tay hấn hứa hẹn sẽ chữa lành cho y để hòng giết hấn. Đôi mắt hấn xoáy vào y tuyệt vọng, và theo cách không thể ngờ đến nhất hấn buông rơi thanh kiếm của mình.

Y thét lên một tiếng rồi lao tới, hấn vẫn nhìn y chăm chăm, thoáng chốc hấn nhắm dỗi mắt lại. Mưa rơi ướt đầm gương mặt hấn phủ lên bóng dáng hấn sự tang tóc và cô đơn.

Kiếm đã giờ ra không thể rút lại, cánh tay trái đau đớn của y vung lên, khoảnh khắc y đối diện với hấn bất chợt một bóng người nhào ra.

Máu bắn lên mặt y xộc mũi nhàn ngọt, dỗi mắt y hốt hoảng mở lớn, phía xa xa Trác Nghiên gào lên một tiếng kinh hoàng.

- MỆ!!!

Kẻ ngã xuống trước mặt y là một phụ nữ trung niên mặt mày đơn hậu, người được biết đến với chức danh em gái Ma hoàng, mẹ ruột của hoàng thân Trác Nghiên. Người phụ nữ này Như Hà đã gặp vài lần, lần nào bà cũng chào y với một nụ cười từ ái, trong cả Ma giới bao la dù mang dòng máu Ma tộc thuần khiết nhưng bà lại là người dịu dàng hơn bất kỳ ai. Giờ đây trước mặt y, bà nằm thiêm thiếp, gương mặt hiền hậu nhợt nhạt lấm lem đất bùn, bà chết khi không kịp chẳng chút lấy một lời.

- A!!!!

Như Huyền phát điên, hấn không sao kiểm soát được bản năng của mình, dỗi mắt hấn chuyển màu đỏ rực, móng vuốt hấn cắm sâu vào thân thể người cô mà hấn coi như mẹ ruột.

- Tại sao! Tại sao...

Hấn gào từng tiếng khàn đặc, dưới cơn mưa ấy đất trời như rung lên theo tiếng gào của hấn. Như Hà chết lịng nhìn hấn điên loạn cắn xé thân thể người cô đã chết như muốn nuốt tất cả máu thịt ấy vào trong bụng. Phía xa Trác Nghiên cuồng nộ giết chóc, xác người dài kín núi non, tiếng khóc của gã như uất hận vang lên từ địa ngục.

Đúng lúc ấy quân cứu viện của Ma giới do quân sư cầm đầu phi tới, cơ hội ngàn năm có một để giết chết Như Huyền tuột khỏi tầm tay, Phong thần Dạ Đẳng từ xa lao đến kéo Như Hà lên lưng rồng.

- Đủ rồi. Để đánh không lại. Chúng ta rút!

Máu chảy thành sông, tiếng người gào thét, lửa bị dập tắt trong cơn mưa buổi giá đầu đông, ngồi trên lưng rồng Như Hà không ngừng ngoái lại, quý dưới đất bùn Như Huyền ngẩng đầu lên, dỗi mắt hấn hút sâu vào bóng thanh niên áo xanh ngày càng khuất xa phía chân trời.

Đạp chiến Ma giới – Đồng cung kéo dài ba tháng cứ như thế chấm dứt.

Kết quả.

Ma giới đại bại!

Hai tháng trước Đồng cung từng đánh đuổi Như Hà như một kẻ phản bội, giờ đây khắp nơi rực rỡ cỏ hoa họ lại chào đón y như tôn vinh một vị anh hùng.

Việc đầu tiên Như Hà làm khi về đây không phải là diện kiến Nhật Đế hay trừng phạt với Phù Du mà là quay lại Thủy Tinh Cung tẩy trần sạch sẽ. Y đắm mình trong dòng nước lạnh, để nước gột đi tất cả máu bùn trên người, những vết thương kín nơi cũng được y làm sạch và băng bó cẩn thận, y thay một bộ phục trang mới, chỉnh sửa lại tóc tai, rồi soi mình trong tấm gương lớn. Trong gương y vẫn là thanh niên tóc bạc, mắt bạc, ngoại hình kỳ dị không mấy đẹp dể hệt như hai tháng trước y rời đi. Nhìn chăm chăm vào gương, y có vẻ lên gương mặt mình một nụ cười bình thản, chiếc bóng phản chiếu trong gương soi lại nụ cười dỗi trả rạn rở của y, phút giây ấy y giật mình hoảng hốt, máu đỏ đã gột kỹ trên người dường như một lần nữa lại quay về nhuộm đầm hai bàn tay y. Y lặng lẽ nhắm mắt lại, bàn tay nắm chặt găm móng tay vào da thịt, đau đớn nhức y phải bình tĩnh. Chiến tranh tất sẽ có thương vong đây là điều không thể tránh khỏi, đây đã là kết quả tốt đẹp, tốt hơn cả

những gì hai tháng trước y đã từng dự tính. Đồng cung đã thắng, y vẫn còn sống trở về, Phù Du của y vẫn đang bình an. Còn gì để ước mong hơn thế. Như Hà thờ ra một hơi, y nhìn lại mình trong gương lần nữa rồi xoay đầu bước đi.

Đã đến lúc tới gặp cổ đầu của y rồi.

Phù Du đón y bằng cái ôm ấm nước mắt, nằng nức nờ dụi mặt vào vai y rồi không ngừng ngó trước nhìn sau chỉ để xem y có bị thương ở đâu không. So với hai tháng trước, Phù Du gầy đi rất nhiều, hốc mắt nằng hồm sâu, thâm quầng. Nằng run rẩy gọi tên y không ngừng, vòng tay ấm áp của nằng siết lấy y như lan truyền sức mạnh thanh tẩy tâm hồn y, cuốn đi tất cả muộn phiền âm ảnh trong y. Bỏ vai y cuối cùng cũng thả lỏng.

Y đã về nhà.

Nụ cười mà y tưởng sẽ khó khăn lắm để vẽ ra lại nhẹ nhàng nở trên môi y như thế.

- Phù Du.

Y thăm thì.

- Muội đã nói rồi. Gà cho ta đi.

Phù Du vừa gạt đầu vào rồi nước mắt. Xung quanh y tất cả mọi người đều vỗ tay chúc mừng. Trời đã ngừng mưa, phía Đông xa xa mặt trời lên rạng rỡ, y cúi đầu hôn lên bờ môi nằng đầm say. Trong khoảnh khắc ấy trái tim y đập rộn lên hạnh phúc, y dường như đã ôm trọn thế giới trong tay. Những sóng gió phong ba y sẽ thay nằng gánh vác, tội lỗi trên tay y sẽ thay nằng trả, dùng máu và nước mắt để đổi lấy nụ cười của nằng, đầu có phải đánh đổi bao nhiêu y vẫn cho rằng ấy là xứng đáng!

Nhưng có một điều y không biết hoặc đã quên đi, khi y lựa chọn nằng là bạn đời của mình thì đồng nghĩa với việc y đã buộc chặt số mệnh của nằng với cuộc đời y, y quyết tâm trả giá vì nằng thì nằng cũng buộc phải trả giá vì y.

Đại tiệc mừng chiến thắng của Đồng cung diễn ra ba ngày ba đêm, Nhật Đế tuyên bố sẽ phong thần cho Hà công tử. Nhật Đế tuyên bố cuối đông này khi Nguyệt thần Phù Du tròn mười tám tuổi sẽ tổ chức đám cưới cho hai người. Nhật Đế cũng tuyên bố mình sẽ lập Nhữ Dạ công chúa làm hoàng hậu.

Khi cả Đồng cung đang vui vẻ rộn ràng thì sáng sớm ngày thứ tư hung tin ảo đến như một cơn bão.

Nguyệt thần Phù Du trúng độc bất tỉnh.

Nhữ Dạ nương nương biến mất.

Thủy Tinh cung phút chốc chìm trong chết chóc.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 14: Trả giá

Công chúa Ma giới Nhữ Dạ biến mất để lại một lá thư giải thích về những việc nằng làm.

Khi trở về Đồng cung, Như Hà đã lường trước mình sẽ bị Ma giới ghi hận, y cũng cố gắng để phòng mọi khả năng nhưng chuyện xảy đến quá nhanh vẫn vượt ra khỏi tầm tay y. Không phải y chưa từng để ý Nhữ Dạ, nhưng trong đánh giá của y nằng công chúa này tự nguyên bỏ đi gốc gác Ma giới để đuổi theo hạnh phúc cá nhân, Ma giới thua cuộc nằng ta không buồn, đi ruột qua đời nằng ta cũng chấp nhận không bận tâm, có thể nói Nhữ Dạ là một nằng công chúa vô cùng biết thời thế, biết đánh đổi và tự hải lòng. Y cũng biết Nhữ Huyền là người vô cùng yêu thương em gái, y tin tưởng hẳn sẽ không ra tay với Nhữ Dạ, vậy mà hóa ra y lại tính lầm.

Trong thư, Nhữ Dạ nói bản thân nằng đã bị nguyên rủa bằng chính dòng máu của anh trai ruột, lời nguyên ấy sẽ giết chết nằng và cả đứa con nằng mang trong bụng. Điều kiện duy nhất để nằng bảo toàn tính mạng là phải hạ độc Nguyệt thần Phù Du và quay về Ma giới một lần nữa. Lá thư của nằng chỉ có vài dòng vội vã, nước mắt nằng rơi ướt đầm trang thư, nằng nói nằng yêu Nhật Đế, nằng nói đầu có chết nằng cũng sẽ bảo vệ đứa con của hai người. Không một lời xin lỗi về việc đã gây ra và vốn dĩ lời xin lỗi cũng không cần thiết. Nó hoàn toàn vô dụng!

Với Như Hà thế giới dường như sụp đổ, Phù Du nằm mê man suốt hai ngày mới tỉnh. Trong hai ngày ấy ngoại trừ việc thỉnh thoảng lồng ngực nằng còn phập phồng thì trông nằng chẳng khác nào đã chết, tất cả các thầy thuốc của Đồng cung đều được mời tới nhưng ai cũng chỉ để lại một cái lắc đầu. Y thuật là thứ Như Hà bị mẹ cấm học từ bé, tuy y có ngầm nghiên cứu thì chút bản lĩnh ấy vẫn không thể đối lại với độc dược của Ma giới đã gieo ra. Hai ngày trông giữ bên giường của Phù Du là hai ngày ác mộng trong cuộc đời Như Hà, y rất sợ hãi, y không dám rời mắt khỏi nằng vì y sợ trong một khoảnh khắc y không nhìn nằng nằng sẽ bỏ y mà đi mãi mãi. Y chấp đôi tay cầu nguyện đầu y chẳng biết mình cầu với ai, một việc làm vô dụng mà y đã không còn thực hiện từ mười năm trước, chỉ cần nằng tỉnh lại y có thể đánh đổi bất cứ điều gì. Chẳng biết ai đã nghe được lời nguyện cầu của y, hai ngày sau Phù Du thực sự tỉnh lại, chỉ không ngờ khi ấy ác mộng thực sự mới xảy đến với y.

Phù Du tỉnh lại sau một tiếng thét dài, cả cơ thể nằng không ngừng co giật, đôi mắt nằng mở tròn trĩnh, gương mặt nằng vẽ ra những đường nét thật kinh hãi. Nằng đau đớn hét lên từng đợt, lần da mìn nằng của nằng nứt ra những vết quai đái, dòng máu đỏ tươi chảy ra tràn trề, nằng cong người nồn ra từng ngụm máu. Đôi tay nằng siết chặt lấy tay y, đôi mắt nằng hoảng hốt nhìn y cầu cứu, ca, cứu muội! Muội đau quá, ca!

Nhưng y lại chẳng thể làm gì, đầu nằng co siết tay y đến bật máu thì y vẫn chỉ bất lực. Y nhìn nằng đau đớn lịm đi rồi lại nhìn nằng y đau đớn mà tỉnh lại, vô dụng đến nỗi một lời an ủi cũng không thể cho nằng. Y ôm đầu quay cuồng trong nỗi hối hận, những kẻ đó thậm chí không cho y trả nợ mà dồn tất cả hận thù lên nằng, y vẫn bình yên nhưng người con gái y yêu thì sống không bằng chết. Đây là cái giá mà y phải trả cho những gì y đã gây ra.

Bệnh tình của Phù Du mỗi ngày một nặng, những vết nứt nở trên người nằng dần mưng mủ rồi loét, đau đớn tra tấn khiến nằng thậm chí không thể ngất đi. Ban đầu nằng còn la hét, lâu dần quay cả hét cũng không còn sức. Độc dược không giết nằng một cách nhanh chóng nhưng nó giảm mòn thế xác và tinh thần nằng từng từng giây, từ một người con gái được mệnh danh đẹp nhất Đồng cung giờ đây nằng hết như một con búp bê rách nát, mái tóc vàng kim đẹp như ánh trăng của nằng hóa bạc trắng rơi rụng từng ngày. Nằng nhìn người con trai nằng yêu khổ sở tức tức bên giường bệnh, nhìn y tuyệt vọng thần thờ, nằng không dám khóc. Nằng sợ nước mắt của nằng sẽ càng làm tim y đau đau.

- Ca. Muội không sao.

Cần chặt hãm răng nằng cố nói, nụ cười nhợt nhạt nở trên đôi môi rướm máu của nằng.

- Chiến trận khốc liệt mọi người đều cố gắng kiềm muội chẳng thể làm gì. Có những người đã chết đi vậy mà muội là thần họ tôn thờ lại không thể bảo vệ họ... Khi ca xông vào Ma giới, không thể đi cùng ca, thậm chí còn không thể ngăn mọi người mắng chửi ca, muội rất đau lòng! Một mình muội bình an, một mình muội ở lại Đồng cung, vô dụng như vậy muội ghét mình lắm..

- Không..

- Nên nếu đây là những gì muội có thể làm thay ca, muội rất vui lòng!

Nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống trên gương mặt Như Hà, y cố gắng lắc đầu có lẽ là để phủ nhận, có lẽ là để ngăn nằng đừng nói nữa. Thế nhưng Phù Du vẫn không ngừng.

- Muội chi tiếc... Đáng nhẽ muội nên để ca nhìn thấy mình xinh đẹp hơn... Xấu xí như vậy, muội xin lỗi ca...

- Muội luôn đẹp nhất.

Chưa để nằng nói xong Như Hà đã chặn lời nằng bằng một nụ hôn nếm được cả máu và nước mắt.

- Muội luôn đẹp nhất. Ta yêu muội... Yêu muội..

Nhưng ngoại trừ tình yêu ấy Như Hà chẳng còn gì có thể cho nằng, Phù Du vẫn chết dần từng ngày. Đầu nằng cố gắng tỏ ra mạnh mẽ bao nhiêu trước mặt Như Hà thì bản thân nằng cũng vô cùng hoảng sợ. Không có mặt Như Hà, nằng lẻ mình đến trước gương lên soi bóng dáng bản thân trong gương và rồi ôm mặt khóc. Gương mặt xinh đẹp của nằng bị hủy hoại hoàn toàn. Trước nay người ta luôn nói nằng và Như Hà là cặp trai tài gái sắc, Như Hà có tài còn nằng ngoại trừ sắc đẹp nằng chẳng còn gì để xứng với y. Như Hà ôm lấy nằng, y không ngừng thủ thỉ, y nói y yêu nằng, y nói nằng trong mắt y luôn luôn xinh đẹp, y nói y chỉ cần nằng, đầu nằng có bộ dạng thế nào y đều không quan tâm. Nằng nhìn y đau đớn, cũng y lớn lên, Phù Du hiểu hơn ai hết Như Hà cố đem cơ nào, ngoại trừ nằng y không còn ai để yêu thương. Suốt mười năm, nằng cố gắng làm mọi cách để mở rộng thế giới của y nhưng đầu nằng ngốc nghếch cỡ nào thì nằng cũng nhận ra, ca ca của nằng không còn niềm tin vào tình yêu, dù khát khao được yêu nhưng y đã sớm đóng con tim mình lại, nằng là người duy nhất được y chấp nhận và đặt trong lòng. Cả thế gian này y chỉ có nằng, nếu nằng cũng bỏ y mà đi, y còn lại gì đây?

Càng hốt hoảng lo lắng Phù Du lại càng cảm nhận rõ hơn bao giờ hết thời gian sống sót của nằng chẳng còn lại bao nhiêu. Đau đớn hành hạ nằng cả ngày lẫn đêm, nằng không ngủ được cũng không dám ngủ, nằng sợ nếu nằng chỉ cần buông lỏng bản thân thì đôi mắt nằng vĩnh viễn sẽ không mở ra được nữa. Cái chết đến với nằng mỗi lúc một gần, nằng sống chưa đủ mười tám năm, có những ước nguyện nằng vẫn chưa hoàn thành, nằng gấp rút muốn biến nó thành sự thật.

Đầu tiên chính là việc Như Hà trở thành thần, kỳ thi mười năm trước dưới sự can thiệp của Hữu thần nương nương, Như Hà đã lên mặt co hội ngồi lên thần vị. Mười năm qua, có rất nhiều chức thần to nhỏ lần lượt được lập nhưng Như Hà vẫn chỉ là Hà công tử, đầu y cố gắng cố nào, đầu y nỗ lực ra sao y vẫn không thể có một danh hiệu phù hợp. Trận chiến lần này, Như Hà liều mạng tới thể Phù Du hiểu y đã quyết tâm tự mình dành lấy một chức vị xứng đáng, nằng không muốn chi vì nằng mà y phải chờ đợi những thứ đáng nhẽ thuộc về y. Và nằng cũng muốn nhìn thấy y hoàn thành ước mơ của mình khi còn có thể.

- Chức vị thần?

Gương mặt Như Hà thần thờ, y nhìn Phù Du dường như chẳng hiểu lắm về điều nằng đang nói.

- Thần? Muội muốn ta trở thành thần? Nếu ấy là điều muội muốn..

Nếu ấy là điều nàng muốn có đảo lộn cả thể gian y cũng cho nàng. Ngay chiều hôm ấy chiếu thư phong thần đã tới, chức vị thần bộ ngò, Nhật Đế giao cho Như Hà quyền quyết định vị trí mà y muốn. Y không do dự vung bút viết xuống hai chữ Thủy Thần.

- Nhược Thủy quá yếu. Ta giúp đệ ấy.

Y nói với Phù Du như vậy, trận chiến vừa qua Nhược Thủy bị thương nặng, quá thật với sức khỏe ốm yếu như vậy Nhược Thủy không hợp để trở thành thần. Nhưng đó không phải nguyên nhân chính, Phù Du biết Như Hà có thể ghi tên mình vào một chức vị lớn hơn, kể cả vượt qua Tả thần, Hữu thần cũng không ai dám ngăn cản, y làm như thể chỉ vì muốn đề tên y dưới tên Thất Thần để công trạng của y danh chính ngôn thuận thuộc về Thất thần,như một cách y chia sẻ cho nàng vậy. Nàng không dám phản đối, nàng hiểu được bất cứ hành động nào của nàng giờ đây cũng có thể giống đôn chí mạng vào thứ y chỉ mong manh y đang cố sức duy trì, nàng chỉ biết lặng yên nhìn y trở thành Thủy thần, lặng yên nhìn Nhược Thủy bị tước vị

Lễ phong thần trên đỉnh Vải Vọng không được diễn ra, chẳng giống trống khua chiêng, Như Hà trở thành thần mà không một ai dám chúc mừng. Ngày đông giá rét năm ấy, giữa buổi lạnh chi có một bụi trúc nhỏ nhoi sau vườn lặng lẽ đơm hoa, những bông hoa trắng muốt bay trong gió tỏa ra thứ hương thơm thanh mát dịu dàng. Đôi mắt Phù Du ngẩn lẹ, nàng nhìn người con trai nàng yêu bản thân đứng đó, đôi tay băng kín của nàng vươn lên khẽ khàng vuốt đi vài bông hoa nhỏ vương trên mái tóc y. Nàng biết nàng đã chọn đúng người, đất trời đã cho nàng cơ hội, người con trai này xứng đáng để nàng trân trọng và yêu thương.

- Ca ca, mình cưới nhau đi.

Nụ cười của nàng nhạt nhòa trong gió, nước mắt nàng rơi thấm đầm cánh hoa kia, càng yêu y bao nhiêu nàng càng không đành lòng, bỏ y ở lại nàng sao có thể...

- Mình cưới nhau đi.

Đó là câu nàng luôn lặp đi lặp lại, ước nguyện từ ngày yêu y bao nhiêu năm rồi vẫn là giấc mộng đẹp nhất trong lòng nàng. Mặc áo đỏ, ngồi kiệu hoa cùng y về Thủy Tinh Cung, hai người xây đắp một tổ ấm hạnh phúc, nàng sẽ bù đắp cho y tất cả những gì y mong muốn, nàng sẽ sinh cho y những đứa con kháu khỉnh, nàng sẽ cùng y sống đến trăm năm. Rõ ràng trong giấc mộng của nàng chia ly là điều nàng chưa bao giờ nghĩ đến, nàng không đành lòng, không cam tâm cũng không thể chấp nhận. Rõ ràng chỉ mới mười năm... Rõ ràng nàng yêu y đến thế...

- Hôm nay là ngày mấy rồi?

Những lời này trở thành câu hỏi thường trực Phù Du luôn hỏi mỗi khi ngược mắt ngó ra bầu trời. Trời mùa đông âm ảm, Thuỵ Tinh Cung bị phủ trong một lớp sương mù dày đặc, đôi mắt của Phù Du mỗi ngày một mờ, nàng không nhìn thấy đường cũng chẳng nhìn thấy tương lai phía trước. Thuốc nàng uống không có ích lợi, kim châm chi khiến nàng đau đớn, không phương thức nào nàng chưa thử qua nhưng kết quả vẫn không khỏi sắc.

- Hôm nay là ngày mấy rồi ca?

Như Hà nhìn nàng, bi thương tràn qua khóe mắt. Mím cười mơ hồ nàng làm bầm

- Lại một ngày nữa. Muội đợi được!

Như Hà quay đầu đi, y không đành lòng nhìn nàng như thế. Y biết nàng đang đợi gì, nàng đang trông chờ ngày nàng tròn mười tám tuổi, nàng đang trông chờ ngày cùng y kết tóc xe duyên. Ước mơ ấy giờ đây trở thành nguồn sống duy nhất để nàng bầu vùi, để nàng vực bản thân bước qua từng ngày. Và ngày cả điều đó cũng dần trở nên khó khăn, xương cốt trong người nàng rệu rã, chúng nứt ra từng mảnh như làn da khô cằn kia, mái tóc bạc trắng của nàng rơi rụng, nàng không biết nàng có thể có đến bao giờ. Nàng đánh tất cả thời gian thanh tĩnh của mình để gặp những người mà nàng yêu thương, nàng lưu giữ hình ảnh họ nơi đây mất, trong con tim.

- Muội đợi được!

Nàng tự nói với chính mình để nhắc bản thân không quên vào niềm tin đang dần nhỏ vụn. Những lần co giật thập tử nhất sinh, những lần vết thương nứt vỡ xé da xé thịt, những lần nàng cuộn người nồn thốc tháo cả nước, máu lẫn gan ruột nàng vẫn cắn răng dằn mình phải vượt qua. Nhưng rồi niềm tin qua từng ngày bị mài mòn, đầu nàng có hỏi Như Hà bao nhiêu lần thì câu trả lời của y vẫn vậy, ngày mới vẫn chưa qua. Nàng trở nên tuyệt vọng, nàng ngược mắt nhìn ra chiều hoàng hôn lạnh buốt, ánh tà dương hắt lại gương mặt nàng một màu vàng điều tàn.

- Ca... Ca có thể cưới muội không?

Nàng yếu ớt cười, làm bộ tự nhiên nhất nàng bao.

- Muội nghĩ Hoàng tử điện hạ nhớ sai rồi. Muội sinh vào mùa Xuân đó, muội đủ mười tám tuổi rồi... Vậy nên... Ca! Chúng ta cưới nhau đi!

Nước mắt lăn dài trên má y, y lặng lẽ lắc đầu. Đó là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất y từ chối nàng kể từ khi hai người quen nhau. Y khóc. Nàng cười bi ai. Cũng kể từ lần ấy không bao giờ nàng nhắc lại câu này thêm một lần nào nữa.

Nàng cố sức kiên nhẫn không có nghĩa y cũng có thể kiên nhẫn, ngày qua ngày y nhìn người mình yêu chết dần chết mòn trong đau đớn, y điên cuồng làm tất cả những gì có thể nhưng ngoại trừ khiến nàng thêm khổ sở thì y vẫn bất lực không hơn. Ngay cả thánh Fly cũng được mời đến, xem bệnh cho nàng nét mặt người lạnh như băng. Gặp riêng Như Hà, người chậm rãi nói

- Ta có cách kéo dài sinh mệnh cho nàng nhưng đau đớn ấy nàng chỉ có thể tự mình gánh chịu. Nếu con muốn ta có thể giúp con...

Y nhìn người ngờ ngác, đôi mắt y đục ngầu, thánh Fly vỗ nhẹ lên vai y.

- Con dù thông minh để biết cách duy nhất hữu ích là gì... Điều còn lại là tùy con lựa chọn!

Cách duy nhất là tìm đến kẻ đã hạ loại độc này, chỉ có chúng mới có thuốc giải độc. Đó cũng là phương thức cuối cùng Như Hà có thể lựa chọn!

Y trở lại phòng như một kẻ mất hồn, Phù Du vẫn đang đợi y, gương mặt nàng lấm tấm mồ hôi hoà trong máu đỏ nhưng đôi mắt nàng lại vô cùng tĩnh táo. Góc ghếch đến mấy cũng có những chuyện nàng sẽ hiểu mà chưa cần y nói ra.

- Muội không đồng ý, ca ca! Dầu muội vô dụng, dầu muội chẳng thể giúp gì cho Đông cung thì muội cũng là Thần của nơi này. – Nàng kiên quyết lắc đầu. - Ca là anh hùng của Đông cung, nếu chỉ vì muội mà bắt ca khuyá gối cầu xin, Phù Du tha chết!

Hai tiếng anh hùng siết chặt trái tim y làm y không sao thở nổi, sự vinh danh hư ảo như chế nhạo hiện thực tàn khốc bấy giờ. Y là anh hùng của vạn nhà trong sự tung hô sùng bái, để đổi lại người y yêu nhất khổ đau, cứu cả thế giới rồi mất một người, nếu ấy là cái giá phải trả y thà huỷ cả thế giới này!

Nguyệt thần độ bệnh, Nhật Đế mất con, tất cả những hung tin ấy cũng chẳng thể làm mờ đi niềm vui chiến thắng vẫn ngày ngày rực cháy ở Đông cung. Cờ hoa rơi trời, người người hát ca, kẻ khóc cứ khóc, người cười vẫn cười, vô tâm đến thế ấy là nhân gian. Trong một đêm mưa cuối đông buổi lạnh, có bóng người lặng lẽ rời khỏi Đông cung.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 15: Có cả thể gian mất một người

Rời khỏi chốn rộn ràng phồn hoa, Như Hà quay lại con đường cũ y đã đi qua cả trăm lần. Chỉ qua hơn hai tuần, Ma giới trong ký ức của y đã hoàn toàn thay đổi, toà thành hùng thịnh khi ấy giờ bao phủ trong bầu không khí chết chóc và điều tàn. Cảnh cổng thành cao lớn sừng sững đóng trước mặt y không mở, y không phải là kẻ được chào đón chốn này. Ngay cả sự thù oán, chửi bới, ngăn cản hay tấn công y dự đoán cũng không đến, chỉ còn mình y với cánh cổng đóng kín im lìm.

Gạt vạt áo, Như Hà khuyá chân quỳ xuống trước cổng, y hiểu với pháp lực của mình Nhữ Huyền chắc chắn sẽ biết y đã tới. Nhưng hẳn không ra, hẳn để cho y một sự im lặng chết chóc, hẳn để cho y tự mình đối diện với sự nực cười của chính mình. Chính tại nơi đây không lâu về trước, cũng một đêm mưa tầm tã như vậy khi giết chết trái tim hẳn, y đứng trên đỉnh quang được vạn người tung hô. Giờ đây quay lại như một kẻ thua trận, ôm theo trái tim vụn vỡ, y khuyá gối cầu xin, y gào thét vạn nài, y có thể lấy tính mạng mình ra đánh đổi, y có thể lấy cơ thể này làm món hàng, y cũng có thể mang cả thể gian đáng lên hẳn, bất cứ thứ gì hẳn muốn y đều có thể cho, chỉ tiếc giờ đây hẳn lại không cần!

Mưa đêm lạnh lẽo xối ướt cơ thể y, mái tóc bạc của y xỏa tung dính trên nền đất bẩn thỉu, chặt vật quỳ hết một đêm sự lạnh lẽo đã dập tắt hoàn toàn hy vọng mong manh y trông chờ. Y nhìn bộ áo xanh hẳn thích lắm trong đôi bản cánh thấy bản thân mình thật bẩn thỉu, đi đến bước đường này tất cả đều tại y, là y tự mình chuốc lấy. Y ngửa đầu nhìn mưa cười ha ha, nước mắt đã ướt đầm gương mặt, đôi mắt y lóe lên vài tia điên cuồng(wp95vient)

Hôm ấy là ngày hai ba, sinh nhật của Phù Du chỉ còn cách đó không đầy một tuần. Sau một đêm mưa, bình minh ló dạng phía chân trời, Như Hà quay về Thủy Tinh Cung, y thay cho mình một bộ áo voan đỏ tươi đẹp đẽ, lại chuẩn bị cho Phù Du một bộ váy mới thêu hoa, y tìm đến phòng đánh thức nàng sau một đêm rằm bị bữa phép của thánh Fly làm cho hôn mê bất tỉnh. Y mím cười đỡ nàng ngồi dậy, giúp nàng thay váy, giúp nàng rửa mặt giúp nàng chải đầu. Trong đôi mắt y, Phù Du vẫn là cô gái xinh đẹp thừa trước, nàng vẫn là ánh nắng rực rỡ năm đó đã chiếu rọi cuộc đời y.

- Năng ẩm, ta dẫn muội ra ngoài.

Và thế rồi y bỗng nàng đi, để nàng dựa vào lồng ngực mình y đưa nàng đi khắp chốn Đông cung, đến từng nơi đã in hằn ký ức của hai người họ. Thảo nguyên lộng gió, y ôm nàng ngồi trên lưng ngựa chậm rãi phi qua những nẻo đường rộng cỏ xanh, y hôn lên mái tóc nàng, nàng dựa đầu vào y mím cười hạnh phúc. Vì bệnh tật đã rất lâu rồi nàng mới được ra khỏi phòng.

- Bình yên quá.

Nàng thầm thì, đứng lưng chừng núi Vải Vọng ngược mắt nhìn xuống toàn cảnh Đông cung, nàng mơ hồ thấy từng đám trẻ háo hức ôm sách chạy đến trường. Tiếng cười của chúng dường như xuyên qua mây gió vắng vắng đến cả chốn này.

- Thật đẹp.

Trong đôi mắt nàng phảng phất là tiếc nuối, nhưng rất nhanh nàng đã bỏ qua.

- Nay đã là hai ba. Còn bốn ngày nữa thôi..

Ôm theo niềm vọng, nàng bảo với y.

- Ca cưới muội nhé.

Nụ cười nhợt nhạt của nàng vẫn rạng rỡ như xưa, niềm hạnh phúc chứa chan trong đôi mắt nàng.

- Muội nhất định sẽ trở thành thế tử của ca. Muội làm được... Ca, ca phải đợi muội nhé?

- Được.

Như Hà lặng lẽ gật đầu.

- Ta đợi muội.

Nàng hài lòng tựa đầu vào vai y, y tìm một tán cây lớn rồi bồng nàng ngồi xuống.

- May mắn nhất cuộc đời muội là ngày hôm ấy đã tìm thấy ca...

Xuyên qua những tán lá, ánh nắng chiếu đồng chiếu rọi lên bóng hai người. Y ôm chặt nàng trong vòng tay, nàng khẽ kháng thủ thi.

- Từ lần đầu tiên nhìn thấy ca, có điều gì đó đã thôi thúc muội nhất định phải quay lại gặp ca một lần nữa. Ca là người duy nhất chịu chơi với muội mà không chê muội phiền, chịu im lặng nghe muội nói nhiều đến thế... Muội biết, vì ca yêu muội đúng không?

Nàng khúc khích cười, nén cơn ho sấu lại trong lồng ngực.

- Ca chiều muội như thế, muội ghét uống trà, đều là ca uống hộ, muội ghét cưỡi ngựa cũng là ca ôm muội cùng đi, muội ghét bắn tên ca đã luyện cùng muội. Ca xuất sắc đến thế, muội lại ngốc nghếch như vậy... Muội đã nghĩ, thật may mắn vì ca chọn muội. Yêu ca muội hạnh phúc vô cùng!

Nàng đưa đôi tay chạm lên gương mặt y.

- Ngày ca vào Ma giới, họ luôn nói là ca đã phản bội Đồng cung! Muội giận lắm! Tại sao họ dám nói như thế, tại sao họ không hiểu gì về ca như vậy. Hà của muội thiện lương đến thế, họ thì biết gì. Nhưng giận họ thì muội càng giận mình hơn... Muội chẳng thể làm gì để bảo vệ ca... Nếu muội có thể mạnh mẽ hơn muội nhất định sẽ không để ca ra đi một mình như thế. Thật may mà ca đã trở về. Cảm ơn ca đã bảo vệ Đồng cung, cảm ơn ca đã bình an trở lại. Muội đã từng nghĩ, muội sẽ đánh ca đôi mình để bù đắp cho ca... Chỉ tiếc...

Nói đến đây, nàng nghẹn ngào dừng lại, nàng hiểu hơn ai hết thân thể nàng đang dần chạm đến ngưỡng cực hạn. Dầu ich ký nhưng giờ đây nàng chỉ cố sống vì một mong ước cháy bỏng cuối cùng.

- Cưới muội nhé. Phu quân của muội...

Nụ hôn của y khẽ kháng lướt trên môi nàng run rẩy. Trong chiều gió, y rút ra từ tay áo cây sáo trúc quen thuộc, duỗi sáo còn buộc thêm một dải lụa đỏ, nàng nhớ đó là dải lụa năm đó nàng gọi là Tô Hồng và mang tặng y. Y đưa sáo lên môi, tiếng sáo vi vút ngân cao giữa đất trời xa rộng.

- Một ngày nào đó, hãy đưa muội đi ngắm bình minh, đưa muội đi nhìn hoàng hôn, cùng muội ngắm trăng và sao ca nhé. Đến ngày ấy, muội và ca sẽ ở bên nhau trọn đời!

Lời hứa hẹn nàng trao y về lên viễn cảnh đẹp như buổi chiều đông hôm ấy. Nắng dần khuất xa, gió lạnh cuốn đến làm nàng mệt mỏi.

- Về Thủy Tinh Cung thôi ca.

- Muội không còn nơi nào muốn đi sao?

- Không.

Nàng lắc đầu.

- Về nhà thôi ca. Nhà của chúng mình!

Ngồi nhà ấy luôn mở cửa chào đón hai người trở lại. Điều kỳ lạ là Như Hà không đưa nàng trở về phòng ngay, y bồng nàng ra phía vườn hoa cạnh đó. Nắng tà rải lên trên những đóa hoa một màu vàng nhạt ngọt ngào.

- Ca muốn ngắm hoàng hôn luôn à?

Dù mệt mỏi đến đâu đến mấy nàng vẫn cố cười. Nàng sợ nếu nàng không cho đi, một mai sẽ không còn ai cười cùng y nữa.

- Ngày một đám cưới mình làm đơn giản thôi ca nhé. Một mâm cỗ, hai ly rượu giao bôi, muội mặc váy đỏ ngồi kiệu hoa, ca rước muội về nhà. Sao muội lại vui thế nhỉ.

Đôi mắt cong cong nàng cười. Phía xa, kỳ mờ có bóng ai đó đang tới gần.

- A, Zen.

Cô Hồ xinh đẹp xuất hiện mang theo một khay gỗ nhỏ, trên đó có chứa một ly rượu ngọc. Phù Du nghiêng đầu tò mò.

- Gì thế ca?

Như Hà không đáp. Chiều dần tắt nắng, ánh sáng ỉm ỏi khiến nàng chẳng nhìn rõ gương mặt y.

- Uống rượu?

Nàng không hiểu ý y lắm, ngập ngừng một lát y bảo.

- Chén rượu này sẽ giúp muội ngủ ngon hơn.

- Thế sao?

Nàng gật đầu toan cầm lấy ly rượu nhưng vì yếu quá nên không thành.

- Ta giúp muội.

Nói rồi y nâng ly rượu lên, nhưng rồi nàng đợi mãi vẫn chưa thấy y đưa ly rượu lại gần miệng mình. Nàng nheo mắt cố nhìn, nàng nhận ra đôi tay y đang run.

- Sao vậy ca?

- Không sao.

Y đáp thật khẽ.

- Hãy ngủ một giấc thật ngon.

Thành chén ngọc chạm vào môi nàng lạnh lẽo, thứ rượu thơm nồng khiến đôi mày nàng khẽ nhăn lại.

- Rượu này ngọt quá.

Rượu cháy vào cơ thể nàng khiến toàn thân nàng phút chốc trở nên ấm áp. Cảm giác ấm áp ấy thật dễ chịu, thả lỏng bản thân nàng nhắm đôi mắt lại. Đã lâu lắm rồi nàng mới thấy thoải mái đến vậy, sự ấm áp lan dần đến từng kẽ tay xua tan đau đớn thường trực. Thoải mái quá, dường như nàng chẳng còn cảm thấy đau, cơ thể nàng nhẹ nhàng bay bổng, nàng vui vẻ muốn đuổi dài người như một con mèo lười biếng nhưng rồi giây phút ấy nàng chợt nhận ra cơ thể không còn làm theo ý muốn của nàng...

Có thứ gì đó nóng bỏng rót xuống trên má nàng, Phù Du nghi hoặc mở đôi mắt ra.

Đôi mắt vốn mờ đục của nàng giờ phút này chợt tìm lại được ánh sáng đã mất, trong ánh tà dương dần khuất nơi chân trời nàng nhìn thấy người con trai nàng yêu rơi lệ. Nước mắt ướt đầm gương mặt y, nghẹn ngào y khóc không thành tiếng.

Những giọt nước mắt đốn đau và tuyệt vọng, nàng vội vã muốn giờ tay lau đi cho y nhưng nàng bất lực chẳng thể làm được.

Nàng hốt hoảng muốn hỏi y làm sao vậy?

Và rồi cũng đứng giây phút ấy, khi nhìn sâu vào đôi mắt y nàng đã hiểu...

- CA!!!

Nàng thốt lên không sao tin tưởng nổi, nàng trần trời nhìn y. Y run rẩy gục đầu.

- Du Nhi... Xin lỗi muội... Ta xin lỗi...

Từng tiếng ngắt quãng nghẹn ngào siết trái tim nàng buốt lạnh, nàng ngỡ ngàng, trong đầu nàng là một khoảng trắng xóa, câu duy nhất nàng có thể thốt ra là...

- Tại sao...

Tại sao lại làm như thế với nàng? Nàng ôm hy vọng để sống, dẫu đốn đau nàng cũng cố chịu đựng, dẫu tuyệt vọng đến mấy nàng cũng cần rằng nói mình phải bước qua. Chỉ vì một giấc mộng chưa thành nàng có thể làm mọi việc. Nhưng giờ đây, khi giấc mộng ấy chỉ còn cách nàng vài bước chân chính người nàng yêu thương nhất lại cắt đứt con đường duy nhất ấy.

Y nói với nàng, dừng lại đi!

- Tại sao hà ca?

Nàng rơi nước mắt. Người nàng yêu chỉ không ngừng xin lỗi. Dẫu y không đáp nàng cũng đã hiểu. Đôi khi nàng hận nàng tại sao lại hiểu y đến thế.

Y không cứu được nàng, y sợ nàng đốn đau.

Y không tin vào tình yêu, y sợ cưới y là ước mơ lớn nhất của nàng, khi đã hoàn thành nó nàng sẽ ra đi không quay trở về.

Đôi tay y nhuộm đậm máu nàng, y muốn trừng phạt mình, y muốn khắc vào tim y tội lỗi mãi mãi y không thể quên.

Y giết nàng.

Bằng một ly rượu độc, y tự tay tiễn nàng bước đi.

Vẫn là y nợ nàng.

Một món nợ y mang theo suốt kiếp.

Người đàn ông nàng yêu.

Y tài giỏi như thế.

Nhưng cũng ngốc nghếch và yếu đuối đến vậy.

- Muội đi rồi, một mình ca biết phải làm sao?

Giữa thế gian lạnh lẽo như vậy, ai là người sẽ ở bên y, ai sẽ chăm sóc y, ai là người sẽ làm y cười, ai sẽ ôm lấy y, ai sẽ lau đi những giọt nước mắt khô đau kia.

Y chỉ có một mình.

Y cô độc như vậy.

Làm sao nàng nở...

- Chờ muội. Muội nhất định sẽ quay về với ca. Ca phải chờ muội, nhất định ca phải chờ muội!!!

Y là người nàng yêu, có được y là chấp niệm lớn nhất của nàng.

Không phải là một đám cưới, không phải một danh phận, sâu trong tim mình, nàng chỉ mong mình thuộc về y.

Nhưng giây phút này nàng không thể giải thích cùng y, nàng thấy sức lực của mình đang trôi đi từng chút một.

Thời khắc biệt ly đã tới.

- Hôn muội.

Nàng đã mong y sẽ hôn mình thật sâu, thậm chí mong y hãy ngấu nghiêng nuốt nàng vào trong bụng để nàng và y hợp thành một thể, để mãi mãi không cần cách xa.

Nhưng nụ hôn của y chỉ nhẹ nhàng chạm lên cánh môi nàng, trần trọng và nặng nề như thế.

Dẫu dằng vẫn là bản chất sâu thẳm trong trái tim y.

- Phải chờ muội. Nhất định ca phải ở đây chờ muội. Muội sẽ quay về. Nhất định!

- Ta sẽ chờ.

Lời hẹn ước được trao, dẫu không cam lòng đến mấy giờ đây nàng cũng chỉ có thể nhìn y mong khắc sâu bóng hình y trong trí nhớ, để một ngày nàng sẽ quay lại tìm y.

Cho đến khi đôi mắt kia mất hẳn tiêu cự nàng cũng không chịu buông tay.

Khoảnh khắc ấy cả thân hình nàng bùng cháy thành một ngọn lửa rực sáng một khoảng trời.

Khoảnh khắc ấy tia nắng cuối cùng đã tắt đem theo bóng tối phủ chôn nơi này.

Vội vào khoảng không chơi vơi, đôi môi y run rẩy, ly rượu ngọc nằm lún lóc phía xa.

- a... a... AAAAAA!!!!

Y gào lên, điên dại lại bị thương, nỗi đau thống thiết chỉ mình y chịu đựng...

Nhưng dù y có gào, dù y có khóc...

Thế gian này cũng chỉ còn mình y.

Trong bóng tối và nước mắt.

Không gì hơn!

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 16: Anh hùng

Khi mọi thứ tưởng chừng đã đi đến tận cùng bị thương thì số phận lại chứng minh đó vẫn chưa phải giới hạn cuối cùng.

Ngày Nguyệt thần chết, một bức mật thư đã được gửi từ Ma giới về Đông cung.

Thư gửi cho Thủy thần Như Hà, nhưng vì một nguyên do nào đó lá thư ấy lại đến được tay Nguyệt Như công chúa. Trên trang thư chỉ có vài dòng ngắn gọn, nhắc về một căn nhà gỗ trong rừng phong cạnh hồ Mạc Thanh, thư viết, "muốn cứu à thì hãy tới đây!". Rõ ràng những lời này đều gửi tới Như Hà nhưng ngay khi đọc xong Nguyệt Như đã đốt lá thư ấy đi.

Đêm định mệnh hôm ấy một mình nàng phóng ngựa rời khỏi Đông cung.

Vì nàng muốn tự mình thay Như Hà giải quyết mọi việc, hay vì nàng nghĩ người gửi thư là chúa tể Nhữ Huyền, câu hỏi này chỉ có nàng mới trả lời được.

Không ai biết đêm đen hôm ấy đã xảy ra chuyện gì chỉ biết ngày hôm sau Nguyệt Như không trở lại, thứ được gửi đến Thủy Tinh Cung là một cái tai mới cắt còn nướm máu kèm theo phiến lá phong đẹp để tươi màu.

Nợ máu phải trả bằng máu.

Hoàng hôn hôm đó, khoảnh khắc xộc vào căn nhà gỗ tìm thấy Nguyệt Như đã hóa thành ám ảnh kinh hoàng trong ký ức của Như Hà. Nàng công chúa vui vẻ hào sảng y coi như chị ruột năm đó, dòng nước mắt không ngừng chảy ra từ đôi mắt vô hồn của nàng, khắp cơ thể nàng in đầy những dấu vết của một cuộc xâm hại tàn bạo đã man, nàng như đoá hoa dập nát đã bị vứt bỏ.

Y ôm lấy nàng gào khóc nhưng nàng vẫn chết lặng không nói một lời.

Thất thần rất nhanh đã đuổi tới, Phong thần Dạ Đằng phát điên đẩy Như Hà ra, hân lao đến ôm Nguyệt Như vào lòng.

Đứng khoảnh khắc ấy, ý thức trong nàng thốt nhiên sống lại, bỏ qua Thất thần đôi mắt nàng chỉ dò tìm bóng hình Như Hà, câu đầu tiên nàng nói với y làm tất cả mọi người đều chết sững.

Nàng nói.

- Như Hà, hãy cưới ta!

Những lời nói ấy như cơn ác mộng một lần nữa vây chặt lấy y, đồ súp người y ngã khuỵu trên nền đất. Y run rẩy lắc đầu chẳng còn phân được đây là mơ hay thật.

Nguyệt Như nhìn y chế nhạo, nàng bật cười khô khốc.

- Không được sao? Ngay cả khi ta đã tốt với đệ như vậy? Chỉ việc này đệ cũng không thể vì ta?

Nhìn y ôm đầu khủng hoảng, phút chốc nàng thờ dãi.

- Ta không có được đệ, hân cũng sẽ không có được đệ. Thời quên đi..

Và nàng nhắm đôi mắt lại, kể cả khi Phong thần Dạ Đằng ôm lấy nàng cầu xin hãy để hân cưới nàng làm vợ nàng cũng không mở mắt ra.

Nàng không từ chối cũng không nhận lời, nàng dường như tách mình với cả thế gian.

Thông tin hôn lễ của Thiên Nguyệt công chúa và Phong thần Dạ Đằng cứ như thế được công bố, Đông cung quyết tâm tổ chức một đám cưới long trọng nhất để tiễn nàng lên kiệu hoa xuất giá.

Ngày áo phượng được hoàn thành, Dạ Đằng mang nó tới gặp nàng, xen trong bị thương gương mặt hân vẫn lóe lên hạnh phúc.

Hân nói.

- Công chúa, gả cho ta.

Hân nói.

- Ta sẽ mang đến hạnh phúc cho nàng!

Hân nói.

- Xin nàng hãy chấp nhận ta!

Nguyệt Như nhìn hân tội nghiệp, nụ cười héo hắt nở ra trên gương mặt nàng.

Nàng lại thờ dãi.

- Người tội gì phải có chấp như vậy?

Tại sao phải có chấp như thế, Dạ Đằng không thể trả lời, nàng cũng không thể trả lời.

Đêm trước hôn lễ, Dạ Đằng phải trở về Phong cung, Nguyệt Như chỉ có một yêu cầu duy nhất.

Ngày mai, hãy để Như Hà dẫn nàng lên kiệu hoa.

Một yêu cầu thật đơn giản, giờ đây đâu nàng có yêu cầu cả thế gian có lẽ Dạ Đằng cũng sẽ đoạt nó mà dâng lên nàng.

Chỉ là không ai lường trước được, buổi sáng hôm ấy khi mở cửa ra thứ đầu tiên Như Hà nhìn thấy là một màu đỏ chói mắt đến vậy.

Vắt dài lụa trắng lên cao, nàng công chúa hào sảng mạnh mẽ mặc một thân hồng y treo đầu mình trên sợi dây định mệnh, kết thúc tất cả những ân oán hận thù và cả cố chấp mà khi sống nàng không thể buông tay, cũng tàn nhẫn xé rách hoàn toàn tâm hồn một người đã coi nàng như chị ruột, đẩy y vào bóng tối mãi mãi.

Tội nghiệp nàng dùng tính mạng mình khoắc lên trên người y, y gục ngã không thốt nổi một lời.

Đám cưới hoá đám tang, Đông cung cờ hoa rực rỡ trong một ngày phủ lên màu trắng chết chóc.

Đại tang của Thiên Nguyệt công chúa diễn ra ba ngày ba đêm, ba ngày ấy, Dạ Đằng ôm bài vị nàng ngồi ở vị trí chủ tang sự.

Hân khắc lên mộ nàng danh phận hân chưa thể trao, hân công bố với cả thế gian nàng là thế tử của hân.

Nhưng chỉ hân mới rõ hơn ai hết, trái tim nàng chưa từng thuộc về mình.

Nàng cố chấp chết đi, hân cố chấp níu kéo một người đã chết.

Không ai để ý tới một bóng ma lang thang vất vưởng khắp chốn Đông cung.

Mười ngày sau trong một đêm tuyết phủ, Hữu thần nương nương mới tìm thấy Như Hà.

Y ngồi dưới mái hiên căn phòng mười năm trước y bị giam cầm, đôi mắt bạc của y trống rỗng.

- Muốn quay lại đây?

Bà điểm tinh hời.

- Hối hận rồi?

Y lặng im không nói. Bà nhìn đứa con trai đã cao hơn mình tung hoành mười năm giờ mang bộ dạng nhếch nhác như vậy, trong lòng chẳng biết nên cảm thấy thế nào.

- Những gì ta chọn hoá ra lại là lựa chọn tốt nhất cho người. Nareicia người cầm hận đã chết, vậy còn Như Hà, người đáng sống không?

Y ngược mắt lên nhìn bà, dùng đôi mắt đã căm ghét để nhìn thẳng vào người mẹ suốt mười năm nay chẳng mấy khi gặp mặt của y.

Người phụ nữ đã sinh ra y.

Giây phút nhìn thấy gương mặt bà, ký ức của y chợt quay lại buổi tối trăng rằm hôm ấy, ngày mẹ cầm đỉnh bạc đóng lên chân y tặng y một lời nguyện rủa, có lẽ chính từ khoảnh khắc đó số phận của y đã hoàn toàn đổi khác.

Vì oán hận, y bất chấp gây ra đại chiến Ma giới - Đông cung.

Để chứng tỏ bản thân mình, để thoát khỏi tay bà y mạo hiểm xông vào Ma giới.

Để đạt được mục đích y dấn đạp trên tình yêu của kẻ khác để bước lên ngai vàng chiến thắng

Cuối cùng dẫn đến kết cục này, có lẽ đều là do y.

Y nhìn mẹ, bà chẳng lảng tránh, bà ngó y như thấy một thứ gì đó thật tội nghiệp.

- Đừng nghĩ đến cái chết. Đầu muốn chết đến mấy ngươi vẫn phải sống. Sống để chờ đợi, để trả hết tội nghiệt ngươi mang trên người. Cho đến khi nào Dạ Đằng còn sống, ngươi có tư cách gì để tìm giải thoát cho bản thân mình?

Y lặng lẽ nghe, vài giây sau không ngờ y bật cười.

- Ai nói con muốn chết? Mẹ đừng nói như ngài hiểu con vậy...

Ánh mắt mơ hồ, y đứng dậy.

- Chỉ là lạc đường...

Y lẩm bẩm

- Con về đây.

Bước từng bước trên nền tuyết, cổ chân trái nhói nhói đau, chốc lát y quay lại, người mẹ của y vẫn đứng đó nhìn theo.

Có lẽ trước nay bà cũng luôn đứng ở một nơi y không nhìn thấy dõi theo từng bước đường y đi.

Mẹ của y...

Lần đầu tiên bà nói y đừng chết...

- Ngày mai con sẽ quay lại.

Y nói khẽ.

- Vãn an ngài.

Tuyết rơi trắng trời, bóng y liêu xiêu.

Thủy thần Như Hà, người anh hùng Đông cung sùng bái, y đòi sự bình an nơi này bằng tình yêu y tôn thờ nhất.

Trong trận chiến Ma giới – Đông cung, y là kẻ đã mang lại chiến thắng cho Đông cung, cũng là kẻ khiến cả Ma giới phải khiếp sợ.

Sau trận chiến Ma giới hạ mặt thư, nếu Nhật Đế muốn con của ngài và Như Dạ công chúa bình an, cả đời này Thủy thần phải thế sẽ không rời khỏi Đông cung một bước.

Trước vẻ bối rối cầu xin của Nhật Đế, Như Hà bật cười, y thoải mái gật đầu.

Y nói, được.

Một đời y sẽ chôn mình ở đây mãi mãi.

Nhật Đế khóc, y vỗ vai ngài an ủi.

Y nói, thần tình nguyện.

Y nói, đừng xin lỗi thần.

Y nói, thần không xứng đáng.

Y chậm rãi rời chính điện, bước từng bước trở về Thủy Tinh Cung. Dọc đường đi, rất nhiều người nhìn thấy y nhưng họ chỉ dám đứng xa cúi đầu chào y tôn kính, tuyệt nhiên không một ai dám lại gần.

Y mỉm cười chào họ. Y trầm nghĩ, chẳng lẽ mình đáng sợ thế sao?

Rồi chẳng mấy chốc Thủy Tinh cung đã hiện ra trước mắt, tòa cung bé nhỏ tọa lạc ở một nơi vắng vẻ của y trong khoảnh khắc ấy chợt trở nên rộng lớn trống trải vô cùng.

Y ngần ngợ đứng trước cổng hồi lâu, mãi cho đến khi có một âm thanh nho nhỏ lãnh lút vang lên.

- Thủy thần đại nhân.

Y giật mình quay đầu lại, phía sau y từ bao giờ đã có một đứa trẻ đứng đó, là một bé gái ước chừng chưa tròn mười tuổi, nó thấy y nhìn thì toét miệng cười.

- Tặng ngài.

Bàn tay nó nắm theo một bó hoa nhỏ vừa hái, cánh hoa còn ướt hơi sương. Y cúi người nhận lấy bó hoa, không tin tưởng lắm mà hỏi lại nó.

- Tặng ta?

- Tặng ngài.

Nó gật đầu hớn hờ.

- Con biết ta sao?

- Biết!

Nó tiếp tục gật đầu.

- Mẹ con nói ngài là anh hùng của Đông cung, là ngài đã bảo vệ con được bình an vì thế con phải biết ơn ngài. Không chỉ con, cả Đông cung này ai cũng biết ơn ngài hết!

- Vậy sao?

Y bật cười, đứa trẻ lại nhiệt tình gật đầu.

- Ngài có thích hoa của con không?

- Có.

Y vuốt lên mái tóc nó.

- Ta thích lắm.

- Thế mai con lại tặng hoa cho ngài được không?

- Được. Ta chờ con.

Đứa trẻ khúc khích cười, dường như việc được tặng hoa cho y làm nó hạnh phúc lắm. Một cảm giác quen thuộc đâm rễ lên lõi trong trái tim y.

- Con tên là gì?

Y khẽ hỏi. Đứa trẻ nghiêng đầu, đôi mắt nó long lanh hồn nhiên.

- Con sinh vào giữa tháng năm, mẹ gọi con là Nắng!

Nó cười trong sáng, nụ cười vừa rạng rỡ vừa ngọt ngào. Như Hà ngẩn ngơ nhìn nó dường như đã thả mình trôi vào một hồi ức xa xôi, cho đến tận khi một thiếu phụ trẻ đến dắt đứa trẻ rồi đi y vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

- Nắng sao?

Y ngược mắt nhìn trời cao xanh thẳm, câu gọi khẽ khàng vang lên theo một tiếng thờ dài.

- Nắng...

Y nhắm đôi mắt lại, phút chốc y quay đầu. Thủy Tinh Cung vẫn đón chào y bởi làn sương mờ lạnh lẽo, nhìn cả tòa cung trống trải y không nhận được lắm cảm

- Có lẽ nên xin Diên Họa ít hoa... Du Nhi thích hoa như vậy. Phải trồng nhanh trước khi nàng về...

Nụ cười mơ hồ nở trên môi y, cúi đầu nhìn đóa hoa nhỏ trong tay y tự nhủ.

- Sẽ nhanh thôi... Ngốc nghếch như vậy nàng có thể đi đâu! Nhanh thôi...

Cánh cửa gỗ từ từ đóng lại xóa dần đi bóng hình y trong làn sương lạnh lẽo.

... Một lần này đóng đã đóng suốt ba ngàn năm...

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 17: Phần 2. Họa trắng trên nước - Chương 1. Hoa

"-- Gil! Gil!

Đôi giò lỏng, nàng vội vã chạy. Bước chân nhỏ bé của nàng băng băng lướt đi trên cỏ, mái tóc bạch kim rồi tung như tâm trí của nàng bấy giờ vậy. Fleur vừa ngủ dậy, nàng ngủ quên bên giường bệnh của Gil và khi nàng tỉnh giấc đã chẳng thấy Gil đâu nữa rồi. Phòng bệnh trống không, nàng bật hoảng chạy ra ngoài. Trái tim sợ hãi đập thành tích trong lồng ngực, hình ảnh Gil ốm yếu trắng nhợt không sức sống một lần nữa vụt hiện lên trong tâm trí nàng, nó như một bóng ma ám ảnh khiến nàng chỉ sợ mình vừa ngoài mặt đi điều chẳng lành sẽ lại xảy đến với Gil. Nàng gọi vang tên Gil, nỗi sợ khiến nàng quên cả việc đôi tai Gil đã chẳng còn nghe thấy, mãi cho tới khi thấp thoáng thấy bóng Gil ở cuối chân đồi, trái tim đang treo lơ lửng của nàng mới buông lơi.

Bên một bụi cây dại, Gil đang chăm chú ngắt mấy nhánh hoa, chẳng biết đó là giống hoa gì mà từng bông, từng bông lại đẹp tới thế. Nàng chiều khoác lên trên những cánh hoa tím một màu mơ màng điểm lệ. Tim dịu dàng mái tóc Gil...

- Fleur!

Đang lúc nàng ngẩn ra thì Gil đã quay lại. Nhìn thấy nàng gương mặt Gil rạng rỡ hẳn lên.

- Em dậy rồi hả?

Ôm theo bó hoa, Gil chạy lại. Có lẽ vì còn đau nên bước chân Gil chậm chạp hơn nhưng nụ cười của Gil vẫn sáng ngời như thế.

- Tim anh à?

Fleur gật đầu. Nàng chớp chớp mắt nhìn Gil.

- Anh chỉ định ra ngoài có chút thôi.

Gil bảo.

- Mấy hôm trước anh đã thấy cây hoa này đẹp lắm mà nó chưa nở hết, định hái cho em mà bận quá.

Một chữ bận nhẹ tênh. Nàng bận quay lại tặc Heygoz gặp ông bà ngoại còn Gil bận bảo vệ người em trai Gil thương trong lúc không có mặt nàng. Một chữ bận mà thiếu chút nữa từ thần đã mang Gil đi.

Nàng nhìn sâu vào đôi mắt Gil, con mắt trái giờ đây đã chẳng còn thấy nữa, vậy nhưng Gil vẫn dành ánh nhìn triu mến ấy cho nàng tựa như chẳng có gì thay đổi, như vết thương rạch xé con người Gil đều đã lành...

- Tặng em

Gil đưa bó hoa cho nàng. Giấy phút đón nhận nó hốt nhiên mọi lo lắng trong lòng nàng phút chốc lơ lửng bay đi, ngực nàng chiều Gil nắm tay nàng cười, hai khóe mắt cong cong, hình dáng xinh đẹp ấy như khắc sâu vào tâm trí nàng để rồi mãi mãi sau này nàng cũng không quên...

Vị thần duy nhất trong tâm trí nàng...

Người sẽ dùng cả tấm lòng, toàn tâm toàn ý bảo vệ...

Chỉ mình anh!"

Người con gái nằm trên giường say giấc, trong cơn mơ, một tâm hồn khác trong nàng vùng vẫy thức tỉnh. Là bản năng sống còn, bản năng yêu thương, con tim nàng vẫn gọi, đây không phải nơi chốn thuộc về nàng...

Như Hà thờ hắt ra một hơi, một bàn tay y đặt lên trán Phù Du, lòng bàn tay y ướt đầm mồ hôi của nàng. Nàng cau mày thồn thức như muốn thoát ra khỏi cơn ác mộng đang bủa vây lấy nàng. Nụ cười thay, thế giới trong cơn mơ mới là hạnh phúc thực sự mà nàng trông chờ.

Như Hà buông tay khỏi trán nàng, chẳng khó gì để y đọc được giấc mơ ấy nàng đang mơ gì, chẳng khó gì để y biết Phù Du của y giờ đây là ai, cũng chẳng khó gì để y hiểu số mệnh đã an bài cho người con gái y yêu một tình yêu khác ở cái nơi cách y ngàn năm đằng đẳng... Số mệnh đã an bài cho nàng một niềm hạnh phúc chẳng có y. Trong tương lai ấy, nàng chỉ là cô gái mười sáu tuổi thuần khiết và ngây thơ, trong tương lai ấy nàng trao chọn lòng mình cho một người con trai khác, trong tương lai ấy thể gian này đã xóa sạch sự tồn tại của y, trong tương lai ấy nàng và y chỉ là hai kẻ xa lạ...

Nhưng vậy thì sao?

Y cúi người hôn lên đôi môi nàng một nụ hôn thành kính, tôn thờ như tín ngưỡng y đã dùng cả đời mình bảo vệ. Nàng vẫn là người con gái y yêu, nàng vẫn là người y đã dành ba ngàn năm chờ đợi... Những day dứt khắc khoải, những đau đớn đánh đổi và trả giá... Nhẽ nào bấy nhiêu ấy y vẫn không xứng đáng có được nàng?

Y không biết.

Đôi mắt bạc của y mơ hồ, vô thức y đặt bàn tay lên ngực mình, dưới lớp áo lụa, thân thể y ảm áp và trái tim y đang đập thành tích. Một cảm giác thật lạ. Nó nói với y, y vẫn đang sống...

Như một con người bình thường. Không phải một kẻ bị nguyên rủa, không phải một kẻ lạc lõng bị vứt bỏ, cũng không phải một vĩ nhân để thế gian tôn thờ.

Y chỉ là một người bình thường.

Vậy thì y có cam tâm?

Ánh mắt y dừng lại trên gương mặt người con gái mà y yêu nhất, giữa vầng trán nàng, khoảnh khắc ấy, một đóa hoa đỏ tươi yêu dị dần hiện ra như nét chu sa được tô điểm.

Một bông Bỉ ngạn đẹp đẽ mà nguy hiểm như tơ nhện vương mang theo hận thù và chế nhạo.

Nó cười vào những mong ước viễn vông y về cho mình.

Y cúi người, dùng đôi tay vuốt đi những muộn phiền vương vấn trên gương mặt nàng, phất chốc y đứng thẳng dậy, nét bi thương trên gương mặt y đã tan đi như chưa hề tồn tại, khóe miệng y lại nhếch lên một nụ cười hờ hững...

Y nhẹ nhàng cất bước rời đi.

Cánh cửa phòng đóng kín khóa lại sau lưng y một khoảng trời yên bình.

Nửa đêm, không khí tại Hữu thần cung vẫn thanh tĩnh tựa như ngàn năm chẳng có gì thay đổi. Từng đàn cá tung tăng bơi, chúng giương đôi mắt to cổ cộ của mình để nhìn kẻ mới tới kia, cái miệng của chúng đớp dớp nhả ra đám bọt khí lo lừng.

"Lại là hần..."

"Hần lại tới nữa..."

"Đứa con bị vứt bỏ..."

"Coi gương mặt xấu xí của hần kia..."

"Thật tội nghiệp..."

"Chẳng được ai để ý..."

"Không một ai cần..."

"Thật đáng thương..."

"Thật đáng thương..."

Những tiếng xi xạo nhạo báng vang lên ở khắp nơi nhưng Như Hà đều coi như không nghe thấy. Dẫu sao thì bao nhiêu năm qua y cũng quen rồi. Những con cá ngu xuẩn này cũng chỉ biết nói nhiều đó thôi, nếu còn tức giận chẳng hóa y không hơn gì chúng sao.

Căn phòng cuối hành lang vẫn đang sáng đèn, Như Hà bật cười. Dù cho sáng nào y cũng đến thỉnh an mẹ mình nhưng mười ngày thì tới chín mẹ đều không muốn gặp y. Thật hiếm có một hôm bà chờ sẵn y như vậy.

- Mẹ.

Đẩy cánh cửa phòng ra y gọi. Ngồi bên bàn, mẹ y đang ngo ngoáy nhìn vào một chiếc nhẫn ngọc đến độ giật mình khi phát hiện y đã tới. Bà thu nhẫn ngọc lại, giấu nó trong bàn tay, gương mặt quay ra nhìn y vô cảm.

- Ngồi đi.

Bà bảo. Trà đã được pha sẵn, chẳng đợi mẹ mời y đã tự tay rót ra một chén. Hương trà cổ ngan ngát mộc mạc, giữa không khí đầy thi vị ấy mẹ và y lại không hề nhìn nhau, mỗi người ngược về một phía theo đuổi những suy nghĩ vẩn vơ.

- Mẹ, ngài quyết định chưa?

Cuối cùng vẫn là y lên tiếng trước, bởi y chợt nhận ra bản thân chẳng còn muốn lãng phí thời gian với bà. Phù Du của y đang đợi, y phải mau chóng quay về.

Mẹ y không đáp gì. Bà ngân nham từ khi y sinh ra, bà vẫn luôn do dự, bà chưa bao giờ thực sự xuống tay, có thể dẫu đó trong trái tim bà vẫn ẩn hiện tình mẫu tử chính bà cũng không thể khống chế với y. Nhưng cũng chỉ có chút ít thôi, bởi sau đó chỉ vài giây bà đã đưa tay lên tháo ra từ sau búi tóc một cây trâm tinh xảo, cây trâm hoa mai nổi tiếng đã gắn liền với tên tuổi bà.

Mái tóc đen của bà xỏa xuống che đi biểu cảm trên gương mặt khi bà đưa cây trâm ấy cho y. Trâm trâm lạnh lẽo chạm vào bàn tay y, những ngón tay của mẹ khẽ run nhẹ suốt qua làn da y rồi nhanh chóng được thu lại.

Mẹ của y vẫn điềm nhiên ngồi đó, uy nghiêm và thanh khiết hết như những cảm nhận vừa rồi chỉ là ảo tưởng của riêng y.

Y cúi đầu bật cười.

- Mẹ, ngài thật đáng yêu.

Không ngờ một ngày y có thể nói với bà như vậy. Bà giật mình quay qua nhìn y như thấy quý...

Mà không, trong mắt bà có bao giờ y không phải quý đâu.

Y lắc lắc đầu, thờ dãi rồi đứng dậy.

- Mẹ, con về đây.

Y mỉm cười nhẹ như bông. Trong một thoáng quay lại ấy, dường như y đã thấy bàn tay mẹ bám chặt lấy cạnh bàn, dường như y đã thấy đôi môi bà mấp mấp hé mở...

Nhưng cuối cùng vẫn chẳng có một âm thanh nào được phát ra!

Ba ngàn năm sau cuộc đại chiến Ma giới Đông cung khốc liệt, Nguyệt thần cuối cùng cũng trở về bù đắp cho quãng thời gian chờ đợi mỏi mòn của Thủy thần nàng yêu. Cả Đông cung tung bừng mừng rỡ, nhưng ngờ đâu ngày vui còn chưa trọn vẹn, ba ngàn năm đối bằng đúng ba ngày ngắn ngủi.

Sáng ngày thứ tư, Đông cung gấp biển rồi!

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Biến cố

Sau cả quá trình vận lộn chui qua một đường hầm tối tăm chao đảo, lần tiếp theo nhìn thấy ánh sáng Gabriel đã lập tức buông tay hai người bên cạnh mình ra. Nơi nó đáp xuống là ven một hồ nước lớn, nơi được bao quanh bốn bề bởi những hàng cây phong lá đỏ, cảnh vật đẹp đến nao lòng. Nhưng hiện tại chẳng ai có tâm trạng quan tâm đến điều ấy, nó quay đầu lại, hai người cùng đi với nó, người thần thờ kẻ lảm lét, bộ dáng của họ làm cho nó đột nhiên thấy thật tức cười.

- Hai người không có gì muốn nói với tôi sao?

- Cậu chủ...

- Từ từ.

Zaza vừa dợm lên tiếng đã bị El gờ tay ngăn lại.

- Ta nghĩ mình cần chút thời gian để chấp nhận con mèo mình nuôi chục năm qua lại không phải là mèo. Thậm chí, nếu ta không nhầm, em còn lén lút làm không ít chuyện sau lưng ta...

Zaza cúi gằm mặt, đôi mắt hồ phách rom rớm nước, nhưng Gabriel không quan tâm tới. Nó quay qua người còn lại này giờ vẫn đang thần thờ bên cạnh.

- Cha. Còn cha? Đến giờ phút này chẳng phải cha nên nói toàn bộ sự thật cho con biết sao?

Cha nó nhìn nó, đôi mắt ông mặt mờ.

- Là lỗi của cha...

Giọng ông nghèn nghẹn. Cuối cùng sau mười tám năm ông mới có thể thú nhận với con trai mình.

Esme nhỏ giọng kể, Gabriel bình tĩnh lắng nghe, câu chuyện về lầm lỗi gần hai mươi năm trước của Esme dần được bộc lộ.

Gia tộc Ivient vốn là một gia tộc vô cùng nổi danh trong thế giới pháp thuật vì khả năng y thuật siêu việt của mình, nhưng có một điều chi ai để tâm mới thấy đó là tuổi thọ của những người trong gia tộc này lại vô cùng thấp, trong gia phả tộc Ivient chưa từng có một ai sống quá được năm mươi năm, những gia chủ trước đây đều chết bất đắc kỳ tử bởi một căn bệnh thần bí nào đó mà không ai phát hiện ra. Tộc Ivient dù không công bố điều này với thế giới nhưng từng đòi gia chủ tiếp theo đều vô cùng để tâm tìm hiểu nguyên nhân cái chết của những người đi trước trong tộc mình với mong muốn hóa giải án tử sẽ đến với mình và những thế hệ tiếp theo.

Esme Ivient cũng vậy. Những năm mười tám tuổi khi thấy cha mình là Palade Ivient đã dần bước qua tuổi bốn mươi, Esme vô cùng lo lắng. Là thần Sinh mệnh ông có khả năng nhìn thấy sợi chỉ sinh mệnh của một người, ngày qua ngày ông có thể thấy rõ sợi chỉ ấy của cha mình mỗi lúc một ngắn dần. Không biết nên làm thế nào Esme đã tìm tới gặp thánh Fly để xin người một lời khuyên. Thánh Fly ngắm nghĩ hồi lâu mới bảo. Trước kia ở Đồng cung có một vị thần nữ tính thông thiên địa, đặc biệt có con mắt thứ ba nhìn thấu nhân gian, lại có tài tiên tri vô cùng tài giỏi, có lẽ người đó có thể giúp ông tìm được câu trả lời về vận mệnh kỳ bí của gia tộc mình. Chỉ tiếc là tài năng của vị thần nữ này không hiểu sao đột nhiên lại biến mất vào hơn 5600 năm trước, cách duy nhất để có được sự giúp đỡ của nàng là quay lại quá khứ trước mốc thời gian tài năng ấy hao mòn.

Quay lại quá khứ, chuyện nghe như không thể ấy vậy mà đã trở thành sự thật khi Esme có một thần thú Bạch Hồ nhận mình làm chủ nhân. Vì trước nay du hành thời gian là chuyện gần như không thể xảy ra bởi vậy chẳng có tài liệu nào nói rõ những hiểm nguy sẽ gặp phải nếu thực hiện điều này. Nhưng Esme Ivient vẫn muốn đi, bởi ông đã có chấp như vậy nên thánh Fly cũng không cản. Trước khi đi, người chỉ dẫn ông một nguyên tắc duy nhất, đó là trong cùng một khoảng thời gian tuyệt đối không thể để một linh hồn tồn tại thành hai cá thể, người cũng cần thận tâm cho ông một mốc thời gian mà tại đó, kiếp trước của ông ở quá khứ đang đứng trên bờ sinh tử để ông có thể an tâm lưu lại quá khứ.

Chuyến du hành về quá khứ ấy không ngờ lại đem đến cho Esme tình yêu duy nhất của đời ông. Và càng không ngờ hơn, người ông yêu lại chính là vị thần nữ tài giỏi kia. Tên nàng là Như Dương. Gặp được nàng cuối cùng Esme cũng có được phần nào câu trả lời cho việc tại sao tộc Ivient luôn chết trẻ. Như Dương nói đó là vì trong dòng máu của họ có ẩn chứa một bản giao kèo với Quý, thậm chí đó còn là con quý cường đại nhất, con quý đứng đầu Quý giới Tây phương. Vì bản thân tộc Ivient không phải Quý nhưng lại gánh trên mình bản giao kèo kỳ bí ấy nên số mệnh của họ mới không thể kéo dài. Esme cũng không biết vì cớ gì gia tộc mình lại có liên quan tới quý vương Vincent, điều ông quan tâm hơn là có cách nào khắc phục chuyện đó không. Như Dương gật đầu. Nàng cười như gió xuân, nàng bảo, chỉ cần chàng cưới ta là đủ rồi.

Thiếu nữ xinh như hoa huệ e ấp, nàng nói và nàng là một vị thần của Đồng cung bởi vậy nàng mang trong mình dòng máu bất tử. Dòng máu của thần chảy trong nàng cũng có thể áp chế quý khí của quý vương Vincent, nên chỉ cần hai người họ thành đôi, nàng sinh con cho Esme thì những đứa con đời sau của họ đều sẽ bình an sống. Esme ngây ngốc nhìn nàng, phản ứng đầu tiên của ông là chối từ. Ông là người đến từ tương lai, ông không thuộc về khoảng thời không này, ông không thể ở lại, ông còn phải trở về.

Nhưng nhanh hơn thế, Như Dương đã nắm lấy tay ông. Nàng nói, nàng có thể nhìn được ông chính là chọn lựa trời cao đã ban cho nàng, nàng nói, kiếp trước của ông ở khoảng thời gian này đã sắp chết, ông hoàn toàn có thể ở lại cùng nàng xây đắp một gia đình hạnh phúc. Nàng sẽ cứu ông khỏi lưỡi hái tử thần, nàng sẽ sinh cho ông những đứa con khaúu khỉnh, nàng sẽ cứu gia tộc Ivient, ông chỉ cần chấp nhận ở lại cùng nàng mọi chuyện nàng đều có thể làm cho ông.

Như Dương yêu ông si mê, trong sự say đắm ấy cuối cùng Esme đã gật đầu. Cuộc tình của họ đem hoa rồi kết trái, Như Dương có thai, hai người họ chỉ còn đợi con của mình sinh ra sẽ quay về Đồng cung làm lễ cưới hỏi.

Nhưng có những chuyện chẳng thể tính trước, khi Như Dương đã mang thai chín tháng thì cũng là lúc biển cô xảy đến khiến Esme nhận ra mình bắt buộc phải quay về. Bỏ lại Như Dương yếu ớt, ông tìm đến thánh Fly cầu xin người hãy chăm sóc nàng và những đứa con còn chưa ra đời của họ. Ông để lại nơi này một thần thú Bạch Hồ non và rồi xuôi dòng thời gian quay về.

- Tức là cha tôi quá khứ trên hoa ghẹo nguyệt còn khiến người ta có bầu xong phải trách nhiệm chạy về tương lai?

Gabriel nghe xong rút ra kết luận. Nếu nói nguyên câu này với nó chỉ một ngày trước thôi chắc chắn nó sẽ cho là người nói bị hoang tưởng, sao có thể ghép mấy chuyện thất đức như thế với người cha thánh khiết nhân từ của nó đây. Nhưng giờ quá là chính nó cũng không khỏi cảm thán, cuối đời này chuyện quái gì cũng có thể xảy ra.

- Sau đó cha gặp mẹ con rồi sinh ra tụi con? Cha chẳng nhẽ không gặp thánh Fly để hỏi về những người đó?

Esme lắc đầu. Ông cứ mặt xấu hổ.

- Cha đã đọc hết sách sử ghi lại cuộc đời nàng. Người ta chỉ viết nàng đã quay về Đồng cung và trở thành Hữu thần của Đồng cung...

- Chứ không hề nhắc tới chuyện tình cảm hay sinh con của bà ấy? Nên cha nghĩ bà ấy đã quên đi cha và bỏ đi đứa con của hai người? Thánh Fly cũng không đề cập gì với cha nên cha càng cho là như vậy?

Gabriel nói hộ cha mình. Có lẽ vì sau đó còn gặp được Helen, mẹ nó nên cha cũng không muốn nhớ lại chuyện xưa vì sợ sẽ làm tổn thương mẹ nó.

- Không nghĩ tới lịch sử ghi lại cũng có thể sai lầm?

Nó tự dưng thấy buồn cười. Mười tám năm sống trên đời đột nhiên một ngày phát hiện mình là con bà bé, giờ còn bị bà cả tìm đến của đời tính chuyện ăn oán xưa kia.

- Theo lịch sử, Hữu thần Đồng cung là một người phụ nữ độc thần, hoàn toàn không có dấu vết nào cho thấy bà có con, đây cũng là lần đầu tiên con nghe người nắm giữ Mảnh ghép trí tuệ xưa kia không phải Mộc thần, Thủy thần cũng không phải tên là Nhược Thủy...

Gabriel quay sang nhân vật duy nhất còn im lặng này giờ.

- Tới lượt em rồi, Zaza.

Và rồi Zaza kể. Zaza là con của thần thú Bạch Hồ năm xưa được ông Esme để lại, cho tới hiện tại Zaza đã hơn một ngàn tuổi. Zaza cũng xác nhận, trong quá khứ Hữu thần Đồng cung thật sự đã có con, người đó là Thủy thần, là chủ nhân mảnh ghép trí tuệ, là anh hùng trong đại chiến Ma giới – Đồng cung, cũng là người đã có mối tình khắc cốt ghi tâm với Nguyệt thần Phù Du...

- Và người đó chính là cha em – Giọng Zaza hơi run. – Cho tới một ngày nọ, Nguyệt thần đã khuất bao năm trở về. Đó cũng là ngày cha báo mẹ đưa em tới tương lai. Chuyện sau đó em hoàn toàn không được chứng kiến, nhưng Đồng cung của quá khứ thực sự đã tồn tại như vậy.

- Em không được chứng kiến nhưng chắc hẳn có người đã nói cho em nghe rồi chứ?

Gabriel sắc bén chỉ ra.

- Rõ ràng em còn đang hợp tác với Đồng cung sử để đưa Fleur về đây mà.

Gương mặt Zaza nhợt hẳn đi. Zaza cần nói mới nhớ.

- Vì đó là điều cha em mong muốn. Fleur Allen chính là chuyển kiếp của Nguyệt thần Phù Du. Mà cha em thì không thể đợi nàng thêm nữa...

- Không thể?

Gabriel cau mày.

- Tại sao?

- Em không biết... - Zaza bị dồn đến bật khóc. – Đồng cung sử nói, nói... cha em sắp chết rồi!

Zaza ôm mặt nức nở, ông Esme lao đạo vịn mình vào một cây phong gần đó, chỉ còn Gabriel là bình tĩnh hơn cả. Thậm chí trong khoảnh khắc ấy một suy nghĩ còn lóe lên trong đầu nó.

"Chết là tốt!"

Nếu kẻ đó chết nó sẽ dễ dàng đưa Fleur trở lại, mọi chuyện cũng dễ giải quyết hơn rất nhiều...

- Chỉ sợ hẳn không chết.

Gabriel lăm lăm. Hàng dài những suy nghĩ đang chạy qua đầu nó. Đây là mốc thời gian 2575 năm trước đây bí ẩn, sử sách ghi lại, Nguyệt thần trở về tròn một tuần trăng thì mảnh đất này đã xảy ra rất nhiều biến cố. Đồng cung có Hữu thần Như Dương, Nguyệt thần Phù Du và Mộc thần Diên Hoa, Ma giới lại có chúa tể Nhữ Huyền và hoàng thần Trắc Nghiên, tất cả những con người này đều chết. Không, nói đúng hơn là họ biến mất trên dòng thời gian mới phải, lịch sử chỉ là những gì ghi lại trong sách vở, sự thật chuyện gì đã xảy ra không ai hay biết. Tại sao họ lại biến mất, còn cả Thủy thần kỳ bí kia, nếu hẳn tài giỏi tới vậy, sau ba ngàn năm nữa tại sao tên hắn lại bị xóa đi?

Câu trả lời không ai có thể nói nó nghe, chỉ còn một cách tự mình tiến lên tìm kiếm, dùng chính đôi mắt này để xác nhận. Nó vượt nhẹ lên mảnh ngọc đang treo lủng lẳng trên cổ tay mình.

- Cùng đi gặp tiền chủ nhân của mi nào.

Nói rồi, Gabriel quay lại bảo với Zaza.

- Dẫn ta tới Đồng cung. Chắc chắn em biết đường chứ?

Zaza gật đầu, Gabriel ngo sang cha mình đang bản thân đứng cạnh, chắc chắn cha nó cũng đã biết theo lịch sử chuyện gì sắp xảy ra ở nơi này.

- Chúng ta tới đây chỉ để đón Fleur trở lại. Con có thể bỏ qua tất cả, coi như không biết để cha gặp lại người phụ nữ đó, nhưng cha tuyệt đối đừng mong con sẽ để cha nhưng thay đổi lịch sử nơi này. - Nó cảnh cáo ông. – Lịch sử vẫn phải là lịch sử, có như vậy tương lai mới an yên!

Esme cúi đầu, trên suốt quãng đường đi chuyện tới Đồng cung ông cũng không nói một lời. Càng tới gần Đồng cung, về mặt Zaza lại càng la, ban đầu El nghĩ đó là do sắp quay về cố hương và gặp lại cha mình nên hẳn ta có phần xúc động, thế nhưng hình như không phải vậy.

- Sao thế?

El hỏi, Zaza cần trọng quay lại nắm lấy tay nó.

- Em cảm thấy có gì đó không ổn. Nếu cha muốn mẹ đưa em đi, giờ em trở lại thế này liệu có được không?

Và thực tế ngay sau đó đã chứng minh cho linh cảm của Zaza, cánh cổng Đồng cung rộng mở lộ ra một khung cảnh vô cùng nhốn nháo. Người chạy ngang kẻ chạy dọc, ai cũng mang một sắc mặt nghiêm trọng đầy âu lo. Sự hỗn loạn rền vang ở khắp chốn. Hai bên cổng hàng dài binh lính canh gác có vẻ đều đã nhận ra Zaza, vì với họ cô hồ này chỉ mới rời khỏi đây vài ngày. Và câu đầu tiên họ đáp lại sau cái vẩy tay ngại ngùng của hồ ta chính là:

- Đó là con gái Thủy thần! Bắt cô ta lại!

Zaza còn đang ú ớ chẳng hiểu gì đã bị tóm cổ. Hồ ta gào lên.

- Các người làm gì vậy! Sao lại bắt ta!

Nhưng chẳng ai buồn nghe, họ còn đang bận trình báo lên cấp trên nên giải quyết việc này thế nào. Giấy lát sau mệnh lệnh của cấp trên đã được ban xuống.

- Giải cô ta đến chỗ Thủy Thần!

Chỉ một câu nói này đã thành công biến Zaza đang tức giận vùng vẫy lập tức ngoan ngoãn trở lại. Hồ ta ngoài ra sau nhìn Gabriel ý báo, em tin cậu chủ có thể tự xoay sở. Giờ em cần đi gặp cha em.

Và cứ như thế, bỏ lại Esme và Gabriel, Zaza bị dẫn đi. Nhìn theo bóng cô hồ dần khuất xa, Gabriel thật chẳng biết nên nói gì. Quân lính hai bên vẫn dõm cha con nó chăm chăm.

- Còn các người là ai? Do cô ta dẫn về, là đồng phạm!

- Khoan, khoan. Bình tĩnh.

Gabriel giờ tay lên ngăn cản trước khi đám lính này làm ra một hành động lỗ mãng nào đó.

- Chúng tôi và cô ấy không hề quen biết. Chỉ tình cờ gặp nhau...

Nó nói dối không hề chớp mắt, quân lính hai bên ngó nhau đầy nghi ngờ.

- Tôi xin tự giới thiệu, tôi là thần Thông thái Iris của Tây viện, còn đây là thần Sinh mệnh Esme của chúng tôi.

Những lời này đều là sự thật. Gabriel cũng cho họ xem ấn ký thần ở dưới mắt trái của nó. Thái độ của họ lập tức trở nên khách sáo hơn nhiều.

- Xin các vị lượng thứ.

Một người lính trông oai vệ nhất đứng ra.

- Tôi là Hội, chỉ huy quân lính canh cổng, vì Đồng cung chúng tôi đang có chút chuyện nên phải đề phòng mọi trường hợp xấu xảy ra. Các vị tới đây là để?

- Thánh Fly phái chúng tôi tới giúp đỡ Đồng cung.

Gabriel đáp gọn. Hội cúi đầu.

- Thật cảm ơn các ngài quá. Nhưng chúng tôi chưa hề nhận được thông báo sẽ đón tiếp hai vị. Mong hai vị có thể chờ đợi một chút, chúng tôi sẽ báo cáo lên trên để xin ý kiến. Thủ thật thì chúng tôi cũng không thể xác minh danh tính của các ngài.

Nếu vậy chuyện sẽ trở nên hơi rắc rối. Tuy thân phận của nó và cha đều là thật, nhưng ở Tây phương hiện giờ, Iris và Esme của quá khứ lại là hai người hoàn toàn khác. Để giải thích toàn bộ mọi chuyện cũng chẳng dễ dàng gì, quan trọng là còn tồn khá nhiều thời gian nữa. Đường lúc Gabriel bận suy nghĩ tìm giải pháp chu toàn hơn thì ông Esme đã tiến lên.

Ông rút từ trong tay áo ra một vật nhỏ, nhìn kỹ Gabriel nhận ra đó là một chiếc nhẫn ngọc. Đoạn, ông đưa chiếc nhẫn đó cho Hội,

- Phiền ngài chuyển vật này đến cung của Hữu thần nương nương giúp tôi.

Hội nhận lấy chiếc nhẫn, tuy còn hơi nghi ngại nhưng sau một hồi kiểm tra thấy chắc chắn đó chỉ là một chiếc nhẫn bình thường thì người này cũng đồng ý chuyển đi. Trong lúc chờ đợi, Gabriel bèn hỏi.

- Đồng cung đang có chuyện gì vậy?

Nhìn thấy Hội nhìn mình không tin tưởng lắm, Gabriel nói thêm.

- Tuy chúng tôi được thánh Fly cử tới nhưng chúng tôi vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra ở đây. Nghe nói Nguyệt thần vừa mới trở về?

- Nguyệt thần trở về được năm ngày rồi.

Hội đáp. Gabriel hỏi cau mày, cô về vì là lần đầu đưa người vượt thời gian nên cô hồ của nó có chút nhầm lẫn chăng? Thế mà đã năm ngày rồi?

- Chính tôi cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra ở đây nữa.

Hội thờ dài.

- Chẳng giấu gì các ngài Đồng cung giờ đang có dịch bệnh hoành hành. Chỉ mới một ngày thôi nhưng rất nhiều người đã mắc bệnh, người thì bất tỉnh, người mê sảng, còn có người lên mụn nhọt lở loét khắp toàn thân. Ngay cả Thất thần của chúng tôi còn đang không ra nổi khỏi phòng. Chúng tôi đều chưa biết đó là chuyện gì thì thưa qua, Hữu thần nương nương đã báo, Trâm hoa mai của ngài ấy bị đánh cắp.

- Trâm hoa mai?

Gabriel hỏi lại, nó biết vật này bởi đây là một bảo vật rất nổi tiếng ở Đồng cung. Trâm hoa mai thuộc về Hữu thần nương nương, là pháp bảo trấn giữ trận pháp thanh trừ tà khí lừng danh của vị thần nữ này, nhờ có cây trâm ấy, Hữu thần nương nương có thể giữ cho linh khí đất trời ở Đồng cung luôn giữ thể cân bằng trong sạch. Nếu liên quan đến cây trâm này, vậy dịch bệnh ở đây là do...

- Trận pháp khởi nghịch?

- Quả thế.

Hội gật đầu. Có vẻ sự nhanh nhạy của Gabriel đã làm người này tin tưởng hơn vào việc nó là thần Thông thái.

- Nhưng điều chúng tôi chẳng ngờ tới nhất là Hữu thần nương nương lại tố cáo, chính Thủy thần là người đã lấy cắp cây trâm của ngài ấy và khởi động ma trận tà ác kia. Điện hạ lập tức đã cho người bắt giữ Thủy thần, cây trâm hoa mai cũng được tìm thấy ở Thủy tinh cung, nhưng giờ nó đã gãy thành hai nửa, trận pháp đã khởi động cũng không thể thu hồi. Thủy thần không nhận tội nhưng cũng không chối tội, còn Nguyệt thần thì đã biến đâu mất... Quả thật, chẳng ai hiểu chuyện gì đang xảy ra ở đây nữa...

Đang lúc Hội phiền lòng giải bày tâm sự thì một thị nữ an vận trang trọng đã cười hạc bay từ xa tới.

- Tổ Tổ có nương?

Đây là hầu nữ thân cận nhất bên cạnh Hữu thần. Tổ Tổ bước nhanh tới, nâng cúi đầu trước Esme và Gabriel.

- Hai vị, nương nương của chúng tôi có lời mời!

Ivient nói:

- Nếu tiện mọi người có thể tìm tôi trên fb với tên Tộc trưởng Ivient để được thông báo cấp nhật chương, nhớ kết bạn với tôi để chế độ bạn bè. Sau đây là một ngoại truyện tặng mọi người như thường lệ.

Đồng cung rõ ràng có Hữu thần vậy Tà thần trốn đâu mất rồi. Dù sao y cũng là một trong hai vị thần chức tước rất lớn ở Đồng cung.

Y tên là Chiết Văn, là nam thần ngang tuổi Đế sư Trần Trọng, nguyên thần là một đoá sen trắng, bộ dáng bên ngoài ước tằm hơn ba mươi tuổi.

Tinh tinh thanh lãnh, ghét chốn ồn ào, thích yên tĩnh, hay đơn độc một mình. Người đầy một bụng chữ, chuẩn dạng quân tử thư sinh lễ nghĩa, việc vượt phép tắc nhất y từng làm là dâng tấu lên Nhật Đế xin từ hôn để rước Như Dương về làm vợ. Cũng chính vì việc này Như Dương mới quyết tâm đi khỏi Đồng cung để tìm tình yêu đích thực, sau đó gặp được Esme Ivient.

Nói về Chiết Vân, sau khi không thể có được cô gái mình yêu, y cũng chẳng còn gì ước muốn. Y lui về sâu trong viện của mình đóng cửa bế quan, từ đó về sau không xuất hiện. Tài năng lớn nhất của vị thần này để y ngồi vào chức Tà thần là khả năng lập kết giới bảo vệ Đông cung. Nếu Hữu thần thanh lọc linh khí dựa vào Trảm hoa mai, thì Tà thần lại giăng một kết giới vô hình khắp Đông cung để bảo vệ nơi này khỏi Tà ác xâm nhập. Việc này tốn của y rất nhiều công sức, hàng ngàn năm dài y chỉ lặng lẽ ngồi một chỗn chuyển chú giữ gìn kết giới mình lập ra.

Cũng vì khả năng ấy nên vị thần này dường như có tai mắt ở khắp nơi, chuyện trên dưới Đông cung đều không qua nổi mắt y.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 19: Cha con

Trước khi trở về miền đất của thần thú, mẹ Zen của Zaza từng bắt nó thể tuyệt đối không quay lại Đông cung tìm cha, cũng không được tìm hiểu bất kỳ thông tin nào khác về người, mẹ nói nó hãy sống như một con mèo đích thực bên cạnh chủ nhân của nó, mẹ muốn nó tránh xa mọi việc để đối lấy một đời bình an. Đã gần mười lăm năm trôi qua kể từ ngày cuối cùng nó gặp cha mình, Zaza vô cùng trông mong sẽ sớm được thấy người, vậy nên nó khá bất ngờ khi người quen đầu tiên nó gặp lại là...

- Phong thần đại nhân!

Nhóm linh áp giải nó đồng loạt cúi đầu, trước cửa ngục, Phong thần lạnh lùng đứng đó. Thất thần là nhóm thần có tuổi gần tương đương nhau nên ở Đông cung này cha nó hay qua lại với họ nhất. Người thân nhất với cha là Một thần Diên Hoa, thần nhì là bốn người còn lại và thần cuối hẳn là Phong thần Dạ Đăng. Zaza đã sống ở Đông cung gần ngàn năm nhưng số lần nó gặp Dạ Đăng rất ít, chắc không quá mấy ngón vuốt của nó. Ấn tượng về người này trong nó nửa mờ nhạt, nửa lại đáng sợ. Phong thần luôn trầm mặc ít nói, càng chẳng bao giờ cười, khí chất tỏa ra từ người này sẵn sàng đóng băng tất cả những kẻ không may đứng cạnh. Bởi vậy, nếu có thể tránh được, Zaza chỉ mong đừng phải gặp hẳn. Chỉ là trong trường hợp này, nó không có nhiều lựa chọn...

- Phong thần thúc, cha con đâu?

Phong thần nhìn nó, đôi mắt hần sắc lém như dao. Không quá ba giây, hần xoay người lại.

- Giải cô ta vào!

- Để con, để con tự đi!

Gần một ngàn năm sống ở Đông cung, là con gái Thủy thần chẳng còn mấy chỗ Zaza chưa đặt chân đến. Tiếc là đại lao lại là ngoại lệ, cổ nén cảm giác không ổn ngày càng dâng lên trong lòng, Zaza cất bước đi theo Phong thần. Đại lao ẩm ướt tối tăm, được xây trong một ngọn núi lớn, lối nhỏ hun hút chỉ được rọi sáng bởi mấy ngọn đuốc lúc tỏ lúc mờ, hai bên đường đi có không ít những kẻ quái dị với vẻ ngoài đáng sợ vurun tay gào thét. Toàn bộ lòng tai của Zaza đều dựng đứng, nó sợ sệt nắm lấy vạt áo Phong thần.

- Thúc thúc... Cha con đâu?

- ...

- Thúc thúc, sao đường xa vậy?

- ...

Phong thần không đáp một lời, hần cũng chẳng quay đầu lại hết như lời Zaza nói chỉ là gió thoảng qua tai. Nhưng chẳng cần đến câu trả lời của hần, với trí tuệ của mình Zaza cũng tự rút ra được kết luận. Lý do không có gì ngoại trừ mấy chữ, tội phạm đặc biệt, cần phải biệt giam.

Đầu đã được Đông cung sử Nhật Như Vũ cảnh báo qua, Zaza vẫn ôm ấp một tia hy vọng mong manh. Cha nó là Thủy thần, là trung thần được Nhật Đế tin yêu nhất, là anh hùng đã cống hiến rất nhiều cho Đông cung, ắt hẳn Đông cung không thể quá tuyệt tình với người. Chỉ tiếc, đôi khi nó quá ngây thơ.

Cánh cửa ngục giam từ từ mở ra, ở căn phòng cuối cùng ấy Zaza sợ chết sững không thốt nổi một lời. Hy vọng đổ sụp cũng là lúc đôi chân nó quý khuyu trên sàn, cả đôi mình Zaza chưa từng nghĩ sẽ nhìn thấy cha như thế. Người cha tái hoa phong nhả của nó giờ đây bị treo cứng trên chiếc cột gỗ đóng giữa phòng, toàn thân thể nhuốm máu đỏ tươi, những vết roi xé rách da thịt hần sâu trên tà áo xanh mẹ nó đã dày công may tặng, mái tóc bạc xỏa tung, cha ngoẹo đầu qua bên như đã hôn mê bất tỉnh. Và hành động sau đó của Phong thần như giăng thêm một đòn trí mệnh vào trái tim đã vụn vỡ của Zaza, hần rút một lưỡi dao bén nhọn thẳng tay đâm xuyên qua bả vai trái tạm còn lành lặn của cha, người khẽ rên lên một tiếng yếu ớt hòa lẫn trong tiếng hét phẫn nộ của nó.

- Ngồi làm cái gì vậy!

Trong lúc nguy cấp, Zaza đã hiện về nguyên hình là một con Bạch Hồ khổng lồ thân cao hơn mét, cái miệng của nó rống lên một tiếng gầm giận dữ. Nó lao tới chắn trước mặt cha và giương cặp mắt thù địch hướng về phía Phong thần.

- Zaza, lui ra.

- Cha!

Zaza lập tức quay đầu ngo lại, cha nó đã tỉnh, người ngẩng đầu nhìn nó, nét mặt đầy mệt mỏi nhưng đôi mắt vẫn sắc bén như thường. Máu từ bả vai cha không ngừng chảy xuống, cổ nén lại tiếng ho, cha nó nói khẽ.

- Con lui ra. Ở đây không có chuyện của con.

- Cha.

Dù cảm thấy hơi có lỗi khi nhìn về mặt vừa lo lắng vừa tủi thân của con gái nhưng hiện tại Như Hà không rảnh để quan tâm, y ngược về phía Phong thần.

- Dạ Đăng, huynh để Zaza đi. Con bé không liên quan gì tới chuyện này.

- Im miệng.

Dạ Đăng lạnh nhạt lên tiếng. Như Hà cười khổ, y cúi xuống nhìn lưỡi dao còn đang cắm trên vai mình. Dạ Đăng cũng nhìn theo y, dường như hần đang cân nhắc việc có nên rút dao ra và đâm thêm một nhát nữa không, nhưng cuối cùng thì hần cũng không làm vậy.

- Phù Du đâu?

Cuối cùng hần hỏi.

- Giao con bé ra đây. Ta sẽ để Zaza chăm sóc nó!

Đây là chút nhân nhượng cuối cùng hần dành cho y, cũng là nhát dao chấm dứt tất cả những rối bời trong lòng hần, chấm dứt ba ngàn năm hần không biết nên đối diện y thế nào để rồi từ nay hần có thể thoải mái cảm hận y.

Thế nhưng y không hề nắm lấy cơ hội mà hần cho y, trái lại y bật cười.

- Dạ Đăng, huynh nghĩ tôi sẽ làm vậy?

Đôi mắt bạc của y cong lên, nổi nụ son ẩn hiện, y nhìn thẳng vào hần. Giương mặt tâm thường phút chốc trở nên ngời sáng, dường như mọi xiềng xích trói buộc y đều không tồn tại, kẻ mới vừa đau đớn chạt vật ấy chẳng phải y, y vẫn là Thủy thần tái hoa, là anh hùng nổi danh nơi này. Giây phút ấy hần chợt nhận ra, hần ghét nụ cười của y tới vậy.

- Sau chuyện 3000 năm trước xảy ra với Du Nhi mà huynh nghĩ tôi vẫn sẽ tin tưởng để giao nàng cho người khác?

Y vừa cười vừa nói khẽ.

- Tôi đâu có ngu ngốc như vậy. Tôi đã nói rồi. — Thu lại nụ cười y nghiêm túc báo. — Tất cả mọi chuyện, tôi sẽ chịu một mình!

Dạ Đăng đóng sập lại cánh cửa ngục rồi lạnh lùng rời đi. Đợi đến khi hần chắc chắn đã đi xa hần Zaza vẫn chưa hoàn toàn buông lỏng cảnh giác. Không hoá lại hình người mà giữ nguyên dạng thú, nó vội vã quay lại nhìn Như Hà.

- Cha.

- Bị nhốt lại cùng cha rồi!

Cười cười về bất đắc dĩ, Như Hà báo.

- Ai bảo con quay lại. Giờ chịu khó một chút. Lát rồi cha sẽ để con đi.
- Cha...

Mếu máo, đôi mắt Zaza ầng ầng nước.

- Đến lúc nào rồi cha còn lo cho con! Con không chịu! Con không đi..

Nó òa ra khóc, nước mắt là chã rơi ướt cả bộ lông vằn.

- Sao lại thế này. Sao cha lại khổ vậy... Con không hiểu! Con không muốn!

Hai cái chân trước của nó huơ huơ như muốn ôm lấy cha mình nhưng nhìn tới nhìn lui chẳng thấy chỗ nào trên người y còn lành lặn, nó càng khóc tợn hơn.

- Nào nào.

Như Hà dần trở nên bối rối. Thứ y không thể chịu đựng được nhất trên đời này chính là nước mắt, càng tệ hại hơn là trong hoàn cảnh này y lại không thể giờ tay ra lau nước mắt cho Zaza hay ôm nó vào lòng như y vẫn từng mà chỉ bất lực đứng đó nhìn con gái y khóc. Vì cố gắng cử động, bả vai y nhói lên cơn đau làm y nhăn mày lại.

- Cha. Người đau lắm à.

Zaza vụng về kéo vạt áo y. Nó nhìn y đầy tội nghiệp.

- Con phải làm sao bây giờ... con rút dao ra được không?
- Không cần đâu.

Y cười, gương mặt y nhợt nhạt. Đầu sao y cũng tin Phong thần sẽ sớm quay lại, con dao hắc ám y hãy cứ để hắc rút. Nếu có thể y tuyệt đối không muốn vấy bẩn đôi tay con gái mình, kể cả đó có là máu của y.

- Cứ để nó đó. Rút ra cha sẽ đau.
- Nhưng để nguyên đó làm sao được...
- Cha nói được.

Một câu y bảo đã dẹp yên xoắn xuyết của Zaza. Đối với nó, y vừa là người cha nó yêu thương lại vừa là người nó kính trọng nhất. Trong lòng con bé, sự tồn tại của y vô cùng vĩ đại, là người có thể biến tất cả những thứ không thể thành có thể và ngược lại. Thậm chí, y nghĩ nếu y có lỡ bảo mặt trời sẽ mọc hướng tây chắc hẳn Zaza cũng tin theo chẳng chút nghi ngờ.

- Cha. Con có thể coi trời cho người không?

Zaza dè dặt hỏi. Như Hà chỉ lắc đầu. Việc đó hoàn toàn không cần thiết, trong hoàn cảnh hiện tại đầu có bị trời hay không với y cũng chẳng quan trọng.

- Vậy con có thể làm gì cho người đây?

Hồ ta vẫn sục sùi. Bộ dạng này của nó không hiểu sao lại làm Như Hà thấy buồn cười.

- Con cứ như đang hỏi ta có còn tâm nguyện nào chưa hoàn thành không ấy. Vui về lên coi nào. Zaza tiểu thư, đừng khóc mãi thế, chẳng giống con gì cả!
- Nhưng mà...
- Không phải con đưa Du Nhi về với ta rồi à.

Như Hà dụi dăng bảo.

- Chỉ vậy thôi đã là quá đủ rồi!
- Đưa nàng về để cha yên tâm ra đi á? Sao cha lại ác như vậy!

Nhìn cha mình với đôi mắt đầm lệ Zaza kịch liệt lên án.

- Mẹ con trên trời có linh nhất định sẽ không tha thứ cho cha!
- Ô hay, mẹ con nào đã chết đâu!

Trong hoàn cảnh này mà Như Hà vẫn thấy buồn cười không chịu nổi, con gái của y từ bé đến lớn đều đáng yêu như thế.

- Mà giờ con không ở trên trời chẳng nhẽ lại ở dưới đất? Qua Tây phương có mấy năm mà con quên hết cả rồi!
- Đó đâu phải điều quan trọng!

Zaza gấp đến xoay vòng vòng.

- Cha! Cha đừng chết có được không cha? – Nó nhìn y khẩn cầu. – Con không muốn! Minh bỏ hết tất cả lại đây đi, con đưa cha tới tương lai. Bỏ mặc nơi này đi! Không đáng đâu cha...
- Zaza!
- Đừng cố thuyết phục con! Chẳng nhẽ cha không biết Đông cung đối xử với cha tồi tệ như thế nào! Họ sẽ phản tội cha! Họ sẽ hại chết cha! Thậm chí họ sẽ xóa hoàn toàn tên cha khỏi lịch sử! Cha có biết ba ngàn năm nữa, sử sách sẽ hóa thành tro khói hời hợt thế nào không! Họ viết Mộc thần và Nguyệt thần yêu nhau! Họ viết Mộc thần mới là anh hùng xử này! Không phải là cha! Đầu cha có hy sinh cứu họ thì ba ngàn năm nữa cũng chẳng ai biết được tới cha đâu!
- Ta đâu cần được ai biết đến!

Như Hà nhẹ nhàng ngắt lời nó.

- Cái danh anh hùng ta gánh ba ngàn năm con nghĩ ta còn nuôi tiếc?
- Không, cha...
- Và lại, ta có hy sinh gì đâu.

Như Hà bật cười.

- *Đừng nghĩ cha con vô tội như vậy!*
- Cha, cha lại lăm nhăm cái gì thế?

Đương nhiên Zaza vẫn cho là cha nó đang nói sáng. Nó cảm thấy cha mình anh minh một đời giờ cũng có lúc hồ đồ, phận làm con như nó hẳn nên đưa cha về con đường đúng đắn.

- Còn Nguyệt thần thì sao?

Nó tung ra con Át chủ bài. Cuối cùng nó cũng thấy chút thay đổi trên gương mặt tươi cười hờ hững của cha, cha nó nhủ mày lại. Và câu y thốt lên là.

- Vậy còn chủ nhân của con thì sao?
- ...

Đứng hình mất 3 giây, cổ họng cảm xúc muốn lấy hai chân ôm đầu Zaza tò vè bình tĩnh.

- Cậu chủ của con... Vẫn ổn!

- Kể cả con tính phản bội cậu ta?

Về bình tĩnh phút chốc lại vỡ rạn. Hơi bất hiểu nhưng đôi khi Zaza chỉ muốn cào cho cha mình một nhát.

- Cha, người bốt nói một câu sẽ chết à?
- Phải ha.

Cha nó thờ dài cái sụt.

- Đến cả con cũng mong ta chết cho sớm..
- Cha. Người nghe câu nào con nói như thế?!

Zaza nháy dưng.

- Không nói sẽ chết đó! Vậy mà con còn mong ta đừng nói!
- Cha...!

Mới đi có chục năm mà nó đã quên mất, ngoài sự dịu dàng thì việc cha nó thích nhất là dành nửa đời người trêu chọc nó và mẹ. Trước kia mẹ nó chỉ cười còn nó sẽ cố tìm cách đấu khẩu lại với cha mình. Nhưng hiện giờ, trong trường hợp này, nó chẳng thấy đùa cợt có gì là vui vẻ.

- Cha! Con không muốn cha chết! – Zaza chậm rãi nói rõ từng chữ. – Tuyệt đối không! Con sẽ cứu người! Kể cả có phải phản bội chủ nhân của con!

Như Hà nhìn nó âu yếm, đôi mắt y vừa dịu dàng, pha chút bất đắc dĩ và phần nào tức nuối âu lo.

- Con ngốc quá!

Y khẽ thăm thì.

- Nếu coi ta còn quan trọng hơn chủ nhân của con, làm sao con đủ sức sinh con cho cậu ta?

Thần thú Bạch Hồ là một giống loài đặc biệt có thể duy trì giống nòi chỉ bằng tình yêu. Một khi Bạch Hồ thừa nhận ai là chủ nhân của mình rồi đem lòng thương yêu, đợi tình yêu đủ lớn mỗi tình ấy sẽ tự kết thành trái ngọt và cho ra đời những thế hệ tiếp theo.

- Ta cũng muốn có cháu nha...
- Chuyện ấy bây giờ quan trọng sao!

Zaza thực sự không thể hiểu nổi cấu tạo não của cha mình, nó nhìn y chăm chăm đoạn toan mở miệng nói y nghe một tràng, nhưng lời còn chưa thốt ra đã mắc nghẹn trong cổ họng. Nó há há miệng vài lần trông thật ngớ ngẩn, đôi mắt hổ phách tràn đầy kinh nghi.

- Cha...

Đàn mặt ra, Zaza lăm bắm.

- Con có nhìn nhầm không?
- Hừm?
- *Vết thương của cha đã lành rồi kia?!*

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 20: Anh trai

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hỏi: So với việc cha mình ngoại tình và phát hiện mình là con bà bé thì việc gì càng đáng kinh ngạc hơn?

Đáp: Ấy là khi gặp bà cả mới phát hiện mẹ mình giống bà ta như đúc!

Mới sống thêm vài ba ngày mà Gabriel cảm thấy tầm nhìn về thế giới này của mình đã được mở rộng khôn cùng, đi hết từ bất ngờ này qua bất ngờ khác, lần nào nó vừa kịp nghĩ đây hẳn là giới hạn cuối thì sự thật lại chứng minh người cha của nó tài giỏi hơn tất cả những gì nó tưởng.

Đứng trước cửa Hữu thần cung là một người phụ nữ trẻ, mặc trên người tấm áo lụa điểm hoa vàng, tóc đen búi cao cài trâm ngọc một bộ dáng vừa cao quý lại đoan chính. Nhưng điều làm Gabriel chú ý chẳng phải nhan sắc hay khí chất của bà mà là ngoại hình quá quen thuộc ấy, ngoại trừ màu tóc hay màu mắt, bà ấy như một bản sao hoàn chỉnh của mẹ nó vậy. Nó đưa mắt sang nhìn cha mình, nhưng dường như từ khi nhìn thấy bà ấy ông đã hoàn toàn quên mất đứa con này. Esme bước từng bước về phía trước như kẻ mộng du, bàn tay ông vươn ra, những bước chân cuối cùng thật gấp gáp ông nhào chạy tới ôm chặt người phụ nữ ấy vào lòng.

- Như Dương!

Một tiếng gọi dong dầy day dứt và nhớ nhung gần hai mươi năm chất chứa, vòng tay ông siết thật chặt. Giây phút ấy, dường như điều Gabriel không muốn tin nhất đã bày rõ trước mắt nó. Nó chưa bao giờ nghi ngờ tình yêu của cha cho mẹ nó, chưa bao giờ nghi ngờ sự dịu dàng, ân cần nâng niu của ông, kể cả khi ông kể nó nghe câu chuyện của quá khứ, vậy mà khi chứng kiến cảnh tượng này tất cả tin tưởng của nó đều rạn vỡ. Nó nhận ra được, khác biệt hoàn toàn với sự nuông chiều ông dành cho mẹ nó, đây mới là người phụ nữ ông thực sự yêu, một người giống mẹ nó như đúc... Ngọn lửa vô danh vẫn âm i chốc lát bùng lên trong lòng nó mang tất cả nghi ngờ lan tràn. Chẳng lẽ với cha, mẹ nó chỉ là một người thay thế, chẳng lẽ gia đình nó một tương hạnh phúc bao nhiêu năm lại được xây dựng lên từ cảm xúc hối lỗi và muốn bù đắp cho cha? Vậy thì... *ông có yêu mẹ nó không?*

Không ai trả lời cho Gabriel câu hỏi ấy, người cha nó vẫn hằng kính trọng giờ phút đó còn đang gục đầu trên vai nhân tình trong lòng ông, vòng tay ông chẳng muốn buông cứ như thế muốn ở bên cạnh người đó mãi mãi. Người phụ nữ ấy rơi lệ, nước mắt lăn dài trên gương mặt bà chẳng gọi lên nỗi thương cảm trong lòng Gabriel mà chỉ khiến nó càng thêm khó chịu. Bởi lẽ, càng nhìn bà nó càng nghĩ đến người mẹ tội nghiệp trong tương lai của nó, chỉ chốc lát trước thôi, nó vẫn ngồi cạnh mẹ tại đám cưới của Aides và Nessy, mẹ vẫn vô tư vui cười mong ước đến một đám cưới với cha, nói một lần nữa mẹ có thể mặc váy cưới làm cô dâu... Người mẹ bị lừa dối của nó chẳng biết gì cả, hai người trước mặt nó khóc vì cái gì, không phải mẹ nó mới là người đáng thương nhất sao!

- Xin lỗi..

Vì quá khó chịu, Gabriel lên tiếng cắt ngang. Esme gạt mình xuống Như Dương ra, gương mặt ông sượng ngất. Như Dương thì chưa hiểu chuyện gì, bà quay sang hỏi ông.

- Ai đây, *Quế Chi?*

- Quế Chi?

Gabriel nheo mảy nhìn cha mình. Ông Esme xấu hổ lảng tránh ánh mắt của nó. Ngập ngừng một lát, ông nói khẽ.

- Đây là cháu ta..

- À, là con của *em gái* thầy phải không?

Chưa kịp để El đáp gì, Như Dương tự mình lý giải xong. Ông Esme cũng không ngờ bà còn nhớ, ông bối rối gật đầu.

Đứng cạnh hai người họ đến giờ thì El chỉ còn thấy tức cười, nó không vội phản bác. Sự thật này nó muốn chính miệng cha nó phải nói ra. Suy cho cùng, nó chỉ có thể là con khi cha nó thừa nhận!

- Chào ngài. Tôi là thần Iris ở 2575 năm sau.

Nó gói thiệu đơn giản. Tuy không phản bác lời cha nhưng nó cũng không muốn đồng ý.

- Vậy à.

Như Dương mỉm cười, đôi mắt quả hạnh của bà khẽ cong lên dịu dàng.

- Cậu thật đẹp. Quả là cháu của thầy...

- Ha ha. Ngài quả khen.

Như Dương cũng chỉ khách sáo với Gabriel vài câu rồi bỏ đó, đôi mắt bà chăm chú nhìn về phía Esme si mê và say đắm. Không oán trách cũng chẳng căm ghét người đàn ông đã bỏ mình đi suốt ba ngàn năm, thái độ của bà làm một kẻ đứng ngoài như El cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Cảm giác kỳ lạ này đã nung nấu âm i trong lòng nó kể từ lúc bước vào Hữu thần cung. So với Đông cung đang hỗn loạn khản trương ngoài kia, tòa cung này quá sức bình yên và tĩnh lặng, đến độ nó phải hoài nghi người được nhắc tới trong câu chuyện nó nghe Hội nói ở cổng Đông cung khi này có phải người phụ nữ đang vô cùng hạnh phúc trước mặt nó không? Đây là thái độ nên có của một trong những người quyền lực nhất Đông cung? Đây là thái độ nên có của một bà mẹ có con vừa bị tống giam vì tội phản nghịch? Hay là thái độ nên có của một người phụ nữ vì nghĩa diệt thân tố cáo chính con ruột của mình? El đã từng nghĩ mẹ Helen của mình đã là người cứng rắn lý trí lắm cho đến khi gặp Như Dương, quả là nó phải nhìn bà bằng cặp mắt khác!

Nhưng dù Như Dương bình tĩnh cỡ nào thì cũng không ngăn được sự sốt ruột của Esme. Sau phút giây xúc động có vẻ suy nghĩ trong ông đã quay trở về, ông dè dặt hỏi.

- Như Dương, về chuyện năm xưa...

- Dạ?

Như Dương ngược mắt lên nhìn ông, đôi mắt bà trong veo ngấy thơ hết như thiếu nữ năm ấy. Trái tim Esme đập thình thịch trong lồng ngực, phần nhỏ vì rung động, phần lớn lại vì cảm giác hồi lỗi đang trào dâng.

- Chuyện năm ấy... - Ông cố gắng nói. – Chuyện... con của chúng ta...

Bốn chữ "*con của chúng ta*" vang lên mang đến những cảm xúc chẳng nói nên lời. Như Dương hỏi lòng đi.

- Con của chúng ta...

Bà lăm băm lặp lại như một cái máy.

- Nó đâu?

- Nó...

Đôi mắt bà hơi hé nhưng hồi lâu chẳng có âm thanh nào được phát ra thêm. Hai tròng mắt bà đảo quanh như cố tìm kiếm bóng hình ai đó, cuối cùng ánh mắt bà lại tập trung trên người đàn ông mà bà yêu nhất.

- Nó không có ở đây!

Bà chậm rãi thì thào. Một thoáng điên loạn khẽ lướt qua gương mặt bà, nụ cười của bà nở ra đồ dẫn quỷ dị.

- Nó không thể ở đây... *Chỉ có nó chết thấy mới trở lại...* Vậy nên em đã tiễn nó đi rồi!

- Như Dương!

Esme hốt hoảng gọi. Đôi tay ông nắm chắc lấy vai bà.

- Em đang nói gì vậy?

- Thầy thực sự đã trở lại...

Nhưng có vẻ Như Dương chẳng hề nghe thấy lời ông nói, bà tiếp tục lăm băm, nét hạnh phúc đọng đầy trong ánh mắt bà.

- Thầy đã trở lại...Nó nói đúng! Thầy đã trở lại! Em nên giết nó sớm mới phải!

Esme khiếp sợ nhìn bà không sao tin nổi. Dự cảm đáng sợ gióng lên trong lòng ông.

- Nó đâu?

-...

- Như Dương, Nareicia đâu!

"Hất xì!"

Như Hà khó chịu nháy mắt một cái. Zaza lo lắng nhìn y.

- Cha, cha không sao chứ? Vết thương của cha có đau không?

- Không sao... - Y lắc đầu – Nó liền gần hết rồi.

- Sao mà thần kỳ quá vậy?

Zaza lom lom nhìn y vẫn chưa tin được.

- Cha, người dùng thuốc của Diên Họa thúc thúc à?

Một thân Diên Họa hiện tại chính là người có y thuật giỏi nhất Đông cung, thuốc Diên Họa sáng chế ra có vô vàn tác dụng khó tưởng tượng. Trước nay Diên Họa rất hay tặng thuốc cho Như Hà với lý do ngoài miệng là mang y ra thử thuốc nhưng Zaza biết đó đều là thuốc bỏ Diên Họa đã dày công pha chế. Đường nhiên lần này con bé cũng nghĩ thế.

- Vậy là cha sẽ không chết phải không cha?

Zaza mừng rỡ hỏi. Như Hà nhìn con bé giây lát rồi cười rộ lên.

- Đường nhiên ta sẽ không chết! Con an tâm chưa?

Zaza không biết trả lời sao. Con bé vốn định giắt đầu nhưng đáy lòng vẫn thấy có gì đó chưa yên tâm, đoạn Zaza còn đang suy nghĩ thì chợt nghe cha bảo.

- Đến rồi kia.

- Dạ?

- Cậu chủ của con...

Nụ cười nở ra trên môi Như Hà thật ngọt ngào.

- Đã đến rồi.

Zaza giắt mình quay lại, đôi mắt hồ phách hạnh phúc mờ lờn.

- Cậu chủ!

Hồ ta lập tức nhào tới thiếu chút nữa là đập mặt vào song chắn cửa. Bên ngoài, trừ một người lính dẫn đường chỉ có Esme và Gabriel đến, hai người đứng trước song cửa nhưng chẳng bước tới gần. Họ nhìn chăm chăm vào kẻ duy nhất đang bị trôi cứng bên trong, gương mặt phức tạp không nói nên lời.

Qua nửa ngày Gabriel đã chấp nhận sự thật cha nó từng yêu người khác ngoài mẹ nó, cũng chấp nhận sự thật chuyện cổ sự 2575 năm trước ở Đông cung còn nhiều điều vượt tầm suy nghĩ của nó, chấp nhận chịu nhận mình ghép trí tuệ nó coi là đối thủ không phải Một thân mà là Thủy thần, thậm chí kẻ đó còn là anh ruột của nó. Nhưng khi nó ghép tất cả những suy nghĩ nó tưởng mình biết về y với kẻ đang ở trước mặt nó bấy giờ nó biết mình lại sai rồi. Nam thần đẹp nhất lịch sử? Nhan sắc sánh ngang cùng nữ thần Selen? Con trai của cha nó cũng một người đẹp như mẹ nó? Y?!

Người trước mặt nó không thể gọi là đẹp, ngay cả nói dễ nhìn còn rất miễn cưỡng. Y không cao, người gầy gầy, đường nét trên gương mặt y thì tầm thường nhưng lại được khoác lên sắc màu quái dị, Gabriel cố gắng tìm ở y một chút quen thuộc nào đó của gia tộc Ivient hay thậm chí là của mẹ y nhưng đều chẳng thấy, cả người y chỉ có hai sắc màu duy nhất, trắng và đỏ. Đứng nơi góc ngực tối tăm sự tồn tại của y trở nên thật nổi bật, chỉ một ánh nhìn sẽ chẳng thể rời mắt...

- Xấu thật đấy.

Gabriel không nhận được lắm lắm. Như Hà nghe thấy thì phì cười, đôi mắt y cong lên làm gương mặt mờ nhạt rạng lên chút sức sống.

- Lâu lắm mới nghe lại câu này...

- *Nareicia*.

Một tiếng gọi của Esme không thoát rõ lời. Như Hà nhìn ông đăm đăm, y hơi ngần ra.

- Câu này thì còn lâu hơn...

Ánh mắt y xa xăm, như nhìn vào người đàn ông trước mặt y cũng như nhìn vào một khoảng không vô định.

- *Cha...*

Y gọi khẽ khàng. Cả thân thể Esme chấn động, ngay cả Gabriel cũng giật mình không tin nổi, một tiếng cha y lại dễ dàng gọi ra như thế. Nhưng rồi vào giây phút nhìn vào đôi mắt hững hờ cùng nụ cười thờ ơ của y nó chợt hiểu, trong mắt y khái niệm về cha đã chẳng còn tồn tại. Y không tức giận, y cũng không phủ nhận, y dễ dàng thừa nhận như thể bởi lẽ với y, cha chỉ là một cái tên.

Esme có vẻ cũng đã hiểu ra, sau phút mừng rỡ ông xấu hổ cúi đầu. Cũng phải, ông lấy tư cách gì nhận người trước mặt mình là con. Hai người xa lạ đến thế, y lớn tuổi hơn ông, y tài giỏi hơn ông, ông chẳng có gì cho y, thậm chí mục đích lần này đến đây của ông còn là cướp đi người y yêu nhất... Một người như ông đầu xứng làm cha?

- Ngẩng đầu lên.

Như Hà cười cười.

- Khi tôi không cúi, cha cúi làm gì. Có phải đi viếng tôi đâu mà cúi? À mà... hay cha tính đi viếng tôi thật?

Đôi mắt y hấp háy, một câu bông đùa làm gương mặt Esme càng thêm trắng nhợt. Nhưng đây không phải điều Như Hà mong muốn, y muốn phiên quay sang Gabriel.

- Này cậu, đỡ lấy cha đi. Trông cha có vẻ yếu ớt quá. Ông ấy mà ngã ra đây thì tội của tôi chẳng nhẹ đâu.

- Không, cha không sao...

Esme bối rối xoa tay. Ông cố gắng nhìn thẳng vào Như Hà nhưng khi thấy y rồi ông lại chẳng biết nói sao.

- Mẹ con... Mẹ con mệt nên không tới...

Cuối cùng ông nói khẽ, Như Dương giờ đây trở thành liên kết chung duy nhất giữa hai người. Tiếc là Như Hà lại chẳng quan tâm lắm.

- Mẹ tôi có lúc nào không mệt. – Y dừng dung báo. – Để bà dưỡng bệnh, mấy hôm nữa chắc còn mệt hơn.

Sau câu nói ấy, bầu không khí lại chìm vào im lặng khó xử. Để phá vỡ đó, Zaza cố gắng lên tiếng.

- Cha, đây chính là cậu chủ của con. Cậu chủ, đây là cha em đó.

- Phải rồi

So với Esme, có vẻ Như Hà còn thấy hứng thú với Gabriel hơn. Y cười tủm tỉm

- Em trai của tôi đây mà.

-...

Gabriel tròn mắt nhìn y, nó không ngờ sau cha, y lại dễ dàng khoác lên cho nó một danh hiệu thân thiết như vậy.

- Em trai.

Giọng y thật ngọt ngào, đôi mắt cáo híp lại cong cong.

- Anh này.

Toàn bộ lỏng to trên người Gabriel đều dựng đứng, trong thâm tâm nó không hiểu sao lại thấy cảnh này có vẻ quen quen. Một ngày không xa lắm hình như cũng có một người nào đó lẳng lặng chạy theo chân gọi nó là em trai. Chỉ khác, ít ra người kia còn đáng yêu, còn y thì nó chỉ thấy đáng sợ!

Nếu không phải thấy y đang bị trời cấm ở kia thậm chí có lẽ Gabriel sẽ còn lùi lại mấy bước. Nó sảng giọng.

- Đừng có tự tiện! Ai là em anh?

- Cha!

Như Hà quay sang ông Esme về chẳng hài lòng xú nào.

- Em trai nhỏ hung dữ quá!

- Ai là em trai nhỏ của anh!

Gabriel thật chẳng tin vào tai mình, nó bực bội nạt lại. Nhưng nó càng tức thì Như Hà dường như lại càng thấy thú vị, đôi mắt cáo của y mỗi lúc một cong hơn.

- Đáng yêu quá!

Y lắm lắm. Zaza nhìn y đầy ái ngại, con bé biết rõ nhược điểm chết người của cha mình là không thể cưỡng lại việc trêu chọc những thứ mà y thấy dễ thương. Mẹ Zen là một, Zaza là hai, số thờ ở Thủy Tinh cũng là ba, MỘC thần Diên Họa là bốn, giờ có lẽ cậu chủ của con bé sẽ là năm. Tuy rằng Zaza vẫn chưa hiểu tại sao mỗi lúc mặt cha mình đã thích cậu chủ như thế, chẳng nhẽ trùng trùng sét ái tình? Thôi thì con bé tự nghĩ cha mình trùng tà còn hơn!

Gabriel thì nhìn y như thể xem vật thể lạ, chút chaoáng ngợp ban đầu vì vẻ ngoài của y và số máu y mang trên người chốc lát bay sạch. Thậm chí ngay cả lưỡi dao đang cắm trên người y cũng chẳng còn đáng ngại, trong một chớp El còn nghĩ, có cầm thêm một dao nữa cũng chẳng sao. Kẻ trước mặt nó hơn hớ đến thế cơ mà!

- Nareicia, vết thương trên người con...

Tiếc là Esme không thấy thế, lấy lại chút tự tin ông cố gắng mở lời thêm lần nữa, vậy nhưng chưa gì đã bị Như Hà gạt đi.

- Tôi ổn.

Có vẻ y chẳng hứng thú gì với Esme, đôi mắt y chỉ chăm chú đặt trên người Gabriel

- Cậu hẳn là Gabriel nhỉ? Tôi có thấy cậu trong ký ức của nàng..

- *Nàng?*

Gabriel nhủ thầm.

- Có ấy đâu?

Đây mới là mục đích chính của chuyến đi này.

- Giao cô ấy ra đây. Tôi đưa cô ấy về!

- Cậu đùa đấy à?

Như Hà bật cười ha ha, y nhìn Gabriel như thấy một người rất vui tính. Gabriel rất bình tĩnh lặp lại.

- Tôi đưa cô ấy về. Cô ấy không thuộc về nơi này.

- Ồ.

- Đây là quá khứ, đã có một bản thể khác của cô ấy ở đây, anh cũng biết cô ấy không thể ở lại lâu dài.

- Vậy thì cậu không biết rồi, Selen của Tây phương đã vạ tạ thể thống trước, giờ đây nàng là sự tồn tại duy nhất!

- Nhưng vốn dĩ cô ấy là Selen của tương lai.

- Và nàng cũng là Nguyệt thần nữa! Nàng đã thức tỉnh, theo Điều bảy Thần ước, nàng có thể xóa bỏ kiếp sau của mình.

- Anh đừng có vô lý như vậy.

- Cậu cứ một mực muốn đưa nàng đi không bằng róc luôn tim tôi mang theo cùng! Có vậy tôi mới bằng lòng.

Tuy từ đầu tới cuối Như Hà đều cười nhưng Gabriel hiểu y hoàn toàn nghiêm túc. Chắc chắn y sẽ không đồng ý nó đưa nàng đi.

- Không phải anh sắp chết rồi sao.

Nó cũng chẳng nể nang gì nữa.

- Cố giữ nàng đề làm gì!

- Cậu biết tôi sắp chết còn muốn cướp đi người tôi yêu. Không phải ác quá à?

- Nếu giữ cô ấy, anh mới là kẻ ác!

- Tôi có thể ác với cả thế gian trừ nàng, điều này cậu có thể tuyệt đối an tâm!

Như Hà thông thả bảo.

- Cậu không thể kiểm được bất kỳ ai yêu nàng hơn tôi đâu.

- Yêu bao nhiêu chỉ anh mới biết.

Gabriel thẳng thắn gạt đi.

- Anh biết mình sẽ chết mà còn muốn giữ cô ấy là ích kỷ. Anh không thể cho cô ấy hạnh phúc. Và vốn dĩ hiện tại cô ấy sống rất tốt, cô ấy là Fleur Allen, không phải Nguyệt thần Phù Du! Nguyệt thần chết lâu rồi, đây chỉ là quá khứ. Anh muốn tìm nàng ta thì chết đi mà tìm.

Như Hà im lặng, trong giây lát nụ cười trên mặt y nhạt hơn. Y nhẹ giọng bảo.

- Em trai, cậu độc miệng quá! Nóng tính thì nên sửa, không tốt đâu.

Gabriel cau mày, từ khi sinh ra đến giờ chẳng có ai dùng giọng dạy bảo để nói với nó như vậy, cha mẹ nó còn không quản y lấy tư cách gì quản nó? Chẳng nhẽ y tự coi mình là anh cả?

- Đây là quá khứ với cậu nhưng là hiện tại với tôi.

Như Hà chậm rãi nói tiếp.

- Theo tôi biết thì cậu chính là chủ nhân tiếp theo của Mảnh ghép trí tuệ? Cậu đang giữ nó phải không? Hiện giờ tôi cũng có một mảnh y như vậy, theo lời cậu mảnh ghép của tôi chỉ là quá khứ. Cậu thử nghĩ xem, nếu bây giờ tôi đập vỡ mảnh ghép trong tay tôi, kết cục mảnh ghép cậu có sẽ thành thế nào?

- Anh đe dọa tôi?

- Không.

Như Hà bật cười, nốt ruồi đỏ thẫm cuối đuôi mắt y nhướn lên thật diễm lệ.

- Tôi chỉ muốn nhắc cậu biết, tôi vẫn còn sống, cậu đừng coi tôi như một kẻ đã chết vậy. Chuyện tôi có thể làm nhiều hơn cậu tưởng đấy!

Gabriel chỉ muốn bảo nó chẳng tưởng gì, nó thừa biết kẻ đứng trước mặt nó là một nhân vật nguy hiểm, nó không ngu ngốc tới độ coi thường y.

- Anh muốn gì?

Cuối cùng nó hỏi thẳng, y là một kẻ thông minh, nó cũng chẳng muốn đoán suy nghĩ của y nữa.

- Cậu đoán xem.

Tức là khi nó muốn nghiêm túc thì y lại tiếp tục bông lơn. Nụ cười nhăn nhó của y trong mắt nó vô cùng thiếu đánh.

- Không bằng hãy hỏi cô ấy đi. Dấu sao đỏ là cuộc đời của cô ấy, hãy để cô ấy tự mình lựa chọn.

Gabriel bảo. Như Hà nghe thì gật đầu.

- Ý kiến không tồi. Tôi đồng ý.

- Có ấy đâu?

- Hình như chúng ta lại quay về vấn đề ban đầu rồi. – Đòi mày y nhướn lên. – Nhưng giờ thay vì đòi tôi đưa nàng đến, không bằng cậu hãy đi tìm nàng đi. Chẳng phải cậu đã luôn muốn so tài với tôi. Vậy thì nhân dịp này chúng ta cược nhau một ván. Chỉ cần cậu tìm được nàng, cậu thắng, chính tôi sẽ đưa nàng quay về. Nếu không...

- Không cần nếu. – Gabriel lập tức ngắt lời. – Tôi chắc chắn sẽ thắng.

- Được!

Như Hà cười tươi hơn, y ngắm Gabriel như nhìn một người bạn thật thú vị.

- Thành giao!

Nếu không bị trời có lẽ y sẽ đập tay một cái.

- Giờ thì hai người nên rời khỏi đây, dẫn cả Zaza theo với. Tôi nghĩ mẹ tôi đã đưa lệnh bài của Hữu thần cho cha rồi nhỉ?

- Ừ...

Esme bối rối gật đầu, sau này hỏi im lặng giọng ông dường như cũng nghẹn lại.

- Cha, con không đi đâu, con phải chăm sóc cha...

Zaza xua xua chân, nhìn con bé Như Hà chỉ cười.

- Đi với cậu chủ của con đi, con ở đây cũng đâu làm được gì. Lại làm ta lo lắng.

- Cha...

- Ra ngoài mà giúp cậu chủ của con. – Y quay qua Gabriel. - Tôi dò rằng cha vẫn chưa nói cho mẹ tôi biết cậu là con trai của cha đâu nhỉ? Có lẽ giờ mẹ tôi chỉ nghĩ cậu là con của *em gái* cha thôi.

-...

- Tôi cho rằng ấy là một quyết định khôn ngoan. Tốt nhất đừng cho bà ấy biết, và cũng đừng trở lại Hữu thần cùng cha, chẳng biết mẹ tôi có thể làm gì cậu nếu bà ấy hay chuyện đâu. Không bằng tới Thủy Tinh Cung đi. Anh trai chào mừng cậu.

- Bớt nhảm!

Gabriel quát lên, trước mặt y không hiểu sao nó lại khó giữ bình tĩnh như vậy.

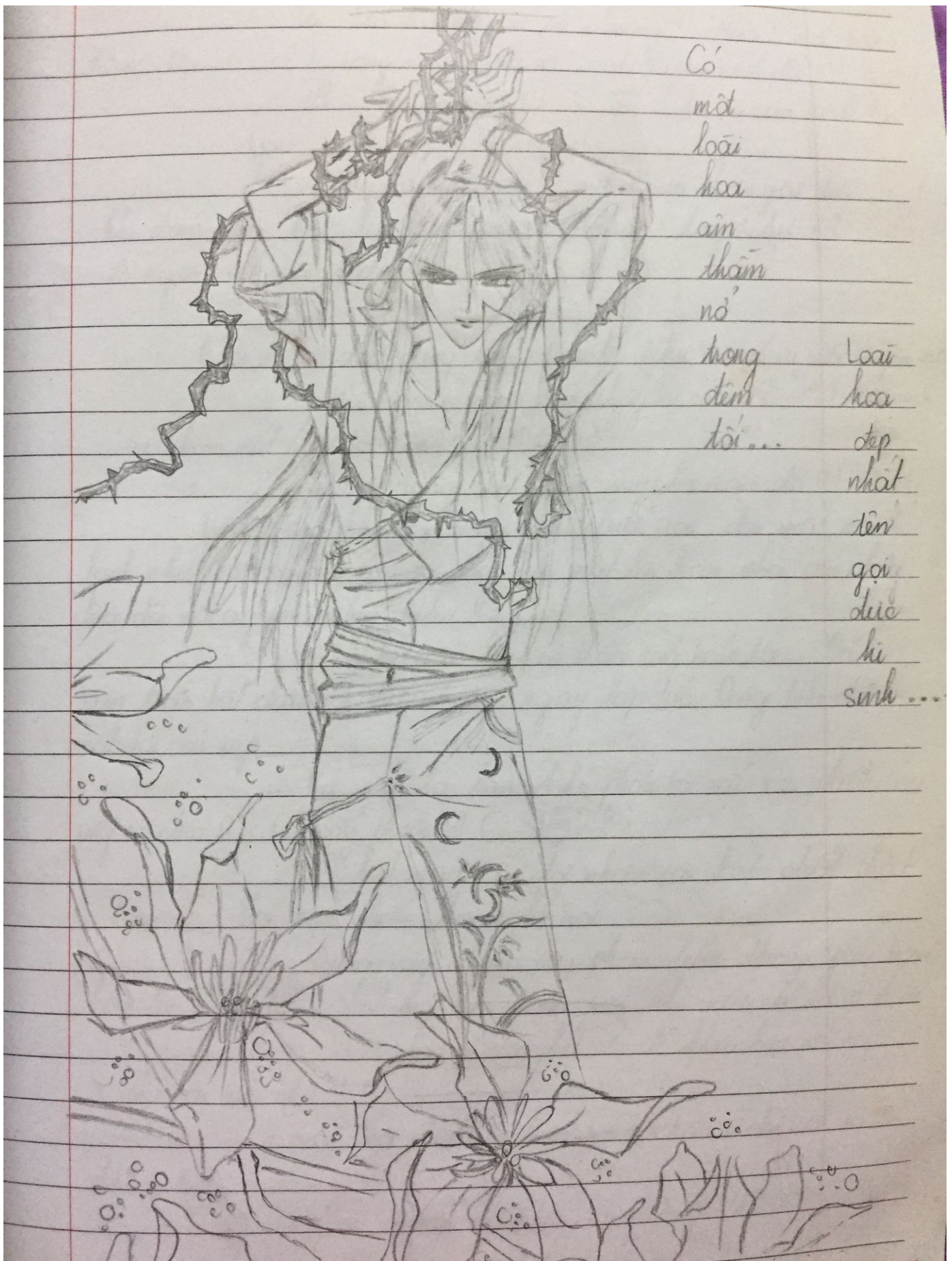
- Chờ đi. Tôi sẽ sớm tìm được cô ấy, lúc đó thì nhớ lời anh nói!

- Được, kẻ hèn này sẽ chờ.

Đôi mắt y nheo nheo, nụ cười vẫn rạng rỡ và ngọt ngào.

- *Tôi tin cậu sẽ không làm tôi thất vọng!*

~~~~~

Bức vẽ Như Hà vào khoảng hơn sáu năm trước của tác giả. (chỉ là vẽ tranh theo mẫu, là nhân vật Wild của Truyền thuyết Băng quý, chứ không phải tác giả tự nghĩ ra đâu) Khi ấy, tác giả vẫn còn miêu tả Như Hà khá đẹp, không hiểu sao tới giờ lại thấy nếu đẹp sẽ không hợp với y.

Có rất nhiều bức vẽ đã thất lạc mà giờ tác giả lại chẳng cầm bút, khả năng vẽ cũng tụt lùi, khả năng cao là sẽ không vẽ thêm một bức nào phức tạp nữa.

Câu trong bức vẽ là: "Có một loài hoa âm thầm nở trong đêm tối. Loài hoa đẹp nhất tên gọi đức hy sinh!". Cho đến giờ đó vẫn là câu tác giả sẽ dành tặng riêng Như Hà vì tình cảm với y.

Tác giả vừa đi chơi về, nên mãi mới ra chương mới. Hên là trong lúc đi chơi, những gút mắc trong lòng tác giả cũng đã được xóa mờ, nên tác giả sẽ cố viết nhanh hơn chút. Phần hay còn ở phía sau mà.:3

Hẹn sớm gặp lại mọi người. ~

Bạn đang đọc truyện Lời Nói Dối Của Thần được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 20-2: Phụ lục 1: Tả thần

Giải thích cho ai lơ mơ tự hỏi Đồng cung rõ ràng có Hữu thần vậy Tả thần trốn đâu mất rồi.

Nhân vật này tác giả cũng không rõ có lộ diện không, dù cho y là một trong hai vị thần chức tước rất lớn ở Đồng cung.

Y tên là Chiết Vân, là nam thần ngang tuổi Đế sư Trần Trọng, nguyên thần là một đoá sen trắng, bộ dáng bên ngoài ước tầm hơn ba mươi tuổi.

Tinh tình thanh lãnh, ghét chốn ồn ào, thích yên tĩnh, hay đơn độc một mình. Người đầy một bụng chữ, chuẩn dạng quân tử thư sinh lễ nghĩa, việc vượt phép tắc nhất y từng làm là dâng tấu lên Nhật Đế xin từ hôn để rước Như Dương về làm vợ. Cũng chính vì việc này Như Dương mới quyết tâm đi khỏi Đồng cung để tìm tình yêu đích thực, sau đó gặp được Esme Ivient.

Nói về Chiết Vân, sau khi không thể có được cô gái mình yêu, y cũng chẳng còn gì ước muốn. Y lui về sâu trong viện của mình đóng cửa bế quan, từ đó về sau không xuất hiện. Tài năng lớn nhất của vị thần này để y ngồi vào chức Tả thần là khả năng lập kết giới bảo vệ Đồng cung. Nếu Hữu thần thanh lọc linh khí dựa vào Trăm hoa mai, thì Tả thần lại gắng một kết giới với hình khắp Đồng cung để bảo vệ nơi này khỏi Tà ác xâm nhập. Việc này tốn của y rất nhiều công sức, hàng ngàn năm dài y chỉ lặng lẽ ngồi một chỗ chờ đợi chờ giữ gìn kết giới mình lập ra.

Cũng vì khả năng ấy nên vị thần này dường như có tai mắt ở khắp nơi, chuyện trên dưới Đồng cung đều không qua nổi mắt y.

Nói chung, một là y sẽ mãi mãi chẳng xuất hiện, hai là nếu đã xuất hiện y sẽ giữ một người vai trò quan trọng nào đó trong toàn truyện.

:))))

Vấn đề còn lại chỉ là, Chiết Vân, ngài tính thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tài miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 21: Tri kỷ

Hòa chung với những rối loạn đang ầm ỉ khắp chốn Đồng cung thì bầu không khí trong phòng chính điện lại vô cùng ngưng trọng. Nhật Đế vẫn ngồi trên ngai vàng, những vị thần thân thiết nhất xung quanh người như Tà - Hữu thần, Thất thần đều không thấy đâu, quý dưới sân điện đều là những vị thần quan đứng đầu các bộ.

- Tính đến nay, con số những người trúng tà đã lên tới gần hai trăm.

Thần quan Y bộ báo cáo.

- Nhẹ nhất là choáng váng, khó chịu không vận hành được pháp thuật, nặng hơn có hôn mê bất tỉnh, mà nặng nhất là mất thần chí không ngừng quấy phá. Hiện tại chúng thần đã dùng thuốc an thần và bùa thanh tẩy cho họ nhưng kết quả cũng chưa mấy khả quan.

- Thần đã sai linh phong toà những nơi phát hiện tà khí trú ngụ, chúng thần đang lập đàn thanh tẩy và đều đã cường chế mọi người ra khỏi vùng nguy hiểm.

Thần quan phụ trách hộ vệ báo cáo.

- Nơi tà khí dày đặc nhất hiện tại vẫn là Thủy Tinh cung, vì là nơi trận pháp được phát động. Chúng thần vẫn đang phong tỏa nó, nhờ kết giới của Tả thần trợ giúp tránh cho Tả khí tiếp tục lan tràn.

- Tránh xa Thủy Tinh Cung ra.

Nhật Đế trầm giọng lên tiếng.

- Các người hãy tiếp tục chữa trị cho những người đã nhiễm tà khí và hạn chế tác hại của nó, phần việc ở Thủy Tinh cung, ta sẽ cùng Tả Hữu thần giải quyết.

- Rõ!

- Điện hạ, chúng ta vẫn chưa thấy tung tích của Nguyệt thần. Lần cuối cùng được trông thấy ngài ấy vẫn đi cùng Thủy thần, liệu có nguy hiểm gì...

- Tà đã sai Tả thần ra soát trên dưới Đồng cung, sớm muộn cũng sẽ tìm thấy Nguyệt thần, các người không cần lo lắng.

Nhật Đế nhìn quanh điện một lượt.

- Kể cả Thất thần, tuy ngoài Phong thần toàn bộ những người còn lại đều nhiễm tà khí nhưng ta và Hữu thần đang dùng hết sức thanh tẩy tà khí trên người họ. Việc này cũng cần chút thời gian, nhưng ta tin mọi sự sẽ ổn thỏa, các người hãy trấn an mọi người, chớ để hỗn loạn xảy ra.

- Điện hạ, vậy còn việc tra hỏi Thủy thần.

Thần quan Hình bộ vẫn không an tâm.

- Thứ cho thần nói thẳng, việc chúng ta đang làm chỉ là cấp cứu tình thế còn muốn giải quyết dứt điểm chuyện này phải tìm đến người đã gây ra nó. Dù chẳng ai hiểu Thủy thần tại sao lại làm vậy nhưng chuyện đã rồi, Thủy thần lại quá tài giỏi, nếu ngài ta vẫn cố tình làm loạn chỉ sự chúng ta có muốn chống lại cũng khó. Điện hạ, nếu không tra hỏi rõ ràng, biết đầu đảng sau việc này còn là âm mưu to lớn nào đó...

- Việc điều tra Thủy thần ta đã giao cho Phong thần đảm nhiệm. Dù sao Phong thần cũng là thủ lĩnh Thất thần, riêng chuyện này Hình bộ không cần nhúng tay.

- Nhưng...

- Chẳng lẽ Hình bộ lo lắng ta sẽ thiên vị? Các người an tâm, liên quan tới an nguy Đồng cung ta tuyệt đối không niệm tình!

- Điện hạ anh minh!

Sau buổi họp, các vị Thần quan lục tục ra về, bên ngoài Đồng cung mọi sự đều đang rất hỗn loạn, họ cần dốc hết sức giữ yên trị an nơi này. Trong điện chỉ còn lại Nhật Đế, ngài cho gọi nội quan thân thiết bên người là Tiết Hải tới gần.

- Phía Tả thần thế nào?

- Bẩm, ngài ấy nói kết giới không hề bị ảnh hưởng, xin điện hạ hãy an tâm.

- Còn Hữu thần?

- Tin báo, vừa có hai người lạ mặt tự xưng là thần Sinh mệnh và thần Thông thái của Tây viện theo chân Zaza tiểu thư trở lại Đồng cung. Hai người này đều được Hữu thần mời tới Hữu thần cung, sau đó họ cảm theo Hữu thần lệnh tới Ngục giam gặp Thủy thần rồi ạ.

- Theo sát họ, không được lơ đãng.

- Người tự xưng là thần Thông thái hiện giờ dường như còn muốn tới Thủy Tinh cung..

- Cứ để cậu ta tới. Dù sao Thủy Tinh cung chỉ mở nếu người đó đồng ý.

- Bẩm, còn có một sự lạ, ấy là mọi vết thương trên người Thủy thần đều tự động lành...

- Hãy cứ nói đó là do thuốc của Diên Họa, tránh lan truyền xa.

- Còn phía kia thì sao?

- Không có động tĩnh gì thêm.

Nhật Đế không nói gì thêm nữa, ngồi im lặng nhìn chông tẩu số cao như núi trước mặt mà chẳng biết đang nghĩ gì. Hồi lâu ngồi đứng dậy, ngồi chậm rãi bước từng bước về phía sau chính điện. Đằng sau đó là một cánh cửa vẫn đang đóng kín.

Thường ngày đó là phòng nghỉ của Nhật Đế mỗi khi ngái mệt mỏi, hôm nay thì khác, căn phòng ấy đột nhiên lại có rất nhiều người. Mà những người ấy lại chẳng xa lạ gì mà chính là năm vị thần còn lại trong Thất thần, vốn được đồn đại là trùng tà óm liệt giường cùng với kẻ trước nay vốn chẳng khỏe khoắn gì – cậu út Nhục Thái. Sáu người họ ngồi thẳng trên ghế, gương mặt cứng ngắc một cách quỷ dị. Chẳng khó để một người chỉ cần có am hiểu bùa phép tâm trung cũng có thể nhận ra, sáu người này đều đã bị yểm phép bất động. Vừa thấy Nhật Đế vào, cả sáu cặp mắt đều phồng qua dán chặt lấy ngài, vừa hoang mang lại vừa giận dữ.

Nhật Đế thờ hắt ra một hơi phiền muộn, ngồi đóng cửa lại để Tiết Hải đứng canh bên ngoài. Đoạn ngài về thêm một bùa chú cùng có kết giới xung quanh phòng, bấy giờ ngài mới an tâm búng tay một cái coi bỏ đám bùa chú đang phong ấn sáu vị thần của mình.

Vừa được tự do, lập tức họ đã đứng bật dậy.

- Điện Hạ, người làm gì vậy!

- Sao lại làm vậy với chúng thần?

- Chuyện gì đang xảy ra ở đây?

- Phong thần đâu? Như Hà đâu? Phù Du đâu?

Hàng loạt những câu hỏi được tuôn ra, người to tiếng nhất là Hoá thần Phục Minh. Mái tóc đỏ rực của gã chia chia dựng lên như lông nhím. Trông gã vô cùng sốt ruột, tiếc là Nhật Đế chẳng vội trả lời câu hỏi của gã, ngài mệt mỏi ngồi xuống một chiếc ghế gần đó nhất.

- Điện hạ, có chuyện gì vậy?

Địa thần Nhục Ngôn vẫn rất bình tĩnh, trên thực tế sống hơn ba ngàn năm người ta cũng chưa thấy Nhục Ngôn mất bình tĩnh bao giờ.

- Chuyện ngoài điện ban nãy chúng thần đều đã nghe rõ.

Vì Nhật Đế vốn chủ tâm nói cho mọi người nghe.

- Chúng thần nghĩ mình cần một lời giải thích.

Nhật Đế im lặng, ngược lại Diên Hoa mới là người lên tiếng.

- Người đã đồng ý với Như Hà điều gì?

Đôi mày của cậu cau lại cổ kìm nén mớ cảm xúc rối loạn trong lòng.

- Tên điên ấy lại muốn làm gì? Ba ngàn năm rồi hẳn lại muốn làm cái gì!

Cuối cùng cảm xúc trong cậu vẫn vờ ơ. Những bí mật một mình cậu chôn giấu suốt ba ngàn năm, những tâm tư không thể nói cho ai biết, sự bức bối năm ngày qua khi Phù Du quay lại, mọi thứ cậu cố dồn nén lâu nay ngỡ tưởng cứ chịu đựng rồi tất cả sẽ qua, rồi kẻ ấy sẽ hạnh phúc, cậu sẽ im lặng, cậu sao cũng được. Thế mà kết quả cuối cùng nhận được lại là cái tin sét đánh ngang tai, kẻ đó vẫn quyết tâm đi rồi.

- Trăm hoa mai gậy? Trận pháp chuyển nghịch? Đùng đũa giỡn như vậy! Nếu thực sự trận pháp ấy khởi động chắc chắn không phải chỉ có hai trăm người trùng tà đâu! Thậm chí, điện hạ, chúng thần, Tà thần, Hữu thần, các thần quan vừa đứng trong điện khi nãy mới là những người đầu tiên gánh chịu hậu quả! Nhưng chúng ta đều bình an. Người chắc chắn hiểu rõ hơn ai hết! Một lời nói dối đầy lỗ hổng như vậy, người muốn che giấu điều gì? Không! Kẻ đó muốn làm cái gì?

-...

- Ba ngàn năm trước người đã đồng ý cho hẳn một mình xông vào Ma giới... - Cố nén mình lại, Diên Hoa tiếp tục chất vấn. – May phước, hẳn thành công, hẳn không chết. Còn bây giờ? Người vẫn tin hẳn? Người vẫn chấp nhận những hành động ngu xuẩn của hẳn? Thần nghĩ người sẽ bảo vệ hẳn chứ...

- Diên Hoa, đủ rồi.

Nhật Đế mệt mỏi giờ tay, gương mặt người chốc lát nom già nua hơn rất nhiều.

- Chuyện này các cậu đều không hiểu...

- Vì người không nói cho chúng thần hiểu!

Phục Minh tức tối gằn lên. Nhật Đế vẫn chậm chậm nói tiếp.

- Như Hà nói, chính cậu ấy sẽ giải thích cho mọi người hiểu. Ta sẽ đưa từng người các cậu đến gặp Như Hà, từng người một! Rồi khi trở lại, ta sẵn sàng lắng nghe mọi điều!

Đông cung hỗn loạn, sau trận đại chiến ba ngàn năm trước đây là lần đầu tiên nơi này lại phải đối diện với cảm giác bất an đầy nguy hiểm như thế. Trở trêu thay, người reo rắc nỗi sợ hãi khắp Đông cung bấy giờ lại là vị anh hùng ba ngàn năm trước đã cứu vớt chốn này, người ta hoang mang chẳng hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ một đêm thôi mà thế sự đã xoay vần. Anh hùng năm đó bị bắt, y bị giải vào ngục sâu, tại hãm ngục tối tăm y chẳng có lấy một lời báo chữa cho hành động của mình. Nhật Đế vô cùng thất vọng, ngài gặp rất nhiều tập các thần quan giải quyết mở rắc rối mà vị hiền thần bao năm ngài tin tưởng gây ra, còn y thì ngài đặc biệt giao lại cho Phong thần toàn quyền tra hỏi. Trong ngục tối, người ta nghe tiếng Phong thần đau đớn gào lên: "Chuyện đó có thật không! Có thật cậu đã khời mào tất cả? Cậu dám bắt chấp tất cả như vậy?". Kẻ đó chỉ khẽ gật đầu, y chậm rãi nói, "Đều là do tôi.". Phong thần như phát điên, vô bực lạnh lùng bấy lâu của hẳn vờ nạt theo từng nhát roi khi tay hẳn vung lên, người ta nói khoảnh khắc ấy hẳn như con dã thú muốn giết chết kẻ tội đồ trước mặt mình. Nhưng cuối cùng Phong thần đã dưng lại, đôi mắt hẳn xoáy sâu hận thù, hẳn nói: "Người nhất định sẽ phải trả giá!"

Người ta lại thấy y ngược mắt ngó ra ô cửa sổ, bên ngoài đó vùi tía nắng yếu ớt chiếu xiên xiên, y hờ hững cười lạnh nhạt, người ta nói Thủy thần cũng điên rồi. Ngày hôm sau, người ta lại thấy năm vị thần khác trong Thất thần lần lượt tới ngục giam thăm y, chẳng biết họ đã nói những gì, đã khuyên răn y những gì, nhưng khi đến họ quyết chí kiên định bao nhiêu thì lúc rời đi họ lại ngỡ ngàng thất hồn lạc phách bấy nhiêu. Người ta đồn rằng, họ thất bại rồi, họ không lay chuyển nổi y. Thủy thần đã sa đoạ vô phương cứu chữa. Chuyện thực hư thế nào có lẽ chỉ mình Thất thần mới hiểu, chỉ là không may, sau khi trở về họ thực sự óm liệt giường rồi...

Người cuối cùng được đưa tới gặp Như Hà là Diên Hoa, cậu bước từng bước thật nhanh xuyên qua hành lang ngục giam tới tâm và ẩm ướt, phía cuối con đường ấy là căn phòng giam giữ kẻ mà cậu đang nóng lòng gặp mặt. Khi cậu đến, y đứng quay lưng về phía cậu, đầu ngẩng cao ngược mắt ra ngoài ô cửa sổ, mái tóc bạc của y buông dài xỏa tung như suối. Nắng tắt tắt tắt vào chút u ám buổi chiều tà.

- Cậu tới rồi.

Nghe tiếng mở cửa Như Hà quay lại, y vui vẻ cười chào Diên Hoa. Khác hẳn với nụ cười hờ hững mọi khi, đôi mắt Diên Hoa y vẫn luôn nhiệt thành như thế.

Trái ngược với y, vẻ mặt Diên Hoa lạnh như băng, cậu ngắm y từ trên xuống dưới một lượt. Kẻ trước mặt cậu có vẻ vừa thay một bộ y phục mới, trông y chẳng khác gì người mà cậu mới gặp vài ngày trước ở Thủy Tinh cung. Chỉ có điều đây là ngục giam, và căn phòng này vẫn còn vương vãi mùi máu tươi chưa dứt. Nghĩ tới đây lửa giận trong lòng cậu chốc lát bùng cháy.

- Sống tốt nhĩ?

Câu hỏi khó khăn lắm mới thoát ra khỏi kẽ răng cậu, Như Hà nhìn cậu, y cười cười.

- Vẫn tốt.

- Nếu đã tốt, làm sao lại muốn chết!

Như Hà hơi ngạc nhiên, y cũng không ngờ cậu sẽ bộc phát sớm thế. Hoi bắt đắc dĩ, y vrun tay ra tính làm cho Diên Hoa bình tĩnh lại ai ngờ cánh tay còn đang ở lưng chừng đã bị cậu bắt lấy.

Đôi mắt phương long lên như có lửa, nỗi giận dữ căng tràn qua từng lời nói của cậu.

- Ba ngàn năm huynh điên chưa đủ à? Ba ngàn năm tôi nủu kéo huynh chưa đủ à? Một cánh tay này cũng chưa đủ à!

Cậu nắm chặt lấy tay trái của y, dưới bàn tay cậu từng vòng lửa trắng vẫn quấn kín xung quanh cổ tay y. Dải lụa này là cậu băng cho y, dải lụa ấy đã thấm máu y, cũng thấm đẫm nước mắt của cậu, nó là thứ y vì cậu mà giữ gìn, vậy mà bấy giờ cậu chỉ muốn bóp nát nó, muốn hủy hoại y, để kẻ khốn nạn trước mặt cậu không bao giờ có thể tự làm mình tổn thương thêm nữa.

- Không phải Phù Du trở về rồi sao?

Diên Hoa cũng không tin nổi cậu còn có thể ghim mình lại để tiếp tục nói cùng y.

- Không phải huynh luôn đợi con bé trở về? Huynh đợi nó làm gì? Để nó quay lại nhìn huynh chết sao!!!!

- *Họa...*

Một tiếng than thật khẽ, Diên Họa phút chốc im bật. Hốc mắt cậu nóng lên, cậu cố ngăn bản thân không chớp mắt, cậu cứng đầu nhìn thẳng vào y, quyết không để tiếng "Họa" của y lay động mình. Y cũng không trốn tránh ánh mắt cậu, cũng vẫn để cậu nắm tay mình, y nói.

- Có những chuyện tôi gây ra, tôi nên chịu trách nhiệm... Ti dụ như, cậu cũng biết, đại chiến ba ngàn năm trước chính tôi là kẻ khơi mào!

Trong chớp lát, dường như toàn bộ máu trên người Diên Họa đều chạy đi đâu mất, cảm giác lạnh toát lướt qua cậu từ chân tới đầu, rất nhiều ý nghĩ không ngừng đổ xô tới, cổ họng cậu khô khốc, cậu cứng nhắc mở miệng.

- Dạ Đăng biết rồi...

Thậm chí đây còn chẳng phải là câu hỏi, nó như đáp án cậu tự nói cho bản thân mình. Ra đây là lý do Dạ Đăng cư xử như thế... Nhưng bây giờ điều ấy cũng chẳng quan trọng, cậu vẫn tưởng lần này y lại phát điên gì đó thôi, như ba ngàn năm nay y vẫn điên loạn như vậy, cậu vẫn tự nghĩ mình có thể thuyết phục y, không ngờ...

- Như Huyền tìm huynh?

Như Hà không gật đầu, nhưng y cũng không phủ nhận. Diên Họa đã hiểu, giọng cậu nhỏ dần.

- Huynh muốn gánh trách nhiệm một mình?

Như Hà vẫn im lặng, nhưng Diên Họa lại đứng trên bờ vực bùng nổ một lần nữa. Cậu gằn lên.

- Đừng có điên! Như Hà, cuộc chiến ba ngàn năm trước ai cũng hiểu là chuyện không tránh khỏi, không ai có thể ngăn nổi nó, việc huynh làm nói cho cùng chỉ là rút ngắn thời gian bắt đầu! Đã chiến tranh tất sẽ có thắng thua, ba ngàn năm trước Ma giới thua trận, giờ đây chúng lại muốn gì? Gây chiến trở lại? Chúng ta sợ chúng? Không! Đồng cung bấy giờ đâu có yếu ớt như ba ngàn năm trước, chiến tranh có nổ ra, chúng ta cũng không thua trận, huynh sợ cái gì! Hay là chuyện của Như Dạ và hoàng tôn? Ba ngàn năm chúng vẫn giữ họ sống, huynh nghĩ chúng còn dám làm gì? Như Dạ không ngờ, năng chặc chân tự bảo vệ được đứa con của mình. Vậy huynh nói đi, còn điều gì khiến huynh lo sợ?!

- Không phải chúng ta không thua, là chúng ta chưa chắc sẽ thua.

Như Hà chậm rãi sửa lại.

- Đồng cung không còn là Đồng cung của ba ngàn năm trước, nhưng Ma giới cũng vậy. Như Huyền là một vị vua vô cùng có tài, cậu cũng hiểu. Chiến tranh nếu nổ ra, ngoài thắng thua chính là thương vong và tổn thất, sẽ không phải là vài trăm người trúng tà mà sẽ là hàng ngàn người chết... Nếu chúng ta có thể ngăn cản, tại sao lại không làm vậy?

- Bằng cái gì? Một mình huynh?

- Như Huyền hận tôi, toàn Ma giới đều hận tôi. Đồng cung và Ma giới hiện tại không còn chênh lệch như xưa, tham vọng chiếm lĩnh nơi này của Ma giới cũng không còn, cuộc chiến bây giờ nếu nổ ra đơn thuần chỉ vì hận thù năm đó. Nếu đã vậy...

- Huynh điên rồi, Như Hà!

Diên Họa nhìn y không sao tin nổi, chốc lát cậu liên tục lắc đầu.

- Huynh định nói với tôi huynh mất ba ngàn năm đợi Phù Du chỉ để chờ con bé về rồi quẳng nó ở lại rồi tiếp tục một mình đơn độc hy sinh?

Ánh mắt của y đã thay đổi, y không còn tuyệt vọng như trước. Rõ ràng có thứ gì đó không đúng...

- Huynh yêu nó đến vậy... Huynh đâu hàng dễ dàng như thế? Huynh nghĩ tôi sẽ tin? Huynh đang đùa tôi chắc!

Như Hà vẫn im lặng ngắm cậu, cứ như thể ba ngàn năm cũng chưa đủ để y thời giây ngắn vì sắc đẹp của người bạn thân nhất này. Khoé miệng y dần nhướn lên, đuôi mắt dài cong cong, y bật cười vui vẻ.

- Quá là trí kỷ. Tôi biết sẽ không dễ gì lừa được cậu mà...

Diên Họa nghi hoặc ngó y, thậm chí cậu còn có xung động muốn quay ra sau y xem con hồ ly trước mặt cậu có mọc ra cái đuôi nào không. Như Hà vẫn cười, y dùng cánh tay còn lại vỗ nhẹ lên vai cậu.

- Đương nhiên mọi việc tôi làm đều có lý do của nó. Vì cậu là tri kỷ duy nhất của tôi, tôi đã thế sẽ không bao giờ lừa dối cậu...

Nói rồi, y ghé sát bên tai Diên Họa thầm thì. Nghe xong, Diên Họa cau mày.

- Họa, cậu là người hiểu tôi hơn ai hết. *Tôi tin, cậu sẽ sớm tìm được câu trả lời!*

Nụ cười của y ngọt ngào như nắng, cho dù ngoài ô cửa kia, nắng tà đã tắt hẳn rồi...

~~~~~

Mọi người đoán xem, Như Hà coi Diên Họa là trí kỷ, còn Diên Họa coi y là gì?

Trong chương này mọi người có thấy chỗ nào lẩn cấn k?

Như Hà là nhân vật có lẩn ẩn số nhất trong câu chuyện này, mọi người cứ thoải mái phỏng đoán về y, nhưng đừng chắc chắn tin rằng y là con người thế nào, không chừng đến cuối lại hỏ.

Tác giả lại chuẩn bị thi Răng Hàm Mặt, giờ trong đầu nguyên có răng với lợi, nhưng sẽ cố gặp mọi người thật sớm. Phần 3 này dài quá nhũ, ước chừng đầu mới đi được tầm 1/3 thôi. Chẳng biết bao giờ mới bỏ xong nữa. ==

Cầu cổ vũ, cầu cmt ùn mông để chúng mình sớm gặp lại nhau.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Quyển 2 - Chương 21-2: Phụ lục: Vớ được vàng. :)))) (Khuyến khích coi)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tuy đang ôn thi sắp mặt nhưng vì chán quá nên tiện tay viết đoạn thoại cũ ra coi. Kết quả thần kỳ là lời ra được một sập ảnh hồi nấy năm trước mình từng tự tưởng tượng và vẽ các nhân vật của mình trông ra làm sao.:))))

Nhiều ảnh lắm nhưng vì chất lượng chụp quá be bét nên k đăng lên được. Đây là mấy cái còn nhìn rõ hơn 1 tí.:))))

Đây là ai? Theo mình thì đây là thời niên thiếu của thánh Fly. Mà không, thánh Fly nào giờ vẫn mang bộ dạng của một cậu thiếu niên, có thay đổi gì đâu)))) mình nói là thời niên thiếu vì khi trưởng thành theo mình người sẽ trông dư thừa lắm.

Nhưng mà tiếc là thánh Fly k lớn nữa, nên đây chỉ là tưởng tượng thôi.

Hình như đây là Clair trước biến cố tình cảm với Louis...

Và sau biến cố ấy.

Còn đây hình như là Luca Gyon đó.:))))

Bất ngờ hơn, ngày xưa mình vẽ Gabriel trông như này, chết cười.

Gil nĩa chứ, cảm nĩn luôn.:))))))

Bonus thêm tám hình ngồi nghỉ nửa ngày vẫn chưa biết hồi ấy vẽ ai...:)))

Thỉnh thoảng xem lại chỉ ngồi toét miệng ra cười. Khả năng vẽ có hạn, nhưng trí tưởng tượng thì vô cùng.

Nói nghe, ngày xưa xưa ấy mình còn có ước muốn gửi con mình (Tức là câu chuyện này) đi xuất bản nữa kia, nhưng càng lớn càng thấy vẫn chương hữu hạn, thời gian hữu hạn, đam mê cũng hữu hạn, k nên mơ quá nhiều.

Xong rồi, một lúc nào đấy mình còn muốn chuyển con mình thành tr tranh, nhưng mà, no no, hãy nhìn mấy bức vẽ trên thì thấy:vvv chúng ta k nên mơ giữa ban ngày.

Mình còn nghĩ, sẽ cố kiếm nhiều tiền để thuê ai đó vẽ nhân vật cho mình.

Nói chung, giờ mình vẫn trẻ trâu, nhưng cái thời trẻ ghé mình vô tư lắm. Cute lắm:)))) nhìn lại thời gian trôi qua nhanh quá.

Haiz...

Ngày kia mình thì rồi =="

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 22: Bí mật của Thủy Tinh cung (P1)

Khi Gabriel, Esme và Zaza vừa rời khỏi nhà ngục thì Tổ Tổ đã đợi sẵn ở đó. Nàng cúi mình một cái thì lễ.

- Nương nương dẫn tôi đến đây.

Esme chưa vội đáp gì, ông quay sang nhìn Gabriel. Nó thờ ơ ngó lại ông.

- Tôi không đi cùng đâu.

Gabriel nói thẳng. Nếu còn bất nò nhìn hai người họ tình qua ý lại ân ái ái ái, nó cũng không chắc liệu mình có gây sự hay không. Đứng bên cạnh, Zaza len lén siết chặt tay nó.

Esme cũng chẳng còn lựa chọn nào khác, ông dường như có đôi lời muốn nói cùng Gabriel nhưng thấy nó như vậy ông lại chẳng dám lên tiếng. Cuối cùng, Esme im lặng theo chân Tổ Tổ rời đi.

- Bị bỏ rơi rồi.

Nhìn theo bóng cha mình, Gabriel chậm rãi bảo.

- Em siết tay ta làm gì?

- Em sợ cậu chủ sẽ đến Hữu thần cung.

Zaza nói nhỏ, tuy đã khôi phục hình người nhưng con bé vẫn còn giữ lại hai cái tai vẫn xù lông. Hiện tại, hai cái tai ấy đang cụp xuống đầy buồn rầu.

- Em không thích Hữu thần? Tinh ra, bà ấy là mẹ của cha em thì cũng là bà em đó.

- Bà ấy không coi cha em là con đâu. Hữu thần đáng sợ lắm.

Zaza bẽn lẽn nói. Hồ ta cứ ngó ngang rồi lại ngó dọc.

- Cậu chủ, giờ cậu muốn đi đâu?

Gabriel trầm ngâm. Kỳ thực, ở tương lai 2575 năm sau nó đã từng tới Đông cung làm khách đổi ba bận, nó biết Đông cung cũng có nơi dành riêng cho khách nghỉ chân, thậm chí nếu không có gì thay đổi thì đường tới nơi đó nó vẫn tự tìm ra được. Nhưng bây giờ El lại phân vân...

- Thủy Tinh cung ở đâu?

Nó hỏi Zaza. Gabriel nhớ là ở tương lai khi nó tới đây, trong bản đồ của Đông cung không hề có nơi này. Zaza bé nhỏ tròn mắt nhìn nó, vẻ không tin nó sẽ suy xét đến đề nghị tới Thủy Tinh cung của cha mình.

- Ở ngay đây thôi.

Sau phút giật mình, Zaza mừng rỡ đáp.

- Em chờ cậu tới nha!

-...

Gabriel neho mắt nhìn Zaza, dù cho đã được thấy hình dạng là một cô hổ vồ cùng hùng dũng của con bé thì không biết sao trong não El nhất nhất chỉ ghi nhớ bộ dạng mèo con cùng ngoại hình con người hiện tại trước mặt mình. Mà nếu bảo nó cười lên...

- Thôi.

Thẳng bé xua tay.

- Sao thế cậu chủ. Em chờ được mà?

Đối với một thần thú mà nói, việc được chở chú nhân của mình là một niềm kiêu hãnh rất lớn, đương nhiên Zaza sẽ không bỏ qua như thế.

- Mẹ em vẫn chờ cha em – Zaza tự hào khoe. – Vô cùng oai vệ. – Mắt con bé sáng lấp lánh. – Để em chờ cậu!

- Thôi...

Gabriel vẫn cố chấp xua tay. Zaza chẳng hiểu tại sao, con bé nghiêng đầu.

- Em không ngại đâu, cậu chủ.

- Ta ngại.

Cuối cùng, Gabriel cũng phải nói thẳng. Zaza nghe xong thì ù rử cụp tai xuống, con bé có cảm giác oai phong thần thú của mình đang bị lung lay. Đứng chần chừ, cuối cùng Zaza đành gọi đến một chú rồng nhỏ bồm xồm, chú rồng này tên là Liều, vốn là bạn chơi với Zaza từ hồi bé. Nhìn thấy Zaza sau mấy ngày không gặp, Liều vui vẻ uốn người cọ đuôi chào thần ái con bé một chập rồi mới chậm rãi hạ mình cho Gabriel leo lên.

Zaza hóa lại nguyên hình một lần nữa, con bé tiếc nhìn cậu chủ mình đã yên vị trên lưng Liều, cái miệng hồ hởi đầu ra.

- Chúng ta về Thủy Tinh Cung.

Nói rồi, cả Zaza và Liều đồng loạt phóng đi.

Ngồi trên lưng rồng, Gabriel đưa mắt nhìn khắp Đông cung. Đông cung trước mắt và Đông cung tương lai trong trí nhớ nó cũng không có nhiều khác biệt. Có lẽ vì cư dân nơi này mang sinh mệnh bất tử, bởi vậy họ cứ chậm rãi sống mà chẳng quan tâm lắm tới việc phải thay đổi cuộc sống của mình. Dịp trước nó tới Đông cung, nơi này mang một vẻ cổ kính xa hoa và bình yên rất riêng biệt, khác hẳn không khí khẩn trương bấy giờ. Mọi người đều vội vã, họ bay lướt qua nhau với gương mặt rất lo âu. Phần đông đều nhận ra Zaza, có kẻ tiến đến chào hỏi, có người hỏi thăm nhưng đa số họ chỉ len lút nhìn con bé rồi vội vã quay đi như đang bận rộn lắm. Gabriel cười nhạt, gấp vui thì tới, có phiền phức lập tức lảng đi, đạo lý này muôn đời vẫn đúng!

Chẳng mấy chốc Thủy Tinh cung đã ở ngay trước mắt. El lục lại ký ức mới phát hiện ra, trên bản đồ ở tương lai ba ngàn năm sau ký thực tòa cung này vẫn tồn tại, nhưng là dưới hình thức một vùng cấm địa mờ nhạt bé nhỏ ở góc xa xôi nhất chốn Đông cung chẳng ai buồn đặt chân tới. Khác hoàn toàn với khung cảnh bấy giờ, hàng tốp lính đứng vây thành hàng ngang khắp cổng cung, ai cũng mang vẻ nghiêm trọng, cứ như thể họ đang đứng canh trước hang ổ một con quái vật bất cứ lúc nào cũng có thể ào ra cắn quấy vậy.

Đôi mắt Gabriel hơi neho lại, thị lực của nó khá tốt, đủ để ở khoảng cách này nó vẫn nhận ra tòa cung trước mặt mình không hề bình thường. Một cảm giác khó chịu rợn lên từ đáy lòng mỗi lúc một tăng lên khi Liều bay tới gần. Linh trí của thần thú luôn敏锐, tà khí nồng nặc ở nơi này làm Liều vô cùng khó chịu, Liều uốn cong thân rồng và ngậm lên vài tiếng nho nhỏ đủ để thể hiện sự phản đối của mình, không muốn tiếp tục tiến tới. Ở bên cạnh Liều, Zaza cũng chẳng khá hơn, toàn bộ lông vẫn trên người con bé đều dựng đứng, vậy nhưng Zaza vẫn cố chấp muốn đi tiếp. Gabriel thở dài, nó chẳng muốn làm khó một con rồng choai, nó vỗ vỗ lên bồm Liều ý bảo Liều cho mình xuống. Dù sao, từ đây đi bộ cũng chẳng cách bao xa.

Zaza cũng hạ cánh, Liều lập tức bay đến gần con bé và dụi cái đầu rồng còn chưa nhú sừng của mình vào thân con bé đầy áy náy. Zaza huých nhẹ Liều tỏ vẻ không sao, con bé thì thầm bảo Liều đi đi. Liều chần chờ không muốn, rồng ta cứ lặng lẽ đứng đó nhìn Zaza và Gabriel từ từ tiến về phía trước.

- Đứng lại!

Đương nhiên là chẳng dễ dàng gì để vào được nơi này, vậy nên khi bị quát lớn El cũng không bất ngờ. Nó nhướn mắt qua, vừa đi tới là một người đứng tuổi, thấp thấp mập mập, gương mặt có phần quen thuộc...

- Đinh Viễn, hóa ra ba ngàn năm trước ngài vẫn già như vậy!

Đinh Viễn nghĩ ngờ nhìn cậu thanh niên tóc tím trước mặt mình, trong trí nhớ của ông ta, rõ ràng ông ta chưa từng gặp người này. Đôi mắt chuột nhỏ xú của ông ta hơi nheo lại.

- Cậu là ai?

Gabriel nhún vai, nó đáp một câu chẳng mặn chẳng nhạt.

- Thế còn ngài là ai?

Chút nữa thì Đinh Viễn đã nổi dóa lên, rõ ràng cậu ta vừa gọi tên ông, vậy mà giờ lại hỏi ông là ai! Này có khác nào đùa cợt.

- À, tôi chỉ biết tên ngài là Đinh Viễn. — Gabriel chậm rãi giải thích, nó chẳng buồn nói nốt nửa câu sau: "còn bây giờ ngài là gì tôi đâu có biết!"

- Là Thần quan đứng đầu Binh Bộ!

Zaza nói nhỏ, Gabriel vỡ lẽ.

- Hóa ra sau ba ngàn năm không chỉ nhan sắc không tiến bộ chút nào mà chức vị của ngài vẫn khiêm tốn như xưa. Chắc, phải mà. Đầu phải thứ gì cũng dễ thay đổi đâu!

- Thăng thiên này!

Đinh Viễn gần đứt chửi bậy một tiếng.

- Báng bỏ thần quan! Tao nhốt mày vào đại lao...

- Ấy ấy ấy!

Gabriel lập tức gờ tay cản lại.

- Khi còn chưa biết tôi là ai đã đòi đưa tôi vào ngục. Đồng cung các ngài chẳng nói lý gì chứ?

- Mày là ai?

Đinh Viễn bực bội hỏi lại. Niềm vui sướng khi tổng được cái gai trong mắt vào ngực của ông ta vì gặp phải "một thằng điên" tự dưng tan mất phần nửa.

- Nhìn đây này.

Gabriel cúi người xuống, dán sát mặt mình trước tầm mắt của ông ta, ngón tay nó gõ gõ lên gò má trái, tức thì Thần ký hiện ra.

- Ra là thần Iris.

Chút thường thức cơ bản ấy Đinh Viễn vẫn phải có, ông ta háng giọng như có cục dôm nuốt không trôi.

- Mày... Ngài tới đây làm gì?

- Ồ, tới làm gì ha?

Gabriel cười nhạt.

- Không bằng ngài đoán?

- ...

Dù có không thông minh đi nữa thì Đinh Viễn cũng có thể nhận ra, thần Iris rõ ràng không vừa mắt mình, dù ông ta cá là bản thân chưa từng làm gì có lỗi với cậu ta, thậm chí đây còn là lần đầu tiên hai người gặp gỡ. Xét về Thần vị, chức vụ Thần quan Binh bộ của ông ta không thể sánh với thần Thông thái Iris, nhưng đầu gì đây cũng là Đồng cung, Iris chỉ là khách, hành xử như thế thật quá ngang ngược! Thái độ của kẻ này làm Đinh Viễn vô cùng khó chịu, tự cao tự đại, chẳng khác gì kẻ đã bị tổng vô ngục kia!

- Tôi không biết Iris ngài tới đây làm gì, nhưng đây không phải nơi ngài có thể tùy tiện ra vào!

Đinh Viễn cổ đứng thẳng người sao cho tầm thân lùn lùn của mình trông cao hơn một chút. Đây là mức khách sáo nhất mà ông có thể làm được.

- Còn cả người nữa, con hồ kia!

Ông ta quay qua Zaza.

- Khôn hồn thì rút cho xa, đứng để người vừa được thả ra, ta đã tổng người lại vào ngục!

- Ha!

Zaza gần đứt bật cười.

- Hình như chẳng lâu trước gặp ta, ông còn gọi ta là Zaza tiểu thư đấy. Ông lật mặt nhanh quá nhỉ?

- Con gái của tội nhân mà còn lớn lối! — Đinh Viễn khinh bỉ nhìn con bé. — Không biết thời thế!

- Ông nói cái gì! Ông gọi ai là tội nhân!

- Nào nào nào!

Gabriel gờ tay ngăn lại, nó có cảm giác mình mà đứng yên có khi Zaza sẽ nhào tới cắn đứt cổ kẻ trước mặt mình mất. Thú cưng dễ thương bao năm của mình đột nhiên trở nên hung dữ như vậy thật đáng sợ mà!

- Ngài Đinh Viễn. — Nó háng giọng. — Tôi được giao phó dẫn cô Zaza đây quay về Thủy Tinh cung để điều tra vụ việc. Mong ngài không làm khó...

- Giao phó?

Đinh Viễn nghĩ hoặc nhủ mày.

- Ai?

- Ồm...

Gabriel không vội đáp ngay, chẳng nhẽ nó lại bảo, chính là cái tên tội nhân trong lời ngài đó?

- Tôi chưa nhận được bất cứ mệnh lệnh nào.

- Rồi ngài sẽ nhận được thôi.

Gabriel bình thản bảo. Chính kẻ đó mời nó tới đây, nó tin hẳn sẽ trải sẵn đường mà rước nó vào.

Và quả nhiên chẳng sai chút nào, chỉ giấy lát sau, một tấm mặt thư đã được truyền đến tận tay Thần quan Binh bộ, xem xong thư gương mặt ông ta cau hẳn lại.

- Nếu là điều tra, ngài cứ tự nhiên. — Đinh Viễn gói gọn tám thư lại rồi cúi đầu. — Tôi không biết chuyện nên đã ngăn cản ngài, thật thất lễ quá.

- Ồ ha, thất lễ quá!

Gabriel cũng chẳng phản đối gì. Nó hờ hững cười.

- Coi xem ngài nên lấy gì tạ tội với tôi đây?

- Chuyện này...

Rõ ràng ông ta chỉ khách sáo nói thế, vậy mà thẳng nhóc trước mặt lại làm như thật. Nó hỏi ông.

- Vậy giờ tôi vào được rồi chứ?

- Mời ngồi!

- Mời mỗi tôi?

El nghiêng đầu, nhướn mày nhìn qua cô hồ vắn kế cạnh.

- Còn cô ấy?

Nhớ tới thư vừa nhận, đầu gối đỡ Đĩnh Viễn vẫn phải kìm mình lại.

- Cô ta cũng tự nhiên!

- Cô ta? – El lặp lại, rõ ràng vẫn chưa hài lòng.

- Ngài muốn gì?

- Hãy gọi cô ấy là tiểu thư.

El chậm rãi mỉm cười.

- Tuy cha cô ấy phạm tội chẳng nữa, nhưng giờ cô ấy là Người của tôi. Ngài nghĩ xem?

Đôi mắt Đĩnh Viễn mở to tròn trừng, làm sao ông ta tưởng tượng được con hồ trong lòng ông ta tự dung lại vất được dây quan hệ với một vị thần cao chức khác. Hai tròng mắt tí hí đảo qua đảo lại, Đĩnh Viễn nghiêng chặt hàm răng của mình như muốn nghiền nát những lời sắp sửa thoát ra.

- Tiểu thư Zaza, mời!

Tà khí dày đặc vây xung quanh Thuỷ Tĩnh cung như một kết giới cấm kè xâm phạm, Đĩnh Viễn cùng đám quân dưới quyền ông ta không có cách nào lọt vào nơi này, ông ta vốn định xem Zaza cùng Iris sẽ dùng phương cách nào để đi vào. Tưởng rằng ít gì cũng sẽ tốn nhiều công sức, không ngờ khi hai người họ vừa tới gần, cánh cổng Thuỷ Tĩnh cung vốn đóng chặt phút chốc mở rộng. Gabriel nhếch miệng cười, nó quay lại nghiêng người vẫy tay với Đĩnh Viễn vài cái rồi thẳng tiến vào trong. Bước chân nó vừa đi qua bậc cửa thì cũng là lúc cổng gỗ đóng sập ngăn cách tất cả với thế giới bên ngoài.

- Ra, đây là Thuỷ Tĩnh cung.

Một tòa cung mờ trong hơi nước, lạnh lẽo và ngan ngát hương hoa. Kiến trúc mộc mạc cổ kính phần nào đã khắc họa tính cách chủ nhân của nơi này, giữa một Đồng cung đẹp đẽ và hoa lệ, Thuỷ Tĩnh cung bé nhỏ có vẻ lạc lõng lạ thường. Tà khí dày đặc dường như chỉ là lớp vỏ bọc, không khí bên trong Thủy tin cung hết như cái tên của nó, tĩnh khiết và thanh u vô ngần...

- Trận pháp đảo ngược? Tà khí? Đúng là đối trá!

Gabriel chế giễu. Bên cạnh nó Zaza đã hóa lại hình người, đôi tay con bé vẫn đang xoắn xuýt bám lấy vạt áo.

- Cậu chủ. Cảm ơn cậu...

- Gì cơ?

- Cậu đã bảo vệ em.

- Vớ vẩn. – Nó hừ lạnh một tiếng! - Em vẫn là mèo của ta, kẻ nào dám bắt nạt.

Zaza rung rung cảm động, trong lòng con bé đã thế nhất định mình sẽ sinh cho cậu chủ sói ca một rổ con!

- Mình sinh một tá nha cậu?

- Hừm?

- Không, không có gì...

Zaza vội xua tay. Con bé nói lảng qua chuyện khác.

- Cậu chủ, cậu ghét lão Đĩnh Viễn kia à?

- Rõ ràng thế?

Zaza lập tức gật đầu, nếu này mà nhìn không ra chẳng hóa người mù. Cậu chủ của con bé tuy rằng không phải người dễ tính, nhưng nếu bình thường cũng không tới độ sẽ chọc phá như vậy.

- Trước kia ta từng gặp lão rồi. – Hồi gặp ấy, El chỉ mới tám tuổi. – Lão dám gọi ta là thẳng nhóc...

- Đúng là bản tính xấu xa khó mà sửa được!

- Không sao, sau ấy thì ta đã hạ thuốc cho lão đánh lười mười năm không mở được miệng. – El thần nhiên bảo. – Tĩnh ra, chắc năm nay thuốc sẽ hết tác dụng.

-...

Quả là cậu chủ! Tuyệt đối không bao giờ chịu thiệt!

- Lão hình như ghét cha em lắm?

- Từ lâu rồi, lão từng dâng sớ thỉnh Nhật Đế điện hạ lập Nguyệt thần mới vì Phù Du tiểu thư mãi không trở về. Sau ấy, lão suýt bị cha em lập tội đuổi khỏi Đồng cung, từ ấy lão mới ôm hận...

- Chắc. Đúng là đồ nhỏ mọn!

- Em cũng thấy lão nhỏ mọn!

- Ta bảo cha em mà.

-...

Cậu chủ, cha em là anh trai cậu ấy! Zaza yên lặng rơi lệ trong lòng, nhưng con bé chẳng dám nói ra vì biết rõ cậu chủ của mình đang khó chịu.

El nhìn khắp chốn Thủy Tĩnh cung một lượt, mà dường như chẳng thấy gì thuận mắt. Đoạn, nó quay sang Zaza.

- Xem tòa cung này cũng chẳng lớn bao nhiêu. Đi, em dẫn ta đi coi, rốt cuộc hán muốn ta thấy điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 23: Bí mật của Thuỷ Tĩnh cung (P2)

Khi Diên Họa tới Thủy Tinh cung thì trời đã tối, trước cổng cung chỉ còn lại hai người lính canh, họ cúi đầu chào cậu và chẳng hề ngăn cản cậu tiến vào. Trong lòng Diên Họa cũng hiểu rõ, nếu Như Hà bảo cậu tới đây thì y chắc chắn đã dọn sẵn đường. Chu đáo và vẹn toàn vốn là phong cách làm việc của y.

Ba ngàn năm qua, số lần cậu qua lại Thủy Tinh cung nhiều không đếm nổi nhưng chưa bao giờ cậu lại tới đây mà nơi này lại vắng chủ. Vì lời thề sẽ không bao giờ rời khỏi Đông cung mà ba ngàn năm đằng đẳng, phần lớn thời gian Như Hà đều giam mình ở đây. Giờ vắng y, tòa cung nhỏ bé này chợt trở nên lạnh lẽo đến lạ. Diên Họa cũng không biết, cái lạnh ấy là bên ngoài hay đến chính từ trong đáy lòng cậu đây?

Diên Họa bước thật nhanh qua những hành lang gỗ, Thủy Tinh cung khá nhỏ nên chẳng mấy chốc cậu đã ở trước thư phòng mà cậu muốn tới.

Đây là căn phòng lớn nhất của Thủy Tinh cung, vừa mở cửa ra mùi ngื่น bút giấy mực đã ào đến trước mặt. Từng giá trúc xếp tầng tầng sách cổ, có những cuốn là Như Hà sưu tầm, nhưng cũng có rất nhiều cuốn chính tay y viết. Trước đây, Diên Họa rất ít khi bước vào căn phòng này vì với cậu nó thật vô vị, không ngờ tới lúc nhìn lại cậu mới nhận ra, ba ngàn năm qua số sách nơi này đã đồ sộ tới thế.

Trên cột gỗ giữa phòng, cạnh bộ bàn ghế có treo một thanh kiếm bạc nạm ngọc. Đó là Huyết Mệnh – thanh kiếm mà Nhật Đế đã trao Như Hà trong ngày y đạt danh hiệu đệ nhất kiếm thuật Đông cung nhiều năm về trước. Trí kỷ của cậu là một người toàn tài, kiếm thuật của y đã đạt đến cảnh giới trác tuyệt, chỉ có điều từ sau trận đại chiến, đã ba ngàn năm rồi Diên Họa chưa từng nhìn thấy y cầm kiếm, chẳng biết tài năng khi xưa liệu có phai mòn? Thanh Huyết Mệnh có đơn ở đó, một lần nhuộm máu đã đủ một đời.

Diên Họa lướt nhanh qua hàng giá sách, trong đầu vẫn vang vọng lời y thăm thì khi này. "*Một cuốn sách bìa đỏ, ấy là lời thú tội của bản thân tôi.*"

Giữa hàng vạn cuốn sách chất dài ngang dọc, việc tìm ra một cuốn sách không phải đơn giản, thậm chí cậu còn không biết tên cuốn sách là gì, đặc điểm to nhỏ, dày mỏng ra sao. Thử duy nhất cậu biết là cuốn sách đó có bìa đỏ. Cho dù vậy Diên Họa vẫn chẳng hề lo lắng, cậu tin mình sẽ sớm tìm thấy, cậu tin người ấy không bao giờ làm khó mình. Y là một người dịu dàng, đó là bản chất sâu thẳm trong y.

Nửa canh giờ sau, trong tay Diên Họa đã cầm theo một cuốn sách bìa đỏ, thậm chí chẳng cần lật ra, bản năng trong Diên Họa vẫn mách bảo, cậu đã tìm đúng rồi. Nơi góc bìa, một dòng chữ hoa lệ đã mòn dần theo năm tháng.

"*Nareicia.*"

Cái tên khởi sinh mà y đã tự mình chôn vùi. Có lẽ câu trả lời cậu muốn sẽ bắt đầu từ đây.

Diên Họa ôm theo cuốn sách và đặt nó trên bàn gỗ. Cậu ngồi xuống ghế rồi chậm rãi lật từng trang sách ra. Ngón tay Diên Họa khẽ run, cậu như lòng phải bình tĩnh. Ba ngàn năm qua còn *kính hi* gì y chưa cho cậu, dù có là chuyện gì cậu cũng sẽ chấp nhận được...

Thời gian cứ trôi qua, đêm đã về muộn, bên ngoài gió lồng lộng thổi cuốn theo mây mù dày đặc. Ánh chớp lóe lên lướt qua từng hạt cát đang chậm rãi rơi xuống trong chiếc đồng hồ đặt trên bàn, cũng lướt qua gương mặt dần trở nên trắng nhợt của Diên Họa. Đầu đó ngoài ô cửa, có tiếng bước chân mỗi lúc một gần.

- Cậu chủ, sắp tới thư phòng rồi. Thư phòng của cha em rộng lắm, còn nhiều sách hơn thư viện Dark Deity cơ!

Dẫn theo Gabriel, Zaza bước nhanh về phía thư phòng. Ngạc nhiên thay, cửa phòng đang mở, ánh đèn vàng mờ nhạt hắt qua song cửa. Ôm theo nghi hoặc, Zaza tiến tới gần, vừa đến bậc thềm một bóng người đã chạy vụt ra lướt qua con bé.

- Diên Họa thúc!

Zaza vội vã gọi, nhưng dường như Diên Họa chẳng nghe thấy, cậu ào chạy đi như một con gió. Gương mặt cậu trắng nhợt tới dọa người.

- Ai thế?

Gabriel tò mò hỏi, Zaza quay lại nhìn nó.

- Một thần ạ.

- Ra đây mới là Một thần chân chính.

Gabriel gật đầu.

- Đẹp thật.

Dù chỉ thoáng lướt qua nhưng vẻ đẹp của người đi đó vẫn khắc sâu ấn tượng trong tâm trí nó.

- Đúng là sánh cùng Selen. – Nó bật cười. – Lịch sử hóa ra cũng không nói đùa.

- Có chuyện gì thế nhỉ?

Zaza vẫn chưa hiểu được. Bên trong phòng đèn vẫn để sáng, trên mặt bàn cuốn sách bìa đỏ vẫn đang mở. Vừa nhìn thấy cuốn sách ấy, lòng to trên tai Zaza chợt dựng đứng giật mình.

Đấy chẳng phải là cuốn sách chứa cách thức giải thoát cho quý vương Vincent mà ở tương lai Như Vũ đã bảo con bé giấu đi sao? Sao cuốn sách này lại có mặt ở đây!

Zaza vội vã tiến lên nhưng Gabriel còn nhanh chân hơn, El vòng ra phía sau bàn, nghiêng đầu nhìn cuốn sách để mở. Đôi tay nó lật qua, càng lật nó lại càng nghi hoặc. Cuối cùng khi đã giờ hết cả cuốn sách, gương mặt nó chỉ còn in lại một dấu hỏi to đùng.

- *Sao sách lại trắng trơm thế này?*

Diên Họa vụt chạy qua cánh cổng Thủy Tinh cung, ngoài trời mưa đã rơi lác đác, từng hạt mưa lạnh lẽo ướp tâm hồn cậu trong giá băng. Diên Họa cứ chạy, chạy cho tới khi đôi chân ngã khuỵu, tới khi mưa phủ kín thân mình, khi tầm mắt cậu chìm trong mờ mịt, cậu cũng không biết mình phải chạy đi đâu.

Đôi tay run rẩy, cậu cuộn người cõ ôm lấy mình. Dưới màn mưa ấy, Diên Họa khóc. Gương mặt cậu nhạt nhòa, tiếng nức nở sâu trong cổ họng chẳng thể thoát ra.

Nếu con mưa này có thể gột rửa hết đau đớn và thống khổ cậu đang phải chịu đựng.

Nếu con mưa này có thể khiến cậu quên lãng tất cả...

Cậu ước, giả mà cậu chưa từng gặp y!

"- *Đứng dậy. Huỳnh còn muốn ngồi đây đến bao giờ?*

Mưa rơi trắng trời, che khuất đi vàng nhạt nguyệt. Ở một góc xa xôi, Diên Họa đứng đó, tay cầm theo một chiếc ô đỏ, đôi mày cậu cau lại khó chịu hòng giấu đi nỗi lo lắng trong lòng.

Trên nền đất, con người mà cậu đã tốn công tìm kiếm chập vụt ngồi đó, tá áo lụa của y lấm lem bùn, mái tóc bạc ướt sũng xỏa tung lộn xộn, gương mặt y nhợt nhạt, mờ ảo đến độ cậu có ảo giác có lẽ nào cậu chỉ cần chớp mắt, y sẽ tan biến trong màn mưa.

Chiến thắng Ma giới vừa qua chẳng bao lâu, y vẫn là anh hùng ngàn người ca ngợi, vậy mà ở một góc khuất chẳng ai nhìn thấy vị anh hùng giới giang ấy ngồi thất thần một mình cô đơn. Trong mắt cậu, y mỏng manh đến thế...
Sau cái vò bực mạnh mẽ kia, con người này lại yếu đuối đến vậy.

- *Đứng dậy! Về đi?*

- *Về đâu?*

Y ngược lên nhìn cậu, mưa ướt tràn qua khoé mắt bạc của y chảy xuống hai hàng.

- *Về nhà! Về cung của huỳnh! Huỳnh muốn về đâu?*

- *Ha ha...*

Y chẳng đáp lời, cậu chỉ nghe y cười nhạt. Trong màn mưa ấy, giọng y khẽ ngân nga.

- *Hình như cũng vào một ngày mưa, cậu từng đâm kiếm xuyên qua ngực tôi ấy nhỉ? Đau lắm, Họa à...*

Một tiếng Họa từ miệng y thốt ra chẳng biết vì sao lại làm cậu thấy thật khó chịu, Diên Họa cau mày cậu dậm mở miệng thì lại nghe y nói.

- *Ngày ấy đâm tôi là cậu, giờ tìm tôi cũng là cậu. Họa, cậu thương hại tôi đó hả?*

- *Nói bậy!*

Diên Họa bực bội quát lên. Nghe xong y phả ra cười.

Y dùng bàn tay mình vén đi hàng tóc lòa xòa trước mặt, đôi mắt cong cong y vương tay về phía cậu.

Trên cổ tay trái của y vẫn còn hằn một vòng ký tự đen như hắc ín, nhưng trước khi Diên Họa kịp nhìn kỹ thì hàng ký tự ấy đã biến tan. Cổ tay y vẫn gầy gò và tái nhợt, chẳng khác gì trước nay.

- *Cái gì thế?*

Diên Họa hỏi lại, Như Hà vẫn cười, nụ cười y chợt nhiên nhuốm lên một chút ngọt ngào.

- *Bí mật!*

Nói rồi y đứng dậy, y ngược nhìn tán ô đồ cậu che cho y...

- *Một ngày kia, nếu tôi chết, nhất định tôi sẽ nói cậu nghe!"*

Năm ấy, dưới cơn mưa lớn cậu đem dù tìm y. Giờ đây, cũng dưới màn mưa tầm tã chi mình cậu ngồi đó cô đơn.

Hoá ra, vào ngày mưa khi ấy, y đã chuẩn bị sẵn một lời từ biệt.

Hóa ra, y đã chuẩn bị sẵn cho một cuộc chia ly.

Cậu khóc, chốc lát cậu lại cười.

Cậu nghĩ rồi cậu sẽ hóa điên.

Khi một người quan trọng từ từ rời xa mà bản thân chỉ có thể bất lực đứng nhìn, cảm giác ấy đau đớn vô cùng!

Y phải chịu đựng! Y ép cậu phải chịu đựng cùng y.

Ba ngàn năm cậu nghĩ mình đã nhìn thấu y, vậy mà cuối cùng cậu đau xót nhận ra, y vẫn như một kẻ xa lạ.

Cậu đã nhầm khi nghĩ y là người dịu dàng! Đối trá! Đó là kẻ tàn nhẫn hơn bất cứ ai.

Giây phút này cậu thật hối hận. Đáng nhẽ trong ngày mưa nhiều năm trước cậu nên giết chết y mới phải. Nếu năm ấy y chết đi, giờ đây cậu đã không phải đau khổ như thế. Nếu năm ấy y chết đi thì ba ngàn năm qua y đã không khổn khổ tới vậy...

Sau tất cả, y sống để làm gì!!!

~~~~~

Ở Đông cung, Hà thân nhất với hai người, một là trí kỷ Diên Họa, hai là thần thú Zen. Mức độ hiểu y của 2 người họ chắc tầm cũng được 60-70%. Không phải Hà giấu, nhưng có những chuyện y sẽ chẳng nói ra. Chuyện bí mật của y không chỉ liên quan một mình y mà còn ảnh hưởng cả tương lai 2575 năm sau nữa. Có thêm Gabriel, từ từ bức màn xung quanh y sẽ được bóc lộ.

Klq, nhưng tình cảm của Họa cho y là thế nào chỉ mình cậu ta biết, có thể đó không phải tình yêu, điều duy nhất chắc chắn, Họa thương y thật lòng.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 24: Lời nguyện của thần Selen

- Cậu chủ, từ thư phòng này chỉ còn mình vườn trúc là em chưa dẫn cậu tới. Cậu ở yên đây nhé, em đi tìm Mộc thần... Thúc ấy lạ quá!

Đây là lần thứ hai Gabriel bị cô hồ của mình bỏ rơi, có vẻ như Zaza hoàn toàn tin tưởng nó sẽ xử lý được tất thấy mọi chuyện dù cho đây là quá khứ mấy ngàn năm trước và nó mới chỉ tới đây chưa đầy nửa ngày. Lặng lẽ ngồi sau bàn, El mới mới đưa tay lên day nhẹ ấn đường. Chỉ nửa ngày này nó đã phải tiếp nhận số thông tin nằm ngoài dự tính nhiều hơn tất thấy những năm từng sống, trước kia nó đã luôn muốn gặp tiền chủ nhân của mảnh ghép trí tuệ, giờ mong muốn đã hoàn thành, nó đang ở trong nhà của y, đang ngồi chiếc ghế y hay ngồi, đang chứng kiến toàn bộ kho tàng kiến thức vĩ đại mà y sưu tầm và tạo dựng, thì nó lại ước, giá mà y đừng tồn tại, y cứ là nhân vật trên trang giấy, cha nó vẫn chỉ yêu mình mẹ nó, Zaza vẫn là một con mèo mập ú dễ cưng và Fleur thì cứ bình yên bên Gillian sẽ tốt biết mấy!

Nhưng chuyện đã xảy ra, dù muốn hay không nó vẫn buộc phải giải quyết cho tốt. Mục đích của chuyến đi này với nó chỉ là để đưa Fleur quay về còn việc giữa cha nó và người phụ nữ kia nó sẽ để ông tự giải quyết. Trước giờ, nó là đứa con luôn thần tượng cha mình, tuy qua sự vụ này, hình mẫu người cha lý tưởng trong nó đã sụp mất phần nửa nhưng nó vẫn tin ông sẽ tìm được lựa chọn đúng đắn. Mà giá có không đúng, nó cũng quyết sẽ đưa ông về con đường đúng.

Vấn đề còn lại là Fleur, nó vẫn chưa tìm thấy năng. Đây cũng là điều kẻ kia thách thức nó. Đương nhiên nó sẽ không ngu ngược tới độ tự mình đi bộ khắp chốn Đông cung tìm năng, nhưng sử dụng phương pháp gì thì El còn đang suy nghĩ. Một bữa phép tìm người thông thường sẽ không thể thực hiện được ở Đông cung, bởi nơi này được vây kín trong một vòng tròn kết giới do Tả thần Chiết Văn tạo ra, bất cứ pháp thuật không gian nào cũng phải được sự đồng ý của vị Tả thần này. Trong mấy lần trước đến Đông cung, nó cũng chưa từng gặp Tả thần, dường như ngài ta đánh cá dơi chi để bề quan và duy trì kết giới. Không biết nếu nó có ý muốn gặp, liệu chức danh thần Thông thái của nó có đủ để ngài ta nể mặt hay không?

Và nếu không, nó vẫn còn một sự lựa chọn khác. Dù Fleur có là kiếp sau của Nguyệt thần Phù Du và giờ ý thức của Phù Du đã thức tỉnh thì cũng không thể thay đổi sự thật trên vai trái của nàng vẫn còn một ấn ký phương hoàng ở đó, đó là dấu ấn của thần Selen mà thánh Fly chắc chắn sẽ tìm ra. Việc nó cần làm là tìm thấy người và nhờ người giúp đỡ. Tuy rằng nó cũng chẳng biết lựa chọn này có dễ dàng hơn không, một là nó chưa biết thánh Fly đang ở đâu để kêu gọi, hai là dường như quan hệ của người với kẻ kia không tới mức nào, nếu kẻ kia gặp chuyện, có lẽ người sẽ tới đây, nhưng người tới đây vì hẳn thì liệu người có chịu giúp nó không?

Gabriel là một kẻ lười, dù là thần Thông thái nhưng nó cũng không quá thích việc phải nghĩ ngợi, cứ mỗi lần cảm thấy sắp có chuyện phiền phức nó lại chỉ muốn bỏ quách đó đi đâu cho xong. Nó buồn bực đóng sập cuốn sách bia đỏ trắng tron trước mặt lại rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng. Trong thoáng chốc ấy nó chợt nghĩ, giá mà có thể tới vườn hoa gấp Luca thì thật tốt biết mấy, ít gì cũng có thể vô tung mải đầu xù của cô bạn lên, việc này gấp căng thẳng tốt lắm. Rồi cũng cùng lúc ấy, nó lại nhớ tới lời của Zaza, hình như trong tòa cung này vẫn còn một nơi nó chưa tới thì phải. Vườn trúc à? Gabriel lẩm nhẩm trong lòng, hay tới ấy coi thử? Dù sao thời gian cũng chưa gấp gấp gì, biết đâu nơi đó lại có gì thú vị chờ nó?

Bàn tay nó ngứa ngáy, chỉ muốn cầm cây đu đủ phép, cho một mẻ lừa thiếu rụi cái gì đó. Nếu đã có sẵn rừng, không tới đốt, chẳng phải có lỗi lắm sao!

Tiếng sáo trúc ngân nga da diết vang lên từ căn phòng sâu thẳm nhất trong đại lao tối tăm, xen giữa những tiếng gáo rú điên cuồng thỉnh thoảng vọng tới tạo thành một tập hợp âm thanh thật kỳ quái. Như Hà ngồi xếp bằng trên đất, đôi mắt y nhắm lại, dường như y đang thả hồn trong những giai điệu kia, bản nhạc du dương trầm bổng nhuốm theo một chút khắc khoải u buồn hồi lâu sau mới chấm dứt. Y buông cây sáo xuống, mở mắt nhìn ra. Ngoài khung cửa, có ai đã đứng đó từ bao giờ.

- Chiết Văn?

Y cười vui vẻ, đôi mắt y cong cong hạnh phúc. Đối diện y khi ấy là một người đàn ông vận đồ trắng tinh, gương mặt trông chỉ như mới ba mươi tuổi, cầm theo tay một cây phất trần bạc, khí chất cao quý tỏa ra theo từng cái nhấc tay. Không ai khác, đó chính là Tả thần Chiết Văn, người đã mấy ngàn năm không bước ra khỏi tầm cung của mình.

- Đệ cứ tưởng tới chết cũng không gặp ngài nữa chứ? Đệ chỉ tính thời sáo chơi chơi thôi, ai dè ngài tới thật.

Như Hà hít mắt cười.

- Xem ra ngài vẫn chưa quên lời hứa ngày xưa.

Chiết Văn chỉ nhìn y mà không nói gì. Hồi lâu, ngài thở hắt ra một tiếng.

- Phải tới tìm chứ. Lỡ người chết rồi ta biết tìm ai...

Giọng ngài trầm trầm nghe vô cùng ấm áp, đáng tin. Như Hà cảm động nhìn ngài, nhưng chưa kịp đề y lên tiếng ngài đã từ tốn nói tiếp.

- Phí học thời sáo người chưa trả, phí mở rộng Thủy Tinh cung người chưa trả, công ta giúp người che giấu bao nhiêu năm qua người cũng chưa trả. Ngay cả tiền ăn thực ba trăm tám mươi lăm là ba bữa ở cung của ta người cũng chưa trả luôn. Cả gốc tới lá, người chết rồi ta biết đòi ai!

~...

Như Hà cứng họng, y cười khan.

- Đệ cứ tưởng nguyên thần của ngài là một cảnh sen trắng...

Ý là những việc phạm phư tục từ tư thân tuyệt không đáng để ngài quan tâm! Chiết Văn nghe xong thì điềm nhiên gật đầu.

- Vậy người đã thấy một cảnh sen tắm thường nào mà hóa thần được chưa?

~...

Bản lĩnh của Chiết Vân đã tu thành chính quả đến độ lời nói mất phong độ mấy qua miệng ngài cũng khiến cho người ta có ảo giác đó đều là những đạo lý thâm sâu và chân chính. Như Hà nhìn bộ dạng chẳng nhiễm chút bụi trần nào của ngài, chợt thấy bao chữ nghĩa bay sạch.

- Đệ hơi nghèo, ngài biết mà...

Y lúng túng báo, Chiết Vân lại gật đầu.

- Ngài xem, còn gì thể chấp được...

- Cả cái tòa cung bé tẹo của người thì có gì đáng giá chứ.

Chiết Vân hừ mũi.

- Chưa kể nó còn sắp bị biến thành tài sản của tội phạm cần sung công quỹ... Bớt dặt vàng lên mặt mình.

~...

Bao nhiêu năm không gặp, chẳng nhẽ ngài ta tới đây để gây sự? Như Hà thăm nghĩ, cái thói quen thích bắt nạt y từ hồi quen nhau tới giờ của ngài ấy vẫn chưa hề thay đổi. Cũng may là Chiết Vân không phải người thích đùa dai lắm, sau mấy câu, ngài lẳng lẳng chuyển sang chuyện khác.

- Gọi ta tới làm gì?

- Đệ muốn gặp ngài!

Như Hà khẳng định một câu chắc nịch. Chiết Vân vừa lòng gật đầu.

- Ngoan. Người muốn gặp ta, xếp hàng dài vòng quanh Đông cung còn chưa hết.

- Chúng tở bản lĩnh của ngài thật cao!

- Nói thừa!

Tuy rằng Chiết Vân có vẻ ngoài rất trẻ, nhưng sự thật ngài ta đã bằng tuổi để sư Trần Trọng, ở Đông cung này ngài ta chỉ thua tuổi Ngọc Đế đã khuất, cũng tức là tuổi của ngài ta đã rất lớn rồi. Mà bệnh chung của những người lớn tuổi đều là thích được khen, dù vẻ mặt ngài vẫn rất điềm tĩnh thì chỉ cần nhìn vào cây phát trần rung rinh Như Hà cũng biết Chiết Vân đang vừa lòng. Y tùm tùm cười.

- Đại ca, ngài giúp đệ một việc nhé?

- Ừ.

Nhưng chỉ chốc lát sau, khi đã nghe Như Hà nói xong, Chiết Vân lại cảm thấy hối hận vì mình đã đồng ý quá sớm. Ngài cau mày.

- Người nghĩ kỹ chưa?

- Đệ nghĩ kỹ rồi!

Chiết Vân vẫn cảm thấy chưa tin được.

- Tội danh *giết thần Selen* không hề nhỏ đâu...

- Nhưng mà nó lại là sự thật.

Như Hà đáp lại, vẻ mặt y đầy bất đắc dĩ.

- Ngài là người hiểu rõ nhất.

Thấy Chiết Vân có vẻ vẫn chưa xuôi, y đành nói thêm

- Ngài không muốn đệ chết sao? Xin hãy thành toàn cho đệ!

~...

- Nhất định ngài phải bảo vệ nàng ấy giúp đệ! Ít nhất là cho tới khi tất cả mọi chuyện kết thúc. Chiết Vân, hứa với đệ. Đây là thỉnh cầu duy nhất của Hà!

Chiết Vân nhìn y, khoảnh khắc ấy trong đầu ngài tự động tua lại hàng loạt những giây phút ngài đã gặp y từ trước tới giờ. Lần đầu tiên, trong đại diện y chỉ là một đứa trẻ, nhưng lại mang theo mình tài năng kinh điển, một đứa trẻ dám đối đầu với mẹ mình chỉ để trao chức vị thần cho người mà y muốn. Từ khi ấy, Chiết Vân đã không còn nhìn y như là con trai của người phụ nữ ngài từng yêu, ngay cả khi Như Dương tìm đến ngài để nhờ ngài không chế y, ngài cũng từ chối vì thấy thật nực cười. Ngài không còn hứng thú theo đuổi bà, điều làm ngài tò mò hơn là tương lai của đứa trẻ ấy, dù ngài không được trời phú cho bản lĩnh nhìn thấu thiên địa như Như Dương thì ngài cũng dám chắc đứa trẻ ấy rồi sẽ trở thành một vị thần vĩ đại. Chi không ngờ rằng hai tiếng vĩ đại ấy lại phải đánh đổi bằng quá nhiều điều.

Ngày ngài gặp lại y, bên cạnh y là xác một cô gái la mất, dưới màn tuyết phủ trắng xóa, đôi tay y dẫm máu, y khóc nức không thành lời. Câu nói duy nhất y lên tục lặp lại, là y đã giết nàng, là tại sao nàng không nhớ ra y. Chiết Vân đã nghĩ sẽ không bao giờ quên đi hình ảnh bi thương ấy, ngài đã nghĩ đó sẽ là lần cuối cùng ngài thấy y đau đớn nhường vậy. Nào biết đâu, lịch sử cứ liên tục lặp lại, đôi tay y cứ liên tục nhuộm máu, những cô gái xa lạ ngài chưa từng gặp bao giờ. Điềm chung duy nhất, họ đều đi kiếp sau của Nguyệt thần Phù Du, họ đều không nhớ ra y, và đều là y đã giết chết họ. Thế gian vẫn luôn có một câu hỏi còn bỏ ngỏ, tại sao Tây viện lại đánh mất sự bất tử của mình. Chẳng lẽ là vì lời nguyện của nữ thần Selen? Không. Chiết Vân trầm lắng đầu, đây là giá trả khi Phù Du bội ước, khi nàng nhẫn tâm quên đi kẻ thành kính tôn thờ nàng bằng cả sinh mệnh mình. Đây là giá trả của nàng khi khiến y biết yêu rồi lại ruồng bỏ một mình cô độc. Đây là giá trả khi thần hóa một con sói hoang đại trở thành một con chó trung thành!

Trước khi rời khỏi đại lao, Chiết Vân ngoảnh lại nhìn Như Hà thêm một lần nữa. Ngài cũng không biết đây liệu có phải là lần cuối cùng ngài nhìn thấy y.

- Người đã nghĩ, nếu Nhữ Huyền biết người lại đang tính kế hãm, hậu quả sẽ khôn lường thế nào?

Khuyết trong bóng tối, y chỉ cười. Nhắm đôi mắt lại, y cúi đầu.

Tạm biệt ngài, Chiết Vân...

Ngó chăm chăm khung cửa gỗ đang khóa kín trước mắt mình, Gabriel thăm nghĩ, nó và tên chủ nhân của tòa cung này quả là không hợp nhau. Cả tòa cung này không một căn phòng nào khóa cửa, nơi duy nhất khóa lại là chốn mà nó muốn vào! Một ý định ngo ngoe ục ịch này lên trong lòng nó, hay nó phóng lửa đốt quách cửa cho rồi.

Đôi khi, Gabriel cũng thuộc trường phái nghĩ thế nào liền làm thế vậy, nó rút ngọn cây đuốc phép trong túi ra, phẩy một cái gọn lẹ, tức thì ngọn lửa vọt ra tựa một cơn mặng xà cõ bự dóp tới cánh cửa gỗ cũ kỹ. Nhưng cũng ngay sau đó, ngọn lửa hung hãn như va phải một luồng kết giới vô hình và chợt tắt ngóm. Đôi mắt Gabriel nheo lại nguy hiểm, không nói một lời, nó chìa thẳng cây đuốc phép vào chiếc lồng đèn đang lừng lừng gần đó, kết quả chưa đầy ba giây lồng đèn kia đã hóa tro tàn.

Không đốt được, vậy tức là chỉ mình nơi này có kết giới? Nếu đây chỉ là một khu vườn thì kết giới hãm giăng ra làm gì? Nó đánh bậy bạ mà trúng chỗ rồi? Tuy không thích với suy nghĩ này lắm, nhưng El vẫn luôn có cảm giác kẻ kia đang âm thầm dẫn lối nó theo hướng mà hắn đã vẽ, còn nó thì đầu nghĩ ngơ vẫn quyết định mạo hiểm đi theo.

Đề phá kết giới, có hai cách, một là dùng pháp thuật chiến thắng bùa phép của kẻ giăng kết giới, hai là được kẻ giăng kết giới đồng ý cho bước vào. El đương nhiên không muốn dùng cách thứ hai, nên nó sẽ cố thứ cách thứ nhất. Nhưng rồi, sau nửa tiếng thử thách thì El cũng phải chấp nhận một sự thật, không tính đến đầu óc thế nào, nhưng pháp thuật kẻ kia vẫn hơn nó một bậc!

Nó bực bội lườm cái cửa li lom trước mắt, lòng đã thấm nguyện rủa cái kẻ khốn nạn kia mấy trăm lần. Nó liếc ngang liếc dọc một hồi, đột nhiên lại phát hiện ra trước cửa có một tấm biển nhỏ, không biết đã treo đó từ bao giờ. Trên biển có đề vài chữ trẻ con nghịch ngợm: "*Nơi này, chỉ gia đình mới có thể vào!*"

Gabriel...

Gabriel...

Gabriel...

Tở sư, cái biển này có từ bao giờ thế! Rõ ràng khi này nó có thấy gì đâu!

Gia đình, gia đình cái gì! Gia đình nào! Ai là gia đình của hắn! Muốn cái gì! Gia đình? Muốn nhận em trai? Muốn nó gọi là anh trai? Đừng hòng!

Phút chốc, Gabriel bị suy nghĩ của chính bản thân mình dọa cho sợ ngấy người, nó lắc lắc đầu hồng đuôi mở suy đoán đáng sợ đó ra khỏi đầu.

Đừng quên, đó là kẻ ấy là tiền chủ nhân mảnh ghép trí tuệ, tuyệt đối hắn sẽ không phải kẻ ấu trĩ nhường vậy.

Nhưng nhờ hắn bị điên thì sao? Một giọng nói khác trong lòng Gabriel phản bác. Sao nó có thể dùng logic thông thường mà đối phó với một thằng điên được.

Vậy không lẽ nó phải điên theo hắn?

Đừng hòng!

Gabriel dùng dùng bỏ đi. Cùng lắm thì không vào nữa, hắn tưởng nó muốn vào lắm hả!

Nhưng sau mười lăm phút, một lần nữa quay lại nơi này thì Gabriel đành phải thừa nhận, quả là nó muốn vào thật. Nếu chấp nhận bỏ cuộc thì chẳng khác nào nó đã thua hắn.

Những lúc thế này, nó rất cần cô Hồ của nó, chẳng gì Zaza cũng là con gái của hắn, gọi hắn một tiếng cha là rất bình thường. Khác hẳn với nó, chỉ nghĩ tới việc phải gọi hắn là anh trai nó đã thấy rợn rợn buồn ối rồi.

Nhưng Gabriel đợi mãi vẫn chẳng thấy Zaza về, đêm mỗi lúc một khuya, nó không nghĩ mình nên đợi nữa. Nó nghĩ là mình nên đi ngủ. Tòa cung này cũng có mấy phòng dành cho khách, nó kiếm đại một chỗ ngủ lưng là được...

Tuy nhiên, Gabriel đã đánh giá quá thấp căn bệnh mất ngủ của mình. Phần vì lạ giường, phần vì tò mò, phần lại vì quên mất hai em Ngủ ngon số 29 phẩy 1 và Ngủ ngon số 29 phẩy 2, nên dù nằm thêm ba tiếng đồng hồ, Gabriel vẫn chẳng thể ngủ được. Nó nhìn chăm chăm đỉnh giường, trong lòng là hàng loạt những tranh đấu tư tưởng dữ dội, cuối cùng, thắng bé cũng bật dậy khỏi giường!

Nó lướt đi thật nhanh trên hành lang để mong tới nơi càng mau càng tốt, nếu còn dư một giây chần chừ suy nghĩ, nó dám cá mình sẽ quay đầu. Đối diện với cánh cửa gỗ đóng kín, thăm nguyên rủa hắn thêm ba trăm lần, lại liếc mắt muốn thủng cái cửa ba trăm lần nữa, nó háng giọng.

- Anh...

"Là thằng khốn!"

Điền nốt câu còn trống trong đầu nó âm thầm chờ đợi. Giải như một tiếng "anh" khó khăn lắm mới rí ra được đó là vô ích và nó phát hiện hắn lừa nó, Gabriel dám chắc giờ này năm sau sẽ là ngày giỗ của hắn ta. Nhưng thật may, vì lời vừa thốt thì cánh cửa trước mặt nó cũng cọt kẹt mở ra như mình chứng cho một suy nghĩ đã hình thành trong đầu Gabriel.

Quả là hắn bị điên! Ấu trĩ tới cực điểm!

Phi nhỏ hắn thêm ba trăm lần nữa, Gabriel mới nén giận bước vào khu vườn kia. Khác với những hành lang sáng rực đèn lồng, khu vườn này chỉ có một ngọn đèn lồng duy nhất, ngọn đèn thu hút ánh mắt Gabriel ngay từ cái liếc đầu tiên. Và dưới bóng sáng của ngọn đèn ấy, người con gái nó tìm kiếm đang nhắm mắt ngủ say, ánh hồng hây hây hắt lên trên gương mặt nàng thật an tường.

- Fleur!

Gabriel vội vã chạy tới. Vì không nghĩ sẽ lập tức gặp nàng nên nó vô cùng ngạc nhiên, cảm xúc mừng rỡ còn chưa kịp nổi lên đã bị tình trạng của Fleur làm cho tiêu biến.

Rõ ràng đó vẫn là nàng, cô em họ của nó, khoác lên mình bộ trang phục vô cùng lạ lẫm, nàng thêm thiếp say giấc nồng. Dẫu nó có gọi thế nào nàng cũng không tỉnh lại, nàng không bị chuốc thuốc mê, nàng hoàn toàn bình thường, chỉ là nàng không tỉnh. Cứ như thể thân xác nàng còn đó nhưng linh hồn đã trôi dạt phương nào.

Đến giờ phút ấy Gabriel mới hiểu được, thì ra đây mới là lời thách thức ngạo mạn của hắn, không phải là tìm được "nàng" mà là phải tìm thấy Fleur Allen thực sự!

Thằng khốn này, đùa giỡn nó như vậy...

Gabriel nghiền chặt răng mình.

Hắn đã làm gì cô ấy rồi!

~~~~~

Ngay từ đầu tớ đã nói rồi. Câu chuyện này rất toàn lời dối trá, đừng vội tin bất cứ điều gì.

Cả tuần viết mỗi 1 chương, tớ cũng tự thấy mình quá lười. Cách hữu hiệu nhất để các cậu ủng hộ tớ là buôn chuyện cùng tớ, hoặc giới thiệu thêm nhiều người đọc khác đến với tớ:3

Không ngờ hôm trước vừa nói bao giờ Chiết Vân mới xuất hiện, hôm nay ngài ta đã tới luôn rồi:)))) yêu thế chứ.

Hẹn gặp các cậu thật sớm.

Tớ lại sắp thi Mắt rồi. @@

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 25: Mộng cảnh - Con quỷ của làng Sói

- Ca, chúng ta đang ở đâu thế?

Xe ngựa lóc cóc chạy qua quãng đường vắng mờ rung lắc, vén mảnh cửa nhìn ra ngoài, ngắm một màu xanh hút mắt bên ngoài khung cửa, Phù Du mơ màng hỏi.

- Muội vẫn chưa tỉnh rồi!

Ngồi sau lưng nàng, Như Hà vươn tay giúp nàng day trán, hai ngón tay y nhẹ nhàng đặt lên thái dương của nàng.

- Hình như thế thật...

Nàng lăm bắm, mở suy nghĩ trong đầu vẫn cứ đặc quánh không chịu tách ra.

- Ta đã nói Phục Minh không được rót cho muội mà...

Như Hà cười thật khẽ, kỳ lạ thay sau khi nghe y nói, Phù Du lại mơ hồ nhớ ra điều gì đó. Một vài cảnh tượng chậm rãi lướt qua, dường như có một bữa tiệc, nàng đã rất vui nên uống nhiều hơn vài chén. Đó là lần đầu tiên nàng được uống rượu, trong bữa tiệc kỷ niệm tuổi mười lăm của mình...

- Muội say à?

Phù Du chợt dạ ngồi thẳng dậy.

- Muội có lẽ... làm gì không?

Nàng đã từng thấy Phục Minh say rượu nhờ tay phóng hoá, thả lửa ma trôi dọc khắp ba mươi sáu điện lớn nhỏ Đông cung, cũng thấy Dạ Đăng quá chén đứng trông cây si trước Thiên Nguyệt cung gào to mình yêu công chúa điện hạ hết nửa ngày trời, còn thấy cả Nhục Ngôn hiền lành vì say rượu dầm cùng lúc hứa hôn với đám bảy cô gái, ký ức nào cũng vô cùng đáng xấu hổ, nàng thật lo ngại. Nàng có làm gì không?

- Hẳn muội... Chỉ ngủ thôi nhì?

Nàng lần la bắm lấy cánh tay Như Hà dò hỏi. Y nhìn nàng, đôi mắt cáo thoáng chớp chớp hip hip.

- Ủ, muội ngủ.

Còn chưa kịp để nàng thở phào nhẹ nhõm, y đã chậm rãi nói thêm

- Sau khi cưỡng hôn ta trước mặt mọi người. Muội ngủ ngon lắm!

Gương mặt Phù Du thoáng cái đỏ bừng, nàng khóc không ra nước mắt, trong lòng âm thầm hiện lên hai chữ "tiều rồ".

- Muội... Muội chỉ hôn thôi đúng không? Không làm gì nữa ca nhi?

Nàng lắp bắp hỏi.

- Muội còn muốn làm gì nữa?

Như Hà tò vò về giặt mình, vừa nghe xong Phù Du đã vội lắc đầu như trống bỏi.

- Nào đâu... Đủ rồi, đủ rồi.

Nàng háng giọng. Tự an ủi mình rằng nàng đã lớn, và rằng chẳng còn chuyện xấu hổ gì nàng chưa làm trước mặt ca ca, nàng vén mảnh len nhìn ra cửa sổ một lần nữa.

- Chính xác thì chúng ta đang đi đâu vậy ca?

- Sắp tới làng Sói rồi.

Vừa nói, Như Hà vừa khoác thêm cho nàng một tấm áo choàng. Ngoài trời tuyết lác đác rơi, vài bông tuyết lạc đường rơi xuống bên khung cửa sổ rồi nhanh chóng bị hơi ẩm từ quai cầu lửa nhỏ nhỏ bên trong xe hoà tan. Uống một ngụm canh gừng đường ấm áp, Phù Du thở ra một hơi đầy khoái.

- Sao mình lại tới làng Sói hà ca? Không phải dịp tân niên mà?

Làng Sói là một trong rất nhiều ngôi làng được đặt trong tầm bảo vệ của Đông cung, ngôi làng này tọa lạc ở phía Bắc Đông cung, cạnh con sông Thạch Thủy, được bao quanh bởi một rừng cây lá kim rậm rạp. Cư dân của ngôi làng này mang trong mình một phần sức mạnh của Sói, thờ phụng Mặt trăng, cũng bởi vậy Nguyệt thần chính là vị thần làng tôn sùng nhất. Từ khi được phong thần, đã thành thông lệ, hằng năm cứ vào dịp Tân niên, Phù Du sẽ thay mặt Đông cung tới thăm làng và thực hiện nghi thức ban phúc lành cho cư dân làng Sói. Nhưng rõ ràng bây giờ năm mới còn chưa qua.

- Xin ngài hãy cứu chúng tôi! Hãy tiêu diệt con quỷ ấy!

Trưởng làng Sói – Lão Man là một người đàn ông đang tuổi tráng niên, quần trên mình chiếc váy da báo, lão đứng chờ trước căn lều trung tâm làng. Vừa nhìn thấy Phù Du và Như Hà, lão đã hấp tấp quý xuống khấu đầu cầu xin thống thiết. Thấy vậy, đám dân làng cạnh lão cũng lục tục quý theo. Phù Du giặt mình, nàng lập tức tiến tới nâng lão dậy.

- Lão làm gì thế? Có chuyện gì lão từ từ nói.

- Nguyệt thần, ngài nhất định phải cứu chúng tôi...

Vừa kéo nàng vào trong lều, lão vừa vội vã kể. Nhân vật chính trong câu chuyện của lão lại là một kẻ mà năm năm qua, từ lúc Phù Du đến ngôi làng này, cũng chưa từng biết tới sự tồn tại của hắn.

- Hắn là con trai trưởng làng trước của chúng tôi.

Bên bếp lửa, Lão Man dâng lên cho Như Hà và Phù Du hai tách đồ uống có mùi cỏ mục ngai ngái, thứ mùi ẩm ướt khó tả ấy nhanh chóng toả ra khắp căn phòng. Đây là thức uống truyền thống của làng Sói, nghe đâu có công dụng tăng cường sức mạnh.

- Trưởng làng tiền nhiệm là một người vĩ đại, - Lão Man nói với vẻ thành kính. – Bởi thế, chúng tôi đã chờ đợi hậu duệ của ngài ấy sẽ làm được những điều vĩ đại hơn. Đáng tiếc, người chúng tôi cầu là thần thì lại phải xuống là quỷ!

Trong làn khói xanh nhom nhọt từ tách đồ uống lạ kỳ có mùi khó ngửi kia, câu chuyện của Lão Man có vẻ còn khó nghe hơn nhiều.

"Hắn" trong câu chuyện của Lão không có tên, bởi lẽ chưa từng ai cần một cái tên để gọi hắn. Vì là con trai trưởng làng nên cả làng đã dồn niềm hy vọng và yêu thương cho hắn từ lúc hắn còn ở trong bụng mẹ. Chỉ tiếc, tất cả những hy vọng ấy dần vỡ tan tành, bắt đầu từ một ngày kia, ngày mẹ hắn mang thai hắn được tròn ba tháng, trưởng làng đã mời tới một vị khách từ tộc Tiên tri tới để coi trước con đường tương lai của đứa con mình. Ngay khi nhìn thấy mẹ hắn, vị khách ấy đã khiếp đảm thốt lên, Quỷ thai đấy!

Hai tiếng "quỷ thai" như tiếng sét kinh hoàng giáng xuống, cả làng Sói ai ai cũng hiểu, nghĩa trên mặt chữ, Quỷ thai là đứa con của quỷ, là đứa trẻ được quỷ lựa chọn để mang trên mình lời nguyền rủa, reo đau thương và tang tóc xuống nhân gian. Niềm hy vọng của cả làng phút chốc vụt tắt, dân làng hoảng sợ bất an, họ cầu xin trưởng làng hãy ra tay loại bỏ mầm mống tai họa này ngay từ khi nó chưa ra đời. Nhưng trưởng làng tiền nhiệm vốn là một người vô cùng tình cảm, sống thương yêu vợ, bảo ông tự tay bỏ đi giọt máu của hai người, ông không thể làm được. Cuối cùng sau nhiều tháng suy nghĩ, ông quyết định đưa vợ mình rời đi, tìm một nơi heo lánh để sinh ra đứa con này. Ông vẫn muốn cho hắn một cơ hội, đợi hắn sinh ra, nếu thực sự đứa con ấy là ma quỷ tái sinh, tới khi ấy chính ông sẽ loại bỏ hắn.

Không ngờ buổi chia tay hôm đó của trưởng làng lại là lần cuối cùng cả làng được nhìn thấy ông. Ba tháng sau, mẹ hắn trở về làng trong bộ dạng như một kẻ điên dại, bà gào thét, con quỷ ấy đã giết chết cha nó rồi!

Làng Sói lập tức cử ra một đội gồm mười ba thanh niên khỏe mạnh lên đường tìm tới cái hang mẹ hắn đã để lại hắn hồng tuyền diệt con quỷ ấy trước khi quá muộn. Nào ngờ, mười ba thanh niên trai tráng ấy cũng chẳng thể địch nổi một đứa trẻ chỉ vừa ra đời, có một thứ sức mạnh vô hình nào đó đã bảo vệ hắn, hắn vẫn sống còn mười ba người thì ra đi mãi mãi. Dân làng mỗi lúc một hoảng sợ hơn, họ bàn tính với nhau phải thưa chuyện này với Đông cung để kiểm soát tình hình, thế nhưng chính Lão Man, người tiếp quản công việc trưởng làng khi ấy lại không đồng ý. Theo hiểu biết của lão, Quỷ thai không tự dung mà tới, rõ ràng có ai đó đã lập giao kèo với quỷ để tạo ra nghiệp chương này, nếu công khai chuyện này chỉ sợ danh tiếng làng Sói sẽ chịu ảnh hưởng nghiêm trọng.

- Tôi không ngờ mọi thứ lại nên cơ sự thế này. Nếu biết trước chắc chắn tôi đã không giấu diếm chuyện đi như thế.

Lão thà nổi nổi hận của mình sau một tiếng thờ dài. Năm ấy lão đã lựa chọn giải pháp bảo cho là an toàn, lão cùng vài già làng có kinh nghiệm tự mình thiết lập ra một trận pháp giam cầm hồng trần giữ con quỷ đó trong hang tới mãi mãi. Theo suy nghĩ của lão, con quỷ ấy đầu gì cũng chỉ là một đứa trẻ, chỉ cần cách ly hắn với thế gian, chẳng bấy lâu sau hắn sẽ chết. Và đầu hắn không chết, nhưng hắn không thể thoát ra, lão có thể mất nhắm mắt mở coi như hắn không tồn tại.

Sự thật đã chứng minh, suy nghĩ của lão thật quá ngây thơ. Một vài năm trôi qua, trận pháp vẫn còn nguyên vẹn làm làng sói dần quên đi mối nguy hại này, cho đến khi sự việc ấy xảy đến thì tất cả đều trở tay không kịp. Vào một đêm trăng tròn, kết giới được lập ra đã được hóa giải, và người làm nên chuyện đó lại chính là cô con gái út của Lão Man – nàng Nắng.

- Nó chỉ là một đứa trẻ, - Nhớ tới con, giọng Lão Man trở nên nghẹn ngào. – Rất thiện lương, rất tốt bụng... *Là hắn đã lừa nó!*

Quả là Nắng vô cùng tốt bụng. Không những giải thoát cho hắn còn dẫn hắn về làng và bảo vệ hắn khỏi đám dân làng đang muốn giết hại hắn. Bằng sự giúp đỡ của nàng, lại thêm sự sợ hãi của dân làng với hắn, cuối cùng hắn cũng được ở lại, tuy là chỉ ở trong căn nhà rách xa tít ngoài bia rừng. Chuyện không ngờ tới hơn nữa là hắn và Nắng dần đem lòng yêu nhau, đương nhiên mối tình này không được bất cứ ai chấp nhận. Lão Man và mẹ ruột của hắn chính là những người phản đối kịch liệt nhất. Họ ra sức thuyết phục Nắng, hắn chính là một con quỷ đội lốt người, hắn chắc chắn sẽ làm hại nàng, thế mà Nắng không chịu tin.

- Không biết hắn đã bỏ bùa gì cho con bé!

Sự can ngăn của họ bỗng nhiên bị gián đoạn khi một cuộc chiến giữa làng Sói và làng Hồ nổ ra. Chiến tranh xảy đến, toàn bộ dân làng bao gồm cả hắn và Nắng đều phải tham gia ứng chiến. Quả thật, năng lực phi thường của hắn đã cứu giúp dân làng không ít lần, đến mức dân làng đã phần nào quên đi sự thật hắn là quỷ, cũng phần nào tin theo lời Nắng, rằng bản chất hắn không xấu xa như họ vẫn tưởng, cho tới khi...

- Nắng chết. Trong cuộc chiến ấy, con gái tôi đã chết! Làng Hồ đã giết nó...

Biết tin Nắng chết, hắn như hoá điên tìm kiếm sự báo thù. Hắn ra tay thảm sát toàn bộ dân làng Hồ để trả thù cho cái chết của Nắng, chỉ có một số ít người dân làng Hồ trốn thoát được, họ chạy trốn đến làng Sói tìm gặp Lão Man và mang theo một tin bất ngờ khiếp hơn...

- Người khơi mào trận chiến này chính là hắn. Hắn đã lừa tất cả chúng tôi. Hắn chẳng thay đổi gì cả! Ngay từ đầu hắn đã là một con quỷ!

Thậm chí còn là một con quỷ vô cùng khôn ngoan và hiểm độc. Hắn đã trưởng thành, đủ mạnh mẽ để thoát khỏi sự khống chế của làng Sói, sợi dây duy nhất níu hắn lại với cuộc đời là Nắng cũng đã đứt lìa, hắn dần trở nên mất kiểm soát. Khi ấy Lão Man nghĩ tới gặp hắn, trước khi hắn điên loạn và hủy diệt ngôi làng.

- Tôi nói với hắn, Nắng sẽ trở lại. Hắn hãy chờ nó.

Chỉ bằng một câu nói của lão đã ghim được hắn lại, thay vì điên loạn, hắn nuôi trong mình một niềm mong chờ mới. Chờ một ngày Nắng sẽ quay về...

Cuối cùng rồi hắn cũng chờ được ngày đó, ngày hắn gặp lại Nắng, cô gái mang trên mình vết bớt hình ngọn lửa cháy rực, ngay từ cái nhìn đầu tiên hắn đã biết đó chính là Nắng, hắn hạnh phúc chạy đến gần nàng để đòi lại một câu hỏi hốt hoảng:

"Anh là ai?"

Vòng lượn hỏi không bỏ qua cho bất kỳ ai, đầu trước đó Nắng có yêu hắn đến thế nào cũng không thể thay đổi sự thật, nàng đã chuyển kiếp, giờ đây nàng không còn là Nắng.

Nàng đã quên hắn rồi!

Có lẽ thời khắc đó con cuồng nộ của hắn mới thực sự bắt đầu. Hắn liên tục chất vấn cô gái ấy tại sao quên đi hắn, hắn hỏi Lão Man đến trước mặt nàng, hắn nói, đây là cha nàng, nếu nàng không nhận hắn sẽ giết lão đi, hắn sẽ dò sát cả làng Sói chôn thóc cái lấc đầu của nàng. Đồi bại sự điên cuồng của hắn, nàng càng thêm hoảng sợ, nàng khiếp đảm quát vào mặt hắn:

"Con quý dơ bẩn! Tránh xa ta ra!"

Đó là cái tát đau đớn nhất nắng giáng cho hắn, hắn không thể kiểm soát nổi bản thân hắn nữa. Trong cơn điên loạn, hắn vùng kiếm chém chết nàng.

Khiến nàng chết đi là sai lầm của hắn, nhưng không nhớ được hắn là tội lỗi của nàng!

- Kể từ đó tới nay, đã một trăm năm hắn liên tục tìm kiếm chuyển kiếp của Nàng, và hắn đã tìm được năm cô gái khác. Kết quả cuối cùng của họ đều là cái chết!
- Thật kinh khủng...

Phù Du không nhận được lắm lắm. Lão Man vội vã bắt lấy câu nói của nàng.

- Lương tri của hắn đã hoàn toàn biến mất! Không, quý thì làm gì có lương tri! Vài ngày trước tôi nhận được tin hắn lại vừa tìm thấy cô gái thứ bảy, hắn đã đưa cô gái ấy tới giam giữ ở hang ngày xưa Nàng tìm thấy hắn. Cô gái ấy có thể là chuyển kiếp của Nàng nhưng con bé thì đã chết rồi! Nó sẽ không sống lại, nó cũng không muốn nhớ lại hắn! Yêu phải hắn đã là sai lầm lớn nhất đời con bé, tôi không muốn nó bị thử ma quỷ ấy quấy lấy rồi mãi mãi không thể siêu sinh!
- Ý lão là?
- Hãy tiêu diệt hắn! Đồng cung đã hứa sẽ bảo vệ chúng tôi, Nguyệt thần chính là thần bảo hộ của chúng tôi! Xin ngài hãy cứu chúng tôi.

Lão cúi đầu thật sâu. Giây phút ấy lão không thấy được vị thần lão trông chờ lại len lén nhìn sang người ngồi kế sát nàng. Phù Du của tuổi mười lăm đầu gì vẫn chỉ là một vị thần non trẻ, đây có lẽ là sự vụ nghiêm trọng nhất nàng từng gặp từ khi nhậm chức. Nàng đang tìm kiếm sự trợ giúp ở người mà nàng tin tưởng nhất, y đáp lại nàng với một nụ cười bình thản. Y nắm lấy tay nàng. Ánh nhìn của y như biết nói, "muội là thần, ta tin tưởng muội!"

- Được! – Hít một hơi lấy can đảm mà suýt phát ho vì thứ mùi khó ngửi kia, Phù Du nói. – Đã có ta ở đây, làng hãy an tâm. Ta sẽ bảo vệ làng!
- Ngài ơn ngài!

Lão Man vội vã cảm tạ. Lão khấu đầu vài cái rồi lại ngẩng lên.

- Ngài cần gì, xin hãy nói để tôi dặn người chuẩn bị.
- Ừm... lão cứ ra ngoài trước đi.

Phù Du cười ngại ngùng.

- Ta có chút chuyện riêng muốn nói với huynh ấy.

Lão Man nhìn sang phía Như Hà, một thoáng lão cúi người.

- Nguyệt thần, Hà công tử. Hai ngài hãy tự nhiên.

Nói rồi lão cáo lui. Bóng lão vừa khuất, Phù Du đã lập tức quay qua.

- Ca ca, làm thế nào bây giờ?
- Này này. – Như Hà nhìn nàng hốt hoảng mà nhìn không nổi cười. – Cái người vừa hùng hồn khẳng định "ta sẽ bảo vệ làng" không phải chính là muội ấy hả?
- Muội có thể nói khác đi sao?

Phù Du trả lời rất đương nhiên, nàng vỗ vỗ lên tay y.

- Vội lại, muội còn có ca mà! Muội không sợ!
- Ừ. Có gì phải sợ.

Như Hà mỉm cười đáp.

- Điều quan trọng duy nhất chỉ là muội muốn làm thế nào mà thôi.

Thấy nàng vẫn chưa hiểu ý lắm, y đành nói thẳng.

- Con quý ấy, muội tính làm gì với hắn?
- Hình như hắn không phải quý đâu, ca ca.

Phù Du nghiêm túc chỉnh lời.

- Hắn vẫn là cư dân làng Sói mà! – Nàng ngừng một lát. - Nhưng việc hắn làm thì đúng là sai trái!
- Tức là muội phán quyết hắn có tội?

Như Hà bình tĩnh hỏi lại. Phù Du chẳng hiểu sao y lại hỏi thế.

- Này không phải là đương nhiên sao? Còn cần muội phán quyết à?
- Muội là chủ nhân của cung Bán Nguyệt...

Như Hà thăm thẳm.

- Chỉ có muội mới có quyền phán quyết hắn mà thôi.

Nguyệt thần sở hữu một bảo vật tuyệt vời, đó là cây cung Bán Nguyệt, cây cung này lại mang theo một phép nhiệm màu có một không hai được gọi tên: *"Phán quyết của Thần"*. Phép thuật này sẽ hiện diện khi Phù Du bắn mũi tên vàng Công lý vào kẻ cần xét xử, mũi tên ấy đem theo sức mạnh sẽ giết chết kẻ cần xét xử nếu hắn có tội, ngược lại, cũng sẽ chữa lành và khôi phục bản thể cho kẻ đó nếu hắn vô tội. Tuy đây là một phép thuật kỳ diệu, nhưng vì cái giá phải trả cho nó quá lớn, bởi vậy từ lúc được phong thần tới giờ Phù Du vẫn chưa từng sử dụng.

Mặc dù vậy, nghe Như Hà nói, Phù Du vẫn thấy còn điều gì đó chưa phải, tiếc là nàng lại không nghĩ ra. Tin tưởng vào Hà đã là nếp suy nghĩ sắp hóa thành bản năng trong nàng nên nàng cũng chẳng thắc mắc gì thêm. Nàng còn đang trầm ngâm tính...

- Chuyện này chỉ hai chúng ta giải quyết là ổn rồi à nh? Không cần thêm trợ giúp đâu ha? Việc quan trọng nhất là giữ an toàn cho cô gái ấy. Muội nghĩ chúng ta nên hành động càng sớm càng tốt...
- Ừ.

Như Hà không phản đối gì nhưng đôi mắt y lại khẽ liếc qua khung cửa, y nhìn khoảng trời đầy tuyết trước mắt.

- Muội gọi lão Man vào đây, xem lão có đồng ý không?
- Dạ?

Chưa kịp để Phù Du gọi mình, như cảm ứng trước, lão Man từ ngoài hốt hải chạy vào.

- Nguyệt thần, tuyết đang rơi lớn quá. Đường đến hang động vừa bị tuyết vùi lấp, tôi đã cho người dọn dẹp nhưng có lẽ cần mất chút thời gian...
- Nếu chờ đợi có nguy hiểm gì cho cô gái ấy không?

Phù Du hỏi lại.

- Nếu có, làng không cần ngại. Ta sẽ tự tìm cách tới được hang động kia. Mạng người mới là quan trọng!
- Không, không.

Lão Man xoa tay.

- Trước rằm tháng này hẳn tuyệt đối sẽ không hành động. Dịp trăng tròn là lúc sức mạnh tộc Sói dâng cao nhất. Hẳn nhất định sẽ đợi đến khi ấy để hồi sinh con gái tôi.
- Vậy sao?
- Vậy nên ngài có thể yên tâm nghỉ ngơi chốc lát. Đường xa tới đây, các ngài đều đã mệt rồi..

Không hiểu sao khi vừa nghe lão nói vậy, Phù Du bỗng thấy đôi vai nàng trở nên nặng trĩu, mí mắt nàng cũng dần trĩu xuống, đầu nàng dần đặc quánh như bồng, nàng quay qua phía ca ca của mình.

- Ca, muội hơi buồn ngủ..
- Vậy muội ngủ đi.

Đôi điện nàng, Hà mím cười hiền lành. Trông thấy nụ cười của y, chút bất an cuối cùng trong lòng Phù Du cũng tan biến, nàng an tâm nhắm đôi mắt lại. Và nàng không hề nhận ra, khi đôi mắt nàng vừa khép lại tất cả cảnh vật xung quanh nàng cũng đều biến mất, làng Sói, căn lều hay Bão Man đều như chưa từng tồn tại, thứ sót lại chỉ là một màn sương mờ mịt. Hà đỡ nàng trong vòng tay, y dịu dàng đặt nàng nằm xuống một chiếc giường bông bênh như mây...

- Thủy thần, tài năng Tâm thuật của ngài thật đáng để khám phục!

Một giọng nói lạ lẫm khác vang lên. Vén lớp sương mù dày đặc đang phủ lên nơi này, bóng hình người con gái ấy dần lộ diện. Mặc trên mình chiếc váy đỏ rực, nàng kiêu ngạo sải từng bước dài, thân hình nóng bỏng của nàng uyển chuyển hết như một con báo quyền rũ. Sắc đẹp của nàng sẵn sàng thiêu cháy mọi thứ trong tầm mắt để cả thế gian này đều sẽ phải quý xuống hôn lên tà váy nàng, tôn xưng nàng là nữ thần tuyệt vời nhất.

- Selen, nàng tới rồi.

Như Hà xoay người lại, nét dịu dàng trong đôi mắt y đã biến mất nhưng nụ cười của y vẫn nguyên vẹn như vậy.

- Ngài chờ ta?

Selen như vừa phát hiện ra một chuyện thật thú vị.

- Có vẻ mọi thứ đều ở sẵn trong suy tính của ngài nhỉ? Xem ra, những lời ngợi ca của thánh Fly nói với ta về ngài không phải là người phóng đại rồi..
- Không phải tất cả mọi thứ, chỉ là hầu hết thôi.

Như Hà thủng thẳng đáp.

- Nàng có muốn uống ít trà không?
- Uống trà? Trong thế giới mộng cảnh mà ngài tạo ra? – Selen bật cười. – Ngài đùa ta đấy à?
- Ta không đủ thời gian để đùa giỡn.

Như Hà cũng chẳng ngại nói thật.

- Ta còn chưa hiểu ngài muốn làm gì.

Selen nói, nàng đưa mắt nhìn khắp chốn xung quanh rồi cuối cùng ánh mắt nàng tập trung về một hướng. Ở nơi đó, Phù Du đang say giấc nồng.

- Câu chuyện ngài kể hay đấy. Giết cha, tàn sát người vô tội, gây ra chiến loạn rồi giết chết tất cả kiếp sau của người mình yêu vì người đó không nhận ra mình... Tất cả những chuyện này là ngài đang xưng tội à? *Con quỷ của làng Sói? Đó chẳng phải là ngài hay sao!*
- Ta đã nói rồi.

Như Hà bình tĩnh đáp, gương mặt y chẳng hề thay đổi sau những lời khiêu khích của Selen.

- Cả thế gian này chỉ có nàng ấy được quyền phán xét ta.
- Ha ha, vậy hả?

Selen không quan tâm, nàng vốn là một người rất ngạo mạn, cũng chẳng mấy chuyện đáng để nàng đặt vào mắt.

- Ta đã từng nhìn thấy ngài rất nhiều lần, thông qua ký ức các kiếp sau của ta. Ngài có biết ẩn tượng về mình trong họ là gì không? - Nàng cao giọng ngâm nga. - Thật đáng sợ, thật khủng khiếp, thật tàn bạo, thật nhẫn tâm..

Đôi tay Như Hà dần siết chặt sau từng lời nói của Selen, gương mặt y cũng nhợt hẳn đi. Thoảng thoáng ấy cổ tay trái của y nhói lên đau đớn, nhưng cũng chính nhờ cơn đau này mà y mới hồi thần.

- Nàng đừng cố gắng nữa.

Giọng y vang lên thật nhẹ nhàng.

- Đừng cố kích động ta để phá vỡ mộng cảnh này. Không phải nàng... - Y lắc đầu. – Nàng không đủ sức!

Có vẻ Selen chẳng hề thích kết luận này của y, trên thực tế nàng không bao giờ muốn thừa nhận mình thất bại. Nàng vừa toan mở miệng lần nữa thì lại nghe y nói.

- Chẳng phải nàng vẫn muốn cứu quý vương sao?

Nàng gạt mình nhìn y, y lại không buồn nhìn nàng. Y quay lưng lại và chăm chú nhìn về phía người con gái còn đang yên giấc, cứ như thể y đang cố gắng níu kéo từng giây phút được nhìn thấy người đó.

- Ngài có cách?

Thấy y không nói tiếp, Selen buộc phải hỏi lại.

- Nói đi!
- Hãy báo vệ nàng ấy và đừng can dự vào chuyện của ta.

Y lặng lẽ đáp. Gió ào thổi qua, bóng hình y cũng dần mờ nhạt, Selen hốt hoảng chạy đến muốn giữ y lại nhưng thứ nàng bắt được chỉ là câu nói cuối cùng của y vọng về.

- *Nếu nàng làm được, ta sẽ giúp nàng giải thoát Vincent!*

~~~~~

Mộng cảnh, đơn giản là cảnh trong mộng. Nói dễ hiểu, đây chỉ là một giấc mơ.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 26: Phán quyết đầu tiên (Phần 1)

Gabriel quyết định nhờ Liễu đưa mình quay lại ngục giam để hỏi kẻ khốn nạn kia về trạng thái bất tỉnh của Fleur hiện tại, khi nó tới nơi thì vừa lúc những tia nắng đầu tiên của ngày mới cũng lộ dạng. Trời vừa hừng, vẫn còn sớm nhưng trước cửa ngục đã có rất nhiều người tụ tập, họ túm đông tụm ba chi trò bần tán. Chẳng ngoài dự đoán, nhân vật chính trong lời họ đương nhiên là người anh trên trời rơi xuống của nó, chỉ là chính El cũng không ngờ được, mới qua một đêm hẳn ta đã gây thêm nhiều chiến tích tới vậy.

- Nguyên rủa Thất thần và mưu sát điện hạ?

Người lính canh mới tới đổi ca hốt hoảng bùm miệng lại như sợ những lời mình vừa nói ra cũng đã là bất kính.

- Người nói ai làm cơ? Thủy thần á?

Người kể chuyện trịnh trọng gật đầu. Và cũng khỏi để mọi người tò mò, gã nói tiếp.

- Nghe nói là trong bữa tiệc chào mừng Nguyệt thần trở về Thủy thần đã ra tay hạ tội nguyên tội những vị khác trong Thất thần. Chỉ mình Phong thần không tội là may mắn thoát nạn. Lỗi nguyên phát tác, Thất thần đều đổ bệnh nặng, nguy kịch lắm. Nghe đâu nếu không giải nguyên, tính mạng có giữ được không còn khó nói. Điện hạ nghe chuyện thì giận dữ lắm, đêm qua ngài đã đích thân tới đây tra xét, không ngờ trong lúc ngài sơ ý, Thủy thần suýt chút nữa đã định lấy mạng ngài. May thay Phong thần tới kịp, không thì ai biết chuyện gì sẽ xảy ra! Giờ Nhật Đế đã tước hết mọi pháp thuật của Thủy thần và giao y lại cho Phong thần xử lý...

Ngay đúng lúc đó, một tiếng thét dài vọng ra từ sâu trong đại lao làm tất thảy những người đứng đó đều giật mình. Tiếng thét đau đớn bị kìm nén dần dứt quặng vương lại từng đoạn rồi ngắt hẳn trả lại sự im lặng đáng sợ.

- Lại bắt đầu rồi đấy.

Người lính canh đêm trước xoa hai tay vào nhau hồng hồng làm xẹp đám lông tơ đã dựng lên của mình xuống.

- Thủy thần quá ngoan cố, Phong thần phải dụng hình. – Gã thì thầm – Cả đêm qua cứ như thế, tội tận lúc Thủy thần ngắt đi mới yên ắng được một lát. Sợ chết ta rồi!

- Chuyện quái gì đang diễn ra thế nhỉ? Hết làm gãy trăm hoa mai tội nguyên rủa Thất thần, lại còn mưu sát điện hạ. Thủy thần đại nhân lại làm những việc như thế sao? Này, người nghĩ coi, không phải ngài ấy trùng tà rồi đấy chứ?

- Ai mà biết! Trước giờ ngài ta chỉ quanh quẩn trong Thủy Tinh Cung, cũng có mấy khi gặp được...

- Tôi chưa từng hiểu ngài ấy nghĩ gì!

- Tôi đã nói ngài ta thật đáng sợ mà. Các người thử nhìn vào mắt ngài ta xem...

- Thôi chớ nói linh tinh! Ngày xưa ngài ấy một mình xông vào Ma giới, chúng ta cũng tưởng ngài ấy phản bội còn gì. Biết đâu, chuyện này cũng thế?

- Giờ chỉ trông chờ vào Phong thần đại nhân tìm ra sự thật.

- Phong thần cũng thật lạnh lùng, dù sao cũng là đồng môn với nhau bằng ấy năm mà ngài ấy dám ra tay tàn độc như thế. Các người không biết lúc ta vào ta đã sợ thế nào... Ngài ấy dùng dây thắt cổ Thủy thần, trông như muốn giết y tới nơi.

- Thủy thần bị đánh tới ngất mấy lần rồi lại bị hất nước cho tỉnh. Mấy trăm năm qua ta cũng chưa từng thấy màn tra hỏi nào dã man như thế. Dẫu gì cũng là đồng môn...

- Này, các người thực sự nghĩ Phong thần coi Thủy thần là đồng môn sao? Còn nhớ Thiên Nguyệt công chúa đã chết thế nào không? Vì không cưới được Thủy thần nên thất cổ tự vẫn. Các người quên à?

- Bể cái mõm! Lời này mà để Phong thần nghe thấy, mười cái mạng của người cũng không đủ dùng. Thủy thần còn chịu được, chứ nghĩ người chỉ một roi là toi mạng.

- Nếu Phong thần vẫn mạnh tay như thế, tôi sợ Thủy thần có khi sẽ chết trước khi ngài ấy điều tra ra việc gì...

Tới đây thì Gabriel không đứng nghe thêm nữa, nó xoay đầu vỗ vỗ vào cái bòm xù của Liều.

- Này, đưa ta tới Hữu thần cung, được không?

Liều đáp lại nó bằng cách khụy hai chân xuống, Gabriel nhanh chóng leo lên. Suốt đoạn đường tới Hữu thần cung El chỉ im lặng, những suy tính và dự đoán không ngừng chạy qua bộ óc của nó, cho đến giờ nó thừa nhận là mình vẫn chưa thể hiểu kẻ kia đang nghĩ gì. Những việc hắn làm đều như đang nóng lòng đi tìm chết, nhưng rõ ràng hắn chẳng có lý do gì dễ làm vậy, vì người hắn chờ đã trở về sau ba ngàn năm. Nó cũng đã nghĩ tới sự đối đầu giữa Ma giới và Đồng cung, khi Nguyệt thần trở về đoàn tụ, kẻ bị cả Ma giới nguyên rủa ấy sẽ hạnh phúc, đây cũng là thời điểm thích hợp nhất để trả thù. Nhưng Ma giới chờ ba ngàn năm để trả thù hắn thì hắn cũng đã có tận ba ngàn năm để chuẩn bị, một con cáo già như hắn chẳng chiếm lợi của người khác đã là may, nó không tin hắn chưa có cách đối phó với Ma giới. Vậy thì tại sao hắn lại lựa chọn hành xử như vậy? Hay đây chỉ là trò lừa gạt của hắn ta? Tên điên ấy đang nghĩ gì nhỉ?

Chẳng mấy chốc, Hữu thần cung đã ở ngay trước mắt, Gabriel âm thầm xác lại tinh thần. Một đêm không ngủ chưa đủ làm nó mệt mỏi, nhưng nghĩ tới việc sắp gặp lại cha mình để chứng kiến màn tình tứ của ông với người tình trong mộng nó lại thấy phiền muộn vô cùng. Vậy mà nó còn chưa kịp bước qua cửa Hữu thần cung thì đã thấy cha nó đang nhanh chóng đi ra. Về ngoài của ông hiện tại đủ làm nó tròn mắt.

Với mái tóc dài quá eo cùng bộ trường bào trắng đang mặc, nếu không phải đã quá quen thuộc thì có lẽ chính Gabriel cũng sẽ chẳng nhận ra cha mình. Mới tới có một ngày mà có vẻ ông đã hoàn toàn hòa nhập với nơi này, sự phù hợp của ông làm El càng thấy chướng mắt hơn, nhất là khi bên cạnh ông còn có một người giống mẹ nó như đúc, hai người sóng bước thật đồng điệu.

- Quê Chi, thầy đi đâu?

Hữu thần nắm lấy bàn tay Esme để níu ông lại.

- Thầy muốn đi gặp nó ư? Không được đâu, bây giờ thầy không gặp được nó đâu...

- Vì anh ta đang bị tra tấn hỏi cung sắp chết rồi!

Chưa để Esme có cơ hội trả lời, Gabriel đã chen vào. Có vẻ bây giờ hai người kia mới để ý tới sự có mặt của nó.

- Con nói gì?

Esme hốt hoảng hỏi lại, có lẽ vì quá bất ngờ nên ông cũng quên mất phải giả bộ như Gabriel chỉ là cháu mình. Ông vội vã bước tới.

- Nguyên rủa Thất thần và mưu sát Nhật Đế.

Gabriel đứng đưng nói.

- Chưa bị giết đã là may lắm rồi!

Bất ngờ là ngoại trừ Esme đang hoảng hốt thì Hữu thần có vẻ còn đứng đưng hơn, bề chẳng buồn quan tâm tới những gì Gabriel vừa nói, cứ như thể người trong lòng nó không phải con trai ruột của bà. Hoặc chỉ còn một cách giải thích khác, bà đã biết trước chuyện này sẽ xảy ra!

- Thầy không thể gặp nó bây giờ được!

Hữu thần khẳng định.

- Ngay cả em cũng không thể!

- Em vẫn không định nói cho ta biết chuyện gì đang xảy ra sao?

Esme cau mày, thái độ của Như Dương với con trai của hai người làm ông khó mà chấp nhận được. Bỏ mặc con mình trong tình cảnh nguy hiểm và chỉ vui mừng, hạnh phúc ôn lại những kỷ niệm đã qua, Như Dương của hiện tại và người phụ nữ ông yêu trong quá khứ tại sao lại khác nhau như thế. Ông còn nhớ như in ngày ấy, khi biết tin mình mang thai, Như Dương đã hạnh phúc thế nào, đã yêu thương vô về những đứa con còn chưa ra đời của ông ra sao. Vậy thì giờ, tình yêu khi ấy của bà giờ đâu mất rồi? Chẳng lẽ chính vì sự ra đi của ông mà bà lại thay đổi tới vậy?

- Em không lo cho nó á? – Dịu giọng xuống ông hỏi. – Nó là con của chúng ta mà?

- Thầy hãy tránh xa nó ra.

Như Dương vẫn một mực cương quyết.

- Hãy tin em, nó quá nguy hiểm! Thầy phải xa nó ra. Có như thế thầy mới được an toàn!

- Em lại nói cái gì vậy?

- Thầy nghĩ nó vô tội thật đấy à?

Như Dương nói thẳng.

- Máu trên tay nó rửa đi không sạch! Nó có tội, thậm chí là rất nhiều tội! Vậy nên, giờ nó chỉ đang trả giá cho những gì mà nó gây ra thôi! Em chỉ không muốn thầy bị tổn thương vì nó! Em đã từng mất đi thầy một lần, thầy nghĩ em có thể chịu đựng điều ấy thêm một lần nữa sao!

- Như Dương...

Nhìn cảnh cha mình ôm lấy Hữu thần, Gabriel biết ông đã thua rồi. Quá khứ tội lỗi từng làm bỏ mặc Hữu thần đã để lại trong ông một bóng ma lớn khiến ông không dám đi ngược lại ý bà dù cho đó có là vì đứa con của hai người. Nó cũng không quá mong chờ, cha nó trước giờ chưa từng là một người mạnh mẽ hay quyết đoán, dịu dàng và sống theo cảm tính, đó mới chính xác là con người thật của ông.

- Tôi thì chỉ đề hỏi Hữu thần nương nương, tôi có thể tôi coi bệnh cho Thất thần được không? Tôi nghe nói, họ trùng phách loi nguyên. Về cả y thuật và bùa chú tôi đều có nghiên cứu, tôi cảm thấy mình nên giúp đỡ Đồng cung.

Thực tiếp bỏ qua cha mình, nó nói với Hữu thần. Chẳng cần suy nghĩ lâu, Hữu thần đã gật đầu, bà đưa cho nó một tấm Hữu thần lệnh. Có vẻ ngoại trừ cha nó bà sẽ chẳng quan tâm tới điều gì.

- Cảm ơn nương nương.

Gabriel nói rồi nhanh chóng chào tạm biệt. Nếu có thể nó chẳng muốn nhìn thấy cha mình và Hữu thần tay trong tay thêm một phút nào nữa. Trèo lên lưng Liêu, El tức tốc bay đi. Đứng sau lưng nó, Hữu thần chăm chú dõi theo bằng ánh mắt rất lạ lùng.

Qua chuyện phá hủy Trảm hóa mai và gây ra trận pháp chuyển nghịch, Gabriel đã tin đủ kẻ kia có đang diễn màn kịch gì thì hẳn vẫn một lòng muốn bảo vệ Đồng cung. Bởi lẽ bất cứ ai dù tinh táo đều có thể nhận ra, đầu bễ ngoài nhìn như Đồng cung đang gặp rối loạn thì những nhân vật chủ chốt cheo chống nơi này vẫn an toàn, lĩnh chiến vẫn bình an, Đồng cung hoàn toàn đủ sức mạnh phòng vệ trước mọi thế lực đối đầu nhắm nhe. Vậy nên khi nghe tin Thất thần bị nguyên rủa và Nhật Đế bị ám hại nó đã hơi nghi ngờ, nếu có ý làm hại bọn họ, dù chỉ là diễn kịch, sẽ đơn giản và hợp lý hơn rất nhiều nếu lấy cớ họ bị trận pháp chuyển nghịch làm thương tổn, thay vì bịa ra một lời nguyên phiền phức nào đó. Nó vẫn chưa biết Thất thần có thực sự bị nguyên rủa hay không, nếu không thì nó thật tò mò hẳn đang muốn diễn gì? Còn nếu có, chuyện sẽ càng đáng ngại hơn, việc hạ loi nguyên tới những vị thần cấp cao như Thất thần không hề dễ, nó cũng không tin là hẳn xuống tay, nhưng nếu không phải hẳn thì ai đã gây ra chuyện này?

Để chứng thực được nó đã đích thân tới từng cung điện một, cung đầu tiên gần nó nhất là cung của Địa thần Nhục Ngôn. Tòa cung này chỉ cách Hữu thần cung một đoạn rất ngắn, khi Gabriel tới nơi thì nơi này đã nhộn nhịp người. Hỏi ra mới biết, những người tới đây đều từ Thái Y phủ. Khi nó vừa giới thiệu mình là người của gia tộc Ivient đã lập tức được mời vào mà chẳng cần đưa ra Hữu thần lệnh. Địa thần đang nằm nghỉ ngơi, căn phòng y nghi vẫn còn vương lại một mùi thuốc rất nồng mà chỉ cần ngửi qua Gabriel cũng biết, y đã dùng không ít linh đan thảo dược rồi.

- Mau coi bệnh cho ta.

Nhục Ngôn nói. Tuy giọng y rất ôn hoà nhưng lại chẳng thể che giấu được nỗi âu lo.

- Sao rồi? Bệnh tình ta thế nào? Có nguy hiểm lắm không?

Rời bàn tay mình khỏi cổ tay y, Gabriel rút cây đuũa phép trong người mình ra, vẽ vào không trung một trận pháp bằng lửa và không ngừng rao vao đó những bùa chú nối tiếp nhau. Ngồi cạnh nó, Nhục Ngôn lo lắng nhìn theo.

- Sao rồi?

Y sốt ruột hỏi lại lần nữa khi nó vừa dập ngọn lửa đi.

- Địa thần, ngài trông nguyên rồi!

Quả là ngoài dự đoán của nó khi Thất thần thực sự bị nguyên rủa, thậm chí còn là một lời nguyên ác độc.

- Sinh mệnh của ngài giờ đây đã gần liền với sinh mệnh của một người khác, một trong hai người nhất định phải chết thì kẻ kia mới tồn tại..

Lời nguyên này được gọi dưới cái tên, "Nguyên cực mệnh". Kẻ nguyên rủareo xuống loi nguyên lấy mạng người khác và đánh cược bằng chính sinh mạng của mình..

- Tôi có thể hỏi ngài, ngài có biết, ai đã hạ loi nguyên này không?

Địa thần không buồn trả lời câu hỏi của nó, điều y lo lắng là một việc khác.

- Cậu có cách gì hóa giải loi nguyên không?

- Tôi chỉ có thể kê đơn để giúp ngài thêm khỏe mạnh và tránh tối đa tác động của loi nguyên. Còn việc giải nguyên, thứ lỗi cho tôi..

Địa thần thất vọng buông thông tay xuống, trong chốc lát bản thân, nó nghe y lâm bầm.

- Chẳng nhẽ chỉ có cách ấy?

- Địa thần?

- Cảm ơn cậu đã tới giúp ta.

Nhanh chóng lấy lại tinh thần, Nhục Ngôn mỉm cười với nó, gương mặt y vô cùng ôn hòa, hết như thể người lo lắng vừa rồi không phải y.

- Để ta tiễn cậu.

- Ngài sẽ không sao đâu. Tôi chắc đấy.

Ra tới cửa, Gabriel mới quay đầu nói với Nhục Ngôn một câu như vậy. Nhục Ngôn có vẻ hơi ngạc nhiên, y không nghĩ nó dám khẳng định như thế. Chẳng biết nghĩ đến gì, nụ cười trên môi y dần tắt đi. Y tạm biệt nó với một tiếng thở dài.

Đương nhiên là nó dám khẳng định, bởi lẽ 2575 năm sau nó gặp, y vẫn khỏe re cơ mà. Gabriel thăm ngửi. Biểu hiện của Nhục Ngôn nó đã quan sát rất kỹ và cũng có được những suy đoán nhất định, nhưng để càng chắc chắn hơn, nó tiếp tục đi chuyển tới cung điện thứ hai, đó là tòa cung của Hóa thần Phục Minh.

Sao với Địa cung. Hóa cung có vẻ yên ắng hơn rất nhiều. Lần này nó cũng không dễ dàng được mời vào như trước, ngay cả khi nó đã giới thiệu mình là người của gia tộc Ivient, thậm chí còn đưa ra cả Hữu thần lệnh, Hóa thần vẫn từ chối gặp mặt. Tới tận khi nghe danh nó là thần thông thái Iris, hẳn mới cho người mời nó vào. Không ngờ tới khi gặp mặt, ngoài Hóa thần vẫn còn một người khác đang đợi nó, kẻ mang gương mặt có bảy phần giống Hóa thần, là anh song sinh cùng trứng của gã – Lối thần Tế Mộng. Và câu đầu tiên hẳn hỏi khi gặp nó là.

- Huỳnh ây nhờ ngài tới đây à?

Huỳnh ây trong lòng hẳn chắc chẳng ai khác ngoài ông anh họ của nó ra. Lối thần nghĩ thế cũng chẳng có gì lạ, dù sao trong quá khứ, Iris và chủ nhân mảnh ghép trí tuệ đã luôn là bạn tâm giao. Nó không thừa nhận cũng chẳng thừa nhận, mặc kệ bọn hắn nghĩ thế nào thì nghĩ.

- Lại muốn gì nữa chứ!

Phục Minh bực bội vò tung mái đầu xù như lông nhím của mình. Gã nói giọng vô cùng bất mãn.

- Tên ây coi chúng ta là để à? Muốn xoay thế nào thì xoay? Nguyên cũng hạ rồi giờ muốn gì nữa? Còn cả ngài nữa! – Gã câu bản quay sang Gabriel. – Đến đây làm gì? Cẩn thận cũng bị tên ây lừa đấy!

- Phục Minh!

Tế Mộng cau mày, trong mắt hẳn, đệ đệ của hắn cái gì cũng tốt trừ tính cách thẳng như ruột ngựa. Hắn chấp tay bởi lỗi với Gabriel.

- Đệ đệ nóng nổi, mong ngài đừng chấp. Ngài tới đây hẳn là Như huỳnh đã có lời nhờ. Có phải huỳnh ây có cao kiến gì khác, quyết định thay đổi rồi không?

- Cao kiến cái con khỉ! – Phục Minh cười lạnh. – Có phải tên đó hết điên, bắt đầu biết tiếc mạng rồi không mới đúng!

- Mọi chuyện xử trí thế nào, hãy để tôi xem thử đã.

Gabriel coi như không nghe thấy mấy lời giận dữ của Phục Minh, Tế Mộng vội vã nạt gã im miệng rồi lập tức nhờ nó coi qua tình trạng cho gã.

- Thế nào rồi?

Dù người được coi bệnh không phải là Tế Mộng nhưng hẳn còn lo lắng và sốt sắng hơn cả bản thân hẳn hắn. El thì vẫn lẳng lặng.

- Tôi sẽ xem qua cho cả ngài nữa.

Lần này thì tới Phục Minh chú ý, gã không nói gì, nhưng ánh mắt gã đã bắt đúng tất cả. Gã liên tục liếc qua nhìn lại giữa Tế Mộng và Gabriel, thấy Gabriel hỏi lâu chẳng đáp gì, cuối cùng không nhịn được, gã cất tiếng hỏi.

- Thế nào rồi?

Một câu y hệt như Tế Mộng, không hổ danh song sinh cùng trứng. Gabriel thu tay lại.

- Hai ngài không sao đâu. Sẽ ổn cả thôi.

Vì tương lai, các ngài còn sống dai dẳng. El ung dung nghĩ. Vừa nghe nó phán thế, hai người họ nhất loạt thở phào, nhưng cũng chẳng được mấy giây, vẻ lo lắng lại hiện lên gương mặt họ.

- Nếu nói vậy... Như huynh cũng sẽ không sao chứ?

- Thủy thần?

El làm bộ không biết gì.

- Y sẽ sao cơ?

- Không phải người cùng chịu nguyên với chúng tôi là huynh ấy à?

Tề Mộng vô cùng ngạc nhiên hỏi lại. El còn giả bộ ngạc nhiên hơn.

- Thủy thần ư?

- Không phải tên đó lại lừa chúng ta ấy chứ!

Phục Minh gặn dừ găm lên. El xua xua tay.

- Tôi chỉ ngạc nhiên sao các ngài biết là y thôi mà? Rõ ràng lời nguyên này đâu chỉ đích danh ai?

Đây là một điều lạ lùng, tuy tư liệu viết về lời nguyên này rất ít nhưng có những điều cơ bản Gabriel vẫn biết. Lời nguyên này sẽ khắc lên trên kẻ bị nguyên một ấn chủ nguyên rửa ghi rõ danh tính kẻ đó cùng người đã ra tay hạ chú. Đáng tiếc, trên người cả Địa thần, Hỏa thần và Lôi thần đều không tra ra được người cùng cực mệnh với họ là ai.

- Ngài chưa nghe tên đó nói à?

Phục Minh hừ lạnh. Gã nói về chăm chọc.

- Thủy thần định định đại danh thừa nhận chính ngài ta đã hạ bùa, đem sinh mệnh chúng tôi ra mà đùa giỡn, chỉ vì không muốn chúng tôi can dự vào sự nghiệp cứu thế vĩ đại của ngài ấy. Ha ha. Nào ai có dám...

- Đủ rồi.

Tề Mộng buộc phải lên tiếng nạt thêm lần nữa. Nhưng chẳng cần lần nạt, Hỏa thần cũng đã nói hết được những ám ức trong lòng gã ra, gã phẩy tay áo quăng lại một câu "Mặc kệ." rồi xoay người bỏ đi. Tề Mộng quay qua cười bồi lồi với Gabriel, hẳn thay Hỏa thần tiễn Gabriel ra tận cổng, vừa đi hẳn vừa nói.

- Để đề tôi lỗ nặng, mong ngài đừng chấp. Nó vẫn chưa thể chấp nhận sự thật rằng Như huynh đã hạ nguyên với chúng tôi. Nhưng tôi chắc chắn nó cũng hiểu, huynh ấy sẽ không bao giờ làm hại chúng tôi. Chẳng phải huynh ấy đã mời ngài tôi vì lo lắng cho chúng tôi hay sao...

- Ha ha...

- Tuy huynh đề tôi chưa thể hiểu Như huynh muốn làm gì nhưng tôi đã nghĩ kỹ rồi, chúng tôi sẽ ủng hộ huynh ấy. Mong ngài hãy chuyển lời, bảy ngày này, chúng tôi tuyệt đối không rời khỏi cung, cũng không can dự vào bất cứ chuyện gì. Không phải chúng tôi không quan tâm đến huynh ấy mà là chúng tôi tin huynh ấy. Hy vọng, huynh ấy đừng bao giờ phụ lòng chúng tôi!

Ôm theo lời nhắn gửi của Lôi thần, Gabriel cùng Liễu bay tới toà cung tiếp theo. Nhưng lần này còn chưa tới cổng cung, giữa đường nó đã bị một giọng nói gọi giật lại.

- Cậu chủ! Cậu chủ!

Chẳng ai khác đó chính là cô Hồ đã mất hút từ tối hôm trước của nó. Vừa thấy nó, Zaza vội vã bay tới gần.

- Sao cậu lại ở đây? Em đang định quay về tìm cậu.

- Ta mới nên hỏi chứ. Em đi đâu từ tối qua tới giờ?

- Em tìm thấy Mộc thần, nhưng thức ấy bị ngắt nên em phải đưa thức ấy về Mộc cung. Thức ấy bị trùng lời nguyên, là Nguyên cực mệnh, cậu biết không? Rõ ràng lời nguyên ấy không hề viết tên người cùng cực mệnh thế mà mọi người đang đồn ầm lên, đó là do cha em đã làm. Thật là quả vô lý!

Zaza nói về vô cùng ám ức. Trong lúc vô thức hồ ta đã hoá về hình dạng mèo con rồi chui tọt vào lòng Gabriel mong tìm được sự an ủi.

- Họ còn bôi dầu ra được một mớ giấy lộn rồi nói rằng đó là mật thư của Ma giới và cha em, nói chính Ma giới đã hạ lệnh cho cha em gây ra Lôi nguyên cực mệnh, chỉ vì thấy con dấu của Thủy thần cuối thư. Cậu xem có phải lũ người này bị điên hết rồi không? Nếu thực sự do cha em làm, chẳng nhẽ gửi mật thư còn phải đóng dấu Thủy thần? Chẳng nhẽ muốn hạ nguyên lại chọn đúng lời nguyên cực mệnh? Có còn chút logic nào không!

- Thứ cho ta nói thẳng, ta không nghĩ có bất kỳ logic nào hợp với não cha em đâu.

Gabriel lăm bằm.

- Vậy giờ Mộc thần đâu?

- Vừa tỉnh lại thức ấy đã lao tới ngục giam rồi, em cũng đang tính tới đó!

- Thôi khỏi.

Gabriel lập tức can ngay. Trong đầu nó thoáng chốc tua lại tiếng thét thảm thiết nó đã nghe được khi đứng trước cửa ngục, trời mới biết tình trạng của tên đó bây giờ thế nào, nếu để Zaza nhìn thấy có lẽ hồ ta sẽ khóc tới lút nhà mất.

- Em cùng ta tới một nơi khác.

- Cậu chủ muốn đi đâu?

- Chẳng phải mọi người đang xôn xao việc mật thư có con dấu của Thủy thần hay sao? Không bằng giờ chúng ta tới gặp Thủy thần.

- Cha em á?

- Không. — Gabriel bật cười. — Ta bảo Thủy thần cơ mà.

Thủy cung được xây dựng không xa Mộc cung, so với Thủy Tinh cung của Thủy thần đương nhiệm, toà cung này còn trang trọng hơn mấy phần. Khi Gabriel và Zaza tới được đây, nơi này cũng đang tấp nập chẳng kém gì Địa cung, thứ khác duy nhất, là những người tới thăm Nhục Thủy không phải người của Thái Y viện mà lại là thần quan của Hình bộ.

- Chúc Lạc đại ca! Thanh Di tỷ tỷ!

Vừa tới cổng cung, Zaza đã lập tức nhảy xuống, con bé hoá về hình dạng thiếu nữ rồi chạy tới. Nghe tiếng Zaza gọi, cặp nam nữ đang đối thoại trước cổng cung lập tức quay ra.

- Zaza.

Chước Lạc là thần quan trẻ tuổi nhất của Hình bộ, còn Thanh Di là tiểu thần nữ chường quân Thủy cung, hai người này với Zaza đều vô cùng quen thuộc, bởi lẽ họ đều là những người thân thiết với Như Hà và coi y như người đỡ đầu ở Đông cung. Bình thường bà người sẽ rất vui vẻ khi tình cờ gặp nhau, nhưng giờ, trong hoàn cảnh này, chẳng ai nỡ nói một nụ cười.

- Vị này là?

Nhìn thấy Gabriel bước tới, Chước Lạc hỏi. Gabriel mỉm cười.

- Tôi là thần thông thái Iris của Tây viện.

- Chào ngài.

Nghe nó giới thiệu, Chước Lạc lập tức cúi đầu. Đứng đối diện hẳn, Thanh Di cũng nhẹ nhàng thi lễ.

- Ngài Iris, chắc ngài tới đây cũng vì chuyện mật thư có đóng dấu của Thủy thần.

Con đầu của Thủy thần là thứ không phải ai cũng được chạm tới, cả Đông cung chỉ có hai người sử dụng nó, một là Thủy thần đương nhiệm, kẻ đang bị giam ở lao ngục và hai là Nhục Thủy thần quan. Nghe nàng nói thế, Gabriel gật đầu.

- Tiếc rằng có lẽ ngài tới đây vô ích rồi. Nhục Thủy thần quan hôm qua từ ngục giam trở về đã sốt cao hôn mê, tới giờ vẫn chưa tỉnh lại.

- Tỷ đã mời thái y chưa?

- Đã mời. – Thanh Di gật đầu. – Kết quả, họ nói..

- Không cần.

Chưa để Thanh Di nói xong, Gabriel đã ngắt lời nàng. Nó mỉm cười với nàng.

- Ngoài là thần Iris, tôi còn là người của tộc Ivient. Đi, để tôi coi bệnh cho ngài ấy.

Thanh Di ngạc nhiên nhìn nó, chỉ thoáng chốc sau nàng vội vã dẫn đường. Thủy cung tuy nhìn ngoài có vẻ tráng lệ nhưng cấu trúc bên trong lại khá đơn giản, khó lòng so sánh với các tòa cung khác. Chẳng mấy chốc, phòng nghỉ của Nhục Thủy đã ở ngay trước mặt, Thanh Di tiến tới mở cửa ra, một mùi thuốc nồng đậm lập tức xộc đến khiến chân mày Gabriel cũng phải chau lại. Nó nhớ rõ rằng trong lần gặp mặt ở 2575 năm sau, Thủy thần Nhục Thủy là một người vô cùng khỏe mạnh, thế vì có gì nói vậy lại có vẻ đang chứa một con ma ốm như thế? Mùi thuốc ám vào căn phòng này chẳng phải ngày một ngày hai, chẳng nhẽ thân thể Nhục Thủy có gì không ổn?

Nằm trong phòng, Nhục Thủy thêm thiếp hôn mê, gương mặt cậu xanh xao, hai hốc mắt thâm đen, đôi môi khô vấy, một bộ dạng chẳng chút sức sống. Cậu rất gầy, đôi tay lộ ra khối gấu áo lộ rõ từng khớp xương khúc khuỷu, làn da nhợt nhạt mòng tang, mạch đập vô cùng yếu ớt.

- Ngài ấy có vẻ không khỏe lắm nhỉ?

Vừa bắt mạch cho Nhục Thủy, Gabriel vừa hỏi Thanh Di, nàng là người chăm sóc cho Nhục Thủy nên tình trạng của cậu nàng rõ nhất.

- Ngài ấy vốn ốm yếu, giờ còn trúng nguyên..

Thanh Di buồn rầu đáp lại. So với những lời đồn đại bên ngoài về Thất thần, có vẻ chỉ mình Nhục Thủy là xứng với những miêu tả kiểu nguy kịch như sẵn sàng trút hơi thở cuối cùng bất cứ lúc nào, tiếc là cũng chỉ có cậu không thuộc Thất thần. Gabriel rút đầu tiếp ra, nó khua một vòng trong không trung để về ra vòng tròn lửa hết như đã làm ở Địa cung và Hỏa cung, giấy lát, thùng bê ồ lên một tiếng nhỏ nhỏ.

- Có chuyện gì vậy?

Chước Lạc hỏi lại. Hần vẫn chú ý nhất cử nhất động của người tự xưng là thần thông thái Iris này. Đáp lại hẳn, Gabriel chỉ cười.

- Từ sáng tới giờ mới gặp được một lời nguyên đúng quy cách..

Thanh Di và Chước Lạc ngó nhau, chẳng hiểu "đúng quy cách" trong lời nó nói là gì. Gabriel lại chẳng giải thích. Nó đứng dậy toan rời đi. Thấy thế, Thanh Di vội ngăn nó lại.

- Thần Iris, bệnh tình của Nhục Thủy thần quan thế nào rồi?

- Ô, mọi người không cần lo lắng cho ngài ấy đâu.

Vì đã lặt được miếng ghép cuối cùng về câu hỏi trong lòng nó nên Gabriel cũng rất vui về trả lời.

- Tôi chắc là ngài ấy sẽ không tỉnh lại ngay nhưng chẳng có gì đáng ngại hết. Khi nào ngài ấy tỉnh lại, cô sẽ vui mừng đấy, tiểu thư. Vì ngài ấy sắp hoàn toàn khỏe mạnh rồi!

Bỏ lại một câu như vậy, Gabriel rời khỏi Thủy cung. Sau chân nó, Zaza lẳng lặng chạy theo.

- Cậu chủ, cậu chủ!

Hoá lại hình mèo, con bé nhảy phốc lên vai Gabriel.

- Vừa rồi cậu nói gì thế? Sao em chẳng hiểu gì cả?

- Em không cần hiểu đâu.

Gabriel bật cười.

- Cậu chủ, có gì mà cậu vui thế?

- Nào có? Ta vui à?

Gabriel sờ sờ lên mặt mình, đúng là khỏe môi nó đang kéo lên thật.

- Ta chỉ là hơi tò mò...

Thằng bé nhỏ giọng lẩm bẩm

- Dạ?

- Ăn ở thế nào để huynh đệ mình đầm sau lưng vậy?

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 27: Phán quyết đầu tiên (Phần 2)

Như Hà bị một luồng nước lạnh hắt cho tỉnh lại, câu đầu tiên y nói khi vừa mở mắt ra là:

- Diên Họa, cậu chơi ác!

Một câu nói này gần như đã chiếm hết phần khí lực còn lại trong người y khiến phút chốc trước mắt y tối sầm lại. Cả người y không có phần nào là không đau đớn, cánh tay bị gãy tới ba lần dường như đã tê liệt tới không còn cảm giác, đầu lười y vẫn còn mang máng cảm thấy mùi máu tanh ngọt đầu dây. Cả quá trình hạ mình từ cọc gỗ xuống đất và thay bộ trang phục rách tươm đầm máu trên người ra, y đều để mặc Diên Họa tự hành động. Cậu im lặng, y cũng im lặng. Ký thực đầu có gì xấu hổ lắm, y tự an ủi mình, đây đâu phải lần đầu tiên.

Nhưng tới khi đã yên vị ngồi trên mặt đất, mặt đã được lau, tóc đã được buộc và trang phục cũng đã được thay xong xuôi mà Diên Họa vẫn giữ im lặng thì y mới thấy hình như không ổn cho lắm. Y cố gắng tách hai mí mắt mệt mỏi của mình ra, thật đáng ghét khi đôi mắt cao của y lại bé như thế, chỉ giây lát không để ý thôi là nó sẵn sàng đóng ngay lại rồi. Trí kỷ của y vẫn đang ngăn người nhìn mấy song cửa, gương mặt của cậu đẹp như một bức tranh.

- Họa. – Y nhỏ giọng, đầu óc cũng không được tỉnh cho lắm – Cậu nói gì đi.

Mất một hồi lâu để chuyển ánh nhìn từ song cửa lên trên người y, y vốn nghĩ cậu sẽ hỏi gì đó, sẽ trách móc gì đó, sẽ mắng chửi y gì đó. Nhưng không, hóa ra y vẫn chưa hiểu cậu hoàn toàn, bởi câu cậu nói với y lại là:

- Có đói không?

- Há?

Y kinh ngạc. Phút chốc y bật cười.

- Có. Cậu mang gì cho tôi ăn à?

- Không mang. Quên rồi.

Diên Họa hờ hững đáp, cuối cùng thì thần trí có vẻ cũng đã quay về với cậu.

- Hôm sau sẽ nhớ.
- Ừm.
- Cũng cho huynh!
- Cậu đùa đấy à?

Lần này thì y cười thật, cười đến rung mấy cái xương sườn, con đau nhói lên làm y méo cả mặt. Diên Họa nhìn y rồi làm bầm.

- Xấu quá.
- Ha ha.

Không khí lại chìm vào im lặng. Sự im lặng ấy thật khó chịu. Trước kia mỗi lần như thế, Hà đều cố gắng tìm một chủ đề nào để xóa tan nó đi. Thế mà giờ đây, bao câu bóng lon đã lên đến miệng, y đều không thể nói ra.

- Xin lỗi cậu...

Nước mắt vô thức rơi khỏi đôi mắt trong như ngọc của Diên Họa, rớt xuống tay Như Hà, một giọt, hai giọt rồi ba giọt, Họa cũng chẳng buồn lau nó đi.

- Một lần... - Cậu nói khẽ. – Chỉ một lần.

Họa chưa từng khóc. Ít nhất là trước mặt y, ba ngàn năm rồi y chưa từng thấy cậu rơi lệ. Cuối cùng chính y lại làm cậu phải khóc. Gợi nỗi niềm ấy nảy của mình trong một tiếng thở dài, y cố vờn tay với lấy cây sáo trúc đang lún lóc ở một góc phòng. Đầu cây sáo buộc theo một dải lụa đỏ thắm, chính là sợi tơ hồng năm ấy Phù Du đã tặng y.

Y đưa cây sáo lên môi, tiếng sáo vẫn vương da diết mà u hoài. Cậu thần thờ nhào theo ngón tay y vuốt trên thân sáo, ba ngàn năm y không hề thổi sáo, cậu đã đợi một ngày được nghe thấy tiếng sáo của y. Không ngờ, ngày ấy lại đến như thế này.

Ông tay áo của y trượt xuống để lộ cổ tay trái vẫn cuộn kín băng, dải băng trắng ban đầu giờ khô hong máu đỏ, đó là vết thương y giữ cho riêng mình.

Đó là bí mật cậu chi được biết vào phút chót.

Bờ mả cậu nhắm lại chặn đứng dòng nước mắt đang rơi.

Muộn rồi!

Diên Họa rất ghét màu trắng, cậu ghét mùa đông, ghét sự lạnh lẽo, ghét những bông tuyết giá băng sẵn sàng đông cứng mình vườn cùng những cái cây cậu yêu.

Mỗi dịp đông đến, việc duy nhất khiến cậu đủ hứng thú bỏ ra khỏi ô chăn ấm áp là chén trà thơm mùi hoa được Như Hà ủ kỹ ở Thủy Tinh cung. Cậu sẽ mang theo một ít mặt ong cùng vài chiếc bánh nướng, gói trong tay áo rồi đi qua đó tìm y. Cậu và y có thể ngồi cả ngày dài dưới hàng hiên, phiếm với nhau vài câu chuyện chẳng mấy quan trọng, nhìn những bông tuyết lơ lửng rơi. Đó là khoảng thời gian cậu cảm thấy dường như có thể độc chiếm y cho riêng mình, cũng là chút hạnh phúc ít ỏi cậu trộm giấu. Dù cho phần đa thời gian bên cậu y đều ngắn ngủi, dù cho đôi khi người y nhìn chẳng phải là cậu, cậu vẫn thấy thỏa mãn. Một sự thỏa mãn thật dễ dàng.

Cậu biết, y coi cậu như tri kỷ, có những điều sâu kín cả đời y chỉ tâm sự với mình cậu, cậu đã từng cho rằng trên thế gian này, không ai hiểu y hơn mình. Kể cả Phù Du, người mà y yêu nhất. Con bé đã gặp y khi y hoàn toàn tuyệt vọng, nó là ánh sáng trong mắt y, là người y sẵn sàng đánh cả cuộc đời để bảo vệ. Nhưng nó đã bỏ y mà đi. Mãi không quay về!

Như Hà vẫn đợi nó, một năm, hai năm, ba năm... Dần dà, số năm ấy được tính theo hàng chục, hàng trăm và rồi cậu cũng chẳng nhớ chính xác y đã đợi nó bao lâu nữa. Y vẫn thế, quanh quẩn chốn Đông cung, là một hiền thần tài đức của Nhật Đế, là đáng lang quân chung tình trong giấc mộng của nhiều thiếu nữ, và là anh hùng trong câu chuyện của mọi người. Cậu cũng vẫn thế, ở bên y, bầu bạn với y, ba hôm đem một chậu hoa, đêm hôm đem cần câu cá, cậu đã từng cảm thấy dù có thiếu đi Phù Du cậu vẫn có thể giúp cho cuộc sống của y không đơn điệu, cậu vẫn có thể giúp y sống đúng nghĩa như một con người. Nhưng hóa ra đó chỉ là chút tự mãn cậu vẽ cho riêng mình, sự trống rỗng trong y vẫn ngày một lớn hơn, cho tới khi cậu nhận ra y đã hoàn toàn vỡ vụn.

Một sớm đầu đông buổi giá, cậu tìm thấy y giữa khoảng sân nhỏ sâu trong Thủy Tinh cung, y thần thờ ngồi đó, tựa người vào gốc đào khẳng khiu trụi lá, dùng máu mình vẽ lên trên nền tuyết trắng tinh một thảm hoa đỏ rực. Cổ tay trái của y rách toạc, da thịt chẳng che những vết rách sâu hoắm. Không ai biết y đã rách bao nhiêu nhất, cũng không ai biết trong cơn tuyệt vọng y đã cắn nát cổ tay mình như thế nào, cậu chỉ biết, y thực sự muốn chết. Máu lạnh, tuyết lạnh, trái tim cậu cũng lạnh lẽo, cậu gào lên với y, hỏi y tại sao lại tự sát, hỏi y chẳng phải mới vừa hôm qua y vẫn cười nói vui vẻ như vậy, hỏi y tại sao y muốn ra đi. Nhưng y không đáp, y dường như nghe mà không hiểu. Trong giây phút hoảng sợ tột độ, linh cảm của cậu mách bảo rằng nếu cậu không giữ y lại cậu sẽ mất y mãi mãi. Và khi ấy, cái tên cậu vốn không muốn nhắc tới trong bao nhiêu năm qua một lần nữa lại được thốt ra, Diên Họa nói:

- Phù Du chết là do huynh, chính huynh đã hại chết con bé. Huynh nghĩ mình có thể trốn chạy như vậy sao?

Nước mắt cháy ra từ dưới mắt nhếch cao, y lặng lẽ nhắm đôi mắt lại. Ngày hôm ấy, Diên Họa đã thành công, cậu cho rằng mình sẽ không hối hận, chỉ cần bảo vệ được y, cậu sẵn sàng dùng bất cứ phương cách tàn nhẫn nào.

Chỉ là cậu không biết...

Cậu đã sai!

Ngay từ đầu.

(<https://m.facebook.com/95ivient/>)

Khi Gabriel tới được căn phòng sâu nhất trong ngục giam, nó cũng không bắt gặp khi Như Hà đang đợi nó, y chào nó bằng một cái vẫy tay nhiệt tình.

- Em trai!

Đôi mắt cáo của y cong cong với vẻ, gấp y vài lần, Gabriel đã luyện được công phu nghe như không thấy, nó tinh bơ hời lại y.

- Chưa chết à?

Nụ cười của y xụ xuống ngay lập tức, y tỏ vẻ khá đau lòng trước sự thờ ơ của nó.

- Em trai, anh thực sự nghĩ em nên sửa lại tính tình, lỗ mạng như vậy chẳng tốt tí nào.
- "Anh"?

Gabriel cau mày, nó dường như đang nhớ lại một ký ức không mấy vui vẻ gì lắm. Như Hà thì hớn hờ như thể mèo vớ được cá.

- Ừ ừ. – Y gật đầu liên tục. – Đêm qua đó, chẳng phải em đã gọi anh là anh còn gì. – Y nhắc tới việc Gabriel buộc phải thốt ra chữ "anh" để bước vào vườn trúc trong Thủy Tinh cung mà chẳng ngại ngần gì, nếu y có đuôi, hẳn cái đuôi ấy phải nhếch lên tận trời mà vậy. – Nghe ngọt ngào lắm...

- Cảm ơn!

Nó lừ mắt, y cũng thức thời ngậm miệng nhưng đôi mắt y thì vẫn lấp ló chớp chớp không ngừng. Mặc kệ sự trông mong của y, Gabriel vẫn xem như không thấy. Nó hỏi thẳng.

- Fleur đâu?
- Hừm?

Vừa nghe tới tên nàng, nét mặt y cũng chuyển khác. Y trả lời bằng quơ.

- Chẳng phải em vừa gặp nàng sao? Ở Thủy Tinh cung ấy?
- Già bộ ngu thì vui lắm à? – Gabriel châm chọc. – Anh cũng sắp chết rồi, thành thật một chút đi, coi như tích đức.
- Anh thì nghĩ em bớt độc miệng chút đi cũng coi như tích đức đấy.
- Thời gian có hạn mà tôi cũng chẳng đủ kiên nhẫn đâu. Tôi hỏi lại, Fleur đâu?
- Hỏi một câu mà em đã biết cũng có gì vui lắm à?

Như Hà thắc mắc.

- Không có lý nào em lại đoán không ra?

- Anh thực sự giữ cô ấy trong Mộng cảnh?

Đôi mắt Gabriel nheo lại.

- Nếu Fleur gặp phải nguy hiểm gì...
- Không có.

Chưa để nó nói xong, Như Hà đã cắt ngang.

- Em nghĩ anh là ai?

Đến giờ này thì Gabriel tự tin là mình đã hiểu y được vài phần, nó đương nhiên biết y là ai, từ cổ chí kim chép lại vẫn ghi nhận Mộc thần quá cổ là bậc thầy thông thạo Tâm thuật nhất, là người có thể điều khiển tâm trí kẻ khác khéo léo, thành thực nhất. Và Mộc thần bị tráo danh ấy đâu ai khác ngoài y.

- Vì là anh nên tôi mới sợ.

Gabriel lăm bắm. Y rất giỏi, chắc chắn y sẽ không mắc sai lầm trong lĩnh vực sở trường của mình, nhưng đồng nghĩa với đó, sẽ rất khó để giải thoát ai đó khỏi thế giới Mộng cảnh mà y giăng ra.

- Em vẫn sợ anh sẽ cướp mất nàng?

Như Hà mỉm cười. Với người em hồ tử tương lai rồi xuống này không biết vì sao y lại có kiên nhẫn lạ thường.

- Nếu anh muốn thế anh đã chẳng mất công đợi tới ba ngàn năm. Nói đúng hơn là nếu anh có thể, anh đã không đợi lâu như thế...

Y cứ nói, cũng chẳng quan tâm người đối diện có hiểu hay không.

- Chẳng phải em bảo anh sắp chết à? Anh đợi lâu đến vậy chỉ để gặp nàng vài ngày. Như thế cũng không được sao?
- Đùng có tò về đáng thương.

Đã chẳng cảm thông được, trái lại Gabriel còn thấy buồn cười.

- Đợi nàng là anh chọn, chết hay không cũng là do anh chọn. Định diễn cho ai xem?

Như Hà từ chối cho ý kiến. Gabriel nói tiếp.

- Thật ra tôi sẽ không cần anh thả Fleur khỏi Mộng cảnh, chỉ cần anh chết đi Mộng cảnh sẽ tự vỡ. Vậy nên không bằng anh chết cho mau đi. Lại nói...

Nghe đến điều gì đó, Gabriel bật cười.

- Nếu tôi không nhầm, giờ anh đang gánh trên mình lời nguyện đổi mệnh với ít nhất năm người. Mà điều thú vị hơn là tận bốn trên năm người ấy vẫn mù quáng tin rằng ngay cả nguyên cuộc mệnh cũng chỉ là chuyện nhỏ với anh. Này, Thủy thần, anh thần thông quảng đại tới thế cơ à? Hay là... Họ vốn chẳng quan tâm gì tới anh?
- Họ là bạn của anh, anh hiểu họ.

Như Hà đáp đơn giản.

- Có lẽ chỉ là họ tin anh, như anh tin họ mà thôi.
- Hẳn là tin mà. Vì người duy nhất không tin chính là người đã hạ nguyên bốn kẻ còn lại. Tình bạn này cũng nằm trong suy tính của anh luôn hả?
- Em biết hết rồi còn hỏi anh làm gì?

Kể cả khi nghe Gabriel châm biếm, giọng Như Hà vẫn chẳng mấy đổi khác, hết như nhân vật trong lời Gabriel nói không phải là y.

Quả là một kẻ lạnh lùng!

Gabriel trầm nghĩ. Nó cũng không chắc nếu ở trong hoàn cảnh của y liệu nó có thể điềm tĩnh tới vậy.

Chuyện nó đoán ra cũng chẳng có gì lạ, Thất thần trúng nguyên cuộc mệnh, việc này không phải là bàn cãi gì nữa, điều kỳ lạ duy nhất là trên ấn ký nguyên rủa, họ tên kẻ cuộc mệnh với họ lại chỉ là một khoảng trống mờ mờ. Cái tên ấy đã bị xóa đi, hoặc để xóa dấu vết của kẻ phạm tội, hoặc để thay đổi lời nguyện cuộc mệnh này và cũng có thể là cả hai. Cho tới trước khi đến được Thủy cung và gặp Nhục Thủy thần quan, mọi nghi vấn của nó đều chỉ là giả thuyết, nhưng ngay khi coi bệnh cho Nhục Thủy, thấy mờ mờ trong lòng nó cũng đã sáng tỏ.

Với những người không có nghiên cứu chuyên sâu về nguyên rủa chắc chắn sẽ bị mắc lừa vì thứ được hạ trên người Nhục Thủy đã được nguyên trang cực kỳ giống với lời nguyện cuộc mệnh nhưng ẩn sâu trong đó, bản chất thực sự của thứ đó là lời nguyện thế mạng. Lời nguyện này vốn không thông dụng, cũng không phải vì người ta không dám hy sinh mạng mình cho một người quan trọng nào đó mà vì tiêu chuẩn để thực hiện được lời nguyện này vô cùng ngặt nghèo. Kẻ hạ nguyện phải mang trong mình dòng máu được bề trên ưu ái, tỷ dụ như hoàng tộc Vampire, những kẻ đường máu mình bằng máu kẻ khác mới có thể đủ điều kiện hạ nguyện. Và lời nguyện này cũng mang ý nghĩa đúng như tên, nếu một trong hai người làm nguy chú nguyện sẽ chuyển hiểm nguy ấy vào kẻ còn lại!

Đặt trong trường hợp này, giả sử người hạ nguyện cuộc mệnh là Như Hà, vậy lời nguyện thế mạng kia sẽ cứu y khỏi nguy cơ có thể chết nếu không chiến thắng trong ván bài cuộc mệnh. Nhưng ai hạ? Là một Nhục Thủy quyết hy sinh để bảo vệ y, hay một Như Hà dùng thủ đoạn dối lừa an toàn cho mình. Có lẽ đều không phải, bởi lẽ Nhục Thủy thần quan sinh ra từ một quả trứng phượng, không có khả năng sẽ mang trong mình dòng máu được bề trên ưu ái, và điều quan trọng hơn thế nữa, đó là 2575 năm sau Nhục Thủy vẫn còn khỏe mạnh, thậm chí còn trở thành Thủy thần và những người trúng nguyên cuộc mệnh cũng chẳng ai từ vong. Thế nên trường hợp này đương nhiên vô lý.

Vậy chỉ còn trường hợp thứ hai, người hạ nguyện cuộc mệnh chính là Nhục Thủy, còn kẻ hạ chú thế mạng là Như Hà. Trong sách sử ghi lại, Hữu thần nương nương là một đứa trẻ được Ngọc Đế dắt từ nơi nào đó về, hiện giờ cũng chỉ có Ngọc Đế đã về trời mới biết lai lịch của Hữu thần nương nương như thế nào. Với vốn hiểu biết của Gabriel giờ nó có thể tự tin khẳng định, chuyện gì cũng có thể xảy ra và tuyệt đối không nên tin ai cả, dẫu Hữu thần nương nương có mang trong mình dòng máu của tộc Vampire, dòng tộc bị xếp vào diện tà ác nó cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên. Khi đã xác nhận được người hạ nguyện là ai thì mọi chuyện cũng dần sáng tỏ.

- Địa thần Nhục Ngôn tham sống sợ chết, huynh đệ Lôi Hỏa lấy đối phương là mục tiêu quan tâm hàng đầu, Mộc thần Diên Hoa thì đã biết được điều gì đó... Anh quả là giỏi mang nhục điểm của người ta ra để uy hiếp họ không được can trở việc anh muốn làm.

Gabriel chậm rãi bảo.

- Dù cho việc ấy họ cũng hiểu là vô cùng nguy hiểm. Anh nghĩ họ tin anh thật hả? Là họ tự lừa mình dối người để voi đi mặc cảm tội lỗi trong lòng thôi. Vì họ đã bỏ mặc anh, anh không phải người quan trọng nhất với họ!
- Thì họ cũng đâu phải người quan trọng nhất với anh.

Như Hà bật cười.

- Công bằng mà. – Y điềm tĩnh nói. – Dù sao họ cũng chỉ là nạn nhân, họ không đáng bị chỉ trích.
- Còn kẻ đầu sỏ gây tội thì sao?

Gabriel nhướn mày.

- Anh đừng bảo hán cũng không đáng bị chỉ trích nhé?

Lần này thì Như Hà im lặng, việc bị một người mình coi như anh em phản bội có vẻ cũng chẳng dễ chịu gì.

- Tôi hơi tò mò ấy, một người yếu ớt như Nhục Thủy thần quan mà dám cuộc mệnh mình để lấy mạng Thất thần hả? Xét cả về sức khỏe lẫn pháp thuật có vẻ đều là tự tìm đường chết nh?

Nếu năng lực của kẻ hạ nguyện không thể chiến thắng năng lực của người trúng nguyên, cái giá phải trả chính là phản phệ mà chết.

- Mà tôi thấy có vẻ Nhục Thủy cũng đâu phải kẻ nghĩ quẩn vậy đâu? Chẳng lẽ... hán ta có tình? Vì biết chắc chắn anh sẽ cứu hán? Ngay từ đầu người hán nhắm tới là anh đúng không? Thậm chí hán còn giả danh anh liên hệ với Ma giới cơ mà?

Thấy Như Hà vẫn không nói gì, Gabriel coi như là y đồng ý. Nó tò về lắm rồi.

- Thật không ngờ Thủy thần tương lai lại mưu trí tới vậy. Coi như tôi cũng được mở rộng tầm mắt.
- Không phải lỗi của đệ ấy...

Sau cùng Như Hà cũng chỉ biết buông tiếng thở dài. Đôi mắt y chăm chú nhìn vào cậu em trai đứng trước mặt mình.

- Năm nay cậu mười sáu nhì?

Gabriel nhàn y khó hiểu. Tự dưng kẻ này hỏi tới tuổi nó làm gì?

Nụ cười mờ nhạt nở trên môi y, y lẩm bẩm.

- Tất cả bắt đầu là từ khi ấy...

Giữa cuối thu lành lạnh, Như Hà tìm khắp nơi mới thấy Nhượng Thủy, cậu thiếu niên gầy gò khoắc trên mình bộ Thần phục xộc xệch, run rẩy giấu mình trong một góc nhà tối tăm. Trên mặt cậu vẫn còn in rõ dấu hai hàng nước mắt, cậu hoảng loạn bắt lấy tay y như chỉ sợ y sẽ lòi mình ra khỏi góc nhà nhỏ bé và an toàn này.

- Đệ không đi! Đệ sợ lắm ca...

Cậu nước nờ nghẹn ngào.

- Đệ không ra trận, đệ không muốn chết! Ca ca, đệ không thể làm được! Đệ không muốn là thần! Đệ không muốn chết! Ca ca... Cứu đệ! Cứu đệ!

Cho tới khi khóc ngất đi vì sợ hãi, cậu vẫn không ngừng lặp lại một câu "Cứu đệ!".

Đó là ngày Ma giới khai chiến với Đông cung.

Năm ấy, Nhượng Thủy mười sáu tuổi!

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 28: Phán quyết đầu tiên (Phần cuối)

Ngày đầu tiên bị bắt giam, Thủy thần không hề phản kháng, y thừa nhận trăm hoa mai là do mình làm gãy, cũng thoải mái để lính đưa y vào ngục. Sau vài giờ tra hỏi của Phong thần, y cũng không khai nhận gì thêm, yêu cầu duy nhất của y là được gặp từng người trong Thất thần. Ai cũng đoán, người đầu tiên y gặp hẳn là tri kỷ Mộc thần của mình, không ngờ, kẻ được y gọi một điểm tên lại là thần quan Nhượng Thủy.

Ngay cả Nhượng Thủy cũng có vẻ vô cùng ngạc nhiên, một phần vì không nghĩ tới, phần khác vì hoảng sợ khi nhìn thấy bộ dáng máu me be bét của y, đôi vai Nhượng Thủy co rụt lại.

- Như huynh...

Giọng cậu run cầm cập, cậu được lính đưa vào trong buồng giam. Cánh cửa ngục đóng sập sau lưng làm tim cậu cũng nhảy thót lên một tiếng. Cậu bước tới một bước rồi lại dè dặt bước lui.

- Đờ ta xuống.

Giọng Như Hà nhỏ xíu, tuy chẳng biểu lộ ra nhưng y đã đau tới nhột sặc. Nhượng Thủy văng một tiếng rồi vội vã tiến đến gỡ dây trói, nhưng tới khi chạm vào y rồi cậu mới biết, hóa ra dưới lớp máu me kia, da thịt y lại hoàn toàn lành lặn, cứ như màu đỏ đó chỉ là vẻ nhen. Đôi mắt Nhượng Thủy ánh lên chút hoài nghi nhưng rất nhanh đã bị cậu giấu đi. Cậu rút ra từ tay áo một chiếc khăn nhỏ rồi chậm rãi lau đi từng vết máu trên gương mặt Như Hà. Cả quá trình ấy, y đều dựa vào người cậu, đôi mắt y nhắm nghiền. Vẻ ngoài của y không hề thay đổi so với năm y hai mươi tuổi, trừ bỏ đôi mắt bạc lạnh lẽo kia, những đường nét trên gương mặt y khá bình thường, không đẹp để nhưng cũng không đáng sợ.

- Huynh đau lắm không?

Nhượng Thủy hỏi, đáp lại cậu chỉ là sự im lặng. Người được cậu đỡ lấy giờ thêm thiếp như đã hôn mê. Vậy nhưng cậu vẫn tiếp tục nói, mặc cho y có nghe thấy không.

- Đông cung giờ hỗn loạn lắm. Đệ không hiểu chuyện gì đã xảy ra, đệ không tin huynh lại phạm tội, huynh tính làm gì vậy? Phù Du tỷ đâu rồi? Tỷ ấy vẫn an toàn chứ? Tỷ ấy vừa trở về, mọi sự đã rồi tung lên... Đệ sợ lắm...

Ba tiếng "đệ sợ lắm" ấy chẳng biết đã bắt đúng chốt mở nào trong lòng Như Hà, y chậm rãi ngồi thẳng dậy.

- Thủy cung vẫn ổn chứ? – Y hỏi khẽ. – Thanh Di có khỏe không?

Thanh Di là cô gái mà y đã sắp xếp ở bên Nhượng Thủy để chăm sóc và giúp đỡ cậu từ rất lâu về trước. Nhượng Thủy nghe xong thì vội vã gật đầu.

- Huynh đừng lo, mọi chuyện đều ổn. Đệ cũng đã kiểm tra hết mọi vấn đề liên quan tới Thủy khí ở Đông cung trước khi tới đây, đệ chắc chắn sẽ kiểm soát tốt để cả khí không thể lan truyền theo mạch nước của chúng ta. Đệ cũng đã liên hệ với Địa cung, lấy đất ngăn tà để khu trú tà khí, với Hỏa cung, dùng Dương quang tiêu diệt tà khí, với cả Mộc cung, thanh lọc tà khí, tin rằng tất cả sẽ sớm ổn thỏa thôi.

Nhượng Thủy nói lên một hơi như đang trả bài, từ hàng ngàn năm nay cậu vẫn theo chân Như Hà làm việc, cho tới vài trăm gần đây hầu như mọi chuyện thuộc chức phận Thủy thần, Như Hà đều giao cho cậu làm chủ, y chỉ đứng ngoài theo dõi và sửa chữa nếu cậu mắc sai lầm. Bởi vậy, chuyện cậu làm cũng đã quen tay, y cũng ít khi phải nhắc nhở. Y nghe xong thì gật đầu.

- Đệ làm tốt lắm.

Nghe y khen, đôi mắt Nhượng Thủy có phần sáng lên vui vẻ, nhưng tự nhận thấy hoàn cảnh hiện tại không phù hợp nên cậu lại dằn xuống.

- Đệ xử lý mọi chuyện càng càng thuần thục, cũng chẳng cần ta giúp sức nữa.

Y mỉm cười.

- Giờ có giao lại mọi chuyện cho đệ ta cũng an tâm. Đệ có thể thay thế ta được rồi.

- Huynh nói gì vậy?

Nhượng Thủy có vẻ giật mình.

- Sao lại giao mọi chuyện cho đệ? Huynh đừng đùa, đệ chỉ giúp huynh làm mấy việc linh tinh thôi, thay thế huynh làm sao được!

- Nhưng mà ta sắp phải đi rồi.

Câu nói của Như Hà làm Nhượng Thủy càng giật mình hơn. Đã đoán trước được phản ứng của cậu, Như Hà vẫn nói tiếp.

- Không cần ngạc nhiên, đây là chuyện ta đã biết trước. Năm xưa, Nhữ Dạ nguyên Du Nhi, lời nguyên ấy không ứng lên thân thể nàng mà ứng với thân phận của nàng. Nàng có thể đầu thai chuyển kiếp bao nhiêu lần bình an nhưng chỉ cần nàng quay lại là Nguyệt thần Phù Du, nàng chắc chắn sẽ phải chết.

Mặc vẻ kinh hoàng trên mặt Nhượng Thủy, giọng Như Hà vẫn nhẹ như không. Đó là Bi ngạn đồ trầm trún trên Phù Du chính là lời cảnh báo đầy chế nhạo Ma giới dành cho y, ba ngàn năm không đủ để xóa đi oán hận y phải gánh, món nợ năm ấy đang đợi y trả lại.

- Nhưng lần này, Ma giới đã cho ta một cơ hội.

Ba ngàn năm dây dưa, có lẽ Ma giới cũng muốn chấm dứt mọi chuyện, đêm ấy, trên đỉnh Vải Vọng, chúa tể Nhữ Huyền đã nói,

- Chỉ cần ta chết, chúng sẽ tha cho Du Nhi. Ta và chức vị Thủy thần, chỉ vậy là đủ.

Cái chết là quá nhẹ nhàng với sự hận thù mà Ma giới dành cho y, chúng muốn y chết nhưng không phải danh chính ngôn thuận chết như một Thủy thần đã nhiều năm cống hiến cho Đông cung mà phải chết đi khi đã thân bại danh liệt, thậm chí còn là ngàn người phi nhỏ khinh thường.

- Trận chiến năm ấy đã mang đến cho ta tất cả, vinh quang, danh vọng, là anh hùng trong kính ngưỡng của mọi người... Giờ đã đến lúc nên trả mọi thứ về đúng vị trí của mình.

Đôi mắt y bình lặng như nước, ánh bạc chẳng gọn chút sóng.

- Ta tới Đông cung vốn chẳng có gì, giờ có đi cũng không nên mang theo gì cả. Chuyện này ta đã biết trước, ta cũng đã nói tất cả với điện hạ. Ta tin người cũng sẽ hiểu...

Nói đến đây y ngừng lại một chút, y đưa bàn tay còn chưa dính máu lên vuốt nhẹ trên mái tóc dày của Nhục Thủy.

- Nhục Thủy, đệ vừa là em trai ta, vừa là học trò mà ta tự hào nhất. Ta rất mừng vì đã kịp dạy đủ cho đệ những điều đệ cần biết để mai này dù có không còn ta, đệ vẫn sẽ là một vị thần tài giỏi. Nhục Thủy của ta đã trưởng thành rồi nhì?

- Như huynh..

- Chỉ đáng tiếc...

Bàn tay y hạ xuống, nét buồn thoáng lướt qua đôi mắt bạc của y.

- Mắt ba ngàn năm, vậy mà ta còn không hiểu hết đệ. Thậm chí đến giờ phút này ta vẫn rất mong lung... Nhục Thủy, có sao đệ hận ta?

- Như huynh!

Nhục Thủy thàng thốt kêu lên, gương mặt cậu thắm đẫm nỗi kinh hoàng

- Đệ không cần tiếp tục giả bộ nữa. Phải giả như thân thiết với một người mà đệ cảm hận lâu đến thế, đệ không thấy mệt mỏi sao?

- Đệ không hiểu huynh đang nói gì...

- Ta hỏi đệ, ngày Phù Du vừa trở về Đông cung, đệ đã gặp ai?

Chỉ một câu nói đã rút cạn toàn bộ máu trên mặt Nhục Thủy khiến cậu trở nên trắng bệch chẳng kém gì Như Hà. Trong thoáng chốc bất an, cậu vô thức dịch xa khỏi y.

- Đệ biết rõ, ta sắp chết rồi sao còn phải tốn công lừa gạt ta nhì?

Chẳng hiểu vì sao đến lúc này y vẫn có thể nhẹ nhàng mà nói với cậu như thế, tuy rằng y cũng không còn cười nữa. Cậu nhìn y, sự sợ hãi không che giấu được ánh lên trong mắt cậu, giấy lát cậu tự an ủi mình. Sao phải sợ, y đã chẳng còn gì cả, y chỉ là một kẻ sắp chết, cậu sợ cái gì?

- Huynh biết hết cả rồi?

Giọng Nhục Thủy lạnh đi, vẻ run rẩy lo lắng ban đầu cậu tỏ vẻ cũng biến mất. Cậu ngồi ngời thẳng dậy đối diện y.

Nghe cậu hỏi, y gật đầu.

- Từ bao giờ?

Y hỏi lại.

- Đệ đã gặp Trác Nghiên từ bao giờ?

Trác Nghiên – Vị hoàng thân Ma giới năm xưa từng say mê Như Hà, cũng là kẻ đã tận mắt chứng kiến mẹ mình chết dưới lưỡi kiếm của y, kẻ từ yêu thành hận, mối hận của gã đối với y chẳng hề thua kém chúa tể Nhữ Huyền. Trác Nghiên trong quá khứ Như Hà gặp gỡ là một người tính cách quái gở, buồn vui thất thường, chỉ ham vui chơi không lo chính sự, nhưng ẩn sâu trong con người gã, Như Hà biết gã có một trí tuệ và tài năng phi thường. Trác Nghiên là bậc thầy về độc dược và bùa chú, tầm hiểu biết của gã đã tiến xa trên những lĩnh vực cả thế gian không ai dám nghiên cứu. Thậm chí ngay cả lời nguyên Nhữ Dạ yếm lên Phù Du có lẽ cũng là tác phẩm của hắn. Một kẻ nguy hiểm như vậy chẳng biết đã âm thầm tiếp cận Nhục Thủy từ bao giờ.

Nhục Thủy hừ lạnh một tiếng, cậu cảm thấy câu hỏi của y thật ấu trĩ. Cậu đã gặp Trác Nghiên từ bao giờ có gì quan trọng sao?

- Gã đã hứa hẹn gì với đệ? Đệ đã làm những gì cho gã?

- Ta chẳng làm gì cả!

Nhục Thủy nhìn y vẻ coi thường.

- Ta dù khôn ngoan và sẽ không bị gã sai khiến. Ta sẽ không làm điều có hại cho Đông cung, ta là thần của nơi này! Đừng coi ta ngang hàng với huynh. – Cậu cười nhạt. – Anh hùng của Đông cung cơ đấy! Vì hai chữ anh hùng, huynh sẵn sàng chém ngời khai chiến. Thật tội cho những kẻ đến giờ vẫn còn tồn sống huynh!

Đã quyết tâm xé rách mặt nạ đeo nhiều năm nay, Nhục Thủy cũng chẳng kiêng dè gì nữa. Cậu cao giọng chế nhạo.

- Lại còn cái gì mà đáng lang quân chung tình? Thật nực cười. Để trở thành anh hùng, lúc ở Ma giới còn chuyện bản thủ gi huynh chưa làm? Giả bộ tình thánh như vậy, huynh không thấy có lỗi với Phù Du hay sao?

Tuy biết trước Trác Nghiên chắc chắn sẽ nói nhiều điều không hay về y với Nhục Thủy, nhưng khi chính tai nghe người mà mình coi như em ruột mắng hai từ "bản thủ", cảm giác vẫn chẳng dễ chịu gì. Y thở dài.

- Xem ra oán hận của đệ với ta không ít đâu nhì? Cũng phải, nếu ít, đệ đã không nở hạ nguyên cước mệnh lên tát thây Thất thần như thế. Chẳng lẽ đây chính là "không làm điều có hại cho Đông cung" mà đệ nói?

- Không phải chỉ cần huynh chết là được sao?

Nhục Thủy đáp lại nhẹ bồng.

- Nguyên cước mệnh, chỉ cần huynh chết, Thất thần sẽ an toàn. Vậy nên, huynh hãy ngoan ngoãn mà chết đi!

- Đó là những gì Trác Nghiên nói với đệ?

Như Hà nhìn cậu đầy lạ lùng.

- Đệ hạ nguyên, người cước mệnh là ta và Thất thần?

- Thì sao?

- Ta mới phát hiện, hóa ra ba ngàn năm qua mình vẫn còn thiếu sót như thế.

Đáng nhẽ y nên dạy cậu nhiều hơn, kể cả những điều xấu xa mà y luôn muốn gạt nó khỏi tầm mắt để bảo vệ cậu. Nếu vậy, có lẽ cậu đã không mắc sai lầm.

- Ta vẫn thật tò mò...

Y dường như đang tự lẩm bẩm với chính mình.

- Vì có gì đệ lại hận ta tới vậy? Ta đối xử với đệ chẳng lẽ không tốt sao?

- Tốt?

Nhục Thủy như vừa nghe thấy điều gì thật tức cười.

- Cho tôi giờ, huynh vẫn nghĩ mình vô tội? Huynh đối với ta tốt? Tốt thật ư? Một kẻ sẵn sàng giật lấy thần vị của huynh đệ mình rồi đường đường chính chính ngồi vào, vậy là tốt đó hả!

Từng chữ được nhả ra thật nặng nề, Nhục Thủy như muốn phun vào mặt y những uất hận cậu đã một mình chôn giấu ba ngàn năm qua.

- Chiến thắng Ma giới, huynh là anh hùng, điện hạ sẵn sàng ban thưởng cho huynh bất cứ chức vị nào huynh muốn. Huynh đã có thể có tất cả, vậy mà khi ấy có sao huynh còn muốn thần vị của ta! Tại sao không phải ai khác mà lại cứ phải là ta!

Đôi mắt cậu long lên, cậu hít từng hơi dồn dập, cứ mỗi lần mắt bình tĩnh cậu lại cảm thấy vô cùng khó thở, cứ như không khí xung quanh đều đang bỏ cậu mà đi. Cậu ghét thân thể yếu ớt này, dù mất bao nhiêu công điều dưỡng, bao nhiêu thuốc thang chăm sóc, cậu vẫn chỉ là một kẻ ốm yếu, một Nhục Thủy đáng thương luôn nhốt mình trong phòng cùng sách vở và khao khát nhìn ra ngoài sân, nơi những anh em của cậu thoải mái cười đùa.

- Ta đã cố gắng biết bao nhiêu không phải huynh không biết... - Những đêm sốt mê man, những ngày ốm liệt giường cậu vẫn không rời mắt khỏi trang sách, y đã chứng kiến rất nhiều, thậm chí y còn là người đã chăm sóc cậu. – Chỉ để có thể bằng được mọi người, ta đã cố gắng hơn bất kỳ ai! Chỉ để mọi người không còn nhìn ta như một thằng nhóc đáng thương, chỉ để xứng đáng với vị trí Thủy thần khó khăn lắm ta mới giành được... Ta bắt chấp nỗ lực bằng cả mạng sống, còn huynh, người khi ấy ta coi như anh ruột lại đã làm gì? Một câu nói thôi, huynh sẵn sàng hất mọi nỗ lực của ta xuống bùn. Huynh bảo ta không đủ sức để làm Thủy thần, huynh bảo huynh sẽ thay thế ta... Như Hà, tại sao huynh lại ác tới thế!!!

Từng câu nói của Nhục Thủy đều như nhát dao xoay sâu vào lòng Như Hà, y chết lặng nhìn cậu không thốt nổi một lời. Nhục Thủy thấy vậy thì bật cười chua chát.

- Là huynh không biết hay là huynh không cố tình? Huynh cứ nói đi, biết đâu ta lại ngu muốn tin theo. Dù sao trước đó ta cũng đã từng nghĩ, có lẽ do bản thân ta còn nhiều thiếu sót, rằng nếu ta cố gắng hơn huynh sẽ nhìn nhận lại. Nào ngờ, hóa ra trong mắt huynh, ta vốn chẳng là cái thứ gì!! Đừng nói rằng huynh không nhớ! – Nhưộc Thủy lặng lẽ rít lên. – Hai ngàn năm trước trước, khi Phù Du đã đi khỏi đây hẳn một ngàn năm không quay về, chức vị Nguyệt thần cũng bỏ trống. Đinh Viễn đại nhân đã dâng số xin diện hạ lập Nguyệt thần mới, ngài ấy đã đề cử ta, huynh còn nhớ khi ấy huynh đã nói gì không? Huynh nói "Đừng có vọng tưởng!" Huynh nói "Cút!". Huynh đã đuổi người duy nhất ủng hộ ta đi như vậy, ánh nhìn lạnh lẽo ấy, có chết ta cũng không quên!

Ngưng lại một thoáng, Nhưộc Thủy bật cười.

- Nhưng cũng may có ngày hôm ấy ta mới triệt để thấu hiểu, đối với huynh ta là gì, hiểu được con người huynh máu lạnh ra sao. Cảm ơn huynh ít nhất đã không còn cho ta hy vọng, không hy vọng sẽ khôi thất vọng. Đừng có vọng tưởng... Nói hay lắm!

Nhưộc Thủy cười dài, giữa đôi hàng mi, đôi mắt cậu ướt nước, cậu nhẹ giọng thăm thẳm.

- Huynh vẫn là Thủy thần ngăn người kính ngưỡng, ta vẫn chỉ là cái bóng mờ nhạt sau lưng huynh, đâu ta có cố gắng đến thế nào cũng chẳng ai buồn nhìn nhận. Huynh chỉ việc giả bộ tốt bụng đầu đất ta cho trọn chữ nghĩa, còn việc ta không bằng huynh chỉ có trách ta kém cỏi, cảm giác chẳng cần cố gắng gì cũng siêu việt hơn kẻ khác, cảm giác cao cao tại thượng để ban ơn hẳn dễ chịu lắm! Như Hà, huynh thoải mái không?

Tiếng nói nghẹn lại trong cổ họng Như Hà hồi lâu cũng chẳng thể thốt ra, muôn lời muốn nói cuối cùng đều chỉ là vô nghĩa, tất cả tình cảm và tâm ý của y ba ngàn năm qua trong mắt người khác hoá ra chỉ là một sự nhạo báng nực cười. Nhưộc Thủy đã hoàn toàn quên đi cậu bé từng nắm chặt tay y ở góc nhà tối tăm năm ấy, quên đi lời cầu cứu năm nào, chỉ còn mình y sa lầy trong quá khứ trôi xa. Y không thể để cậu trở thành Nguyệt thần nhưng y đã chuẩn bị tất cả đề trao lại cho cậu vị trí Thủy thần ở một tương lai Đông cung bình an không còn nguy hiểm và cậu đã thực sự sẵn sàng. Chỉ tiếc, cậu lại không chờ!

Chuyện tiếp theo, chẳng cần Nhưộc Thủy nói Như Hà cũng có thể hiểu được. Trong lúc cậu yếu lòng, Trác Nghiên đã chủ động tìm tới. Gã là một kẻ lồi đời tài giỏi, người mà hẳn đã muốn thuyết phục hẳn sẽ có đủ mọi cách để người đó nghe theo. Sự bất mãn và oán hận trong lòng Nhưộc Thủy mỗi ngày một lớn, dần đã vượt quá chút tình cảm ít ỏi cậu dành cho y, dù y có đối tốt với cậu thế nào thì trong mắt cậu đó chỉ là tiền tay ban phước, thậm chí tệ hơn là y chỉ lợi dụng cậu. Oán hận càng tăng, sát ý càng lớn, tới một lúc nào đó Nhưộc Thủy sẽ nhận ra, cậu ước sao Như Hà đừng có mặt trên đời này!

Mong ước ấy càng cháy lên khi Phù Du trở lại, chức vị Nguyệt thần đã được lấp chỗ, Nhưộc Thủy cảm thấy vị trí của mình càng lúc càng bị đe dọa. Cậu cảm thấy ghen tỵ và chán ghét khi thấy Như Hà hạnh phúc, khi tình yêu của y đã quay về, khi y có được mọi thứ và vượt xa cậu về mọi mặt, xa tới nỗi, cậu nghĩ cả đời này cậu cũng không thể lại gần y. Cùng với sự châm ngòi thổi gió của Trác Nghiên, Nhưộc Thủy quyết định làm một việc động trời, việc mà nếu hoàn thành nó, cậu sẽ chặt đứt được nỗi ám ảnh vẫn đeo bám cậu bao nhiêu năm nay, thậm chí còn có thể lấy lại vị trí vốn dĩ thuộc về cậu. Cậu gọi đó là thay trời hành đạo, mọi thứ cũng nên trở về quỹ đạo ban đầu, khi mà y chưa từng tồn tại!

Như Hà im lặng, thoáng chốc ấy y cảm thấy thật mệt mỏi, ba ngàn năm định mệnh xoay tròn, y dường như lại trở về sớm mùa đông năm ấy, dưới trời tuyết trắng mênh mang, y đứng giữa hằng sa những xác người thấm đẫm máu đỏ - thứ màu tội lỗi y không thể gỡ rửa. Một lần, rồi lại một lần, y vẫn là kẻ bị phản bội, y vẫn đơn độc và cô đơn. Một lần nữa, y buộc mình phải đứng dậy, hệt như mùa đông năm ấy, khi chỉ là một đứa trẻ tám tuổi y đã tự nhủ. Tất cả sắp chấm dứt rồi!

- Nhưộc Thủy.

Y gọi tên cậu, cái tên y đã gọi không biết bao nhiêu lần, vậy mà chẳng hiểu tại sao lần này nó lại trở nên lạ lẫm vô cùng.

- Đề tạ rằng tin một kẻ như Trác Nghiên còn hơn là nguyện ý tin ta... Đề thực sự cho rằng thứ hẳn hướng dẫn cho đề là nguyên cực mệnh nhằm đánh cược sinh mệnh của ta và Thất thần?

- Thì sao?

- Nếu ta nói đề bị lừa rồi...

- Ta sẽ không tin.

Nhưộc Thủy đáp ngay.

- Bằng mối quan hệ của chúng ta bây giờ, chẳng có lý gì ta phải tin huynh!

- Bằng mối quan hệ của chúng ta bây giờ?

Như Hà lăm băm lặp lại, chốc lát y gạt đầu.

- Vậy bằng mối quan hệ ấy, ta khẳng định, đề bị lừa rồi!

Nhưộc Thủy nhìn y đề phòng.

- Đông cung vốn cấm việc nghiên cứu những bùa chú nguyên rủa, ta đoán chắc đề cũng chẳng hiểu rõ lời nguyên đề đã yểm. Mạo hiểm sử dụng một thứ mình không hề biết, đề cả tin tới vậy cơ à?

- Huynh nói gì...

- Đề biết gì về nguyên cực mệnh ngoài việc nó mang tác dụng đúng như tên gọi của nó?

Như Hà cắt ngang, Nhưộc Thủy hé miệng mấy lần định nói nhưng cậu lại phát hiện ra cậu chẳng biết nói gì.

- Lời nguyên này là Trác Nghiên dạy đề, giả có nói cho đề nghe đây là lời nguyên rủa trực tiếp không?

Nhưộc Thủy cau mày, cậu chẳng hiểu y đang nói gì nhưng theo thói quen cậu vẫn cứ lẳng nghe.

- Coi như đây là điều cuối cùng ta dạy cho đề. – Y nhìn thẳng vào cậu, đôi mắt y không còn cong cong cười, ánh mắt của y đầy nghiêm túc. – Nguyên rủa có rất nhiều cách phân loại mà một trong số đó là dựa vào đối tượng tác động. Theo cách này, lời nguyên được phân thành hai loại: một là lời nguyên trực tiếp và hai là lời nguyên gián tiếp. Lời nguyên gián tiếp được hình thành khi người yểm nguyên đóng vai trò như một kẻ ngoài cuộc và lời nguyên không ảnh hưởng tới họ. Ngược lại với nó, lời nguyên trực tiếp sẽ không bao giờ được phát động nếu đề không cột chung bản thân mình với nó...

Nhưộc Thủy chết trân nhìn y, y thờ dài.

- Nhưộc Thủy, đề trúng nguyên rồi!

- Không!

Tiếng "không" sợ hãi của Nhưộc Thủy vang khắp bốn bề của lao ngục tối tăm, cậu đứng bật dậy chòng chọc nhìn y như thấy quỷ.

- Huynh nói dối!

"Nếu biết trước như vậy, có gì khi ấy đề lại chọn lời nguyên cực mệnh?".

Câu hỏi đã tới miệng nhưng Như Hà không dám nói ra, y sợ phải nhìn thấy câu trả lời mà y đã đoán được, rằng người y từng coi như em ruột lại thực sự muốn ép y chết đến độ không tiếc đem những người quan trọng khác làm con tin buộc y không có đường trốn thoát. Cậu thấy y im lặng lại độc địa mắng.

- Đồ điên! Huynh tính hù dọa ta?

- Ta được gì khi hù dọa đề?

Tự dưng Như Hà lại thấy nực cười.

- Huynh nói dối!

Nhưộc Thủy nghiêng răng bảo.

- Ta không trúng nguyên, người ta nguyên là huynh! Rõ ràng người ta nguyên là huynh...

- Nhưng lời nguyên ấy sẽ không nghe theo mong muốn của đề!

Lần thứ hai, y tiếp tục ngắt lời.

- Nó chỉ chấp nhận một đối tượng nguyên rủa duy nhất, vì nó đã mặc định kẻ còn lại trong giao ước cực mệnh là đề! Không phải ai khác! Ta đoán đề đã gom tên Nhuận Ngồn, Tế Mộng, Phục Minh và Diên Họa trở thành đối tượng đầu tiên phải không?

Càng nghe y nói, Nhưộc Thủy càng sợ hãi, một phần nào đó trong cậu vẫn tin theo y như thói quen ba ngàn năm nay đã tạo thành, phần khác cậu lại không dám tin. Nếu cậu chấp nhận y nói đúng, cậu sẽ đánh mất tất cả.

- Huynh không được nói dối! Ta nguyên rủa huynh! Người phải chết là huynh! Là huynh!

- Là ta hay đề, đề tự hỏi mình không phải sẽ biết hay sao?

- Huynh nói dối...

Tiếng phản bác của Nhược Thủy mỗi lúc một yếu dần, bởi cậu chợt phát hiện ra từ khi nghe y nói, cơ thể cậu bỗng nhiên trở nên thật nặng nề, hai chân của cậu như đeo chì và từ từ mất đi cảm giác. Cậu há hốc miệng hợp vài ngum khí khó khăn như có một bàn tay vô hình nào đó đang bóp chặt lấy cổ họng mình. Cánh tay cậu run rẩy với về phía y.

- Huynh đã làm gì... Huynh giữ trò gì với ta...

Đầu gối cậu khuỵu xuống, nước mắt sinh lý trào lên vì ngạt thở, cậu cố ngẩng đầu nhìn y, con người mà cậu vô cùng cảm hận, kẻ ba ngàn năm nay vẫn luôn cao tại thượng, vì có gì đến bước đường này, khi y đã mất tất cả, y vẫn dùng đôi mắt của kẻ bề trên mà nhìn cậu!?

- Đồ khốn, huynh dám...

- Ta không làm gì cả!

Như Hà ếch đầu.

- Chẳng phải đây chính là lời nguyên mà đệ đã gọi ra?

- Huynh đã biết ngay từ đầu... huynh cố tình!!!

Ba ngàn năm y rõ ràng chẳng làm được gì cả, thay vì khiến những người xung quanh y hiểu mình, nực cười thay y lại reo rắc vào lòng họ nỗi sợ hãi và niềm tin vô căn cứ, rằng chẳng có chuyện gì là bất khả thi với y...

Dù cho, y cũng chỉ là một con người!

- Ta nhất định sẽ không tha thứ cho huynh, ta tuyệt đối không tha thứ cho huynh!!!

Cho đến khi hai mắt đã trợn ngược và lòi ra vì ngạt thở, tới khi cả thân hình đều đổ sụp xuống, Nhược Thủy vẫn không thôi dùng ánh mắt oán hận mà nhìn Như Hà. Bàn tay cậu gắng sức vươn ra bắt lấy vạt áo y, nỗi đau đớn và thống khổ khiến những ngón tay của cậu đều co rụt lại, cậu cố mở miệng thêm vài lần nhưng chẳng có âm thanh nào được thốt ra.

Nhược Thủy gầy gữa thêm vài cái rồi bất động.

Toàn bộ quá trình ấy, kể cả cậu oán hận chỉ im lặng đứng nhìn, y không rời mắt khỏi cậu một giây, và cũng bởi thế, y đã không bỏ qua câu cuối cùng mà cậu nói.

Cậu nói, "cứu đệ!"

Trên ranh giới mong manh giữa sống và chết, lời cầu cứu buột ra thật dễ dàng. Cho dù chẳng có bất cứ âm thanh nào thốt lên thì Như Hà vẫn dễ dàng đoán được, vì cậu nói ấy hoàn toàn trùng khớp với giấc mộng đã ám ảnh y ba ngàn năm qua.

Khi ấy cậu cũng đã nói như vậy.

Đầu đó trong bóng tối dường như vang lên tiếng cười nhạo báng của Trác Nghiên, gẽ vẽ ra màn kịch này không phải để ép y chết mà chỉ để cười vào mặt y. Hãy mở to mắt ra mà xem, những kẻ mà y yêu thương và bảo vệ sẽ luôn cầu xin y một sự cứu vớt, nhưng khi chỉ cần chạm tới lợi ích của mình, họ lại sẵn sàng hất đổ tất cả, nhắm lên y mà tiến lên. Gã thương yêu y, y phản bội gã. Y thương yêu cậu, cậu phản bội y...

Phải chăng đây gọi là nhân quả công bằng?

Y không biết nữa, càng nghĩ những ký ức trong lòng y càng xáo trộn và khủng hoảng hơn, y ôm ngực mình, từ từ ngồi sụp xuống, kẻ cạnh bên người phút trước vẫn gào thét căm hận y. Giờ đây, cậu nằm đó thật an tường, gương mặt hiền lành và nhợt nhạt chẳng khác gì ẩn tượng bao năm qua của y về cậu.

Cứ như tất cả những oán hờn vừa qua chỉ là ảo giác, còn cậu vẫn là đứa em trai mà y yêu thương.

Trong phút chốc, cổ họng y bật ra một vài âm thanh vô nghĩa, nửa như cười nửa lại giống khóc, y che mặt mình lại rồi quay đầu đi. Chốc lát y quay lại nhìn cậu thêm một lần nữa.

Nếu y không làm gì, cậu sẽ chết.

Nhược Thủy sẽ chết...

Ba ngàn năm đã qua, y yêu thương cậu tới tận lòng. Y tình nguyện tin rằng trong ba ngàn năm dài đằng đẵng đó đã có những lúc cậu cũng thật tâm với y.

Đôi khi không nên mong cầu quá nhiều, niềm tin của y giờ đây cũng chỉ nhỏ nhoi như thế.

Nhưng vậy là đủ.

Y giờ tay lên cần dứt ngón tay mình, dòng máu đỏ trào ra chảy dài trên nền da trắng nhợt. Y thờ hất ra một hơi.

- Hy vọng đến lúc tỉnh lại, đệ sẽ không thấy thứ này là do bản!

Dứt lời, y đưa ngón tay tới sát miệng cậu...

Fanpage: <https://m.facebook.com/95ivient/>

*

*

*

- Chuyện gì?

Gabriel bực mình hỏi lại, nghe kẻ trước mặt nói: "tất cả bắt đầu từ khi ấy" nó đã chuẩn bị sẵn tinh thần để nghe y kể, ai dè chờ hồi lâu y vẫn im lặng.

- Đầu có gì đâu!

Dùng giọng nghe rất đáng đánh đáp lại, y híp mắt cười.

- Anh vừa hỏi tôi mười sáu ả?

- Hỏi cho có vậy!

Đôi mắt cáo của y nhếch lên vui vẻ, Gabriel lờ mắt nhìn y.

Làm như nó muốn nghe lắm không bằng. Thăng bé trầm nghĩ. Như đoán được suy nghĩ của nó, y nôm nôm cười.

- Dù sao em cũng không quan tâm. Chuyện ở đây chẳng liên quan gì tới em, điều em muốn chỉ là làm sao đưa được nàng quay lại.

Y vuốt vuốt tay áo mình.

- Lý do đến giờ em vẫn để nàng ở đây không phải vì anh giữ nàng trong mộng cảnh mà vì em cũng chưa biết phải đưa nàng về thế nào đúng không? Một lần du hành thời gian của Bạch Hổ chỉ có thể mang theo tối đa hai người, hơn thế nữa Zaza không hề đưa nàng tới đây vậy nên con bé cũng không thể đưa nàng trở về, nàng tới bằng cách nào thì phải về đúng bằng cách ấy. Nhưng em lại không biết phải làm thế nào...

Y đã nói trắng ra, Gabriel cũng không chối, nó lặng yên chờ đợi. Nó tin kẻ trước mặt mình biết được điều gì đó.

- Hãy để nàng ở lại tới mười lăm tháng năm, ngày mà trăng tròn nhất, anh sẽ đưa nàng quay lại. — Thấy Gabriel cau mày, y chậm rãi nói thêm - Tin anh đi, trên thế gian này chỉ mình anh mới có thể làm được điều ấy!

Quá thật, lịch sử ghi nhận, trong quá khứ Nguyệt thần đã trở về đúng hai tuần lễ và nàng đã ra đi trong một đêm trăng tròn tháng tám, mang theo rất nhiều bí ẩn vùi chôn vào dĩ vãng. Chuyện ở 2575 năm trước nó chưa thể đoán được nhưng không biết vì sao Gabriel lại cảm thấy nó có thể tin y. Y sẽ đưa nàng quay về...

- Còn anh thì sao?

Nàng quay về còn y thì bị xóa tên trong lịch sử, để rồi tương lai hàng ngàn năm sau không còn mấy ai biết tới y đã từng tồn tại. Chuyện gì sẽ xảy đến với y?

- Anh sẽ chết chứ?

Câu hỏi của Gabriel làm Như Hà bật cười. Y vẫn nhớ rõ chỉ ít phút trước thôi cậu còn cười nhạo Thất thần vì họ vẫn tin y sẽ bình an dù cho thứ y đang gánh là lời nguyền cuộc mệnh, vậy mà giờ đây chính cậu lại hỏi một câu y hệt.

- Chẳng nhẽ em cũng bắt đầu tin anh rồi ày há?

Đáp lại y, Gabriel chỉ hừ lạnh.

<https://m.facebook.com/95vient/>

*

*

*

Ngày thứ ba bị bắt giam, sau quá trình hồi cung nghiêm ngặt, Thủy thần đã khai nhận tội danh bí mật cấu kết với Ma giới và hạ chú nguyện rủa với Thất thần. Ngay lúc Đông cung còn vô cùng hoang mang chưa hiểu vì sao người anh hùng từng bảo vệ họ bao nhiêu năm qua trong một đêm đột nhiên lại thành phản đồ mưu toan bắt chính thì cái tin sét đánh tiếp theo lại truyền tới.

Người ta nói, Thủy thần là quý.

Y... Phát điên rồi!

•Phán quyết đầu tiên: Có tội!•

Viết lâu lâu đọc lại mới phát hiện ra, Địa thần tên là Nhuận Ngôn vậy mà quên nhớ thế nào nhầm tịt thành Nhục Ngôn.

Share là cách tốt nhất bạn ủng hộ tớ. Thần ái.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 29: Hóa quỷ

Trong bóng đêm mờ mịt, một bóng người dần hiện ra rõ ràng.

Nhữ Huyền bước từng bước trên lối đi nhỏ hẹp giữa nhà lao âm thấp, ánh lửa lập lòe chiếu xuyên qua thân hình mờ ảo của hắn in hằn trên mặt đất tạo nên những hình thù ngà nghiêng. Đương nhiên đây không phải bản thể thật của hắn mà chỉ là một phần thân được hân phái tới Đông cung, bởi vậy mọi giác quan của hắn đều không được hoàn hảo, nhưng ngay cả trong điều kiện ấy cũng chẳng thể ngăn được mùi máu ngọt ngào xộc thẳng vào não hắn.

Hắn biết, ấy là máu của Hà.

Tại gian phòng biệt giam cuối cùng, y ngồi xếp bằng chân trên mặt đất, gương mặt hàng ngàn năm qua vẫn xuất hiện trong những mộng tưởng hoang đường nhất của hắn giờ đã ngay trước mắt, giây phút ấy hắn bất chợt nhận ra, vậy mà ba ngàn năm rồi.

Ba ngàn năm qua, thời gian chẳng lưu lại trên thân thể y bất cứ một dấu vết nào, y vẫn hệt như thanh niên năm ấy mang theo tài hoa và rạng rỡ mẽ hoặc tâm trí hấn. Nhưng chẳng biết vì sao, hắn vẫn có thể đọc ra nét mệt mỏi hiện giữa hai chân mày y. Hắn nghĩ, có lẽ lần này y thực sự muốn buông xuôi rồi.

- Đến mà không nói, ngại còn muốn giam tôi bao lâu nữa?

Đôi mắt đang nhắm bất chợt mở ra, sắc bạc quen thuộc một lần nữa chiếu thẳng vào hắn. Y cười, khoe mắt y cong cong.

- Chúa tể...

Trời đột nhiên đổ cơn mưa lớn, mùi máu quần quanh xen cùng hơi nước lạnh lạnh và nụ cười băng quơ của y dường như bật chốt mở cho hàng loạt những ký ức hấn đã chôn sâu nơi đáy lòng.

Phải rồi, Nhữ Huyền lặng lẽ nghĩ. Đây không phải là người hấn nên yêu, tình yêu của hấn chỉ là kết quả tính toán có chủ đích của y, hấn cũng chỉ là kẻ dẽ y lợi dụng, đến khi cần y sẵn sàng giết chết hấn vì mục đích lớn lao của y. Dẫu hấn có moi tìm mọi gan dăng lên trước mặt y, có lẽ y cũng chỉ cười băng quơ như vậy. Đem si tình dối lấy vô tình, bài học ba ngàn năm trước vẫn còn nguyên đây.

Hắn nhìn y, thoáng chốc ấy, một ham muốn bất chợt bùng lên trong hấn. Hắn muốn đem con người này ngấu nghiền mà nuốt vào bụng, để máu thịt y hòa vào cơ thể hấn, cho tất cả hận thù và yêu thương, vẩn vương và đau khổ đều hóa thành bụi trần hư không. Làm như thế có phải hấn sẽ quên được y?

Nhìn hàng loạt biểu cảm lướt qua trên gương mặt Nhữ Huyền, Như Hà hiểu hấn đang nghĩ gì, y bật cười. Ba ngàn năm đã qua nhưng con người này vẫn chưa hề thay đổi, ngây thơ như thế, đơn thuần như thế lại ngu ngốc tới vậy...

- Vui lắm sao?

Nhữ Huyền lạnh lùng hỏi, nếu năm xưa hấn yêu nụ cười của y bao nhiêu thì giờ đây hấn lại hận nó bấy nhiêu, bởi hấn biết người khiến y cười không phải là hấn.

- Bị người mình tin tưởng phản bội thấy thế nào? Vẫn vui như vậy sao?

- Ngài nói Nhục Thủy?

Như Hà hơi ngạc nhiên vì Nhữ Huyền cũng biết chuyện giữa Nhục Thủy và Trắc Nghiên, sau rồi nghĩ lại thì chẳng có gì lạ. Y nhún vai.

- Không tệ.

- Đắc độ quá nhỉ?

Chính thái độ thản nhiên của y lại càng làm sự giận dữ trong lòng Nhữ Huyền ngày một lớn hơn, hấn neho con mắt chế nhạo.

- Cảm thấy mình vẫn là anh hùng? Hy sinh vì người khác thấy cao cả lắm phải không? Tiếc là những kẻ mà cậu dốc lòng bảo vệ lại chẳng hay biết gì, chúng còn đang bận oán giận và sợ hãi...

- Thì sao?

Như Hà càng cười tươi hơn, đôi mắt bạc của y cong cong, nốt ruồi đỏ tươi càng thêm điểm lệ.

- Hy sinh mà mong được biết ơn hay hỏi đáp thì sao xứng với hai chữ hy sinh. Hơn nữa, họ không biết, vậy họ không có tội!

- Kể cả chúng có biết! – Nhữ Huyền rít lên. – Kể cả chúng có biết cũng có gì thay đổi? Dù có nói hết sự thật cho chúng, chỉ cần ta nói cách duy nhất để cứu lấy chúng là giết cậu, cậu có tin chúng sẽ sẵn sàng xông đến băm nát cậu ra không? Miệng thì xin lỗi, tay vẫn giết người... Những kẻ vẫn tự xưng là Thần đó có gì đáng để cậu hy sinh!

- Chúa tể, ngài đang tức giận gì thế?

Trông bộ dạng của Nhữ Huyền, Như Hà lại càng buồn cười hơn.

- Ngài tính quân chuyện của tôi đấy à? Mỗi quan hệ giữa chúng ta tốt đến thế sao? Tôi tưởng, tôi càng đau khổ ngài phải càng vui sướng chứ? Không phải sao?

Một gáo nước lạnh được dội xuống dập tắt toàn bộ giận dữ đang bùng bùng lên trong lòng Nhữ Huyền khiến hấn khựng lại. Hắn nhìn y trần trối, nhìn con người mà hấn dốc cả trái tim yêu thương thêm một lần nữa quay lưng cười nhạo, vút tình yêu của hấn xuống đất bùn. Đến bước đường này mà hấn vẫn không thể tuyệt tình với y... Thật dẽ tiện!

- Uống nó!

Hắn lạnh lùng giơ ra trước mặt y một viên thuốc nhỏ, đỏ thẫm như màu chu sa điểm dưới khoeo mắt y, hấn muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, trước khi ham muốn trong hấn kịp trở dậy. Hắn sẽ giết y!

Y cũng chẳng buồn bận tâm hẳn đưa gì cho mình vì dù sao y cũng chẳng còn gì để mất, y thản nhiên uống nó, thản nhiên mỉm cười tạm biệt.

- Ngài về đi.

Đem theo gấu dữ, Nhữ Huyền rời đi, sự tĩnh lặng một lần nữa quay lại hệ như trước khi hẳn từng tới nơi này. Một mình Như Hà lặng lẽ ngồi sau song cửa, y cũng không còn cười nữa, gương mặt y vô cảm, đôi mắt bạc đăm đăm nhìn xuống bàn tay mình. Có tay trái vẫn cuốn băng trắng muốt, hai bàn tay thon dài đẹp đẽ mà mỵ y đã truyền lại cho y, thứ duy nhất trên người y giống bà, cũng là thứ làm y ghê sợ nhất.

Một khoảnh khắc mơ màng, y thấy mình đưa đôi tay lên cổ, những khớp ngón tay từ từ siết chặt, cảm giác buốt lạnh chạy dọc theo sống lưng.

Y giật mình buông tay.

Rồi y cười, tiếng cười khô khốc, ngán ngầu hoang dại như chẳng phải của y.

Một thứ gì đó sâu trong huyết quản y đang chậm rãi thức tỉnh sau hàng ngàn năm ngủ vùi.

Đôi môi nhợt nhạt, y mấp máy lắm bầm.

"Quý..."

Một tiếng thật khẽ rơi tõm vào thính không.

,

"Ngày mai, nếu anh là em, anh sẽ tới tìm cha thêm một lần nữa..."

Đây là câu cuối cùng Như Hà nói với Gabriel trước khi chìa tay ở ngục giam tối hôm ấy. Cũng như câu nói này mà Gabriel đã có một đêm ngủ yên không mộng mị ở Thủy Tinh Cung, bởi theo lý giải của nó thì chẳng việc gì phải sốt ruột, cứ thủng thẳng chờ, mai khác có chuyện!

Mà đúng thế thật, buổi trưa hôm sau khi El thức dậy sau một giấc ngủ dài thì mọi chuyện đã biến đổi đến nghiêng trời lệch đất. Cái kẻ vừa hôm trước nhận tội cấu kết Ma giới, bán đứng Đông cung, nguyên rủa Thất thần, cái kẻ tội lỗi chất chồng không đáng làm thần ấy qua một đêm đã hóa thành Quý!

Hoàn toàn theo nghĩa đen của từ này.

Y là quý, không thể chối cãi!

Khát máu và điên cuồng, y đập vỡ kết giới bao quanh khu phòng biệt giam bằng thứ pháp thuật hắc ám không ai ngờ tới, y tấn công tất cả những kẻ y gặp phải, đã thương, hút máu họ như loài thú hoang dại không còn lý trí. Mái tóc bạc xỏa tung, đôi mắt nhuộm màu đỏ sẫm, hàng móng vuốt sắc nhọn sẵn sàng xé nát mọi thứ, sau bao ngày vùi mình giữa những tin đồn chưa thể kiểm chứng, y xuất hiện trước đám đông với bộ dạng như ác quỷ chui lên từ địa ngục, có thể dọa đứng tim bất cứ ai còn có ý định bênh vực y. Cuối cùng, y bị Phong thần bắt gặp, trận đấu giữa y và Phong thần được người ta mô tả vô cùng quyết liệt với chiến thắng cuối cùng vẫn thuộc về chính nghĩa. Y bị Phong thần dùng hai bàn xích sắt đâm xuyên qua bả vai và gò cổ trôi lại trong phòng biệt giam với nhiều tầng kết giới.

Nhưng chuyện chẳng dừng lại ở đó, khi người ta còn đang đặt ra rất nhiều giả thuyết y đã trúng tà gì thì một phong thư tố tội đã được chuyển tức tốc từ Tây phương qua. Trong lá thư ấy, Thánh tối cao Tây phương viết rằng, có một chuyện người đã che giấu tất cả, rằng kẻ vẫn được mọi người kính trọng bấy lâu nay, kẻ vốn tưởng mang trong mình dòng máu thuần khiết của Hữu thần nương nương hóa ra ngay từ đầu đã là một con quỷ! Đôi tay y đã nhuộm đầy máu đỏ, hai chân mạng người vô tội đã chết oan uổng dưới móng vuốt của y chỉ vì một con khát máu. Và khi ấy, y mới là một đứa trẻ tám tuổi!

Cùng cùng khi ấy, một lời đồn đáng sợ dần lan tràn khắp Đông cung, người ta nói, về ngoài của Thủy thần không hề thay đổi trong hàng ngàn năm qua, y đã giấu trọn quý tính của mình trong lớp bọc hoàn hảo, sơ hở duy nhất của y là những đêm trắng râm, người ta thường nghe thấy những tiếng động lạ phát ra từ Thủy Tinh cung, một vài máu xương vương vãi, chút máu thịt rải rác ở lưng chừng ngọn núi kế cận... Người ta nói, Thủy thần ăn thịt người!

Ba ngàn năm qua, sự tồn tại của Thủy thần ở Đông cung này vừa rõ ràng lại vừa mờ ảo, người ta vốn muốn vén bớt lớp màn vây kín quanh y, không ngờ khi màn kia hạ xuống sự thật chông lên sự thật lại đáng sợ như vậy. Chỉ trong một buổi sáng, tin tức đã truyền khắp Đông cung, người ta xôn xao báo nhau, hóa ra họ đã từng tôn sùng một con quỷ, hóa ra dưới lớp mặt nạ tươi cười kia y lại là kẻ như vậy. Và liệu đó có phải cái kết cuối cùng chưa hay còn bao nhiêu chuyện kinh khủng nữa y còn đợi trả họ?

Sự hoang mang của Đông cung đầu có lớn bao nhiêu cũng chẳng ảnh hưởng gì tới Gabriel, nó dường như đã bắt đầu quen với phong cách làm việc biến hóa chớp nhoáng của người anh họ kia. Việc y mang trong mình dòng máu của quý nó đã biết từ khi xác nhận y là người hạ chủ thể mạng họ Nhược Thủy, chỉ hơi bất ngờ là chiến tích của y lại oanh liệt tới thế, thậm chí ngay cả thánh Fly còn phải ra mặt chứng minh. Nó không quan tâm y nhưng nó dần trở nên tò mò, rốt cuộc y đang muốn làm gì? Chẳng nhẽ y lại dễ dàng đầu hàng để thoả mãn mong muốn trả thù của Ma giới như thế? Vì lý do gì y sẵn sàng từ bỏ Nguyệt thần Phù Du như vậy? Sau tất cả, y đang âm mưu điều gì?

Để trả lời cho những thắc mắc trong lòng nó, một lần nữa nó tìm tới Hữu thần cung, tức là lần này Hữu thần cung lại không mở rộng cửa chào đón nó như lần trước.

Nhìn từ góc độ bên ngoài, con trai tự xưng một đêm hoá thành quý, quả là Hữu thần có đầy đủ lý do để "xấu hổ" đến độ phải đóng cửa cung tự kiểm điểm, vậy nhưng theo Gabriel thấy có lẽ Hữu thần đóng cửa chỉ để ngăn tin tức ấy đến tai cha nó thôi. Đứng ngoài cổng, Gabriel thăm ngẫm nghĩ nó nên làm thế nào để gặp được cha mình nhưng trước khi nó kịp nghĩ ra thì một nhân vật khác đã xuất hiện phá vỡ sự tịch mịch quanh cung điện này.

- Hữu thần nương nương!

Người tới là Mộc thần Diên Họa, lần trước khi El gặp Diên Họa trời đã tối, bóng tối che mất phần nào dung mạo diễm lệ của người này, hôm nay diện kiến lại El vẫn có phần bất ngờ về nhan sắc tuyệt mỹ hơn cả lời đồn của cậu. Và dường như lần nào nó cũng gặp cậu trong trạng thái đầy kích động, nét mặt Diên Họa lạnh băng, cậu lớn tiếng:

- Hữu thần! Ngài ra đây!

Cánh cửa cung vẫn im lìm. Không gọi đến lần thứ ba, Diên Họa rút Mộc trượng ra, cậu tăng tay đánh tới. Pháp thuật của cậu đập mạnh vào tầng kết giới bảo vệ chấn ngoài Hữu thần cung nổ mạnh một tiếng nghe thật dữ dội.

- Tà thần!

Ngược lên trời cao, Diên Họa gào lên. Tà thần Chiết Vân là người duy trì kết giới ở Đông cung, nhất cử nhất động nơi này đều không thể qua nổi mắt người này.

- Ngài còn muốn bảo vệ bà ấy? Bà ấy xứng đáng sao? Kẻ đầu tiên quay lưng với con ruột mình mà xứng đáng sao! Cá thể gian che mắt bịt tai, ai ai cũng vô tội! Được lắm, tất cả các người đều trong sạch, vậy còn huynh ấy! Huynh ấy thì sao!

Vừa nói, Diên Họa vừa giương mộc trượng đánh một đòn gần dữ vào Hữu thần cung, lần này sự tấn công của cậu không còn gặp phải bất cứ trở ngại nào, cánh cổng gỗ uy nghiêm hàng ngàn năm tuổi ở Hữu thần cung toác ra một vết nứt lớn.

- Hò nháo!

Cổng gỗ bật mở, Hữu thần bước nhanh ra, gương mặt diễm tình thoáng chốc cau lại, bà quát.

- Mộc thần! Người nghĩ người đang làm gì!

- Vậy ngài nghĩ ngài đang làm gì?

Diên Họa cũng chẳng thèm khách sáo, cậu bước lên từng bậc tam cấp, đối diện bà.

- Ngài đang làm gì! Đóng cửa Hữu thần cung giả bộ vô can? Trong khi con trai mình nhận hết tội lỗi?

- Ta sẽ tự chịu trách nhiệm về lỗi lầm của mình.

Hữu thần ngắt lời cậu.

- Sinh nó ra là lỗi của ta, ta tuyệt đối sẽ không chối bỏ!

- Đến giờ phút này mà ngài vẫn nghĩ sự tồn tại của huynh ấy là tội lỗi!!! – Diên Họa không tin nổi vào tai mình, cậu ngửa đầu cười ha hả. – Tôi biết mà! Tôi biết mà! Như Hà quả真是个天才 mới mong ngài tự thay đổi! Ngài đúng là vô phương cứu chữa!

- Hồn hào!

- Như Dương, có chuyện gì vậy?

Cuối cùng thì nhân vật mà Gabriel cần gặp gỡ cũng đã có mặt, thật khôi hài khi thể giới bên ngoài đang quay cuồng là vậy mà hai người trú ngụ tại Hữu thần cung này thì vẫn như đang hưởng tuần trăng mật. Esme chậm rãi bước ra với bộ dáng như chưa tỉnh ngủ hẳn.

- Quê Chi, sao thấy không ngủ nữa rồi!

Hữu thần vội vã bước tới đầu tay Esme, dịu dàng cứ như thế sợ ông sẽ ngã. Bà quàng lại đằng sau mới ánh nhìn giận dữ như đang trách Diên Họa đã quấy nhiễu giấc ngủ của hai người.

Nhìn biểu cảm của bà, một người thông minh và hiểu rõ về Như Hà như Diên Họa cũng đã lơ mơ đoán ra được điều gì đó. Ánh mắt cậu lập tức thay đổi, Diên Họa chạy tới kéo lấy tay Esme.

- Hóa ra chính là ông! Cội nguồn tội lỗi chính là ông!
- Cảm ơn ông!

Hữu thần quát lên, bà vung tay giáng cho Diên Họa một cái tát đồng thời gạt tay Esme lại, che chắn ông ở sau lưng mình.

- Ta sẽ không truy cứu sự thất lễ của người hôm nay! Diên Họa, đi về!
- Tại sao tôi phải đi về? Tại sao tôi phải làm theo lời ngài! Tôi không phải con ngài! – Thái độ của Hữu thần đã triệt để chọc giận Diên Họa. Cậu gào lên. – Đứa con của ngài giờ đang sắp chết trong ngục kia!
- Như Dương, cậu ấy nói gì vậy?

Esme day day trán, ngay từ khi ông xuất hiện Gabriel đã thấy biểu cảm của cha mình có gì đó không đúng. Ông rõ ràng đã nhìn thấy nó nhưng lại hành xử hết như hai người kia, coi nó như không tồn tại. Cứ như cha nó chẳng biết nó là ai vậy!

- Đứa con nào?
- Không có gì đâu đây. – Hữu thần dịu giọng trấn an. – Chỉ là lời nhảm cuội, thầy đi xa một hồi, thầy mau vào nghỉ ngơi đi.
- Hữu thần..
- Nếu cậu không muốn nó chết ngay thì im miệng!

Một lời này của Hữu thần đủ làm Diên Họa dừng lại, cậu nhìn bà dịu dàng dỗ dành người đàn ông lạ mặt kia quay trở về phòng nghỉ ngơi mà hết như đang xem hài kịch, sự nhạo báng đong đầy trong đôi mắt cậu. Hồi lâu sau, Hữu thần quay lại, hiển nhiên lần này bà đi một mình. Bà tiến thẳng về phía Gabriel này hỏi vẫn đang đứng ở đó.

- Thần Iris...
- Ngài đã làm gì ông ấy?

Giọng Gabriel vẫn rất bình tĩnh.

- Hình như ông ấy không nhớ gì cả...
- Điều ấy sẽ tốt cho tất cả chúng ta.

Hữu thần đáp đơn giản.

- Để thầy ở lại đây với ta, cậu hãy trở về tương lai đi!
- Ngài nói gì cơ?
- Ta đang giữ Zaza. – Hữu thần không buồn nhắc lại thêm một lần nữa. – Cậu cần con bé để quay lại tương lai. Nếu cậu muốn quay lại, cậu chỉ có thể đi một mình. Bằng không cậu sẽ bị nhốt ở quá khứ này mãi mãi. Đừng quên, quá khứ còn một thần Iris khác vẫn đang sống, cậu tuyệt đối sẽ không thể tồn tại.

Muốn có Zaza thì để Esme ở lại, muốn sống sót thì một mình rời khỏi nơi đây, ý của Hữu thần rất rõ ràng, bà nói bằng một giọng vô cùng điềm tĩnh, điềm tĩnh tới đáng sợ. Giờ phút ấy Gabriel mới thấy có chút gì đó tương đồng giữa Như Hà và mẹ của y, cái tính cách đáng cho ăn đánh đó thật chẳng trật đi đâu được!

Hữu thần thậm chí cũng không buồn quan tâm Gabriel lựa chọn thế nào, có lẽ bà nghĩ nó chỉ có cách làm theo lời bà nói. Bà quay lại chỗ Diên Họa, đôi mắt xanh biếc của Diên Họa chòng chọc nhìn vào bà.

- Là ông ta phải không?

Diên Họa lạnh lùng hỏi.

- Người đàn ông ấy...

"Là cha Như Hà phải không?"

Một nửa câu ấy không sao Diên Họa thốt thành lời.

Hữu thần không đáp, sự im lặng của bà mặc nhiên là thừa nhận.

- Hữu thần! Ngài thật ác độc!

Diên Họa lặng lẽ lắc đầu.

- Ngài có biết người ta đang nói con trai ngài là gì không? Người ta gọi huynh ấy là Quý! Nếu Như Hà là quý, vậy kẻ đó! – Diên Họa chỉ tay về phía trong, bàn tay cậu run run. – Ông ta đáng được gọi là gì!

- ...
- Đùng có giá bộ như ngài không biết! Ba ngàn năm, ngài căm ghét, ngài khinh thường dòng máu trong cơ thể huynh ấy. Với ngài dòng máu ấy thật dơ bẩn, vậy ngài nói đi! Dòng máu ấy là từ đâu mà tới!
- Người không được nói về thầy như vậy!
- Ngài bảo vệ ông ta như thế, ngài yêu thương ông ta như vậy, trong mắt ngài chỉ có người đàn ông đó! Nhưng vốn dĩ ông ta không cần! Người duy nhất cần sự bảo vệ của ngài thì chưa một lần ngài buồn bận tâm!

Hữu thần vừa dõm muốn nói gì đó, Diên Họa đã lập tức chặn ngang.

- Có phải ngài đang định báo, nếu ngài không nương tay Như Hà đã không sống được tới bây giờ? Ngài cảm thấy ngài đã niệm tình mẹ con mà không công khai toàn bộ, rằng ngoại trừ hai chín mạng người năm ấy, còn thần Rinie đã bị huynh ấy đánh tới hôn mê ba ngàn năm chưa tỉnh? Ấy là sự thật trong mắt ngài? Như Hà luôn nói, không biết không có tội! Huynh ấy quá nhân nhượng! Huynh ấy là thẳng ngầu! Hôm nay tôi sẽ nói cho ngài biết, thế nào được gọi là sự thật! – Diên Họa nở nụ cười tàn nhẫn. - Hữu thần nương nung, đầu cả thế gian gọi Như Hà là Quý thì ngài cũng tuyệt đối không thể! Ngài không có quyền!

"... Trên vách đá đen quạ kêu hoải kêu mãi

Để ta kể người nghe một câu chuyện xưa

Đứa con sinh ra từ tình yêu chan chứa

Cớ sao bây giờ không còn nơi nương tựa..."

Những điểm cần lưu tâm ở chương này trước khi qua chương sau:

1. Với Hà, y tuyệt đối không cảm thấy ầy này với Như Huyền. Sự thật thì người giết Phù Du năm xưa là Như Huyền, điều duy nhất Như Hà từng hối hận là năm ấy đã không thẳng tay đâm nhát kiếm ấy vào trái tim hắn.
2. Hà mang trong mình dòng máu của quý, nhưng dòng máu này không phải từ Hữu thần như những gì Gabriel từng đoán mà nó tới chính từ người cha của họ.
3. Như Dương đã hạ bùa Esme khiến trí nhớ ông quay lại thời điểm hai người yêu nhau và chưa hề có con.
4. Điểm cuối cùng là câu chuyện ba ngàn năm trước, trong mắt Như Dương, Như Hà là quý, y đã giết người, thậm chí còn thương tổn chính em trai mình. Nhưng đó không phải lý do chính mẹ y căm hận y tới vậy!
5. Nếu bàn luận truyện với tui, tui sẽ viết nhanh hơn đây.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

